HERODIANI TECHNICI

RELIQUIAE.

COLLEGIT DISPOSUIT EMENDAVIT EXPLICAVIT
PRAEFATUS EST

AUGUSTUS LENTZ.

TOMI II

FASCICULUS POSTERIOR

SCRIPTA DE NOMINIBUS VERBIS PRONOMINIBUS ADVERBIIS ET
LIBRUM MONADICORUM CONTINENS.

ACCEDUNT INDICES AB ARTHURIO LUDWICH CONFECTI.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXX.

LIPSIAE TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Quod hic liber post primum editum volumen auctoris sui ope destitutus nunc ad finem perductus est „feliciter", duorum virorum doctrinae atque indefesso studio debetur, Arthuri Ludwich et Eugenii Plew. Quorum ille hos indices, quorum initia quaedam ab auctore relicta erant, de integro confecit, confecitque tales, quos haud facile quisquam μιμήσεται, μωμήσεται nemo. Plewius correctionem imprimendi voluminis receperat. Quam etsi difficilem fore ex ipsa re suspicabamur, longe tamen difficilior et operosior evasit: quia mox patebat auctorem librum manu scriptum nondum ubique extrema cura perpolivisse, sed permultis locis demenda, fontibus denuo aditis explenda, quaedam coniectura etiam sananda sibi reliquisse in id tempus, quo haec a typothetis ad se reditura putabat. His vicibus quam strenue, quam sollerter Plewius functus et defunctus sit mihi eo minus silentio praeterire licet, cum ego unus testis sim eorum, quae iam lectorem latent. Denique utrumque Addendis componendis haud sane perfunctoriam operam impendisse videmus.

Ego pauca quaedam, quae mihi nunc addenda se praebent, hoc loco commemorabo. Cum primum volumen brevibus commendarem in Zarnckii tabulis 1867 nr. 44, ad praef. p. VIII haec scripseram: Ueber die Stelle in Bekk. An. p. 800, wo eine abweichende Ansicht zwischen Apollonius und Herodian in Gesprächsform gebracht wird und Apollonius den Herodian anredet mit ὦ τέκνον, ist Referent anderer Meinung. Ihm hat von jeher diese Stelle als ein Muster vorgeschwebt von jenen „byzantinisch kindischen Wendungen", wie Referent in einem andern (von dem Verfasser auch behandelten und gebilligten) Falle sie genannt, wo es nöthig war, hinter solchen Wendungen den wahren Herodianus heraus zu erkennen. Uns scheint dies ganz wider den Ernst, mit dem wir diese Männer in der Sache finden, dem es angemessen ist, wenn etwa Herodian den Apollonius als ὁ Ἀπολλώνιος citiert. Auch ist es wol schwer, wiewol der Verfasser einiges dafür sagt, sich solche dialogisirte Stellen in den Schriften jener Männer vorzustellen. Und so wäre denn in diesem Punkte wol Herrn Hiller beizutreten gewesen, quaest. Herod. p. 59.

Quod praef. p. XXXIV verissime Lentzius de Herodiani τέχνῃ dixit, assentiens Hillero, eam nullam fuisse, h. e. falsum esse Herodianum

scripta sua uno nomine τέχνης comprehensa tanquam unum opus edidisse, id, quia ipsi Lentzio iam non licet, ego eius nomine sustentabo dicamque mirationem facere, cur nuper denuo vir de grammaticis bene meritus et mox melius etiam meriturus, sine ulla, quae vel minimum momenti habere posset, caussa, imo contra caussam illud tanta machinatione et molimine tenere instituerit. Non magis rem veram esse in Apollonio Dyscolo mecum sentit Rudolphus Skrczeczka.

Quae p. XXXXV et sequenti scripta sunt de συντάξει, συνθέσει, παραθέσει, haec non recte scripta esse ex ipsis locis allatis apparet, nec video quae ego de horum vocabulorum usu ad Herodiani μονήρη p. 87 monueram non stare. Non dubitandum aliquem hic errorem viro egregio obfuisse. Quid enim hoc est e. g. quod scribit: „Sed si κήρεσσι φορήτους [potius φορητούς] Θ 527 et οὔρεσι τέκτονες Π 483 συνθέτως proferri vetat, id de compositione non magis intellegi potest quam si δυοκαίδεκα Β 557 κατὰ σύνθεσιν scribi iubet"? Quid tandem aliud Herodianus quam veram synthesin dicit? Invenitur e. g. apud poetam ΚΗΡΕΣΣΙΦΟΡΗΤΟΥΣ. Quaeritur, ut ex Herodianeo et antiquorum usu loquar, qualis haec σύνταξις sit: non quaeritur eo sensu secundum usum Herodianeum, qualis σύνθεσις sit: — ergo qualis σύνταξις sit: sitne haec σύνταξις κατὰ σύνθεσιν h. e. sitne κηρεσσιφορητους compositum, σύνθετον, et sub uno accentu scribendum, κηρεσσιφορήτους, an eodem quidem arcto sensu duo vocabula coniuncta, non composita nec sub uno accentu scribenda, sed κατὰ παράθεσιν, κήρεσσι φορητούς. Illud invaluit quidem, inquit Herodianus, habet tamen aliquid insoliti, quod compositiones per longiorem formam dativi pluralis in prima parte fieri non soleant. Sic reliqua. Quid tandem δυοκαίδεκα si scribatur aliud dicatur ab Herodiano quam compositum, σύνθετον, per σύνθεσιν factum? si scribatur δύο καὶ δέκα, esse παράθετον, κατὰ παράθεσιν? Et sic facit Β 557. Item non tantum τρισκαίδεκα dicitur, quod compositum est, sed etiam τρεῖς καὶ δέκα, etiamsi non significet drei und zehn, sed dreizehn, κατὰ παράθεσιν, imo et τρεῖς καὶ δέκατος der dreizehente et τρεῖς καὶ δεκάτη die dreizehnte: Ο 678. — Tantum dixi ad illum Herodiani locum in Monadicis.

Ad Arcadii praefationem per epistolam cum Lentzio communicaveram, quo fere modo mihi restituenda videretur. Quae rescripsit sibi probari. Ipso initio (praef. p. LXII) Τὸ ἐφικέσθαι ... tolerari non potest: scribendum Τοὺς ἐφικέσθαι. — p. LXIII (Bark. 6, 17) traditum est: ἐφ' ἑκάστῳ δὲ τῶν τοιούτων ὁρισμῶν ἢ μὴ ἐπιπολλοῖς (sic A) vel ἐπιπολλῆς (sic BC) ἅμα διὰ τῶν παραδειγμάτων εὐθὺς παράθεσις ἀπαγορεύει διάνοιαν ὥστε ῥᾷον τοῖς ἄλλοις ἀκολουθεῖν. Lentzius scripsit ἢ μὴ ἔτι πολλὴ ἅμα δοκίμων παραδειγμάτων εὐθὺς παράθεσις. Sed nihil certius quam ἐπιπολῆς, in quod cum Mauritius Schmidt quoque incidisset non intellego quomodo in hoc quidem vocabulo

haerere potuerit. Ad cetera quod attinet nec Lentzii δοκίμων, nec Schmidtii ἡ μὴ ἐπιπολῆς μὰ Δία τῶν παραδειγμάτων εὐθὺς παράθεσις non inferre videtur quod non exspectes. Mihi Byzantinus ille videtur scribere potuisse ἡ μὴ ἐπιπολῆς ἅμα διὰ τῶν παραδειγμάτων παράθεσις [i. e. ἡ παράθεσις ἡ διὰ τῶν παραδειγμάτων γινομένη] ἀπαγορεύει etc. Sed ἅμα et εὐθὺς simul scribere non potuit, ut εὐθύς, quod multo minus aptum quam ἅμα, falsum putem, et delendum quidem, natum per dittographiam ex θέσις in παράθεσις.

Ib. 7, 1 pro περιμένοντας scr. περιτέμνοντας cum Schmidtio.

— 4 παρεῖται καὶ pro παρεῖται.

— 5 pro λόγον requiritur λόγων, commate posito post κανονίζειν.

— 6 ὥστε ex eo, quod codd. praebent, ὅτε. Mutavit hoc primus Villoiso: recte fortasse: melius videri potest εἰς τὸ.

— 9 pro ἀνεπιστήμονα requiritur ἀνεπιστημόνως.

— 20 εἰ δέ τι συντομώτερον τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐπειγομένου πεποιήκαμεν. Hoc scribendum erit: εἰ δὲ τὸ (sic reliqui praeter A) συντομώτερον τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐπιτεμομένου πεποιήκαμεν.

Ad p. CI id mihi sumam ut mihi persuasissimum esse dicam, quae „de pronuntiatione vocalium αι et ε Herodiani aetate non diversa“ statuit, etiamsi in παιδῶν et πεδῶν vel in politiorum ore tenui discrimine distarent, non recte statui atque inde factum esse ut in Orthographia ex Choerobosco et Theognosto haud pauca pro Herodianeis adsumta sint, quorum de orthographia monendi Herodiano nulla caussa fuerit, et nullo modo e. g. tale praescriptum ab Herodiano proficisci potuisse, quale illud est ex Theognosto positum II p. 425 Τὰ διὰ τοῦ σα οὐκ οἶδε τὴν διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφήν, ἐρώεσσα, τιμήεσσα, χαρίεσσα et quae sequuntur.

Monueram Lentzium, videri mihi Herodianeum colorem obfuscari quod ex Choerobosco constructionem neutrius pluralis cum verbo plurali transsumsisset, ut τὰ εἰς ης πολυσύλλαβα βαρύνονται I 79, 9, et talia: hoc enim Herodianum, quod meminerim, rarissime facere. Id probasse videtur: video enim in altero volumine eum haec fere mutantem.

Sed cum nobis non θέμις videatur, ab hoc opere aliter discedere quam cum laudatione auctoris, postrema haec sunto, quae occasione data post obitum viri eximii scripseram:

Als das griechische Volk die Epoche seines freien und bewegten Lebens zurückgelegt hatte, in welcher es jene erstaunlichen Meisterwerke in Poesie, Geschichte, Philosophie von Homer bis Aristoteles hervorgebracht, änderte sich die Scene. Sie änderte sich in der That auch räumlich; war es doch z. B. ägyptischer Boden, auf welchem

so viele Griechen und griechische Geister jetzt die Stätte ihrer Wirksamkeit fanden. Allein wir erkennen auch hier die hohe Begünstigung dieses Volkes, gleichsam nach veränderter Bühne noch einmal auftreten zu dürfen, um nun in Gründung und Systematisierung der Wissenschaften im engern Sinne für literarische Forschung thätig und erfindsam zu wirken. Bei diesen Bestrebungen entwickelte sich auch Sprachforschung, auch neben den theoretischen Bestrebungen die historische Sprachforschung und Kritik. War ja auch bei ganz verändertem Leben und Sprechen stark angeregt das Gefühl, um es mit Goethe's Worten zu sagen: „Für die lieben alten Todten braucht man Erklärung, will man Noten". Was nach dem Erwachen des Interesses für unsere altdeutschen Schriftwerke die Lachmann und Grimm erstrebten, in Textkritik, Erklärung, Darlegung des Sprachbaues, das wurde damals auch für das griechische erstrebt, und lange fortgesetzte Studien brachten in das fast unübersehbare Material mehr und mehr Vollständigkeit und Einsicht, Ordnung und Regel. Zu den berühmtesten Sprachforschern gehört Herodian, dessen die ganze Sprache in ihrem Bau umfassende Schriften man wohl mit Grimm's Grammatik vergleichen kann, auch an Reichthum der eingetragenen Sprachformen, worin er wie an Regel bildendem Geist noch vor allen hervorragte, auch darin, dass er eine Quelle wurde, aus der alle schöpften. Sie thaten es nur zu oft ohne ihn zu nennen. Herodian's Arbeiten sind wahrhaft riesenhaft, in welchem Grade, übersieht man vollkommen erst jetzt durch Lentz' Wiederherstellung derselben. Denn aus Bruchstücken und aus den Benutzungen, oft ungenannten, nur durch kritischen Scharfsinn wiederzuerkennenden, Anderer haben wir uns jenes Riesengebäude herzustellen. Das ist selbst eine Riesenarbeit; jene Benutzungen gehen durch alle späteren Jahrhunderte hindurch und die Aufgabe war nur durch ungewöhnlichen kritischen Scharfsinn und ungewöhnliche griechische Sprachkenntniss zu lösen und durch jene Ausdauer, die im Dienste einer Idee nicht nur unermüdlich, sondern auch fruchtbar wird.

K. Lehrs.

TOMI II

FASCICULUS POSTERIOR

SCRIPTA DE NOMINIBUS VERBIS PRONOMINIBUS ADVERBIIS
ET LIBRUM MONADICORUM CONTINENS.

4.

Choer. 35, 10, E. M. 779, 29, Schol. A ad Il. Δ 66: ὑπερκύδανταϲ: λέγουϲί τινεϲ, ὅτι ἐν τοῖϲ Ἐπιμεριϲμοῖϲ Ἡρωδιανὸϲ λέγει, ὅτι μετοχή ἐϲτιν· κυδαίνω ἐκύδανα κυδάναϲ κυδάναντοϲ καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν καὶ ἐν ϲυνθέϲει ὑπερκύδαντοϲ. ἐν δὲ τῷ Ὀνοματικῷ λέγει, ὅτι ὄνομά ἐϲτι. καὶ μᾶλλον δεῖ ὄνομα λέγειν ἤπερ μετοχήν. τὸ γὰρ ὀνοματικὸν αὐτοῦ ὡμολόγηται εἶναι. οἱ δὲ Ἐπιμεριϲμοὶ οὐκ εἰϲὶν αὐτοῦ πάντεϲ, ἀλλὰ εἰϲὶ καὶ ψευδεπίγραφοι.

5.

Ep. Cr. I 134, 2: ὁ εἷϲ καὶ τὸ θηλυκὸν ἀπέλειψε· δύο γὰρ κανόνεϲ εἰϲὶν οἱ μαχόμενοι. ὁ μὲν εἷϲ λέγει, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ κοινοὶ θέλουϲιν εἶναι οἷον οἱ δύο καὶ αἱ δύο, οἱ τρεῖϲ καὶ αἱ τρεῖϲ. [ἢ οὕτω· τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα κοινά ἐϲτι τῷ γένει καὶ ὁμοφωνεῖ τὰ θηλυκὰ τοῖϲ ἀρϲενικοῖϲ οἷον οἱ πέντε καὶ αἱ πέντε, οἱ ἑπτὰ καὶ αἱ ἑπτά.] ὁ δὲ ἕτεροϲ λέγει ὅτι πᾶϲα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη τὸ τέλοϲ τῆϲ γενικῆϲ τρέπουϲα εἰϲ α (ϲα?) καὶ τὴν παραλήγουϲαν θέϲει μακρὰν ποιοῦϲα τὸ θηλυκὸν ποιεῖ ἐπ᾿ ὀνομάτων οἷον χαρίειϲ χαρίεντοϲ χαρίεϲϲα, δαφνήειϲ δαφνήεντοϲ δαφνήεϲϲα, εἷϲ ἕντοϲ ὤφειλεν εἶναι τὸ θηλυκὸν ἕϲϲα. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, τοῦ μὲν ἑνὸϲ ἀπαιτοῦντοϲ ὁμοφωνεῖν τῷ ἀρϲενικῷ, τοῦ δὲ ἑτέρου κατὰ παραϲχηματιϲμὸν ἕϲϲα ἀπέλειψε καὶ ἐγένετο ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἴοϲ ἀρϲενικοῦ, ὃ ϲημαίνει τὸν μόνον, τὸ θηλυκὸν ἴα καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ μ μία. καὶ κλίνεται μιᾶϲ. καὶ λέγει ὁ κανὼν τὸν τόνον· τὸ γὰρ μιᾶϲ καὶ ἰᾶϲ Ἰωνικὴν ἔχει τάϲιν, ἐπειδὴ κανών ἐϲτιν ὁ λέγων· ἐπὶ τῶν εἰϲ α βραχυκαταλήκτων εἰώθαϲιν οἱ Ἴωνεϲ βαρύνειν τὰϲ λέξειϲ, ὡϲ καὶ ἡμεῖϲ οἷον ὄργυια, ἄγυια, Πλάταια, Θέϲπεια· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία ϲυλλαβὴ μακρά, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνοϲ οἷον ἀγυιᾶ, ὀργυιᾶ, Θεϲπειᾶ. τοῦτο οὖν ἐϲτιν εἰρημένον τῷ τεχνικῷ· τὸ μιᾶϲ γὰρ καὶ ἰᾶϲ· ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἴα καὶ μία ἐν τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ μακροκαταληκτεῖ, τούτου χάριν τῷ Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνοϲ. καὶ περιεϲπάϲθη οἷον ἰᾶϲ ἰᾷ μιᾶϲ μιᾷ· ὅθεν καὶ ἡ αἰτιατική, ἐπειδὴ οὐκ ἐγένετο μακροκατάληκτοϲ, οὐ κατεβίβαϲε τὸν τόνον, ἀλλὰ παροξύνεται ὁμοίωϲ τῇ εὐθείᾳ οἷον ἴαν μίαν.

6.

Eustath. 114, 1: ἐϲιγήθη ἡ προϲφυὴϲ εὐθεῖα τοῦ Διόϲ, πρόκειται δὲ τὸ Ζεύϲ ἑτερόκλιτον ἀντ᾿ αὐτῆϲ διὰ τὸ κοινότερον· ϲυνηθέϲτερον γὰρ ὁ Ζεύϲ ἤπερ ὁ Ζάν καὶ ὁ Ζήν καὶ ὁ Δίϲ καὶ ὁ Δάν καὶ ὅϲα ἄλλα κεῖται παρὰ τῷ παλαιῷ τεχνικῷ.

---

l. 12 verba uncinis inclusa epitomatoris videntur. l. 34 cf. 1387, 26 τῶν εἰϲ ευϲ ὀνομάτων ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ὄντων μονήρηϲ μένει ὁ Ζεύϲ ὡϲ μονοϲύλλαβοϲ καὶ πολλαῖϲ εὐθείαιϲ παρὰ τοῖϲ παλαιοῖϲ ποικίλλεται. Δίϲ γάρ, οὗ ἡ γενικὴ Διόϲ, καὶ Ζήν καὶ Ζάν καὶ Ζάϲ καὶ Ζήϲ παρὰ Φερεκύδει καὶ Βοιωτικῶϲ Δεύϲ καὶ Δάν. Mon. 6, 15.

7.

Il. Pr. Ε 9: Δάρης ὡς Χάρης. ὁμολογεῖ καὶ ἡ γενική· Δάρητος γὰρ ὡς Χάρητος. εἰ γὰρ ὠξύνετο, ἡ γενικὴ ἐγένετο Δαροῦς ὡς σαφοῦς, ὅτι τὰ εἰς ης δισύλλαβα ὀξύτονα ἓν ἔχοντα σύμφωνον εἰς ους περατοῦται κατὰ τὴν γενικὴν σαφοῦς, πρηνοῦς, προλοῦς, φραδοῦς «φραδέος νόου ἔργα» (Il. Ω 354). τοιαύτη ἄρα ἐγίνετο καὶ ἡ τοῦ προκειμένου ὀνόματος κλίσις· περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τοῦ «Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο» (Il. Ι 529) καὶ τοῦ κριτῆς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν τὸν λόγον.

8.

Theogn. 47, 32, Bekk. An. 1390: τὸ Κλήμης Κλήμεντος καὶ Κρήσκης Κρήσκεντος, Οὐάλης Οὐάλεντος, Μάνης Μάνεντος, διὰ τοῦ εντος κλινόμενα καὶ τὰς εὐθείας ἔχοντα διὰ τοῦ η, οὐ τῆς κοινῆς, ἀλλὰ τῆς Σικελικῆς ἀρχαιότητος ἴδιον, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ὀνοματικῷ.

9.

Choerob. 454, 32: Περὶ τοῦ κίς κιός καὶ λίς λιός — αὐτὸς (sc. Ἡρωδιανὸς) ἐν ἑτέροις ἐσημειώσατο λέγων ἡμαρτημένα εἶναι εἴτε κατὰ τόνον εἴτε κατὰ κλίσιν. ἢ γάρ, φησίν, ὀξύτονα ὄντα ὤφειλε διὰ συμφώνου κλίνεσθαι, εἴτε διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινόμενα οὐκ ὤφειλε ὀξυτονεῖσθαι κατὰ τὴν εὐθεῖαν. τὰ γὰρ εἰς ις ὀξύτονα οὐδέποτε διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, ἀσπίς ἀσπίδος, βολίς βολίδος, κρηπίς κρηπῖδος, κνημίς κνημῖδος, βασιλίς βασιλίδος. καὶ κέχρηται τοιούτῳ παραδείγματι, ὅτι, ὥσπερ Πάρις Πάριδος καὶ Θέτις Θέτιδος καὶ μῆνις μήνιδος, ἐπειδὴ βαρύτονά ἐστι κατὰ τὴν εὐθεῖαν, γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωσι διὰ καθαροῦ τοῦ ος κατὰ τὴν γενικὴν οἷον Πάριος Θέτιος μήνιος (ἴδιον γάρ ἐστι τῶν εἰς ις βαρυτόνων τὸ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεσθαι οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, πόλις πόλιος), τὰ μέντοι εἰς ις ὀξύτονα οἷον κρηπίς κρηπῖδος, ἀσπίς ἀσπίδος, ῥανίς ῥανίδος, οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωσι διὰ καθαροῦ τοῦ ος (τοῦτο γὰρ ἀλλότριόν ἐστι τῶν εἰς ις ὀξυτόνων, λέγω δὲ τὸ ἔχειν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος ἐκφερομένην)· οὕτω καὶ τὸ κίς καὶ τὸ λίς ὀξυνόμενα καὶ εἰς ις λήγοντα οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὴν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος ἢ ἔχοντα τὴν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος οὐκ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἀλλὰ δηλονότι περισπᾶσθαι.

10.

Il. Pr. Ε 266 υἷος: προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς υἷις, ἧς γενικὴ ὤφειλεν εἶναι τρισύλλαβος ὡς μάντιος. αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα καὶ δισύλλαβος γενομένη βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτικὴ «Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς» (Il. Β 20) καὶ αἰτιατικὴ «ἀλλ'

l. 17 conf. Catholicam (p. 427, 27) de genetivo pluralis, ubi Herodianus canonem a quibusdam propositum improbaverat. Choeroboscus illum canonem defendit monens ipsum Herodianum pronunciavisse ἐν ἑτέροις, quibus verbis hunc περὶ ὀνομάτων librum significari maxime probabile est, κίς et λίς aut in accentu aut in declinatu a legitima via aberrasse.

υἷα Κλυτίοιο σαώσομεν» (Il. Ο 147) καὶ πληθυντικὴ εὐθεῖα «υἷες ὁ μὲν Κτεάτου» (Il. Β 621) καὶ αἰτιατικὴ «υἷας τ' ὀλλυμένους» (Il. Χ 62). ἀποδείξομεν δὲ καὶ τὸ «υἷασι δὲ Πριάμοιο» (463) παρὰ τοῦτο κεκλίσθαι ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων, ὅταν καὶ περὶ τῆς καθολικῆς κινήσεως τοῦ ὀνόματος διαλαμβάνωμεν.

11.

Il. Pr. Ω 318: ἐν τρίτῳ τῶν ὀνοματικῶν περὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν (sc. τοῦ εὐκλῇϊς εὐκνήμις) ταὐτά φησιν· ἄλλως τε εἰ ἐπιζητοῦσιν ἐκτεταμένον τὸ ῑ, ἔχουσι ἐν τῷ εὐκνήμις, μελαμψήφις· καὶ εἰ τοῦτο, φησί, δῆλον ὅτι παροξύνεται.

12.

Choer. 246, 19: ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός γέγονε τὸ ἀδελφιδοῦς κατὰ κρᾶσιν καὶ θυγατριδοῦς. οὐδὲ γὰρ δυνάμεθα λέγειν, ὅτι τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς γέγονε τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός κατὰ διάλυσιν τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ο καὶ ε̄, ἐπειδή, ὥς φησιν Ἡρωδιανός, οὐδέποτε εὐθεῖα διαλέλυται. τὸ γὰρ εἷς ἕεις κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε̄, οὐ μὴν διελύθη.

13.

Choer. Gaisf. 232, 22, Bekk. Anecd. 1195: Ἰστέον ὅτι πάντα τὰ εἰς ῡς περισπώμενα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα ὑποκοριστικά ἐστιν οἷον ὁ Καμμῦς, ὁ Κλαυσῦς, ὁ Διονῦς, ὁ Λαρδῦς χωρὶς τῶν τριῶν τούτων, φημὶ δὲ τοῦ ὀσφῦς, ὀφρῦς, ἰχθῦς, τὸ γὰρ ἰξύς, εἰ καὶ παρατέθειται ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Ὀνοματικῷ ὡς περισπώμενον, ἀλλ' οὖν οὐ περισπᾶται, ἀλλ' ὀξύνεται, ὥς φησιν ἐν τῇ καθόλου.

14.

Schol. ad Aristoph. Ran. 926: ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις: ἀπὸ τοῦ ἄγνωτος. οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνώς εἰς οὐδέτερον γένος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

15.

Eustath. 1807, 16 ἐν τοῖς ὀνοματικοῖς τοῦ Ἡρωδιανοῦ φέρεται ὡς ἐκ τοῦ μάρτυς γίνεται κατά τινα διάλεκτον τροπῇ τοῦ ς̄ εἰς ρ̄ μάρτυρ, οὗ ἡ γενικὴ ἀναδραμοῦσα εἰς εὐθεῖαν κινεῖ τὸν μάρτυρον.

Eustath. 114, 15: Ἡρωδιανὸς εἰπών, ὅτι καὶ μάρτυροι καὶ μάρτυρες ἑκατέρως, ἐπάγει, ὅτι τέτριπται τὸ μάρτυρες ἀπὸ τῆς μάρτυς εὐθείας, ἣν ἡ Αἰολέων διάλεκτος διὰ τοῦ ρ̄ προφέρει· ἐκεῖνοι γάρ, φησί, τὸ ς̄ εἰς ρ μεταβάλλουσι τὸ οὗτος οὗτορ λέγοντες καὶ τὸ ἵππος ἵππορ· οὕτως οὖν, φησί, καὶ μάρτυς μάρτυρ, ἀφ' ἧς ἐκπίπτει πληθυντικὸν οἱ μάρτυρες παρά τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἱππώνακτι· οἱ δέ γε μάρτυροι ἀπὸ τοῦ μάρτυρος εὐθείας οἷον «Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω» (Il. Η 76).

l. 19 cf. Catholicam p. 238, 14.

16.

Choer. 350, 25: τὸ ἀναδενδράς ὁ Ἡρωδιανὸς ὑπολαμβάνει μόνως συστέλλειν τὸ ᾰ καὶ ὀξύνεσθαι.

17.

Eustath. 700, 56: τὸ κρανίον τῆς κεφαλικῆς πολυωνυμίας τμῆμά ἐστιν, ἧς καὶ αἱ κατ' εὐθεῖαν προφοραὶ καὶ τὸ κεῖθεν δὲ κλίμα κατὰ Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν διαφόρως ἔχουσιν — κάρα θηλυκῶς τε καὶ οὐδετέρως. ἔτι κοινῶς καὶ κράς κρατός ἡ κεφαλή, καὶ μὴν καὶ κράας, ὅθεν τὸ «σῷ κράατι τίσεις» (χ 218). ἡ δ' αὐτὴ καὶ κάρηας καρήατος, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ κάρηνον καὶ ἀποκοπῇ κάρη ἄκλιτον κατὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ δῶ. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ (Philoct. 1207) κρᾶτα εὕρηται καινότερον.

Sequuntur, quae apud Choeroboscum ex libro περὶ ὀνομάτων petita videntur, composita cum praeceptis, quae ab aliis epitomatoribus et in reliquis scriptis Herodiani servata sunt.

Περὶ τῶν εἰς ας.

Choer. 93, 12: τὰ εἰς ας βαρύτονα ἀρσενικὰ μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ, οἷον Θόας, Δρύας, Αἴας, Κάλχας, γίγας, κοχλίας, Αἰνείας, Ἑρμείας, Παπίας. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ Ἀρκάς καὶ φυγάς· ταῦτα γὰρ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, ἀλλ' οὐκ ἔστι βαρύτονα, ἀλλ' ὀξύτονα. πρόσκειται «ἀρσενικὰ» διὰ τὸ κρέας. τοῦτο γὰρ βαρύτονον ὂν συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν ἀλλ' οὐδέτερον. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τοῦ λᾶας τοῦ προσηγορικοῦ, ὅπερ σημαίνει τὸν λίθον, καὶ τοῦ μέγας τοῦ ἐπιθέτου· ταῦτα γὰρ συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. τὰ γὰρ κύρια, φημὶ δὴ τὸ Λάας τὸ κύριον καὶ τὸ Μέγας τὸ κύριον, καὶ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ ᾱ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς̄ ποιεῖ τὴν γενικήν, οἷον ὁ Λάας τοῦ Λάα καὶ ὁ Μέγας τοῦ Μέγα, τὸ δὲ λᾶας τὸ προσηγορικὸν καὶ τὸ μέγας ἐπίθετον καὶ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ καὶ διὰ καθαροῦ ος κλίνεται, οἷον ὁ λᾶας τοῦ λάαος, καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ᾱᾱ εἰς ἓν μακρὸν τοῦ λᾶος,

λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς (Μ 462).

καὶ πάλιν ὁ μέγας τοῦ μέγαος, ἡ γὰρ μεγάλου γενικὴ ἑτερόκλιτός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τῆς μεγάλος εὐθείας, ἐξ ἧς καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ μεγάλοι.

---

l. 5 in his omisi quae ab Eustathio inserta videntur. l. 16 concinunt haec fere cum Dichr. 283, 11, ad quem l. cf. Lehrsium et quem citat, Ahrens. de dial.

Καὶ ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι, διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ λᾶας τὸ προςηγορικὸν καὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον ςυνεςταλμένον ἔχει τὸ α. καὶ περὶ μὲν τοῦ λᾶας τοῦ προςηγορικοῦ ἔςτιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· τὰ εἰς ας καθαρὸν ὀνόματα διςύλλαβα ἀρςενικὰ οὐδέποτέ ἐςτι προςηγορικά, ἀλλ' ἢ κύρια, ὡς τὸ Δρύας, Θόας, Αἴας, ἢ ἐθνικά, ὡς τὸ Ὕας Ὕαντος (Ὕαντες δὲ λέγονται οἱ κατοικοῦντες τὴν Βοιωτίαν)· ἢ ἐπίθετον, ὡς τὸ Εὔας Εὔαντος (τὸ δὲ Εὔας ἐπίθετόν ἐςτι τοῦ Διονύςου). ἐπεὶ οὖν τὸ λᾶας προςηγορικόν ἐςτι, τὸν γὰρ λίθον ςημαίνει, εἰκότως ὡς διήλλαξε περὶ τὸ ςημαινόμενον, διήλλαξε καὶ περὶ τὸν χρόνον. πρόςκειται ἐν τῷ κανόνι «καθαρὸν» διὰ τὸ γίγας· τοῦτο γὰρ προςηγορικόν ἐςτιν, ἀλλ' οὐκ ἔςτι καθαρόν. πρόςκειται «διςύλλαβα», διὰ τὸ κοχλίας, καὶ τοῦτο γὰρ προςηγορικόν ἐςτιν, ἀλλ' οὐκ ἔςτι διςύλλαβον. πρόςκειται «ἀρςενικὸν» διὰ τὸ κρέας, καὶ τοῦτο γὰρ προςηγορικόν ἐςτιν, ἀλλ' οὐκ ἔςτιν ἀρςενικὸν ἀλλ' οὐδέτερον. περὶ τοῦ μέγας τοῦ ἐπιθέτου ἔςτιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι ἐπειδὴ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὸ οὐδέτερον, οἷον τὸ μέγα, καὶ καθόλου δὲ τὰ εἰς ϲ̄ λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα ςυνεςταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, οἷον ὁ ὀξύς τὸ ὀξύ, ὁ ταχύς τὸ ταχύ, ὁ βραδύς τὸ βραδύ, ὁ φυγόπολις τὸ φυγόπολι, ὁ λιπόπατρις τὸ λιπόπατρι, ὁ ἄχαρις τὸ ἄχαρι, ὁ τίς τὸ τί· οὕτως οὖν καὶ ὁ μέγας τὸ μέγα.

Ἰςτέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ λᾶας τὸ προςηγορικὸν καὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον ςημειούμεθα ἔχειν τὸ α ςυνεςταλμένον, ἀλλὰ καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν ςεςημειωμένον ὡς ςυςτέλλον τὸ ᾱ, ἐκεῖνος γὰρ ςυνέςτειλεν αὐτὸ εἰπών

δουρὶ δὲ ξυςτῷ μέμηνεν Αἴας αἱματά τε μέμνων. (leg. αἱματᾷ τε μίμνων.)

ἔςτι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον, καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυς τῷ μέ μηνεν | Αἴας | αἷμα | τά τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χώρᾳ κεῖται, ἐν ᾗ οὐ τίθεται ςπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ. ἔςτι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ Δωρικὰ ςυςτέλλοντα τὸ ᾱ· παρ' Ἡςιόδῳ (Theog. 521)

δῆςας ἀλυκτοπέδηςι Προμηθέα

καὶ παρὰ τῷ Ῥιανῷ «λίθος μέλας».

Choer. 97, 32: οὐκ ἔςτι τὰ εἰς ᾱϲ̄ ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν μόνως ἀρςενικά, ἀλλ' ἢ μόνως θηλυκὰ ὡς ἐπὶ τοῦ ἡ τριάς, ἢ κοινὰ τῷ γένει ὡς ὁ φυγάς καὶ ἡ φυγάς, ὁ Ἀρκάς καὶ ἡ Ἀρκάς, ὑπεςταλμένου τοῦ ἀνδριάς ἀνδριάντος, καὶ ἱμάς ἱμάντος, ἅτινα καὶ παραλόγως ὀξύνεται. πρόςκειται «ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν» διὰ τὸ ὁ Ζάς καὶ ὁ Φθάς, ταῦτα γὰρ ἀρςενικὰ μόνα ἐςτὶν ὀξύτονα, ἀλλ' οὐκ ἔςτιν ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν ἀλλὰ μονοςύλλαβα.

Dor. p. 173. l. 25 corr. Meinekius ad Theocr. Id. II 4. — Multa in hac et insequentibus paginis Byzantinum doctorem produnt: velut puerilia illa l. 27—29 Herodiani non esse patet. l. 32 Ῥιανῷ pro Ἀριάνῳ Bekkerus restituit et idem μέλας pro μέγας. De Rhiano cf. Mein. Anall. Alex. p. 203. l. 38 substitui Φθάς pro Πράς, quum in Onomatico Herodianum Πρᾶς perispomenos pronuntiasse sciamus cf. fr. 3.

Choer. 98, 16: δεῖ δὲ γινώςκειν ὅτι οἱ Αἰολεῖς τὸ τάλας τάλαις λέγουςι καὶ τὸ μέλας μέλαις καὶ τὸ Θόας Θόαις, προςτιθέντες τὸ ῑ, τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λέγουςι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς αι διφθόγγου· ηὑρίςκετο γὰρ ἀλλεπάλληλος ἡ αι δίφθογγος, καὶ ἐκ τούτου κακόφωνος ἐγένετο ἡ λέξις.

St. B. 603, 2: οὐδὲν εἰς ρας θηλυκὸν εὑρίςκεται· τὸ δὲ Τάρας εὕρηται καὶ θηλυκῶς.

Περὶ τῶν εἰς εις.

Choer. 203, 22: τὰ εἰς εις λήγοντα ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν ὀνόματα κοινολεκτούμενα καθαρὰν θέλει ἔχειν τὴν ει δίφθογγον, τουτέςτι μὴ ἔχουςαν ςύμφωνον προηγούμενον, οἷον χαρίεις, ἀνεμόεις, ὑδατόεις, τιμήεις, δαφνήεις, ἀςτερόεις, φθογγήεις. πρόςκειται «ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν» διὰ τὸ κτείς μονοςύλλαβον. πρόςκειται «ὀνόματα» διὰ τὸ τυφθείς καὶ δαρείς μετοχάς. πρόςκειται «κοινολεκτούμενα», ἐπειδὴ τὸ Λάχης καὶ τὸ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου προφέρονται, Λάχεις καὶ πένεις λέγοντες· καὶ ἰδοὺ ταῦτα ἔχει πρὸ τῆς ει διφθόγγου ςύμφωνον, ἀλλ' οὐκ ἔςτι κοινολεκτούμενα. οὐ θέλει δὲ παραλήγεςθαι τῷ ῑ, ἀλλ' ἢ τῷ η̄, ὡς ἐπὶ τοῦ τιμήεις ἐρςήεις, ἢ κατὰ ςυςτολὴν ποιητικὴν τῷ ε̄ ἠχέεις βρωμέεις, ἢ τῷ ο̄, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνεμόεις δροςόεις, ἢ τῷ α, ὡς ἐπὶ τοῦ ςκιάεις, ἢ τῷ ω, ὡς ἐπὶ τοῦ κητώεις ἐρώεις, ὅθεν τὸ χαριτόεις ἀναλογώτερόν ἐςτι τοῦ χαρίεις παραληγομένου τῷ ῑ. καὶ ἐξ ἄλλου δὲ κανόνος δείκνυται τὸ χαριτόεις ἀναλογώτερον τοῦ χαρίεις· τὰ γὰρ εἰς εις λήγοντα ἔχοντα θηλυκὰ ἀποβολῇ τῆς ει διφθόγγου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςτον τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ἀποτελεῖ, οὐ μὴν τὴν εὐθεῖαν, οἷον, δαφνήεις δάφνης, ἡ δάφνη γὰρ τῆς δάφνης, τιμήεις τιμῆς, ἡ τιμή τῆς τιμῆς, φθογγήεις φθογγῆς, ἡ φθογγή τῆς φθογγῆς, αὐδήεις αὐδῆς, ἡ αὐδή τῆς αὐδῆς, λαχνήεις λάχνης, ἡ λάχνη τῆς λάχνης, φωνήεις φωνῆς, ἡ φωνή τῆς φωνῆς, ςκιάεις ςκιᾶς, ἡ ςκιά γὰρ τῆς ςκιᾶς· τὸ γὰρ ςκιόεις ἀπὸ τοῦ ςκιάεις ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς τὸ ο̄. πρόςκειται «ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςτον», διὰ τὸ δροςόεις δρόςος, τοῦτο γὰρ τὴν εὐθεῖαν τοῦ θηλυκοῦ ἐποίηςεν, οὐ μὴν τὴν γενικήν. τὸ ἀνεμόεις τὴν ἄνεμος εὐθεῖαν ποιοῦν καὶ οὐ τὴν γενικὴν οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐ ποιεῖ θηλυκόν, ἀλλ' ἀρςενικόν· εἰ ἄρα οὖν τὸ μὲν χαριτόεις ἀποβολῇ τῆς ει διφθόγγου τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ποιεῖ, τὸ δὲ χαρίεις ἀποβάλλον τὴν ει δίφθογγον οὐ ποιεῖ τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ, ἀλλὰ τὴν εὐθεῖαν, χάρις γάρ, δηλονότι τὸ

l. 1 Cf. E. M. 575, 53 maxime V. Quamquam Lob. Parall. 21 docet epalleliam diphthongi αι Graecis non absonam fuisse, tamen non dubitandum est, quin hoc adnotamentum ab Herodiano profectum sit, qui etiam in aliis, quae Lobeck. reprobavit, cacophoniam detexit cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 70.
l. 18 verba ἢ κατὰ ςυςτολὴν — βρωμέεις addidi ex Mon. 14, 19, cf. praeterea Ep. Cr. I 12 et 408.

χαριτόεις ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ χαρίεις. παραφυλαττόμεθα δὲ παρὰ τῷ Πινδάρῳ (Ol. 5, 54) τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὑγίεντα, ὡς ἀπὸ εὐθείας γάρ ἐστι παραληγομένης οἷον τῷ ἰῶτα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑγίεις.

Choer. 132, 11: πολλάκις οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς εις τῶν διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀποβάλλουσι τὸ ῑ, οἷον χαρίεις χαρίες, τιμήεις τιμήες, Μαλόεις Μαλόες· τοιοῦτο γάρ ἐστι καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ,

ὁ δὲ ἀείδων Μαλόες ἦλθε χορός,

ἀντὶ τοῦ Μαλόεις. Μαλόεις ἐστὶν ὁ Λέσβιος.

Περὶ τῶν εἰς ευς.

Choer. 209, 3: τὰ εἰς ευς λήγοντα ὀνόματα ἀρσενικὰ εἴτε μονοσύλλαβα εἴτε ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα ὀξύτονά ἐστιν.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Choer. 172, 8: τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα εἰς ης γινόμενα, ἐὰν μὲν εὑρεθῇ κύρια, δύο ἔχει εὐθείας, μίαν ἐντελῆ καὶ μίαν συνῃρημένην, οἷον Ἡρακλέης Ἡρακλῆς, Περικλέης Περικλῆς, Σοφοκλέης Σοφοκλῆς, Νικοκλέης Νικοκλῆς· ἐὰν δὲ ᾖ ἐπίθετα, μίαν ἔχει εὐθεῖαν τὴν ἐντελῆ μόνην, συνῃρημένην δὲ οὐκ ἔχει. οὐδέποτε γὰρ τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐπίθετα συναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, οἷον ἀκλεής, δυσκλεής, ἀγακλεής, καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, τί δήποτε τὰ παρὰ τὸ κλέος εἰς ης, δηλονότι κύρια μὲν ὄντα, συναιροῦνται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, οἷον Ἡρακλέης Ἡρακλῆς, Περικλέης Περικλῆς, ἐπίθετα δὲ ὄντα οὐ συναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, οἷον ἀκλεής δυσκλεής ἀγακλεής· καὶ ἔστιν εἰπεῖν δύο ἀπολογίας, μίαν μὲν ἀπὸ τόνου, ἑτέραν δὲ ἀπὸ κλίσεως. ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ τόνου αὕτη· οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται ἐπ᾽ ὀνομάτων βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συνερχομένων, οἷον θοός, ἐνδεής, παμφαής, ἀκραής, ἀνηλεής· σεσημειωμένων τοῦ ζωός ζώς καὶ Κισσηΐς Κισσῄς καὶ Βρισηΐς Βρισῄς καὶ Νηρηΐς Νηρῄς τὸ δὲ νηλής ἐκ τοῦ νηλεής κατὰ συγκοπήν. τὸ δὲ ἀδελφιδεός ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδεός θυγατριδοῦς κρᾶσιν μὲν ἐδέξατο βαρείας καὶ ὀξείας, ἀλλ᾽ οὐκ εἰς

l. 10 cf. Cathol. p. 240, 17. l. 13 hic quoque permulta Byzantinam originem clamant, quae uncis notare longum est. l. 27 omisi verba καὶ χωρὶς τοῦ πούς, καὶ τοῦτο γὰρ — κρᾶσιν ἔπαθε βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συνελθουσῶν. Nam vix credendum est Herodianum sic, ut Choer. 239, 6 πορός ποός πούς, ortum hoc vocabulum putasse; Mon. 14, 35 accentum a norma reliquorum εἰς ους monosyllaborum circumflexorum aberrantem similitudine participiorum excusat. Porro pro iis quae Choer. l. 30 de νηλής proponit τὸ νηλής οὐκ ἀπὸ τοῦ νηλεής γέγονε κατὰ κρᾶσιν κτλ. substitui sententiam, quae magis Herodianeam originem prae se fert in Ep. I 296; nam Herod. ap. Arc. 196, 19 νηλέα θυμὸν οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν, ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἑνὸς ε̄. l. 28, de ἀδελφιδοῦς etc. cf. Cathol. 243, 30.

ὀξεῖαν ἀλλ᾽ εἰϲ περιϲπωμένην· τὸ γὰρ ἀδελφιδοῦϲ καὶ θυγατριδοῦϲ περιϲπᾶται. πρόϲκειται «ἐπ᾽ ὀνομάτων» διὰ τὸ ἑϲταὼϲ ἑϲτώϲ, βεβαὼϲ βεβώϲ. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, τὰ ἐπίθετα τὰ παρὰ τὸ κλέοϲ ϲύνθετα ἐὰν ἐπιδέξωνται κρᾶϲιν, μέλλει ἡ βαρεῖα καὶ ἡ ὀξεῖα εἰϲ ὀξεῖαν ϲυνέρχεϲθαι, κράϲεωϲ οὔϲηϲ, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον. πάντα γὰρ τὰ παρὰ τὸ κλέοϲ ϲύνθετα ἐπίθετα ὀξύνεται, οἷον ἀκλεήϲ, δυϲκλεήϲ, ἀγακλεήϲ. ἡ δὲ βαρεῖα καὶ ὀξεῖα εἰϲ ὀξεῖαν ϲυνέρχονται, οἷον Ζωόϲ Ζώϲ, ἑϲταὼϲ ἑϲτώϲ, Κιϲϲηῖϲ Κιϲϲῄϲ, Βριϲηῖϲ Βριϲῄϲ. τούτου οὖν χάριν τὰ παρὰ τὸ κλέοϲ ϲύνθετα ἐπίθετα οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἵνα, ὡϲ εἴρηται, μὴ εὑρεθῇ κρᾶϲιϲ γινομένη ἐπ᾽ ὀνομάτων βαρείαϲ καὶ ὀξείαϲ εἰϲ ὀξεῖαν ϲυνερχομένων. τὰ γὰρ παρὰ τὸ κλέοϲ ϲύνθετα κύρια διὰ τοῦτο ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐντελείᾳ βαρύνεται, οἷον Ἡρακλέηϲ Cοφοκλέηϲ Περικλέηϲ, καὶ ϲυναιρούμενα περιϲπᾶται, οἷον Ἡρακλῆϲ Cοφοκλῆϲ Περικλῆϲ. ἡ γὰρ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα εἰϲ περιϲπωμένην ϲυνέρχονται, οἷον πάϊϲ παῖϲ, Πηλέϊ Πηλεῖ, εὐϲεβέα εὐϲεβῆ. καὶ λοιπὸν οὐκέτι εὑρίϲκεται κρᾶϲιϲ γενομένη ἐπ᾽ ὀνομάτων βαρείαϲ καὶ ὀξείαϲ εἰϲ ὀξεῖαν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὀξείαϲ καὶ βαρείαϲ εἰϲ περιϲπωμένην. αὕτη μὲν οὖν ἐϲτι ἡ ἀπὸ τόνου ἀπολογία· ἡ δὲ ἀπὸ κλίϲεώϲ ἐϲτιν αὕτη· τὰ ἐπίθετα παρὰ τὸ κλέοϲ ϲύνθετα, εἰ ϲυνηρεῖτο κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἤμελλεν ὀξύνεϲθαι, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ ἐντελείᾳ ὀξύνεται, οἷον ἀκλεήϲ, δυϲκλεήϲ, ἀγακλεήϲ· ἡ δὲ βαρεῖα καὶ ὀξεῖα εἰϲ ὀξεῖαν ϲυνέρχονται, οἷον Ζωόϲ Ζώϲ, ἑϲταὼϲ ἑϲτώϲ, Βριϲηῖϲ Βριϲῄϲ· ὀξυνόμενα δὲ ἤμελλεν ἐμπίπτειν εἰϲ χαρακτῆρα ἀπαιτοῦντα τὴν διὰ τοῦ τοϲ κλίϲιν. τὰ εἰϲ ηϲ ὀξυνόμενα ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου ἕτερον ϲύμφωνον, μὴ κατὰ ϲυγκοπὴν ὄντα, διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται, οἷον ἀβλήϲ ἀβλῆτοϲ, προκλήϲ προκλῆτοϲ, ἡμιθνήϲ ἡμιθνῆτοϲ, ἡμιτρήϲ ἡμιτρῆτοϲ, ἀμφιτρήϲ ἀμφιτρῆτοϲ. πρόϲκειται «μὴ κατὰ ϲυγκοπὴν ὄντα» διὰ τὸ μελαχρήϲ μελαχροῦϲ, τοῦτο γὰρ εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ μελαχροήϲ γέγονε κατὰ ϲυγκοπήν. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ «εἰ ϲυνηρεῖτο κατὰ τὴν εὐθεῖαν» τὰ ἐπίθετα τὰ παρὰ τὸ κλέοϲ ϲύνθετα ἤμελλεν διὰ τοῦ τοϲ κλίνεϲθαι, οἷον ἀκλήϲ ἀκλῆτοϲ, δυϲκλήϲ δυϲκλῆτοϲ, ἀγακλήϲ ἀγακλῆτοϲ, ὡϲ ὀξύτονα ὄντα καὶ ἔχοντα ἀμετάβολον πρὸ τοῦ η καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου ἕτερον ϲύμφωνον· ἀλλὰ μὴν διὰ τοῦ τοϲ οὐκ ἠδύνατο κλίνεϲθαι, ἐπειδὴ κανών ἐϲτιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ ϲυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίϲιν, οἷον Ἑρμέαϲ Ἑρμέου, Ἑρμῆϲ Ἑρμοῦ, πλόοϲ πλόου, πλοῦϲ πλοῦ, τιμήειϲ τιμήεντοϲ, τιμῆϲ τιμῆντοϲ, δαφνήειϲ δαφνήεντοϲ, δαφνῆϲ δαφνῆντοϲ. εἰ οὖν τὸ ἀκλεήϲ καὶ δυϲκλεήϲ εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικήν, οἷον ἀκλεοῦϲ δυϲκλεοῦϲ ἀγακλεοῦϲ, ἀναγκάζεται καὶ ἐν τῇ ϲυναιρέϲει τὴν αὐτὴν κλίϲιν φυλάξαι. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, καὶ τοῦ μὲν ἑνὸϲ ἀπαιτοῦντοϲ τὴν διὰ τοῦ τοϲ κλίϲιν, τοῦ δὲ ἑτέρου τὴν εἰϲ ουϲ, μένει τὰ ἐπίθετα ἀϲυναίρετα κατὰ τὴν εὐθεῖαν. τούτου οὖν χάριν τὰ παρὰ τὸ κλέοϲ ϲύνθετα οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν. τὰ δὲ κύρια οὐκ

ἐμπίπτουσιν εἰς χαρακτῆρα ἀπαιτοῦντα τὴν διὰ τοῦ τος κλίσιν· ὁ γὰρ κανὼν περὶ ὀξυτόνων ἐστὶν ὡς εἴρηται.

Choer. 243, 24: τὸ τιμῆς τιμῆντος γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι τιμήεις, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ η καὶ ε εἰς η γέγονε τιμῆς, τοῦ ι ἀποβληθέντος. τὸ δὲ ι ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ς λήγοντα ἀρσενικὰ οὐ θέλει ἔχειν ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ τί ποτε ἀνεκφώνητον, οἷον Λάχης, Χρύσης, ἱδρώς, κοχλίας· οὕτως οὖν καὶ τὸ τιμῆς χωρὶς τοῦ ι. πρόσκειται «εἰς ς λήγοντα» διὰ τὸ Θρᾷξ, τοῦτο γὰρ ἔχει τὸ ι ἀνεκφώνητον· ἀλλ' οὐ λήγει εἰς ς ἀλλ' εἰς ξ. πρόσκειται «ἀρσενικὰ» διὰ τὸ Κισσῆς Κισσῆς, Νηρῆς Νηρῆς, Βρισῆς Βρισῆς, δαῖς δᾴς ἡ λαμπάς· ταῦτα γὰρ εἰς τὸ ς λήγει καὶ ἔχει τὸ ι ἀνεκφώνητον, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀρσενικά, ἀλλὰ θηλυκά.

Περὶ τῶν εἰς ις.

Choer. 181, 15, 182, 11: τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα φύσει εἰς ς λήγοντα μακρὸν ἔχει τὸ ι καὶ προσθέσει τοῦ ος κλίνεται οἷον κίς κιός, λίς λιός. μόνον τὸ τίς τινός διὰ τοῦ ν κλίνεται καὶ οὐ διὰ καθαροῦ τοῦ ος. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐπειδὴ τοῦτο συστέλλει τὸ ι τῶν εἰς ις μονοσυλλάβων ἐκτεινόντων αὐτό, εἰκότως ὡς διαλλάξαν περὶ τὸν χρόνον διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν.

Choer. 183, 10: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διατί τὸ τίς συστέλλει τὸ ι· καὶ ὁ μὲν Ἀπολλώνιός φησιν, ἀστείως ἀπολογούμενος, ὅτι διὰ τοῦτο τὸ τίς συστέλλει τὸ ι, ἐπειδὴ ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸν μακρὸν χρόνον τοῦ ι παρῃτήσατο· ὁ γὰρ πυνθανόμενος ἐν συντόμῳ θέλει μαθεῖν καὶ οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ καταναγκαστικὴν ἀπολογίαν τοιαύτην περὶ τοῦ τίς, ὅτι συστέλλει τὸ ι· ἰστέον ὅτι τὸ τίς ἀναγκάζεται ἔχειν τριγένειαν, ἐπειδὴ πευστικόν ἐστι· τὰ δὲ πευστικὰ ἐν τριγενείᾳ παραλαμβάνεται, οἷον ποῖος ποία ποῖον, πόσος πόση πόσον, πηλίκος πηλίκη πηλίκον, πόστος πόστη πόστον, ποδαπός ποδαπή ποδαπόν· οὕτως οὖν καὶ ὁ τίς, ἡ τίς, τὸ τί. τριγένειαν δὲ ἔχον εὐλόγως συστέλλει τὸ ι, ἐπειδὴ τὰ εἰς ς λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, οἷον ὁ λιπόπατρις τὸ λιπόπατρι, ὁ φυγόπολις τὸ φυγόπολι, ὁ ἄχαρις τὸ ἄχαρι, ὁ ταχύς τὸ ταχύ, ὁ βραδύς τὸ βραδύ, ὁ μέγας τὸ μέγα· οὕτως οὖν καὶ ὁ τίς καὶ τὸ τί διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι. ὅθεν τὰ εἰς ις τὰ ἔχοντα ἐκτεταμένον τὸ ι οὐ ποιεῖ τριγένειαν, οἷον ὁ τανυκρήπις, ὁ μελαμψήφις.

Ἰστέον δὲ ὅτι πολλαὶ ἀπορίαι φέρονται περὶ τοῦ τίς· ἔχουσι δὲ οὕτως. εἰ ἄρα τὰ εἰς ις τὰ διὰ τοῦ νος κλινόμενα ἅπαντα δικατάληκτά ἐστιν, οἷον ἀκτίς ἀκτῖνος ἀκτίν, δελφίς δελφῖνος δελφίν, Σαλαμίς Σαλαμῖνος Σαλαμίν, Ἐλευσίς Ἐλευσῖνος Ἐλευσίν, Τελχίς Τελχῖνος

l. 3 cf. Il. Pr. I 605, M 201, Io. Al. 8, 30, Arc. 25, 17. l. 20 haec in brevius contracta in Ep. in Psalm. 64, 30—65, 20. Pertinere videntur ad Herodiani quid τῖς sit quaestionem: cf. Mon. 19.

Τελχίν (Τελχῖνες δέ εἰσιν δαίμονες οἰκήσαντες τὴν Ῥόδον), ῥίς ῥινός ῥίν, θίς θινός θίν, διατί τὸ τίς κλινόμενον διὰ τοῦ νος, οἷον τινός, οὐκ ἔστι δικατάληκτον; ἔστιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι πάντα τὰ εἰς ις δικατάληκτα μακρὸν ἔχει τὸ ῑ, οἷον δελφίς, Σαλαμίς, Ἐλευσίς. ἐπειδὴ οὖν τὸ τίς οὐκ ἔχει μακρὸν τὸ ῑ ἀλλὰ βραχύ, εἰκότως οὐκ ἔστι δικατάληκτον. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε τῶν πευστικῶν ἁπάντων ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, μόνον τὸ τίς ἀπὸ τοῦ τ ἄρχεται; καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν αἰτίαν· ὅτι τὸ τίς αὐτῆς τῆς οὐσίας ἐστὶ ζητητικόν, οἷον τίς ἐστι Σωκράτης, Πλάτων, τὰ δὲ ἄλλα πευστικὰ τῶν περὶ τὴν οὐσίαν ἐστὶ ζητητικά, οἷον τὸ ποῖος ποιότητος, τὸ πόσος ποσότητος, τὸ πηλίκος πηλικότητος, τὸ ποδαπός ἔθνους, τὸ πόστος τάξεως. ἐπειδὴ οὖν τὸ τίς αὐτῆς τῆς οὐσίας ἐστὶ ζητητικόν, τῶν ἄλλων ζητητικῶν ὄντων τῶν περὶ τὴν οὐσίαν, εἰκότως, ὡς διαλλάξαν περὶ τὸ σημαινόμενον πρὸς τὰ ἄλλα πευστικά, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν ἀρχήν, καὶ οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π, τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε τῶν πευστικῶν πάντων εἰς ος ληγόντων, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, τὸ τίς μόνον οὐ λήγει εἰς ος, ἀλλ' εἰς ις; καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· πάντα τὰ πευστικὰ ἀπὸ τοῦ π ἄρχεται, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, τὸ τίς οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π· ἐπειδὴ διήλλαξε κατὰ τὴν ἄρχουσαν, εἰκότως διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν λήγουσαν, καὶ οὐ λήγει εἰς ος ἀλλ' εἰς ις, τῶν ἄλλων πευστικῶν εἰς ος ληγόντων. ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ, λέγω δὴ τὸ ος, οἱ Αἰολεῖς ἀναπληροῦσι, τίος λέγοντες, ὡς παρὰ Σαπφοῖ·

τίοισιν ὀφθαλμοῖσιν

ἀντὶ τοῦ τίσι. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε τῶν πευστικῶν ὑπερβαινόντων τὴν μονοσυλλαβίαν, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, τὸ τίς μονοσυλλαβεῖ; καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· ὅτι τὸ κεχρεωστημένον αὐτῷ οἱ Αἰολεῖς ἀνεπλήρωσαν, τίος λέγοντες, ὡς παρὰ Σαπφοῖ·

τίοισιν ὀφθαλμοῖσιν.

ἄλλως τε δὲ τὸ τίς οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π, τῶν ἄλλων πευστικῶν ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός, ἐπειδὴ διήλλαξε κατὰ τὴν ἄρχουσαν πρὸς τὰ ἄλλα πευστικά, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν, καὶ τῶν ἄλλων ὑπερβαινόντων τὴν μονοσυλλαβίαν, τοῦτο μονοσυλλαβεῖ. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε πάντων τῶν πευστικῶν μὴ ὄντων ζητητικῶν αὐτῆς τῆς οὐσίας, ἀλλὰ τῶν περὶ τὴν οὐσίαν, οἷον τὸ ποῖος, ποιότητος, τὸ πόσος, ποσότητος, τὸ πηλίκος πηλικότητος, τὸ πόστος τάξεως, τὸ ποδαπός ἔθνους, τὸ τίς αὐτῆς τῆς οὐσίας ἐστὶ ζητητικόν, ἐρωτώμενοι γὰρ τίς ἐστι, λέγομεν Σωκράτης, Πλάτων; καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην. τὰ πευστικὰ πάντα ὑπερβαίνει τὴν μονοσυλλαβίαν, οἷον ποῖος, πόσος,

πηλίκος, πόςτος, ποδαπός, τὸ δὲ τίς μονοςυλλαβεῖ, ἐπειδὴ διήλλαξε πρὸς τὰ ἄλλα περὶ τὴν ποςότητα τῶν ςυλλαβῶν, εἰκότως διήλλαξε καὶ περὶ τὸ σημαινόμενον.

Περὶ τῶν εἰς ους.

Choer. 244, 5: τὸ πλακοῦς πλακοῦντος καὶ Σιμοῦς Σιμοῦντος γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι πλακόεις πλακόεντος, καὶ Σιμόεις Σιμόεντος, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον γίνεται πλακοῦς καὶ Σιμοῦς, τὸ δὲ ι ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ οὐ δύναται τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ ςυλλαβῇ παραλαμβάνεσθαι· τὸ γὰρ ο οὐκ ἠδύνατο ἀποβληθῆναι, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τὴν υι δίφθογγον ςύμφωνον εὑρίςκεται ἐπιφερόμενον, ἀλλὰ φωνῆεν· οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός. εἰ ἀπεβλήθη οὖν τὸ ο καὶ ἐφυλάχθη ἡ υι δίφθογγος, εὑρίςκετο μετὰ τὴν υι δίφθογγον ςύμφωνον ἐπιφερόμενον τὸ ς, ὅπερ ἐςτὶν ἀδύνατον. τὸ δὲ υ οὐκ ἀπεβλήθη, ἵνα μὴ γένηται ὑπόνοιά τις ὅτι τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν οι δίφθογγον κίρναται· τὸ γὰρ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον κίρναται, οἷον, τὸ ἐμόν τοὐμόν, πρόεςτι προὔςτι, προέβη προὔβη. ἐξ ἀνάγκης οὖν ἀπεβλήθη τὸ ι, καὶ ἔμεινεν ἡ ου δίφθογγος.

Choer. 244, 21: ἄξιον δέ ἐςτι ζητῆςαι, διὰ ποίαν αἰτίαν, ὥςπερ ἀπὸ τοῦ πλόος γίνεται πλοῦς κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον, καὶ ἀπὸ τοῦ νόος νοῦς, καὶ ἀπὸ τοῦ ῥόος ῥοῦς, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ γόος καὶ θοός γίνεται κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον γοῦς καὶ θοῦς. καὶ περὶ μὲν τοῦ γόος ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι ἔχει ῥῆμα παρακείμενον τῆς δευτέρας ςυζυγίας τῶν περιςπωμένων, τῶν ἄλλων μὴ ἐχόντων, οἷον πλόος πλέω πλέεις, ῥόος ῥέω ῥέεις, νόος νέω νέεις, θρόος θροῶ θροεῖς (leg. θρέω θρέεις). ἐπειδὴ γοῦν τὸ γόος ἔχει ῥῆμα παρακείμενον τῆς δευτέρας ςυζυγίας τῶν περιςπωμένων, γοῶ γὰρ γοᾷς, εἰκότως ὡς παραλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ διὰ τοῦ οος, παρήλλαξε καὶ κατὰ τὸ μὴ κίρναςθαι. περὶ δὲ τοῦ θοός, ὅτι ἐπειδὴ τῶν διὰ τοῦ οος διςυλλάβων πάντων βαρυνομένων οἷον πλόος, ῥόος, θρόος, γόος, νόος, τὸ θοός μόνον ὀξύνεται, εἰκότως ὡς παραλλάξαν κατὰ τὸν τόνον παρήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κρᾶσιν, καὶ οὐ κίρναται ὁμοίως τοῖς ἄλλοις· ἄλλως τε δὲ τὸ ὀφειλόμενον ἐν τῇ ἁπλότητι ἐν τῇ ςυνθέςει ἀναδέχεται· ἐν γὰρ τῇ ςυνθέςει κίρναται, ἐπειδὴ καὶ βαρύνεται, οἷον Πάνθοος Πάνθους.

Choer. 245, 13: ὅςα ἔςτιν εἰς πλους λήγοντα, ἀπὸ ςυναιρέςεώς ἐςτιν, οἷον διπλοῦς, τριπλοῦς, ἀπὸ γὰρ τοῦ διπλόος καὶ τριπλόος ἐγένετο, καὶ τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίςιν, οἷον διπλόος δι-

l. 5 hic alicubi commemoratum fuit etiam Ἱεριχοῦς — ἡ γενικὴ Ἱεριχοῦντος· λέγεται καὶ ἀρςενικῶς καὶ θηλυκῶς· εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἱεριχοῖ ἀπὸ τῆς Ἱεριχώ St. H. l. 35 cf. Lob. El. I 44; de syncope adverbiorum in κις exeuntium in compositione cf. E. M. 767, 25, E. Gud. 231, 47.

διπλόου, διπλοῦς διπλοῦ, τριπλόος τριπλόου, τριπλοῦς τριπλοῦ. ταῦτα δὲ ἁπλᾶ ἐστι καὶ οὐ σύνθετα, ὥσπερ ὑπενόησάν τινες. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ διπλοῦς καὶ τριπλοῦς οὐδὲν ἐφύλαξε τοῦ σημαινομένου τοῦ πλοῦς, ἵνα εἴπωμεν αὐτὰ σύνθετα ἐξ αὐτοῦ· δεύτερον δέ, εἰ ἦν σύνθετα, ἤμελλε βαρυτονεῖσθαι. ἔχομεν γὰρ ὅτι τὰ εἰς ους ὀνόματα ἁπλᾶ μὲν ὄντα περισπᾶται, οἷον βοῦς, νοῦς, πλοῦς, χροῦς, θροῦς, θυγατριδοῦς, ἀδελφιδοῦς, χαλκοῦς, χρυσοῦς, πλακοῦς, Σιμοῦς, χωρὶς τοῦ πούς καὶ ὀδούς, ταῦτα γὰρ ὀξύνεται· σύνθετα δὲ ὄντα βαρύνεται, οἷον εὔπλους, εὔχρους, Ἀλκίνους. εἰ ἄρα οὖν τὸ διπλοῦς καὶ τριπλοῦς οὐ βαρύνεται, ἀλλὰ περισπᾶται, δηλονότι οὐκ ἔστι σύνθετα ἀλλ' ἁπλᾶ. τρίτον δέ, εἰ ἦν σύνθετα, κοινὰ ἤμελλεν εἶναι τῷ γένει, ὥσπερ ὁ εὔνους καὶ ἡ εὔνους, ὁ εὔπλους καὶ ἡ εὔπλους, ὁ εὔχρους καὶ ἡ εὔχρους· νυνὶ δὲ τὸ θηλυκὸν λέγομεν ἡ διπλῆ καὶ τριπλῆ (Il. Α 128)·

τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν,

ὥσπερ ὁ χαλκοῦς καὶ ἡ χαλκῆ, ὁ χρυσοῦς καὶ ἡ χρυσῆ, δηλονότι οὐκ ἔστι σύνθετα, ἀλλ' ἁπλᾶ παραγωγά· παρὰ γὰρ τοῦ δίς παρήχθη τὸ διπλόος, καὶ ἀπὸ τοῦ τρίς τριπλόος καὶ ἀπὸ τοῦ τετράκις τετραπλόος, καὶ ἀπὸ τοῦ πεντάκις πενταπλόος, συγκοπῆς γενομένης τῆς κις συλλαβῆς· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ὁμοίως. καὶ τὸ ἁπλόος δὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαξ παρήχθη.

Choer. 246, 5: τὰ εἰς δους λήγοντα, οἷον ἀδελφιδοῦς θυγατριδοῦς γέγονε κατὰ κρᾶσιν. οὐδὲ δυνάμεθα λέγειν ὅτι τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς γέγονε τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός κατὰ διάλυσιν τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ο καὶ ε, ἐπειδή, ὥς φησιν ὁ Ἡρωδιανός, οὐδέποτε εὐθεῖα διαλέλυται· τὸ γὰρ εἷς ἕεις κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε, οὐ μὴν διελύθη. ἄρα οὖν οὐδὲ τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς δύναται διάλυσιν ἀναδέξασθαι καὶ ποιῆσαι τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός. πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας ὅτι εἰ ἐγένετο τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός ὤφειλεν ὀξύνεσθαι, λέγομεν ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα περισπᾶται. τὰ γὰρ εἰς ους ὀνόματα ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, καὶ ἢ βαρύνεται ἢ περισπᾶται. καὶ περισπᾶται μέν, ἡνίκα ᾖ ἁπλᾶ, οἷον βοῦς, νοῦς, χροῦς, χαλκοῦς, οὖς, διπλοῦς, τριπλοῦς, ἁπλοῦς, Σιμοῦς, πλακοῦς, χωρὶς τοῦ πούς καὶ ὀδούς· ταῦτα γὰρ ὀξύνεται· βαρύνεται δέ, ἡνίκα ᾖ σύνθετα, οἷον εὔχρους, εὔπλους, Ἀλκίνους, Οἰδίπους. ἐπειδὴ οὖν τὸ θυγατριδοῦς καὶ ἀδελφιδοῦς ἁπλᾶ ἐστιν, εὐλόγως περισπᾶται.

Choer. 239, 33: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα τὰ εἰς ους λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα οὐδέποτε συντίθεται, οἷον χαλκοῦς, χρυσοῦς, Σιμοῦς, γλαυκοῦς (leg. πλακοῦς), διατί τὸ ὀδούς συντίθεται, ὡς ἐν τῷ τριόδους κυνόδους. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ εἰς ους

l. 22 cf. fr. 12.

ὀνόματα οὐδέποτε ὀξύνεται, ἀλλ' ἢ βαρύνεται, ἢ περισπᾶται. ἐπειδὴ οὖν τὸ ὀδούς παραλόγως ὀξύνεται, τούτου χάριν συντίθεται, ἵνα διὰ τῆς συνθέσεως βαρυνθῇ καὶ φύγῃ τὴν παράλογον τάσιν, λέγω δὴ τὴν ὀξεῖαν, οἷον τριόδους κυνόδους.

Περὶ τῶν εἰς ῡς.

Choer. 62, 24: τὰ εἰς ῡς μονοσύλλαβα περισπᾶται καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται καὶ συστέλλει τὸ ῡ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν ταῖς ἑξῆς πτώσεσιν οἷον μῦς μυός, σῦς συός, δρῦς δρυός.

Choer. 232, 22: πάντα τὰ εἰς ῡς περισπώμενα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα ὑποκοριστικά ἐστιν οἷον ὁ Καμμῦς τοῦ Καμμῦ, ὁ Κλαυσῦς, ὁ Διονῦς, ὁ Λαρδῦς χωρὶς τῶν τριῶν τούτων φημὶ δὴ τοῦ ὀσφῦς, ὀφρῦς, ἰχθῦς, καὶ τὸ ἰξῦς παραλόγως περισπᾶται.

Περὶ τῶν εἰς ως.

Choer. 259, 16: ἐπὶ τῶν εἰς ος καθαρῶν, τῶν διὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐχόντων τὴν παραλήγουσαν μακράν, ὑπερβιβασμὸν ποιοῦνται τοῦ χρόνου οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν μὲν τελευταίαν ἐκτείνουσιν εἰς τὸ ω, τὴν δὲ παραλήγουσαν συστέλλουσιν εἰς τὸ ε, οἷον Μενέλαος Μενέλεως, Ἰόλαος Ἰόλεως, λαός λεώς, ναός νεώς. ἰδοὺ ταῦτα ἔχοντα τὴν μὲν παραλήγουσαν μακράν, τὴν δὲ τελευταίαν βραχεῖαν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐποίησαν τὴν μὲν τελευταίαν φύσει μακράν, τὴν δὲ παραλήγουσαν συνέστειλαν, ὅθεν τὸ Οἰνόμαος, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, οὐκ ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ ε καὶ ω οἷον Οἰνόμεως, ἐπειδὴ τὸ α συνεσταλμένον ἔχον οὐκ ἠδύνατο ὑπερβιβασμὸν χρόνου ποιήσασθαι. εἰ δέ τις εἴποι καὶ πῶς τὸ ἵλαος συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, οἷον ὡς παρὰ Παρθενίῳ

ἵλαος, ὦ ὑμέναιε,

γίνεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε καὶ ω οἷον ἵλεως, λέγομεν ὅτι τὸ ἵλαος μᾶλλον ἐκτείνει τὸ ᾱ (σπάνιον γὰρ τὸ ἐν συστολῇ ἐστιν εὑρισκόμενον), καὶ τούτου χάριν ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἵλεως. ὅτι γὰρ ἐκτείνει τὸ ᾱ, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ Βίαντι εἰπών

ἵλαος ταύτην δέχνυσο πυρκαϊήν.

ἔστι δὲ ἐλεγεῖον. καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον εὑρίσκεται, οἷον

δαίμονος ἱλάοιο.

πρόσκειται «ἐπὶ τῶν εἰς ος καθαρόν», ἐπειδὴ εἰσί τινα μὴ καθαρεύοντα καὶ γινόμενα διὰ τοῦ ω παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἷον ὁ κάλος ὁ κάλως (σημαίνει δὲ τὸν σχοῖνον), ὁ Τάλος ὁ Τάλως (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ ὄρφος ὁ ὀρφῶς (σημαίνει τὸν ἰχθῦν), τοῦτο δὲ περισπᾶται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, τοῦ παρ' ἡμῖν, ἤγουν τοῦ κοινοῦ, βαρυνομένου.

l. 9 cf. fr. 13.

ἰδοὺ ταῦτα διὰ τοῦ ω̄ γινόμενα Ἀττικῶϲ οὐκ ἐτρέψατο παραλῆγον φωνῆεν εἰϲ τὸ ε̄· ἀλλ' οὐ καθαριεύει.

Choer. 261, 20: δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι τὰ πολλὰ εὑρίϲκεται παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ εἰϲ ωϲ μὴ ἔχοντα προϋποκείμενον κοινόν, οἷον κορώνεωϲ, φιβάλεωϲ, δαμερίππεωϲ, χελιδώνεωϲ, ἱέρεωϲ. προπαροξύνεται δὲ! ὅλα ταῦτα καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν ὁμοίωϲ τοῖϲ ἄλλοιϲ Ἀττικοῖϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ν.

Choer. 270, 11: τὰ εἰϲ ν̄ λήγοντα εἴτε ἀρϲενικὰ εἴτε θηλυκὰ οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν οὔτε δίφθογγον οὔτε βραχὺ φωνῆεν, ἀλλ' ἢ ἓν ἐκ τῶν τριῶν διχρόνων, ὅπερ δὲ (leg. δὴ) καὶ ἐκτείνεται, ἢ ἓν ἐκ τῶν μακρῶν φωνηέντων, ὡϲ εἶναι πέντε φωνήεντα τὰ εὑριϲκόμενα πρὸ τοῦ ν̄ κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ᾱ, ῑ, ῡ, η̄, ω̄, οἷον Ἀλκμάν, παιάν, δελφίν, Σαλαμίν, μόϲυν, Φόρκυν, ϲωλήν, ποιμήν, Πλάτων, τρήρων.

Choer. 270, 23: τὰ εἰϲ ν̄ λήγοντα ἀρϲενικὰ ἢ θηλυκὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται, ϱἷον δελφίν, Σαλαμίν, ποιμήν, Τροιζήν, ἄρϲην, Ἕλλην· οὐδέποτε δὲ περιϲπᾶται, χωρὶϲ εἰ μὴ ᾖ εἰϲ ων, ἐν γὰρ τῇ εἰϲ ω̄ν̄ καταλήξει ἔϲτιν ὅτε ἐπιδέχεται καὶ τὴν περιϲπωμένην τάϲιν, οἷον Ξενοφῶν, Ποϲειδῶν. πρόϲκειται «ἀρϲενικὰ ἢ θηλυκά» διὰ τὰ οὐδέτερα, διὰ τὸ χαλκοῦν, χρυϲοῦν, ὀϲτοῦν, περιϲπώμενα.

Dichr. 283, 9 (Choer. 271): πᾶν εἰϲ αν λῆγον ἀρϲενικὸν ἐπ' εὐθείαϲ ἐκτείνεϲθαι θέλει, Παιάν, Τιτάν, Ἀλκμάν καὶ ὅϲα τοιαῦτα.

Choer. 278, 18 (coll. 69, 31): τὰ εἰϲ ῑν̄ μακρὸν ἔχει τὸ ι̅ καὶ εἰ μέν ἐϲτιν ἁπλᾶ ὀξύνεται εἴτε ἀρϲενικά ἐϲτιν εἴτε θηλυκά οἷον Σαλαμίν Ἐλευϲίν ἀκτίν δελφίν Τελχίν (Τελχῖνεϲ δέ εἰϲι φθονεροὶ δαίμονεϲ οἱ οἰκήϲαντεϲ τὴν Ῥόδον), ῥίν, θίν, ἴν (ὃ ϲημαίνει τὴν δύναμιν)· ἡ ἴκτινα αἰτιατικὴ προπαροξυνομένη, οἷον ὡϲ παρὰ Ἀριϲτοφάνει (fr. 525)·

ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγαϲ τρέφων,

οὐκ ἔϲτιν ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ἴκτιν εὐθείαϲ, οὐδαμοῦ γὰρ ἡ εὐθεῖα αὕτη εὕρηται ἐν χρήϲει, ἀλλ' ἔϲτιν ἴκτινοϲ ἡ εὐθεῖα, ὡϲ παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 890)·

ἴκτινοϲ ὡϲ ἔκλαγξεν παραϲύραϲ κρέαϲ,

τούτου ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ὡϲ παρὰ Σιμωνίδῃ·

ϲπλάγχν' ἀμπέχοντεϲ αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην,

εἶτα ἡ δοτικὴ ἰκτίνῳ, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἴκτινον, ὡϲ παρὰ Μενάνδρῳ·

ἀλλὰ προϲέδωκαϲ τάλαντον εἶναι παρ' ἡμῖν τὸν ἴκτινον.

εἶτα αὕτη ἡ αἰτιατική, κατὰ μεταπλαϲμὸν γέγονεν ἴκτινα, ὡϲ παρὰ Ἀριϲτοφάνει·

ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγαϲ τρέφων,

ὥϲπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ, καὶ διθύραμβον διθύραμβα

l. 36 Menandri fragmentum corruptum est, cf. Mein. p. 1035 ed. min.

παρὰ Πινδάρῳ· εἰ δέ ἐϲτι ϲύνθετα εἰϲ ῑν βαρύνεται οἷον δελφάκτιν, τριγλώχιν. πάντα δὲ προϲθέϲει τοῦ ο̄ϲ ποιεῖ τὴν γενικήν, καὶ πάντα φυλάττει τὸ ῑ μακρόν, οἷον δελφῖνοϲ, ἀκτῖνοϲ, Σαλαμῖνοϲ, Ἐλευϲῖνοϲ, ῥινόϲ, θινόϲ. δικατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅτι παρὰ μὲν τοῖϲ ἀρχαίοιϲ εἰϲ ϲ̄ λήγει οἷον δελφίϲ, Τελχίϲ, Σαλαμίϲ· παρὰ δὲ νεωτέροιϲ εἰϲ ν̄ οἷον δελφίν, Τελχίν, Σαλαμίν. πλατυτέρα δέ ἐϲτιν ἡ εἰϲ ϲ̄ λήγουϲα κατάληξιϲ, ϲπανιωτέρα δὲ ἡ εἰϲ ν̄· ϲπανίωϲ γὰρ εὕρηται ἐν χρήϲει ἡ εἰϲ ν̄ κατάληξιϲ, ὡϲ παρὰ Σιμωνίδῃ·

τριγλώχιν ὀϊϲτόϲ,

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ·

τριγλώχιν ὀλοῷ νῆϲοϲ ἐπ' Ἐγκελάδῳ.

καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, ποῖά ἐϲτιν ἀναλογώτερα τὰ εἰϲ ν̄ λήγοντα, ἢ τὰ εἰϲ ϲ̄. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰϲ ν̄ λήγοντα ἀναλογώτερά ἐϲτιν· πᾶϲα γὰρ γενικὴ εἰϲ οϲ λήγουϲα μετὰ ἀμεταβόλου ἔχουϲα μακρὰν φύϲει τὴν παραλήγουϲαν ἀποβολῇ τοῦ ο̄ϲ̄ τὴν εὐθεῖαν ἀποτελεῖ οἷον Ἀλκμᾶνοϲ Ἀλκμάν, Θέωνοϲ Θέων, Πλάτωνοϲ Πλάτων, ἰχῶροϲ ἰχώρ, Δίωνοϲ Δίων. πρόϲκειται «ἔχουϲα φύϲει μακρὰν τὴν παραλήγουϲαν» διὰ τὸ κτενόϲ· τοῦτο γὰρ οὐκ ἀποβολῇ τοῦ οϲ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν, κτείϲ γάρ ἐϲτι καὶ οὐ κτέν· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τοῦτο, ἐπειδὴ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουϲαν· καὶ πάλιν ἔϲτιν Μέμνονοϲ καὶ Νέϲτοροϲ, καὶ ἐπειδὴ ταῦτα βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουϲαν, οὐκ ἀποβολῇ τοῦ ο̄ϲ̄ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν, Μέμνων γὰρ καὶ Νέϲτωρ διὰ τοῦ ω καὶ οὐ διὰ τοῦ ο̄. καὶ πάλιν ἔϲτι θεράποντοϲ καὶ γέροντοϲ, καὶ ἐπειδὴ ταῦτα οὐκ ἔχει μακρὰν φύϲει τὴν παραλήγουϲαν, οὐκ ἀποβολῇ τοῦ ο̄ϲ̄ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν θεράπον καὶ γέρον, ἀλλὰ θεράπων καὶ γέρων διὰ τοῦ ω̄· ἄλλωϲ τε δὲ οὐκ ἔχει τὴν γενικὴν ταῦτα εἰϲ ο̄ϲ̄ λήγουϲαν μετὰ ἀμεταβόλου, πρὸ γὰρ τοῦ ο οὐκ ἔϲτιν ἀμετάβολον ἀλλὰ τ̄. εἰ οὖν ἡ δελφῖνοϲ καὶ Τελχῖνοϲ καὶ Σαλαμῖνοϲ γενικὴ εἰϲ ο̄ϲ̄ λήγει ϲὺν ἀμεταβόλῳ καὶ φύϲει μακρᾷ παραλήγεται, δηλονότι ἀποβολῇ τοῦ ο̄ϲ̄ ἀποτελεῖ τὴν εὐθεῖαν. δείκνυται δὲ ὅτι ἀναλογώτερά ἐϲτιν ἡ εἰϲ ν̄ κατάληξιϲ καὶ ἐξ ἄλλων κανόνων· τὰ εἰϲ ϲ̄ λήγοντα περιττοϲυλλάβωϲ κλινόμενα ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ϲ̄ κλίνεται οἷον ἡδύϲ ἡδέοϲ, βότρυϲ βότρυοϲ, ἢ διὰ τοῦ δ̄ οἷον Πάριϲ Πάριδοϲ, Θέτιϲ Θέτιδοϲ, ἢ διὰ τοῦ θ̄ οἷον ὄρνιϲ ὄρνιθοϲ, δέλλιϲ δέλλιθοϲ, ἢ διὰ τοῦ τ̄ οἷον Λάχηϲ Λάχητοϲ, ἔρωϲ ἔρωτοϲ. πρόϲκειται «περιττοϲυλλάβωϲ κλινόμενα» διὰ τὸ καλόϲ καλοῦ, Χρύϲηϲ Χρύϲου· εἰ ἄρα οὖν τὸ δελφίϲ καὶ Τελχίϲ καὶ τὰ ὅμοια οὐ κλίνεται δι' ἑνὸϲ τούτων, δηλονότι οὐ καταλήγει φύϲει εἰϲ ϲ̄ ἡ εὐθεῖα, ἀλλ' εἰϲ ν̄. περὶ γὰρ τῶν δοκούντων ἐναντιοῦϲθαι οἷον περὶ τοῦ ἅλϲ ἁλόϲ, εἷϲ ἑνόϲ, ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι ἐλλείπει ταῦτα τὸ τ̄, καὶ τὸ τάλαϲ δὲ τάλανοϲ καὶ μέλαϲ μέλανοϲ ἐλλείπει τὸ τ̄· μέλαντοϲ γὰρ καὶ τάλαντοϲ ἦν καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ̄ γέγονε μέλανοϲ καὶ τάλανοϲ. ὅτι γὰρ τοῦ μέλαϲ μέλαντοϲ ἦν ἡ γενικὴ δηλοῖ τὸ

μελαντείουϲ δ' ἐπὶ πέτραϲ

διὰ τοῦ ν̄τ̄ τὸ ἐξενεχθὲν καὶ τὸ [Il. Δ 277]

μελάντερον ἠΰτε πίσσα.

ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών

τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας,

καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλίσιν, ἐν οἷς φησιν

οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστυγον.

περὶ δὲ τῆς κτενός γενικῆς ἔστιν εἰπεῖν ὅτι κτείν ἦν ἡ εὐθεῖα, καὶ λοιπὸν ἀκολούθως κτεινός ἡ γενικὴ δι' ἀμεταβόλου· καὶ ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ εἰς ν̄ λήγοντα εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν δίφθογγον, οἷον δελφίν, ἀκτίν, Σαλαμίν, Τιτάν, μόσυν (σημαίνει δὲ τὸν ξύλινον πύργον), Ἕλλην, Τροιζήν, Πλάτων, τρήγων (leg. τρήρων), τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ ν̄ εἰς τὸ ς̄ καὶ γέγονε κτείς καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν, τουτέστι τὴν διὰ τοῦ ν̄. πρόσκειται «εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ» διὰ τὸ δίπουν, τοῦτο γὰρ ἔχει πρὸ τοῦ ν δίφθογγον, ἀλλ' οὐδέτερόν ἐστι. τὸ δὲ τίς τινός μὴ δυνάμενον κλιθῆναι δι' ἄλλου συμφώνου ἐξ ἀνάγκης ἐκλίθη διὰ τοῦ ν. τρίτος δὲ κανών ἐστιν οὗτος ὁ δεικνύς, ὅτι τὰ εἰς ν̄ λήγοντα ἀναλογώτερά ἐστι τῶν εἰς ς̄ ληγόντων. τὰ εἰς ῑς̄ λήγοντα ἀποβολῇ τοῦ ς̄ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὁ Πάρις ὦ Πάρι, ὁ μάντις ὦ μάντι, ὁ λάτρις ὦ λάτρι, ἡ πόλις ὦ πόλι, ἡ Θέτις ὦ Θέτι· τὸ γὰρ ὁμόφωνον Ἀττικόν ἐστιν, ὦ μάντις, ὦ πόλις. εἰ ἄρα οὖν τὸ δελφίς καὶ Τελχίς καὶ τὰ ὅμοια οὐκ ἀποβάλλει τὸ ς̄ ἐν τῇ κλητικῇ, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ δελφίς ὦ δελφίς, ὁ Τελχίς ὦ Τελχίς, δηλονότι οὐ καταλήγει φύσει εἰς ς ἀλλ' εἰς ν̄, τροπὴ δὲ ἐγένετο τοῦ ν εἰς ς̄ κατὰ Δωρικὴν διάλεκτον, ὥσπερ ἦν ἧς, ἤρπομεν ἤρπομες, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 1)

ἧς χρόνος,

ἀντὶ τοῦ ἦν χρόνος, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (7, 2)

ἤρπομες ἐκ πόλιος,

ἀντὶ τοῦ ἤρπομεν ἐκ πόλεως.

Choer. 283, 5 (70, 11): πάντα τὰ εἰς ῡν̄ βαρύνεται, οἷον μόσυν, Φόρκυν, Γόρτυν, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ὡς δοκοῦντα εἶναι Αἰολικὰ εὐλόγως βαρύνεται· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοί εἰσιν, οἷον Πηλεύς Πήλευς, Ἀτρεύς Ἄτρευς, Ἀχιλλεύς Ἀχίλλευς.

Dichr. 287, 6: αἱ εὐθεῖαι τῶν εἰς υν συστέλλουσι τὸ ῠ Φόρκυν, Πόλτυν, αἱ δὲ διὰ τοῦ ν̄ος̄ γενικαὶ τῷ ῡ ἐκτεταμένῳ παραλήγονται.

---

l. 31 de Φόρκυν cf. not. ad Cathol. 18, 14. De Γόρτυν haec apud St. B. 212, 2 servata sunt: Γόρτυν (Γόρτυς)· φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν, οἱ δὲ τρισυλλάβως «Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν» (B 646), οἱ δὲ Γόρτυναν ὡς ἄμυναν. l. 35 cf. Choer. 283, 9 ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι διάφοροι δόξαι περὶ τοῦ χρόνου τῆς εὐθείας γεγόνασιν, αἱ μὲν γὰρ ἀξιοῦσι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ καὶ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐκτείνεσθαι τὸ ῡ, οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλεται τὸ ῡ, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι ταῖς πλαγίαις ἐκτείνεται· καὶ διάφοροί εἰσι δόξαι τῶν τεχνικῶν περὶ τούτου.

Choer. 297, 24: τὰ εἰς ῶν περιςπώμενα διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ καί ἐςτι μόνου ἀρςενικοῦ γένους, οἷον ὁ Θῶν τοῦ Θῶντος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ Ξενοφῶν τοῦ Ξενοφῶντος, ὁ Ἀγλαοφῶν τοῦ Ἀγλαοφῶντος, ὁ Ἱπποκῶν τοῦ Ἱπποκῶντος, χωρὶς ἑνὸς ἐν τῇ cυνηθείᾳ λεγομένου (ἔςτι δὲ ὄνομα πόλεως Περςικῆς), τοῦτο γὰρ θηλυκοῦ γένους ἐςτίν, οἷον ἡ Κτηςιφῶν, περιςπᾶται δὲ καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον τῆς Κτηςιφῶντος· τοῦτο δὲ ἀπὸ ἀρςενικοῦ γένους γέγονε θηλυκόν, καὶ τὴν αὐτὴν κλίςιν ἐφύλαξεν, οἷον ἀπὸ τοῦ Κτηςιφῶν. οὐ μόνον δέ ἐςτι τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ cυνηθείᾳ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς πόλεως εὕρηται.

Choer. 300, 5: τὰ εἰς ῶν περιςπώμενα οὐ γίνεται εἰς ῶς, οἷον Κτηςιφῶν Ἀγλαοφῶν Ξενοφῶν. τὸ δὲ τυφῶν καὶ ταῶν καὶ εἰς ως λήγει. μηδεὶς δὲ οἰέςθω τὸ τυφῶν καὶ τυφῶς καὶ ταῶν καὶ ταῶς δικατάληκτα εἶναι. τὰ γὰρ δικατάληκτα τὴν αὐτὴν ἔχει κλίςιν, οἷον δελφίν δελφῖνος καὶ δελφίς δελφῖνος, Τελχίν Τελχῖνος καὶ Τελχίς Τελχῖνος, Cαλαμίν Cαλαμῖνος καὶ Cαλαμίς Cαλαμῖνος. ταῦτα δὲ οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν κλίςιν, τυφῶν μὲν γὰρ τυφῶνος, καὶ ταῶν ταῶνος, ὥςπερ καὶ Ποςειδῶν Ποςειδῶνος· τυφῶς δὲ τυφῶ, καὶ ταῶς ταῶ, ἀποβολῇ τοῦ ς Ἀττικῶς, ὥςπερ ὁ ὀρφῶς τοῦ ὀρφῶ, καὶ ὁ λαγῶς τοῦ λαγῶ. κρεῖττον οὖν ἕτερα θέματα λέγειν τοῦ τυφῶν καὶ ταῶν, καὶ ἕτερα τοῦ τυφῶς καὶ ταῶς. ἰςτέον δὲ ὅτι τινὲς βούλονται τὸ ταῶς ἀπὸ τοῦ ταός τοῦ διὰ τοῦ ο λέγειν κατ' ἔκταςιν τοῦ ο εἰς τὸ ω καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου εἰς περιςπωμένην τάςιν· ἀλλ' ἔςτι λέγειν, ὅτι τὸ ταῶς οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ταός τοῦ διὰ τοῦ ο εἶναι, ἐπειδὴ τὸ ταός τὸ διὰ τοῦ ος οὐκ ἔςτι ςύνηθες τοῖς Ἕλληςι.

Choer. 300, 30: Ἄξιον δέ ἐςτι ζητῆςαι, εἰ ἄρα τὰ εἰς ων περιςπώμενα οὐδέποτε φύςει μακρᾷ παραλήγεται οἷον Δημοφῶν, Ἀγλαοφῶν, Κτηςιφῶν, Ἀντιφῶν (τὸ γὰρ Δεξικρῶν οὐ παραλήγεται φύςει μακρᾷ ἀλλὰ θέςει), πῶς τὸ Ποςειδῶν φύςει μακρᾷ παραλήγεται. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ Ποςειδέης γέγονε Ποςειδέων καὶ κατὰ κρᾶςιν Ποςειδῶν, ὥςτε δυνάμει μὴ εἶναι φύςει μακράν, φημὶ τὴν δίφθογγον, ἐν τῇ παραληγούςῃ, ἀλλ' ἐν τῇ προπαραληγούςῃ.

Περὶ τῶν εἰς ξ.

Dichr. 284, 20: τὰ εἰς αξ μονοςύλλαβα θηλυκὰ μὲν ὄντα θέλει ςυςτέλλειν τὸ α· ςπάξ, οὕτως ἡ κύων παρὰ Πέρςαις, κλάξ, πλάξ,

l. 12 cf. Eust. 346, 13, ubi et haec: Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς εἰς ὼν περιςπωμένοις οἷον Δημοφῶντι καὶ Ξενοφῶντι ςυντεταχὼς καὶ τὸν Τυφῶνα καὶ τὸν ταῶνα λέγει ὡς μόνον τὸ Τυφῶν καὶ τὸ ταῶν οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ καὶ ἑτέραν ἔςχε κατάληξιν· Τυφῶς γὰρ καὶ ταῶς διὰ τοῦ ς. Etymologias a Choerob. 299, 32 prolatas, quippe quum dubiae sint velut Ξενοφῶν a φῶ τὸ φονεύω et Δεξικρῶν a κρείω τὸ βαςιλεύω καὶ κρατῶ aut etiam falsae ut Ἱπποκῶν a κτῶμαι Ἱπποκτῶν καὶ Ἱπποκῶν (cf. Lob. El. II 115 seqq.) Herodiano non obtrudendas indicavi. De ταός cf. Cathol. p. 109, 5.

γλάξ, δράξ, ἡ δὲ ῥάξ ἐκτείνεται. τὰ δὲ ἐκτείνοντα τὸ ᾱ ἀρσενικά ἐστι, βλάξ, κράξ, πτάξ. τὸ δὲ Πράξ ἱστορεῖται μὲν ἐκτείνεσθαι· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ἔνθεν οἱ Πρᾶκες· συστέλλεται δὲ ἔσθ' ὅτε τὸ α.

Choer. 305, 4: τὰ εἰς αξ λήγοντα δισύλλαβα ἀρσενικά, ἐὰν ἔχῃ φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, ἐκτείνει πάντως τὸ α, τουτέστι φύσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει οἷον θώραξ, οἴαξ. πρόσκειται «ἐὰν ἔχῃ φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν» διὰ τὰ θέσει μακρὰν ἔχοντα ταύτην οἷον τὸ ἅρπαξ καὶ κέκραξ· ταῦτα γὰρ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος, οὐδὲ γὰρ τὰ ἔχοντα ἢ βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν ἢ θέσει μακρὰν πάντως συστέλλει τὸ α τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει. εὑρίσκομεν γάρ τινα ἐν αὐτοῖς ἔχοντα τὸ ᾱ ἐκτεταμένον, τουτέστι φύσει μακρὸν οἷον νέαξ (σημαίνει δὲ τὸν νεώτερον), φέναξ (σημαίνει δὲ τὸν ἀπατεῶνα), κόρδαξ (σημαίνει δὲ τοῦτο ὄρχησιν κωμικήν). ἰδοὺ οὖν ταῦτα μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ ἔχει τὸ ᾱ ἐκτεταμένον, τουτέστι φύσει μακρόν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν μὴ ἐχουσῶν τὸ ξ. σημειούμεθα ἐν τῷ κανόνι τινὰ ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλοντα τὸ ᾰ, τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχοντα, ἔστι δὲ ταῦτα Γῦναξ, Γῦλαξ (ὀνόματα δὲ ταῦτα κύρια), σῦναξ (φασηλοειδὲς ὄσπριον), καὶ τὸ καυαξ διφορούμενον· τοῦτο γὰρ ποτὲ μὲν συστέλλει τὸ ᾰ, ποτὲ δὲ ἐκτείνει αὐτό· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. πρόσκειται «δισύλλαβα», ἐπειδὴ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, κἂν βραχείᾳ παραλήγηται, ἐκτείνει τὸ ᾱ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἱέραξ, χωρὶς εἰ μὴ ᾖ σύνθετα ἀπὸ ἁπλοῦ συστέλλοντος τὸ α, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἱππῶναξ καὶ Ἀρχιάναξ. τὸ ἀσφάλαξ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὂν καὶ συστέλλον τὸ α οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ᾱ, καὶ φύσει δισύλλαβόν ἐστιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ σπῶ γέγονεν σπάλαξ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ ἀσπάλαξ καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ψιλοῦ εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ ἀσφάλαξ· τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο ἀποσπᾷ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ βάθος καὶ οὕτως εἰσέρχεται ἐκεῖ. πρόσκειται «ἀπὸ ἁπλοῦ συστέλλοντος τὸ α», ἐπειδὴ ἐὰν ᾖ

l. 4 quae de quantitate genetivi vocabulorum in ιξ υξ tradit Choer., non ab omni parte congruunt cum doctrina Herodianea in Dichr. 285, 5 sqq., nam quum contra Aristophanem grammaticum et Ptolemaeum Ascalonitam χοίνικος metri causa corripi, id quod etiam inde quod interdum producta paenultima legatur appareat, doceat Herodianus, Choerob. 312, 6 χοῖνιξ χοίνικος πανταχοῦ συστέλλει τὸ ῑ tradit et quum Herod. Βέβρυκος ex lege corripi et poetarum licentia produci existimet, Choer. 314, 8 dicit: τὸ Βέβρυξ κατὰ τὰς πτώσεις τὰς μὴ ἐχούσας τὸ ξ διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον, εὑρέθη γὰρ καὶ ἐκτεταμένον — καὶ συνεσταλμένον. Quare hanc particulam omittere satius habui quam ad Herodiani sententiam ope libri περὶ διχρόνων dirigere. Nam veram Herodiani doctrinam ex ipso illo libro petere licet. l. 9 verba οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος — τουτέστι θέσει, quae explevi addens μακρὸν αὐτὸ ἔχει, ex p. 306, 11, ubi in alienum locum irrepserunt, huc retraxi, quo loco necessaria sunt propter εὑρίσκομεν γάρ, quae non haberent, quo referrentur. Cum hoc l. conferendus est Herod. Dichr. 283, 25, unde pro Ὕλαξ Κῆαξ reposui Γῦναξ Γῦλαξ, quamquam prius suspicione non caret; intactum reliqui σῦαξ, pro quo in Dichr. σαθαξ exstat propter Lehrsii admonitionem.

ἀπὸ ἁπλοῦ ἐκτείνοντος τὸ ᾱ φυλάττει αὐτὸ ἐκτεταμένον οἷον Φαίαξ φιλοφαίαξ, θώραξ λινοθώραξ. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἀρσενικά», ἐπειδὴ τὰ θηλυκὰ ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν συστέλλει τὸ ᾱ, οἷον αὖλαξ, πῖδαξ, κλῖμαξ· διὰ τοῦτο τὸ μεῖραξ ἀναλογώτερόν ἐστι θηλυκῶς λεγόμενον, συστέλλει γὰρ τὸ ᾰ φύσει μακρὰν ἔχον τὴν παραλήγουσαν· ὅταν δὲ λεχθῇ ἀρσενικῶς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ διαβολῇ παραλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ ὁ γυναικώδης.

Περὶ θηλυκῶν ὀνομάτων.

Choer. 323, 14: τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ἢ συστέλλει τὸ ᾱ ἢ ἐκτείνει αὐτό· καὶ ὅσα μέν ἐστι προπαροξύτονα ὡμολόγηται ὅτι συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, οἷον πανδοκεύτρια, Πολύμνια, πότνια, Ἐρέτρια, κιθαρίστρια, εὐσέβεια, εὐγένεια, θάλασσα, ἄελλα, θύελλα. μακρᾶς γὰρ οὔσης τῆς ἐπὶ τέλους, οὐδέποτε τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα. τὰ δὲ ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἔχοντα τὸν τόνον, πάντα μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ, οἷον Ἀθηνᾶ, ἀργυρᾶ, σιδηρᾶ, φοβερά, πονηρά, Ναυσικᾶ. τὰ δὲ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον ἔστιν ὅτε συστέλλει τὸ ᾱ, οἷον ταχεῖα, ὀξεῖα, βραδεῖα, ἔστι δ' ὅτε ἐκτείνει αὐτὸ οἷον Βυζαντία, Λεσβία, Ῥοδία, μετρία.

Περὶ οὐδετέρων ὀνομάτων.

Choer. 366, 15: τὰ εἰς α λήγοντα οὐδέτερα συνεσταλμένον ἔχει τὸ α, οἷον κῦμα ἅρμα βῆμα· χωρὶς τοῦ κάρα. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ κάρηνον ἐγένετο τούτῳ τῷ τρόπῳ· ἔστι κάρηνον καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ᾱ μακρὸν κάρανον γίνεται καὶ κατὰ ἀποκοπὴν τῆς νον συλλαβῆς κάρα, καὶ ἔμεινε τὸ α μακρόν.

Choer. 366, 20: θέλει δὲ τὰ εἰς ᾰ λήγοντα οὐδέτερα πρὸ τοῦ α ἔχειν τὸ μ, οἷον ποίημα, ῥῆμα, ἅρμα, κῦμα, δηλονότι μονογενῆ ὄντα. τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ μέγα· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει πρὸ τοῦ α τὸ μ̄, ἀλλ' οὐκ ἔστι μονογενές, ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ μέγας γέγονε. τὰ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ τὸ μ̄ ἐστὶ πεπονθότα, οἷον τὸ κάρα ἀπὸ τοῦ κάρηνον κατὰ ἀποκοπήν, καὶ τὸ λίπα ἀπὸ τοῦ λίπας

ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ (Il. Ξ 171),

καὶ τὸ ἄλειφα (σημαίνει δὲ τὸ ἄλειμμα) ἀπὸ τοῦ ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τελευταίου συμφώνου ἐγένετο. καὶ τὸ ὕφα δὲ ἀπὸ τοῦ ὕφασμά ἐστι κατὰ ἀποκοπήν. καὶ τὸ γάλα ἀπὸ τοῦ γάλαξ κατ' ἔνδειαν τοῦ ξ̄· ἡ γὰρ κλίσις αὐτοῦ ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰς ξ̄ καταληγούσης

l. 30 Choer. λίπα per apocopen ex λιπαρόν expedit, Herodianus vero ex λίπας, quae altera forma vocabuli λίπος esset, ortum putavit ap. Eust. 1560, 26, quare Herodianeam sententiam substitui. Omisi quod Choer. dicit οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει τὸ ὕφα, ἀλλὰ τὸ ὕφασμα, quia Herod. περὶ παθῶν in E. M. 785, 26 ὕφα ex ὕφασμα ortum dicit; de γάλα consentit Herod. ap. Eust. 1627, 47; de affectis cf. E. M. 60, 53.

ἐγένετο, γάλακος γὰρ ἡ γενική, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ γάλακτος, ὥσπερ ἄναξ ἄνακος καὶ ἄνακτος. πᾶσα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ κος κλινομένη ἢ διὰ τοῦ κτος τὴν εὐθεῖαν ἔχει εἰς ξ καταλήγουσαν, οἷον Φοίνικος Φοῖνιξ, θώρακος θώραξ, νυκτός νύξ, ἄνακτος ἄναξ. εἰ οὖν γάλακτος, δηλονότι εἰς ξ γάλαξ. ἄλλως τε δὲ πᾶσα δοτικὴ πληθυντικῶν εἰς ι λήγουσα μετὰ διπλοῦ ἀποβολῇ τοῦ ι τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ἀποτελεῖ, οἷον Φοίνιξι Φοῖνιξ, κήρυξι κῆρυξ, Πέλοψι Πέλοψ, Κύκλωψι Κύκλωψ. εἰ οὖν ἐστιν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν γάλαξι, δηλονότι ἀποβολῇ τοῦ ι γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν γάλαξ· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ξ οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν οὐδετέρων, τούτου χάριν ἀπεβλήθη καὶ ἐγένετο γάλα.

Choer. 367, 21: περὶ δὲ τοῦ κρᾶτα, οἷον

ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη

παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. Tyr. 263), μήποτε ἔστιν εἰπεῖν ὅτι τοῦτο ἀπὸ ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γέγονεν. ἀπὸ ἀρσενικοῦ μὲν ἀπὸ τοῦ ὁ κράς τοῦ κρατός τῷ κρατί τὸν κρᾶτα, ἀπὸ θηλυκοῦ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡ κράς τῆς κρατός τῇ κρατί τὴν κρᾶτα καὶ τὸ κρᾶτα· τὸ γὰρ κράς ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται.

Choer. 378, 7: πᾶν οὐδέτερον εἰς ν λῆγον ἀπαθὲς βραχυκαταληκτεῖν θέλει, οἷον ξύλον μέτρον πλέθρον, χωρὶς τοῦ πᾶν, τοῦτο γὰρ μακροκατάληκτόν ἐστι, καὶ τῶν παρὰ τὸ πούς συγκειμένων, καὶ ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ εἰς ν λήγοντα, οἷον τὸ δίπουν τὸ τρίπουν τὸ τετράπουν καὶ τὸ ἄπουν. πρόσκειται «ἀπαθές», διὰ τὸ βοῶν τὸ ποιοῦν τὸ χρυσοῦν τὸ χαλκοῦν, ταῦτα γὰρ ἀπὸ κράσεως ἔχει τὴν μακράν, καὶ τὸ διπλοῦν ἀπὸ τοῦ διπλόον καὶ τὸ εὐγήρων ἀπὸ τοῦ εὐγήραον· τὸ καρχαρόδουν καὶ τὸ τιμῆειν ἀπὸ τοῦ καρχαρόδον καὶ τιμῆεν γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τὸ μὲν τοῦ υ τὸ δὲ τοῦ ι· τὸ ἀξιόχρεων καὶ ἀνάπλεων Ἀττικὴν ἔκτασιν ἔπαθε τοῦ ο εἰς τὸ ω, ἀπὸ τοῦ ἀξιόχρεον καὶ ἀνάπλεον διὰ τοῦ ο.

Choer. 378, 21: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ πᾶν μακροκαταληκτεῖ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν οὐδέτερον παρεσχηματισμένον ἀρσενικῷ θέλει φυλάττειν ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ τὸν τόνον τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ ἀρσενικοῦ, οἷον καλός καλόν, σοφός σοφόν, ὀξύς ὀξύ, ταχύς ταχύ, αὐτάρκης ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ βαρεῖαν ἀλλὰ καὶ αὔταρκὲς ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ βαρεῖαν, κακοήθὴς ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ βαρεῖαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κακόηθὲς ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ βαρεῖαν. σεσημείωται τὸ εἷς ἕν· ἐνταῦθα γὰρ οὐκ ἐφυλάχθη ὁ τόνος τοῦ ἀρσενικοῦ ἐν τῷ οὐδετέρῳ·

---

l. 12 quae apud Choerob. sequuntur, non mirum esse articulum neutr. cum feminino coniungi, quum dicatur φοίνικι λίνῳ, ἄρωξιν ὅπλοις, μανιάσι λυσσήμασι, non ab Herodiano profecta sunt, qui potius ex accusativo generis mascul. vel femin. alterum nominativum neutr. gen. τὸ κρᾶτα fictum esse videtur putasse.
l. 30 cf. Dichr. 282, 15 et 290, 6.

τὸ μὲν γὰρ εἷς περισπᾶται, τὸ δὲ ἕν ὀξύνεται, ἐπειδὴ βραχυκαταληκτεῖ· ἐπειδὴ οὖν τὸ πᾶς περισπᾶται, ἀναγκάζεται καὶ τὸ οὐδέτερον περισπασθῆναι, ἵνα φυλάξῃ τὸν τόνον τοῦ ἀρσενικοῦ, περισπώμενον δὲ εὐλόγως ἐκτείνει τὸ α, ἐπειδὴ οὐδέποτε περισπωμένη οὔτε ἐπάνω βραχείας τίθεται οὔτε ἐπάνω θέσει μακρᾶς, ἀλλ' ἐπάνω φύσει μακρᾶς, οἷον Ἑρμῆς, Ἡρακλῆς, παῖς. εἰ δέ τις εἴπῃ ὀξυνέσθω τὰ ἀρσενικά, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ τὸ οὐδέτερον ἐκτεῖναι τὸ α, λέγομεν ὅτι οὐ δύναται τὸ πᾶς ὀξύνεσθαι, ἐπειδὴ ποιεῖ οὐδέτερον παρεσχηματισμένον, οἷον τὸ πᾶν. τὰ γὰρ εἰς ᾱς ὀξύτονα ἐπ' ὀνομάτων οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παρασχηματισμὸν οἷον Ἀρκάς, φυγάς, χαλκοκράς, γαλακτοκράς. «ἐπ' ὀνομάτων» πρόσκειται διὰ τὰς μετοχὰς οἷον ὁ ἱστάς ἡ ἱστᾶσα τὸ ἱστάν, ὁ κιχράς ἡ κιχρᾶσα τὸ κιχράν, ὁ φθάς ἡ φθᾶσα τὸ φθάν, ὁ βάς ἡ βᾶσα τὸ βάν. καὶ ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, ποία γὰρ ἀνάγκη ἐστὶ ποιεῖν τὸ πᾶς τριγένειαν, οἷον ὁ πᾶς καὶ ἡ πᾶσα καὶ τὸ πᾶν, ὅπου τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα ἐπ' ὀνομάτων οὐ ποιεῖ τριγένειαν, οἷον Πράς, Ζάς, κράς, Χνᾶς, Γρᾶς. ἔστιν οὖν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· τὰ εἰς ᾱς μονοσύλλαβα ἐπ' ὀνομάτων διὰ τοῦτο οὐ ποιεῖ τριγένειαν, ἐπειδὴ πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς ας λῆγον ἢ κύριόν ἐστιν ἢ προσηγορικὸν οἷον Πράς Πραντός (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως), Ζάς Ζαντός (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον ὁ Ζάς), ὁ Γρᾶς τοῦ Γρᾶ (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ Χνᾶς τοῦ Χνᾶ (οὕτω δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγήνωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη Χνᾶ λέγεται), προσηγορικὸν δὲ τὸ κράς κρατός (σημαίνει δὲ τὴν κεφαλήν), οὐδέποτε δὲ οὔτε ἀπὸ κυρίων οὔτε ἀπὸ προσηγορικῶν γίνεται οὐδετέρου παρασχηματισμός, ἤγουν τριγένεια, οἷον Αἴας, Θόας, κοχλίας, λᾶας· τὸ δὲ πᾶς ἐπίθετόν ἐστι καὶ οὐ κωλύεται ποιεῖν τριγένειαν, ἀπὸ γὰρ ἐπιθέτων γίνεται τριγένεια, οἷον ὁ μέγας ἡ μεγάλη τὸ μέγα, ὁ τάλας ἡ τάλαινα τὸ τάλαν, ὁ σοφός ἡ σοφή τὸ σοφόν, ὁ καλός ἡ καλή τὸ καλόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΛΙΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

1.

Anecd. Ox. IV 333, 6:

Ἐπιτομὴ τῶν ὀνοματικῶν κανόνων ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ.

τὸ ὅμοιον ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἢ γένει ἢ εἴδει ἢ σχήματι ἢ ἀριθμῷ ἢ τόνῳ ἢ πτώσει, ἢ καταλήξει ἐν παρατελεύτῳ συλλαβῇ· ἐν χρόνῳ, ἐν ποσότητι συλλαβῆς, πολλάκις δὲ καὶ ἐν ἐπιπλοκῇ συμφώνου· εἰ δὲ παρὰ ταῦτά τι γένοιτο, ἀνόμοιος ἡ κλίσις γίνεται· οἷον ἐν γένει μὲν ὁ τοξότης καὶ ἡ φιλότης· ἐν εἴδει δὲ οἷον Ὀλυμπιονίκης προσηγορικόν, Πολυνίκης κύριον· σχήματι δὲ οἷον ἱππότης ἁπλοῦν, Σωκράτης σύνθετον· ἀριθμῷ δὲ ἰχθῦς ἰχθύος ἑνικόν, ἰχθῦς δὲ ἰχθύων κατὰ κρᾶσιν ἀπὸ τοῦ ἰχθύες· τόνῳ δέ ἥρως ὅτι βαρύτονον διὰ καθαροῦ τοῦ ος, εὐρὼς ὀξύτονον διὰ τοῦ τος· πτώσει δὲ τοξότης εὐθεῖα, ἐλάτης γενική· καταλήξει δὲ καλός βραδύς, ἐπεὶ γὰρ διήλλαξε τὴν κατάληξιν, διήλλαξε καὶ τὴν κλίσιν· παρατελεύτῳ δὲ συλλαβῇ Πέρσης, ἐπεὶ μακρᾷ παραλήγεται, Πέρσου κέκλιται, Λάχης δέ, ὅτι βραχείᾳ, περιττοσυλλάβως εἰς τος· χρόνῳ δὲ οἷον Ἀρκάς ἱμάς, τὸ πρῶτον γὰρ συνεσταλμένον διὰ τοῦ δος κλίνεται Ἀρκάδος, τὸ δεύτερον δὲ διὰ τοῦ ντ ἱμάντος· ἐν ποσότητι δὲ συλλαβῆς οἷον Λυσίας Βίας, τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ὅτι ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἰσοσυλλάβως κλίνεται Λυσίου, τὸ δεύτερον δὲ ὅτι δισύλλαβον, διὰ τοῦ ντ Βίαντος· πολλάκις δὲ καὶ διαφόρου συμφώνου ἕνεκα διαφόρως ἐκλίθη οἷον σωλήν σωλῆνος, ὑμήν ὑμένος, εἴωθε γὰρ τὸ μ τρέπειν τὸ η εἰς ε.

Περὶ ἀρσενικῶν.

2.

Anecd. Ox. IV 333, 30: πέντε ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων ν, ξ, ρ, σ, ψ· εἰ δέ τινες καὶ τὸ ε τελικὸν τιθέασιν, ὡς ἐν τῷ τοιόσδε, τηλικόσδε, ἢ τὸ λ διὰ τὴν ἧλος γενικὴν ἢ Ἀσδρουβάλ

l. 4 in titulo scripsi ὀνοματικῶν pro ὀνομάτων. l. 29 ἧλος genetivus intellegendus est ab apocopato ἧλ declinatus cf. Lob. Parall. p. 116.

εὐθεῖαν, οὐ παραδεκτέον· τούτων γὰρ τὸ μὲν πρῶτον κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ δε λέγεται· ὅθεν καὶ τῶν ἄλλων τρεπόντων τὴν τελευταίαν ἐπὶ τῶν πτώσεων καὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν γενῶν ταῦτα τὴν παρατέλευτον ἀντὶ τῆς τελευταίας ἔτρεψε· καὶ τὸ λ δὲ οὐδαμῶς τελικὸν ἡγητέον· τὰ γὰρ τοιαῦτα ὀνόματα οὐχ Ἑλληνικά, ἀλλὰ βάρβαρα καὶ ἀχαρακτήριστα. οὐ μὴν οὐδὲ τὸ α τελικὸν παραδεξόμεθα διὰ τὰ θηλυκὰ ἐπώνυμα τό τε Κόπαινα καὶ Μύριλλα ἢ τὰ ποιητικῶς μεταπλασθέντα νεφεληγερέτα Ζεύς, ἱππότα Νέστωρ.

Τὰ μὲν οὖν δ᾽ οἷον ν, ξ, ρ, ψ ἀεὶ περιττοσυλλαβεῖ ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ εἰς ος καταλήγει, οἷον Δίων Δίωνος, κῆρυξ κήρυκος, Νέστωρ Νέστορος, Πέλοψ Πέλοπος· τὰ δὲ εἰς ς λήγοντα ποτὲ μὲν περιττοσύλλαβον ἔχει τὴν γενικήν, ποτὲ δὲ ἰσοσύλλαβον· καὶ ἰσοσυλλαβοῦσα εἰς φωνῆεν λήγει οἷον σοφός σοφοῦ, περιττοσυλλαβοῦσα δὲ ἔχει τελικὸν τὸ ος, Μίνως Μίνωος, στάχυς στάχυος.

Τὰ εἰς ς πᾶσιν εὕρηται χρώμενα τοῖς φωνήεσι πλὴν τοῦ ε, οἷον Αἴας, Χάρης, μάντις, καλός, ταχύς, ἥρως· τὸ δὲ ε καθ᾽ αὑτὸ μὲν οὐκ ἐκφωνεῖται, μετὰ δὲ συμπλοκῆς τοῦ ι ἢ τοῦ υ, οἷον χαρίεις, Πηλεύς· τινὰ δὲ εἰς ους λήγει, Μελάμπους, Οἰδίπους.

Περὶ τῶν εἰς ας ὀνομάτων.

3.

Anecd. Ox. IV 334, 22: τὰ εἰς ας ἀρσενικὰ μονοσύλλαβα σπάνιά ἐστιν· ὀξύνεται δὲ ἢ περισπᾶται καὶ κλίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς ἢ διὰ τοῦ ντ· ἔστι γὰρ ἰσοσύλλαβα ὁ Θᾶς τοῦ Θᾶ, ὁ Γρᾶς τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶς τοῦ Λᾶ, ὁ πᾶς τοῦ πᾶ, ὁ Βᾶς τοῦ Βᾶ· περιττοσύλλαβα δὲ κράς κρατός μόνον χωρὶς τοῦ ν· διὰ τοῦ ν κλινόμενον πᾶς παντός τὸ τριγενὲς ἔχον τὴν γενικὴν ὀξύτονον, Ζάς Ζάντος, Φθάς Φθάντος, μετοχῆς ἀπενεγκάμενος κατάληξιν ὁμοίως ταῖς μετοχαῖς καὶ κατὰ τὴν γενικὴν ἠνάγκασται τονοῦσθαι ὡς στάς στάντος.

Τὰ ἐκ παρακειμένου συνεσχηματισμένα ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ τ κλίνεται χαλκοκράς χαλκοκρᾶτος, νεοκράς νεοκρᾶτος· τὸ μέντοι εὐκράς παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἀνεγνώσθη.

Τὰ εἰς ας συνεσταλμένα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ δος κλίνεται· τὸ δὲ μέγας ἐπίθετον καὶ τὸ λᾶας προσηγορικὸν ὡς συστέλλον τὸ α βαρύνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ δος κλίνεται. καὶ τὸ μέγας ἐπιθετικῶς εἰρημένον ἡμάρτηται περὶ τὴν εὐθεῖαν, ἐπείπερ ἢ βραχὺ ἔχον τὸ α ὤφειλεν ὀξύνεσθαι κατὰ τὸ Ἀρκάς καὶ φυγάς, ἢ βαρυνό-

l. 7 Κόπαινα pro Κόπεννα emendavit Lob. Proll. p. 69. l. 24 Βᾶς Βᾶ scripsi pro Φᾶς Φᾶ. l. 29 vox συνεσχηματισμένα reperitur in Mon. 14, 32. l. 33 in codice sunt haec: τὸ δὲ μέλας ἐπίθετον καὶ λάας ἐπιθετικῶς εἰρημένον ἡμάρτηται· διὰ τοῦτο οὐδ᾽ ἀκόλουθον τὴν κλίσιν ἔσχον, quae verba corrupta et mutilata sunt; Herodianum restitui ex Arcad. 22, 22 et Herod. ap. Eustath. 1447, 23.

μενον ἐκτείνειν τὸ α ὧν οὐδέτερον ἔχει· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἔςχεν ἀκόλουθον κλίςιν, μέγας γὰρ μεγάλου φαμέν.

Τὰ δὲ βαρύτονα ὅςα μὲν διςύλλαβα εἰς ας καθαρὸν λήγει οἷον Αἴας, καὶ ὅςα παρὰ μετοχήν, Ἄτλας, Περίφας, καὶ ὅςα παρὰ ῥῆμα βαρύτονον, Ἀφείδας, ἀδάμας, δάμνω γάρ, καὶ ὅςα δὶς τὸ αὐτὸ cύμφωνον ἔχει ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ cυλλαβῇ ἢ τὸ ἀντίςτοιχον, Μάμας, γίγας, Τεύθρας, Κάλχας, καὶ ὅςα τριγενῆ, διὰ τοῦ ντ κλίνεται· ἀλλὰ τὸ μέλας γὰρ καὶ τάλας τριγενῆ ὑποςτολὴν τοῦ τ πέπονθε, μέλανος καὶ τάλανος.

Ὅςα δὲ εἰς ας καθαρὸν ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς τῷ ι παραλήγεται, Νικίας, Λυςίας, ἢ τῷ ε Αὐγέας, Πυθέας, ἢ τῇ ει Αἰνείας, ἢ τῷ υ Μαρςύας, καὶ ὅςα εἰς ρας ἐπὶ τῆς παρατελεύτου τὸ ο ἔχει Ξεναγόρας, εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν· εἰ δέ τι τούτων εἰς α καταλήξειεν, Δώριός ἐςτιν ἡ κλίςις cυνήθης γεγονυῖα τῇ κοινῇ διαλέκτῳ· ἐκεῖνα δὲ μόνον εἰς α κατάληκτα εἴη (sic) κατὰ τὴν γενικήν, ὅςα ἀπὸ ἀμεταβόλου ἀρξάμενα μεταβολικῷ κατὰ τὸ τέλος χρῆται, οἷον Λίχας· καὶ ὅςα ἀπὸ φύςει μακρᾶς ἀρξάμενα cυμφώνῳ παραλήγεται κατὰ τὴν τελευταίαν, οἷον Cώτας· καὶ ὅςα δὶς τὸ αὐτὸ cύμφωνον ἔχει καὶ μή ἐςτι ῥηματικὰ οἷον Ἀγρίππας, Περδίκκας, τὸ Πάλλας γὰρ ῥηματικόν· καὶ ὅςα εἰς μας μακρᾷ παραλήγεται, Πυρίμμας, Λυκόρμας, τὸ γὰρ Ἀθάμας καὶ ἀδάμας βραχυκαταληκτεῖ· καὶ ὅςα εἰς δας ἁπλᾶ Τιμαχίδας, Θρακίδας, ἁπλᾶ διὰ τὸ Ἀφείδας· καὶ ὅςα εἰς πας μονογενῆ, Ἀράςπας, Γοργόπας, τὸ ἅπας γὰρ οὐ μονογενές· καὶ ὅςα παρὰ ῥῆμα περιςπώμενον βοῶ Τηλεβόας, ἀλοιῶ πατραλοίας πατραλοία. τὰ δὲ εἰς ας περιςπώμενα ἐπιεικῶς ὑποκοριςτικὰ εὑρίςκεται καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε κλίνεται Ζηνᾶς, Μηνᾶς. τὸ ἀλλᾶς, Γλιςᾶς ἐκ τοῦ ἀλλάεις, Γλιςάεις· τὸ δὲ Μαρικᾶς Μαρικᾶντος περιττοςυλλάβως κέκλιται ἀλλὰ καὶ ἰςοςυλλάβως. ἕν ἐςτιν ἀρςενικὸν εἰς αις περιςπώμενον παῖς, κέκλιται δὲ διὰ τοῦ δ ὡς ἀπὸ τοῦ πάϊς.

4.

Steph. Byz. 1, 2 Mein.: Ἡρωδιανός φηςιν ὅτι τὸ Ἄβας, ὅτε ἔθνος cημαίνει, περιττοςυλλάβως κλίνεται ἀεί, ὅτε δὲ κύριον, καὶ ἰςοςυλλάβως καὶ περιττοςυλλάβως.

5.

Steph. B. 83, 28: Βρίγες. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ πρώτῃ κλίςεως ὀνομάτων Βρίγαντας αὐτούς φηςι τὰ γὰρ εἰς γας λήγοντα ὀνόματα ἰςοςυλλάβως κλίνεται, ὅτε μόνον ἐςτὶ κύρια. τοῦτο δέ φημι διὰ τὸ Βρίγας. ἔθνος δέ ἐςτι Βρεττανικὸν οἱ Βρίγαντες.

6.

Eustath. 1447, 23: Ἡρωδιανὸς καθάπαξ ἡμαρτῆςθαι τὸ μέγας

l. 12 τὸ ο ἔχει Ξεναγόρας scripsi pro τὸ Ἐξαγόρας. l. 20 pro Πυρίμμας, quod tamen defendi posse censet, Lobeckius Proll. 168 proponit Ἀρίμμας. l. 27 περιττοςυλλάβως κέκλιται scripsi pro πέπλεκται. l. 30 cf. Choer. Dict., 33, 3, Lob. El. II 305. l. 34 cf. Choer. 34, 2.

περὶ τὴν εὐθεῖαν γράφει καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ϲχεῖν ἀκόλουθον κλίϲιν, μέγαϲ γὰρ μεγάλου φαμέν· ἑτεροκλίτωϲ δηλαδή. ἡμάρτηται δὲ κατ' ἐκεῖνον, ἐπείπερ ἢ βραχὺ ἔχον τὸ α ὤφειλεν ὀξύνεϲθαι κατὰ τὸ Ἀρκάϲ φυγάϲ ἢ βαρυνόμενον ἐκτείνειν τὸ α· ὧν οὐδέτερον ἔχει.

7.

Choerob. Dict. 35, 15, Bekk. Anecd. 1186: τὰ εἰϲ αϲ ἔχοντα πρὸ τοῦ α ἕν τι τῶν διπλῶν ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ἀρίζαϲ Ἀρίζα, Ἐλίξαϲ Ἐλίξα, Ἄψαϲ Ἄψα. τὰ δὲ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται, ἡνίκα εὑρεθῇ τὸ υ πρὸ τοῦ ζ οἷον Βύζαϲ Βύζαντοϲ, Γύζαϲ Γύζαντοϲ, Πύζαϲ Πύζαντοϲ. ἰϲτέον ὅτι Ἡρωδιανὸϲ οὕτωϲ κανονίζει ταῦτα.

8.

Eustath. 300, 14: ὅτι ὁ Ἀρκάϲ τό τε κύριον καὶ τὸ ἐθνικὸν ϲυϲτέλλει τὸ α καὶ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται κατὰ τὸ φυγάϲ φυγάδοϲ καὶ τὰ ὅμοια, ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ δῆλον, ὃϲ παρατιθεὶϲ τὸ ἱμάϲ καὶ ἀνδριάϲ ἐκτεινόμενα ἐν τῇ ληγούϲῃ κατὰ μετοχὰϲ μιμήϲαϲθαί φηϲιν αὐτὰ καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίϲιν τοῦ ἱϲτάϲ ἱϲτάντοϲ καὶ βιβάϲ βιβάντοϲ. τὸν μέντοι παρὰ τῷ κωμικῷ ἀλλᾶντα προπεριϲπᾷ ἐκεῖνοϲ, ὀκνῶν βαρύνειν αὐτὸν κατὰ τὴν κοινὴν ϲυνήθειαν. λέγει γὰρ ὅτι ὁ ἀλλᾶϲ ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἀλλάειϲ κέκλιται διὰ τοῦ ντ, ἵν' ᾖ ἀλλάεντοϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν ἀλλᾶντοϲ· ὁ δὲ τοιοῦτοϲ λόγοϲ ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἐντελῆ εὐθεῖαν τοῦ ἀλλᾶντοϲ περιϲπᾶϲθαι. δῆλον γὰρ ὡϲ ἀλλάειϲ γενόμενοϲ ἀλλᾶϲ τὴν περιϲπωμένην ἀπαιτεῖ τὴν ἀπὸ κράϲεωϲ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸϲ τοῖϲ εἰρημένοιϲ παραπηγνὺϲ καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Μαρικᾶν (Nub. 533 «Εὔπολιϲ μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιϲτον παρείλκυϲεν») τὸ βάρβαρον ὄνομα διὰ τοῦ ντ κλιθῆναι λέγει, παραφέρων χρῆϲιν ταύτην· «ἀλλ' οὖν ἔγωγέ ϲοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν» (Eupol. Meinck. fr. Com. I 139 ed. min.).

9.

Eustath. 1390, 33: τοῦ Ἄτλαντοϲ τῆϲ κλίϲεωϲ ὁ κανὼν τοιοῦτοϲ κατ' Ἡρωδιανόν· τὰ παρὰ μετοχὴν εἰϲ αϲ διϲύλλαβα διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον τλάϲ Ἄτλαϲ Ἄτλαντοϲ, φάϲ Περίφαϲ Περίφαντοϲ. τοιαύτῃ δὲ κλίϲει ἐκεῖνοϲ ὑπάγει καὶ ὅϲα δὶϲ τὸ αὐτὸ ϲύμφωνον ἔχει, γίγαϲ γίγαντοϲ, Μίμαϲ Μίμαντοϲ.

10.

Choer. Dict. 32, 21: τὰ εἰϲ αϲ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ δίχρονον ϲυνεϲταλμένον καταλήγουϲαν περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται, τουτέϲτι διὰ τοῦ ντ Βίαϲ Βίαντοϲ, Ἀρύβαϲ Ἀρύβαντοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον, λυκάβαϲ λυκάβαντοϲ, ϲημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν, Θίϲβαϲ Θίϲβαντοϲ· τὸ γὰρ ϲ μετὰ τοῦ β ἐϲτί. πρόϲκειται «ἔχοντα τὴν πρὸ

l. 12 cf. Epim. Cr. I 217, 10 et Catholicam p. 50, 12 sqq. l. 37 Ἀρύβαϲ pro Ἀρίβαϲ scripsi ex Od. ο 425.

τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ δίχρονον ϲυνεϲταλμένον καταλήγουϲαν», ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανόϲ, διὰ τὸ Ἰόβαϲ Ἰόβα καὶ Ῥήβαϲ Ῥήβα.

Περὶ τῶν εἰϲ εϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ευϲ.

11.

An. Ox. IV 337, 8: τὰ εἰϲ ευϲ εἴτε ἁπλᾶ εἴτε ϲύνθετα ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ εοϲ κλίνεται, Ὀδυϲϲεύϲ Ὀδυϲϲέοϲ. τὸ Ὀδυϲϲῆοϲ Ἰωνικόν, ὥϲπερ τὸ Ὀδυϲϲέωϲ Ἀττικόν. τὸ δὲ Ζεύϲ Διόϲ ἑτερόκλιτον καὶ Βοιωτῶν. τοῖϲ δρομεῦϲι καὶ δρομέϲι διχῶϲ.

12.

Choer. 217, 15: ἐπὶ τῶν εἰϲ ευϲ κυρίων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τὰ δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ϲυναλείφει μόνωϲ, ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ϲυναλείφει τὰ δύο εε καὶ εἰϲ τὸ η Ἀττικῶϲ, βαϲιλέεϲ βαϲιλεῖϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου καὶ βαϲιλῆϲ Ἀττικῶϲ διὰ τοῦ η. ἡ δὲ τούτων αἰτιατικὴ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου μόνωϲ λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ διὰ τοῦ η οἷον τοὺϲ βαϲιλεῖϲ τοὺϲ ἱππεῖϲ. καὶ τοῦτο εὐλόγωϲ, ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν ἐϲτι γνηϲία ἡ κρᾶϲιϲ ἡ τῶν δύο εε εἰϲ τὸ η. Ϲημειοῦται ὁ Ἡρωδιανὸϲ παρὰ τῷ Ϲοφοκλεῖ τοὺϲ βαϲιλῆϲ διὰ τοῦ η γραφομένουϲ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον «τούϲ τε διϲϲάρχαϲ ὀλέϲαϲ βαϲιλῆϲ» (Ai. 390).

Περὶ τῶν εἰϲ ηϲ ληγόντων ὀνομάτων.

13.

Anecd. Ox. IV 336, 1: τῶν εἰϲ ηϲ ληγόντων τὰ μὲν ὀξύνεται, οἷον ἀθλητήϲ, τὰ δὲ βαρύνεται, οἷον Λάχηϲ κτλ.

Περὶ βαρυτόνων.

Τὸ δὲ Ἄρηϲ καὶ ὡϲ ἰαμβικὸν μὴ ἔχον ἐπ᾽ εὐθείαϲ τὸ τ Ἄρητοϲ ἐκλίθη, καὶ ὡϲ ϲπονδειακὸν Ἄρου, καὶ «Ἄρεοϲ ἀνδροφόνοιο» παρ᾽ Ὁμήρῳ (Δ 441), καὶ Ἄρεωϲ ἀπὸ Ἄρευϲ, εὑρέθη δὲ παρὰ Ἀλκαίῳ.

Ὅϲα δὲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβάϲ ἐϲτιν εἰϲ δηϲ πατρωνυμικά, οἷον Ἀτρείδηϲ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ Ἡρακλείδηϲ, Ὑπερίδηϲ, καὶ τὸ Δημάδηϲ ἐκ τοῦ Δημεάδηϲ ὃν τῇ αὐτῇ ὑποπίπτει κλίϲει.

Καὶ τὰ εἰϲ νηϲ παρώνυμα, Λεπτίνηϲ, Ἀξίνηϲ, Ἀψίνηϲ ἢ τύπου παρωνύμου, Ϲμικρίνηϲ, Θεοκρίνηϲ.

Καὶ τὰ εἰϲ ληϲ ῥηματικά, χωρὶϲ τῶν παρὰ τὸ ὄλω οἷον πανώληϲ· φαινόληϲ, ἢ παρώνυμα γενειόληϲ καὶ ὅϲα εἰϲ τηϲ ἁπλᾶ οἰκέτηϲ, τοξότηϲ κτλ.

---

l. 9 δρομέϲιν ex Simonide affertur in libro pseudepigrapho Ἡρωδιανοῦ περὶ Ζητουμένων κτλ. Anecd. Ox. III 254, 21. l. 11 cf. Io. Al. p. 16 et 20, 15. l. 25 inserui inscriptionem propter sequentem περὶ ὀξυτόνων. l. 34 χωρὶϲ τῶν παρὰ τὸ ὄλω οἷον πανώληϲ scripsi pro ὀλολυκτόδηϲ.

Καὶ ὅϲα παρὰ ῥῆμα προϲηγορικά, ἱερονίκηϲ, Ὀλυμπιονίκηϲ· ταῦτα πάντα εἰϲ ου̅ ἔχει τὴν γενικήν, χωρὶϲ τῶν εἰϲ ωληϲ, ἃ μετὰ τοῦ ϲ̅ τὴν γενικὴν ποιεῖ, πανώλουϲ, ἐξώλουϲ· ἐξῶλεϲ καὶ πανῶλεϲ τὸ οὐδέτερον κτλ. ἔτι γε μὴν καὶ ὅϲα ἀμεταβόλῳ παραλήγεται ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ εἰϲ τοϲ̅ λήγει, Ἀφάρητοϲ, Ἐπιάλητοϲ· καὶ ταῦτα μὲν περὶ βαρυτόνων.

Περὶ ὀξυτόνων.

Τῆϲ προειρημένηϲ τοίνυν καταλήξεωϲ οὔϲηϲ διχῶϲ εἰϲ τοϲ̅ καὶ εἰϲ εοϲ, ἥτιϲ ϲυναιρεθεῖϲα γίγνεται εἰϲ ουϲ̅, εἴπωμεν περὶ τῶν εἰϲ τοϲ πρότερον. ὅϲα μὲν ὀξύτονα δύο ϲυμφώνοιϲ παραλήγεται, εἰϲ τοϲ̅ ποιεῖ τὴν γενικήν· ἀβλῆτοϲ, προβλῆτοϲ καὶ ἡμιθνῆτοϲ. ὅϲα δὲ ἑνὶ ϲυμφώνῳ, ϲαφήϲ, νωθήϲ, πρυλήϲ εἰϲ ουϲ̅ κτλ.

14.

Priscian. VI 60 tom. I p. 244, 17 Hertz: Apud Graecos quoque inveniuntur huiuscemodi ancipitem habentia declinationem teste Herodiano: Γύγηϲ (nomen gigantis) Γύγου et Γύγητοϲ. Κόμηϲ (proprium) Κόμου καὶ Κόμητοϲ, μύκηϲ μύκου et μύκητοϲ, Μύνηϲ Μύνου et Μύνητοϲ, Ποδῆϲ Ποδοῦ et Ποδῆτοϲ, Μέγηϲ Μέγου et Μέγητοϲ, Πύδηϲ Πύδου et Πύδητοϲ.

15.

Eustath. 518, 24: Ἡρωδιανὸϲ φηϲιν ὅτι πλείοϲι κλίϲεϲιν ὁ Ἄρηϲ κέχρηται· καὶ γὰρ καὶ ὡϲ ἰαμβικὸν μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείαϲ τὸ τ̅ περιττοϲύλλαβον ἔχει τὴν γενικὴν Ἄρηϲ Ἄρητοϲ, ὅθεν Ἀρητιάδηϲ παρ' Ἡϲιόδῳ πατρωνυμικὸν καὶ Ἀρητίων ὑποκοριϲτικόν· κλίνεται δὲ καὶ ὡϲ ϲπονδειακὸν Ἄρηϲ Ἄρου, ὅθεν κατὰ Ἰάδα διάλεκτον ἐπεκτείναϲ Ἀρχίλοχοϲ ἔφη ἐν τριμέτροιϲ (fragm. 47 Bergk.) «παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου». ἔϲτι, φηϲί, καὶ ἄλλη πλάγιοϲ παρ' Ὁμήρῳ (Δ 441) «Ἄρεοϲ ἀνδροφόνοιο» καθ' ὁμοιότητα τῶν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβάϲ· ὡϲ γοῦν Ϲωκράτηϲ Ϲωκράτεοϲ ὦ Ϲώκρατεϲ, οὕτωϲ Ἄρηϲ Ἄρεοϲ Ἄρεϲ. ἔϲτι καὶ Ἄρεωϲ γενικὴ ἣν οὐ χρὴ γενέϲθαι ἀπὸ τοῦ Ἄρηϲ· ὡϲ γὰρ οὐκ ἂν Ἀττικοὶ ἐπεκτείνοντεϲ ἐροῦϲιν ἀπὸ τοῦ Ϲωκράτηϲ Ϲωκράτεωϲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀλλ' οὐδὲ Ἴωνεϲ Ϲωκράτητοϲ, οὕτωϲ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ Ἄρηϲ Ἄρεοϲ τοιοῦτόν τι γενήϲεται. ἀλλὰ μὴν εὑρίϲκομεν καὶ Ἄρηοϲ καὶ «Ἄρηϊ κρατερῷ» (Β 515) καὶ Ἄρηα. λεκτέον οὖν, ὅτι Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνεϲ ἑτέραν κατάληξιν, φηϲίν, ὑποϲτηϲάμενοι οὕτω πεποίηνται ταύτην τὴν κλίϲιν. ἔϲτι δὴ καὶ Ἄρευϲ εὐθεῖα, ἥτιϲ παρ' Ὁμήρῳ οὐκ ἔϲτι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὑρέθη,

---

l. 9 post εἰϲ ουϲ̅ omisi καὶ εἰϲ ου̅ quae pertinere videntur ad exemplum κριτήϲ κριτοῦ, sed hoc periit ut quaedam post περὶ ὀξυτόνων, ut ex προειρημένηϲ intellegitur, exciderunt supplenda ex Choer. 54, 29. l. 12 εἰϲ ουϲ̅ addidi. l. 14 cf. Choer. 139, 10, Lehrs ad Herod. p. 290 seqq. l. 26 Ἄρεω legit etiam Aristarchus in Ϲ 100, ubi Herodianus ἀρῆϲ, ἀπὸ τῆϲ εὐθείαϲ τῆϲ ὁ Ἄρεωϲ ὡϲ ὁ Πείρεωϲ «Πείρεω υἱόν» Didymus ad h. l. Cf. E. M. 138, 2, qui ex Schol. AD hausit. l. 36 cf. Eustath. 187, 2 τοῦ Ἄρηοϲ εὐθεῖα Ὁμήρῳ ἄρρητοϲ ὁ Ἄρευϲ

οὗ καὶ χρῆσιν προαγαγὼν λέγει καὶ ὅτι βεβαρυτόνηται μόνον ἐκ πάντων τῶν εἰς ευς ὡς Αἰολικόν· Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Ἡρωδιανοῦ.

An. Ox. III 237, 1: Ζητοῦμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρης Ἄρεος γενικήν, πῶς εὕρηται διὰ διφθόγγου· λέγομεν Ἄρευος Ἄρευι «μίξαν δ' ἀλλάλαις Ἄρευα», ἡ κλητικὴ «Ἄρευ δαΐφοβος δαϊκτηρ»· καὶ ἠπορήκασι περὶ τῆς κλίσεως, πόθεν ἄρα ἡ δίφθογγος; τὰ γὰρ εἰς ευς παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἴωσι διὰ τοῦ η̄. καὶ τοιαύτην λύσιν ἐπινοοῦμεν· τὸ ἀκόλουθον Ἄρηος· ἔθος Αἰολεῦσι τὸ ῡ πλεονάζειν φωνήεντος ἐπιφερομένου ἢ ρ̄ ναός ναυός, ἀώς αὐώς, ἑάλωκεν εὐάλωκεν, ἄρρηκτον αὔρηκτον, ἐρράτη εὐράτη· ἔδωκαν οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἄρης τὸν πλεονασμὸν τοῦ ῡ· εἶτα ἐγένετο Ἄρηυος ἡ γενική· καὶ ηὑρίσκετο ἡ η̄ῡ δίφθογγος· αὕτη δέ ἐστι κακόφωνος καὶ ἐν κλίσει ῥημάτων θέλει ὁρᾶσθαι, ηὗλει καὶ ηὔχει καὶ ηὗδα, καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν θέλει ἀναστρέφεσθαι. ὥσπερ [γὰρ] τὸ γραῦς τροπὴν παθὸν τοῦ ᾱ εἰς η̄ γέγονε γρηῦς, ἵνα δὲ μὴ γένηται ἀκατάλληλος, τροπῆς γενομένης διῃρέθη καὶ γρηῦς ἐγένετο. ὅτι γὰρ ἐπὶ ῥημάτων, οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐφ' ἑτέρας λέξεως (sc. τὸ η̄ῡ θέλει ὁρᾶσθαι), καὶ ἐξ ἐκείνων καταλαμβάνω ὅτι ἐστὶν ηὗτε, ἀλλ' ἵνα μὴ γένηται ἡ κακοφωνία τῆς διφθόγγου, ἢ διαίρεσις ἠΰτε γίνεται ἢ τροπὴ εὖτε. ὁμοίως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἄρευος· ὁ πλεονασμὸς γὰρ ἐποίησε τὴν δίφθογγον· ἐνταῦθα οὖν τροπή, ἵνα ἀποστῇ ἡ κακοφωνία τῆς διφθόγγου.

16.

Il. Pr. I 529: Κουρῆτες: οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς ἀβλῆτες πρὸς διαστολὴν τοῦ «κούρητες Ἀχαιῶν» (Il. T 248). οὐκ ἐχρῆν δέ, καθότι οὐ φιλεῖ τὰ εἰς ης λήγοντα ἐθνικὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαι. ἐλέγχεται δὲ καὶ ἡ κλίσις τοῦ κουρῆτες ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων.

Περὶ τῶν εἰς ις.

17.

An. Ox. IV 336, 29: τὰ εἰς ις βαρύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν συνεσταλμένον ἔχει τὸ ῐ καὶ διὰ τοῦ δ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται μόνον. τὸ δὲ τίς διὰ τοῦ ν̄ ἐκλίθη καὶ ὡς μονοσύλλαβον ὀξύνεται ἀεὶ καὶ

Αἰολική, ὡς καὶ Ἡρωδιανῷ δοκεῖ. cf. Choer. 145, 13. — Quaestionem de genetivo Ἄρευος eiusque solutionem ab Herodiano profectas arbitror, quippe cuius sit πάντων λύσεις ἐπινοεῖν καὶ διδόναι; etiam sermo Herodianeus est, licet ab epitomatore valde corruptus, quem quantum potui restituere conatus sum. l. 6 in cod. δι' ὁ φόβος διακτήρ, secutus sum Bergkium Alcaei fr. 28 ut in praecedente fragmento, quod eidem tribuit 31, in cod. est ἀλλήλοις. l. 14 in cod. ἀνατρέφεσθαι, quod Cram. in ἀνατρέπεσθαι, ipse in ἀναστρέφεσθαι mutavi, l. 16 τροπῆς γενομένης posui pro τροπικῶς, l. 17 ἑτέρας scripsi pro ἑκατέρας. l. 18 καταλαμβάνω ὅτι posui pro καταλαμβάνονται et inserui ἡ κακοφωνία τῆς διφθόγγου, l. 19 bis ἢ scripsi pro ἡ. de ἠΰτε cf. Il. Pr. O 365. l. 23 cf. Eustath. 1179, 21 ad Il. T 193: ὅτι ἐνταῦθα λέγει τοὺς νέους, ὅπερ Ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκει ἐν τόνῳ ὡς πένητας, κλίνων ὡς ἰαμβικὸν ἀπὸ τοῦ κόρος ὁ νέος κόρης κόρητος· τὸ μέντοι ἔθνος Κουρῆτας ὡς ἀδμῆτας.

ἐν τῇ ϲυμφράϲει· τὸ λὶϲ παρ' Ὁμήρῳ «ὥϲτε — λὶϲ ἠϋγένειοϲ» (Ο 275).

Καὶ ὅϲα μὲν κύρια εἰϲ ῑϲ Πάριϲ, Κίκιϲ καὶ ὅϲα μακρᾷ παραληγόμενα προϲηγορικά, εὖνιϲ, νῆϊϲ, ἄναλκιϲ διὰ τοῦ δ κλίνεται. τὸ εὖνιϲ εὑρέθη καὶ ἄνευ τοῦ δ εὔνιοϲ εὖνιν κτλ.

Περὶ τῶν εἰϲ ῡϲ.

18.

Anecd. Ox. IV 337, 12: τὰ εἰϲ ῡϲ ὀξύνεται καὶ βαρύνεται καὶ περιϲπᾶται καὶ τὸ ῡ φυλάϲϲει κτλ. ϲημείωϲαι δὲ ὅτι γλυκέωϲ καὶ ἡδέωϲ οὐ λέγομεν ἵνα μὴ ϲυνεμπέϲῃ τῷ ἐπιρρήματι· ὅϲα δὲ ϲύνθετα παρ' ὄνομα ὡϲ τὰ ἁπλᾶ κλίνεται, ἄδριμυϲ ἀδρίμεοϲ· δριμύϲ γὰρ κτλ.

19.

Choer. 233, 21: λέγει ὁ Ἡρωδιανόϲ, ὅτι πήχυοϲ καὶ πελέκυοϲ κατὰ ἀκολουθίαν ὥϲπερ βότρυϲ βότρυοϲ, καὶ ἐπειδὴ τὰ μεταβάλλοντα τὸ ō Ἀττικῶϲ εἰϲ ω, δηλονότι κατὰ τὴν γενικήν, ἠναγκάϲθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰϲ ε̄ μεταβάλλειν, ὁ δὲ λόγοϲ ἐπὶ τῶν καθαρευόντων οἷον μάντιοϲ μάντεωϲ, ὄφιοϲ ὄφεωϲ, λαόϲ λεώϲ, Μενέλαοϲ Μενέλεωϲ, εἰκότωϲ καὶ τὸ πήχυοϲ καὶ πελέκυοϲ ἐκτείναντα τὸ ō εἰϲ ω̄ Ἀττικῶϲ, δηλονότι κατὰ τὴν γενικήν, ἠναγκάϲθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέψαι εἰϲ τὸ ε̄ καὶ γενέϲθαι πήχεωϲ καὶ πελέκεωϲ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω.

20.

Choer. 223, 30: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ τί τὰ εἰϲ ῡϲ καὶ τὰ εἰϲ εῡϲ κατὰ τὴν γενικὴν μὴ ἐγένετο κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̄ καὶ ō εἰϲ τὴν οῡ δίφθογγον οἷον ταχέοϲ ταχοῦϲ, Πηλέοϲ Πηλοῦϲ, ὥϲπερ Δημοϲθένεοϲ Δημοϲθένουϲ. — καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ὅτι ἐπὶ τῶν εἰϲ ηϲ γίνεται κρᾶϲιϲ ἐν τῇ γενικῇ, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ηϲ λήγοντα πέφυκε καὶ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεϲθαι καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ οἷον λέβηϲ λέβητοϲ, Λάχηϲ Λάχητοϲ, Χρύϲηϲ Χρύϲου, Ὀρέϲτηϲ Ὀρέϲτου· ἔχει οὖν τι μιμήϲαϲθαι τὰ εἰϲ ηϲ ϲυναιρούμενα, ϲυναιρούμενα γὰρ μιμεῖται τὴν ἰϲοϲύλλαβον κλίϲιν, Δημοϲθένηϲ γὰρ Δημοϲθένουϲ ἰϲοϲυλλάβωϲ ὥϲπερ καὶ Ὀρέϲτηϲ Ὀρέϲτου· τὰ δὲ εἰϲ ῡϲ λήγοντα καὶ τὰ εἰϲ ευϲ, ἐπειδὴ ἀεὶ πέφυκε περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεϲθαι οἷον ταχύϲ ταχέοϲ, ὀξύϲ ὀξέοϲ, Πηλεύϲ Πηλέοϲ, Ἀτρεύϲ Ἀτρέοϲ εἰκότωϲ οὐ ϲυναιρεῖται ἐν τῇ γενικῇ· ϲυναιρούμενα γὰρ οὐκ ἔχει τι μιμήϲαϲθαι, οὐδὲ γὰρ κλίνεται ἰϲοϲυλλάβωϲ, ἵνα ϲυναιρούμενα μιμήϲηται τὴν ἰϲοϲύλλαβον κλίϲιν. ταῦτα εἶπεν ὁ Ἡρωδιανόϲ.

21.

Choer. 114, 28: τὰ εἰϲ ῡϲ ἔχοντα τὸ ῡ ἐκτεταμένον οὐ φυλάττει τὸ ῡ ἐκτεταμένον, ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, ἀλλὰ ϲυϲτέλλει

l. 13 transiit in Zonarae lex. 1556 et ap. Lascar. reperitur.

αὐτό, οἷον ἰχθῦϲ ἰχθύοϲ ἰχθύϲι «ἰχθύϲι τοῖϲ ὀλίγοιϲι» (μ 252) καὶ πάλιν δρῦϲ δρυόϲ δρυϲί «παρὰ δρυϲὶ καὶ παρὰ πεύκαιϲ». καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ χωρὶϲ τοῦ μῦϲ μυόϲ μυϲί· τοῦτο γὰρ φυλάττει τὸ ῡ, φηϲίν, ἐκτεταμένον ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν.

Περὶ τῶν εἰϲ ω̄ϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ δύο ϲύμφωνα.

Περὶ τῶν εἰϲ ᾱν̄ καὶ εἰϲ η̄ν̄.

22.

Anecd. Ox. IV 337, 17: τὰ εἰϲ ᾱν̄ ἁπλᾶ μὲν ὄντα ὀξύνεται, Ἀλκμάν, παιάν, Πάν, ὅτε τὸν θεὸν κατὰ τοὺϲ ποιητάϲ· ϲύνθετα δὲ βαρύνεται, Εὐπαίαν, Τιτανόπαν· καὶ προϲθέϲει τοῦ οϲ κλίνεται.

*23.

Anecd. Ox. III 237, 23: Ἰϲτέον ὅτι τοῦ Ζήν Ζηνόϲ ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνεϲ τὴν κλίϲιν οἷον

ἐπεὶ δ' ἴϲχε Ζηνὸϲ ὑψερέφηϲ δόμοιϲ Ζάρηϲ·

μεταγενέϲτεροι Αἰολεῖϲ ἔτρεψαν Ζανόϲ καὶ Ζάν· καὶ ἔτι μεταγενέϲτεροι οἱ Ἴωνεϲ διὰ τοῦ ᾱ Ζάν ὁμοίωϲ τῷ Λυκᾶνι·

κλῦθί μοι Ζανόϲ τε κούρη Ζανί τ' ἐλευθερίῳ.

πάλιν ἄπορον πῶϲ παρ' Ἴωϲι τὸ η̄ εἰϲ ᾱ τέτραπται· τὸ ἐναντίον τὸ ᾱ εἰϲ η̄ τρέπουϲι, τὸ γὰρ Ζανόϲ Ζηνόϲ εἰρήκαϲι· λέγω δὴ ὅτι οὐκ ἔτρεψαν, ἀλλ' ἐμιμήϲαντο μεταγενεϲτέρουϲ Αἰολεῖϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ῑν̄ καὶ εἰϲ ῡν̄.

Περὶ τῶν εἰϲ ω̄ν̄.

24.

Mon. 10, 22: δῆλον ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρέϲ ἐϲτι τὸ ὄνομα (sc. Ποϲειδῶν) οὔτε τοῖϲ ὀξυνομένοιϲ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν ϲῴζον οὔτε τοῖϲ περιϲπωμένοιϲ· τὴν δὲ τούτων κλίϲιν ἐν τῇ κλίϲει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν.

---

l. 4 tum pergit Choerob. λαμβάνεται δὲ αὐτοῦ Ὧροϲ λέγων μηδαμῶϲ εὑρίϲκεϲθαι ἐκτεταμένον. εὑρίϲκομεν δὲ αὐτὸ ἔχον τὸ ō ἐκτεταμένον καὶ ϲυνεϲταλμένον ἐν τῇ Βατραχομυομαχίᾳ. Lobeckius El. II 118 magnopere «veretur, ne canonista hic turbas dederit. Herodianum scimus aliquando de nomine λίϲ eiusque mensura duplici disputasse appositis Antimachi verbis λῖεϲ μέν ῥα ·λίεϲϲι Choer. 181, 22 cf. Meinek. Anall. 63 atque huic Schol. Il. Λ 480 adiecit ὡϲ μύεϲϲι, id autem Choeroboscum decepit, μυϲί ex μύεϲϲι contractum natura ῡ longum habere. Sed huius prosodiae exemplum in hoc et similibus δρυϲί, ϲυϲί etc. nullum exstat; in Batrachom. v. 173. 174 μυϲί bibreve est». l. 13 hic locus neque in grammatica parte neque in versibus poetarum satis adhuc explicatus est; operam ei dederunt Ahrens de dial. Aeol. p. 87 et 163 et Bergk Poet. lyr. frg. adesp. 77 et 81. 82. — l. 17 addidi ᾱ post διὰ τοῦ; ὁμοίωϲ inseruit Ahrens; accentum in Λύκανι mutavi; versum κλῦθί μοι ex emendatione Ahrensii exhibui, in codice est κλῦθι μοι Ζανόϲ τε κουρηξαν τε λευθεριω. — l. 19 Ahrens τὸ η̄ εἰϲ ᾱ emendavit pro τὸ ᾱ εἰϲ η̄; γάρ, quod in cod. est inter τὸ et ἐναντίον, inter τὸ Ζανόϲ inserui.

25.

Eustath. 346, 15: Ἡρωδιανὸς τοῖς εἰς ων περισπωμένοις οἷον Δημοφῶντι καὶ Ξενοφῶντι καὶ τοῖς ὁμοίοις συντεταχὼς καὶ τὸν Τυφῶνα καὶ ταῶνα λέγει, ὡς μόνον τὸ Τυφῶν καὶ ταῶν οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἐπεὶ καὶ ἑτέραν ἔσχε παράληξιν· Τυφῶς γὰρ καὶ ταῶς διὰ τοῦ ς.

26.

Eustath. 1615, 22: λέγει Ἡρωδιανὸς ὅτι διὰ τοῦ ω κλίνονται Λάκωνες Κίκωνες· τὸ μέντοι «Κικόνεσσι πέλασσεν» (ι 39) διὰ μέτρον φησὶν οὕτως κλιθῆναι.

27.

Eustath. 1741, 26: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ Σιδῶνος γραφόμενον ὡς Ἀντρῶνος Πλευρῶνος μετέπεσε παρ' Ὁμήρῳ συνεπενεχθὲν τοῖς εἰς δων λήγουσι ῥηματικοῖς ἤγουν τῷ ἀλγηδόνος, ἀηδόνος.

*28.

E. M. 549, 44, Anecd. Par. III 304, 33: δύο κανόνες εἰσὶ οἱ μαχόμενοι ἀλλήλοις. ὁ μὲν εἷς λέγει, ὅτι τὰ εἰς ων βαρύτονα καθαρὰ διχρόνῳ παραληγόμενα συνεσταλμένῳ φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρύωνος. ὁ δὲ ἕτερος λέγει· τὰ δὲ κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο κλίνεται. ἀπαιτοῦντος οὖν τοῦ μὲν τὸ ω, τοῦ δὲ τὸ ο, συνεκόπη τὸ ἀμφίβολον καὶ ἐγένετο κυνός. ἡ μέντοι κλητικὴ εὕρηται διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὡς ἀπὸ τῆς κύονος γενικῆς «ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον» (Λ 362).

Περὶ τῶν εἰς ξ.

29.

Eustath. 1922, 8: ὥσπερ σπάνια τὰ εἰς εξ, κρέξ, ἐπιτέξ, Λέλεξ τὸ διὰ τοῦ γ κλιθέν, οὕτω καὶ τὰ εἰς ωξ, πτώξ, βῶξ, ῥώξ, ὃ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ γ κλίνεται· τούτων δὲ σύνθετα πολυπτῶξ καὶ ἀπορρώξ. εἰσὶ δὲ τοιαῦτα καθ' Ἡρωδιανὸν καὶ ἀπὸ τοῦ τρώγω γραμματοτρώξ, κυαμοτρώξ. οὕτω καὶ σπανίζεται τὰ εἰς οξ διὰ τοῦ ο μικροῦ φλόξ διὰ τοῦ γ καὶ πρόξ καὶ Καππάδοξ, ὧν κλίσις διὰ τοῦ κ· ὁ δὲ ταῦτα παραδιδοὺς καὶ τὰ εἰς αιξ εἰς δύο μόνα περιγράφει· αἴξ γὰρ αἰγός καὶ Θρᾷξ Θρᾳκός. ὑποτέτακται γάρ, φησί, τὸ ι τῷ α, εἰ μὴ συνεκφωνεῖται ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Θρήϊκας καὶ Θρηΐκιον καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ μέντοι γύναιξ πλαγίαν μὲν ἔχει, εὐθεῖαν δὲ οὔ· ἣ συνεπιλείπει καὶ ἡ ἐντελὴς κλητική. τὸ γὰρ γύναι, καθὰ καὶ τὸ Ζεῦ ἄνα λείπεται διπλοῦ τοῦ κατ' ἀναλογίαν.

30.

Choer. 310, 7, Gaisf. Bekk. Anecd. 1422: τέττιξ: τὰ εἰς ιξ ἀρσενικὰ ἁπλᾶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ κ κλίνεται οἷον πέρδιξ πέρ-

---

l. 33 de γύναιξ cf. Eustath. 113, 24: οὐδὲ ἡ γυναικός γενικὴ εὐθεῖαν ἐκφωνουμένην ἔχει τὴν γύναιξ, ἀλλὰ καθ' Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν ἑτερόζυγος ἡ γυναικός γενικὴ ἐξενήνεκται ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν· γυνή γάρ. Choer. 306, 32, Lob. El. II

δικος, φοῖνιξ φοίνικος, Κίλιξ Κίλικος πλὴν τοῦ τέττιξ τέττιγος· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται· καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι τὸ κεχρεωστημένον ἀνεπλήρωσαν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ κ̄ κλίνοντες αὐτὸ οἷον τέττικος.

*31.

Anecd. Ox. IV 337, 20: τὰ εἰς υξ̄ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, Στύξ, τρύξ, νύξ. ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν βαρύνεται, ἄντυξ, πομφόλυξ. τὸ πτερύξ ὑπὸ Ἀριστάρχου σεσημείωται ὀξυνθὲν ὡς περιεκτικόν. κλίνεται δὲ τὰ μὲν μονοσύλλαβα διὰ τοῦ γ̄ ἢ διὰ τοῦ χ· τρυγός.

32.

Dichr. 286, 5: τὰ μέντοι εἰς υξ̄ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἤτοι σύνθετα ἢ καὶ ἁπλᾶ πρόδηλον ἔχει τὸν χρόνον, ὡς ἐν τῇ κλίσει παραδέδοται.

Περὶ τῶν εἰς ρ̄.

33.

Choer. 347, 17: εἰς ωρ̄ διὰ τοῦ ω̄ οὐκ ἔχομεν θηλυκόν· βούλονται δέ τινες ἀναπλάττειν ἀπὸ τοῦ (Ε 486) «ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν» ἀντὶ τοῦ ταῖς γυναιξὶν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ὤρ ἀπὸ τοῦ ὄαρ γενομένην κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ᾱ εἰς ω̄ ὥσπερ κρείττονα κρείττω, ὢν ἐστι καὶ Ἡρωδιανὸς ἑαυτῷ ἐναντιούμενος. αὐτὸς γὰρ λέγει ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ὅτι ὥσπερ τὰ εἰς ηρ μονοσύλλαβα, μόνου μὲν ἀρσενικοῦ γένους ὄντα, φυλάττει τὸ η̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον θήρ θηρός, φήρ φηρός «φηρσὶν ὀρεσκῴεσσιν» (Α 268) ἀντὶ τοῦ κενταύροις, θηλυκοῦ δὲ γένους ὄντα καὶ φυλάττει τὸ η̄ καὶ συστέλλει οἷον κήρ κηρός καὶ καρός «κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι» (C 115) καὶ «τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ» (Ι 378), οὕτως οὖν καὶ τὰ εἰς ωρ̄ μονοσύλλαβα φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον φώρ φωρός.

Περὶ τῶν εἰς ψ.

Περὶ θηλυκῶν.

Περὶ τῶν εἰς ω̄ θηλυκῶν.

34.

Choer. 332, 25: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι οὐδέποτε εὑρίσκομεν ἐν χρήσει ταύτην τὴν δοτικὴν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ο καὶ ῑ. οὐδὲ γὰρ εὑρίσκεται ἐν χρήσει ἡ τρισύλλαβος δοτικὴ ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἡ δισύλλαβος οἷον ἡ Λητοῖ καὶ Σαπφοῖ.

285 cum not. l. 4 addit Choerob.: ταῦτα δέ ἐστι τῆς δόξης, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται· ἡ δὲ παράδοσις τῶν ἀντιγράφων οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ̄. — cf. de τέττιξ Dichr. 285, 9, An. Ox. II 417, 24 τὰ εἰς ξ λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον εἰς ζω̄ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται, ἅρπαξ ἁρπάζω ἅρπαγος, τέττιξ τεττίζω τέττιγος. l. 8 de πτερύξ cf. Eustath. 230, 40, ubi Herodianus pro teste citatur. In fine pro τρυχός scripsi τρυγός. canon mancus est, intercidit totus in An. Ox. III p. 243, ubi de nominibus in ξ̄ monosyllabis alioqain accurate agitur. l. 15 cf. Cathol. p. 49, 1 sqq. et περὶ παθῶν.

35.

Choer. 333, 21: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἔστι τὴν Σαπφών καὶ τὴν Λητών ἡ αἰτιατικὴ καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ ω̄ εἰς ο̄ῑ δίφθογγον γίνεται τὴν Σαπφοῖν καὶ τὴν Λητοῖν.

36.

Choer. 335, 20: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα ἡ κλητικὴ οὐδέποτε πλείονα φωνήεντα ἔχει τῆς ἰδίας εὐθείας οἷον μοῦσα ὦ μοῦσα, τιμή ὦ τιμή, βῆμα ὦ βῆμα, ἄστυ ὦ ἄστυ, βοῦς ὦ βοῦ, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ τῶν εἰς ω̄ θηλυκῶν ἡ κλητικὴ πλείονα φωνήεντα ἔχει τῆς ἰδίας εὐθείας, οἷον Καλυψώ ὦ Καλυψοῖ, Λητώ ὦ Λητοῖ. καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εἰς ω̄ ληγούσαις εὐθείαις εἶχε τὸ ῑ προσγεγραμμένον οἷον ἡ Λητώι, ἡ Σαπφώι σὺν τῷ ῑ· συσταλὲν (sic) οὖν τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ κλητικῇ ἐξεφωνήθη τὸ ῑ· τούτου χάριν ἡ κλητικὴ ἔδοξε πλείονα φωνήεντα ἔχειν τῆς ἰδίας εὐθείας.

Περὶ τῶν εἰς ρ̄ θηλυκῶν.

37.

Eustath. 110, 36: μονῆρες ἐν θηλυκοῖς ἡ χείρ, ἣ κλίνεται διχῶς ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε̄, ὅθεν καὶ τὰ χέρνιβα, ποτὲ διὰ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς η̄, ὡς μαρτυρεῖ, φησίν, Ἀλκμὰν ἐν τῷ «ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων».

Περὶ τῶν εἰς ᾱς̄ θηλυκῶν.

38.

Eustath. 1571, 30: Ἡρωδιανὸς παραδοὺς τὰ εἰς ᾱς̄ ὀξύτονα διὰ τοῦ δ̄ κλίνεσθαι οἷον στιβάδος, ἰσχάδος, πελιάδος ἓν μόνον ἐκ τούτων εἰς ᾱῑς̄ φησὶ λήγειν τὸ δᾴς.

Περὶ τῶν εἰς ᾱῡς̄.

*39.

Anecd. Ox. IV 337, 25: δύο εἰς ᾱῡς̄, ναῦς, γραῦς. κέκλιται δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ᾱ ναός, γραός· τὸ νεώς Ἀττικῶς. τὸ νηῦς ἢ γρηῦς διῃρημένον κατὰ τοὺς Ἴωνας οὐκ ἐκλίθη· τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει

Θριαὶ τὴν γρηῦν ἐπιπνείουσι κορώνην

καὶ «δεῦρο δὴ ὄρσεο (sic) γρηῦ» (Od. χ 395).

---

l. 14 quod contra hanc explicationem dicit Choeroboscus: οὗτος ὁ λόγος οὐκ ἔστιν ἀναγκαστικός· ἐὰν γὰρ δῶμεν τὰ εἰς ω̄ θηλυκὰ ἔχειν τὸ ῑ προσγεγραμμένον κατὰ τὴν εὐθεῖαν, εὑρεθήσεται τὸ ῑ τελικὸν τῶν θηλυκῶν καὶ οὐ τὸ ω, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· τὸ γὰρ ῑ οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν θηλυκῶν, ἀλλὰ τῶν οὐδετέρων οἷον τὸ μέλι, τὸ σίνηπι, Lobeck. Rhem. p. 327 non aptum ad refellendum Herodianum esse pertendit, quum hanc regulam Herodiano ignotam fuisse minime credibile sit, sed fortasse nomina ista iota ineffabile habere putaverit idque perinde esse ac si non haberent. l. 25 λήγειν scripsi pro λέγειν.

Περὶ τῶν εἰc ιc θηλυκῶν.

40.

Eustath. 1618, 29, Favorin. E. M. 445, 24: ὥcπερ χάριc χάριδοc καὶ Δωρικῶc χάριτοc, κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆcιν καὶ Ἀρτέμιδοc Ἀρτέμιτοc οἷον «Ἀρτέμιτοc θεράποντα», οὕτω καὶ θέμιc θέμιτοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c θέμιcτοc οἷον «Θέμιcτι δὲ καλλιπαρήῳ» (Ο 87) καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀθέμιcτοc.

41.

Eustath. 1716, 48: ἰcτέον ὅτι οὐ κλίνεται ὡc Θέτιc Θέτιδοc, Ἶcιc Ἴcιδοc, οὕτω καὶ Χάρυβδιc Χαρύβδιδοc, ἵνα μὴ ἐπάλληλον δὶc γένηται τὸ δ καθ' Ἡρωδιανόν. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὸ ἐκ τοῦ δείδω δέδοιδα δέδοικα γέγονε· πολλαὶ δέ τινεc καὶ ἄλλαι ἐπαλληλίαι μιcοῦνται.

42.

Choer. Orthogr. 227, 27: κίcηριc: ἡ πρώτη ῑ, ἡ δευτέρα η̄ καὶ ἡ τρίτη ῑ· ἡ γενικὴ κιcήριδοc κιcήρεοc. ἀμφότερα οὕτωc ἡ παράδοcιc. Ἡρωδιανὸc δὲ διὰ τοῦ ω̄· εἶπεν γάρ, ὅτι ἐπὶ γενικῆc κιcήρεωc.

43.

Choer. Dict. 103, 27: μῆνιc μήνιδοc εἰc ν̄ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον «μῆνιν ἄειδε», «μῆνιν Ἀπόλλωνοc» καὶ οὐδέποτε εἰc ᾱ κατὰ χρῆcιν, ὥc φηcιν Ἡρωδιανόc.

Περὶ οὐδετέρων.

*44.

Anecd. Ox. IV 337, 32: τελικὰ οὐδετέρων ὀνομάτων ἕξ, ᾱ, ῑ, ν̄, ρ̄, c̄, ῡ. τὸ δῶ καὶ κάρη ἐξ ἀποκοπῆc ἐcτι «ποτὶ χαλκοβατὲc δῶ» (Α 426) καὶ «πολιόν τε κάρη» (Χ 74) ἀντὶ τοῦ κάρηνον. διὸ καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν εὑρίcκεται «ναίει χρύcεα δῶ» (Hesiod. Theog. 933) ἀντὶ τοῦ δώματα, «κάρη κομόωντεc Ἀχαιοί» ἀντὶ τοῦ κάρηνα. τὸ δὲ θηλυκῶc εἰρημένον ὀξύνεται.

Τὸ γάλα γάλακτοc γάλακτι παρὰ Καλλιμάχῳ ὡc ἀπὸ εἰc ξ̄ ληγούcηc εὐθείαc. τὰ τῶν cτοιχείων ὀνόματα ἄκλιτα. ἓν μόνον ἀπαραcχημάτιcτον τὸ μέλι, κέκλιται δὲ εἰc τοc μέλιτοc. τὸ δὲ τρόφι κατὰ ἀποκοπήν, τὸ κρῖ καὶ ἄλφι ἐκ πάθουc. τὸ cίνηπι καὶ πέπερι οὐχ Ἑλληνικά, κλίνουcι δὲ αὐτὰ χωρὶc cυμφώνου cινήπεωc, πεπέρεωc. τὸ δὲ πεπέριδοc Εὔβουλοc εἶπε.

---

l. 15 verba ἡ γενικὴ κιcήριδοc κιcήρεοc, quae sensus desiderat, ex Choer. Dict. 355, 26 hic inserui; pro ἐπινικῆc l. 16 scripsi ἐπὶ γενικῆc addito κιcήρεωc. l. 18 cf. p. 356, 35 λέγει ὁ Ἡρωδιανὸc μὴ εἶναι χρῆcιν τοῦ μήνιδα. l. 32 Priscianus I 205, 7 Hertz: Herodianus gummi quoque et peperi barbara dicit esse, sed nostri piper piperis dixerunt.

Περὶ τῶν εἰς α οὐδετέρων.

45.

Eustath. 1627, 35: τὸ γάλακτος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ κ̄· οὐ γὰρ ἔστιν εὐθεῖαν εἰπεῖν αὐτοῦ τὸ γάλαξ· ἐπεὶ μηδέ ἐστι τὸ ξ̄ τελικὸν οὐδετέρων ὀνομάτων, εἰ καὶ ἔμφασιν εὐθείας τοιαύτης ὁ κατ' οὐρανὸν γαλαξίας κύκλος δίδωσι καὶ τὸ εὑρίσκεσθαι δοτικὴν πληθυντικὴν τοῖς γάλαξιν· ἐφ' οἷς δῆλον ὅτι τοῦ κτ κειμένων ἐν τῷ γάλακτι ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τρέψασα μὲν συνήθως τὸ τ̄ εἰς ς̄, κεράσασα δὲ τὸ κς εἰς ξ̄ πεποίηκε τὸ γάλαξιν. ἐξ οὗ καὶ ὁ γαλαξίας γενέσθαι δοκεῖ. τέως γε μὴν οἱ τὸ γάλαξ λέγοντες διὰ τοῦ κ̄ κλίνοντες αὐτὸ πλεονάζειν δοκοῦσι τὸ τ̄. ὡς γὰρ ἄναξ ἄνακος, ὅθεν καὶ Διόσκουροι ἀνακοὶ καὶ ἀνακῶς ἐπίρρημα ὅ ἐστιν ἐπιμελῶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄ ἄνακτος, οὕτω καὶ γάλαξ μονήρης εὐθεῖα γάλακος γάλακτος. οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ «γάλακτι δ' ἴκελον ἄνθος». οἱ δὲ τοιοῦτοι φαίνονται λέγειν ὥσπερ τὴν μὲν γύναιξ εὐθεῖαν σεσιγημένην εἶναι, κεῖσθαι δὲ τὰς πλαγίας πτώσεις ἐν χρήσει οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γενέσθαι. σιγᾶσθαι μὲν γὰρ τὴν ὀρθήν, λαλεῖσθαι δὲ τὰς μετ' αὐτήν. γάλαξ μὲν γὰρ οὐκ ἐκφωνεῖται, τὰ δὲ ἐφεξῆς αὐτῇ χρηστά ἐστιν. — ὅτι δὲ τὸ γάλα εἰς ξ̄ δοκεῖ λήγειν, ἐπιστώσατο Ἡρωδιανὸς καὶ ἀπὸ συνθέτου τοῦ ἀρτιγάλαξ καὶ ἀπὸ πληθυντικῆς δοτικῆς τοῖς γάλαξι.

Περὶ τῶν εἰς ρ οὐδετέρων.

46.

Cod. Ottobon. 173 fol. 164. v. in Bekk. Anecd. 1174: περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὸ ρ̄ εἰς τὸ τ̄ κατὰ τὴν γενικήν φησιν Ἡρωδιανός, ὅτι ὡς ἀπὸ τῆς εἰς ς̄ καταλήξεως γέγονεν ἡ κλίσις οἷον τὸ ἧπαρ τοῦ ἥπατος ὡς ἀπὸ τοῦ ἧπας φησὶν εἶναι καὶ φρέαρ φρέατος ὡς ἀπὸ τοῦ φρέας.

Περὶ τῶν εἰς ας οὐδετέρων.

47.

Choer. 387, 9: ἰστέον ὅτι τινὲς θέλουσιν ὀξύνειν τὴν Ἀττικὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν οἷον τοῦ κρεῶς τοῦ γηρῶς τοῦ κερῶς λέγοντες, ὅτι ἀπὸ τοῦ κρέατος καὶ γήρατος καὶ κέρατος ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν τοῦ α καὶ τ̄ κρεός καὶ γηρός καὶ κερός διὰ τοῦ ο̄ ὀξυτόνως τῷ λόγῳ τῶν εἰς ος̄ δισυλλάβων γενικῶν οἷον ὥσπερ πατρός, μητρός, φωτός, μηνός, χηνός, παιδός, σπληνός, συός, φρενός, γραός, καὶ λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτείνοντες τὸ ο̄ εἰς ω ἐφύλαξαν τὴν ὀξεῖαν τάσιν οἷον κρεώς, γηρώς, κερώς. τῷ δὲ Ἡρωδιανῷ οὐ δοκεῖ τοῦτο, ἀλλὰ ταῦτα βαρυτόνως δοξάζει λέγεσθαι οἷον τοῦ κρέως τοῦ γήρως τοῦ κέρως τῷ λόγῳ τῆς συναιρέσεως τῆς γενομένης ἀπὸ δύο βαρειῶν εἰς βαρεῖαν οἷον

l. 8 τῶν πληθυντικῶν scripsi pro τῶν παλαιῶν. l. 39 ἀπὸ δύο βαρειῶν εἰς βαρεῖαν scripsi pro ἀπὸ ὀξείας καὶ δύο βαρειῶν εἰς ὀξεῖαν.

κρέαοϲ κρέωϲ, γήραοϲ γήρωϲ, ὥϲπερ Δημοϲθένεοϲ Δημοϲθένουϲ, Διομήδεοϲ Διομήδουϲ. κέχρηται δὲ λόγῳ τοιούτῳ· εἰ δὲ λέγεται ϲυγκοπὴν γεγενῆϲθαι ἐν τῇ γενικῇ τῇ κρέωϲ, ὤφειλε ϲυγκοπὴ γενέϲθαι καὶ ἐν τῇ δοτικῇ. καθόλου γὰρ πᾶϲα γενικὴ ϲυγκοπτομένη ἔχει καὶ τὴν δοτικὴν ϲυγκοπτομένην, οἷον πατέροϲ πατρόϲ πατέρι πατρί, μητέροϲ μητρόϲ μητέρι μητρί, Δημήτεροϲ Δήμητροϲ Δημήτερι Δήμητρι, ἀνέροϲ ἀνδρόϲ ἀνέρι ἀνδρί, θυγατέροϲ θυγατρόϲ θυγατέρι θυγατρί. εἰ οὖν τῷ κρέατι ἡ δοτικὴ ἀρχὴν οὐ δέχεται ϲυγκοπὴν τοῦ α καὶ τοῦ τ̄, ἐπεὶ κρεῖ ἤμελλεν εἶναι, νυνὶ δὲ κρέαϊ ἐϲτίν, οὐκ ἄρα δὴ οὐδὲ ἡ κρέατοϲ γενικὴ δύναται ϲυγκοπὴν ἀναδέξαϲθαι τοῦ ᾱ καὶ τοῦ τ̄ καὶ γενέϲθαι τοῦ κρεόϲ ὀξυτόνωϲ, κἀκεῖθεν τοῦ κρεώϲ ὁμοίωϲ ὀξυτόνωϲ κατ' ἐπέκταϲιν τοῦ ο̄ εἰϲ ω̄, ἀλλ', ὡϲ εἴρηται, αὗται αἱ γενικαὶ κατὰ κρᾶϲιν γεγόναϲι καὶ βαρύνονται.

Sequuntur, quae apud Choeroboscum ex libro περὶ κλίϲεωϲ ὀνομάτων petita videntur, composita cum praeceptis, quae ab aliis epitomatoribus et in reliquis scriptis Herodiani servata sunt.

Περὶ τῶν εἰϲ ᾱϲ ὀνομάτων.

Choer. 26, 33: τὰ εἰϲ ᾱϲ μονοϲύλλαβα, εἰ μὲν περιϲπᾶται, ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικήν οἷον ὁ Γρᾶϲ τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶϲ τοῦ Λᾶ (τοῦτο δὲ καὶ ποταμὸν καὶ λίθον καὶ πόλιν ϲημαίνει), ὁ Θᾶϲ τοῦ Θᾶ (ὄνομα δὲ κύριον), ὁ Χνᾶϲ τοῦ Χνᾶ (οὕτωϲ δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγήνωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη Χνᾶ), ὁ Δᾶϲ τοῦ Δᾶ (ὄνομα δὲ τοῦτο ποταμοῦ), ὁ Βᾶϲ τοῦ Βᾶ (ἱϲτορεῖται δὲ οὗτοϲ βαϲιλεὺϲ Πόντου). τὸ δὲ πᾶϲ, ὅτε μέν ἐϲτι προϲηγορικὸν καὶ ϲημαίνει τὸν πατέρα, ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον τοῦ πᾶ· ὅτε δὲ ἐπίθετόν ἐϲτι καὶ ϲημαίνει τριγένειαν οἷον πᾶϲ ἄνθρωποϲ, πᾶϲα γυνή, καὶ πᾶν παιδίον, διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλίνεται οἷον παντόϲ, πρὸϲ γὰρ διάφορον ϲημαινόμενον εἰκότωϲ καὶ ἡ κλίϲιϲ διάφοροϲ γέγονε. ϲεϲημείωται τὸ Πρᾶϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Περραιβικῆϲ) περιϲπώμενον καὶ περιττοϲυλλάβωϲ διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλινόμενον. εἰ δὲ ὀξύνεται τὰ εἰϲ ᾱϲ μονοϲύλλαβα, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ζάϲ Ζαντόϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν Δία), Φθάϲ Φθάντοϲ (ὄνομα δὲ τοῦτο κύριον). 16, 20: τοῦτο δὲ κατὰ τὴν γενικὴν βαρύνεται, μετοχικὸν γὰρ ὑπάρχει καὶ τὸν τόνον τῆϲ μετοχῆϲ ἀνεδέξατο, φημὶ δὴ τῆϲ φθάντοϲ. τὸ δὲ κράϲ, ὃ ϲημαίνει τὴν κεφαλήν, διὰ τοῦ τ̄ ἐκλίθη, οἷον

l. 8 pro ὑπάρχον scripsi ἀρχήν. cf. Cathol. p. 407, 5. l. 29 de Πρᾶϲ cf. not. ad Cathol. 399, 10. l. 33 cf. Ep. Cr. I 231, 15, Arc. 125, 14.

κρατὸϲ ἀπ' ἀθανάτοιο,

καὶ ἔχει ἀπολογίαν τοιαύτην, ὅτι τὰ εἰϲ ᾱϲ μονοϲύλλαβα ὀξύτονα ἅπαντα κύριά ἐϲτιν οἷον Ζάϲ, Φθάϲ, τοῦτο δὲ μόνον, φημὶ δὴ τὸ κράϲ, προϲηγορικόν ἐϲτι· ἐπειδὴ οὖν διήλλαξε περὶ τὸ ϲημαινόμενον, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίϲιν. — ἔχομεν δὲ τὴν χρῆϲιν τῆϲ εὐθείαϲ παρὰ Ϲιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ οὕτωϲ

χρυϲῷ τοι φαέθοντι πολύλλιτοϲ ἐμφέρεται κράϲ.

Τὰ εἰϲ ᾱϲ καθαρὸν ὀνόματα διϲύλλαβα βαρύτονα μακροκατάληκτα μὴ ἀπὸ Δωρίδοϲ διαλέκτου μηδὲ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν ὄντα διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον Αἴαϲ Αἴαντοϲ, Θόαϲ Θόαντοϲ, Βίαϲ Βίαντοϲ, Δρύαϲ Δρύαντοϲ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια), Ὕαϲ Ὕαντοϲ (Ὕαντεϲ δὲ λέγονται οἱ κατοικοῦντεϲ τὴν Βοιωτίαν), Εὔαϲ Εὔαντοϲ (τὸ δὲ Εὔαϲ ἐπίθετον τοῦ Διονύϲου ἐϲτίν). πρόϲκειται «μὴ ἀπὸ Δωρίδοϲ διαλέκτου» διὰ τὸ Λάαϲ τὸ κύριον καὶ τὸ Κλεύαϲ καὶ τὸ Κέαϲ. καὶ τὸ μὲν Λάαϲ τὸ κύριον Δωρικὴν κρᾶϲιν πέπονθεν. ἡ γὰρ Λάαοϲ γενικὴ τριϲύλλαβοϲ μετάγεται εἰϲ εὐθεῖαν καὶ γίνεται ὁ Λάαοϲ ὥϲπερ ὁ Καππάδοξ τοῦ Καππάδοκοϲ καὶ ὁ Καππάδοκοϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν Δωρικὴν τοῦ α καὶ ο εἰϲ ᾱ μακρὸν γίνεται Λάαϲ ὥϲπερ Πτερέλαοϲ Πτερέλαϲ καὶ Μενέλαοϲ Μενέλαϲ ὡϲ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ

τοῦ ϲτρατηλάτα
Μενέλα.

οὕτωϲ ὁ Λάαϲ τοῦ Λάα «Λάα περὶ λίθων γλυφῆϲ» (οὗτοϲ δὲ λιθογλύφοϲ ἦν). τὸ δὲ προϲηγορικὸν λᾶαϲ ϲυνεϲταλμένον ἔχον τὸ ᾰ οἷον «λᾶαϲ ἀναιδήϲ» κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ οἷον λᾶαϲ λάαοϲ, ὃ κατὰ κρᾶϲιν τῶν δύο ᾰᾰ εἰϲ ἓν μακρὸν γίνεται λᾶοϲ «λᾶοϲ ὑπὸ ῥιπῆϲ» (Μ 462). τὸ δὲ Κλεύαϲ καὶ Κέαϲ Δωρικὴν τροπὴν πέπονθεν ἀπὸ τοῦ Κλεύηϲ καὶ Κέηϲ καὶ ἐφύλαξε τὴν ἰϲοϲύλλαβον κλίϲιν. πρόϲκειται «μὴ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν ὄντα», ἐπειδὴ παρὰ τοῖϲ ποιηταῖϲ εὑρίϲκομεν τοιαῦτα, πάντα ἔχοντα τοῦ κανόνοϲ καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλιθέντα οἷον ὁ Βίαϲ τοῦ Βία, ὁ Δρύαϲ τοῦ Δρύα, ὁ Θόαϲ τοῦ Θόα ὡϲ παρ' Ἡϲιόδῳ «ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν», ὁ Αἴαϲ τοῦ Αἴα ὡϲ παρὰ Ἀλκαίῳ «Αἴαν τὸν ἄριϲτον».

Choer. 118, 29: τὰ εἰϲ ᾱϲ καθαρὸν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ἁπλᾶ βαρύτονα μὴ ὄντα ἐθνικὰ ἀπὸ τοῦ π ἀρχόμενα εἰϲ τὴν ου δίφθογγου ἔχει τὴν γενικήν οἷον κοχλίαϲ κοχλίου, Αἰνείαϲ Αἰνείου, Βορέαϲ Βορέου, δρακοντίαϲ δρακοντίου, τραυματίαϲ τραυματίου, ταραξίαϲ ταραξίου. — πρόϲκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὸ Λυκοθόαϲ Λυκοθόαντοϲ καὶ Λευκοθόαϲ Λευκοθόαντοϲ· ταῦτα γὰρ ϲύνθετά ἐϲτι καὶ τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίϲιν ἐφύ-

---

l. 7 versus emendatus a Lobeck. Parall. p. 78, 14; sed cf. Cobet. apud Gaisf. praef. E. M. p. 7. l. 8 Choer. 27, 20—28, 5; 30, 25 coll. 92, 5; 95, 2; 96, 5. Cf. Ep. Cr. I 258, 3, E. M. 498, 30, An. Ox. II 388, 22. l. 33 cf. p. 31, 9, E. M. 271, 3 Δίαϲ: ὡϲ ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντοϲ δρακοντίαϲ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διόϲ γίνεται Διῖαϲ καὶ κράϲει Δίαϲ· ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ Δίαϲ καὶ Θείαϲ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, τὸ

λαξε, φημὶ δὲ τὴν τοῦ Θόαντος. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὰ ὀξύτονα οἷον διὰ τὸ ἀνδριάς ἀνδριάντος. πρόσκειται «μὴ ὄντα ἐθνικὰ ἀπὸ τοῦ π ἀρχόμενα» διὰ τὸ Πικίας Πικίαντος καὶ Πευκετίας Πευκετίαντος· τὸ γὰρ Παπίας Παπίου ἀπὸ τοῦ π μὲν ἄρχεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐθνικόν· τὸ δὲ Ὠπίας Ὠπίου ἐθνικὸν μέν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ω.

Σεσημείωται δέ τινα περιττοσυλλάβως κλιθέντα· ἔστι δὲ ταῦτα· Ἀφίας Ἀφίαντος παρ' Εὐφορίωνι, Φλεγύας Φλεγύαντος παρ' Εὐριπίδῃ, Ἐλέας Ἐλέαντος παρὰ Φιλοστεφάνῳ, Σατύας Σατύαντος παρ' Ἡγησίππῳ· εὑρέθη δὲ καὶ τὸ Ἀρύας Ἀρύαντος περιττοσυλλάβως κλιθὲν

ἡ δὲ ὑπὲρ Ἀρύαντος ἐπὶ προχοαῖς ποταμίων (leg. αἱ δὲ πέρην
Ἀρύαντος ἐπὶ προχοαῖς ποταμοῖο),

παρ' Ἐρατοσθένει, καὶ Παρίας Παρίαντος· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται. τὸ δὲ παρείας σημαῖνον τὸν ὄφιν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κτλ. ταῦτα δὲ πάντα περιττοσυλλάβως κλίνεται· εὕρηνται δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, οἷον ὁ Φλεγύας τοῦ Φλεγύου, καὶ οἱ Φλεγύαι τοὺς Φλεγύας, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Ν 302)

ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Choer. 32, 21: τὰ εἰς ας λήγοντα, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν, περιττοσυλλάβως κλίνεται, τουτέστι διὰ τοῦ ντ, Βίας Βίαντος, Ἀρύβας Ἀρύβαντος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), λυκάβας λυκάβαντος (σημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν), Θίσβας Θίσβαντος· τὸ γὰρ σ̄ μετὰ τοῦ β̄ ἐστί. πρόσκειται «ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν» διὰ τὸ Ἰόβας Ἰόβα, καὶ Ῥήβας Ῥήβα (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια). — δοκεῖ δέ τινα ἀντικεῖσθαι τῷ κανόνι, οἷον τὸ Κάβας καὶ Λάβας καὶ τὸ Ἄβας. ταῦτα γὰρ διχρόνῳ συνεσταλμένῳ παραληγόμενα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον τοῦ Κάβα, τοῦ Ἄβα, τοῦ Λάβα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἄβας, ἡνίκα μὲν σημαίνει τὸ ἔθνος μόνως, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον ὁ Ἄβας τοῦ Ἄβα· ἡνίκα δὲ τὸν ἥρωα σημαίνει, καὶ περιττοσυλλάβως καὶ ἰσοσυλλάβως οἷον ὁ Ἄβας τοῦ Ἄβαντος καὶ ὁ Ἄβας τοῦ Ἄβα.

Choer. 33, 10: τὰ εἰς βας λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν, μὴ τὸ ρ, ἰσοσυλλάβως κλίνεται· οἷον Χάλβας Χάλβα (ἔστι δὲ ποταμὸς Συρίας), Σάμβας Σάμβα (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Λυκάμβας Λυκάμβα, Χηράμβας Χηράμβα. πρόσκειται «μὴ τὸ ρ̄», διὰ τὸ Φόρβας Φόρβαντος, καὶ Κύρβας Κύρβαντος.

Τὰ εἰς β̄ᾱς̄ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν ἢ εἰς τὸ ρ̄ περιττοσυλλάβως κλίνεται

δὲ Θεῖας καὶ Διῖας ἰσοσυλλάβως. — De Φλεγύας St. B. 667, 15 Φλεγύα. — ὁ πολίτης Φλεγιεύς. λέγεται δὲ η χώρα Φλεγυαντίς ὡς ἀπὸ περιττοσυλλάβου γενικῆς τοῦ Φλεγύαντος. l. 11 versum correxit Gaisford praef. ad E. M. p. 7 ex cod. Marciano. l. 19 cf. fr. 10 et 14.

οἷον Φόρβας Φόρβαντος, Κύρβας Κύρβαντος, Θίςβας Θίςβαντος, λυκάβας λυκάβαντος. εἰ δὲ μὴ οὕτω ἔχοι, ἰςοςυλλάβως κλίνεται, οἷον Χάλβας Χάλβα, Ῥήβας Ῥήβα, Ἰόβας Ἰόβα. ἰςτέον ὅτι ἐςτί τινα εἰς βας ὀφείλοντα κλίνεςθαι περιττοςυλλάβως, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, καὶ ὅμως ἰςοςυλλάβως κλινόμενά ἐςτι ταῦτα, Cκρίβας Cκρίβα, Ἴβας Ἴβα, Ψευδαρτάβας Ψευδαρτάβα, Ἀννίβας Ἀννίβα. τοῦτο δὲ ςυςτέλλει τὸ ῑ, τὸ δὲ Ἀλύβας καὶ ςυςτέλλει καὶ ἐκτείνει τὸ δίχρονον ἐν τῇ παραληγούςῃ, καὶ ὅμως περιττοςυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον Ἀλύβαντος (ἔςτι δὲ ἔθνος).

Τὰ εἰς γας λήγοντα διςύλλαβα μόνως κύρια ἰςοςυλλάβως κλίνεται οἷον Μίγας Μίγα, Μέγας Μέγα (τὸ κύριον ὄνομα, τοῦ γὰρ ἐπιθέτου μεγάλου ἡ γενική Cάγγας Cάγγα, Ἄλγας Ἄλγα. πρόςκειται «μόνως κύρια» διὰ τὸ γίγας γίγαντος καὶ Βρίγας Βρίγαντος· ταῦτα γὰρ οὐκ ἔςτι μόνως κύρια· τὸ μὲν γὰρ γίγας ἐςτὶ καὶ κύριον καὶ προςηγορικὸν καὶ ἐθνικόν, τὸ δὲ Βρίγας ἐςτὶ κύριον καὶ ἐθνικόν· ἔθνος γὰρ οἱ Βρίγαντες. ςεςημείωται τὸ Cάλγας Cάλγαντος, τοῦτο γὰρ μόνον κύριον περιττοςυλλάβως κλιθέν.

Τὰ εἰς γας λήγοντα ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ἰςοςυλλάβως κλίνεται, οἷον Cατύργας Cατύργα, Cτροάγας Cτροάγα, χωρὶς τοῦ Ἀκράγας Ἀκράγαντος· ἔςτι δὲ ὄνομα πόλεως Cικελίας.

Τὰ εἰς γας λήγοντα ἐν διςυλλάβοις καὶ τὰ ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς καθόλου ἰςοςυλλάβως κλίνεται, οἷον Μίγας Μίγα, Μέγας Μέγα, Cατύργας Cατύργα· χωρὶς τοῦ Cάλγας Cάλγαντος, καὶ Ἀκράγας Ἀκράγαντος.

Τὰ εἰς δας λήγοντα διςύλλαβα ἰςοςυλλάβως κλίνεται, οἷον Λάδας Λάδα, Κλύδας Κλύδα, Ἴδας Ἴδα, Λήδας Λήδα, Δέρδας Δέρδα. δεῖ προςθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο· ἐὰν γὰρ διφθόγγῳ παραλήγοιτο, περιττοςυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον Φείδας Φείδαντος, Οἴδας Οἴδαντος, τοῦ δὲ Μείδας τὴν γενικὴν ὁ Ἀπολλώνιος εἴρηκε Μείδαντος, ἐπεὶ διφθόγγῳ παραλήγεται· ἔςτι γὰρ Μίδας ἄλλο ὅπερ ἰςοςυλλάβως κλίνεται οἷον ὁ Μίδας τοῦ Μίδα.

Τὰ εἰς δας λήγοντα ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ἰςοςυλλάβως κλίνεται, οἷον Cακάδας Cακάδα, Τιμαχίδας Τιμαχίδα, Λεωνίδας Λεωνίδα, Χαρμάδας Χαρμάδα. δεῖ προςθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γένηται, ἐκεῖνα γὰρ περιττοςυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον οἶδα Οἴδας Οἴδαντος, μείδω Μείδας Μείδαντος, χαρίζομαι Χαρίδας

---

l. 6 verba τὸ ῑ, τὸ δὲ Ἀλύβας καὶ ςυςτέλλει inserui. l. 10 cf. fr. 5; de Μέγας proprio et μέγας adiectivo Ep. Cr. I 374, 7. l. 21—23 haec sane superflua videntur. l. 31 cf. E. M. 779, 20. Schol. A ad Il. Δ 66. Lobeckium secutus sum pronunciantem verba γέγονε κτλ., quae ap. Choer. desunt, in E. M. et in Schol. A medio in articulo posita sunt, Herodiani sententiam continentia in finem releganda esse; in singulorum autem παθῶν enumeratione inter κυδήεντας et ὑπερκύδαντας aliquid excidisse patet. Cf. fr. 4 περὶ ὀνομάτων. Canon sic profertur in An. Ox. II 354, 30 τὰ εἰς δας ἀρςενικὰ βαρύτονα ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν Πλακίδας Πλακίδα, Ἰούδας Ἰούδα, γεννάδας

Χαρίδαντος, φείδομαι Ἀφείδας Ἀφείδαντος. τὸ δὲ «ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς» (Δ 66) ὄνομα οὕτως γέγονε, κυδήεις κυδήεντος κυδήεντας καὶ ὑπερκύδαντας.

Τὰ εἰς ας λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ α ἕν τι τῶν διπλῶν, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ἀρίζας Ἀρίζα, Ἐλίξας Ἐλίξα, Ἄψας Ἄψα. τὰ δὲ περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἡνίκα εὑρεθῇ τὸ υ πρὸ τοῦ ζ, οἷον Βύζας Βύζαντος, Γύζας Γύζαντος, Πύζας Πύζαντος.

Τὰ εἰς θας λήγοντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Στρούθας Στρούθα, Παγάθας Παγάθα, Ἄρθας Ἄρθα, Ἀόρθας Ἀόρθα.

Τὰ εἰς κας λήγοντα ἅπαντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Πελέκας Πελέκα, Κώκας Κώκα, Κρίκας Κρίκα (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Σάκας Σάκα, Πολύκκας Πολύκκα (ἔστι δὲ ποταμὸς Μακεδονίας), Ματάκας Ματάκα (ἔστι δὲ ὄνομα εὐνούχου), Ἰνδύκας Ἰνδύκα, Κοτύκας Κοτύκα (ἔστι δὲ ὄνομα βασιλέως Παφλαγονίας).

Τὰ εἰς λας καθαρὰ ἁπλᾶ δισύλλαβα, μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ, μονογενῆ, μὴ ἔχοντα δὶς τὸ λ ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ὕλας Ὕλα, Γέλας Γέλα, Γάλας Γάλα, Κάλας Κάλα. πρόσκειται «μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ», ἐπειδὴ ἐὰν παραλήγηται φύσει μακρᾷ περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον Φύλας Φύλαντος, Χήλας Χήλαντος. πρόσκειται «ἁπλᾶ καθαρὰ» διὰ τὸ Ἄτλας Ἄτλαντος· τοῦτο γὰρ οὔτε ἁπλοῦν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ α τοῦ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ τλάς τοῦ σημαίνοντος τὸ καρτερεῖν γίνεται ἄτλας. οἱονεὶ ὁ πάνυ ὑπομένων, ἀλλ' οὔτε δὲ καθαρόν ἐστιν, ἔχει γὰρ πρὸ τοῦ λ ἕτερον σύμφωνον, ἤγουν τὸ τ κατὰ σύλληψιν. πρόσκειται «μὴ ἔχοντα δὶς τὸ λ» διὰ τὸ Πάλλας καὶ Κίλλας, ταῦτα γὰρ Πάλλαντος καὶ Κίλλαντος περιττοσυλλάβως κλίνεται. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ τάλας, ὃ σημαίνει τὸν ἄθλιον, καὶ τὸ μέλας, ταῦτα γὰρ περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον μέλαντος μέλανος, τάλαντος τάλανος, τοῦ τ ἀποβληθέντος, καὶ τὸ Μέλας δὲ τὸ κύριον, εἰ καὶ μονογενές ἐστιν, ἠκολούθησε κατὰ τὴν κλίσιν τῶν ἐπιθέτων, καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται ὁμοίως αὐτῷ οἷον Μέλανος (ἐγένετο δὲ οὗτος συγκλητικὸς Ῥωμαίων).

Τὰ εἰς λας λήγοντα δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου ἔχοντα δὶς τὸ λλ, ὁμόφωνα κυρίοις, περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον Κύλλας Κύλλαντος, Βάλλας Βάλλαντος, Φέλλας Φέλλαντος, Πάλλας Πάλλαντος. πρόσκειται «δισύλλαβα» διὰ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς· ταῦτα γὰρ ἔχοντα δὶς τὸ λ πάντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ἰόλλας Ἰόλλα, Ἀβόλλας Ἀβόλλα (ὄνομα δὲ τοῦτο ποταμοῦ), Ἀμύλλας Ἀμύλλα (ὄνομα δὲ τοῦτο ποταμοῦ), Λευκόλλας Λευκόλλα. πρόσκειται «ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου» διὰ τὸ Σίλλας Σίλλα, Ἴλλας Ἴλλα· ταῦτα

γεννάδα. l. 4 cf. fr. 7.. l. 27 de μέλας et τάλας cf. Ep. Cr. I 275, 9, E. M. 575, 48, An. Ox. II 416, 15. l. 39 συμφώνου ter scripsi pro φωνήεντος; in

γάρ, ἐπειδὴ ἀπὸ ϲυμφώνου οὐκ ἄρχεται, ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται. τὸ μὲν Cίλλαϲ ἀπὸ ἡμιφώνου ἄρχεται, τὸ δὲ Ἴλλαϲ ἀπὸ φωνήεντοϲ. πρόϲκειται δὲ «ὁμοφωνοῦντα κυρίοιϲ» διὰ τὸ Κίλλαϲ Κίλλαντοϲ. τοῦτο γάρ ἐϲτι κύριον. ἔϲτι δὲ καὶ ἔθνοϲ ὁμοφώνωϲ.

Τὰ εἰϲ λαϲ καθαρὰ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβάϲ, μὴ ἐξ ἁπλῶν περιττοϲυλλάβωϲ κλινομένων ϲυντεθειμένα, ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Πτερέλαϲ Πτερέλα, Κριτόλαϲ Κριτόλα, Μιϲγόλαϲ Μιϲγόλα, Γενειόλαϲ Γενειόλα, Ἀρτύλαϲ Ἀρτύλα, Δορύλαϲ Δορύλα. πρόϲκειται «μὴ ἐξ ἁπλῶν περιττοϲυλλάβωϲ κλινομένων ϲυντεθειμένα» διὰ τὸ μέλαϲ μέλανοϲ, καὶ παμμέλαϲ παμμέλανοϲ.

Τὰ εἰϲ λαϲ λήγοντα, μετ᾽ ἐπιπλοκῆϲ ϲυμφώνου — περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ἄτλαϲ Ἄτλαντοϲ, πολύτλαϲ πολύτλαντοϲ, Ἀμύκλαϲ Ἀμύκλαντοϲ ὡϲ Cιμίαϲ ἐν Μηϲίν «ὅν ῥ᾽ ἀπ᾽ Ἀμύκλαντοϲ παιδὸϲ ἀποφθιμένου λαοὶ κικλήϲκουϲιν. ϲεϲημείωται τὸ Βάμβλαϲ Βάμβλα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλινόμενον, ἔϲτι δὲ ὄνομα βαϲιλέωϲ Ἰνδῶν.

Τὰ εἰϲ μαϲ ἔχοντα ϲύμφωνον πρὸ τοῦ μ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται, οἷον Cίλμαϲ Cίλμα, Τέλμαϲ Τέλμα, ἀκαμαντοχάρμαϲ ἀκαμαντοχάρμα, Ἀρίμμαϲ Ἀρίμμα, Ἐχέμμαϲ Ἐχέμμα, Λυκόρμαϲ Λυκόρμα· χωρὶϲ τοῦ Τόλμαϲ Τόλμαντοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον.

Τὰ εἰϲ μαϲ διϲύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ φωνήεντα καταλήγουϲαν, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ οἷον Θαύμαϲ Θαύμαντοϲ, Δύμαϲ Δύμαντοϲ, Βρίμαϲ Βρίμαντοϲ, Δάμαϲ Δάμαντοϲ.

Τὰ εἰϲ μαϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ φωνῆεν καταλήγουϲαν, ἅπερ θέλει καὶ βραχεῖαν παραλήγεϲθαι, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον ἀδάμαϲ ἀδάμαντοϲ, Ὀδόμαϲ Ὀδόμαντοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα ἔθνουϲ), Γαράμαϲ Γαράμαντοϲ, Πολυδάμαϲ Πολυδάμαντοϲ, Θειοδάμαϲ Θειοδάμαντοϲ, Ἀκάμαϲ Ἀκάμαντοϲ, Εὐρυδάμαϲ Εὐρυδάμαντοϲ, Ἀλκιδάμαϲ Ἀλκιδάμαντοϲ. δεῖ προϲθεῖναι χωρὶϲ τῶν Περϲικῶν ὀνομάτων, ἐκεῖνα γὰρ καὶ μακρᾷ παραλήγεται, καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Cαλάμαϲ Cαλάμα, Cπιτάμαϲ Cπιτάμα.

Τὰ εἰϲ ναϲ λήγοντα ἅπαντα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Πίναϲ Πίνα, Ἀλέναϲ Ἀλένα, Ξέναϲ Ξένα, Πρατίναϲ Πρατίνα, Ἀρτύναϲ Ἀρτύνα, χωρὶϲ τοῦ Κάναϲ Κάναντοϲ.

---

fine ἔϲτι κύριον pro ἔϲτι ὁμοφώνωϲ κυρίωϲ exhibui et ὁμοφώνωϲ in finem relegavi. l. 6 Πτερέλαϲ scr. pro Περέλαϲ, l. 7 Κριτόλαϲ pro Κωτέλαϲ coll. Lob. Proll. 130, potui etiam Κορύλαϲ p. 125, Μιϲγόλαϲ pro Μιδιόλαϲ secutus Lob. p. 130, l. 8 Ἀρτύλαϲ pro Ἀτύλαϲ coll. p. 125. l. 11 omisi post ϲυμφώνου verba ϲύνθετα ἀπὸ μετοχῆϲ, quum hic non de his solis agi canon ipse demonstret; praeterea exturbavi Ἀνδρόκλαϲ auctoritate destitutum (cf. Lob. El. I 383); Ἀμύκλαϲ addidi ex St. B. 87, 17. l. 22 Θαύμαϲ scr. pro Θάμαϲ, quod praebet etiam Lascaris. l. 27 Γαράμαϲ scr. pro Γαδάμαϲ ex St. B. l. 33 pro Ἀλέναϲ fortasse ex Strabone Μέναϲ (VII p. 319); Ξέναϲ scripsi pro Κλήναϲ ex Arc. 22, 9; cf. Lob. Proll. 247 not. eodem auctore Ἀρτύναϲ scripsi pro Ἀρτίναϲ.

Τὰ εἰϲ πας μονογενῆ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται, χωρὶϲ τοῦ Κύπαϲ Κύπαντοϲ, οἷον Κάλπαϲ Κάλπα, Πάπαϲ Πάπα, Cκόπαϲ Cκόπα, Λάμπαϲ Λάμπα, Πάμπαϲ Πάμπα, Λίπαϲ Λίπα. πρόϲκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ἅπαϲ ἅπαντοϲ· τοῦτο γὰρ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔϲτι μονογενέϲ.

Τὰ εἰϲ ρας διϲύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ϲυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ϲυμφώνου ἢ ἀπὸ τοῦ ἀντιϲτοίχου ἀρχομένην, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Βάβραϲ Βάβραντοϲ, Πρόφραϲ Πρόφραντοϲ, Τεύθραϲ Τεύθραντοϲ.

Τὰ εἰϲ ραϲ λήγοντα ϲυνεμπίπτοντα μετοχῇ διϲύλλαβα ὁμοίωϲ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Πείραϲ Πείραντοϲ, Ἄραϲ Ἄραντοϲ· ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια, καὶ ϲυνεμπίπτει τῇ ἄραϲ καὶ πείραϲ μετοχῇ.

Τὰ εἰϲ ραϲ λήγοντα διϲύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουϲ εἰϲ α καταλήγουϲαν ὁμοίωϲ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Τάραϲ Τάραντοϲ, Κάραϲ Κάραντοϲ, Λάραϲ Λάραντοϲ, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰϲ ραϲ λήγοντα, μηδὲν ἐκ τούτων τῶν προειρημένων ἔχοντα, ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Κάρραϲ Κάρρα, Καίρραϲ Καίρρα. Cίρραϲ Cίρρα, Cιμμόραϲ Cιμμόρα, Κύδραϲ Κύδρα, Κόδραϲ Κόδρα, Κοψίφραϲ Κοψίφρα, Λάμπραϲ Λάμπρα. Ἀθύραϲ ὡϲ Εὐφορίων «ὕδατα δινήεντοϲ ἀμευϲάμενοϲ Ἀθύραο».

Τὰ εἰϲ ϲαϲ λήγοντα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Χρύϲαϲ Χρύϲα, Βαρβύϲαϲ Βαρβύϲα, Κέρϲαϲ Κέρϲα, Πετίϲαϲ Πετίϲα· χωρὶϲ εἰ μὴ εὑρεθῇ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ παραληγόμενα τῷ ε· τοῦτο δὲ εἴρηται διὰ τὸ Ἀπέϲαϲ Ἀπέϲαντοϲ, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ὅθεν Ἀπεϲάντειοϲ ἔμελλεν εἶναι, ὥϲπερ Αἴαϲ Αἴαντοϲ Αἰάντειοϲ, ἀλλὰ ϲυϲτέλλεται Ζεὺϲ Ἀπεϲάντιοϲ.

Τὰ εἰϲ ταϲ λήγοντα ἅπαντα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ἀρχύταϲ Ἀρχύτα, Εὐρώταϲ Εὐρώτα, Ὀφέλταϲ Ὀφέλτα, Ἀκέλταϲ Ἀκέλτα, Τύνταϲ Τύντα· χωρὶϲ τοῦ Τελεύταϲ Τελεύταντοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον, καὶ τοῦ Κώϲταϲ Κώϲταντοϲ.

Τὰ εἰϲ φαϲ λήγοντα διϲύλλαβα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται, καὶ παραλήγεται τὸ λ ἢ τὸ α, οἷον Δέλφαϲ Δέλφα, Ἄλφαϲ Ἄλφα, Ἄφαϲ Ἄφα τὸ κύριον· τὸ Κύφαϲ Κύφαντοϲ (ἔϲτι δὲ χωρίον τῆϲ Λακωνικῆϲ), περιττοϲυλλάβωϲ κλιθὲν ἤγουν διὰ τοῦ ντ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὔτε τὸ α, οὔτε τὸ λ παραλήγεται, ἀλλὰ τὸ υ.

Τὰ εἰϲ φαϲ λήγοντα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται, εἰ μὴ παραλήγοιτο τὸ ο, οἷον Κορύφαϲ Κορύφαντοϲ, Ὑπέρφαϲ Ὑπέρφαντοϲ, Περίφαϲ Περίφαντοϲ, ἐλέφαϲ ἐλέφαντοϲ· τὸ Ἀκύφαϲ (ἔϲτι δὲ

l. 10, cf. E. M. 38, 21. l. 19 Ἀθύραϲ addidi ex St. B. 35, 21. l. 22 Βαρβύϲαϲ pro Βαρύνϲαϲ dedi ex p. 41, 26; pro Κέρϲαϲ praebet Lasear. Κόρϲαϲ; post κλίνεται addidi ὅθεν et in fine ἀλλὰ ϲυϲτέλλεται Ζεύϲ Ἀπεϲάντιοϲ ex St. B. 104, 16. l. 30 Κώϲταϲ addidi ex St. B. 403, 14.

ὄνομα πόλεως) Δωρικῶς ἐπὶ ἀρσενικοῦ λέγεται οἷον ὁ Ἀκύφας ἰσοσυλλάβως ὁ θεόπνευστος ὁ ἰατρός, τὸν Ἀκύφαν γὰρ εἴρηκε (quis?) τὴν αἰτιατικήν. πρόσκειται τῷ κανόνι «εἰ μὴ παραλήγοιτο τὸ ο» διὰ τὸ Ὀνόφας, τοῦτο γὰρ τῷ ο παραλήγεται καὶ ἰσοσυλλάβως κλίνεται.

Τὰ εἰς χας λήγοντα πάντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ὕρχας Ὕρχα, Λέχας Λέχα, Καλλίχας Καλλίχα, Λίχας Λίχα, Λάχας Λάχα· χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὴν ἄρχουσαν τὸ κ· τοῦτο δὲ εἰρήκαμεν διὰ τὸ Κάλχας Κάλχαντος περιττοσυλλάβως κλινόμενον, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, ἔστι δὲ ὄνομα μάντεως. σεσημείωται δὲ τὸ Τρύχας Τρύχαντος, οὕτως γὰρ Λυκόφρων μεταφράσας καλεῖ Τρύχας πόλιν Εὐβοίας.

Τὰ εἰς ας λήγοντα δισύλλαβα, παραληγόμενα τῷ α, ἔχοντα μεταξὺ τῶν δύο αα ἓν τῶν ἀφώνων σύμφωνον, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Σάκας Σάκα, Λάδας Λάδα, Σφάδας Σφάδα, Λάκας Λάκα, Μέγας Μέγα (ἔστι δὲ ὀνόματα κύρια). πρόσκειται «δισύλλαβα» ἐν τῷ κανόνι διὰ τὸ λυκάβας λυκάβαντος (σημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν), «ἓν δὲ σύμφωνον», διὰ τὸ Κάλχας Κάλχαντος· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει ἄφωνον μόνον, ἀλλ' ἡμίφωνον προηγούμενον. «μὴ ὄντα δὲ ἐπιθετικά» πρόσκειται διὰ τὸ ἅπας ἅπαντος, ἐπιθετικὸν ὄν, καὶ διὰ τοῦ ντ κλινόμενον.

Τὰ εἰς ᾱς λήγοντα δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ ᾱ ἔχοντα μεταξὺ τῶν δύο ᾱᾱ ἓν σύμφωνον, μὴ τὸ ρ̄, μονογενῆ, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Σάκας Σάκα, Λάδας Λάδα. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ Μάμας ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Μάμας Μάμα. πρόσκειται «ἓν σύμφωνον» διὰ τὸ Κάλχας Κάλχαντος δύο σύμφωνα ἔχον οὐ περιττοσυλλάβως κλινόμενον. πρόσκειται «μὴ τὸ ρ̄» διὰ τὸ Τάρας Τάραντος. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ἅπας ἅπαντος, τριγενὲς ὂν καὶ περιττοσυλλάβως κλινόμενον· ὁ ἅπας γὰρ ἡ ἅπασα καὶ τὸ ἅπαν.

Τὰ εἰς ας δισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἀρχομένην, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀντιστοίχου, περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον γίγας γίγαντος, Βίβας Βίβαντος, Τεύθρας Τεύθραντος, Πρόφρας Πρόφραντος, Κάλχας Κάλχαντος. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ Μάμας Μάμαντος διὰ τοῦ ντ κλίνεται. δεῖ προσθεῖναι τῷ

l. 1 de Ἀκύφας cf. St. B. 66, 3. — ὁ θεόπνευστος ὁ ἰατρός Lucas esse videtur; in Act. Apostol. occurrit nomen Ἀκύλας et hoc fortasse a Choerobosco hic cum voce Ἀκύφας collatum est. Totum locum sic fere scribendum esse dixerim: τό Ἀκύφας (ἔστι δέ ὄνομα πόλεως Δωρικῆς) ἀρσενικῶς λέγεται οἷον ὁ Ἀκύφας. τὸ δὲ Ἀκύλας ἰσοσυλλάβως ὁ θεόπνευστος ὁ ἰατρός, τὸν Ἀκύλαν γάρ εἴρηκε τὴν αἰτιατικήν. l. 9 exceptionem de Τρύχας addidi ex St. B. 639, 15, qui respicit versum 374: σπίλοι καὶ Τρυχατὰ καὶ ταχὺς Νέδων, ubi Stephanum legisse videri καὶ Τρύχαντα monuit Hermann. opusc. V p. 240 ut Meinekius adnotavit. l. 18 post ἄφωνον apposui μόνον et post ἡμίφωνον προηγούμενον. l. 25 δύο σύμφωνα ἔχον scr. pro ἔχοντα. l. 29 canonem in brevius contraxi. l. 31 pro Βίας scribendum esse Βίβας canon ipse significat.

κανόνι χωρὶc τῶν κ̄, π̄, τ̄, δ̄, διὰ τὸ Κώκαc Κώκα, καὶ Πάπαc Πάπα, καὶ Ταύταc Ταύτα, καὶ Δέρδαc Δέρδα.

Τὰ εἰc ᾱc̄ τριcύλλαβα παραληγόμενα διχρόνῳ cυνεcταλμένῳ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ᾱ, εἰ ἔχει ἄρχον τῆc τελευταίαc cυλλαβῆc ἕν τι τῶν μέcων ἢ τὸ μ̄, περιττοcυλλάβωc κλίνεται· οἷον ἀλίβαc ἀλίβαντοc, ὃ cημαίνει τὸ ὄξοc, Ἀθάμαc Ἀθάμαντοc, Ἀκράγαc Ἀκράγαντοc. τὸ Cακάδαc Cακάδα ἔχον τὸ δ̄ ἰcοcυλλάβωc κλίνεται, καὶ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ᾱ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ c̄.

Τὰ εἰc ᾱc̄ λήγοντα πρὸ τοῦ ᾱ ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ ἕν τι τῶν δαcέων ἢ ἕν τι τῶν ψιλῶν ἢ ἔχοντα τὸ c̄, μονογενῆ, μὴ cύνθετα ἀπὸ μετοχῆc, μὴ ἐν διcυλλάβῳ ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν cυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιcτοίχου ἀρχομέναc, ἰcοcυλλάβωc κλίνεται οἷον Ἑλίξαc Ἑλίξα, Ἀρίζαc Ἀρίζα, Ἀνάξαc Ἀνάξα, Γαρτάζαc Γαρτάζα, Ἄψαc Ἄψα, Παγάθαc Παγάθα, Cτρούθαc Cτρούθα, Δέλφαc Δέλφα, Ὕρχαc Ὕρχα, Πελέκαc Πελέκα, Περδίκκαc Περδίκκα, Ἀρχύταc Ἀρχύτα, Εὐρώπαc Εὐρώπα, Κάλπαc Κάλπα, Cκόπαc Cκόπα, Χρύcαc Χρύcα, Βαρβύcαc Βαρβύcα. εἰ δὲ περιττοcυλλάβωc κλιθείη, ἢ τῷ ῡ παραλήγεται ἢ τῷ ε̄ οἷον Βύζαc Βύζαντοc, Κορύφαc Κορύφαντοc, ἐλέφαc ἐλέφαντοc. πρόcκειται ἐν τῷ κανόνι «μονογενῆ», διὰ τὸ ἅπαc ἅπαντοc, πρόπαc πρόπαντοc. πρόcκειται «μὴ cύνθετα ἀπὸ μετοχῆc» διὰ τὸ φᾱc̄, Περίφαc Περίφαντοc, Ὑπέρφαc Ὑπέρφαντοc. πρόcκειται «μὴ ἐν διcυλλάβῳ ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν cυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιcτοίχου ἀρχομέναc» διὰ τὸ Κάλχαc Κάλχαντοc.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ᾱc̄ cυντεθειμένα τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίcιν, οἷον Θόαc Θόαντοc Λυκοθόαc Λυκοθόαντοc, πᾶc παντόc cύμπαc cύμπαντοc, μέλαc μέλανοc παμμέλαc παμμέλανοc, τάλαc τάλανοc τριτάλαc τριτάλανοc.

Τὰ εἰc ᾱc παρὰ μετοχῆc τῆc εἰc ᾱc̄ cυντεθειμένα περιττοcυλλάβωc κλίνεται, οἷον τλάc Ἄτλαc Ἄτλαντοc, βάc Ἄβαc Ἄβαντοc, φάc Περίφαc Περίφαντοc ὡc cτάc περίcταc περίcταντοc. τὰ εἰc ᾱc ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματοc cυντεθειμένα περιττοcυλλάβωc κλίνεται, οἷον λείβω ἀλίβαc ἀλίβαντοc (cημαίνει δὲ τὸ ὄξοc), φείδομαι Ἀφείδαc Ἀφείδαντοc, κάμνω Ἀκάμαc Ἀκάμαντοc, δάμνω Πολυδάμαc Πολυδάμαντοc.

Τὰ εἰc ᾱc ἀπὸ περιcπωμένου ῥήματοc cυντεθειμένα ἰcοcυλλάβωc κλίνεται οἷον ἀλοιῶ (cημαίνει δὲ τὸ τύπτω) πατραλοίαc πατραλοία, βῶ (τὸ πορεύομαι) Ἰόβαc Ἰόβα, πιπῶ (cημαίνει δὲ τὸ περιβλέπομαι) παρθενοπίπαc παρθενοπίπα.

l. 2 Δέρδαc pro Δέκαc posui ex p. 34, 17. l. 5 ἀλίβαc initiale ᾱ productum habere monet Lob. Proll. 289: sed si fragmentum ex Herod. Epim. in E. Orion. 158, 13 (E. Gud. 539, 36, E. M. 774, 25) ab Herodiano profectum est, sumi debet Herodianum putasse ᾱ in ἀλίβαc productum esse ut in ἀθάνατοc. l. 9 canonem in brevius contraxi, l. 21 Ὑπέρφαc addidi ex p. 39, 28, quum plura quam unum vocabulum protulisse Choeroboscum ex ipsius verbis pateat. l. 30 ὡc ante cτάc addidi.

Τὰ εἰϲ ᾱϲ ἀπὸ θηλυκῶν ϲυντεθειμένα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον φαρέτρα εὐφαρέτραϲ εὐφαρέτρα, θήρα θυννοθήραϲ θυννοθήρα, βία Εὐρυβίαϲ Εὐρυβία, ἀγορά Πυθαγόραϲ Πυθαγόρα, ἀνία Παυϲανίαϲ Παυϲανία.

Τὰ εἰϲ ᾱϲ περιϲπώμενα δύο κλίϲειϲ ἐπιδέχεται καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Μηνᾶϲ Μηνᾶ, καὶ περιττοϲυλλάβωϲ, οἷον πελεκᾶϲ πελεκᾶντοϲ· χωρὶϲ τῶν Ἰωνικῶϲ ἐκφερομένων διὰ τοῦ δοϲ, οἷον Βιττᾶϲ Βιττᾶδοϲ, Κυρᾶϲ Κυρᾶδοϲ, ἔϲτι δὲ ὀνόματα κύρια.

Τὰ εἰϲ ᾱϲ περιϲπώμενα, εἰ μόνωϲ κύρια ἢ ὑποκοριϲτικὰ ἢ ἐπιϲκόμματα ἢ ἀπὸ ϲυμβεβηκότοϲ, ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται. κύρια μὲν οἷον Μηνᾶϲ Μηνᾶ, Ζηνᾶϲ Ζηνᾶ, Μητρᾶϲ Μητρᾶ, Κομητᾶϲ Κομητᾶ, Φιλητᾶϲ Φιλητᾶ καὶ τὰ ὅμοια. ὑποκοριϲτικὰ δὲ οἷον ὀϲτρακᾶϲ ὀϲτρακᾶ, πινακᾶϲ πινακᾶ, λαχανᾶϲ λαχανᾶ. ἐπιϲκώμματα δὲ οἷον καταφαγᾶϲ καταφαγᾶ, δακνᾶϲ δακνᾶ. ἀπὸ ϲυμβεβηκότοϲ δὲ οἷον τρεϲᾶϲ τρεϲᾶ ὁ δειλόϲ. εἰ δὲ μὴ οὕτωϲ ἔχοι, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον πελεκᾶϲ πελεκᾶντοϲ, ἱλᾶϲ ἱλᾶντοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν εὐμενῆ), ἀλλᾶϲ ἀλλᾶντοϲ, χωρὶϲ τοῦ ἀτταγᾶϲ ἀτταγᾶ· τοῦτο γὰρ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται. ϲεϲημείωται ἐν τοῖϲ κυρίοιϲ τὸ Γλιϲᾶϲ Γλιϲᾶντοϲ περιττοϲυλλάβωϲ· κλιθὲν (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ) καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλινόμενον Μαρικᾶϲ βάρβαρον ὄνομα «Εὔπολιϲ μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιϲτον παρείλκυϲεν» (Nub. 557) διὰ τοῦ ντ κλίνεται «ἀλλ' οὖν ἔγωγέ ϲοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν».

Περὶ κινήϲεωϲ τῶν εἰϲ ᾱϲ περιττοϲυλλάβωϲ κλινομένων.

Choer. 99, 12: πᾶϲα γενικὴ εἰϲ οϲ λήγουϲα τροπῇ τοῦ οϲ εἰϲ ῑ τὴν δοτικὴν ποιεῖ ὁμότονον καὶ ὁμόχρονον οἷον φωτόϲ φωτί, ἀνδρόϲ ἀνδρί, χηνόϲ χηνί, μηνόϲ μηνί, παιδόϲ παιδί, Αἴαντοϲ Αἴαντι, ταχέοϲ ταχέϊ, ἡδέοϲ ἡδέϊ. τὸ δὲ

Αἴαντι δὲ μάλιϲτα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε (Ξ 459)

κοινὴν ἔχει τὴν τῑ ϲυλλαβήν. ἀπαρτίζει γὰρ εἰϲ μέροϲ τοῦ λόγου τὸ ἰῶτα, καὶ τούτου χάριν ἀντὶ μακρᾶϲ παραλαμβάνεται, ὡϲ ἐπὶ τοῦ

Νέϲτορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπηϲ (Ξ 1)

ἡ θεν ϲυλλαβὴ ἀπαρτίζει εἰϲ μέροϲ λόγου καὶ ἀντὶ μακρᾶϲ παραλαμβάνεται. τὸ δὲ ταχέοϲ ταχεῖ, ἡδέοϲ ἡδεῖ ὁμότονά ἐϲτι καὶ ὁμόχρονα· ὅτε δὲ γένηται κατὰ ϲυναίρεϲιν τῷ ταχεῖ καὶ τῷ ἡδεῖ, τὸ ε̄ καὶ τὸ ῑ, εἰϲ τὴν ει δίφθογγον μετελθόντα τότε, οὔτε τόνον τῆϲ γενικῆϲ φυλάττει οὔτε χρόνον, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ δοτική.

---

l. 2 θυννοθήραϲ scripsi pro ϲτιννοθήραϲ. l. 7 Βιττᾶϲ pro Βιτᾶϲ scripsi ex Io. Al. 8, 18, qui habet praeterea Βοιβᾶϲ. l. 11 Φιλητᾶϲ pro Φιδιτᾶϲ scripsi; l. 13 πινακᾶϲ pro πινακιδᾶϲ cum Lob. Proll. 506 not. 33; καταφαγᾶϲ pro καταφυγᾶϲ. Observationem de Μαρικᾶϲ addidi ex fr. 8. In E. M. 234, 29 declinatio abnormis vocis Γλιϲᾶϲ ex contractione ex Γλιϲάειϲ repetitur, quod etiam ab Herodiano in An. Ox. IV traditur. l. 24 ap. Arc. 129, 1 idem de accentu traditur, quod h. l.; de ectasi vocalis ῑ in Αἴαντι cf. similem locum in Il. Pr. Ε 887.

Choer. 100, 26 et 102, 2: πᾶϲα δοτικὴ ἑνικῶν εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγουϲα ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον, τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ᾱ αὐτὴν ποιεῖ οἷον Αἴαντι Αἴαντα, Λάχητι Λάχητα. ἐὰν δὲ εὑρεθῇ τὸ ῑ ἀνεκφώνητον, οὐ ποιεῖ τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ᾱ τὴν αἰτιατικὴν οἷον τῷ Χρύϲῃ τὸν Χρύϲην, κοχλίᾳ κοχλίαν.

Ἔχει δὲ τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ δοτικῇ τῇ εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον ληγούϲῃ καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ᾱ αὐτὴν ποιεῖ τὰ εἰϲ ν̄ ξ̄ ρ̄ ϲ̄ ψ̄. τὰ οὖν ἀπὸ τῶν εἰϲ ν̄ ξ̄ ρ̄ ϲ̄ ψ̄ ὀνόματα ἔχει τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ δοτικῇ, καὶ εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγει οἷον Φοῖνιξ Φοίνικοϲ Φοίνικι Φοίνικα, Νέϲτωρ Νέϲτοροϲ Νέϲτορι Νέϲτορα, Πέλοψ Πέλοποϲ Πέλοπι Πέλοπα, Πλάτων Πλάτωνοϲ Πλάτωνι Πλάτωνα. τὸ γὰρ Ἀπόλλω καὶ Ποϲειδῶ ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ Ποϲειδῶνα γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τῆϲ να ϲυλλαβῆϲ. καὶ τὰ εἰϲ ϲ̄ λήγοντα ἔχει τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ δοτικῇ, καὶ δηλονότι ἐὰν ἔχῃ τὸ ῑ ἐκφωνούμενον, τρέπει αὐτὸ εἰϲ τὸ ᾱ, καὶ ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον Αἴαϲ Αἴαντοϲ Αἴαντι Αἴαντα, Λάχηϲ Λάχητοϲ Λάχητι Λάχητα, ἱδρώϲ ἱδρῶτοϲ ἱδρῶτι ἱδρῶτα, τὸ γὰρ (Χ 2) «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» ἀπὸ τοῦ ἱδρῶτα γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τῆϲ τα ϲυλλαβῆϲ. δεῖ προϲθεῖναι χωρὶϲ τῶν εἰϲ ουϲ, καὶ χωρὶϲ τῶν ἐχόντων εἰϲ οϲ καθαρὸν τὴν γενικήν, διχρόνῳ παραληγομένου τοῦ οϲ. ἐπὶ τούτων γὰρ ἔϲτιν ὅτε οὐκ ἰϲοϲυλλαβεῖ οἷον βότρυϲ βότρυοϲ βότρυϊ βότρυν, ϲτάχυϲ ϲτάχυοϲ ϲτάχυϊ ϲτάχυν, μάντιϲ μάντιοϲ μάντιϊ μάντιν, ὄφιϲ ὄφιοϲ ὄφιϊ ὄφιν, βοῦϲ βοόϲ βοΐ βοῦν, χοῦϲ χοόϲ χοΐ χόα καὶ χοῦν διχῶϲ.

Choer. 104, 14: πᾶϲα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη καὶ μὴ διφθόγγῳ παραληγομένη χωρὶϲ τῶν εἰϲ ᾱϲ μονοϲυλλάβων ὀξυτόνων ἀποβολῇ τῆϲ τοϲ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον Αἴαντοϲ Αἶαν, Θόαντοϲ Θόαν, Ξενοφῶντοϲ Ξενοφῶν. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῶν εἰϲ ᾱϲ μονοϲυλλάβων ὀξυτόνων» διὰ τὸ Ζάϲ Ζαντόϲ καὶ Φθάϲ Φθάντοϲ ὦ Ζάϲ ὦ Φθάϲ ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ. τὰ γὰρ εἰϲ ᾱϲ ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον φυγάϲ ὦ φυγάϲ, Ἀρκάϲ ὦ Ἀρκάϲ, χαλκοκράϲ ὦ χαλκοκράϲ, τριάϲ ὦ τριάϲ, Παλλάϲ ὦ Παλλάϲ. πρόϲκειται «εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο» διὰ τὸ πλακοῦντοϲ πλακοῦ καὶ Ϲιμοῦντοϲ Ϲιμοῦ, χωρὶϲ τοῦ ν̄. ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων οὐ μόνον τὸ τοϲ ἀποβάλλει, ἀλλὰ καὶ τὸ ν̄.

Δεῖ προϲθεῖναι τῷ κανόνι χωρὶϲ τῶν μετοχῶν οἷον γράψαϲ γράψαντοϲ καὶ ὦ γράψαϲ, ποιήϲαϲ ποιήϲαντοϲ καὶ ὦ ποιήϲαϲ, ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ. καὶ «χωρὶϲ τῶν μετοχικῶν», ἱμάϲ γὰρ ἱμάντοϲ καὶ ὦ ἱμάϲ, ἀνδριάϲ ἀνδριάντοϲ καὶ ὦ ἀνδριάϲ, ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ. αἱ γὰρ μετοχαὶ καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα περιττοϲυλλάβωϲ κλινόμενα τὰϲ αὐτὰϲ

l. 25 χωρὶϲ τῶν εἰϲ ᾱ μονοϲυλλάβων ὀξυτόνων addidi ex sequentibus p. 106, 9, indidem l. 27, quae explicationi huius exceptionis inserviunt πρόϲκειται χωρὶϲ τῶν εἰϲ ᾱϲ μονοϲυλλάβων — ὦ Παλλάϲ.

ἔχει ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον τύψας τύψαντος ὦ τύψας, λέξας λέξαντος ὦ λέξας, τύπτων τύπτοντος ὦ τύπτων, ὁ ὀδοὺς τοῦ ὀδόντος ὦ ὀδούς. πρόσκειται «περιττοσυλλάβως κλινόμενα», ἐπειδὴ ὅτε ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλητικήν. ἰδοὺ γὰρ ὁ τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου μετοχὴ καὶ τούτου ἡ κλητικὴ ὦ τυπτόμενέ ἐστι· καὶ ὁ ἐρώμενος τοῦ ἐρωμένου ὄνομα μετοχικὸν καὶ τούτου ἡ κλητικὴ ὦ ἐρώμενέ ἐστιν. ἔτι δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι «χωρὶς τῶν Ἀττικῶν». οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς εἰώθασι ποιεῖν ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον ὁ Θόας ὦ Θόας, ὁ Αἴας ὦ Αἴας

ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ (Soph. Ai. 89),

ἔτι δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶς τῶν εἰς ας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτόνων παρὰ τὸ δάμνω συντεθειμένων» οἷον Πολυδάμας Πολυδάμαντος ὦ Πολυδάμα

Πολυδάμα σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις (Σ 285),

Λαοδάμας Λαοδάμαντος ὦ Λαοδάμα. ταῦτα δὲ λέγομεν εἶναι ποιητικά. ἢ λέγομεν ὅτι καθόλου τὰ εἰς ᾱς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐ θέλει ἔχειν τὴν κλητικὴν εἰς ν̄, εἴτε περιττοσυλλάβως κλίνεται εἴτε ἰσοσυλλάβως οἷον Εὐρυδάμας Εὐρυδάμαντος ὦ Εὐρυδάμα, Ἀλκιδάμας Ἀλκιδάμαντος ὦ Ἀλκιδάμα, κοχλίας κοχλίου ὦ κοχλία, Αἰνείας Αἰνείου ὦ Αἰνεία χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ δισυλλάβων εὑρεθῇ σύνθετα, ἐκεῖνα γὰρ τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν, οἷον Λυκοθόας Λυκοθόαντος ὦ Λυκοθόαν· τοῦ γὰρ Θόαντος τὴν κλητικὴν ἐφύλαξε· καὶ πάλιν παμμέλας παμμέλανος ὦ παμμέλαν, τριτάλας τριτάλανος ὦ τριτάλαν· τὴν γὰρ τοῦ τάλας καὶ μέλας κλίσιν ἐφύλαξεν. παραφυλαττόμεθα δὲ ἐν τῷ νῦν εἰρημένῳ κανόνι τὸ Εὐρυδάμας ὦ Εὐρύδαμαν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον κατὰ τὴν κλητικήν, καὶ παρὰ Πινδάρῳ ὦ ἀκαμαντοχάρμαν οἷον

ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν,

περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἀκαμαντοχάρμαν, μετὰ τοῦ ν̄, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων· ἐπεὶ εἰ οὕτω ἐγένετο ὦ ἀκαμαντοχάρμα Αἶαν, ἀλλεπαλληλία ἔμελλεν εἶναι τῶν φωνηέντων, καὶ ἐκ τούτου κακοφωνία ἐγένετο.

Choer. 106, 30: πᾶσα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ῑ ἐκφωνούμενον λήγουσα τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ε̄ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν ποιεῖ οἷον Αἴαντι

l. 25 accentum in Εὐρυδάμαν mutavi auctore Lob. El. II 279. l. 26 ante διὰ eieci ἢ; de ἀκαμαντοχάρμαν cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 44, 15, in quo loco quae dicitur πλάνη κλίσεως, a Choerobosco dicitur συνεκδρομὴ τοῦ Αἶαν, sed Herodiani sententiam in eo pervertit Choer., quod aut per synecdromen aut per ἐπαλληλίαν ἀκαμαντοχάρμαν dictum esse pronunciat, quum Herodianus κατὰ συνεκδρομὴν διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων factum esse dixisse videatur. Epalleliam autem hoc loco Herodianus non repetitionem earundem vel similium vocalium, sed concursum vocalium intellexisse videtur. Sic Choeroboscus cum Herodiano conciliari potest, a quo cum abhorrere pertendit Lob. El. II 194.

Αἴαντε, λέβητι λέβητε, βοΐ βόε. χωρὶϲ τῶν μὴ δυναμένων κλιθῆναι εἰϲ δυϊκά, καὶ χωρὶϲ τῶν ἀπὸ τῶν εἰϲ ω̄ καὶ εἰϲ ω̄ϲ θηλυκῶν καὶ τῶν πεπονθότων. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῶν μὴ δυναμένων κλιθῆναι εἰϲ δυϊκὰ» διὰ τὸ εἷϲ καὶ ἕν. πῶϲ γὰρ τὸ εἷϲ καὶ τὸ ἓν εἰϲ δυϊκὰ κλίνεϲθαι δύναται, δυϊκῷ ἀριθμῷ θεωρηθῆναι μὴ δυνάμενα; ἐὰν γὰρ παραληφθῇ ἐν δυϊκῷ ἀριθμῷ καὶ τοῦ ϲημαινομένου ἐκπίπτει καὶ οὐκ ἔτι ϲημαίνει τὸν ἕνα ἀριθμόν, ὥϲπερ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ δύο ἀριθμὸϲ οὐ δύναται ἑνικῷ ἀριθμῷ θεωρηθῆναι. πρόϲκειται «καὶ χωρὶϲ τῶν ἀπὸ τῶν εἰϲ ω̄ καὶ εἰϲ ω̄ϲ θηλυκῶν», ἐπειδή ἐϲτιν ἡ Λητώ τῆϲ Λητοῦϲ τῇ Λητοῖ καὶ ἡ αἰδώϲ τῆϲ αἰδοῦϲ τῇ αἰδοῖ. καὶ ἰδοὺ ταῦτα εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγει, καὶ οὐ τρέπει τὸ ῑ εἰϲ ε̄ καὶ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν. οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὰ Λητόε καὶ τὰ αἰδόε τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν, ἀλλὰ τὰ Λητώ καὶ τὰ αἰδώ εἰϲ ω̄, ὁμοφώνωϲ τῇ αἰτιατικῇ τῶν ἑνικῶν. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῶν πεπονθότων», ἐπειδή ἐϲτι πατέρι καὶ μητέρι καὶ γίνεται κατὰ ϲυγκοπὴν πατρί καὶ μητρί, καὶ ἰδοὺ ταῦτα εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγει, καὶ ὅμωϲ οὐ τρέπει τὸ ῑ εἰϲ τὸ ε̄ καὶ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν· οὐδὲ λέγομεν μῆτρε καὶ πάτρε τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν, ἀλλὰ μητέρε καὶ πατέρε, ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ἐντελοῦϲ δοτικῆϲ μητέρι καὶ πατέρι.

Choer. 107, 32: πᾶϲα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰϲ ε̄ ἢ εἰϲ ω̄ λήγουϲα εἰϲ οιν ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν οἷον Αἴαντε Αἰάντοιν, βόε βοοῖν, Ὁμήρω Ὁμήροιν, ἀνθρώπω ἀνθρώποιν χωρὶϲ τῶν ἐπεκτεταμένων. ἔϲτι γὰρ τοιώδε καὶ τοϲώδε ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, καὶ γίνεται ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τοιοῖνδε καὶ τοϲοῖνδε. ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα εἰϲ ε̄ λήγουϲα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, οὐ λήγει εἰϲ οιν ἡ γενικὴ καὶ δοτική· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἔκταϲιν ἀνεδέξατο, ἤγουν πρόϲθεϲιν τῆϲ δε̄ ϲυλλαβῆϲ. δεῖ γινώϲκειν, ὅτι ἐν τούτοιϲ κατὰ πτῶϲιν γίνεται ἡ ἔκταϲιϲ, ἔϲτι γὰρ τοίω καὶ τόϲω, καὶ κατ' ἐπέκταϲιν τῆϲ δε ϲυλλαβῆϲ γίνεται τοιώδε καὶ τοϲώδε. καὶ πάλιν ἔϲτι τοίοιν καὶ τόϲοιν καὶ κατ' ἐπέκταϲιν τῆϲ δε̄ ϲυλλαβῆϲ τοιοῖνδε καὶ τοϲοῖνδε. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, τὸ ἄμφω καὶ δύο ἀναλόγωϲ ἔχει τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν εἰϲ οιν, ἀμφοῖν καὶ δυοῖν. τὸ δὲ δυοῖν γίνεται καὶ δυεῖν διὰ τῆϲ ει διφθόγγου κατὰ τροπὴν τοῦ ο̄ εἰϲ τὸ ε̄.

Choer. 108, 17: δεῖ γινώϲκειν ὅτι ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ ϲυνημμέναι εἰϲὶν αἱ πτώϲειϲ· ὀρθὴν γὰρ καὶ αἰτιατικὴν ὁμοῦ λέγομεν, καὶ γενικὴν καὶ δοτικὴν πάλιν ὁμοῦ. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ ϲυνημμέναι εἰϲὶν αἱ πτώϲειϲ· καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι τὰ δυϊκὰ ὑϲτερογενῆ ἐϲτιν, ὅθεν πολλάκιϲ καὶ τοῖϲ πληθυντικοῖϲ κεχρήμεθα ἀντὶ τῶν δυϊκῶν ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. ὅτι γὰρ ὑϲτερογενῆ ἐϲτι τὰ δυϊκὰ δῆλον

l. 36 cf. p. 505, 34, unde hanc sententiam a Philoxeno recepisse Herodianum comperimus; prior quae hanc praecedit, explicatio e rerum natura petita ab Apollonio proposita videtur.

ἀφ' ὧν οὐ πᾶσαι αἱ διάλεκτοι ἔχουσι δυϊκά· ἰδοὺ γὰρ οἱ Αἰολεῖς οὐκ ἔχουσι δυϊκά, ὅθεν οὐδὲ οἱ Ῥωμαῖοι, ἄποικοι ὄντες τῶν Αἰολέων, κέχρηνται τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ. ἐπειδὴ οὖν τὰ δυϊκὰ ὑστερογενῆ ἐστι καὶ διὰ τῶν πληθυντικῶν, ὡς εἴρηται, πολλάκις ἀναπληροῦται παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ, εἰκότως οὐκ ἔχει πλατείας φωνάς.

Choer. 109, 11: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τοῖς δυϊκοῖς ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν λέγομεν ὁμοῦ, καὶ γενικὴν καὶ δοτικὴν ὁμοῦ λέγομεν, καὶ πάλιν καὶ μὴ τυχὸν ὀρθὴν καὶ γενικὴν λέγομεν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικήν. καὶ ἔστιν εἰπεῖν εὐλόγως ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν λέγομεν, ἐπειδὴ συγγένειαν ἔχει ἡ ὀρθὴ πρὸς τὴν αἰτιατικήν, καὶ δῆλον ἐκ τῶν οὐδετέρων· καὶ γὰρ ἐν τοῖς οὐδετέροις τὴν αὐτὴν λέγομεν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν οἷον τὸ βῆμα τοῦ βήματος τῷ βήματι τὸ βῆμα ὦ βῆμα. δεικνύομεν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τῆς εὐθείας τὴν συγγένειαν πρὸς τὴν αἰτιατικήν, καὶ τῆς γενικῆς πρὸς τὴν δοτικήν. ἰδοὺ γὰρ ἔστιν ἄνθρωπος καὶ Ὅμηρος καὶ ταῦτα προπαροξύνεται κατὰ τὴν εὐθεῖαν· ἐν δὲ τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον, τουτέστι παροξύνεται, οἷον ἀνθρώπου ἀνθρώπῳ, Ὁμήρου Ὁμήρῳ· καὶ ἰδοὺ ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τὸν αὐτὸν ἔχουσι τόνον. ἡ δὲ αἰτιατικὴ πρὸς τὴν εὐθεῖαν γίνεται, τουτέστι προπαροξύνεται, οἷον ἄνθρωπον Ὅμηρον, ὥσπερ ἄνθρωπος Ὅμηρος· καὶ ἰδοὺ εὑρίσκεται ἡ μὲν δοτικὴ ἔχουσα τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν γενικήν, ἡ δὲ αἰτιατικὴ πρὸς τὴν εὐθεῖαν. διὰ τοῦτο οὖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς λέγομεν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν ὁμοῦ, καὶ πάλιν γενικὴν καὶ δοτικήν.

Choer. 110, 17: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ μὲν τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν ἡ αὐτή ἐστιν ὀρθὴ καὶ κλητικὴ οἷον τὼ Αἴαντε ὦ Αἴαντε, οἱ Αἴαντες ὦ Αἴαντες, ἐπὶ δὲ τοῖς ἑνικοῖς οὐ πάντως, ἔστι γὰρ ὅτε διαλλάσσουσιν οἷον ὁ Αἴας ὦ Αἶαν, καὶ ἔστιν ὅτε ὁμοφωνοῦσιν οἷον ὁ Λάχης ὦ Λάχης. ἔστιν οὖν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι τῆς μὲν γενικῆς μήτηρ ἐστὶν ἡ εὐθεῖα, ἐξ αὐτῆς γὰρ τίκτεται ἡ γενική, τῶν δὲ ἄλλων πτώσεων μήτηρ ἐστὶν ἡ γενική. ἐπειδὴ οὖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς ἕν ἐστι τελικὸν τῆς γενικῆς, φημὶ δὲ τὸ ν̄, οἷον τοῖν Αἰάντοιν, ταῖν Ἑλέναιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς ἀεὶ τὸ αὐτό ἐστι τελικὸν τῆς γενικῆς, φημὶ δὴ τὸ ν̄, οἷον τῶν Αἰάντων, τῶν μουσῶν, εἰκότως ἐπειδὴ οὐκ ἐγένετο διάφορος ἡ γενικὴ πρὸς τὴν ἰδίαν εὐθεῖαν, οὐδὲ ἡ κλητικὴ διάφορος γέγονεν, ἐν δὲ τοῖς ἑνικοῖς ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἓν τὸ τελικὸν τῆς γενικῆς (ποτὲ μὲν γὰρ ἐστι τὸ ς̄ οἷον Αἴας Αἴαντος, ποτὲ δὲ τὸ ῡ οἷον κοχλίας κοχλίου, ποτὲ δὲ τὸ ᾱ οἷον Μηνᾶς Μηνᾶ), εἰκότως ἐπειδὴ τῆς γενικῆς τῆς ἐν τοῖς ἑνικοῖς οὐκ ἔστιν ἡ κατάληξις μία, ἀλλὰ διάφορος, καὶ ἡ κλητικὴ ὁμοίως ἐν τοῖς ἑνικοῖς πολλάκις πρὸς τὴν ἰδίαν εὐθεῖαν διάφορος γίνεται· οἱ μέν τοι Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς καὶ ἐπὶ τῶν ἑνικῶν εἰώθασι ποιεῖν ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον Αἴας ὦ Αἴας

Αἴας, δεύτερόν σε προσφωνῶ (imino προσκαλῶ) (Soph. Ai. 89),

οὗτος ὦ οὗτος, ἥλιος ὦ ἥλιος

Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις (Γ 277).

ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι διὰ ποίαν αἰτίαν εἰώθαςιν οἱ Ἀττικοὶ ποιεῖν τὰς αὐτὰς ὀρθὰς καὶ κλητικάς· καὶ ἔςτιν εἰπεῖν ὅτι ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν ὥςπερ ἡ ὀρθὴ οὕτω καὶ ἡ κλητική, τούτου χάριν καὶ ἐν τοῖς ἑνικοῖς τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλητικὴν ποιοῦςιν, ἵνα καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ἡ αὐτὴ ἀκολουθία φυλαχθῇ. ἄλλως τε δὲ πέντε τελικά ἐςτι τῶν ἀρςενικῶν ὀνομάτων ςτοιχεῖα, ν̄, ξ̄, ρ̄, ς̄, ψ· τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν εἰς ν̄, ξ̄, ρ̄, ψ̄ τὸ αὐτὸ ςύμφωνον ἔχει καὶ ἐν τῇ κλητικῇ ὅπερ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ οἷον ὁ Πλάτων ὦ Πλάτων, Φοῖνιξ ὦ Φοῖνιξ, Ἕκτωρ ὦ Ἕκτορ, Πέλοψ ὦ Πέλοψ· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ς̄ οὐ πάντως ἔχει τὸ αὐτὸ ςύμφωνον ἐν τῇ κλητικῇ ὅπερ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ οἷον ὁ Αἴας ὦ Αἶαν, ὁ Χρύςης ὦ Χρύςη. τούτου οὖν χάριν οἱ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς ὀρθὰς καὶ κλητικὰς ποιοῦςιν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ς̄ ληγόντων εὑρεθῇ ἡ κλητικὴ τὸ αὐτὸ ςύμφωνον ἔχουςα ὅπερ καὶ ἡ εὐθεῖα.

Choer. 111, 25: πᾶςα εὐθεία δυϊκῶν εἰς ε̄ λήγουςα προςθέςει τοῦ ς̄ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, οἷον Αἴαντε Αἴαντες, μύε μύες, χάριτε χάριτες, ἀςπίδε ἀςπίδες. χωρὶς τῶν οὐδετέρων, τὼ βήματε γὰρ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν εἰς ε̄, καὶ ὅμως οὐ ποιεῖ προςθέςει τοῦ ς̄ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, τὰ βήματα γὰρ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εἰς ᾱ.

Choer. 113, 11: πᾶςα γενικὴ πληθυντικὴ εἰς ων̄ λήγει ἐπὶ παντὸς γένους οἷον Αἰάντων, Λαχήτων, μουςῶν, μαιῶν, βημάτων, δοράτων, χωρὶς τῶν μονοπτώτων, οἱ πέντε γὰρ τῶν πέντε, καὶ οἱ ἑπτὰ τῶν ἑπτά, καὶ οἱ ἑκατόν τῶν ἑκατόν, καὶ χωρὶς τῶν ἐπεκτεταμένων, τῶν τοιῶνδε καὶ τῶν τοςῶνδε, — καὶ χωρὶς τῶν κατὰ διάλεκτον, Ἀτρειδᾶν γὰρ καὶ νυμφᾶν λέγουςιν οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ Ἀτρειδῶν καὶ νυμφῶν.

Choer. 113, 22: πᾶςα εὐθεῖα εἰς ς̄ λήγουςα μετὰ μακρᾶς, περιττοςυλλάβως κλινομένη καὶ μὴ ςυναιρουμένη κατὰ τὴν γενικήν, προςθέςει τοῦ ῑ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον λέβης λέβητος λέβηςι, Τρώς Τρωός Τρωςί, Πηλεύς Πηλέως Πηλεῦςι, Αἴας Αἴαντος Αἴαςιν. πρόςκειται «εἰς ς̄ λήγουςα» διὰ τὰ εἰς ν̄ λήγοντα οἷον διὰ τὸ αὐχήν καὶ ποιμήν καὶ ὅςα τοιαῦτα· οὐδὲ γὰρ προςθέςει τοῦ ῑ ποιεῖ ταῦτα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τοῖς αὐχῆνι καὶ τοῖς ποιμῆνι, ἀλλὰ τοῖς αὐχέςι καὶ τοῖς ποιμέςι. πρόςκειται «μετὰ μακρᾶς» διὰ τὸ ταχύς καὶ βραδύς καὶ τὰ τοιαῦτα· οὐδὲ γὰρ προςθέςει τοῦ ῑ ποιεῖ ταῦτα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν· οὐδὲ γὰρ λέγομεν τοῖς ταχύςι καὶ τοῖς βραδύςιν, ἀλλὰ τοῖς ταχέςι καὶ τοῖς βρα-

---

l. 26 omisi verba, quae post τοςῶνδε leguntur: καὶ χωρὶς τῶν κατὰ μεταπλαςμόν, τὸ γὰρ ἱπποτᾶν ἀντ τοῦ ἱπποτῶν καὶ ἀρχηγετᾶν (pro ἀρχετᾶν scr.) ἀντὶ τοῦ ἀρχηγετῶν. nam etiam haec dialectica sunt.

δέcιν, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ἐκτεταμένον τὸ ῡ ἀλλὰ cυνεcταλμένον. λέγει ὁ τεχνικὸς «πλὴν τοῦ πούς ποδός ποςί», ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονίζεται. πᾶcα γὰρ δοτικὴ ἑνικῶν εἰς δι λήγουcα τροπῇ τοῦ δ εἰς c τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ, οἷον Πάριδι Πάριcι, ἔριδι ἔριcι, Ἀδώνιδι Ἀδώνιcι, Ἀθήνιδι Ἀθήνιcιν, οὕτως οὖν καὶ ποδὶ ποςί. δεῖ προcθεῖναι «καὶ χωρὶς τῶν εἰς υc τῶν ἐχόντων τὸ ῡ ἐκτεταμένον»· ἐκεῖνα γὰρ προcλαμβάνει τὸ ῑ καὶ οὐ φυλάττει τὸ ῡ ἐκτεταμένον ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, ἀλλὰ cυcτέλλει αὐτὸ οἷον

ἰχθῦς ὅς κε φάγηςι Λυκάονος ἀργέτα δημον (Φ 127),

ἰχθύος ἰχθύcι διὰ cυνεcταλμένου τοῦ υ

ἰχθύcι τοῖς ὀλίγοιcι (μ 252),

καὶ πάλιν δρῦς δρυός δρυcίν ὁμοίως διὰ cυνεcταλμένου τοῦ ῠ·

παρὰ δρυcὶ καὶ παρὰ πεύκαις.

ταῦτα δὲ καθόλου cυcτέλλει τὸ ῠ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν.

Choer. 115, 12: ἔτι δεῖ προcθεῖναι «χωρὶς τοῦ υἱέcι παρ' Ἀθηναίοις», υἱεύς γὰρ ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν ὡς Πηλεύς, καὶ λέγουcι τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν υἱέcιν, ὀφείλοντες εἰπεῖν τοῖς υἱεῦcιν ὥcπερ τοῖς Πηλεῦcι, «καὶ τοῦ δρομέcι παρὰ Καλλιμάχῳ»· ἐκεῖνο γὰρ οὕτος ἐπέγραψεν, ὀφείλων ἐπιγράψαι δρομεῦcι· δρομεύς γάρ ἐcτιν ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν. ἔτι δεῖ προcθεῖναι καὶ χωρὶς τοῦ τάλας καὶ τοῦ μέλας, εἰς c γάρ ἐcτιν ἡ εὐθεῖα ἐπὶ πάντων μετὰ μακρᾶς, καὶ περιττοcυλλάβως κλίνεται τάλανος καὶ μέλανος, καὶ οὐ cυναιρεῖται κατὰ τὴν γενικήν, καὶ ὅμως οὐ φυλάττει τὸ ᾱ ἐκτεταμένον ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν ἀλλὰ cυνεcταλμένον· καὶ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονίζεται ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οἷον ἀπὸ τῆς τάλανι καὶ μέλανι, τροπῇ τοῦ ν εἰς c· πᾶcα γὰρ εὐθεῖα εἰς ν λήγουcα τροπῇ τοῦ ν εἰς c τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον μηνί μηcί, χηνί χηcί, ποιμένι ποιμέcι, λιμένι λιμέcι, Πλάτωνι Πλάτωcι, Μέμνονι Μέμνοcι, Τρύφωνι Τρύφωcι· οὕτως οὖν καὶ τάλανι τάλαcι καὶ μέλανι μέλαcι. καὶ λοιπόν, ἐπειδὴ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν cυcτέλλει τὸ α, εἰκότως καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν cυcτέλλει αὐτό, ὡς ἐξ αὐτῆς γεγενημένη.

Choer. 116, 12: ἔτι δεῖ προcθεῖναι «καὶ χωρὶς τοῦ κτείς κτενός, δείς δενός», ὅπερ μετὰ τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ τῆς μή ἀπαγορεύσεως γίνεται οὐδείς οὐδενός καὶ μηδείς μηδενός. ταῦτα γὰρ οὐ προcλαμβάνει τὸ ῑ κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν καὶ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τοῖς κτειςίν καὶ τοῖς δειςί καὶ τοῖς μηδειςίν, ἀλλὰ τοῖς κτεcί καὶ τοῖς οὐδέcι διὰ τοῦ ε μόνον, ἀπὸ γὰρ τῆς δοτικῆς

l. 6 omisi in exceptione de dativo in δι exeunte verba μὴ οὖcα κατὰ μεταπλαcμόν ut ab Herodiani doctrina aliena, nam is omnino metaplasmos in ipsis demum casibus fieri opinabatur. l. 14 cf. fr. 21. l. 26 omisi post λήγουcα verba μὴ οὖcα κατὰ μεταπλαcμόν propter causam modo prolatam.

τῶν ἑνικῶν γίνεται ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, τροπῇ τοῦ ν̄ εἰc c̄ οἷον κτενί κτεcί, μηδενί μηδέcι, οὐδενί οὐδέcιν. ἔτι δεῖ προcθεῖναι «καὶ χωρὶc τῶν εἰc ωc μετοχικῶν ὀνομάτων καὶ τῶν εἰc ωc μετοχῶν», οἷον Ἀραρώc Ἀραρότοc Ἀραρόcιν, ἔcτι δὲ ὄνομα υἱοῦ τοῦ Ἀριcτοφάνουc, ὑποδεδιώc ὑποδεδιότοc ὑποδεδιόcιν, ἔcτι δὲ εἶδοc ὀρνέου, τετυφώc τετυφότοc τετυφόcι, πεποιηκώc πεποιηκότοc πεποιηκόcι. καὶ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τῆc δοτικῆc τῶν ἑνικῶν γίνεται ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οἷον ἀπὸ τῆc Ἀραρότι καὶ ὑποδεδιότι καὶ τετυφότι καὶ πεποιηκότι. κανὼν γάρ ἐcτιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶcα δοτικὴ ἑνικῶν εἰc ῑ ἐκφωνούμενον λήγουcα, πρὸ τοῦ ῑ λαμβάνουcα τὸ c̄, καὶ ἀποβάλλουcα τὰ μὴ δυνάμενα cὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι cτοιχεῖα, τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ὄφεϊ ὄφεcι, ἡδέϊ ἡδέcι, ταχέϊ ταχέcι, βραδέϊ βραδέcι, Πλάτωνι Πλάτωcι, Μέμνονι Μέμνοcι, Ἕκτορι Ἕκτορcι, Πάριδι Πάριcιν· οὕτωc οὖν καὶ Ἀραρότι Ἀραρόcι, καὶ ὑποδεδιότι ὑποδεδιόcι, καὶ τετυφότι τετυφόcι, καὶ πεποιηκότι πεποιηκόcι, τοῦ c̄ προcελθόντοc καὶ ἀποβληθέντων τῶν μὴ δυναμένων cὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι cτοιχείων.

Choer. 117, 25: πᾶcα αἰτιατικὴ ἑνικῶν εἰc ᾱ λήγουcα προcθέcει τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, οἷον Αἴαντα Αἴαντας, Θόαντα Θόαντας, Λάχητα Λάχητας, ἔρωτα ἔρωτας, Κύπριδα Κύπριδας. χωρὶc τῶν ἀπὸ τῶν εἰc ω̄ καὶ εἰc ω̄c θηλυκῶν καὶ τῶν οὐδετέρων καὶ τῶν πεπονθότων. πρόcκειται «χωρὶc μὲν τῶν ἀπὸ τῶν εἰc ω καὶ εἰc ωc» διὰ τὸ ἡ Λητώ καὶ ἡ Cαπφώ καὶ ἡ αἰδώc καὶ ἡ ἠώc, ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων αἱ ἑνικαὶ καὶ αἰτιατικαὶ αὐτῶν εἰc ᾱ λήγουcιν, οἷον τὴν Λητόα καὶ Cαπφόα καὶ αἰδόα καὶ ἠόα, καὶ ὅμωc αἱ πληθυντικαὶ αἰτιατικαὶ αὐτῶν οὐ γίνονται προcθέcει τοῦ c̄, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὰc Λητόαc καὶ Cαπφόαc καὶ τὰc αἰδόαc καὶ ἠόαc, ἀλλὰ τὰc Λητοῦc καὶ Cαπφοῦc καὶ τὰc αἰδοῦc καὶ ἠοῦc. «χωρὶc δὲ τῶν οὐδετέρων» πρόcκειται διὰ τὸ βῆμα καὶ ἅρμα. ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων εἰc ᾱ λήγει ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν, καὶ ὅμωc οὐ ποιεῖ προcθέcει τοῦ c̄ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν· οὐδὲ γὰρ λέγομεν βήμαc καὶ ἅρμαc τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, ἀλλὰ τὰ βήματα καὶ τὰ ἅρματα. πρόcκειται «χωρὶc τῶν πεπονθότων» διὰ τὸ νιφάc νιφάδοc νιφάδι νιφάδα. τὸ γὰρ νιφάδα γίνεται κατὰ πάθοc, ἤγουν κατὰ ἀποκοπήν, νίφα, ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ (Hesiod. Opp. 533)

ἀλευάμενοc νίφα λευκήν,

ἰδοὺ γὰρ εἰc ᾱ λήγει ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν, καὶ ὅμωc οὐ ποιεῖ προcθέcει τοῦ c̄ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὰc νίφαc, ἀλλὰ τὰc νιφάδαc.

---

l. 12 ἡδέϊ ἡδέcι quod sententia flagitat et Lascar. praebet, pro Πηλέϊ Πηλεῦcι posui et ταχέcι pro ταχεῦcι. l. 34 de νίφα apocopato cf. Io. Al. 12, 19, Choer. 419, 25.

Περὶ κινήcεωc τῶν εἰc αc ἰcοcυλλάβωc κλινομένων.

Choer. 121, 23: πᾶcα γενικὴ ἰcοcυλλάβωc κλινομένη μακροκαταληκτεῖν θέλει οἷον ἄνθρωποc ἀνθρώπου. Ὅμηροc Ὁμήρου, δίψα δίψηc, μοῦcα μούcηc, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείαc, Ἀπάμεια Ἀπαμείαc, Μήδεια Μηδείαc· αἱ πατρόc καὶ μητρόc γενικαὶ ἰcοcυλλαβοῦcαι ταῖc ἰδίαιc εὐθείαιc, καὶ μὴ μακροκαταληκτοῦcαι, οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐ κλίνονται ἰcοcυλλάβωc· πατήρ γὰρ πατέροc ἦcαν καὶ μήτηρ μητέροc, καὶ κατὰ cυγκοπὴν τοῦ ε̄ γεγόναcι πατρόc καὶ μητρόc, καὶ λοιπὸν ἡ cυγκοπὴ γέγονεν αἰτία τῆc κλίcεωc.

Choer. 120, 9: ἐπὶ τῶν εἰc ᾰc βαρυτόνων ἐὰν εὕρωμεν εἰc ᾰ τὴν γενικὴν οἷον τοῦ Παπία καὶ τοῦ κοχλία, Δωρικὴν αὐτὴν λέγομεν, τῇ κοινῇ διαλέκτῳ cυνήθη γενομένην· ἐπὶ δὲ τῶν εἰc ᾱc περιcπωμένων ἐὰν εἰc ᾱ εὕρωμεν τὴν γενικήν, οὐκέτι Δωρικὴν αὐτὴν λέγομεν, ἀλλὰ κοινὴν οἷον ὁ Μηνᾶc τοῦ Μηνᾶ, ὁ Ζηνᾶc τοῦ Ζηνᾶ, ὁ μητρᾶc τοῦ μητρᾶ. δεῖ γινώcκειν ὅτι τὸ Αἰνείαc Αἰνείου Αἰνεία λέγουcιν οἱ Δωριεῖc διὰ μακροῦ τοῦ α, οἱ δὲ Βοιωτοὶ Αἰνείαο προcτιθέντεc τὸ ο̄, οἱ δὲ Ἴωνεc Αἰνείεω, τὸ ᾱ εἰc ε̄ τρέποντεc καὶ τὸ ο̄ εἰc ω. ἰcτέον δὲ ὅτι τὸ Αἰνείαο ἐκτείνεται κατὰ τὴν παραλήγουcαν. πᾶcα γὰρ γενικὴ ὀνόματοc εἰc φωνῆεν λήγουcα καὶ περιττοcυλλαβοῦcα τῆc ἰδίαc εὐθείαc ἐκτείνει τὴν λήγουcαν καὶ cυcτέλλει τὴν παραλήγουcαν οἷον Ἀτρείδεω, Πριαμίδεω· ἢ cυcτέλλει τὴν λήγουcαν καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουcαν οἷον καλοῖο, cοφοῖο, Πριάμοιο, ποταμοῖο, ὠκεανοῖο. εἰ οὖν τὸ Αἰνείαο οὐκ ἐξέτεινε τὴν τελευταίαν cυλλαβήν, ἀνάγκην ἔχει τὴν παραλήγουcαν ἐκτεῖναι.

Choer. 122, 7: πᾶcα δοτικὴ ἑνικῶν ἰcοcυλλαβοῦcα τῇ ἰδίᾳ γενικῇ καὶ ἰcοχρονεῖν αὐτῇ θέλει οἷον Αἴαντοc Αἴαντι, Λάχητοc Λάχητι, Ὁμήρου Ὁμήρῳ, ἀνθρώπου ἀνθρώπῳ, Μηδείαc Μηδείᾳ.

Choer. 121, 9 et 123, 1: πᾶcα γενικὴ ἰcοcυλλαβοῦcα τῇ εὐθείᾳ τὴν δοτικὴν ἔχει εἰc ῑ ἀνεκφώνητον λήγουcαν — οἷον ὁ Πέρcηc τοῦ Πέρcου τῷ Πέρcῃ, Αἰνείαc Αἰνείου Αἰνείᾳ, Μήδεια Μηδείαc Μηδείᾳ, Ὅμηροc Ὁμήρου Ὁμήρῳ. χωρὶc τῶν εἰc ῡc ὑποκοριcτικῶν, τὰ γὰρ εἰc ῡc ὑποκοριcτικὰ ἔχει τὴν γενικὴν ἰcοcύλλαβον τῇ εὐθείᾳ, καὶ ὅμωc οὐκ ἔχει τὴν δοτικὴν εἰc ῑ ἀνεκφώνητον λήγουcαν οἷον ὁ Διονῦc τοῦ Διονῦ τῷ Διονῦ, ὁ Καμμῦc τοῦ Καμμῦ τῷ Καμμῦ, ὁ Λαρδῦc τοῦ Λαρδῦ τῷ

l. 29 ex canone Theodosii omisi verba μετὰ φωνήεντοc τῆc εὐθείαc ἢ μείζονοc ἀντιcτοίχου, quum ω ex posteriorum grammaticorum more ἀντίcτοιχον τοῦ ο̄ vocatum sit; Herodianus dixerat sic fere μετὰ φωνήεντοc τῆc εὐθείαc, εἰ μακρόν ἐcτιν, ἢ ἐκταθέντοc, εἰ βραχύ ἐcτιν; sed praemisso canone de pari quantitate genetivi et dativi haec facile desiderari possunt. De genetivo deminutivorum cf. Herod. Mon. 31, 11 ὧν (sc. τῶν ὑποκοριcτικὴν ἔννοιαν ἐχόντων) οὐδὲ αἱ γενικαὶ παρόμοιοι τῷ προκειμένῳ (sc. τῷ ἰχθῦc)· ἰχθύοc γὰρ λέγεται. οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύοc λέγεcθαι. Cf. Lob. El. II 22.

Λαρδῦ, ὁ Κλαυcῦc τοῦ Κλαυcῦ τῷ Κλαυcῦ. τούτων γὰρ αἱ δοτικαὶ χωρὶc τοῦ ῑ εἰcίν. οὐκ ἠδύνατο γὰρ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἔχειν ἐν τῇ δοτικῇ τὸ ῑ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ $\overline{υι}$ δίφθογγος ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται, οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός· ἐν γὰρ τῷ

σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι (Π 565)

οὐκ ἔστιν ἐν διφθόγγῳ τὸ υ καὶ τὸ ῑ, ἀλλ' ἐν τῷ μέτρῳ κατὰ συνίζησιν μετρεῖται, ὥσπερ ἐν τῷ

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ (Α 15)

τὸ ε̄ καὶ τὸ $\overline{ῳ}$ δίφθογγος εἰς μίαν συλλαβὴν μετρεῖται, οἷον χρυσῷ.

Choer. 123, 26: ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὰ εἰς $\overline{υc}$ ὑποκοριστικὰ σημειούμεθα ἐν τῷ κανόνι, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς ιc περισπώμενα· ταῦτα γὰρ ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ κομβῖc τοῦ κομβῖ. ἰδοὺ ἡ δοτικὴ οὐκ ἔχει ἀνεκφώνητον τὸ ῑ, ἀλλ' ἐκφωνούμενον οἷον τῷ κομβῖ, ἐπειδὴ οὔτε τὸ η̄ ἔχει οὔτε τὸ ω̄ οὔτε τὸ ᾱ μακρόν, ἀλλὰ τὸ ῑ· τότε δὲ τὸ ῑ ἀνεκφώνητόν ἐστι, ἡνίκα εὑρεθῇ ἢ μετὰ τοῦ η ἢ μετὰ τοῦ ω ἢ μετὰ τοῦ α μακροῦ ἐν μιᾷ συλλαβῇ. ἰστέον δὲ ὅτι μονῆρές ἐστι τὸ ὄνομα τοῦτο, οὐκ ἔχει γὰρ ἄλλο ὅμοιον αὐτῷ ἐν χρήσει.

Choer. 124, 5: ἔτι δεῖ προσθεῖναι «χωρὶc τῶν κατὰ διάλεκτον», ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖc ταῖc εἰc ω̄ ληγούσαις δοτικαῖc οὐ προσγράφουσι τὸ ῑ, τῶ Ὁμήρω γάρ φασι καὶ τῶ σοφῶ χωρὶc τοῦ ῑ. καὶ πάλιν οἱ Βοιωτοὶ ταῖc εἰc η̄ ληγούσαις δοτικαῖc οὐ προσγράφουσι τὸ ῑ, τῇ Ἑλένη γάρ φασι καὶ τῇ Πηνελόπη χωρὶc τοῦ ῑ. ἔτι δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶc τῶν διὰ τὸ μέτρον». ἔστι γὰρ ὁ ζελᾶc τοῦ ζελᾶ τῷ ζελᾷ (οὕτωc δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκας ὁ οἶνος), καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὑρίσκεται παρ' Εὐπόλιδι χωρὶc τοῦ ῑ. συστεῖλαι γὰρ βουλόμενος τὸ ᾱ οὐ προσέγραψε τὸ ῑ, οἷον

ταυτὸν ποιεῖ τό τ' Ἀττικὸν τῷ ζελά, σὺν γὰρ κεραννοῖc (κεράννυc).

ἔτι δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶc τῶν πεπονθότων». ἔστι γὰρ τῷ κυανοχαίτῃ, καὶ γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν τῷ κυανοχαίτα, καὶ οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ῑ, οἷον ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ,

πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς,

ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν. καὶ πάλιν ἔστι πατήρ πα-

l. 12 κομβῖc memoratur inter hypocoristica etiam in Schol. ad Dionys. 857, 8, ubi tamen oxytonos scriptum est ὁ κομβίc τοῦ κομβίc (?). l. 25 Εὐπόλιδι pro Εὐριπίδῃ Cod. Marc. apud Gaisf. E. M. p. 7. l. 29 cf. Eust. 75, 30 τό ἱππότης ἱππότα καὶ ὅμοια ἀπὸ τῶν εἰς ηc εὐθειῶν εἰς ᾱ μεταπεσόντα μεταπλασμόν παράδοξον ἔπαθεν. ἔστι δέ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιοτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ, διό καί τινα ἐκ τούτων προπαροξύνεται ὡς ἐνταῦθα τό μητίετα Ζεύς cf. Il. Pr. 508 et 540. Π 185. An. Par. III 338, 15 μητίετα Ζεύς: ἰστέον ὅτι ταῦτα κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν λέγεται ὡς ἱππότα Νέστωρ καὶ μητίετα Ζεύς. καὶ «αὐτὰρ ὁ Θυέστα» καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ταῦτα γάρ καὶ μονόπτωτά ἐστι καὶ ποιητικῷ μεταπλασμῷ λέγεται εἶναι αὐτά. διό καὶ ἄκλιτα ἔμεινεν. Vide etiam Lobeck Parall. p. 184.

τρόc πατρί, καὶ μήτηρ μητρόc μητρί, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τούτων ἡ γενικὴ ἰcocυλλαβεῖ τῇ εὐθείᾳ, καὶ οὐκ ἔχει τὴν δοτικὴν εἰc ῑ ἀνεκφώνητον λήγουcαν, ἀλλ' εἰc ῑ ἐκφωνούμενον· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ γενικὴ καὶ ἰcocυλλαβεῖ τῇ εὐθείᾳ, ὡcαύτωc δὲ καὶ ἡ δοτικὴ πέπονθεν, οἷον πατέροc πατέρι, καὶ μητέροc μητέρι, καὶ κατὰ cυγκοπὴν πατρόc καὶ μητρόc καὶ πατρί καὶ μητρί.

Choer. 126, 2: ἐπὶ τῶν ἰcocυλλάβωc κλινομένων ἡ αἰτιατικὴ ἰcocύλλαβόc ἐcτι τῇ εὐθείᾳ, οἷον ὁ καλόc τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸν καλόν, ὁ κοχλίαc τοῦ κοχλίου τῷ κοχλίᾳ τὸν κοχλίαν, ὁ Χρύcηc τοῦ Χρύcου τῷ Χρύcῃ τὸν Χρύcην, καὶ ἐπὶ τῶν εἰc υc καὶ ἐπὶ τῶν εἰc ουc καὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν γενικὴν εἰc οc καθαρὸν διχρόνῳ παραληγόμενον οἷον βότρυc βότρυοc βότρυν, cτάχυc cτάχυοc cτάχυν, χροῦc χροόc χροῦν, ὄφιc ὄφιοc ὄφιν, πόλιc πόλιοc πόλιν, μάντιc μάντιοc μάντιν.

Πᾶcα εὐθεῖα ἑνικῶν μὴ ἔχουcα κατὰ πάθοc τὴν αἰτιατικήν, ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰcocύλλαβον, εἰc ν̄ αὐτὴν ἔχει λήγουcαν οἷον ἡ μοῦcα τὴν μοῦcαν, ἡ Μήδεια τὴν Μήδειαν, ἡ τιμή τὴν τιμήν, ἡ Ἀφροδίτη τὴν Ἀφροδίτην, ἡ cοφή τὴν cοφήν, καλόc καλόν, ἰχθῦc ἰχθῦν. πρόcκειται «μὴ ἔχουcα κατὰ πάθοc τὴν αἰτιατικὴν» διὰ τὸ εὐφυήc εὐφυῆ, ὑγιήc ὑγιῆ, εὐcεβήc εὐcεβῆ καὶ Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Cτειριᾶ καὶ ἀφυᾶ καὶ ὑγιᾶ. ἀπὸ γὰρ τοῦ εὐφυέα καὶ ὑγιέα γέγονε κατὰ κρᾶcιν — καὶ διὰ τὸ ἱδρῶ «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» (Χ 2)· ἰδοὺ γὰρ ἔcτιν ἱδρώc ἱδρῶτοc ἱδρῶτα καὶ γίνεται κατὰ πάθοc ἤγουν κατὰ ἀποκοπὴν ἱδρῶ.

Choer. 128, 14: τὰ εἰc αc ἰcocυλλάβωc κλινόμενα ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὁ Ζηνᾶc τοῦ Ζηνᾶ ὦ Ζηνᾶ, ὁ Μητρᾶc τοῦ Μητρᾶ ὦ Μητρᾶ, ὁ κοχλίαc τοῦ κοχλίου ὦ κοχλία, ὁ Αἰνείαc τοῦ Αἰνείου ὦ Αἰνεία, ὁ Παπίαc τοῦ Παπίου ὦ Παπία. χωρὶc τῶν Ἀττικῶν, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰc αὐτὰc ἔχουcιν ὀρθὰc καὶ κλητικάc, ὁ Αἰνείαc ὦ Αἰνείαc, ὁ κοχλίαc ὦ κοχλίαc, καὶ χωρὶc τοῦ

ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν

παρὰ Πινδάρῳ· οὗτοc γὰρ τὴν κλητικὴν εἰc ν̄ εἶπεν, οἷον

ὑπερμενὲc ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν

Choer. 128, 30: πᾶcα δοτικὴ ἑνικῶν εἰc ᾳ ἢ εἰc ῳ λήγουcα ὁμόφωνον ἔχει τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ἐν τοῖc δυϊκοῖc οὐκ ἔcτι τὸ ῑ προcγεγραμμένον οἷον τῷ κοχλίᾳ, τὼ κοχλία, τῷ Αἰνείᾳ τὼ Αἰνεία, τῷ καλῷ τὼ καλώ, τῷ cοφῷ τὼ cοφώ. δεῖ δὲ γινώcκειν ὅτι ἐκτείνεται τὸ α ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν δυϊκῶν, ὥcπερ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν, ἀλλ', ὡc εἴρηται, οὐκ ἔcτι τὸ ῑ προcγεγραμμένον ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν δυϊκῶν, οὐδὲ γάρ ἐcτι τὸ ῑ τελικὸν τῆc εὐθείαc τῶν δυϊκῶν· τελικὰ γὰρ τῆc εὐθείαc τῶν δυϊκῶν τρία ἐcτὶν ᾱ, ε̄, ω̄, οἷον Ἀτρείδα, Ἕκτορε, φίλω.

l. 14 ex Choer. 124, 31—127, 31 composui.

Choer. 129, 11: πᾶσα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰς ᾱ λήγουσα προσθέσει τοῦ ῑν̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν οἷον τὼ κοχλία τοῖν κοχλίαιν, τὼ Αἰνεία τοῖν Αἰνείαιν, τὰ μούσα ταῖν μούσαιν, τὰ Ἑλένα ταῖν Ἑλέναιν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τῇ προσθήκῃ τοῦ ῑ καὶ τοῦ ν̄ συστέλλεται τὸ ᾰ, καὶ διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐκφωνεῖται τὸ ῑ, ἐπεὶ εἰ ἔμεινε τὸ α μακρόν, ἤμελλε τὸ ῑ ἀνεκφώνητον εἶναι· ἐμάθομεν δὲ ὅτι τὸ ῑ, ἡνίκα εὑρεθῇ μετὰ τοῦ η ἢ μετὰ τοῦ ω ἢ μετὰ τοῦ α μακροῦ ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ἀνεκφώνητον εὑρίσκεται οἷον τῷ Χρύσῃ, τῷ σοφῷ, τῷ Αἰνείᾳ.

Τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν ὡς ἡ ὀρθὴ οὕτω καὶ ἡ κλητική. πᾶσα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰς ᾱ λήγουσα προσθέσει τοῦ ῑ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον τὼ κοχλία, οἱ κοχλίαι, τὼ Αἰνεία οἱ Αἰνεῖαι, τὰ μούσα αἱ μοῦσαι, τὰ Ἑλένα αἱ Ἑλέναι. δεῖ δὲ πάλιν εἰδέναι ὅτι ἅμα τῇ προσθήκῃ τοῦ ῑ συστέλλεται τὸ ᾰ, διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐκφωνεῖται τὸ ῑ, ἐπεὶ εἰ ἔμεινε τὸ ᾱ μακρὸν ἔμελλε τὸ ῑ ἀνεκφώνητον εἶναι. πᾶσα γενικὴ πληθυντικῶν εἰς ω̄ν̄ λήγει ἐπὶ παντὸς γένους οἷον τῶν Αἰάντων, τῶν μουσῶν, τῶν βημάτων.

Choer. 130, 18: πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς ῑ λήγουσα, προσθέσει τοῦ σ̄ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον τοξόται τοξόταις μοῦσαι μούσαις, καλοὶ καλοῖς, Ὅμηροι Ὁμήροις.

Choer. 130, 28: πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς αι δίφθογγον λήγουσα τροπῇ τοῦ ῑ εἰς σ̄ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον κοχλίαι κοχλίας, Αἰνεῖαι Αἰνείας, Ἀτρεῖδαι Ἀτρεῖδας, μοῦσαι μούσας, Ἑλέναι Ἑλένας, Ἀφροδῖται Ἀφροδίτας. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι ἅμα τῇ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς σ̄ ἐκτείνεται τὸ ᾰ, θέλει γὰρ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν ἰσοχρονεῖν τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ οἷον Αἴαντες τὸ ε̄ βραχύ ἐστιν, ἀλλὰ καὶ Αἴαντας τὸ α βραχύ· ὁμοίως πάλιν οἱ ἄνθρωποι, ἡ οι δίφθογγος μακρά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους ἡ ους μακρὰ ὁμοίως, καὶ κοχλίαι ἡ αι δίφθογγος μακρά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ κοχλίας τὸ ας μακρὸν ὁμοίως. χωρὶς τῶν Δωρικῶν· συστέλλεται γὰρ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγουσαν, οἷον τοῦ κοῦραι κοῦρας, καὶ τὸ ὄγχναι ὄγχνας.

Περὶ τῶν εἰς εις.

Choer. 198, 20: τὰ εἰς εις μονοσύλλαβα ὀνόματα ἀρσενικὰ διὰ τοῦ ν̄ο̄σ̄ κλίνεται, οἷον κτείς κτενός, εἷς ἑνός, δείς δενός, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τὶς, ὅπερ μετὰ τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως λέγεται καὶ οὐδείς καὶ μηδείς. πρόσκειται «μονοσύλλαβα» διὰ τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, διὰ τὸ χαρίεις χαρίεντος. πρόσκειται «ὀνόματα»

l. 16 exempla τῶν Αἰάντων, τῶν βημάτων non quadrant quum de isosyllabis hic agatur. — sive Choerobosci sive librarii negligentiae hoc tribuendum est.
l. 29 de Dorica systole cf. Dichr. 296, 18. l. 34 cf. Ep. Cr. I 133, 27 et An. Ox. II 364, 13.

διὰ τὰϲ μονοϲυλλάβουϲ μετοχάϲ, αὗται γὰρ διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον θείϲ θέντοϲ, εἵϲ ἕντοϲ, ἐξ οὗ τὸ ἀφείϲ ἀφέντοϲ, ϲημαίνει δὲ τὸ ἀπολύϲαϲ. πρόϲκειται «ἀρϲενικὰ» διὰ τὸ κλείϲ κλειδόϲ· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ νοϲ, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ἀρϲενικόν, ἀλλὰ θηλυκόν. εὐλόγωϲ δὲ ταῦτα τὰ μονοϲύλλαβα οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παραϲχηματιϲμόν· οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὸ κτέν ὥϲπερ τὸ ἕν. ἐπειδὴ οὖν οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παραϲχηματιϲμὸν τὸ κτείϲ, τούτου χάριν οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ. τὰ γὰρ εἰϲ ειϲ ἀρϲενικά, μὴ ὄντα κύρια, ποιεῖ οὐδετέρου παραϲχηματιϲμόν, οἷον χαρίειϲ χαρίεν, τιμήειϲ τιμῆεν, εἷϲ ἕν, δείϲ δέν, ἐξ οὗ τὸ οὐδέν καὶ τὸ μηδέν. τὸ οὖν κτείϲ μὴ ὂν κύριον ἀλλὰ προϲηγορικόν, καὶ μὴ ποιοῦν οὐδετέρου παραϲχηματιϲμόν, εἰκότωϲ ὡϲ παραλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸϲ τὰ ἄλλα, παρήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίϲιν, καὶ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ. πρόϲκειται «ἀρϲενικὰ» διὰ τὸ κλείϲ· τοῦτο γὰρ οὐ ποιεῖ οὐδέτερον εἰϲ εν· ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ἀρϲενικόν, ἀλλὰ θηλυκόν. πρόϲκειται «μὴ ὄντα κύρια» διὰ τὸ Ϲιμόειϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον ποταμοῦ τῆϲ Τροίαϲ), τοῦτο οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παραϲχηματιϲμόν. ταῦτα μὲν περὶ τοῦ κτείϲ· τὸ δὲ δείϲ δενόϲ, ἐπειδὴ ἐνομίϲθη ταυτὸν εἶναι τῷ εἷϲ ἑνόϲ, εἰκότωϲ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ ν, ὁμοίωϲ τοῦ εἷϲ ἑνόϲ. τὸ δὲ μείϲ, ὃ ϲημαίνει τὸν μῆνα οἷον

ὁ δ' ἕβδομοϲ εἱϲτήκει μείϲ (Τ 117),

διὰ τοῦτο οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ μήν ἦν, καὶ Αἰολικῶϲ ἐγένετο μείϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου, καὶ λοιπὸν ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίϲιν.

Ἀποροῦϲι δέ τινεϲ λέγοντεϲ, διατί τῶν εἰϲ ειϲ μονοϲυλλάβων ὀνομάτων μὴ ποιούντων οὐδετέρου παραϲχηματιϲμὸν οἷον μείϲ κτείϲ τὸ εἷϲ ποιεῖ οὐδετέρου παραϲχηματιϲμὸν οἷον ἕν; καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦτο τὸ εἷϲ ποιεῖ οὐδετέρου παραϲχηματιϲμόν, ἐπειδὴ ἀριθμητικόν ἐϲτι, τὰ δὲ ἀριθμητικὰ πέφυκε ποιεῖν οὐδετέρου παραϲχηματιϲμὸν οἷον ὁ τρεῖϲ τὰ τρία, οἱ τέϲϲαρεϲ τὰ τέϲϲαρα· οὕτωϲ οὖν καὶ τὸ εἷϲ τὸ ἕν.

Ἰϲτέον ὅτι τὸ εἷϲ διὰ τοῦ ντ ὤφειλε κλίνεϲθαι, ὡϲ ἔχον οὐδέτερον τὸ ἕν. τὰ γὰρ εἰϲ ειϲ ἔχοντα οὐδέτερον εἰϲ εν διὰ τοῦ ντ θέλει κλίνεϲθαι, οἷον χαρίειϲ χαρίεντοϲ ὅτι χαρίεν, τιμήειϲ τιμήεντοϲ ὅτι τιμῆεν, δαφνήειϲ δαφνήεντοϲ ὅτι δαφνῆεν, οὕτωϲ οὖν ὤφειλεν εἶναι εἷϲ ἑντόϲ ὅτι τὸ ἕν. ἀλλ' ἐπειδὴ κανών ἐϲτιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ πνεύματα τῶν εὐθειῶν φυλάττεϲθαι θέλει καὶ ἐν ταῖϲ λοιπαῖϲ πτώϲεϲιν οἷον τὸ ἀλήτηϲ ψιλοῦται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ ὁμοίωϲ, ἀλήτου ἀλήτῃ ἀλήτην ὦ ἀλῆτα, καὶ τὸ ἄλγοϲ ψιλοῦται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ ὁμοίωϲ, ἄλγουϲ ἄλγει τὸ ἄλγοϲ ὦ ἄλγοϲ, πάλιν τὸ ἁγνόϲ δαϲύνεται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ ὁμοίωϲ, ἁγνοῦ ἁγνῷ ἁγνόν ὦ ἁγνέ, καὶ τὸ ἁπλοῦϲ δαϲύνεται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ ὁμοίωϲ, ἁπλοῦ ἁπλῷ ἁπλοῦν ὦ ἁπλοῦ· τούτου χάριν ἐξ ἀνάγκηϲ ἀπέβαλλε τὸ τ, καὶ ἐγένετο ἑνόϲ ἡ γενική, ἵνα ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ δαϲυνθῇ καὶ ἡ γενική.

εἰ γὰρ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἔμελλε τῆς εὐθείας δασυνομένης ψιλοῦσθαι ἡ γενική, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. καὶ ἡ μὲν εὐθεῖα δασύνεται, ἐπειδὴ πᾶς ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενος δασύνεσθαι θέλει οἷον ἕξ, ἑπτά, ἕν· οὕτως οὖν καὶ τὸ εἷς. δεῖ προσθεῖναι «χωρὶς τοῦ εἴκοσι καὶ ἐννέα καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ» οἷον ἔννατος ἐννάκις ἐννενήκοντα· ταῦτα γὰρ ψιλοῦται. πρόσκειται «ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενος» διὰ τὸν ὀκτὼ ἀριθμόν, οὗτος γὰρ ψιλοῦται. ἡ δὲ γενικὴ εἶχε ψιλοῦσθαι εἰ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ τὸ ε, εἰ καταλήγει εἰς ν, ἐπιφερομένου συμφώνου τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, τουτέστι τὸ δ ἢ θ ἢ τ, ψιλοῦσθαι θέλει οἷον ἔνδον, ἔνθα, ἐνταῦθα. δεῖ προσθεῖναι «χωρὶς εἰ μὴ ἐν ῥήματι ἢ ἀπὸ ῥήματος εὑρεθῇ» οἷον διὰ τὸ ἕντο, ὡς τὸ

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,

τοῦτο γὰρ δασύνεται· ἀλλὰ ῥῆμά ἐστιν. πρόσκειται δὲ «ἢ ἀπὸ ῥήματος» διὰ τὴν ἕντος μετοχήν, αὕτη γὰρ δασύνεται, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἀφεὶς ἀφέντος· ἀλλ' ἀπὸ ῥήματός ἐστιν. εἰ ἐγένετο οὖν, ὡς εἴρηται, εἷς ἕντος, ἡ γενικὴ ψιλοῦσθαι ἤθελε τῆς εὐθείας δασυνομένης, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον καὶ ἀδύνατον. ἀεὶ γάρ, ὡς εἴρηται, τὰ πνεύματα τῶν εὐθειῶν φυλάττεσθαι θέλει καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι· διὰ τοῦτο οὖν ἀπεβάλλετο τὸ τ καὶ ἐγένετο ἑνός, ἵνα ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ δασυνθῇ καὶ ἡ γενική. ἴσως δέ τις ἀπορήσει καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν μὴ τὸ ν ἀπέβαλλεν ἀλλὰ τὸ τ· πρὸς οὓς λέγομεν, ὅτι οὐκ ἐνδέχεται μεῖναι τὸ τ. πᾶσα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ τος κλινομένη τὸν χρόνον τῆς εὐθείας θέλει φυλάττειν οἷον λέβης λέβητος, ἔρως ἔρωτος, ἱδρώς ἱδρῶτος, χαλκοκράς χαλκορᾶτος. ἰδοὺ ταῦτα ἐφύλαξε τὴν μακρὰν τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. πάλιν κρέας κρέατος, βῆμα βήματος· ἰδοὺ πάλιν ταῦτα τὴν βραχεῖαν τῆς εὐθείας φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ. δεῖ προσθεῖναι «χωρὶς τῶν εἰς ως μετοχῶν καὶ τῶν μετοχικῶν». μετοχῶν μὲν οἷον τετυφώς τετυφότος, πεποιηκώς πεποιηκότος· μετοχικῶν δὲ οἷον ὑποδεδιώς ὑποδεδιότος (ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου [Aristoph. Av. 65]), Ἀραρώς Ἀραρότος (ἔστι δὲ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους). ταῦτα δὲ ἐσημειωσάμεθα, ὅτι διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλιθέντα οὐκ ἐφύλαξε τὸν χρόνον τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ, ἀλλὰ συνέστειλε τὸ ω εἰς ο. τούτων οὕτως ἐχόντων, ἔστιν εἷς διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ εὐθεῖα· εἰ ἐγένετο ἡ γενικὴ διὰ καθαροῦ τοῦ τος οἷον εἷς ἑτός, οὐκ ἐφύλαττε τὸν χρόνον τῆς εὐθείας, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. τούτου χάριν τὸ τ ἀπέβαλε, καὶ οὐ τὸ ν, καὶ ἐγένετο εἷς ἑνός, ὥσπερ κτείς κτενός.

Choer. 202, 26: τὰ εἰς εις ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν κοινολεκτούμενα διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον χαρίεις χαρίεντος, τιμήεις τιμήεντος. πρόσκειται «κοινολεκτούμενα» ἐπειδὴ οἱ Βοιωτοὶ τὰ εἰς ης λήγοντα διὰ τοῦ η περιττοσυλλάβως κλινόμενα, εἴτε βαρύτονα ἢ εἴτε ὀξύτονα, μεταποιοῦσιν εἰς τὴν ει δίφθογγον καὶ φυλάττουσι τὴν αὐτὴν κλίσιν, οἷον λέβης λέβητος λέβεις, πένης πένητος πένεις, ἀφανής ἀφανοῦς ἀφανείς,

εὐγενής εὐγενοῦς εὐγενεῖς. ἀποροῦςι δέ τινες λέγοντες, εἰ ἄρα τὰ εἰς ΕΙϹ ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν διὰ τοῦ ΝΤ κλίνεται, πῶς τὸ οὐδεὶς οὐδενός οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ; ἔςτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔςτι τοῦτο ὑπὲρ μίαν ςυλλαβήν, οὐδέ ἐςτι γὰρ μία λέξις ἀλλὰ δύο. ἔςτι γὰρ τὸ δείς ὄνομα, ὅπερ ἰςοδυναμεῖ τῷ τίς, καὶ ἡ οὐ ἀπόφαςις, καὶ λοιπὸν εὐλόγως ἡ κλίςις τοῦ δείς δενός ἐφυλάχθη. ὥςπερ γὰρ τῷ Ὅμηρος ὀνόματι ἤ τινι τοιούτῳ ςυντάςςοντες τὴν οὐ ἀπόφαςιν φυλάττομεν τὴν αὐτὴν κλίςιν οἷον οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ὁμήρου, οὐχ Ὁμήρῳ, οὐχ Ὅμηρον, οὕτως καὶ ἐνταῦθα προςελθοῦςα ἡ οὐ ἀπόφαςις τῷ δείς δενός τὴν αὐτὴν κλίςιν ἐφύλαξεν, οἷον οὐδείς οὐδενός.

Choer. 204, 29: Ἡ κλητικὴ τριχῶς λέγεται. λέγεται γὰρ καὶ ὦ χαρίεις ὁμοφώνως τῇ εὐθείᾳ Ἀττικῶς, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς [ἔχουςιν] εἰώθαςι ποιεῖν ὀρθὰς καὶ κλητικάς, οἷον ὁ Αἴας ὦ Αἴας, ὁ κοχλίας ὦ κοχλίας. τὸ δὲ ὦ χαρίει κανονίζεται τοῦτον τὸν τρόπον· τὰ εἰς Ϲ λήγοντα μετὰ διφθόγγου ἀποβολῇ τοῦ Ϲ ποιεῖ τὴν κλητικήν, οἷον ὁ Ζεὺς ὦ Ζεῦ, ὁ Πηλεύς ὦ Πηλεῦ, ὁ Ἀχιλλεὺς ὦ Ἀχιλλεῦ, ὁ παῖς ὦ παῖ, ὁ βοῦς ὦ βοῦ, ὁ νοῦς ὦ νοῦ· οὕτως οὖν καὶ ὁ χαρίεις ὦ χαρίει, καὶ ὁ τιμήεις ὦ τιμήει. δεῖ προςθεῖναι «κοινολεκτούμενα» διὰ τὰ Αἰολικά· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ τάλας τάλαις λέγουςι, καὶ τὸ Θόας Θόαις, καὶ τὸ μέλας μέλαις. καὶ ἰδοὺ ταῦτα εἰς Ϲ λήγει μετὰ διφθόγγου, καὶ ὅμως οὐ ποιεῖ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ Ϲ, οὐδὲ γὰρ λέγομεν ὦ τάλαι καὶ ὦ μέλαι καὶ ὦ Θόαι, ἀλλ' ὦ τάλαν καὶ ὦ Θόαν καὶ ὦ μέλαν, τῷ ἀπὸ γενικῆς κανόνι τῷ λέγοντι, ὅτι πᾶςα γενικὴ διὰ τοῦ ΝΤ κλινομένη ἀποβολῇ τῆς ΤΟϹ ποιεῖ τὴν κλητικήν, εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο, οἷον Αἴαντος Αἶαν, Δρύαντος Δρύαν, Ξενοφῶντος Ξενοφῶν, Κάλχαντος Κάλχαν· οὕτως οὖν καὶ Θόαντος Θόαν, καὶ μέλαντος μέλαν, καὶ τάλαντος τάλαν· τὸ γὰρ τάλανος καὶ μέλανος ἀποβολῇ τοῦ Τ γέγονε. δεῖ προςθεῖναι «χωρὶς τῶν μετοχῶν καὶ τῶν οὐδετέρων». τῶν μετοχῶν, διὰ τὸ τυφθείς δαρείς νυγείς, ταῦτα γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, καὶ οὐ ποιεῖ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ Ϲ· τῶν δὲ μετοχικῶν διὰ τὸ ὀδούς τοῦ ὀδόντος· καὶ τοῦτο γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν. αἱ γὰρ μετοχαὶ καὶ τὰ μετοχικὰ ὅταν περιττοςυλλάβως κλίνηται, τὰς αὐτὰς ἔχει ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον ὁ τύψας τοῦ τύψαντος ὦ τύψας, ὁ γράψας τοῦ γράψαντος ὦ γράψας, ὁ ἱμάς τοῦ ἱμάντος ὦ ἱμάς, ὁ ἀνδριάς τοῦ ἀνδριάντος ὦ ἀνδριάς. «χωρὶς δὲ τῶν οὐδετέρων» πρόςκειται διὰ τὸ οὖς. ἐὰν γὰρ ὅλως λάβωμεν αὐτοῦ τὴν κλητικήν, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν τῷ λόγῳ τῶν οὐδετέρων. τὰ γὰρ οὐδέτερα τὴν αὐτὴν ἔχει καὶ κλητικὴν καὶ ὀρθήν, οἷον τὸ βῆμα ὦ βῆμα, τὸ τεῖχος ὦ τεῖχος. ἔτι δεῖ προςθεῖναι «καὶ χωρὶς τοῦ πούς»,

l. 18—672, 41 maxime confusa et a proposito aliena sunt et Byzantinam originem clarissime produnt.

τὴν αὐτὴν γὰρ ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, οἷον ὁ πούς ὦ πούς, καὶ οὐ ποιεῖ αὐτὴν ἀποβολῇ τοῦ c̄. «καὶ χωρὶς τοῦ εἷς», τοῦ γὰρ εἷς οὐκ ἔστι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ c̄ ἡ κλητική, ἀλλ' οὐδ' ὅλως ἔχει τοῦτο κλητικήν. μηδεὶς δὲ οἰέcθω τὸ ἕν τὸ οὐδέτερον ὡς ἀπὸ τῆς ὦ ἕν κλητικῆς γεγενῆcθαι, ὡς γὰρ εἴρηται τὸ εἷς οὐχ ἔχει κλητικήν, ἀλλὰ κατὰ cυνεκδρομὴν τῶν ἄλλων οὐδετέρων τῶν ἀπὸ τῶν εἰς εις ἐγένετο τὸ ἕν τὸ οὐδέτερον οὕτως· ὥcπερ γὰρ χαρίεις χαρίεν καὶ τιμήεις τιμῆεν, οὕτως καὶ εἷς ἕν. δεῖ πάλιν προcθεῖναι ἐν τῷ κανόνι «καὶ χωρὶς τοῦ κτείς κτενός, καὶ κλείς κλειδός». ταῦτα γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ κτείς ὦ κτείς, ἡ κλείς ὦ κλείς. ἰcτέον ὅτι καθόλου τὰ εἰς c̄ λήγοντα μονοcύλλαβα ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν χωρὶς τοῦ Ζεύς· τούτου γὰρ ἡ κλητικὴ κατὰ ἀποβολήν ἐcτιν οἷον ὦ Ζεῦ. ἔcτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· ὁ Κρής ὦ Κρής, ὁ Τρώς ὦ Τρώς, ὁ δμώς ὦ δμώς, ὁ πούς ὦ πούς, ἡ δαίς ὦ δαίς (cημαίνει δὲ τὴν εὐωχίαν), ὁ κίς ὦ κίς (cημαίνει δὲ τὸν cκώληκα), ὁ λίς ὦ λίς (cημαίνει δὲ τὸν λέοντα), ἡ κλείς ὦ κλείς, ὁ κτείς ὦ κτείς. ταῦτα γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν δὲ cύνθετα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ἡ ἀντίκλεις ὦ ἀντίκλεις, ὁ ὁμόδαις ὦ ὁμόδαις (ὁ ὁμοῦ εὐωχούμενος), ὁ Οἰδίπους ὦ Οἰδίπους. ἰcτέον δὲ ὅτι τὸ Οἰδίπους ὅταν κλιθῇ διὰ τοῦ δος, οἷον Οἰδίπους Οἰδίποδος, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον Οἰδίπους ὦ Οἰδίπους· ὅταν δὲ ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιῇ τὴν γενικὴν Ἀττικῶς οἷον ὁ Οἰδίπους τοῦ Οἰδίπου, τότε καὶ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ οἷον ὁ Οἰδίπους ὦ Οἰδίπου. καὶ ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι, διατί τὸ Οἰδίπους ὅταν μὲν κλιθῇ διὰ τοῦ δος οἷον Οἰδίποδος, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, οἷον ὁ Οἰδίπους ὦ Οἰδίπους, ὅταν δὲ ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν Ἀττικῶς, οἷον τοῦ Οἰδίπου, τότε καὶ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ, οἷον ὁ Οἰδίπους ὦ Οἰδίπου. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι εὐλόγως τοῦτο γίνεται· ἐπειδὴ ἡνίκα μὲν διὰ τοῦ δος κλίνεται τὸ Οἰδίπους, τὴν κλίcιν τὴν τοῦ πούς φυλάττει καὶ εἰς τὰς ἑξῆς πτώcεις οἷον πούς ποδός, καὶ Οἰδίπους Οἰδίποδος· τούτου χάριν καὶ κατὰ τὴν κλητικὴν τὴν κλίcιν τοῦ πούς φυλάττει, καὶ ὁμοίως αὐτῷ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, καὶ ὥcπερ ὦ πούς ὁμοίως καὶ ὦ Οἰδίπους· ἡνίκα δὲ ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν Ἀττικῶς οἷον ὁ Οἰδίπους τοῦ Οἰδίπου, ἐπειδὴ οὐ φυλάττει τὴν κλίcιν τοῦ πούς κατὰ τὰς ἑξῆς πτώcεις, τούτου χάριν οὔτε κατὰ τὴν κλητικὴν φυλάττει αὐτήν, ἀλλ' ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὦ Οἰδίπου. πρόcκειται ἀνωτέρω «μονοcύλλαβα» ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι ὅτι τὰ εἰς c̄ λήγοντα μονοcύλλαβα ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, διὰ τὸ ὁ Πηλεύς ὦ Πηλεῦ. πρόcκειται «ὀξύτονα» διὰ τὸ ὁ βοῦς περιcπώμενον. ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὦ χαρίει. τὸ δὲ ὦ χαρίεν διαφόρως κανονίζεται, πρῶτον μὲν ὅτι πᾶcα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη ἀποβολῇ τοῦ τος ποιεῖ τὴν κλητικήν, εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο, οἷον Αἴαντος

Αἴαν, Θόαντος Θόαν, οὕτως οὖν καὶ χαρίεντος χαρίεν. δεύτερον δέ, ὅτι πᾶν οὐδέτερον ὄνομα εἰ ἰσοσυλλάβως κλίνοιτο τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, τοῦ καλοῦ τὸν καλόν ὦ καλόν καὶ τὸ καλόν, ὁ σοφός τοῦ σοφοῦ τὸν σοφόν ὦ σοφόν καὶ τὸ σοφόν, ὁ κάλλιστος τοῦ καλλίστου τὸν κάλλιστον καὶ τὸ κάλλιστον. ἐὰν δὲ περιττοσυλλάβως κλίνοιτο, τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὦ σῶφρον καὶ τὸ σῶφρον, ὁ ἄρσην τοῦ ἄρσενος ὦ ἄρσεν, τοῦ ταχέος ὦ ταχύ καὶ τὸ ταχύ. εἰ οὖν τοῦ χαρίεις χαρίεν ἐστὶ τὸ οὐδέτερον δηλονότι καὶ ἡ κλητικὴ ὦ χαρίεν ὁμοφωνεῖ τῷ οὐδετέρῳ. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χάριεν προπαροξυνόμενον οὐκ ἔστιν ὄνομα ἀλλ' ἐπίρρημα, ἀντὶ γὰρ τοῦ χαριέντως· πρόσκειται «ὄνομα οὐδέτερον» διὰ τὴν ἐκεῖνος καὶ αὐτός καὶ οὗτος ἃ ἰσοσυλλάβως κλινόμενα οὐκ ἔχει τὸ οὐδέτερον ὁμόφωνον τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ἐκεῖνον καὶ αὐτόν καὶ τοῦτον ἀλλὰ τὸ οὐδέτερον ἐκεῖνο καὶ αὐτό καὶ τοῦτό ἐστι χωρὶς τοῦ ν.

Διχῶς λέγεται τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν οἷον χαρίεσι καὶ χαρίεισι. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶσα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ῑ ἐκφωνούμενον λήγουσα καὶ πρὸ τοῦ ῑ λαμβάνουσα τὸ σ̄ καὶ ἀποβάλλουσα τὰ μὴ δυνάμενα σὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι στοιχεῖα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ὄφεϊ ὄφεσι, πόλεϊ πόλεσι, Πλάτωνι Πλάτωσι, χαρίεντι χαρίεσι, τετυφότι τετυφόσι, πεποιηκότι πεποιηκόσι, τοῦ σ̄ προσελθόντος καὶ ἀποβληθέντων τῶν μὴ δυναμένων σὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι στοιχείων, φημὶ δὴ τὸ ν̄ καὶ τὸ τ̄. λέγουσι δέ τινες, ὅτι δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι χωρὶς τῶν εἰς ευς̄. ἰδοὺ γάρ ἐστιν Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέϊ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν καὶ οὐ γίνεται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς Ἀχιλλέσι προσθέσει τοῦ σ̄ ὡς πόλεϊ πόλεσι, ἀλλὰ τὸ Ἀχιλλεῦσι ἐκ τῆς εὐθείας τῶν ἑνικῶν ἐστι. τότε δὲ κανονίζομεν τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν, ἡνίκα οὐδὲ δύναται κανονισθῆναι ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀπὸ τῆς εὐθείας τῶν ἑνικῶν οἷον Μέμνοσι μεταθέσει τοῦ ν̄ εἰς σ̄, ταχέσι προσθέσει τοῦ σ̄ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονίζομεν, τὸ δὲ Τρωσί λέβησι ἀπὸ τῆς εὐθείας τῶν ἑνικῶν. πᾶσα γὰρ εὐθεῖα εἰς σ̄ λήγουσα μετὰ μακρᾶς περιττοσυλλάβως κλινομένη καὶ μὴ συναιρουμένη κατὰ τὴν γενικὴν προσθέσει τοῦ ῑ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον λέβης λέβητος λέβησι, Τρώς Τρωός Τρωσί, Πηλεύς Πηλέως Πηλεῦσι, Αἴας Αἴαντος Αἴασι. οὕτως οὖν καὶ χαρίεις χαρίεντος χαρίεισι.

Περὶ τῶν εἰς ευς̄.

Choer. 209, 18: τὰ εἰς ευς̄ λήγοντα πέντε κλίσεις ἐπιδέχεται. διὰ τοῦ εο κοινῶς οἷον Ἀχιλλέος, βασιλέος· διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶς οἷον Ἀχιλλέως, βασιλέως· διὰ τοῦ η καὶ ο̄ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἴωσιν

l. 15 ex Choer. 208, 14 cuius MS. hoc loco multis lacunis deformatum est; ad textum restituendum adhibui Choer. 167, 11 et 113, 22.

οἷον Ἀχιλλῆος βασιλῆος, ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰολεῦσιν, ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχίλληος βασίληος λέγοντες· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις Ἴωσι διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ ο οἷον Ἀχιλλεῖος βασιλεῖος, ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Αἰολεῦσιν, ἀλλὰ πάλιν οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχίλλειος βασίλειος λέγοντες. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς θέλουσι παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ «αὐτὰρ Φωκήων» (Β 517) διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι κατὰ τοὺς νεωτέρους Ἴωνας, οὐκ ἔστι δὲ εἰ μὴ διὰ τοῦ η κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἴωνας, οἷς συνεχῶς κέχρηται ὁ ποιητὴς οἷον

Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος.

Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.

παρὰ δὲ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ ῑ καὶ ο γίνεται ἡ γενικὴ οἷον Ἀχιλλίος βασιλίος. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Ζεύς Βοιωτικῶς γινόμενον κατὰ τὴν γενικὴν Διός διὰ τοῦ ῑ καὶ ο, τὸ γὰρ ζ εἰς τὸ δ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ οἷον Ζῆθος Δῆθος, οὕτως οὖν καὶ Ζεύς Δεύς, καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Δεύς ἐγένετο ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ῑ καὶ ο Βοιωτικῶς Διός, τὸ γὰρ κοινολεκτούμενον, λέγω δὴ τὸ Ζεύς, οὐ κλίνεται διὰ τοιαύτην αἰτίαν· πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς ς λῆγον, ὀξύτονον ὄν, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινόμενον, τὸν χρόνον τῆς εὐθείας θέλει φυλάττειν καὶ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Τρώς Τρωός, δμώς δμωός, κίς κιός, λίς λιός. πρόσκειται «μονοσύλλαβα» διὰ τὸ Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέως. πρόσκειται «εἰς ς λῆγον» διὰ τὸ φρήν φρενός. πρόσκειται «ὀξύτονον» διὰ τὸ βοῦς βοός καὶ νεῦς νεός καὶ γρεῦς γρεός· νεῦς δέ ἐστιν ἡ ναῦς καὶ γρεῦς ἡ γραῦς. πρόσκειται «διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινόμενα» διὰ τὸ Ζάς Ζαντός, πούς ποδός καὶ κτείς κτενός. εἰ ἄρα οὖν ὁ Ζεύς εἰς ς λῆγον καὶ μονοσύλλαβόν ἐστι καὶ ὀξύτονον καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, ὀφείλει Ζευός εἶναι κατὰ τὴν γενικὴν διὰ τῆς ευ διφθόγγου, ἵνα φυλάξῃ τὸν χρόνον τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀποβάλλει τὸ υ κατὰ τὴν γενικὴν οἷον Πηλεύς Πηλέος, Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέος, βασιλεύς βασιλέως, Θησεύς Θησέος· χωρὶς τοῦ Ἄρευς Ἄρευος (τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ υ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν οἷον

Ἄρευος στρατιωτέροις.

καὶ πάλιν

τὸ γὰρ Ἄρευϊ καταθανεῖν καλόν,

καὶ πάλιν,

μίξαντες ἀλλήλοισιν Ἄρευα).

τούτου χάριν ἠναγκάζετο Ζεός εἶναι κατὰ τὴν γενικήν, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ. τούτων οὖν τῶν δύο κανόνων μαχομένων, ἀπέλειψεν ἡ κοινὴ κλίσις καὶ παρεισῆλθεν ἡ τῶν Βοιωτῶν κλίσις οἷον Διός Διί Δία, ὥσπερ Ἀχιλλίος Ἀχιλλίϊ Ἀχιλλία. οὐ γάρ, ὡς νομίζουσί τινες, ἀπὸ τῆς Δίς

l. 6 pro θέλουσι ἐνόμισαν Cod. Marc. apud Gaisf. E. M. p. 7. l. 32 στρατιωτέρους, l. 34 τῷ γὰρ, l. 36 Ἄρευι (quod minus probem) cod. Marc. l. l. p. 8.

εὐθείας τῆς κειμένης παρὰ τῷ Ῥίνθωνι ἐγένετο ἡ Διός γενική, ὥςπερ ἀπὸ τοῦ κίς κιός (σημαίνει δὲ τὸν σκώληκα), καὶ ἀπὸ τοῦ λίς λιός· ἐκεῖνος γὰρ τὴν Δίς εὐθεῖαν ἐπλάσατο πρὸς τὴν Διός γενικήν, ἵνα νομισθῇ ἀκόλουθος εἶναι ἡ γενική.

Τὰ εἰς ε̄ῡς̄ λήγοντα ἐὰν καθαρεῦον ἔχει τὸ ε̄, συναιρεῖται κατὰ τὴν γενικὴν τὴν Ἀττικὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον Ἐρετριεύς Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, τοῦ ε̄ καὶ ω̄ εἰς τὸ ω κιρναμένων, ὡς ποιέω ποιῶ, νοέω νοῶ· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ καθαρεῦον τὸ ε̄, ἀλλ' ἔχει προηγούμενον σύμφωνον, οὐ γίνεται κρᾶσις κατὰ τὴν γενικὴν οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέως, Πηλεύς Πηλέως, βασιλεύς βασιλέως. παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν καὶ τοῖς Ἴωσι κρᾶσις γίνεται ἐπὶ τούτων κατὰ τὴν γενικὴν τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς τὴν ε̄ῡ δίφθογγον οἷον τοῦ Ὀδυσσέος τοῦ Ὀδυσσεῦς

Ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ (ω 398),

καὶ πάλιν ἐν τῷ

Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα (Ν 424)

τινὲς περισπῶσιν Ἰδομενεῦς ἀντὶ τοῦ Ἰδομενέος. ἄμεινον δὲ τὸ εὐθεῖαν εἶναι ὡς τὸ «οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὂν μένος» (Φ 305). ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν γενικῶν τῶν εἰς ε̄ῡς̄ ποιοῦνται οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς τὴν τοιαύτην κρᾶσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων. ἰδοὺ γὰρ τὸ Ἔρεβος τοῦ Ἐρέβεος καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἰωνικὴν ἢ Δωρικὴν τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς τὴν ε̄ῡ δίφθογγον γίνεται Ἐρέβευς, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Θ 368)

ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀίδαο,

ἀντὶ τοῦ Ἐρέβους. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ υἱεύς υἱέος οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ κατὰ τὴν γενικήν, ἀλλὰ φυλάττει τὸ ο̄· υἱεύς δέ ἐστιν ὁ υἱός.

Ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διατί, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ Πηλέϊ Πηλεῖ κατὰ συναίρεσιν γίνεται τοῦ ε̄ καὶ ι̅ εἰς τὴν ει δίφθογγον, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ νεῦς νεός νεῖ καὶ γρεῦς γρεός γρεῖ γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ε̄ καὶ ι̅ εἰς τὴν ε̄ι̅ δίφθογγον νεῖ καὶ γρεῖ. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται γενέσθαι κατὰ συναίρεσιν ἡ δοτικὴ νεῖ καὶ γρεῖ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν ἐπ' ὀνομάτων μονοσυλλάβων ἐκφωνεῖ τὸ ι̅ οἷον τῷ Γρᾷ, τῇ γῇ, τῇ μνᾷ, τῷ νῷ. εἰ οὖν ἐγένετο κατὰ συναίρεσιν νεῖ νεῖ, γρεῖ γρεῖ, ἤμελλεν ἐκφωνεῖσθαι τὸ ι̅ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν ἐπὶ μονοσυλλάβων ὀνομάτων, ὅπερ ἄτοπον. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ μόνῃ τῇ συνῃρημένῃ χρῶνται δοτικῇ ἐν τοῖς

l. 4 cf. Choer. 60, 3, Ep. Cr. I 107, 2, An. Par. III 305, 19; de Φωκήων et Φωκείων cf. Eust. 1108, 7; de Boiotico genetivo in ιος An. Ox. III 238, 7, Ahrens de dial. Aeol. p. 205 not. 5; de genetivo Ἄρευος p. 121 not. 5.

l. 17 observationem de N 424 Ἰδομενεῦς, quod Choerob. circumflectit, mutavi ex Il. Pr. ad h. l. l. 32 verba inde ab ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ — ὅπερ ἄτοπον ex p. 240, 15 huc transposui.

τοιούτοιϲ ὀνόμαϲιν, οὐ μὴν καὶ τῇ ἐντελεῖ τῷ Πηλέϊ, τῷ Πηλεῖ γὰρ καὶ τῷ βαϲιλεῖ λέγουϲιν, οὐ μὴν καὶ τῷ Πηλέϊ καὶ τῷ βαϲιλέϊ.

Ἀπὸ τῆϲ Πηλέϊ δοτικῆϲ ἐγένετο τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ᾰ Πηλέα ὥϲπερ Αἴαντι Αἴαντα, Θόαντι Θόαντα. ἰϲτέον ὅτι πᾶϲα γενικὴ εἰϲ ο̄ϲ λήγουϲα, ἔχουϲα τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἑνικῶν εἰϲ ᾰ, ὁμόχρονον ἑαυτῇ ἔχει αὐτὴν οἷον Αἴαντοϲ Αἴαντα, Θόαντοϲ Θόαντα. ἰδοὺ ἐνταῦθα τὸ ᾰ βραχύ ἐϲτιν, ἐπειδὴ καὶ ἡ ο̆ϲ ϲυλλαβὴ βραχεῖά ἐϲτιν· ὁμοίωϲ Πηλέοϲ Πηλέα, Ἀχιλλέωϲ Ἀχιλλέα. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ Πηλέωϲ καὶ Ἀχιλλέωϲ λέγουϲι διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω, τούτου χάριν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ποιοῦϲιν εἰϲ α μακρόν, ἵνα ἰϲόχρονοϲ γένηται ἡ αἰτιατικὴ τῇ ἰδίᾳ γενικῇ. καὶ πολλή ἐϲτιν ἡ χρῆϲιϲ τῆϲ τοιαύτηϲ αἰτιατικῆϲ, ὡϲ ἔχομεν καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (545)

καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλαϲ,

ἐξέτεινε γὰρ τὸ ᾱ.

Ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν τῶν γινομένων κατὰ ϲυναλοιφὴν ἐν τῇ γενικῇ τοῦ ε̄ καὶ ω εἰϲ τὸ ω̄ οἷον τοῦ Ἐρετριέωϲ τοῦ Ἐρετριῶϲ, τοῦ Cτειριέωϲ τοῦ Cτειριῶϲ, οἱ Ἀθηναῖοι τὰϲ αἰτιατικὰϲ ϲυναλείφοντεϲ εἰϲ ᾱ μόνον ποιοῦϲιν αὐτὰϲ οἷον τὸν Ἐρετριέα τὸν Ἐρετριᾶ, τὸν Cτειριέα τὸν Cτειριᾶ, καὶ οὐκέτι εἰϲ η̄, καίτοι κανόνοϲ λέγοντοϲ, ὅτι τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰϲ η̄ καὶ μακρὸν ᾱ κιρνᾶται. ἡνίκα μὲν γὰρ προηγεῖται τοῦ ε̄ ϲύμφωνον, τότε τὸ ε̄ καὶ α εἰϲ η̄ μόνωϲ κίρναται οἷον εὐϲεβέα εὐϲεβῆ, εὐγενέα εὐγενῆ, τείχεα τείχη, βέλεα βέλη· ἡνίκα δὲ προηγεῖται φωνῆεν τοῦ ε̄, τότε τὸ ε̄ καὶ α εἰϲ η καὶ εἰϲ ᾱ μακρὸν κίρναται οἷον εὐφυέα εὐφυᾶ καὶ εὐφυῆ, ἀφυέα ἀφυᾶ καὶ ἀφυῆ, ὑγιέα ὑγιῆ καὶ ὑγιᾶ. ἐπὶ οὖν τοῦ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιέα Πειραιᾶ καὶ Cτειριέα Cτειριᾶ εἰϲ α μόνωϲ ἐγένετο ἡ κρᾶϲιϲ, οὐκέτι δὲ καὶ εἰϲ η̄, καίτοι φωνήεντοϲ προηγουμένου τοῦ ε̄. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ Ἐρετριέα Πειραιέα Cτειριέα, Ἐρετριᾶ καὶ Cτειριᾶ καὶ Πειραιᾶ, οὐκ ἐγένετο εἰϲ η ἡ κρᾶϲιϲ, ἀλλ' εἰϲ α μόνον, ἐπειδὴ τούτων ἡ κλητικὴ εἰϲ φωνῆεν λήγει οἷον ὦ Ἐρετριεῦ καὶ ὦ Πειραιεῦ καὶ ὦ Cτειριεῦ. οὐδέποτε δὲ τῆϲ κλητικῆϲ εἰϲ φωνῆεν ληγούϲηϲ ὀφείλει ἡ αἰτιακὴ εἰϲ η καταλήγειν οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ οἷον ὦ Χρύϲη τὸν Χρύϲην, ὦ τοξότα τὸν τοξότην, ὦ Δημοϲθένη Ἀττικῶϲ καὶ τὸν Δημοϲθένην Ἀττικῶϲ μετὰ τοῦ ν̄. «παρ' ἡμῖν ἢ παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ» πρόϲκειται, ἐπειδὴ παρὰ τοῖϲ Δωριεῦϲιν εὑρίϲκεται ἡ κλητικὴ εἰϲ φωνῆεν λήγουϲα, τῆϲ αἰτιατικῆϲ εἰϲ η̄ καταληγούϲηϲ οἷον ὦ Τυδεῦ καὶ τὸν Τυδῆ, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (Δ 384)

ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ (sic) Τυδῆ ϲτεῖλαν Ἀχαιοί.

τούτου χάριν ἐπὶ τοῦ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιέα Πειραιᾶ καὶ Cτειριέα Cτειριᾶ εἰϲ ᾱ μόνωϲ ἐγένετο ἡ κρᾶϲιϲ, οὐκέτι δὲ καὶ εἰϲ η, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τῆϲ κλητικῆϲ εἰϲ φωνῆεν ληγούϲηϲ ἡ αἰτιατικὴ εἰϲ η καταλήγουϲα.

Ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διατί, ὥσπερ λέγομεν τὸν Δημοσθένεα καὶ Δημοσθένη κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς η, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸν Πηλέα καὶ τὸν Πηλῆ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ἀχιλλῆ λέγομεν; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον μέν, ὡς εἴρηται, οὐ δύναται ἡ αἰτιατικὴ εἰς η καταλήγειν, διὰ τὸ τὴν κλητικὴν εἰς φωνῆεν λήγειν, ὦ Πηλεῦ γὰρ καὶ ὦ Ἀχιλλεῦ ἐστιν ἡ κλητική· δεύτερον δέ, ἐπειδὴ ἡ γενικὴ ἐπὶ τούτων οὐ συναιρεῖται (οὐδὲ γὰρ λέγομεν Πηλοῦς καὶ Ἀχιλλοῦς ὥσπερ Δημοσθένους), τούτου χάριν οὔτε ἡ αἰτιατικὴ συναιρεῖται. ὅτι γὰρ τοῦτο ἀληθές ἐστι δῆλον, εἴγε παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ τοῖς Ἴωσιν ἐπὶ τούτων τῶν εἰς ευς γίνεται ἡ κρᾶσις ἐν τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ε καὶ α εἰς η οἷον Τυδέα Τυδῆ, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ

ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί,

καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ γενικῇ ποιοῦσι κρᾶσιν οἷον τοῦ Ὀδυσσεῦς, τοῦ Ἰδομενεῦς.

Choer. 216, 29: ἐν τοῖς δυϊκοῖς τὰ δύο εε εἰς η κίρναται οἷον Δημοσθένεε Δημοσθένη, Διομήδεε Διομήδη, βασιλέε βασιλῆ, Πηλέε Πηλῆ.

Ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν οὐ συναιρεῖται ἐνταῦθα, ἐπειδὴ οὔτε ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν συναιρεῖται οἷον Πηλέος. δεῖ γινώσκειν ὅτι ἡνίκα μὲν συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν τότε καὶ ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν συναιροῦνται οἷον Δημοσθένεος Δημοσθένους Δημοσθενέοιν Δημοσθενοῖν Δημοσθενέων Δημοσθενῶν, Διομήδεος Διομήδους Διομηδέοιν Διομηδοῖν Διομηδέων Διομηδῶν, τείχεος τείχους τειχέοιν τειχοῖν τειχέων τειχῶν· ἡνίκα δὲ μὴ συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, τότε οὔτε ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν οὔτε ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν συναιροῦνται οἷον ὄφις ὄφεος ὀφέοιν ὀφέων, ταχύς ταχέος ταχέοιν ταχέων, ἡδύς ἡδέος ἡδέοιν ἡδέων. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων τῶν εἰς ευς, ἐπειδὴ οὐ συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, οὔτε ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν οὔτε ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν συναιροῦνται οἷον Πηλέοιν Πηλέων.

Ἐπὶ τῶν εἰς ευς κυρίων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν διὰ δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον συναλείφει μόνως, ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων εἰς τὴν ει δίφθογγον συναλείφει τὰ δύο εε καὶ εἰς τὸ η Ἀττικῶς, βασιλέες βασιλεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ βασιλῆς Ἀττικῶς διὰ τοῦ η. ἡ δὲ τούτων αἰτιατικὴ διὰ τῆς ει διφθόγγου μόνως λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ διὰ τοῦ η οἷον τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ἱππεῖς, καὶ τοῦτο εὐλόγως, ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν ἐστι γνησία ἡ κρᾶσις ἡ τῶν δύο εε εἰς τὸ η. σημειοῦται δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τοὺς βασιλῆς διὰ τοῦ η γραφομένους κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον (Ai. 390)

τούς τε δισσάρχας ὀλέσας βασιλῆς.

ἔστι δὲ καὶ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι (Cyrop. I 1, 2) τοὺς νομῆς διὰ τοῦ η.

l. 27 cf. fr. 12.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Choer. 43, 10: τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα, ἐὰν μὲν περισπᾶται, ἀποβολῇ τοῦ σ̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ Δρῆς τοῦ Δρῆ, ὁ Τρῆς τοῦ Τρῆ. ταῦτα δὲ παραλόγως ἔχει τὴν γενικὴν εἰς η̄ καταλήγουσαν, οὐδέποτε γὰρ εὑρίσκεται γενικὴ εἰς η̄ καταλήγουσα εἰ μὴ ἐπὶ τούτων τῶν δύο, ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια. ἐὰν δὲ ὀξύνηται, διὰ τοῦ τος̄ κλίνεται οἷον σής σητός (ἔστι δὲ εἶδος σκώληκος), Κρής Κρητός (ὁ ἀπὸ Κρήτης), θής θητός (σημαίνει δὲ τὸν μίσθιον), Γνής Γνητός (Γνῆτες δὲ λέγονται οἱ Ῥόδιοι καὶ Ἴγνητες οἱ γνήσιοι Ῥόδιοι).

Choer. 133, 1: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διατί μὴ λέγομεν ὁ Δρῆς τοῦ Δροῦ καὶ ὁ Τρῆς τοῦ Τροῦ, ὥσπερ ὁ Ἑρμῆς τοῦ Ἑρμοῦ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ παράλογος γενικὴ εἰς η̄ καταλήγουσα; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα μονοσύλλαβος ἰσοσυλλάβως κλινομένη ἀποβολῇ τοῦ σ̄ τὴν γενικὴν ἀποτελεῖ οἷον ὁ Γρᾶς τοῦ Γρᾶ (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ Χνᾶς τοῦ Χνᾶ (οὕτω δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγήνωρ), ὁ νοῦς τοῦ νοῦ, ὁ ῥοῦς τοῦ ῥοῦ, οὕτως οὖν καὶ ὁ Δρῆς τοῦ Δρῆ καὶ ὁ Τρῆς τοῦ Τρῆ.

Choer. 137, 18: τὰ εἰς ης̄ ἰαμβικὰ ἔχοντα σύμφωνον ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον λείβω λέβης λέβητος, δείρω Δάρης Δάρητος, φέρω Φέρης Φέρητος, χαίρω Χάρης Χάρητος (ὄνομα δὲ τοῦτο στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων), πλανῶ πλάνης πλάνητος, πένω πένης πένητος, τρέμω Τρόμης Τρόμητος (οὕτως δὲ ἐλέγετο ὁ πατὴρ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος), κρατῶ Κράτης Κράτητος. ὁ δὲ δότης πλύτης θύτης οὐκ ἔχει ἀπὸ ἐνεστῶτος τὸ τ̄. τούτοις δὲ ἀκολουθεῖ κατὰ τὴν κλίσιν καὶ τὸ Σκύθης Σκύθου.

Choer. 139, 10: εὑρίσκεται πολλὰ ἰαμβικὰ καὶ διὰ τοῦ τος καὶ διὰ τῆς ου διφθόγγου κλινόμενα· ἔστι δὲ ταῦτα Ἴδης Ἴδου (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), Γύγης Γύγου καὶ Γύγητος, ἐπὶ τοῦ γίγαντος, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας λέγεται σπονδειακόν ἐστι καὶ ἰσοσυλλάβως κλίνεται, Σάκης Σάκου (ἔστι δὲ ὄνομα ἔθνους), Πύδης Πύδου (ὄνομα ποταμοῦ, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ

καδδ' ἦα Πύδη ἐρόεντα.

τοῦτο δὲ ἐναντίως ἔκλινεν ὁ Ἀντίμαχος· ὅτε μὲν γὰρ ἰαμβικόν ἐστιν, ἰσοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, ὡς ἐπὶ τῆς λεχθείσης χρήσεως, ὅτε δὲ σπονδειακόν ἐστι, περιττοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει οἷον

Πύδητος κούρη τηλεκλείτου ποταμοῖο),

μύκης μύκου καὶ μύκητος, εἰ καὶ πολλὰ σημαίνει ἡ λέξις· σημαίνει γὰρ καὶ τὰ καρβόνια τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ (fr. 47)

ὅππoτε λύχνου
δαιομένου πυρόεντες ἄδην ἐγένοντο μύκητες.

---

l. 2 cf. Ep. Cr. I 389, 15. l. 17 cf. p. 43, 20. l. 35 versus correctus ex cod. Marc. apud Gaisf. E. M. p. 7.

σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἀμανίτας τοὺς περὶ τὰ δένδρα γενομένους, ὡς παρὰ Ἀντιφάνει (Athen. II p. 60 D)

ὄπτα μύκητας πρινίνους τουσδὶ δύο,

σημαίνει δὲ καὶ τὸ μέρος τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, ἔνθα κρατεῖ τις, οὗ πεσόντος ἐκ Περσέως Μυκῆνας συνέβη κτισθῆναι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ἰσοσυλλάβως ἔκλινεν ὁ Ἀρχίλοχος, εἰπὼν (fr. 46 Bergk)

ἀλλ' ἀπερρώγασί μοι
μύκεω τένοντες.

καὶ ὅτι οὐ τὸ μέτρον αἴτιόν ἐστι, δῆλός ἐστιν Ἑκαταῖος οὕτως κλίνας· φησὶ γὰρ «καὶ ἐπαφήσας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφεος, τὸν μύκην εὗρεν ἀποπεπτωκότα». ὁ δὲ Ἄρατος (Dios. 244) περιττοσυλλάβως ἔκλινεν «ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν», πάλιν Σάπης Σάπου, καὶ Χάρης Χάρου καὶ Χάρητος, Πύλης Πύλου καὶ Πύλητος, Μύνης Μύνου καὶ Μύνητος (ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλῆς Μύνου ἔκλινεν, Αἰχμαλωτίσιν εἰπὼν

Μύνου τ' Ἐπιστρόφου τε,

ὁ δὲ ποιητὴς ἀναλόγως Μύνητος οἷον [Τ 296]

πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος),

Μέγης Μέγου (ἐξ οὗ τὸν [Ο 302]

Μέγην ἀτάλαντον Ἄρηΐ)

καὶ Μέγητος. καὶ τὸ Κόμης κύριον διχῶς κλινόμενον εὑρέθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἷον Κόμητος καὶ Κόμου ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ «δημεχθέα Χελλῶνα κοκόκνημόν τε Κόμητα»· Ἰωνικῶς δὲ καὶ Κόμεω. καὶ τὸ μὲν γύης μέρος τι γῆς καὶ μέρος ἀρότρου κατὰ Ἡσίοδον (Erg. 427) γύου κλίνεται. φασὶ δὲ ὅτι Γύης οὕτω τις καλούμενος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν. ὅταν δὲ ἰσοσυλλάβως εὑρεθῶσιν ὁ Κόμης Κόμου καὶ γύης γύου κλινόμενα, ἔχουσι ἀπολογίαν τοιαύτην.

Choer. 134, 28: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η̄ θηλυκῶν εἰς ης γινόμενα βαρύτονα ἀρσενικὰ μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες, εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον λέσχη ὁ λέσχης τοῦ λέσχου, ἀράχνη ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου, κόμη ὁ ἀκερσεκόμης τοῦ ἀκερσεκόμου, δίκη ἑλλανοδίκης ἑλλανοδίκου, γυνή ὁ μισογύνης τοῦ μισογύνου, χαίτη ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου, τέχνη ὁ κλυτοτέχνης τοῦ κλυτοτέχνου, οὕτως οὖν καὶ κόμη ὁ Κόμης τοῦ Κόμου καὶ γύη ὁ γύης τοῦ γύου. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ τύχη Εὐτυχής Εὐτυχοῦς (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον)· τοῦτο γὰρ εἰς ου̅ς̅ ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' οὐκ ἔστι βαρύτονον ἀλλ' ὀξύτονον. πρόσκειται «μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες», διὰ τὸ ἄκη τανυήκης τανυήκους. τοῦτο γὰρ βαρύτονόν ἐστι, καὶ ὅμως εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' ἔχει οὐδέτερον εἰς ες οἷον

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ (Π 473).

l. 10—13 ex Il. Pr. O 302 addidi. l. 21 ex p. 134, 16 coll. p. 47, 24. l. 23 Κόμεω Hippocrati vindicavit Meinek. d. epidem. p. 15.

Choer. 140, 30: τὰ εἰς ης βαρύτονα cπονδειακὰ εἰς ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Χρύςης Χρύςου, Πέρςης Πέρςου, Τέννης Τέννου, Ξέρξης Ξέρξου. cεςημείωται τὸ μάcθλης μάcθλητος (cημαίνει δὲ τὸν μεμαλαγμένον λῶρον) καὶ Μήλης Μήλητος ποταμὸς Κολοφῶνος διὰ τοῦ τος κλινόμενα. ἀλλὰ ταῦτα ὑπάγεται κανόνι τοιούτῳ, «τὰ εἰς λης λήγοντα διcύλλαβα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖcτον διὰ τοῦ τος κλίνεται» οἷον Μέλης Μέλητος ποταμὸς Cμυρναῖος, Πόλλης Πόλλητος, Μέμβλης Μέμβλητος, Βάμβλης Βάμβλητος. πρόςκειται «ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖcτον» διὰ τὸ Μέcθλης Μέcθλου· τοῦτο γὰρ ἰcοcυλλάβως κλίνεται οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (P 216)

Μέcθλην τε Γλαῦκόν τε.

ἔτι cεςημείωται τὸ Μόργης Μόργητος (ἔςτι δὲ ὄνομα ἔθνους), τοῦτο δὲ διὰ τοῦ τος ἐκλίθη, ἐπειδὴ τὰ εἰς γης λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ γ τὸ c ἢ τὸ ρ διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον Μίcγης Μίcγητος, Λίργης Λίργητος, χωρὶς τοῦ Ἄργης Ἄργου· τοῦτο γὰρ ἰcοcυλλάβως κλίνεται οἷον ὡς παρ' Ἡςιόδῳ (Theog. 140)

Βρόντην τε Cτεροπήν τε καὶ Ἄργην ὀμβριμόθυμον.

ἔτι cεςημείωται τὸ Ναίης Ναίητος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), κούρης κούρητος (ὁ νεώτερος οἷον

κούρητες Ἀχαιῶν [Τ 248]),

Ὄπλης Ὄπλητος (ὄνομα κύριον), Πίγρης Πίγρητος, Τίγρης Τίγρητος (ἔςτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Βάβρης Βάβρητος, Φάγρης Φάγρητος, Μάγνης Μάγνητος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον καὶ ἐθνικόν, Μάγνης γὰρ λέγεται ὁ πολίτης τῆς Μαγνηςίας), Ἴγνης Ἴγνητος, Μάcης Μάcητος, Πάρνης Πάρνηθος (ἔςτι δὲ ὄρος Ἀττικῆς), Μένδης Μένδητος (ἔςτι δὲ ὄνομα πόλεως Αἰγύπτου), γλοίης γλοίητος (cημαίνει δὲ τὸν κακοήθη), καὶ τὸ πλήρης πλήρους, Ἄρης Ἄρεος. καὶ τὸ μὲν Ναίης Ναίητος καὶ τὸ κούρης κούρητος ἔχει ἀπολογίαν τοιαύτην, ὅτι νάης νάητος καὶ κόρης κόρητος ἦν, καὶ τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν διὰ τοῦ τος ἐκλίνετο, καὶ ἐπλεόναcε τὸ μὲν νάης τὸ ι καὶ ἐγένετο ναίης, τὸ δὲ κόρης τὸ υ καὶ ἐγένετο κούρης, καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίcιν. ἔχει δὲ καὶ ἄλλην ἀπολογίαν τὰ τοιαῦτα, τὸ μὲν κούρης, ὅτι τὰ εἰς ρης λήγοντα διcύλλαβα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον μούρης μούρητος, δούρης δούρητος, οὕτως οὖν καὶ κούρης κούρητος. περὶ δὲ τοῦ Ναίης Ναίητος ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις ἡ αι καὶ οι δίφθογγοι ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνονται, ὅθεν καὶ τούτων τῶν διφθόγγων ἐπὶ τέλους οὐcῶν πολλάκις προπαροξύνεται ἡ λέξις οἷον Ῥόδιοι, Ὅμηροι, ἅμαξαι, ἄελλαι. καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς δὲ πολλάκις ἡ αι καὶ ἡ οι δίφθογγοι ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνονται, τῆς κοινῆς μὴ ἀπαρτιζούcης εἰς μέρος λόγου, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (11, 18)

ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα

καὶ παρὰ Μενάνδρῳ

οἱ τηλικοῦτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει,

καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ (Π 235)

σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

τούτου οὖν χάριν τὸ Ναίης, ὡς ἔχον τὴν αι δίφθογγον ἀντὶ κοινῆς, τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν ἐκλίθη· τούτῳ τῷ λόγῳ δὲ καὶ τὸ γλοίης γλοίητος ἐπάγεται, ἔχει γὰρ τὴν οι δίφθογγον, ἥτις, ὡς εἴρηται, πολλάκις ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνεται. τὸ δὲ Ὅπλης Ὅπλητος, καὶ Τίγρης Τίγρητος, καὶ Βάβρης Βάβρητος, καὶ Φάγρης Φάγρητος, καὶ Μάγνης Μάγνητος, καὶ Ἴγνης Ἴγνητος ἔχει ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, καὶ κοινὴν τὴν συλλαβὴν ἔχει, καὶ ὡς ἔχοντα κοινὴν τὴν συλλαβὴν τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν διὰ τοῦ τος ἐκλίθη. τὸ δὲ λάγνης λάγνου, εἰ καὶ ἔχει ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν τῷ λόγῳ τοῦ κόμης κόμου καὶ γύης γύου· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ δίκη γίνεται πλανοδίκης πλανοδίκου, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γυνή καὶ τοῦ λα τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου γίνεται λαγύνης, οἱονεὶ ὁ ἐπίτασιν πολλὴν ἔχων πρὸς τὰς γυναῖκας, καὶ κατὰ συγκοπὴν λάγνης λάγνου. τὸ δὲ Ἴγνης Ἴγνητος ἔχει καὶ ἄλλην ἀπολογίαν, ὅτι γνής γνητός ἦν, ὥσπερ Κρής Κρητός, καὶ ἐγένετο ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ ι ἀντωνυμίας (ἐγώ, σύ), ἵ, Ἴγνης Ἴγνητος, καὶ ἐφύλαξε τὴν κλίσιν τὴν αὐτήν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Κρής Κρητός Ἔγκρης Ἔγκρητος, καὶ φυλάττει καὶ τὴν αὐτὴν κλίσιν. τὸ δὲ Μάσης Μάσητος (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον [Β 562]

οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάσητά τε υἷες Ἀχαιῶν)

ἔστιν εἰπεῖν ὅτι συνεσταλμένον ἔχει τὸ α καὶ ὡς ἰαμβικὸν ἐκλίθη διὰ τοῦ τος, ἀλλὰ ποιητικῶς τὸ α ἐξέτεινε διὰ τὸ μέτρον· ἢ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ ὁ Μάσητος τοῦ Μασήτου τῷ Μασήτῳ τὸν Μάσητον γέγονε κατὰ μεταπλασμὸν Μάσητα. τὸ δὲ πλήρης πλήρους, ἐπειδὴ ἔχει οὐδέτερον εἰς ες οἷον τὸ πλῆρες, διὰ τοῦτο εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν. ἄλλως τε δὲ ὅτι οὐδέ ἐστι τοῦτο δισύλλαβον φύσει· ἀπὸ γὰρ τοῦ πλείων γέγονε πλειήρης καὶ κατὰ συγκοπὴν πλήρης. τὸ δὲ Πάρνης Πάρνηθος καὶ Μένδης Μένδητος, ἐπειδὴ θηλυκῶς λέγεται οἷον (Aristoph. Nub. 322)

βλέπε νῦν δεῦρο πρὸς τὴν Πάρνηθα.

λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς· Ἀντιφάνης ἐν Πυραυνῷ «ἐς κόρακας. ἥξω φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον». καὶ πάλιν Αἰγυπτία Μένδης εἰκότως διὰ τοῦ τος ἐκλίθη. τὰ γὰρ εἰς ης θηλυκὰ μονογενῆ διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον ἐσθής ἐσθῆτος, ποτής ποτῆτος

ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος (Λ 779)

(σημαίνει δὲ τὴν πόσιν), ποιότης ποιότητος, φιλότης φιλότητος, κακότης κακότητος. οὕτως οὖν καὶ Μένδης Μένδητος καὶ Πάρνης Πάρνητος καὶ Πάρνηθος κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ εἰς θ. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ νημερτής νημερτοῦς· τοῦτο γὰρ ὡς ἔχον οὐδέτερον εἰς

l. 33—34 ex St. B. s. v. Πάρνης addidi.

εϲ εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικήν, τοῦτο δὲ κύριον γινόμενον τὴν αὐτὴν κλίϲιν φυλάττει. ἔχομεν δὲ τὴν χρῆϲιν τοῦ κυρίου παρ' Ὁμήρῳ οἷον

Νημερτής τε καὶ Ἀψευδὴς καὶ Καλλιάναϲϲα (Ϲ 46).

τὸ δὲ Ἄρηϲ διαφόρουϲ ἔχει κλίϲειϲ· καὶ γὰρ κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν οἷον Ἄρητοϲ ἔχον τὸ Ἀρητιάδηϲ πατρωνυμικόν, καὶ πάλιν τῷ λόγῳ τῶν ϲπονδειακῶν οἷον Ἄρου, ἐξ οὗ τὸ

ἦλθεν Ἄρῃ ἐπίκουροϲ (Φ 431),

ὥϲπερ τῷ Χρύϲῃ· καὶ πάλιν

παύϲαϲθαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκταϲιάων (Ε 909)

ὥϲπερ τὸν Χρύϲην. ἔϲτι δὲ καὶ Ἄρηϲ Ἄρουϲ, ἐκ ταύτηϲ δὲ τῆϲ γενικῆϲ ἔϲτι κλητικὴ

Ἆρεϲ, Ἄρεϲ, βροτολοιγέ, μιαιφόνε,

ὥϲπερ Δημοϲθένηϲ Δημοϲθένουϲ Δημόϲθενεϲ. εὑρίϲκεται δὲ καὶ Ἄρεωϲ Ἀττικῶϲ διὰ τοῦ ω, ὡϲ ἀπὸ τοῦ Ἄρευϲ Ἄρηοϲ Ἰωνικῶϲ καὶ Ἄρευοϲ Αἰολικῶϲ.

Choer. 54, 29: τὰ εἰϲ ηϲ ὀξύτονα διϲύλλαβα πλὴν τῶν εἰϲ τηϲ, εἰ μὲν ἔχει ἓν ϲύμφωνον, εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ψευδήϲ ψευδοῦϲ, ϲαφήϲ ϲαφοῦϲ, πρηνήϲ πρηνοῦϲ. πρόϲκειται «πλὴν τῶν εἰϲ τηϲ» διὰ τὸ κριτήϲ κριτοῦ· τοῦτο δὲ παραλόγωϲ ὀξύνεται, ὤφειλε γὰρ βαρύνεϲθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ τηϲ λήγοντα ἀρϲενικὰ φύϲει διϲύλλαβα βαρύνεται οἷον δότηϲ, κλύτηϲ, θύτηϲ, ὅθεν καὶ τὸ ψάλτηϲ ἀναλογώτερόν ἐϲτι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον βαρυνόμενον τοῦ παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ ὀξυνομένου. εἰ ἔχει δύο ϲύμφωνα, διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον ἀργήϲ ἀργῆτοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ λευκόν), ἑρπήϲ ἑρπῆτοϲ (πάθοϲ τι περὶ τὸ ϲῶμα), προβλήϲ προβλῆτοϲ (ὁ προβεβλημένοϲ καὶ ἐξέχων), ἀδμήϲ ἀδμῆτοϲ ὁ ἀδάμαϲτοϲ, χερνήϲ χερνῆτοϲ ὁ χειροτέχνηϲ. ϲεϲημείωται τὸ Κουρήϲ Κουρῆτοϲ, δηλήϲ δειλῆτοϲ (sic) καὶ τὸ ψιλήϲ ψιλῆτοϲ, ὅτι τῶν εἰϲ ηϲ ὀξυτόνων διϲυλλάβων ἓν ϲύμφωνον ἐχόντων, εἰϲ ουϲ ἐχόντων τὴν γενικὴν οἷον ϲαφήϲ ϲαφοῦϲ, ψευδήϲ ψευδοῦϲ, ταῦτα διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη· ἔϲτι δὲ ἐθνικά.

Choer. 46, 16: τὰ εἰϲ ηϲ ἔχοντα οὐδέτερον εἰϲ εϲ εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ὁ εὐϲεβήϲ τοῦ εὐϲεβοῦϲ τὸ εὐϲεβέϲ, ὁ εὐγενήϲ τοῦ εὐγενοῦϲ τὸ εὐγενέϲ, ὁ ἀναιδήϲ τοῦ ἀναιδοῦϲ τὸ ἀναιδέϲ, ὁ ϲαφήϲ τοῦ ϲαφοῦϲ τὸ ϲαφέϲ, ὁ ψευδήϲ τοῦ ψευδοῦϲ τὸ ψευδέϲ, ὁ κακοήθηϲ τοῦ κακοήθουϲ τὸ κακόηθεϲ, ὁ ἐπιμήκηϲ τοῦ ἐπιμήκουϲ τὸ ἐπίμηκεϲ, ὁ πλήρηϲ τοῦ πλήρουϲ τὸ πλῆρεϲ, ὁ φιλαλήθηϲ τοῦ φιλαλήθουϲ τὸ φιλάληθεϲ, ὁ ϲυνήθηϲ τοῦ ϲυνήθουϲ τὸ ϲύνηθεϲ.

---

l. 15 cf. Choer. 44, 32, An. Ox. II 46, 16; omisi Choerobosci etymologiam vocis Ἄρηϲ ab ᾰ privativo et ῥῶ τὸ λέγω ut ab Herodiano alienum, quem Ἄρηϲ ab ἀρῶ ἀρῶμαι repetivisse scimus ex Il. Pr. Ϲ 310. l. 19 verba τοῦτο δὲ παραλόγωϲ — περὶ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ ὀξυνομένου concinentia cum Arc. 24, 6 sumpsi ex Choer. 176, 22. l. 27 quid δηλήϲ δειλῆτοϲ sibi velit, non intellego, Herodian. περὶ ὀνομάτων fr. 7 duo tantum Κουρήϲ et ψιλήϲ excipit. Similiter habent Ep. Cr. 1 239, 2 et 368, 10.

Choer. 46, 24: τὰ εἰϲ ηϲ περιϲπώμενα τρεῖϲ κλίϲειϲ ἐπιδέχεται, τὴν εἰϲ οῦϲ, ὅταν παρὰ τὸ κλέοϲ ᾖ οἷον Ἡρακλῆϲ Ἡρακλέοϲ Ἡρακλοῦϲ, Ἀνδροκλῆϲ Ἀνδροκλέοϲ Ἀνδροκλοῦϲ· τὴν διὰ τοῦ ντ, ὅταν ἀπὸ ϲυναιρέϲεωϲ τῶν εἰϲ ειϲ ᾖ οἷον δαφνήειϲ δαφνήεντοϲ δαφνῆϲ δαφνῆντοϲ, τιμήειϲ τιμήεντοϲ τιμῆϲ τιμῆντοϲ, φθογγήειϲ φθογγήεντοϲ φθογγῆϲ φθογγῆντοϲ· τὰ δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἔχοντα, εἰϲ τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Θαλῆϲ Θαλοῦ (ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον) ὡϲ παρ' Ἀριϲτοφάνει (Nub. 180) «τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν», (τοῦτο δέ, ἡνίκα βαρύνεται, διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν οἷον ὁ Θάληϲ τοῦ Θάλητοϲ ὡϲ παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 96) «πάλιν τὸ δῶρον ἐϲ Θάλητα ὤλιϲθεν»), Ἑρμῆϲ Ἑρμοῦ, Cωϲῆϲ Cωϲοῦ, Ἀπελλῆϲ Ἀπελλοῦ, Ποδῆϲ Ποδοῦ· τοῦτο δὲ καὶ Ποδῆτοϲ κλίνεται.

Choer. 48, 6: τὰ εἰϲ δηϲ πατρωνυμικὰ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ ὄντα εἰϲ τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν. πατρωνυμικὰ μὲν οἷον Ἀτρείδηϲ Ἀτρείδου, Τελαμωνιάδηϲ Τελαμωνιάδου, Πηλείδηϲ Πηλείδου· τύπου δὲ πατρωνυμικοῦ οἷον Εὐριπίδηϲ Εὐριπίδου, Θουκυδίδηϲ Θουκυδίδου, Μιλτιάδηϲ Μιλτιάδου, Ἡρώδηϲ Ἡρώδου.

Choer. 54, 7: τὰ διὰ τοῦ ωδηϲ εἰϲ οῦϲ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον πετρώδηϲ πετρώδουϲ, λιμώδηϲ λιμώδουϲ, κτηνώδηϲ κτηνώδουϲ, πυρώδηϲ πυρώδουϲ.

Choer. 51, 9: τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ εἰϲ ηϲ γινόμενα βαρύτονα, εἴτε ἁπλᾶ εἴτε παραϲύνθετα, εἰϲ τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἄραξοϲ Ἀράξηϲ Ἀράξου, Λάπιθοϲ Λαπίθηϲ Λαπίθου, εἴϲπνηλοϲ (Callim. fr. 169) εἰϲπνήληϲ (Theocr. 12, 13) εἰϲπνήλου (ϲημαίνει δὲ τὸν ἐρώμενον), ἑπτάπουϲ ἑπτάποδοϲ ἑπταπόδηϲ ἑπταπόδου, εὔπατριϲ εὐπάτριδοϲ εὐπατρίδηϲ εὐπατρίδου, Οἰδίπουϲ Οἰδίποδοϲ Οἰδιπόδηϲ Οἰδιπόδου. οὕτωϲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόχειλοϲ ἀγκυλοχείληϲ ἀγκυλοχείλου γέγονεν ἀπὸ τοῦ ϲυνθέτου παραϲύνθετον, καὶ εὐλόγωϲ εἰϲ τὴν ου δίφθογγον ἔϲχε τὴν γενικήν.

Choer. 55, 12: τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ ἀρϲενικῶν εἰϲ ηϲ γινόμενα ὀξύτονα εἰϲ οῦϲ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον νεόπτορθοϲ νεοπτορθήϲ νεοπτορθοῦϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν ἔχοντα νέον κλάδον), νεόκλαδοϲ νεοκλαδήϲ νεοκλαδοῦϲ, δύϲηχοϲ δυϲηχήϲ δυϲηχοῦϲ, τὸ δὲ ἐθελοντήϲ καὶ ἑκοντήϲ ἀπὸ τοῦ ἐθέλοντοϲ καὶ ἑκόντοϲ γενικῆϲ μετοχῆϲ εἰϲ ου ἔχει τὴν γενικήν.

Choer. 50, 9: ἔϲτι τινὰ εἰϲ ηϲ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν, μὴ τὸ ι μήτε τὸ ο μήτε τὸ υ μήτε τὸ ω, ἅτινα διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον Ἐπιάληϲ Ἐπιάλητοϲ, Ὑπέρηϲ Ὑπέρητοϲ (ἔϲτι δὲ ὀνόματα κύρια), Ἀκέληϲ Ἀκέλητοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), ὑψικέρηϲ ὑψικέρητοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν ἐν ὕψει κεκτημένον τὰ

l. 10 quae de barytono Θάληϲ proposita sunt, sumpsi ex p. 44, 13 et 136, 24, quae de Ποδῆϲ ex Priscian. VI 60. l. 21 cf. p. 150, 16, An. Ox. II 372, 10.
l. 33 observationem de ἑκοντήϲ et ἐθελοντήϲ addidi ex Arc. 25, 24. — Cf. Choer. 51, 18 et 150, 25.

κέρατα), Καβάρης Καβάρητος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Κεφάλης Κεφάλητος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), Ἀμέλης Ἀμέλητος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), καὶ ἀμένης ἀμένητος (σημαίνει δὲ τὸ παιδίον διὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος), οὐκ ἀντιστρέφοντος τοῦ κανόνος. οὐδὲ γὰρ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν μὴ τὸ ῑ μὴ τὸ ο μὴ τὸ ῡ μὴ τὸ ω, πάντα διὰ τοῦ τος κλίνεται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δημοσθένης Δημοσθένους καὶ Ἀντιγένης Ἀντιγένους καὶ Ἀριστομένης Ἀριστομένους οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τος. πρόσκειται «μὴ ἔχοντα μήτε τὸ ῑ μήτε τὸ ο̄ μήτε τὸ ῡ μήτε τὸ ω̄», ἐπειδὴ ταῦτα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, ἤγουν εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Αἰσχίνης Αἰσχίνου, Μηριόνης Μηριόνου, Κερύνης Κερύνου (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια), τελώνης τελώνου.

Choer. 53, 26: τὰ εἰς ης ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ η δύο τὰ αὐτὰ ἀμετάβολα εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἰωάννης Ἰωάννου, Ὀρθάννης Ὀρθάννου, Καβάλλης Καβάλλου. πρόσκειται «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» διὰ τὸ Πόλλης Πόλλητος· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ τος κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀλλὰ δισύλλαβον. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ ἀελλής ἀελλοῦς (σημαίνει δὲ τὸν συστρεφώδη ἄνεμον)· τοῦτο γὰρ εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' οὐκ ἔστι βαρύτονον ἀλλ' ὀξύτονον.

Choer. 53, 18 (Eustath. 1684, 31): τὰ διὰ τοῦ ολης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ὀζόλης (ἔθνος δὲ οἱ Ὀζόλαι) Ὀζόλου, γενειόλης γενειόλου, φαινόλης φαινόλου.

Choer. 53, 35: τὰ διὰ τοῦ ανης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἰορδάνης Ἰορδάνου, Ἐξοστάνης Ἐξοστάνου, Ἀϊάνης Ἀϊάνου, Βαρδάνης Βαρδάνου.

Choer. 55, 9: τὰ εἰς ηνης ὀξύτονα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον σαφηνής σαφηνοῦς ὁ σαφής, παιδηνής παιδηνοῦς ὁ παιδικός, γαληνής γαληνοῦς ὁ γαληνός τρόπος.

Choer. 49, 1: τὰ διὰ τοῦ ινης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Αἰσχίνης Αἰσχίνου, Λεπτίνης Λεπτίνου, Σμικρίνης Σμικρίνου, Μηκίνης Μηκίνου.

Choer. 53, 18 (An. Ox. II 378, 18): τὰ διὰ τοῦ ονης καὶ τὰ διὰ τοῦ υνης καὶ τὰ διὰ τοῦ ωνης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν, Μηριόνης Μηριόνου, Κεβριόνης Κεβριόνου, Κερύνης Κερύνου, τελώνης τελώνου, σιτώνης σιτώνου.

Choer. 54, 3: τὰ διὰ τοῦ ωρης καὶ τὰ διὰ τοῦ ηρης εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον χαλκήρης χαλκήρους, ξιφήρης ξιφήρους, τριήρης τριήρους,

---

l. 3 de ἀμένης ἀμένητος cf. Arc. 62, 16 et Hesych. ἀμένητα cum Schmidtii adnotatione. In quibusdam in ιλης declinationem fluctuasse patet ex St. B. 627, 10 s. Τλῶς, ubi a Τρεμίλης flectitur Τρεμίλητος et p. 633, 8 s. Τρεμίλη ab eodem declinatur Τρεμίλου.

φρενήρης φρενήρους, πλήρης πλήρους, Διώρης Διώρους (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), ὑλήωρης ὑληώρους.

Choer. 53, 1: τὰ εἰς της ἀρςενικὰ μὴ ὄντα ςύνθετα παρὰ τὸ κρατῶ ἢ κράτος μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν, χωρὶς τοῦ Κράτης Κράτητος. ἔςτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· θύτης θύτου, πλύτης πλύτου, δότης δότου, χάρτης χάρτου, ψάλτης ψάλτου, κτίςτης κτίςτου, ἐπιθέτης ἐπιθέτου, Εὐφράτης Εὐφράτου, εὐεργέτης εὐεργέτου, Μεμφίτης Μεμφίτου, πολίτης πολίτου, Ἀςκαλωνίτης Ἀςκαλωνίτου, ςτυλίτης ςτυλίτου, τραπεζίτης τραπεζίτου, οἰκέτης οἰκέτου, ποιητής ποιητοῦ, ἱκέτης ἱκέτου, δανειςτής δανειςτοῦ, φαιδρύντης φαιδρύντου, χρυςωτής χρυςωτοῦ. πρόςκειται ἐν τῷ κανόνι «ἀρςενικὰ» διὰ τὰ θηλυκὰ οἷον φιλότης φιλότητος, ποιότης ποιότητος καὶ τὰ ὅμοια. πρόςκειται «μὴ ςύνθετα παρὰ τὸ κρατῶ ἢ κράτος» διὰ τὸ Cωκράτης Cωκράτους καὶ Ἀριςτοκράτης Ἀριςτοκράτους καὶ Ἱπποκράτης Ἱπποκράτους καὶ ἀκρατής ἀκρατοῦς. — πρόςκειται «μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες» διὰ τὸ προπετής προπετοῦς προπετές.

Choer. 54, 10: τὰ εἰς ης ἀπὸ ῥημάτων ςύνθετα βαρύτονα μὴ ὄντα κύρια μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον πωλῶ παντοπώλης παντοπώλου, μετρῶ γεωμέτρης γεωμέτρου, τρίβω παιδοτρίβης παιδοτρίβου, ὀφείλω χρεωφείλης χρεωφείλου, βαίνω ναυβάτης ναυβάτου, μιςῶ ἐργομίςης ἐργομίςου, τύπτω πατροτύπτης πατροτύπτου. πρόςκειται «μὴ ὄντα κύρια» διὰ τὸ κρατῶ Cωκράτης Cωκράτους· τοῦτο γὰρ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν καὶ οὐκ εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἀλλὰ κύριά ἐςτι, τὰ γὰρ εἰς ης ἀπὸ ῥημάτων κύρια εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύῃ οἷον δεύκω Πολυδεύκης Πολυδεύκους, μέδω Διομήδης Διομήδους, πείθω Διοπείθης Διοπείθους, φαίνω Ἀριςτοφάνης Ἀριςτοφάνους. πρόςκειται «εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύῃ» διὰ τὸ κρίνω Θεοκρίνης Θεοκρίνου· τοῦτο γὰρ κύριόν ἐςτι καὶ ὅμως εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ινης. ἔτι πρόςκειται «μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες», ἐπεὶ ταῦτα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ὄλω ἐξώλης ἐξώλους ὅτι ἐξῶλες, πανώλης πανώλους ὅτι πανῶλες, ἀντῶ προςάντης προςάντους ὅτι πρόςαντες, ἀρκῶ αὐτάρκης αὐτάρκους ὅτι αὔταρκες, ἀδεῖν (σημαίνει δὲ τὸ ἀρέςκειν) αὐθάδης αὐθάδους ὅτι αὔθαδες.

Choer. 55, 16: τὰ εἰς ης ὀξύτονα παρὰ ῥῆμα ςύνθετα, μὴ ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ςπείρω πολυςπειρής πολυςπειροῦς, ἄρδω νεοαρδής νεοαρδοῦς, πήςςω ἐπάγη πρω-

---

l. 3 cf. An. Ox. II 416, 27: τὰ εἰς της ῥηματικά, εἰ μὲν ἔχοι ἀπὸ κλίςεως τὸ τ, εἰς ου ἔχει τὴν γενικὴν ὡς τοξότης τοξότου, ὀρχηςτής ὀρχηςτοῦ· εἰ δὲ ἀπὸ θέματος, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τὸ Cωκράτης Ἱπποκράτης, Cωκράτους Ἱπποκράτους. l. 15—16 manca Choerobosci verba quantum potuit expleta sunt. l. 24 verba τὰ γὰρ εἰς ης ῥημάτων κύρια — διὰ τοῦ ινης adieci ex Choer. 48, 26 cf. Ep. Cr. I 115, 9 et 118, 4 et 358, 28, E. M. 277, 30.

τοπαγής πρωτοπαγοῦς. πρόσκειται «μὴ σύνθετα ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου», ἐπειδὴ καθόλου τὰ εἰς ης ὀξύτονα σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων μίαν συλλαβὴν φυλάττει τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνεται οἷον βέβληται ἀβλής ἀβλῆτος (σημαίνει δὲ τὸν ἄτρωτον), δέδμηται ἀδμής ἀδμῆτος ὁ ἀδάμαστος, τέτρηται ἡμιτρής ἡμιτρῆτος ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τετρημένος, τέθνηκα ἡμιθνής ἡμιθνῆτος. τοῦτο δὲ, φημὶ δὴ τὸ τέθνηκα, τῇ μὲν φωνῇ ἐστιν ἐνεργητικόν, τῷ δὲ σημαινομένῳ παθητικόν. καὶ καθόλου πάντα τὰ εἰς ς λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνεται οἷον κέκραται χαλκοκράς χαλκοκρᾶτος, νεοκράς νεοκρᾶτος, τέτρωμαι ἀτρώς ἀτρῶτος, πέπτωκα ἀπτώς ἀπτῶτος.

Choer. 148, 27: τὰ εἰς ης παρ' οὐδετέρων συντεθειμένα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον σθένος Δημοσθένης Δημοσθένους, γένος Διογένης Διογένους, νεῖκος Πολυνείκης Πολυνείκους, ἦθος κακοήθης κακοήθους, κῆτος μεγακήτης μεγακήτους, μῆκος ἐπιμήκης ἐπιμήκους. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι παρ' οὐδετέρων συντεθειμένα δεῖ νοεῖν, ἵνα κατὰ τὸ τέλος ἔχῃ τὸ οὐδέτερον. τοῦτο δὲ εἴρηται διὰ τὸ Κλεοφόντης Κλεοφόντου. τοῦτο γὰρ εἰς ης ἐστὶ καὶ παρ' οὐδετέρου συντεθειμένον, φημὶ δὴ παρὰ τὸ κλέος, καὶ ὅμως εἰς ους οὐκ ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' εἰς τὴν ου δίφθογγον· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι κατὰ τὸ τέλος τὸ οὐδέτερον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἄρχουσαν.

Δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι «χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ» διὰ τὸ Ἀμέλης Ἀμέλητος καὶ ἀμένης ἀμένητος. ταῦτα γὰρ παρ' οὐδετέρων ἐστὶ συντεθειμένα, φημὶ δὴ παρὰ τὸ μέλος καὶ τὸ μένος, καὶ κατὰ τὸ τέλος ἔχει τὸ οὐδέτερον, καὶ ὅμως οὐκ ἔχει εἰς ους τὴν γενικήν, ἀλλὰ διὰ τοῦ τος κλίνεται· ἀλλ' ὑπέπεσε ταῦτα χαρακτῆρι τοιούτῳ· ἔστι τινὰ εἰς ης λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν, μὴ τὸ ῑ, μὴ τὸ ο, μὴ τὸ υ, μὴ τὸ ω, ἅτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται. — τὸ δὲ ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου οὐ παρὰ τὸ χεῖλος συντεθεμένον ἐστί, ἀλλὰ παρασύνθετον· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ ῥῖγος γίνεται δύσριγος σύνθετον καὶ παρὰ τὸ ξίφος ἄξιφος καὶ παρὰ τὸ θάρσος, ὅπερ ἐστὶν Αἰολικῶς θέρσος, ἐξ οὗ καὶ Θερσίτης, Ἁλίθερσος σύνθετον γίνεται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ χεῖλος ἀγκυλόχειλος σύνθετον γίνεται· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόχειλος συνθέτου γίνεται παρασύνθετον ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου καὶ ἔτρεψε τὸ ο εἰς η φυλάξαν τὴν αὐτὴν κλίσιν. τούτου χάριν οὐκ ὀξύνομεν αὐτό, ἀλλὰ βαρύνομεν. ὅτι δὲ εἰ ἦν σύνθετον ὤφειλεν ὀξύνεσθαι, δῆλον ἐντεῦθεν· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων εἰς ης γινόμενα σύνθετα τότε βαρύνεται, ὅταν ᾖ κύρια οἷον σθένος Δημοσθένης, γένος

l. 6 verba inde a τέθνηκα ἡμιθνής apposui ex Choer. 49, 10 cf. Ep. Cr. I 334, 17.

Διογένης, νεῖκος Πολυνείκης, κλέος Ἡρακλέης καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἡρακλῆς περιcπωμένως, καὶ ὅταν ᾖ ἀπὸ τριcυλλάβου οὐδετέρου cύνθετα οἷον cτέλεχος εὐcτελέχης, μέγεθος παμμεγέθης, καὶ ὅταν ἀπὸ διcυλλάβου οὐδετέρου ᾖ cύνθετα, ἔχοντος ἐν τῇ παραληγούcῃ τὸ η, ἐπιφερομένου ἀφώνου οἷον κῆτος μεγακήτης, ἦθος κακοήθης, μῆκος ἐπιμήκης· ἐὰν δὲ μηδὲν ἐκ τούτων τῶν τριῶν ἔχῃ, ὀξύνεcθαι θέλει οἷον μένος εὐμενής, γένος εὐγενής, εἶδος δυcειδής, κλέος δυcκλεής, τεῖχος εὐτειχής (ἔχει μὲν γὰρ τοῦτο ἄφωνον ἐπιφερόμενον, φημὶ δὴ τὸ χ, ἀλλ' οὐ παραλήγεται τῷ η), δῆνος δυcδηνής (δήνεα δέ ἐcτι τὰ βουλεύματα, τοῦτο παραλήγεται μὲν τῷ η, ἀλλ' οὐκ ἔχει ἐπιφερόμενον ἄφωνον, τὸ γὰρ ν ἡμίφωνόν ἐcτιν), ἔτος διετής τριετής ἑξαετής· ταῦτα δέ φημι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται κατὰ τὸν προειρημένον κανόνα, παρὰ δὲ τοῖc Ἀθηναίοιc βαρύνεται· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι διέτης τριέτης ἑξαέτης λέγουcι βαρυτόνως, ὁμοίως τῷ εὐνέτης, οἰκέτης (ὃ cημαίνει τὸν δοῦλον) καὶ ἱκέτης (ὃ cημαίνει τὸν παρακλήτορα), εἰ καὶ ταῦτα εἰc τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν, τῶν παρὰ τὸ ἔτος εἰc ους αὐτὴν ἐχόντων. οὐ μόνον δὲ περὶ τὸν τόνον πταίουcιν οἱ Ἀττικοὶ τοῖc παρὰ τὸ ἔτος βαρυτόνως αὐτὰ προφέροντες, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίcιν, οἱ δωδεκαέται γὰρ λέγουcι τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, ἀπὸ ἰcοcυλλάβου κλίcεως ποιούμενοι αὐτήν, ὥcπερ ὁ οἰκέτης τοῦ οἰκέτου οἱ οἰκέται, ὀφείλοντες εἰπεῖν οἱ δωδεκαέτειc ὥcπερ οἱ Δημοcθένειc, οὕτως γὰρ ἀπαιτεῖ ὁ κανών. ὡcαύτως δὲ καὶ τὰ θηλυκὰ τούτων ὡc ἀπὸ ἰcοcυλλάβου κλίcεως ποιεῖται. ὥcπερ γὰρ ὁ πολίτης τοῦ πολίτου καὶ ἡ πολῖτιc τῆc πολίτιδος, καὶ ὁ κυνηγέτης τοῦ κυνηγέτου καὶ ἡ κυνηγέτιc τῆc κυνηγέτιδος, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ τριακονταέτης τριακονταέτου ποιοῦcι τὸ θηλυκὸν ἡ τριακονταέτιc τῆc τριακονταέτιδος, ὡc παρὰ τῷ cυγγραφεῖ (Thuc. I 87) «τῶν τριακοντουτίδων cπονδῶν», ὀφείλοντες εἰπεῖν ἡ τριακονταετὴc τῆc τριακονταετοῦc. ὥcπερ γὰρ ὁ cυνήθης τοῦ cυνήθουc καὶ ἡ cυνήθης τῆc cυνήθουc, ὁ κακοήθης τοῦ κακοήθουc καὶ ἡ κακοήθης τῆc κακοήθουc, οὕτως καὶ ὁ τριακονταέτης τοῦ τριακονταέτουc καὶ ἡ τριακονταέτης τῆc τριακονταέτουc. ὅτι γὰρ τὰ παρὰ τὸ ἔτος καὶ παρὰ τοῖc Ἀττικοῖc περιττοcυλλάβως κλίνεται καὶ τουτέcτιν εἰc ους ἔχει τὴν γενικήν, ἐδήλωcεν ὁ ποιητὴc εἰπὼν (γ 305)

ἑπτάετες δ' ἤναccεν,

ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἑπταέτης τοῦ ἑπταέτους γέγονε τὸ ἑπτάετες οὐδετέρως, ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ὁ κακοήθης τοῦ κακοήθους τὸ κακόηθες οὐδετέρως· εὕρηται παρὰ τῷ cυγγραφεῖ (I 23) «καὶ τριακοντούτειc cπονδάc» ὥcπερ τὰc κακοήθειc. εἰ ἄρα οὖν τὸ ἀγκυλοχείλης cύνθετόν ἐcτιν ἀπὸ τοῦ χεῖλος τοῦ οὐδετέρου ὀνόματος καὶ οὔτε κύριόν ἐcτιν οὔτε ἀπὸ τριcυλλάβου

l. 23 ἰcοcυλλάβου, l. 27 τριακοντουτίδων corr. ex cod. Marc. Gaisf. E. M. p. 8. Cf. Cathol. p. 81. l. 30 pro οὕτωc καὶ Choerob. fortasse scripsit οὕτωc ἔδει καί. In verbis l. 32—38 aliquod vitium latere videtur.

οὐδετέρου cύνθετον οὔτε ἀπὸ διcυλλάβου οὐδετέρου παραληγομένου τῷ η, ἐπιφερομένου ἀφώνου, δηλονότι ὤφειλεν ὀξύνεcθαι· οὐκ ὀξύνεται δέ, ἀλλὰ βαρύνεται· οὐκ ἄρα ἐcτὶ cύνθετον ἀλλὰ παραcύνθετον, ὡc ἤδη προείρηται ἡμῖν. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τινὲc θέλουcι λέγειν αὐτὸ εἶναι cύνθετον ἀπὸ τοῦ χηλή τοῦ θηλυκοῦ ὀνόματος, ὅπερ σημαίνει τὸν ὄνυχα, ἵνα ᾖ ἀγκυλοχήλης διὰ τοῦ η καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η̄ εἰc τὴν ει̅ δίφθογγον γίνεται ἀγκυλοχείλης διὰ τῆc ει̅ διφθόγγου. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ χηλή, θηλυκοῦ δηλονότι ὀνόματος, ἔcτι cύνθετον, εὐλόγως εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰc η̄ θηλυκῶν εἰc ης̄ γινόμενα βαρύτονα, μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰc εc, εἰc τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ἀράχνη ἀράχνηc ἀράχνου, λέcχη ἀδολέcχης ἀδολέcχου, δίκη ἑλλανοδίκης ἑλλανοδίκου, κόμη ἀκερcοκόμης ἀκερcοκόμου, οὕτωc οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ χηλή γέγονεν ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου, τοῦ η̄ ὡc εἴρηται Βοιωτικῶc τραπέντοc εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον. δεῖ δὲ γινώcκειν ὅτι ἀναλύεται καὶ αὕτη ἡ δόξα, φημὶ δὴ ἡ λέγουcα ὅτι παρὰ τὸ χηλή ἐγένετο τὸ ἀγκυλοχείλης, οὐχ ὡc ἐπιχειρήcαντεc τινὲc λέγειν (leg. ἔλεγον)· τινὲc γὰρ λέγουcιν, ὅτι ἐὰν εἴπωμεν τὸ ἀγκυλοχείλης ἀπὸ τοῦ χηλή εἶναι, ὅπερ cημαίνει τὸν ὄνυχα, εὑρεθήcεται ἐν τῷ cτίχῳ τῷ λέγοντι

καμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι

ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ cημαινόμενον, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον· καὶ γὰρ τὸ καμψώνυχεc τοὺc ἔχονταc ἐπικεκαμμένουc τοὺc ὄνυχαc δηλοῖ. καὶ τὸ ἀγκυλοχείλης δέ, ἐὰν ἀπὸ τοῦ χηλή εἴπωμεν, ὅπερ cημαίνει τὸν ὄνυχα, τοὺc ἔχονταc ἐπικεκαμμένουc τοὺc ὄνυχαc δηλοῖ, τουτέcτι τὸ αὐτὸ cημαίνει. πρὸc τούτουc δ' ἐcτὶν εἰπεῖν, τί γὰρ ἄτοπον ἐκ παραλλήλου εἶναι τὸ αὐτὸ cημαινόμενον, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλου εὑρίcκομεν τὸ τοιοῦτον cχῆμα παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον (Β 8)

βάcκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰc ἐπὶ νῆαc Ἀχαιῶν·

καὶ γὰρ τὸ «βάcκε» καὶ τὸ «ἴθι» τὸ αὐτὸ cημαίνει. καὶ πάλιν (Π 792)

cτρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄccε·

καὶ γὰρ τὸ «cτρεφε» καὶ τὸ «δίνηθεν» τὸ αὐτό ἐcτιν. οὐκ ἄτοπον καὶ ἐπὶ τοῦ «καμψώνυχεc ἀγκυλοχεῖλαι» τὸ αὐτὸ cημαινόμενον ἐκ παραλλήλου εἶναι. κρεῖττον οὖν ἐcτιν εἰπεῖν καὶ ἀντιθεῖναι τοῖc λέγουcι τὸ ἀγκυλοχείλης παρὰ τὸ χηλή οὕτωc· οἱ Βοιωτοὶ τότε τρέπουcι τὸ η̄ εἰc τὴν ει̅ δίφθογγον, ἡνίκα μὴ τρέπεται τὸ η̄ εἰc ᾱ παρὰ τοῖc Δωριεῦcιν οἷον τὸ λέβηc καὶ πένηc οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφουcι, λέβειc καὶ πένειc λέγοντεc, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ τρέπουcι τὸ η εἰc ᾱ οἱ Δωριεῖc. τὸ δὲ Ἀτρείδηc καὶ Ὀρέcτηc ἐπειδὴ τρέπουcιν οἱ Δωριεῖc τὸ η̄ εἰc ᾱ καὶ λέγουcιν Ἀτρείδαc Ὀρέcταc, οὐ τρέπουcιν οἱ Βοιωτοὶ εἰc τὴν ει δίφθογγον τὸ η̄. εἰ ἄρα οὖν τὸ χηλή λέγεται παρὰ τοῖc Δωριεῦcι χαλά, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η εἰc ᾱ, ὡc παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίccαιc (1032)

χαλαῖcί τε ὠμοcίτοιc,

δηλονότι οὐ δύνανται αὐτὸ ποιῆcαι οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆc ει διφθόγγου κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰc τὴν ει δίφθογγον. οὐκ ἄρα οὖν τὸ ἀγκυλοχείληc cύνθετόν ἐcτιν ἀπὸ τοῦ χηλή, ἀλλ' ἔcτι παραcύνθετον, ὡc ἀνωτέρω εἰρήκαμεν. ἵνα δὲ μήτε τοῦτο παραλείψωμεν, δεῖ γινώcκειν ὅτι τινὲc ἠθέληcαν λέγειν αὐτὸ παραcύνθετον τοῦτον τὸν τρόπον· φαcὶν ὅτι ἀπὸ τοῦ χεῖλοc ἐγένετο ἀγκυλοχειλήc cύνθετον ὀξείᾳ τάcει, καὶ ἐν βαρείᾳ τάcει παραcύνθετον ἀγκυλοχείληc· καὶ γὰρ πολλάκιc καὶ ὁ τόνοc τὸ cχῆμα ἐναλλάττει. ἰδοὺ γὰρ τὸ μὲν τηλαυγήc καὶ παγκρατήc cύνθετά ἐcτι, τὸ δὲ τηλαύγηc καὶ παγκράτηc παραcύνθετα. οὕτωc οὖν ἔcτι καὶ τὸ ἀγκυλοχειλήc cύνθετον ὀξυτόνωc καὶ ἀγκυλοχείληc παραcύνθετον βαρυτόνωc· ἐναντιοῦται δὲ αὐτοῖc ἡ κλίcιc· εἰ γὰρ οὕτωc γέγονεν, ὤφειλεν εἰc ουc ἔχειν τὴν γενικήν. τὰ γὰρ τοιαῦτα εἰc ουc ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τηλαυγήc τηλαυγοῦc, παγκρατήc παγκρατοῦc καὶ τηλαύγηc τηλαύγουc καὶ παγκράτηc παγκράτουc, οὕτωc οὖν ἀγκυλοχειλήc ἀγκυλοχειλοῦc ἀγκυλοχείληc ἀγκυλοχείλουc ὤφειλεν εἶναι, ἀλλὰ ἀγκυλοχείληc ἀγκυλοχείλου φαμέν, ὥcτε ἄρα οὐκ ἐγένετο οὕτωc, ἀλλ' ὡc ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, τουτέcτιν ἀπὸ τοῦ χεῖλοc ἀγκυλόχειλοc ἀγκυλοχείληc ἀγκυλοχείλου.

Choer. 55, 29: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc υc εἰc ηc γινόμενα εἰc ουc ἔχει τὴν γενικὴν οἷον βαρύc ἀβαρήc ἀβαροῦc· βριθύc (ὁ ἰcχυρόc) ἐμβριθήc ἐμβριθοῦc· πῆχυc διπήχηc διπήχουc, τριπήχηc τριπήχουc, ὠκύc (ὁ ταχύc) ποδώκηc ποδώκουc, ἡδύc πολυηδήc πολυηδοῦc.

Choer. 146, 1: περὶ τῆc κληтικῆc τῶν εἰc ηc ἔcτι καθολικώτερον εἰπεῖν οὕτωc· τὰ εἰc ηc, ἐὰν μὲν περιττοcυλλάβωc κλίνηται, εἰc cύμφωνον ἔχει τὴν κλητικήν, τουτέcτιν εἰc c ἢ εἰc ν, ἐὰν δὲ ἰcοcυλλάβωc κλίνηται, εἰc φωνῆεν ἔχει τὴν κλητικήν, τουτέcτιν ἢ εἰc η ἢ εἰc α. καὶ λοιπὸν cυνάγονται πέντε κλητικαὶ ἐκ τῶν τεccάρων τούτων cτοιχείων. τὰ γὰρ εἰc ηc λήγοντα, ἐὰν μὲν διὰ καθαροῦ τοῦ τοc κλίνηται, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον Λάχηc Λάχητοc ὦ Λάχηc, λέβηc λέβητοc ὦ λέβηc, πένηc πένητοc ὦ πένηc. ἐὰν δὲ εἰc ουc ἔχῃ τὴν γενικήν, εἰc εc ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον Δημοcθένηc Δημοcθένουc ὦ Δημόcθενεc, Ἀριcτοφάνηc Ἀριcτοφάνουc ὦ Ἀριcτόφανεc. καὶ ἰδοὺ εὑρίcκονται κλητικαὶ διάφοροι εἰc c καταλήγουcαι. ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ντ κλίνηται, εἰc ν ἔχει τὴν κλητικὴν οἷον φθογγήc φθογγῆντοc ὦ φθογγῆν, τιμῆc τιμῆντοc ὦ τιμῆν, δαφνῆc δαφνῆντοc ὦ δαφνῆν. τὰ δὲ εἰc ηc ἰcοcυλλάβωc κλινόμενα ἔχοντα τὸ τ ἢ ἐθνικὰ ὄντα ἢ cύνθετα ἀπὸ ῥήματοc, ἢ εἰc πηc, ἅτινα καὶ ποιητικὰ δοκεῖ εἶναι, εἰc α ἔχει τὴν κλητικήν. ἐὰν δὲ μὴ οὕτωc ἔχῃ, εἰc η ἔχει τὴν κλητικήν, τουτέcτιν ἀποβολῇ τοῦ c τοῦ κατὰ τὴν εὐθεῖαν ποιεῖ τὴν κλητικήν. ἔcτω δὲ παραδείγματα τοῦ μὲν προτέρου κανόνοc ταῦτα· θύτηc θύτου ὦ θύτα,

l. 18 cf. Choer. p. 49, 17 seqq. et 50, 28 seqq. l. 22 omissa sunt ap. Choer., ut nunc est, nomina Siciliensia vel Italica in ηc ἔντοc, de quibus Theogn. 47 supra περὶ ὀνομάτων 8; ap. Lascar. exstant.

δότης δότου ὦ δότα, τοξότης τοξότου ὦ τοξότα, ποιητής ποιητοῦ ὦ ποιητά· ἰδοὺ ταῦτα ἔχει τὸ τ̄ καὶ εἰς ᾱ ποιεῖ τὴν κλητικήν. καὶ πάλιν Cκύθης Cκύθου ὦ Cκύθα, Καππαδόκης Καππαδόκου ὦ Καππαδόκα, Πέρςης Πέρςου ὦ Πέρςα. ἰδοὺ ταῦτα ἐθνικά ἐςτι καὶ εἰς ᾱ ἔχει τὴν κλητικήν. τὸ γὰρ κύριον ὄνομα τὸ Πέρςης εἰς η̄ ἔχει τὴν κλητικὴν οἷον ὦ Πέρςη, ὡς παρ' Ἡςιόδῳ (Opp. 27)

ὦ Πέρςη, cὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνὶ κάτθεο θυμῷ.

cημειούμεθα παρ' Ἡρακλείδῃ ἐν τοῖς Περὶ χρηςμῶν, ὅτιπερ καὶ λέγουςί τινες πεπλαςμένον εἶναι, τὸ «ὦ Πέρςη ποικιλόδιφρε ἵν' ἀπὸ χεῖρας ἔχεςθαι». ἔςτι γὰρ ἐνταῦθα ἐθνικὸν καὶ εἰς η̄ καταλήγει ἡ κλητική. ςύνθετα δὲ ἀπὸ ῥήματος οἷον μετρῶ γεωμέτρης γεωμέτρου ὦ γεωμέτρα, πωλῶ παντοπώλης παντοπώλου ὦ παντοπῶλα, τρίβω παιδοτρίβης παιδοτρίβου ὦ παιδοτρίβα. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα ἀπὸ ῥήματός ἐςτι ςύνθετα καὶ εἰς ᾱ ἔχει τὴν κλητικήν. εἰς πης δὲ οἷον κυνώπης κυνώπου καὶ ὦ κυνῶπα

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ ςοί τε κυνῶπα (Α 159).

τινὲς δὲ θέλουςι ταῦτα τὰ ἔχοντα τὸ π καὶ γινόμενα εἰς ᾱ ἐν τῇ κλητικῇ ποιητικὰ καλεῖν, ὡς κατὰ ποιητικὴν ἐξουςίαν γινόμενα. τοῦ δὲ δευτέρου κανόνος, τουτέςτι τῶν ἀποβολῇ τοῦ ς̄ ποιούντων τὴν κλητικήν, παραδείγματα ταῦτα· Εὐριπίδης Εὐριπίδου ὦ Εὐριπίδη, μιςογύνης μιςογύνου ὦ μιςογύνη, Ἀτρείδης Ἀτρείδου ὦ Ἀτρείδη, Μηριόνης Μηριόνου ὦ Μηριόνη

Μηριόνη Μόλου υἱέ (Ν 249),

Χρύςης Χρύςου ὦ Χρύςη

ὦ Χρύςη, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων (Α 442),

Ξέρξης Ξέρξου ὦ Ξέρξη, Τέννης Τέννου ὦ Τέννη. cημειούμεθα ἐν τούτῳ τῷ κανόνι τὸ λάγνης λάγνου ὦ λάγνα, παρ' Εὐβούλῳ ἐν Κορυδαλῷ, ἔχει δὲ οὕτως·

ἴθι δεῦρ' ἀφελοῦ τ' ὦ λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα,

καὶ τὸ πυραίχμης πυραίχμου ὦ πυραῖχμα καὶ τὸ μεναίχμης μεναίχμου ὦ μεναῖχμα, ταῦτα γὰρ εἰς ᾱ ἔχει τὴν κλητικήν, ὀφείλοντα εἰς η αὐτὴν ἔχειν. τὸ γὰρ Cτρεψιάδης Cτρεψιάδου ὦ Cτρεψιάδη καὶ Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου ὦ Ἡρακλείδη γενόμενα Cτρεψίαδες καὶ Ἡράκλειδες παρὰ τοῖς κωμικοῖς παιγνίου χάριν ἐλέχθη οἷον παρὰ Ἀριςτοφάνει ἐν Νεφέλαις (1208)

μάκαρ ὦ Cτρεψίαδες.

ἐν δὲ τοῖς ἔχουςι τὸ τ̄ cημειούμεθα τὸ Αἰήτης Αἰήτου ὦ Αἰήτη, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ (III 386)

l. 7 ἐνὶ κάτθεο M (Gaisf. E. M. p. 8); idem l. 9 πεπλαςμένον (i. e. quidam oraculum ipsum ficticium existimarunt); tum Πέρςη π. ἰδὼν ἀπὸ χεῖρας ἔχεςκεν: si τὸ «ὦ» tenemus (cf. p. 148, 12) fortasse leg. ὦ Πέρςη ποικιλόδιφρε, Τῶνδ' ἀπὸ χεῖρας ἔχεςθαι; si τὸ «ὦ» eicimus (cf. oraculum a Polluce servatum Θετταλὲ ποικιλόδιφρε) fort. leg. Πέρςη ποικιλόδιφρε θεῶν δ' ἀπὸ χ. ἔχεςθαι. l. 17 καὶ γινόμενα M.

Αἰήτη, cχέο μοι τῷδε cτόλῳ,

καὶ τὸ καλλιλαμπέτης καλλιλαμπέτου ὦ καλλιλαμπέτη καὶ τὸ αἰναρέτης αἰναρέτου ὦ αἰναρέτη, ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ

αἰναρέτη τί ϲευ ἄλλος ὀνήϲεται ὀψίγονός περ (Π 31),

αἰναρέτης δέ ἐϲτιν ὁ ἐπὶ κακῷ κεκτημένος τὴν ἀρετήν· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ

ὦ φιλοθερϲίτη (sic) φιλοκέρτομε (χ 287),

καίτοι γε τοῦ ἁπλοῦ διὰ τοῦ ᾱ ἐξενεχθέντος παρ' αὐτῷ οἷον

Θερϲῖτ' ἀκριτόμυθε (Β 246).

Choer. 155, 4: τὸ μὲν Δημοϲθένεος καὶ εὐγενέος ἐϲτὶν ἐντελῆ, τὸ δὲ Δημοϲθένους καὶ εὐγενοῦς κατὰ ϲυναίρεϲίν ἐϲτιν. ἴϲως δέ τις λέγοι, διατί μὴ τὸ ἐναντίον ἡ μὲν εἰς ο̅υ̅ϲ̅ γενικὴ ἐϲτιν ἐντελής, ἡ δὲ ε̅ο̅ϲ̅ κατὰ πάθος, τουτέϲτι κατὰ διάλυϲιν; ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἔχομεν τελικὰ τῆς γενικῆς, τῆς μὲν περιττοϲυλλάβου τὸ ϲ̄ ἐπὶ ἀρϲενικῶν καὶ οὐδετέρων οἷον Αἴας Αἴαντος, Θόας Θόαντος, λέβης λέβητος, Πάρις Πάριδος, βῆμα βήματος, ποίημα ποιήματος, μέλι μέλιτος, κρέας κρέατος. πρόϲκειται «ἐπὶ ἀρϲενικῶν καὶ οὐδετέρων» διὰ τὰ εἰς ᾱ καὶ εἰς η λήγοντα θηλυκά. ἐπὶ τούτων γὰρ τὸ ϲ̄ τελικόν ἐϲτιν ἰϲοϲυλλάβου γενικῆς οἷον μοῦϲα μούϲης, τιμή τιμῆς. τῆς δὲ ἰϲοϲυλλάβου τῶν ἀρϲενικῶν τὸ ῡ καὶ τὸ ᾱ οἷον καλός καλοῦ, κοχλίας κοχλίου, Μηνᾶς Μηνᾶ, Μητρᾶς Μητρᾶ. εἰ οὖν ἐνταῦθα φημὶ δὴ ἐν τῇ Δημοϲθένους γενικῇ καὶ εὐγενοῦς ἐϲτι τελικὸν τὸ ϲ̄, ὤφειλε περιττοϲυλλαβεῖν ἡ γενικὴ τῆς εὐθείας, ἰϲοϲυλλαβεῖ δὲ καὶ οὐ περιττοϲυλλαβεῖ, δηλονότι πέπονθεν· ἆρ' οὖν τὸ Δημοϲθένεος καὶ τὰ ὅμοια ἐντελέϲτερά ἐϲτι καὶ ὁλόκληρα καὶ περιττοϲυλλαβοῦντα τῆς ἰδίας εὐθείας. ἄλλως τε δὲ τὰ τελικὰ τῆς περιττοϲυλλάβου γενικῆς καὶ τῆς ἰϲοϲυλλάβου ὁμοῦ εὑρεθῆναι ἄτοπόν ἐϲτι· πῶς γὰρ τὰ ἐναντία δύναται ὁμοῦ εὑρίϲκεϲθαι; εἰ ἄρα ἐν τῇ Δημοϲθένους γενικῇ καὶ ταῖς ὁμοίοις ἐϲτὶ τὸ ϲ̄ τελικὸν τῆς περιττοϲυλλάβου γενικῆς καὶ τὸ ϲ̄ τελικὸν τῆς ἰϲοϲυλλάβου, δηλονότι πέπονθεν. ἔτι πᾶϲα δοτικὴ πληθυντικῶν ἰϲοϲυλλαβεῖν θέλει τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν, ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν ἀπαθῶν, οἷον Αἴαϲιν Αἴαντος, λέβηϲι λέβητος, Τρωϲί Τρωός, χηϲί χηνός, πᾶϲι παντός, μηϲί μηνός, καλοῖς καλοῦ, ϲοφοῖς ϲοφοῦ, Ὁμήροις Ὁμήρου, ἀνθρώποις ἀνθρώπου. πρόϲκειται δὲ «ὁ λόγος ἐπὶ τῶν ἀπαθῶν» διὰ τὸ καλοῖϲι καλοῦ καὶ αἴγεϲιν αἰγός, ἐπὶ τούτων γὰρ οὐκ ἰϲοϲυλλαβεῖ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντι-

l. 8 quamquam haec de vocativo accurate exposita sunt, tamen Herodianum ipsum etiam pleniora praebuisse apparet ex St B. qui quum de Πέρϲης idem quod Choerob. tradat p. 518, 15: Πέρϲαι τὸ ἔθνος — λέγεται καὶ Πέρϲης ὄνομα. καὶ τοῦ μὲν κυρίου ἡ κλητικὴ κατὰ ὕφεϲιν τοῦ ϲ̄ ὡς τὸ «ὦ Πέρϲη» (Hesiod. opp. 27). τοῦ δὲ ἐθνικοῦ κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰς ᾱ «ὦ Πέρϲα», ὦ Ϲκύθα. p. 579, 17: Ϲκύθαι: ἡ κλητικὴ Ϲκύθα ἔϲτιν ὡς Πέρϲα, ἔϲτι δὲ καὶ Ϲκύθη a gentili Ϲκύθης item atque ab ethnico Πέρϲης vocativum in η̄ flexum esse refert, et ex Priscian. VII 7 Anacreon Ἥλιε καλλιλαμπέτη (quod Choerobosco ex E. M. 670, 19 restitui pro καλλιπέτη), posuit pro καλλιλαμπέτα, Hipponax «εὔηθες κριτή» pro κριτά et Apollonius Argonauticorum in III «Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι» (v. 320) pro Αἰήτα, in eodem Αἰήτη, ϲχέο μοι τῷδε ϲτόλῳ, οὕτι γὰρ αὕτως. Alcaeus Νήρη pro Νήρης posuit et Theopompus Χάρη pro Χάρης.

κῶν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν· [ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν. πάλιν πατράσι πατρός, μητράσι μητρός· ἰδοὺ οὔτε ἐπὶ τούτων ἰσοσυλλαβεῖ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν, ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν. εἰ ἄρα οὖν τὸ μὲν Δημοσθένεσι πεντασυλλαβεῖ, τὸ δὲ Δημοσθένους τετρασυλλαβεῖ, δηλονότι πέπονθεν· ἄρα οὖν ἡ Δημοσθένεος γενικὴ ἡ πεντασυλλαβοῦσα ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν ἐντελεστέρα ἐστίν. ἔτι πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῷ παρεσχηματισμένον, εἰ μὲν ἰσοσυλλάβως κλίνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ καλός τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸν καλόν καὶ τὸ καλόν, ὁ σοφός τοῦ σοφοῦ τῷ σοφῷ τὸν σοφόν καὶ τὸ σοφόν, ὁ ἀλλότριος τοῦ ἀλλοτρίου τῷ ἀλλοτρίῳ τὸν ἀλλότριον καὶ τὸ ἀλλότριον, ὁ γνήσιος τοῦ γνησίου τῷ γνησίῳ τὸν γνήσιον καὶ τὸ γνήσιον· εἰ δὲ περιττοσυλλάβως κλίνοιτο, τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος τῷ χαρίεντι τὸν χαρίεντα ὦ χαρίεν καὶ τὸ χαρίεν, ὁ σώφρων τοῦ σώφρονος τῷ σώφρονι τὸν σώφρονα ὦ σῶφρον καὶ τὸ σῶφρον, ὁ ταχύς τοῦ ταχέος τῷ ταχεῖ τὸν ταχέα ὦ ταχύ καὶ τὸ ταχύ, ὁ ἄρσην τοῦ ἄρσενος τῷ ἄρσενι τὸν ἄρσενα ὦ ἄρσεν καὶ τὸ ἄρσεν, ὁ λιπόπατρις τοῦ λιποπάτριδος τῷ λιποπάτριδι τὸν λιποπάτριδα ὦ λιπόπατρι καὶ τὸ λιπόπατρι. εἰ οὖν τὰ οὐδέτερα φημὶ δὴ τὸ εὐγενές καὶ τὸ εὐσεβές ὁμοφωνεῖ τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ, ὦ εὐγενές γὰρ καὶ τὸ εὐγενές, ὦ εὐσεβές γὰρ καὶ τὸ εὐσεβές, καὶ ὡς δέδεικται ὁμοφωνεῖ τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ οὐχὶ τῇ αἰτιατικῇ, τὸν εὐσεβῆ γὰρ καὶ τὸν εὐγενῆ ἡ αἰτιατική, δηλονότι περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον τοῦ εὐσεβέος καὶ τοῦ εὐγενέος· ἄρα οὖν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ τοῦ εὐγενοῦς πεπονθότα ἐστίν· οὐ κλίνεται γὰρ περιττοσυλλάβως. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τῇ μὲν ἐντελεῖ γενικῇ κέχρηνται οἱ Ἴωνες οἷον Δημοσθένεος καὶ Διομήδεος· οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος τῇ συνηρημένῃ οἷον Δημοσθένους καὶ Διομήδους.

Choer. 157, 21: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ε̄ καὶ τὸ ο̄ τριχῶς συναιρεῖται, καὶ γὰρ εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον Δημοσθένεος Δημοσθένους, εὐσεβέος εὐσεβοῦς· παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι καὶ τοῖς Ἴωσιν εἰς τὴν ευ̅ δίφθογγον οἷον [Ἰδομενέος Ἰδομενεῦς

Ἰδομενεῦς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα (N 424)·

καὶ πάλιν] Ὀδυσσέος Ὀδυσσεῦς

Ὀδυσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ (ω 397)·

καὶ πάλιν Ἐρεβέος Ἐρεβεῦς

ἐξ Ἐρεβεῦς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο (Θ 368),

σπανίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εὑρίσκεται τὸ ε̄ καὶ τὸ ο̄ εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον συναιρούμενα οἷον πλέον πλεῖν, δέον δεῖν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις (91)

---

l. 32—34 verba uncinis inclusa non Herodianea esse possunt: cf. Il. Pr. N 424.

Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.
καὶ πάλιν δέον δεῖν, «δεῖν τόδ' ἐγένετο», ἀντὶ τοῦ δέον τόδε ἐγένετο.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ εἰς ης ἔχοντα τὴν γενικὴν εἰς ους οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς οἷον Δημοσθένης Δημοσθένεως Δημοσθένους καὶ Διομήδης Διομήδεως Διομήδους, ὥσπερ Πηλεύς Πηλέος καὶ Πηλέως Ἀττικῶς καὶ βασιλεύς βασιλέος καὶ βασιλέως Ἀττικῶς. καὶ λέγουσί τινες τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων ἐποίησαν κρᾶσιν οἱ Ἀττικοὶ κατὰ τὴν γενικήν, τούτου χάριν οὐκ ἐποίησαν ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· οὗτοι δὲ οὐκ ἀκριβῶς λέγουσι, πολλάκις δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἔκτασιν καὶ κρᾶσιν ποιοῦνται οἷον Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, Πειραιέως Πειραιῶς, Στειριέως Στειριῶς. τί οὖν ἄτοπον ἐπὶ τούτων ἔκτασιν γενέσθαι καὶ κρᾶσιν; κρεῖττον οὖν ἐστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦντες διὰ τοῦ ε καὶ ω τὴν γενικήν, ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσι καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦσιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦσιν, οἷον ἐπὶ τῶν εἰς ευς ποιοῦντες διὰ τοῦ ε καὶ ω τὴν γενικὴν καὶ ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσι καὶ οὐκ ἐπὶ μὲν τῶν ὄντων κυρίων τοῦτο ποιοῦσιν ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων τοῦτο οὐ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπὶ ὅλων ποιοῦσιν οἷον Πηλεύς Πηλέως, Ἀτρεύς Ἀτρέως, βασιλεύς βασιλέως, ἱερεύς ἱερέως. εἰ ἐποίησαν οὖν ἐπὶ τῶν εἰς ης εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων διὰ τοῦ ε καὶ ω, ἠναγκάζοντο καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τοῦτο ποιῆσαι· εἰ δὲ ἐποίησαν διὰ τοῦ ε καὶ ω καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τὴν γενικήν, εἶχον ταῦτα συνεμπίπτειν τοῖς ἐπιρρήμασιν οἷον ὁ εὐσεβής τοῦ εὐσεβέως καὶ εὐσεβέως δὴ ἐγένετο, ὁ ἀτρεκής τοῦ ἀτρεκέως καὶ ἀτρεκέως ἐλάλησεν, ὁ εὐγενής τοῦ εὐγενέως καὶ εὐγενέως συνέτυχεν. τῶν οὖν ἐπιθέτων κωλυομένων γενέσθαι διὰ τοῦ ε καὶ ω κατὰ τὴν γενικὴν Ἀττικῶς διὰ τὴν συνέμπτωσιν τῶν ἐπιρρημάτων, κωλύεται καὶ τὰ κύρια τὰ εἰς ης εἰς ους ἔχοντα τὴν γενικὴν γενέσθαι διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικήν· ὡς γὰρ εἴρηται, οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦντες διὰ τοῦ ε καὶ ω τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσιν καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦσιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦσιν.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αὐτίαν τὰ εἰς ης εἰς ους ἔχοντα τὴν γενικὴν οὐ γίνεται διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶς οἷον Δημοσθένης Δημοσθένηος, Διομήδης Διομήδηος, ὥσπερ Πηλεύς Πηλῆος καὶ Ἀχιλλεύς Ἀχιλλῆος. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· οἱ Ἴωνες ποιοῦντες διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσι καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦσιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦσιν οἷον τῶν εἰς ευς ποιοῦντες διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσιν. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων τοῦτο ποιοῦσιν ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων τοῦτο οὐ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπὶ ὅλων ποιοῦσιν οἷον Ἀχιλλεύς Ἀχιλλῆος, Πηλεύς Πηλῆος, βασιλεύς βασιλῆος, ἱερεύς ἱερῆος.

l. 2 v. δεῖν maxime Byzantinis in usu fuisse (velut δεῖν εἶναι et similia) monuit Boissonade Anecd. II 78. III 47.

εἰ ἐποίηcαν οὖν ἐπὶ τῶν εἰc ηc εἰc ουc ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν οἱ Ἴωνεc, ἠναγκάζοντο καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τοῦτο ποιῆcαι, εἰ δὲ ἐποίηcαν ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων, ἠναγκάζοντο καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων τοῦτο ποιῆcαι. καθόλου γὰρ πᾶν οὐδέτερον ἀπὸ ἀρcενικοῦ γεγενημένον κατὰ παραcχηματιcμὸν τὴν τῶν ἀρcενικῶν κλίcιν ἐπιδέχεται καὶ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ οἷον ὁ καλόc τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸ καλόν τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ, ὁ cοφόc τοῦ cοφοῦ τῷ cοφῷ καὶ τὸ cοφόν τοῦ cοφοῦ τῷ cοφῷ, ὁ χαρίειc τοῦ χαρίεντοc τῷ χαρίεντι καὶ τὸ χαρίεν τοῦ χαρίεντοc τῷ χαρίεντι, ὁ ἄρcην τοῦ ἄρcενοc τῷ ἄρcενι καὶ τὸ ἄρcεν τοῦ ἄρcενοc τῷ ἄρcενι. εἰ δὲ ἐποίηcαν ἐπὶ τῶν οὐδετέρων διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν οἷον εὐcεβέc τοῦ εὐcεβῆοc τὸ εὐγενέc τοῦ εὐγενῆοc, εὑρίcκετο ἡ παραλήγουcα τῆc γενικῆc μείζονα χρόνον ἔχουcα τῆc ληγούcηc τῆc ἰδίαc εὐθείαc, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον. οὐδέποτε γὰρ ἡ παραλήγουcα τῆc περιττοcυλλάβου γενικῆc μείζονα χρόνον ἔχει τῆc ληγούcηc τῆc ἰδίαc εὐθείαc, ἀλλ' ἴcον ἢ ἐλάττονα· ἴcον μὲν οἷον Λάχηc Λάχητοc, ἔρωc ἔρωτοc, Πάριc Πάριδοc, ἔλαccον δὲ οἷον Ἕκτωρ Ἕκτοροc, Μέμνων Μέμνονοc, Πηλεύc Πηλέωc, Ἀχιλλεύc Ἀχιλλέωc· οὐδέποτε δὲ μείζονα, ὡc εἴρηται, χωρὶc εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύcῃ διὰ τὸ φοῖνιξ φοίνικοc καὶ κῆρυξ κήρυκοc. τῶν οὖν οὐδετέρων κωλυομένων γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc κατὰ τὴν γενικὴν κωλύεται καὶ τὰ ἀρcενικὰ ἐπίθετα γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc κατὰ τὴν γενικήν· τῶν δὲ ἐπιθέτων κωλυομένων γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc κατὰ τὴν γενικὴν κωλύεται καὶ τὰ κύρια τὰ εἰc ηc εἰc ουc ἔχοντα τὴν γενικὴν γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc. ὡc γὰρ εἴρηται, οἱ Ἴωνεc ποιοῦντεc διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅληc τῆc καταλήξεωc τοῦτο ποιοῦcι καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦcιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦcιν.

Ἰcτέον ὅτι ἀπὸ τῆc Δημοcθένεοc γενικῆc ἐγένετο ἡ Δημοcθένεϊ δοτικὴ τροπῇ τοῦ οc εἰc ι, ὥcπερ Αἴαντοc Αἴαντι, Λάχητοc Λάχητι, καὶ λοιπὸν κατὰ cυναίρεcιν τοῦ ε καὶ ι εἰc τὴν ει δίφθογγον γίνεται Δημοcθένει.

Ἰcτέον ὅτι ἀπὸ τοῦ Δημοcθένεϊ γέγονε Δημοcθένεα τροπῇ τοῦ ι εἰc α ὥcπερ Αἴαντι Αἴαντα, Λάχητι Λάχητα, καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ ε καὶ α εἰc η Δημοcθένη ὥcπερ τείχεα τείχη, βέλεα βέλη. δεῖ γινώcκειν, ὅτι ἐὰν εὑρεθῇ τὸ ε ἔχον προηγούμενον φωνῆεν, τότε τὸ ε καὶ τὸ α εἰc η κιρνᾶται καὶ εἰc α μακρὸν οἷον εὐφυέα εὐφυᾶ, ὑγιέα ὑγιῆ καὶ ὑγιᾶ. ἐὰν δὲ εὑρεθῇ ἔχον προηγούμενον cύμφωνον, τότε τὸ ε καὶ α εἰc η μόνωc κίρναται οἷον Δημοcθένεα Δημοcθένη, εὐγενέα εὐγενῆ.

Ἰcτέον δὲ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν κυρίων τῶν εἰc ηc εἰc ουc ἐχόντων τὴν γενικὴν εἰc ν ποιοῦcι τὴν αἰτιατικὴν καὶ εἰc η τὴν κλητικὴν οἷον ὁ Δημοcθένηc τοῦ Δημοcθένουc τῷ Δημοcθένει τὸν Δημοcθένην ὦ Δημοcθένη, ὁ Διομήδηc τοῦ Διομήδουc τῷ Διομήδει τὸν Διομήδην ὦ Διομήδη, ὁ Ἀριcτοφάνηc τοῦ Ἀριcτοφάνουc τῷ Ἀριcτο-

φάνει τὸν Ἀριcτοφάνην ὦ Ἀριcτοφάνη· ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων οὔτε εἰc ν̄ ποιοῦcι τὴν αἰτιατικὴν οὔτε εἰc η τὴν κλητικήν, οὐδὲ γὰρ λέγουcιν τὸν κακοήθην καὶ τὸν cυνήθην καὶ ὦ κακοήθη καὶ ὦ cυνήθη. καὶ ἡ αἰτία ἐcτὶν αὕτη· ποιοῦντες γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὴν αἰτιατικὴν εἰc ν καὶ τὴν κλητικὴν εἰc η ποιοῦcιν οἷον τὸν Δημοcθένην ὦ Δημοcθένη τὸν Διομήδην ὦ Διομήδη. εἰ ἐποίηcαν οὖν ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τὴν αἰτιατικὴν εἰc ν, ἠναγκάζοντο καὶ τὴν κλητικὴν εἰc η ποιῆcαι. τῆc δὲ κλητικῆc εἰc η ληγούcηc ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ἠναγκάζοντο καὶ τὰ οὐδέτερα εἰc η καταλήγειν, ὅπερ ἄτοπον. πᾶν γὰρ οὐδέτερον ὄνομα, ἀρcενικῷ παρεcχηματιcμένον καὶ περιττοcυλλάβωc κλινόμενον τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ ἄρcην τοῦ ἄρcενοc τῷ ἄρcενι ὦ ἄρcεν καὶ τὸ ἄρcεν, ὁ cώφρων τοῦ cώφρονοc ὦ cῶφρον καὶ τὸ cῶφρον. ἀλλὰ μὴν τὰ οὐδέτερα οὐ δύναται καταλήγειν εἰc η̄, τὸ γὰρ η οὐκ ἔcτι τελικὸν τῶν οὐδετέρων κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν. τὸ γὰρ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ο̄ν̄ καὶ οὐ καταλήγει εἰc η φύcει. λοιπὸν τῶν οὐδετέρων κωλυομένων εἰc η̄ καταλήγειν κωλύεται καὶ ἡ κλητικὴ εἰc η̄ καταλήγειν, κωλύεται καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰc ν̄ καταλήγειν. ἔχομέν γὰρ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ποιοῦντες τὴν αἰτιατικὴν εἰc ν καὶ τὴν κλητικὴν εἰc η ποιοῦcι. τούτων οὖν χάριν ἐπὶ τῶν εἰc η̄c̄ εἰc ουc ἐχόντων τὴν γενικὴν ἐπιθέτων οὐ ποιοῦcιν οἱ Ἀττικοὶ εἰc η τὴν κλητικὴν καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἰc ν.

Choer. 162, 34: δεῖ παραφυλάξαcθαι τοῦτο, ὅτι οἱ ἔχοντες ἔθοc Ἀττικοὶ ποιεῖν τὰc αὐτὰc ὀρθὰc καὶ κλητικὰc οἷον ὁ Αἴαc ὦ Αἴαc, ὁ Θόαc ὦ Θόαc, ὁ κοχλίαc ὦ κοχλίαc, ἐπὶ τῶν εἰc ηc εἰc ουc ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων οὐχ εὑρίcκονται ποιοῦντες ὁμόφωνον τὴν κλητικὴν τῇ εὐθείᾳ. οὐδὲ γὰρ λέγουcιν ὦ Ἀριcτοφάνηc καὶ ὦ Δημοcθένηc, ἀλλ' ὦ Ἀριcτοφάνη καὶ ὦ Διομήδη καὶ ὦ Δημοcθένη. δεῖ δὲ προcθεῖναι ὅτι ἐν τοῖc εἰc ηc εἰc ουc ἔχουcι τὴν γενικὴν οὖcι παρὰ τὸ κλέοc ποιοῦcιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλτικὴν οἷον ὁ Νικοκλῆc ὦ Νικοκλῆc, ὁ Περικλῆc ὦ Περικλῆc, ὁ Cοφοκλῆc ὦ Cοφοκλῆc, ὁ Ἡρακλῆc ὦ Ἡρακλῆc. πρόcκειται «ἐπὶ τῶν κυρίων», ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων παρ' αὐτοῖc ὁμόφωνόc ἐcτιν ἡ κλητικὴ τῇ εὐθείᾳ οἷον ὁ δυcτυχήc ὦ δυcτυχήc, ὡc παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἥρωϊ

ὦ δυcτυχήc, εἰ μὴ βαδιῆc (sic)

καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Δυcκόλῳ

ὦ δυcτυχήc, τί οὐ καθεύδειc,

καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίωc ἐπιθέτων.

Ἀπὸ τῆc Δημοcθένεϊ δοτικῆc γέγονε Δημοcθένεε τροπῇ τοῦ ῑ εἰc ε ὥcπερ Αἴαντι Αἴαντε, καὶ κατὰ κρᾶcιν τῶν δύο εε εἰc η̄ γίνεται Δημοcθένη.

l. 21 de Ζαῆ accusativo, quem alii Ζαῆν Aeolice, quod Ζάην scribendum fuit, alii Ζαῆν' pronuntiaverunt, cf. Schol. ad Od. μ 313. l. 33 seqq. — Δυcκόλῳ ex cod. Marc. additi; si fides ei habenda est, Meinek. qui posteriorem versum Misumeno dedit (frg. 10. 11), erravit.

Ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ Αἴαντε γίνεται Αἰάντοιν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Δημοϲθένεε γίνεται Δημοϲθενέοιν, καὶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̅ καὶ τῆϲ οι διφθόγγου Δημοϲθενοῖν.

Choer. 164, 8: ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ Αἴαντε γίνεται Αἴαντεϲ προϲθέϲει τοῦ ϲ̅, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Δημοϲθένεε γίνεται Δημοϲθένεεϲ προϲθέϲει τοῦ ϲ̅ καὶ κατὰ κρᾶϲιν τῶν δύο εε̅ εἰϲ τὴν ει̅ δίφθογγον Δημοϲθένειϲ.

Δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι ἐν μὲν τοῖϲ δυϊκοῖϲ τὰ δύο εε̅ εἰϲ η κίρναται οἷον Δημοϲθένεε Δημοϲθένη, Διομήδεε Διομήδη· ἐν δὲ τοῖϲ πληθυντικοῖϲ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον οἷον Δημοϲθένεεϲ Δημοϲθένειϲ, Διομήδεεϲ Διομήδειϲ, ϲπανίωϲ δὲ καὶ ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ, ἀλλ' εὑρίϲκεται τὰ δύο εε̅ εἰϲ τὴν ει̅ δίφθογγον κιρνάμενα οἷον ταρίχεε ταρίχει, πόλεε πόλει, ὡϲ παρ' Αἰϲχίνῃ τῷ Ϲωκρατικῷ «τούτω τὼ πόλει» (λέγει δὲ περὶ Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαιμονίων), καὶ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ εἰϲ η οἷον ἱππέεϲ ἱππῆϲ καὶ βαϲιλέεϲ βαϲιλῆϲ. ταῦτα δὲ Ἀττικά ἐϲτι καὶ ἐπὶ μόνων τῶν εἰϲ ευϲ̅ τοῦτο ποιοῦϲιν οἱ Ἀττικοί, φημὶ δὴ τὸ κιρνᾶν τὰ δύο εε εἰϲ η ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν μὲν τοῖϲ δυϊκοῖϲ τὰ δύο εε εἰϲ η κιρνᾶται, ἐν δὲ τοῖϲ πληθυντικοῖϲ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον. καὶ ἔϲτιν ἀπολογήϲαϲθαι περὶ τούτων οὕτωϲ· τὸ ι̅ χαρακτηριϲτικόν ἐϲτι τῆϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν, οὐ μὴν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν οἷον φίλοι, ὅμηροι, κοχλίαι, Αἰνεῖαι. ἐπειδὴ οὖν τὸ ι̅ χαρακτηριϲτικόν ἐϲτι τῆϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν, εὐλόγωϲ οὖν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ τὰ δύο εε̅ εἰϲ τὴν ει̅ δίφθογγον κίρναται, ἐν δὲ τοῖϲ δυϊκοῖϲ εἰϲ τὸ η, ἐπειδὴ εἰ ἐγένετο τῶν δύο εε̅ κρᾶϲιϲ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ, εὑρίϲκεται τὸ ι̅ ἐν τῇ τελευταίᾳ ϲυλλαβῇ, ὅπερ ἐϲτὶ γνήϲιον, ὡϲ εἴρηται, τῆϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν. τούτου χάριν, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τὸ ι̅ τελικὸν ἐπὶ τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν, οὐκ ἐγένετο ἡ κρᾶϲιϲ τῶν δύο εε εἰϲ τὴν ει̅ δίφθογγον ἀλλ' εἰϲ τὸ η̅. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν καὶ ἑτέραν τοιαύτην ἀπολογίαν· οὐδέποτε εὑρίϲκεται ἐν ἀρϲενικοῖϲ ὀνόμαϲιν εὐθεῖα δυϊκῶν εἰϲ οἱανδήποτε δίφθογγον λήγουϲα οἷον τὼ Αἴαντε, τὼ λέβητε, τὼ Ἀτρείδα, τὼ Ὀρέϲτα. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῆϲ εἰϲ α̅ καὶ εἰϲ ω ληγούϲηϲ δοτικῆϲ τῶν ἑνικῶν, δηλονότι μετὰ τοῦ ι̅ οὔϲηϲ, ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν οὐκ ἔχει τὸ ι̅ προϲγεγραμμένον οἷον τῷ κοχλίᾳ τὼ κοχλία, τῷ ὁμήρῳ τὼ ὁμήρω. τούτων οὖν χάριν ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ οὐ κίρναται τὰ δύο εε̅ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον. πρόϲκειται «ἐν ἀρϲενικοῖϲ ὀνόμαϲιν» διὰ τὸ ταρίχεε ταρίχει, πόλεε πόλει· ταῦτα γὰρ διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου γράφεται. ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτιν ἀρϲενικὰ ἀλλὰ τὸ μὲν οὐδέτερον τὸ δὲ θηλυκόν, ἄλλωϲ τε δὲ καὶ ϲπάνιά ἐϲτιν ἅτινα οὐκ ἔρρηται εἰϲ κανόνα. ἔϲτι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην ἀπολογίαν τοιαύτην· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πλείοϲι φωνήεϲι κέχρηται πολλάκιϲ ὡϲ πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν οἷον τὼ ὁμήρω οἱ ὅμηροι, τὼ κοχλία οἱ κοχλίαι. ἰδοὺ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν δύο ἔχει φωνήεντα, τῆϲ εὐθείαϲ τῶν

l. 38 ἔρρηται scripsi pro ἔρρονται; an εἴρονται, inseruntur?

δυϊκῶν ἓν φωνῆεν ἐχούϲηϲ. εἰκότωϲ οὖν ἐν μὲν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ τὰ δύο ε̄ε̄ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον κίρναται, ἐν δὲ τοῖϲ δυϊκοῖϲ εἰϲ τὸ η, ἵνα πλείονα ϲχῇ φωνήεντα ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν. ἔϲτι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην ἀπολογίαν τοιαύτην· ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν μείζονι χρόνῳ κέχρηται πολλάκιϲ ὡϲ πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν οἷον τὼ ὁμήρω οἱ ὅμηροι· τὸ ω μεῖζόν ἐϲτι τῆϲ ο̄ῑ διφθόγγου. τὰ Μηδεία αἱ Μήδειαι. τὸ ᾱ τὸ φύϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τῆϲ ᾱῑ διφθόγγου. ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ η̄ μεῖζόν ἐϲτι τῆϲ ε̄ῑ διφθόγγου, εἰκότωϲ ἐν μὲν τοῖϲ δυϊκοῖϲ τὰ δύο εε εἰϲ η̄ κίρναται, ἐν δὲ τοῖϲ πληθυντικοῖϲ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον, ἵνα εὑρεθῇ μείζονα χρόνον ἔχουϲα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ὡϲ πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν.

Choer. 169, 2: πᾶϲα αἰτιατικὴ ἑνικῶν εἰϲ α λήγουϲα προϲθέϲει τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον Αἴαντα Αἴαντας, λέβητα λέβηταϲ, Λάχητα Λάχηταϲ, ἔρωτα ἔρωταϲ. οὕτωϲ οὖν καὶ Δημοϲθένεα Δημοϲθένεαϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̄ καὶ α εἰϲ τὴν ε̄ῑ δίφθογγον Δημοϲθένειϲ.

Choer. 170, 10: δεῖ καὶ τοῦτο γινώϲκειν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰϲ η̄ϲ̄ εἰϲ ο̄ῡϲ̄ ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ ἔτοϲ διὰ τοῦ ᾱ ποιοῦϲι τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον ὁ Δημοϲθένηϲ τοῦ Δημοϲθένουϲ τοὺϲ Δημοϲθένας, ὁ Ἀριϲτοφάνηϲ τοῦ Ἀριϲτοφάνουϲ τοὺϲ Ἀριϲτοφάναϲ, ὁ δωδεκαέτηϲ τοῦ δωδεκαέτουϲ τοὺϲ δωδεκαέταϲ, ὁ ἑπταέτηϲ τοῦ ἑπταέτουϲ τοὺϲ ἑπταέταϲ. τὴν δὲ εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆϲ ᾱῑ διφθόγγου ποιοῦϲιν ἐπὶ τούτων. οἷον οἱ Δημοϲθέναι, οἱ Ἀριϲτοφάναι, οἱ ἑπταέται.

Περὶ τῶν εἰϲ ῑϲ̄.

Choer. 181, 15: τὰ εἰϲ ῑϲ̄ μονοϲύλλαβα φύϲει εἰϲ ϲ̄ λήγοντα μακρὸν ἔχει τὸ ῑ καὶ προϲθέϲει τοῦ οϲ κλίνεται οἷον κίϲ κιόϲ

ἀκιώτατοι ἱϲτοβοῆεϲ (Hesiod. Opp. 433),

λίϲ λιόϲ

ὥϲτε λὶϲ ἠϋγένειοϲ (P 109).

---

l. 15 extrema verba καὶ κατὰ κρᾶϲιν — Δημοϲθένειϲ ex Herodiani sententia, quam ex ipso Choer. p. 861, 18 cognovimus, transformavi, nam Choeroboscus haec habet: μηδεὶϲ οἰέϲθω, ὅτι τὸ Δημοϲθένειϲ ἀπὸ τοῦ Δημοϲθένεαϲ γέγονε κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰϲ ε̄ῑ· τὸ γὰρ ε̄ καὶ ᾱ εἰϲ η̄ κίρναται. ἀλλὰ δεῖ λέγειν ὅτι ὁμοφωνία ἐϲτὶ τῆϲ αἰτιατικῆϲ τῶν πληθυντικῶν πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. πᾶϲα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰϲ ϲ̄ λήγουϲα καὶ ϲυναιρουμένη κατὰ τὴν τελευταίαν ϲυλλαβὴν τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον αὐτῇ καὶ τὴν κλητικήν, οἷον οἱ βότρυϲ τοὺϲ βότρυϲ ὦ βότρυϲ, οἱ βοῦϲ τοὺϲ βοῦϲ ὦ βοῦϲ, οἱ ἰχθῦϲ τοὺϲ ἰχθῦϲ ὦ ἰχθῦϲ, οἱ ἡδεῖϲ τοὺϲ ἡδεῖϲ ὦ ἡδεῖϲ, οἱ εὐγενεῖϲ τοὺϲ εὐγενεῖϲ ὦ εὐγενεῖϲ, οἱ εὐφυεῖϲ τοὺϲ εὐφυεῖϲ ὦ εὐφυεῖϲ. οὕτωϲ οὖν καὶ οἱ Δημοϲθένειϲ τοὺϲ Δημοϲθένειϲ ὦ Δημοϲθένειϲ. Atque fortasse ipse Herodianus abnormem crasin per homophoniam casuum excusavit hoc fere modo: ἐγένετο δὲ ϲυναίρεϲιϲ τοῦ ε̄ καὶ α εἰϲ ε̄ῑ καὶ οὐκ εἰϲ η ὡϲ ἔθοϲ, ἵν' ᾖ ὁμοφωνία τῆϲ αἰτιατικῆϲ τῶν πληθυντικῶν πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. πᾶϲα γὰρ εὐθεῖα κτλ. Tum secutura essent Choer. 170, 4 οἱ δὲ Ἀττικοὶ τούτῳ τῷ λόγῳ οὐκ ἀκολουθοῦϲιν· ἐκεῖνοι γὰρ ἐπὶ τῶν εἰϲ ε̄ῡϲ̄ ϲυναιροῦντεϲ τὰ δύο ε̄ε̄ εἰϲ τὸ η̄ ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν οἷον ἱππέεϲ ἱππῆϲ, βαϲιλέεϲ βαϲιλῆϲ, οὐ ποιοῦϲι τὴν αἰτιατικὴν ὁμόφωνον τῇ εὐθείᾳ· οὐδὲ γὰρ ποιοῦϲι τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν διὰ τοῦ η̄.

λῖες μέντοι λίεςςι παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐπὶ τοῦ λέοντος· τὸ γὰρ λίς ὅτε ἐπὶ τῆς πέτρας οἷον

πέτρη γὰρ λίς ἐςτιν (μ 79)

ἀντὶ τοῦ ὁμαλή ἐςτι πάντῃ ἄκλιτον. ταῦτα δὲ μακρὸν ἔχει τὸ ῑ. τινὲς δὲ καὶ τὴν Διός γενικὴν ἀπὸ τῆς Δίς εὐθείας θέλουςι λέγειν τῆς εἰρημένης παρὰ τῷ Ῥίνθωνι· αὕτη δὲ ἑτερόκλιτός ἐςτιν, ἀπὸ γὰρ τῆς Ζεύς εὐθείας ἐςτίν. οὐ γὰρ δύναται ἀπὸ τῆς Δίς εὐθείας εἶναι ἡ Διὸς γενική, ἐπειδὴ βραχὺ δεῖ ἔχειν τὸ ῐ οἷον

εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος (B 2).

εἰ δ' ἦν ἀπὸ τῆς Δίς εὐθείας ὤφειλε μακρὸν ἔχειν τὸ ῑ, ὥςπερ κίς κιός, λίς λιός (εἰ γὰρ καὶ εὕρηται τὸ λίς ςυνεςταλμένον ἔχον τὸ ῐ, ὡς ἐπὶ τοῦ

ὥςτε λὶς ἠϋγένειος

ποιητικῶς)· ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν Μοψοπίᾳ, ὡς ἐπὶ τοῦ

οἱ ἐπιθύουςιν βουςὶ λίες,

καὶ πάλιν

κάπροι τε λίες τε,

ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό, ὡς ἐπὶ τοῦ

λῖες μέν τοι λίεςςιν.

ἡ δὲ Διός γενικὴ οὐδέποτε ἔχει αὐτὸ ἐκτεταμένον. τούτων οὕτως ἐχόντων, μόνον τὸ τίς τινός διὰ τοῦ ν κλίνεται καὶ οὐ διὰ καθαροῦ τοῦ ος· καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο ἐπειδὴ ςυςτέλλει τὸ ῐ, τῶν εἰς ις μονοςυλλάβων ἐκτεινόντων αὐτὸ οἷον κίς λίς, εἰκότως ὡς διαλλάξαν περὶ τὸν χρόνον, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίςιν, τὸ γὰρ ῥίς ῥινός καὶ θίς θινός διὰ τοῦ νος κλινόμενα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι φύςει εἰς ς̄· ταῦτα γὰρ δικατάληκτά ἐςτιν οἷον ῥίς καὶ ῥίν, θίς καὶ θίν· [ςημαίνει δὲ τὸν αἰγιαλὸν καὶ τὸν ςωρὸν εἴτε χρημάτων εἴτε λίθων εἴτε ἑτέρων τινῶν τοιούτων· ἀλλ' ἡνίκα μὲν τὸν αἰγιαλὸν ςημαίνει, θηλυκῶς λέγεται, ἡνίκα δὲ τὸν ςωρόν, ἀρςενικῶς οἷον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ

θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς (A 350).

ἐπὶ δὲ τοῦ ςωροῦ

πολὺς δ' ἀμφ' ὀςτεόφιν θίς (μ 45).]

οὐδέποτε δὲ ἐμελέτηςε τὰ εἰς ῑς μονοςύλλαβα διὰ τοῦ τ̄ κλίνεςθαι. παραιτητέον ἄρα τὸν Ἀςκαλωνίτην οἰόμενον ἀπὸ τῆς λίς εὐθείας κεκλίςθαι τὴν λιτί δοτικὴν καὶ τὴν λῖτα αἰτιατικήν. μεταπλαςμὸς γάρ ἐςτι τῆς λιτῷ δοτικῆς ὡς ἡ κλαδί τῆς κλάδῳ. καὶ ἡ αἰτιατικὴ λῖτα μεταπέπλαςται ἐκ τῆς λιτόν ὡς κρόκα ἐκ τῆς κρόκην.

Choer. 56, 10 coll. 186, 15: τὰ εἰς ις κύρια μετὰ οἱουδήποτε ςυμφώνου διὰ τοῦ δος κλίνεται, εἴτε ἀρςενικὰ ἢ εἴτε θηλυκὰ οἷον Ἦλις Ἤλιδος, Πάρις Πάριδος, Ἄδωνις Ἀδώνιδος, Θέογνις Θεόγνιδος, Ἀθῆ-

l. 26—31 verba uncinis inclusa epitomatoris esse puto; nam apud Homerum θίς semper masculinum est: cf. Thesaurum s. v. Ceterum A 350 Choeroboscus legisse videtur θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιήν: cf. schol. ad h. l. l. 32 verba inde ab οὐδέποτε δὲ ἐμελέτηςε usque ad finem recepi ex Il. Pr. C 352 (Ψ 254, Ξ 387). Ceterum cf. Arc. 125, 1, Mon. 19, 1, Dichr. 283, 1, Theogn. 133 et 135.

νιϲ Ἀθήνιδοϲ, Κρίνιϲ Κρίνιδοϲ, Ἶϲιϲ Ἴϲιδοϲ, Θέτιϲ Θέτιδοϲ, Κύπριϲ Κύπριδοϲ, Μέμφιϲ Μέμφιδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Αἰγύπτου).

Choer. 56, 25 coll. 187, 1: ἰϲτέον δὲ ὅτι ἐϲτί τινα κύρια εἰϲ ιϲ θηλυκὰ μὴ κλιθέντα διὰ τοῦ δοϲ· ἔϲτι δὲ ταῦτα, Χάρυβδιϲ Χαρύβδεωϲ, Cάρδιϲ Cάρδεωϲ. ταῦτα γὰρ οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ δοϲ διὰ τὴν κακοφωνίαν, εὑρίϲκετο γὰρ ἀλλεπαλληλία τοῦ δ, ὅπερ ἐϲτὶ κακόφωνον. τούτοιϲ ἠκολούθηϲε κατὰ τὴν κλίϲιν καὶ τὸ Τράλλιϲ Τράλλιοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Ἰωνικῆϲ. ἔτι ϲεϲημείωται καὶ τὸ Cκῆψιϲ Cκήψιοϲ καὶ Ἐπίϲκηψιϲ Ἐπιϲκήψιοϲ (ὀνόματα δέ ἐϲτι ταῦτα πόλεων Τρωϊκῶν), καὶ τὸ Λάχεϲιϲ Λαχέϲιοϲ καὶ Νέμεϲιϲ Νεμέϲιοϲ καὶ τὸ Ἐπίκτηϲιϲ Ἐπικτήϲιοϲ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια). ταῦτα δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλίνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ δοϲ, ἐπειδὴ ταῦτα κύρια ὄντα ὡμοφώνηϲε τοῖϲ προϲηγορικοῖϲ καὶ τὴν τῶν προϲηγορικῶν κλίϲιν ἀνεδέξατο. τὸ δὲ Ζεῦξιϲ Ζεύξιδοϲ τὴν τοῦ προϲηγορικοῦ ζεῦξιϲ ζεύξιοϲ κλίϲιν οὐκ ἀνεδέξατο, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτι τοῦ αὐτοῦ γένουϲ οὗπερ καὶ τὸ προϲηγορικόν ἐϲτιν. ἐπειδὴ οὖν διήλλαξε περὶ τὸ γένοϲ, εἰκότωϲ καὶ περὶ τὴν κλίϲιν διήλλαξεν.

Choer. 56, 33 coll. 188, 4: τὰ εἰϲ ῑϲ ὀνόματα Αἰγύπτια ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλίνεται οἷον Ξόϊϲ Ξόϊοϲ, Ἄθλιβιϲ Ἀθλίβιοϲ, Cύϊϲ Cύϊοϲ, Θμοῦϊϲ Θμούϊοϲ, Ταμίαθιϲ Ταμιάθιοϲ, ὡϲαύτωϲ καὶ Cάϊϲ, Χέμμιϲ, Ψένυριϲ, Ψινέκταβιϲ καὶ Μώμεμφιϲ Μωμέμφεωϲ ὡϲ Ἀρίϲταρχοϲ. πρόϲκειται «ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον» διὰ τὸ Μέμφιϲ Μέμφιδοϲ, ὅπερ παρά τιϲι καὶ Μέμφιοϲ εἴρηται οὐκ ἀκριβῶϲ, καὶ Βούϲιριϲ Βουϲίριδοϲ καὶ Ὄϲιριϲ Ὀϲίριδοϲ. καὶ ταῦτα γὰρ Αἰγυπτίων ἐϲτὶν ὀνόματα καὶ ὅμωϲ διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται.

Choer. 57, 7: τὰ παρὰ τὸ πόλιϲ ϲύνθετα, ἂν μὲν θηλυκοῦ μόνου γένουϲ γένηται, τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίϲιν, τουτέϲτι διὰ καθαροῦ τοῦ ωϲ κλίνεται οἷον πόλιϲ πόλεωϲ, ἀκρόπολιϲ ἀκροπόλεωϲ, Καλλίπολιϲ Καλλιπόλεωϲ, Ἀμφίπολιϲ Ἀμφιπόλεωϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ), Χρυϲόπολιϲ, Νικόπολιϲ, μητρόπολιϲ· ἐὰν δὲ ἀρϲενικοῦ μόνου γένουϲ γένηται, ἢ ἀρϲενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται. ἀρϲενικοῦ μὲν μόνου γένουϲ οἷον ὁ Cώπολιϲ τοῦ Cωπόλιδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον κωμικοῦ), ὁ Ἀγηϲίπολιϲ τοῦ Ἀγηϲιπόλιδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα ϲτρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων), ἀρϲενικοῦ δὲ καὶ θηλυκοῦ οἷον ὁ φιλόπολιϲ καὶ ἡ φιλόπολιϲ τοῦ φιλοπόλιδοϲ τῆϲ φιλοπόλιδοϲ, ὁ ἄπολιϲ καὶ ἡ ἄπολιϲ τοῦ

l. 1 Κρίνιϲ scripsi pro Κόρνιϲ ex Schol. ad Il. A 39, unde etiam Arcadio hoc nomen restituit Thes. pro κρίνιϲ vel κέρνιϲ librorum. l. 3 de cacophonia consonae δ iteratae cf. fr. 41. l. 20 Cύϊϲ ex St. B. scripsi pro Cόϊϲ et Θμοῦϊϲ pro Θμόιϲ ex eodem; addidi ex St. B. nomina inde a Cάϊϲ usque ad Μώμεμφιϲ, quia St. B. diserte de eorum declinatione praescribit: Cάϊϲ κλίνεται Cάεωϲ ὡϲ Μέμφεωϲ, Χέμμιϲ — κλίνεται δὲ διὰ τοῦ εωϲ Χέμμεωϲ, Ψένυριϲ — κλίνεται Ψενύρεωϲ. Ψινέκταβιϲ — κλίνεται Ψινεκτάβεωϲ. Μώμεμφιϲ — κλίνεται Μωμέμφεωϲ, ὡϲ Ἀρίϲταρχοϲ, quae omnia ex Herodiani libro περὶ κλίϲεωϲ petita esse hic Choerobosci locus comprobat. Concinit St. B. cum Choerob. de Μέμφιϲ, dicit enim s. v. κλίνεται καὶ Μέμφιδοϲ καὶ Μέμφιοϲ. l. 30 ex p. 188, 12 addidi Χρυϲόπολιϲ — μητρόπολιϲ,

ἀπόλιδοc καὶ τῆc ἀπόλιδοc. Ἀνδροτίων δὲ καὶ τὸ μόνωc θηλυκὸν Τετράπολιc Τετραπόλιδοc φηcὶ διὰ τοῦ δ.

Choer. 189, 4: τὸ Πάριοc καὶ Θέτιοc Ἰωνικά ἐcτιν· ἐπειδὴ οἱ Ἴωνεc εὑρίcκουcί τινα εἰc ιc διὰ καθαροῦ τοῦ οc κλινόμενα, ὡc ἐπὶ τοῦ μάντιc μάντιοc καὶ ὄφιc ὄφιοc, τούτου χάριν καὶ ἐπὶ τῶν κλινομένων διὰ cυμφώνου ποιοῦνται τὴν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ οc, ἐπαίροντεc τὸ cύμφωνον, ἵνα μιμήcωνται τὰ ἄλλα, φημὶ δὲ τὰ κλινόμενα διὰ καθαροῦ τοῦ οc οἷον Πάριδοc Πάριοc, Θέτιδοc Θέτιοc

Θέτιοc δ' ἐξαίcιον ἀρήν (Ο 598),

ἐξ οὗ τὸ Θέτιϊ, καὶ κατὰ κρᾶcιν τῶν δύο ιι εἰc ἓν δηλονότι μακρὸν Θέτι

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ (C 407),

Ἀδώνιδοc Ἀδώνιοc. οὐκ ἐπὶ πάντων δὲ τοῦτο ποιοῦcι· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰc ιc ὀξυτόνων οὐκ ἀποβάλλουcι τὸ δ οἷον μημίc μημίδοc, ἀψίc ἀψῖδοc, Χρυcηΐc Χρυcηΐδοc. ἀλλ' οὔτε ἐπὶ τῶν τρεπόντων τὸ δ εἰc τὸ τ παρὰ τοῖc Δωριεῦcιν ἀποβάλλουcι τὸ δ κατὰ τὴν γενικὴν οἱ Ἴωνεc οἷον Θέμιc Θέμιδοc καὶ Θέμιτοc Δωρικῶc καὶ ἐν πλεοναcμῷ τοῦ c ποιητικῶc Θέμιcτοc οἷον

Θέμιcτι δὲ καλλιπαρήῳ (Ο 87),
Ζεὺc δὲ Θέμιcτα κέλευcεν (Υ 4),

καὶ πάλιν χάριc χάριδοc χάριτοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c χάριcτοc. τοῦτο δὲ τὸ χάριc χάριτοc καὶ παρ' ἡμῖν οὕτωc ἐπεκράτηcε λέγεcθαι. ἀλλ' οὔτε δὲ τὰ εἰc ιc θηλυκὰ τὰ γενόμενα ἀπὸ τῶν εἰc ηc ἀρcενικῶν ἀποβάλλει τὸ δ παρὰ τοῖc Ἴωcι κατὰ τὴν γενικὴν οἷον ὁ τοξότηc τοῦ τοξότου καὶ ἡ τοξότιc τῆc τοξότιδοc, ὁ πολίτηc τοῦ πολίτου καὶ ἡ πολῖτιc τῆc πολίτιδοc, ὁ δραπέτηc τοῦ δραπέτου καὶ ἡ δραπέτιc τῆc δραπέτιδοc. ἀλλ' οὔτε δὲ τὰ νομιζόμενα ἀπὸ τῶν εἰc ηc ἀρcενικῶν γεγενῆcθαι γίνεται χωρὶc τοῦ δ παρὰ τοῖc Ἴωcι κατὰ τὴν γενικὴν οἷον ἡ πλευρῖτιc τῆc πλευρίτιδοc τῇ πλευρίτιδι, ἡ φρενῖτιc τῆc φρενίτιδοc, ἡ νεφρῖτιc τῆc νεφρίτιδοc· ταῦτα ὡc ἀπὸ τῶν εἰc ηc ἀρcενικῶν δοκεῖ εἶναι, ὡc ἀπὸ τοῦ ὁ πλευρίτηc καὶ ὁ φρενίτηc καὶ ὁ νεφρίτηc, ἔcτι δὲ ὀνόματα νοcημάτων.

Choer. 57, 20 coll. 191, 22: τὰ εἰc ιc προcηγορικὰ ἀρcενικὰ ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ἁπλᾶ μὴ ὄντα δικατάληκτα μὴ ὄντα παρώνυμα μακροπαράληκτα διὰ καθαροῦ τοῦ οc κλίνεται οἷον ὄφιc ὄφιοc καὶ ὄφεωc, ἔχιc ἔχιοc καὶ ἔχεωc, μάντιc μάντιοc καὶ μάντεωc, πόcιc πόcιοc καὶ πόcεωc, κόριc κόριοc ὅπου

κόρειc ὀλιγιcτοί (Arist. Ran. 114).

πρόcκειται «ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν» διὰ τὸ τίc τινόc. «μὴ ὄντα δικατάληκτα» διὰ τὸ δελφίc δελφῖνοc. «ἀρcενικὰ» διὰ τὸ ἀcπίc ἀcπίδοc, μῆνιc μήνιδοc. «ἁπλᾶ» διὰ τὸ λεύκαcπιc λευκάcπιδοc. «μὴ ὄντα παρώ-

l. 1 adnotationem de Τετράπολιc ex St. B. s. v. l. 17 de Θέμιc cf. Ep. Cr. I 200, 7, de Ionica declinatione in universum Ep. Cr. I 358, 15.

νυμα μακροπαράληκτα» διὰ τὸ γύννις γύννιδος παρὰ τὸ γυνή καὶ λάτρις λάτριδος παρὰ τὸ λάτρον καὶ εὖνις εὔνιδος παρὰ τὸ εὐνή ἡ κοίτη. cημαίνει δὲ τὸ εὖνις τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ εὖνις γὰρ καὶ ἡ εὖνις. λέγεται δὲ εὖνις καὶ ὁ ἐcτερημένος τῆς γυναικὸς τουτέcτιν ὁ μεμονωμένος· παρὰ γὰρ τὸ εἷς ἑνός γέγονεν ἕνις καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῡ εὖνις. οἷς ἐξηκολούθηcε καὶ τὸ Οὖτις Οὔτιδος ἐπὶ τοῦ Ὀδυccέως ἀντὶ κυρίου ὀνόματος λαμβανόμενον. ὁμοίως καὶ τὸ ἄναλκις ἀνάλκιδος. τὸ δὲ ἴδρις ὡς μὴ ὂν παρώνυμον μακρᾷ παραληγόμενον ὀφείλει κλίνεcθαι ὡς τὸ ἔχις, πόcις, ὄφις· ὥcτε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Cαπφοῖ τὸ πολυΐδριδι, εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλίθη. ὁ γὰρ Cοφοκλῆς ἴδριδα ἔφη τὴν αἰτιατικὴν ὅ τε Φρύνιχος τὴν εὐθεῖαν ἴδριδες. τὸ δὲ νῆϊς cύνθετον ἀπὸ τοῦ νη τοῦ cτερητικοῦ ἐπιρρήματος καὶ τοῦ εἴδω cημαίνοντος τὸ ἐπίcταμαι οἷον ὁ ἐcτερημένος τοῦ ἐπίcταcθαι τοῦ εἴδω τὸ cύμφωνον ἐφύλαξε κατὰ τὴν κλίcιν, φημὶ δὴ τὸ δ.

' Choer. 58, 19 coll. 193, 2: τὰ παρὰ τὸ μάντις cύνθετα διὰ τοῦ δος κλίνεται οἷον κοcκινόμαντις κοcκινομάντιδος, ἀλευρόμαντις ἀλευρομάντιδος, πρόμαντις προμάντιδος.

Choer. 194, 16: ἰcτέον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων, τουτέcτι τῶν εἰς ι̅c̅ τῶν διὰ καθαροῦ τοῦ o̅c̅ κλινομένων, τρέπουcι τὸ ο̄ εἰς ω̄ ἐν τῇ γενικῇ καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰς ε̄ μεταβάλλουcιν οἷον μάντις μάντιος μάντεως, ὄφις ὄφιος ὄφεως, πόλις πόλιος πόλεως, καὶ φυλάττουcι τὸν αὐτὸν τόνον, τουτέcτιν ὃν εἶχον πρὸ τῆς τροπῆς οἷον μάντιος μάντεως, πόλιος πόλεως, ὄφιος ὄφεως. εὑρίcκεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ο̄ ἡ γενικὴ κατὰ cυcτολὴν τοῦ ω̄ εἰς ο̄ οἷον μάντεος, ὄφεος, πόλεος, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέcτῃ (895)

ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖcιν ᾖ

καὶ ἐν ταῖς Βάκχαις (1025)

δράκοντος ἔcπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

οὐδέποτε δὲ τὰ εἰς ι̅c̅ διὰ τοῦ εος κλινόμενα cυναιρεῖται κατὰ τὴν γενικὴν καὶ γίνεται εἰς o̅υ̅c̅ οἷον ὄφις ὄφεος, μάντις μάντεος, οὐδὲ γὰρ

l. 6 verba οἷς ἐξηκολούθηcε Οὖτις Οὔτιδος apposui secutus Ep. Cr. I 305, 17, ubi hoc nomen compositum est cum εὖνις et λάτρις, et Herod. in E. M. 643, 13. ἄναλκις ex Ep. I 9, 3. τὸ δὲ ἴδρις κτλ. adieci ex Il. Pr. Γ 219. adnotamentum de νῆϊς ex Choer. 193, 9. l. 28 in textum recipere dubitavi, quae ap. Choer. 195, 4 leguntur: ἀποροῦcί τινες λέγοντες διατί μὴ λέγομεν ὄφις ὄφηος καὶ μάντις μάντηος διὰ τοῦ η̄ καὶ ο̄ Ἰωνικῶς ὥcπερ Πηλεύς Πηλῆος καὶ Ἀχιλλεύς Ἀχιλλῆος. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι ὅταν γένηται οὕτως, εὑρίcκεται η παραλήγουcα τῆς περιττοcυλλάβου γενικῆς μείζων τῆς ληγούcης τῆς ἰδίας εὐθείας, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον. τὸ γὰρ πόληος διὰ τοῦ η̄ καὶ ο̄ οἷον «ἀγροῦ νόcφι πόληος» (α 185) οὐκ ἔcτιν Ἰωνικόν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόλιος διὰ τοῦ ῑ γέγονε κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ ῑ εἰς η̄ ὡς ἐπὶ τοῦ ψιμμύθιον ψημμύθιον καὶ ἀκτῖνος ἀκτῆνος. Magis Herodianeam sententiam repraesentare videntur Ep. Cr. I 341, 30, ubi πόληος non per Aeolicam vocalis tropen explicatur, sed ut a norma exemptum proponitur: πόλις καὶ ἡ γενικὴ πόλιος καὶ πόληος καὶ πόλεως Ἀττικῶς. οὔτε δὲ ἀπὸ τῶν εἰς υ̅c̅ οὔτε ἀπὸ τῶν εἰς ιc οὔτε ἀπὸ τῶν εἰς οc ὀνομάτων γενική ἐcτι διὰ τοῦ η̄. cημειούμεθα ἀπὸ τῶν εἰς υc τὴν ταχῆος, ἀπὸ τῶν εἰς ι̅c̅ τὴν πόληος, ἀπὸ τῶν εἰς o̅c̅ τεμένηος παρὰ Ἀλκαίῳ ἅπαξ χρηcαμένῳ. διατὶ δὲ οὐ γίνεται ἡ γενικὴ διὰ τοῦ η̄; οὐδέποτε ἡ παραλήγουcα τῆς γενικῆς μείζων ἐcτὶ τῆς ληγούcης εὐθείας.

γίνεται ὄφους καὶ μάντους ὥσπερ Δημοσθένεος Δημοσθένους. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε γενικὴ εἰς ο̄ῡς̄ λήγουσα γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω Ἀττικῶς οἷον Δημοσθένης Δημοσθένεος Δημοσθένους, Διομήδης Διομήδεος Διομήδους, τεῖχος τείχεος τείχους, βέλος βέλεος βέλους. ἐπειδὴ οὖν τὰ εἰς ῑς̄ διὰ τοῦ ε̄ο̄ς̄ κλινόμενα κλίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω Ἀττικῶς οἷον ὄφεως, μάντεως, τούτου χάριν οὐ δύναται κρᾶσιν ἀναδέξασθαι κατὰ τὴν γενικὴν καὶ γενέσθαι εἰς ο̄ῡς̄. ἄλλως τε δὲ οὔτε ἐστὶ γνήσιον ἐπὶ τούτων τὸ ε̄ τῆς κλίσεως· ὄφιος γὰρ ἦν καὶ μάντιος καὶ Ἀττικῶς γέγονεν ὄφεως μάντεως καὶ κατὰ συστολὴν ὄφεος καὶ μάντεος διὰ τοῦ ο̄.

Il. Pr. Γ 219: ἐπὶ τῶν εἰς ῑς̄ διὰ τοῦ ος καθαροῦ κλινομένων τῶν γενικῶν τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ῑ πολλάκις προφέρονται οἱ Ἴωνες, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ ε̄, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ ῑ· τάχα γὰρ διὰ τὸ κακόφωνον. ὁ γοῦν ποιητής φησιν «εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος» (π 75), τῇ δὲ δοτικῇ «χαριζομένη πόσεϊ ᾧ» (Ε 71).

Choer. 195, 32 coll. 240, 15: ἀπὸ τοῦ ὄφιι γίνεται ὄφι κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι εἰς ἓν δηλονότι ῑ μακρόν, ἡ δὲ Διῒ δοτικὴ οὐ δύναται γενέσθαι κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι Δῖ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν ἐπὶ ὀνομάτων μονοσυλλάβων ἐκφωνεῖ τὸ ῑ οἷον τῷ Γρᾷ, τῇ γῇ, τῇ μνᾷ, τῷ νῷ.

Choer. 196, 5 coll. Lascar.: ἰστέον ὅτι ἔνιοί φασιν, ὡς τὰ εἰς ις κύρια ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς δος καὶ ος οὐ ποιεῖ δύο αἰτιατικάς· εἰς δα τῆς εἰς δος γενικῆς οἷον Πάριδος Πάριδα, εἰς ιν τῆς εἰς ος Πάριος Πάριν, τὰ δὲ προσηγορικὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ος μόνον ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς ῐν ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον ὁ ὄφις τοῦ ὄφιος τὸν ὄφιν, ὁ μάντις τοῦ μάντιος τὸν μάντιν. δεῖ δὲ παραφυλάξασθαι, ὅτι τὸ χάριτος καὶ τοξότιδος μὴ ἔχοντα διχῶς τὴν γενικὴν ἐκφερομένην τὴν αἰτιατικὴν ἔχει εἰς ᾰ καὶ εἰς ν οἷον χάριτα καὶ χάριν, τοξότιδα καὶ τοξότιν.

Choer. 196, 25: ἰστέον δὲ ὅτι τῷ ὄφιε κατὰ τὴν ἀκρίβειαν οὐ δύναται κρᾶσιν ἀναδέξασθαι τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰς τὸ ῑ, ἐπειδὴ τὸ ῑ οὐκ ἔστι τελικὸν τῆς ἰδίας εὐθείας τῶν δυϊκῶν. τελικὰ γὰρ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν τρία ἐστὶν οἷον α ε̄ ω̄, Ἀτρείδα, Ἕκτορε, φίλω.

Ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ ὄφιες καὶ κατὰ κρᾶσιν ὄφεις, οἱ ὄφεες καὶ κατὰ κρᾶσιν ὄφεις.

Περὶ τῶν εἰς ος.

Choer. 64, 11 coll. 248, 12: τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ εἰς ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ἄνθρωπος ἀνθρώπου, Ἡρόδοτος Ἡροδότου, Ἐπίκουρος Ἐπικούρου. θηλυκὰ δὲ οἷον Λέσβος Λέσβου, Χίος Χίου, Ῥόδος Ῥόδου, Σάμος Σάμου, Ἔφεσος Ἐφέσου, Κάρπαθος Καρπάθου, νῆσος νήσου, ἔρημος ἐρήμου. τὸ γὰρ καλοῖο καὶ σοφοῖο μὴ ἔχοντα εἰς τὴν ου δίφθογγον τὴν γενικὴν οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ

κατὰ διάλεκτόν ἐcτι, Θεccαλικὰ γάρ ἐcτιν. ἀλλ' οὔτε δὲ τὸ ἀελλόποc διὰ τοῦ δοc κλινόμενον ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔcτι φύcει εἰc οc, ἀελλόπουc γὰρ ἦν καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ υ ἀελλόποc γέγονε καὶ λοιπὸν τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίcιν ἐφύλαξεν.

Choer. 249, 29: τὰ εἰc οc ἀρcενικὰ ἢ θηλυκὰ εἰc ε ἔχει τὴν κλητικὴν οἷον Ὅμηροc Ὅμηρε, ἄνθρωποc ἄνθρωπε, Ἀρίcταρχοc Ἀρίcταρχε, Λέcβοc Λέcβε, Ῥόδοc Ῥόδε, ἔρημοc ἔρημε· τὸ γὰρ ὁμόφωνον Ἀττικόν ἐcτιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰc αὐτὰc εἰώθαcιν ὀρθὰc ποιεῖν καὶ κλητικάc οἷον ὁ φίλοc ὦ φίλοc

ἀλλὰ φίλοc, θάνε καὶ cύ (Φ 106);

ὁ ἥλιοc ὦ ἥλιοc

Ἠέλιοc, ὃc πάντ' ἐφορᾷc καὶ πάντ' ἐπακούειc (Γ 277).

Choer. 251, 29: πᾶcα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰc τὴν οι δίφθογγον λήγουcα εἰc ουc ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον ἄνθρωποι ἀνθρώπουc, Ὅμηροι Ὁμήρουc, Ἀρίcταρχοι Ἀριcτάρχουc, Λέcβοι Λέcβουc, Ῥόδιοι Ῥοδίουc, ἔρημοι ἐρήμουc. ἄξιον δέ ἐcτι ζητῆcαι, διατί ἡνίκα εἰc τὴν αι δίφθογγον λήγει ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, τροπῇ τοῦ ι εἰc τὸ c ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, κοχλίαι κοχλίαc, Χρῦcαι Χρύcαc, μοῦcαι μούcαc, ἡνίκα δὲ εἰc τὴν οι δίφθογγον λήγει, οὐ ποιεῖ τροπῇ τοῦ ι εἰc τὸ c τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, ἀλλ' εἰc ουc ποιεῖ αὐτὴν οἷον Ὅμηροι Ὁμήρουc, καλοί καλούc, cοφοί cοφούc. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ πᾶcα αἰτιατικὴ πληθυντικῶν ἰcοχρονεῖν θέλει τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ οἷον Αἴαντεc Αἴανταc, Λάχητεc Λάχηταc, Αἰνεῖαι Αἰνείαc, κοχλίαι κοχλίαc. τούτων οὕτωc ἐχόντων, οἱ Ὅμηροι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν· ἐὰν τραπῇ οὖν τὸ ι εἰc c καὶ γένηται ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν Ὅμηροc καὶ ἄνθρωποc, οὐκέτι ἰcοχρονεῖ τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, ὅπερ ἐcτὶν ἀδύνατον.

Περὶ τῶν εἰc οῦc.

Choer. 243, 2: τὰ εἰc ουc cυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίcιν οἷον χρύcεοc χρυcέου χρυcοῦc χρυcοῦ, ἀργύρεοc ἀργυρέου ἀργυροῦc ἀργυροῦ, νόοc νόου νοῦc νοῦ, οὕτωc οὖν καὶ πλόοc πλόου καὶ πλοῦc πλοῦ. καὶ καθόλου δὲ τὰ cυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίcιν οἷον τιμήειc τιμήεντοc τιμῆc τιμῆντοc

καὶ χρυcὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον (C 475),

δαφνήειc δαφνήεντοc δαφνῆc δαφνῆντοc, Cιμόειc Cιμόεντοc Cιμοῦc Cιμοῦντοc, πλακόειc πλακόεντοc πλακοῦc πλακοῦντοc, Ἑρμέαc Ἑρμέου Ἑρμῆc Ἑρμοῦ, Ἡρακλέηc Ἡρακλέουc Ἡρακλῆc Ἡρακλοῦc, Cωcέαc Cωcέου Cωcῆc Cωcοῦ, ὁ ζωόc τοῦ ζωοῦ ὁ ζῶc τοῦ ζῶ, ὁ cάοc τοῦ cάου ὁ cῶc τοῦ cῶ.

Choer. 63, 33: τὰ εἰc πλουc λήγοντα εἰc τὴν ου δίφθογγον ἔχει

1, 1 de genetivo Thessalico cf. II. Pr. A 35.

τὴν γενικὴν οἷον διπλοῦς διπλοῦ, τριπλοῦς τριπλοῦ, τετραπλοῦς τετραπλοῦ.

Choer. 64, 1: τὰ εἰς δους λήγοντα εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ὁ ἀδελφιδοῦς τοῦ ἀδελφιδοῦ, ὁ θυγατριδοῦς τοῦ θυγατριδοῦ καὶ τὰ ὅμοια.

Choer. 247, 30: τὰ παρὰ τοῦ πούς σύνθετα τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίσιν καὶ διὰ τοῦ δος κλίνεται ὁμοίως τῷ ἁπλῷ οἷον πούς ποδός, Οἰδίπους Οἰδίποδος, τρίπους τρίποδος, τετράπους τετράποδος, ἑπτάπους ἑπτάποδος. τὰ γὰρ ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχοντα αὐτὴν Ἀττικά ἐστιν οἷον ὁ τρίπους τοῦ τρίπου, ὁ Οἰδίπους τοῦ Οἰδίπου. ἰστέον δὲ ὅτι πολλάκις τὰ παρὰ τὸ πούς ἀποβάλλει τὸ υ κατὰ τὴν εὐθεῖαν οἷον ἀελλόπος ἀελλόποδος· ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Θ 409)

ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

καὶ ἴσως, φασί τινες, ἐξ ἀφορμῆς τούτου ἐποίησαν οἱ Ἀττικοὶ εἰς τὴν ου δίφθογγον τὴν γενικήν· ἀλλ' εἰ διὰ τοῦτο ἐποίησαν οἱ Ἀττικοὶ εἰς τὴν ου δίφθογγον τὴν γενικήν, ἐπὶ τούτων ὤφειλον καὶ τὴν αἰτιατικὴν χωρὶς τοῦ υ ποιῆσαι ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ οἷον τὸν Οἰδίπον, τὸν τρίπον, καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ υ τὸν Οἰδίπουν. κρεῖττον οὖν αὐτὰ μόνα λέγειν Ἀττικά.

Choer. 247, 22: ἰστέον δὲ ὅτι ὁ νοῦς τοῦ νοῦ κλίνεται κατὰ τὸν λόγον συναιρέσεως οἷον ὁ νόος τοῦ νόου, ὁ νοῦς τοῦ νοῦ. εὑρίσκεται δὲ ἐν τοῖς χρησμοῖς τῷ νοΐ ἡ δοτική, ὡς ἀπὸ τῆς νοός γενικῆς. καὶ τὸ εὔνους τὸ σύνθετον ἰσοσυλλάβως κλίνεται ὁμοίως οἷον ὁ εὔνους τοῦ εὔνου. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ εὖνοί ἐστιν· οἱ γὰρ χρησάμενοι καὶ εἰπόντες οἱ εὔνους κακῶς ἐχρήσαντο. ἔστι δὲ πᾶσα κλίσις ἀπὸ συναιρέσεως.

Choer. 239, 18: τὰ εἰς ους ἀπαθῆ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον βοῦς βοός, νοῦς νοός, χροῦς χροός, πλὴν τοῦ πούς ποδός καὶ ὀδούς ὀδόντος. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα οὐδέποτε ὀξύνεται, χωρὶς τοῦ πούς καὶ ὀδούς, ταῦτα γὰρ ὀξύνεται. ἐπειδὴ οὖν διήλλαξε περὶ τὸν τόνον, τούτου χάριν καὶ περὶ τὴν κλίσιν διήλλαξε καὶ οὐ κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ ος. τὸ δὲ ὀδούς ὀδόντος διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ἐπειδὴ μετοχικόν ἐστιν. αἱ δὲ εἰς ους μετοχαὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον βιούς βιόντος, διδούς διδόντος, ἁλούς ἁλόντος· οὕτως οὖν καὶ ὀδούς ὀδόντος. τὸ δὲ πούς ποδός καὶ τοῦτο παρὰ λόγον ἐστίν, ὅτι ὀξυνθὲν ὁμοίως ταῖς εἰς ους μετοχαῖς οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ ὁμοίως αὐταῖς.

Choer. 237, 7: ἰστέον ὅτι εὑρέθη τοῦ βοῦς ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοός, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ.

Choer. 237, 13: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ βοῦς βοός οὐ γίνεται κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ο εἰς τὸ ω. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι τὰ ἐκτείνοντα τὸ ο εἰς τὸ ω ἐπὶ τῶν καθαρευόντων καὶ τὸ παραλῆγον

φωνῆεν εἰϲ ε̄ μεταβάλλει οἷον ὄφιϲ ὄφιοϲ ὄφεωϲ, πόλιϲ πόλιοϲ πόλεωϲ, ναόϲ νεώϲ, λαόϲ λεώϲ. εἰ ἐξέτεινεν οὖν τὸ βοῦϲ βοόϲ τὸ ο̄ εἰϲ τὸ ω̄ Ἀττικῶϲ, ἠναγκάζετο καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰϲ ε̄ μεταβαλεῖν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν οὐκ ἠδύνατο εἰϲ ε̄ μεταβαλεῖν· τὰ γὰρ μεταβαλλόμενα κατὰ τὴν παραλήγουϲαν εἰϲ τὸ ε̄ δίχρονα εὑρίϲκεται οἷον ὄφιοϲ ὄφεωϲ, πόλιοϲ πόλεωϲ, ναόϲ νεώϲ, λαόϲ λεώϲ· τοῦτο δὲ οὐκ ἔϲτι δίχρονον. ἀλλὰ τοῦ ο̄ δηλονότι τῆϲ παραληγούϲηϲ μὴ δυναμένου μεταβληθῆναι εἰϲ τὸ ε̄, εἰκότωϲ οὐδὲ ἡ λήγουϲα ἐξετάθη εἰϲ ω̄.

Choer. 237, 26: πάλιν ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ βοῦϲ βοόϲ οὐ κιρνᾶται κατὰ τὴν γενικήν. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι εἰ ἐκίρνατο τὸ βοῦϲ βοόϲ κατὰ τὴν γενικήν, εἰϲ ουϲ ἔμελλεν εἶναι οἷον πλόοϲ πλοῦϲ, νόοϲ νοῦϲ, ῥόοϲ ῥοῦϲ· τὰ γὰρ δύο οο εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον κιρνᾶται· καὶ λοιπὸν πρῶτον μὲν ἤμελλεν ϲυνεμπίπτειν τῇ εὐθείᾳ ἡ γενική, δεύτερον δὲ πᾶϲα γενικὴ ἀρϲενικὴ εἰϲ ου̅ϲ̅ λήγουϲα θέλει ἔχειν τὴν αἰτιατικὴν εἰϲ η̄ καταλήγουϲαν οἷον τοῦ Δημοϲθένουϲ τὸν Δημοϲθένη, τοῦ εὐϲεβοῦϲ τὸν εὐϲεβῆ, τοῦ εὐγενοῦϲ τὸν εὐγενῆ. ἀλλὰ μὴν ἡ αἰτιατικὴ οὐ καταλήγει εἰϲ η, τὸν βόα καὶ τὸν βοῦν· δηλονότι τῆϲ αἰτιατικῆϲ μὴ καταληγούϲηϲ εἰϲ η̄, οὐδὲ ἡ γενικὴ δύναται εἶναι εἰϲ ου̅ϲ̅. διὰ τοῦτο οὖν οὐ ϲυναιρεῖται.

Choer. 240, 13: ἰϲτέον ὅτι ἡ δοτικὴ βοΐ οὐ δύναται ϲυναίρεϲιν ἐπιδέξαϲθαι τοῦ ο̄ καὶ ῑ εἰϲ τὴν οι̅ δίφθογγον ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ Λητόϊ Λητοῖ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν ἐπ' ὀνομάτων μονοϲυλλάβων ἐκφωνεῖ τὸ ῑ οἷον τῷ Γρᾷ, τῇ γῇ, τῇ μνᾷ, τῷ νῷ· εἰ οὖν ἐγένετο κατὰ ϲυναίρεϲιν βοΐ βοῖ, ἤμελλεν ἐκφωνεῖϲθαι τὸ ῑ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν ἐπὶ μονοϲυλλάβων ὀνομάτων, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον. πρόϲκειται «ἐπ' ὀνομάτων» διὰ τὴν ϲοί ἀντωνυμίαν· αὕτη γὰρ μονοϲύλλαβοϲ οὖϲα ἐκφωνεῖ τὸ ῑ, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ὄνομα.

Choer. 240, 33: ἰϲτέον ὅτι διαφοροῦνται τούτων αἱ αἰτιατικαί, καὶ ἡ μὲν εἰϲ ᾱ λήγουϲα ἀπὸ τῆϲ δοτικῆϲ κανονίζεται, ἡ δὲ εἰϲ ν̄ ἀπὸ τῆϲ εὐθείαϲ· καὶ δεῖ παραφυλάξαϲθαι, ὅτι ἐπὶ τῆϲ βοῦϲ ἡ αἰτιατικὴ μᾶλλον εἰϲ ν̄ λήγει οἷον τὸν βοῦν, ϲπανιωτέρα δέ ἐϲτιν ἡ εἰϲ ᾱ οἷον τὸν βόα. εὑρέθη δὲ ϲπανίωϲ παρὰ Φερεκύδῃ τῷ Ἀθηναίῳ. ἐπὶ δὲ τοῦ χροῦϲ καὶ χοῦϲ τὸ ἐναντίον ἡ μὲν εἰϲ α ἐϲτὶν ἐν πλάτει οἷον χρόα καὶ χόα

μή τιϲ χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ (Ν 649),

---

l. 28 de accusativo vocabuli βοῦϲ cf. Schol. A ad Il. Η 238: βῶν· οὕτωϲ αἱ Ἀριϲτάρχου βῶν ϲὺν τῷ ν̄· ἡ Ἀριϲτοφάνουϲ βοῦν, τινὲϲ δὲ ἔξω τοῦ ν̄ βῶ καὶ μήποτε πιθανῶϲ ἀντὶ τοῦ βόα. V: αἱ Ἀριϲτάρχου βῶν, ἡ Ἀριϲτοφάνουϲ βοῦν, ἡ Ἡρωδιανοῦ βῶ ὡϲ Βορέαο «Βορέω ὑπ' ἰωγῇ» (Ξ 533). Sane quam incertum est, num Herodianus βῶ probaverit. Eum hoc loco scripturae βῶ a Didymo commemoratae mentionem fecisse et comparasse cum Βορέαο Βορέω credibile est, sed vix dubitari potest, quin eam pro inconsueta et abnormi habuerit, βῶν vero repetivisse putandus est ex βῶϲ nominativo cf. Choer. 254, 27, Lob. El. II 108 et 115. De declinatione vocis χροῦϲ cf. Il. Pr. Ν 191: ἀλλ' οὗ πῃ χροὸϲ εἴϲατο, ubi Alexion et Aristarchus oxytonos, Tyrannio autem barytonos vocabulum protulerunt: ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖϲ περὶ τῆϲ ἀναγνώϲεωϲ ἐκεῖνο, ὡϲ ὅτι πιθανόν ἐϲτι

ἡ δὲ εἰϲ ν̄ ϲπανιωτέρα οἷον χροῦν καὶ χοῦν. ἰϲτέον ὅτι τὸ χόα, ἀπὸ τοῦ χοῦϲ χοόϲ ὃν καὶ βαρύνεται καὶ ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ α· τὸ δὲ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ χοᾶ οἷον τὸν χοᾶ

ἐκκέχυκαϲ,

ᾧ τινι καὶ χρῶνται οἱ Ἀττικοὶ περιϲπωμένωϲ, καὶ ἐκτεταμένον ἔχον τὸ ᾱ, ἀπὸ τῶν εἰϲ ε̄ῡϲ̄ ἐϲτίν οἷον ἀπὸ τοῦ χοεύϲ χοέοϲ χοέϊ χοέα γέγονε χοᾶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰϲ ᾱ μακρὸν ὥϲπερ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ. ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί, ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ Ϲαπφόα καὶ Λητόα γέγονε Ϲαπφώ καὶ Λητώ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̄ καὶ ᾱ εἰϲ ω̄, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ βόα καὶ χρόα καὶ χόα γίνεται βῶ καὶ χρῶ καὶ χῶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̄ εἰϲ ω̄. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ τοῦ Λητόα καὶ Ϲαπφόα πρῶτον ἡ γενικὴ ϲυνῃρέθη, καὶ οὕτωϲ ἡ αἰτιατική οἷον Λητόοϲ Λητοῦϲ, Ϲαπφόοϲ Ϲαπφοῦϲ· ἐπὶ δὲ τούτων ἐπειδὴ οὐ ϲυνῃρέθη ἡ γενική, τούτου χάριν οὐδὲ ἡ αἰτιατικὴ ϲυνῃρέθη.

Choer. 241, 33: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί, ὥϲπερ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̄ καὶ ε̄ εἰϲ τὴν ο̄ῡ δίφθογγον οἷον βόεϲ βοῦϲ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̄ καὶ ε̄ εἰϲ τὴν ο̄ῡ δίφθογγον οἷον βόε βοῦ. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γενέϲθαι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο καὶ ε̄ εἰϲ τὴν ου δίφθογγον, ἐπειδή, εἰ ἐγένετο τοῦτο, ἤμελλεν εἰϲ υ καταλήγειν, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον· τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔϲτι τελικὸν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν.

Ἰϲτέον ὅτι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̄ καὶ ε̄ εἰϲ τὴν ο̄ῡ δίφθογγον γίνεται βοῦϲ ὥϲπερ οἱ κρείττονεϲ καὶ οἱ ἀρείονεϲ καὶ οἱ βελτίονεϲ οἷον κρείττονεϲ καὶ κρείττοεϲ καὶ κρείττουϲ, ἀρείονεϲ ἀρείοεϲ ἀρείουϲ, βελτίονεϲ βελτίοεϲ βελτίουϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι ϲπανία ἐϲτὶν ἡ χρῆϲιϲ τῆϲ βοῦϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν, μᾶλλον δὲ οἱ βόεϲ εὕρηται. ἐπὶ δὲ τῆϲ ὁμοφωνούϲηϲ αὐτῇ αἰτιατικῆϲ, λέγω δὴ τῆϲ τοὺϲ βοῦϲ, πλατεῖά ἐϲτιν ἡ χρῆϲιϲ, ὡϲ ἐν Κόλαξιν Εὐπόλιδοϲ

θὲϲ νῦν ἀγροὺϲ καὶ πρόβατα καὶ βοῦϲ,

καὶ παρὰ τῷ Ἡρακλείδῃ ἐν τῇ α΄ τῆϲ Λέϲχηϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ῡϲ.

Choer. 62, 24 coll. 232, 11: τὰ εἰϲ υϲ μονοϲύλλαβα περιϲπᾶται καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ϲ̄ κλίνεται καὶ ϲυϲτέλλει τὸ ῡ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν ταῖϲ ἑξῆϲ πτώϲεϲιν οἷον μῦϲ μυόϲ, ϲῦϲ ϲυόϲ, δρῦϲ δρυόϲ.

μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεϲθαι ἤπερ τὴν εὐθεῖαν. ἦν γὰρ αὐτῷ ἔθοϲ εὐθεῖαν μὲν ἐπίϲταϲθαι εἰϲ ωϲ περατουμένην «ἐπεὶ οὔ ϲφι λίθοϲ χρὼϲ οὐδὲ ϲίδηροϲ» (Δ 510) καὶ ἀκολούθωϲ αἰτιατικὴ «χρῶτ' ἀπονιψαμένη» (ϲ 172), τὰϲ δὲ ἄλλαϲ πλαγίαϲ οἶδεν ἀπὸ τῆϲ ουϲ εὐθείαϲ· «χροῒ δ' ἔντε' ἐδύϲατο παμφανόωντα» (Ι 596) καὶ τὴν αἰτιατικὴν «μηκέτι νῦν χρόα καλόν» (τ 263). ὥϲτε εἰ οὐ κεκώλυται τῆϲ γενικῆϲ ἡ ϲύνταξιϲ, τί ἐϲτι τὸ κατεπεῖγον μὴ τῇ ϲυνήθει κλίϲει τὴν ἀνάγνωϲιν ποιεῖϲθαι;

Choer. 62, 27 coll. 232, 14: τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, εἰ μὲν ᾖ ὑποκοριϲτικά, ἀποβολῇ τοῦ ϲ̅ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ Καμῦϲ τοῦ Καμῦ, ὁ Λαρδῦϲ τοῦ Λαρδῦ, ὁ Κλαυϲῦϲ τοῦ Κλαυϲῦ, ὁ Καρδῦϲ τοῦ Καρδῦ, ὁ Διονῦϲ τοῦ Διονῦ, εἰ δὲ μὴ ᾖ ὑποκοριϲτικά, διὰ καθαροῦ τοῦ ο̅ϲ̅ κλίνεται καὶ ϲυϲτέλλει τὸ υ̅ καὶ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν ταῖϲ ἑξῆϲ πτώϲεϲιν οἷον ὀϲφῦϲ ὀϲφύοϲ, ἰχθῦϲ ἰχθύοϲ, ὀφρῦϲ ὀφρύοϲ.

Choer. 231, 33—235, 3: τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ μονογενῆ τὸ υ̅ φυλάϲϲει ἐπὶ γενικῆϲ δηλονότι καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̅ϲ̅ κλίνεται οἷον ϲτάχυϲ ϲτάχυοϲ, βότρυϲ βότρυοϲ, νέκυϲ νέκυοϲ, Τῖφυϲ Τίφυοϲ, Ῥαδάμανθυϲ Ῥαδαμάνθυοϲ, Πάλμυϲ Πάλμυοϲ· τὸ γὰρ Πάλμυδοϲ διὰ τοῦ δ̅ο̅ϲ̅ κλιθὲν παρὰ Αἰϲχύλῳ ἡμάρτηται· ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον βαϲιλέωϲ· χωρὶϲ τοῦ πῆχυϲ πήχεωϲ καὶ πέλεκυϲ πελέκεωϲ. καὶ τούτων ἡ γενικὴ πήχυοϲ καὶ πελέκυοϲ κατὰ ἀκολουθίαν ὥϲπερ βότρυϲ βότρυοϲ, καὶ ἐπειδὴ τὰ μεταβάλλοντα τὸ ο̅ Ἀττικῶϲ εἰϲ ω̅ δηλονότι κατὰ τὴν γενικὴν ἠναγκάϲθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰϲ ε̅ μεταβάλλειν (ὁ δὲ λόγοϲ ἐπὶ τῶν καθαρευόντων οἷον μάντιϲ μάντεωϲ, ὄφιϲ ὄφεωϲ, λαόϲ λεώϲ, Μενέλαοϲ Μενέλεωϲ), εἰκότωϲ καὶ τὸ πήχυοϲ καὶ πελέκυοϲ ἐκτείναντα τὸ ο̅ εἰϲ τὸ ω̅ Ἀττικῶϲ ἠναγκάϲθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέψαι εἰϲ τὸ ε̅ καὶ γενέϲθαι πήχεωϲ καὶ πελέκεωϲ διὰ τοῦ ε̅ καὶ ω̅. εἰ δέ που εὑρήϲειϲ πήχεοϲ καὶ πελέκεοϲ διὰ τοῦ ο̅, γνῶθι ὅτι ἀπὸ τοῦ πήχεωϲ καὶ πελέκεωϲ διὰ τοῦ ω̅ γέγονε πήχεοϲ καὶ πελέκεοϲ διὰ τοῦ ο̅ κατὰ ϲυϲτολὴν τοῦ ω̅ εἰϲ ο̅. τῷ δὲ πῆχυϲ πήχεωϲ καὶ πέλεκυϲ πελέκεωϲ ἠκολούθηϲε καὶ τὸ πρέϲβυϲ ὁ γέρων καὶ πρότερον ἐγένετο ἡ ἔκταϲιϲ τοῦ ο εἰϲ ω̅ ἐν τῇ γενικῇ καὶ οὕτωϲ ἐγένετο ἡ παραλήγουϲα διὰ τοῦ ε̅ πρέϲβεωϲ καὶ τελευταῖον ἔτρεψε τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅, καὶ ἐγένετο πρέϲβεοϲ. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκπεμπομένων εἰϲ πρεϲβείαν οὐχ εὑρίϲκομεν τὴν εὐθεῖαν εἰϲ υ̅ϲ̅, ὥϲπερ ἐνόμιϲάν τινεϲ. εἰ γὰρ εὕρηται ἡ αἰτιατικὴ τὸν πρέϲβιν ὡϲ μάντιν καὶ ἡ κλητικὴ ὦ πρέϲβιϲ Ἀττικῶϲ ὥϲπερ ὦ μάντιϲ, δηλονότι καὶ ἡ εὐθεῖα ὁ πρέϲβιϲ ὥϲπερ ὁ μάντιϲ καὶ ἡ γενικὴ τοῦ πρέϲβεωϲ ἀκολούθωϲ ὥϲπερ τοῦ μάντεωϲ.

Choer. 219, 2: τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ λήγοντα τριγενῆ διὰ τοῦ ε̅ο̅ϲ̅ κλίνεται οἷον ταχύϲ ταχέοϲ, βραδύϲ βραδέοϲ, ὀξύϲ ὀξέοϲ, ἡδύϲ ἡδέοϲ, ὠκύϲ ὠκέοϲ, ἥμιϲυϲ ἡμίϲεοϲ, θῆλυϲ θήλεοϲ· τὸ θήλυδοϲ παρὰ Ϲοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δ̅ο̅ϲ̅ ἡμάρτηται. ἰϲτέον δὲ ὅτι ταῦτα τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ τριγενῆ διὰ τὸ ε̅ καὶ ο̅ μόνωϲ κλίνεται οἷον ταχέοϲ, βραδέοϲ, ὠκέοϲ· οὐκ ἐκτείνει δὲ τὸ ο̅ εἰϲ τὸ ω̅ Ἀττικῶϲ, ὡϲ ἐπὶ τοῦ Πηλεύϲ Πηλέωϲ καὶ Ἀχιλλεύϲ Ἀχιλλέωϲ. οὐδὲ γὰρ γίνεται βραδέωϲ καὶ ταχέωϲ καὶ ὠκέωϲ καὶ ὀξέωϲ διὰ τοῦ ε̅ καὶ ω̅ κατὰ τὴν γενικήν. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι

l. 7 cf. fr. 19. Apud Choer. quaestio instituitur, num πρέϲβυϲ unius generis sit an trium generum et additur: τὸ πρέϲβυϲ οἱ τεχνικοὶ μονογενὲϲ λέγουϲιν εἶναι, inter quos praecipue eum Herodianum numerasse et exscripsisse constat; congruit cum Choer. in hac causa etiam locus in Ep. Cr. I 147, 14, ubi Λίβυϲ et πρέϲβυϲ diserte μονογενῆ vocantur. l. 10 Πάλμυϲ pro Πάλαμυϲ M (Gaisf. E. M. p. 8); iam coni. Dindorf in Thes. s. v. l. 11 M habet Αἰϲχίνῃ, falso ut videtur. Etiam Cathol. p. 237, 11 Πάλμυϲ corrigendum est.

διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ εἰϲ ῠϲ τριγενῆ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ō μόνωϲ κλίνεται καὶ οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶϲ κατὰ τὴν γενικήν. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην, ὅτι διὰ τοῦτο τὰ εἰϲ ῠϲ τριγενῆ οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶϲ κατὰ τὴν γενικήν, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ᾱ λήγοντα θηλυκὰ παραϲχηματιζόμενα ἀρϲενικοῖϲ ἰϲοχρονεῖν θέλει τῇ ληγούϲῃ τῆϲ γενικῆϲ τοῦ ἀρϲενικοῦ οἷον Βυζαντίου Βυζαντία, Ῥοδίου Ῥοδία, ἀλλοτρίου ἀλλοτρία, μετρίου μετρία, οἰκείου οἰκεία, παραπληϲίου παραπληϲία, Ϲαμίου Ϲαμία. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων μακρόν ἐϲτι τὸ ᾱ, ἐπειδὴ καὶ ἡ λήγουϲα τῆϲ γενικῆϲ μακρά ἐϲτι, καὶ πάλιν παντόϲ πᾶϲα, χαρίεντοϲ χαρίεϲϲα, Φοίνικοϲ Φοίνιϲϲα, ἄνακτοϲ ἄναϲϲα, Κίλικοϲ Κίλιϲϲα, τύπτοντοϲ τύπτουϲα, γράφοντοϲ γράφουϲα, τετυφότοϲ τετυφυῖα. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων βραχύ ἐϲτι τὸ ᾰ, ἐπειδὴ καὶ ἡ λήγουϲα τῆϲ γενικῆϲ τοῦ ἀρϲενικοῦ βραχεῖά ἐϲτιν. ὅτι γὰρ ἀληθήϲ ἐϲτιν ὁ κανὼν δῆλον ἐκ τῶν εἰϲ εῡϲ. ἰδοὺ γὰρ ἔϲτι βαϲιλεύϲ βαϲιλέοϲ βαϲίλεια, ἱερεύϲ ἱερέοϲ ἱέρεια· καὶ ἰδοὺ τὰ θηλυκὰ ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, ἐπειδὴ καὶ ἡ λήγουϲα τῆϲ γενικῆϲ τοῦ ἀρϲενικοῦ βραχεῖά ἐϲτι, διὰ γὰρ τοῦ ō ἐϲτίν. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω ποιοῦϲιν, ἀποφέρονται τὰ θηλυκὰ ἰϲοχρόνωϲ τῇ ἰδίᾳ γενικῇ, ὅθεν καὶ παροξύνουϲιν αὐτά, ἱερεία γὰρ λέγουϲι διὰ μακροῦ τοῦ ᾱ πρὸϲ τὴν ἱερέωϲ γενικὴν τὴν διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω. ϲεϲημείωται τὸ πέπειροϲ πεπείρου πέπειρα καὶ τὸ δῖοϲ δίου δῖα οἷον

δῖα γυναικῶν (Β 714),

ἴοϲ ἴου ἴα, ϲημαίνει δὲ τὴν μίαν οἷον

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμῶϲ θρόοϲ, οὐδ᾽ ἴα γῆρυϲ (Δ 437),

καὶ τὸ μία ἀπὸ τοῦ ἴα κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ μ̄. ταῦτα γὰρ ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ α τῆϲ ληγούϲηϲ τῆϲ γενικῆϲ τοῦ ἀρϲενικοῦ μακρᾶϲ οὔϲηϲ. τούτων οὖν οὕτωϲ ἐχόντων τὰ εἰϲ ᾱ λήγοντα θηλυκὰ παρεϲχηματιϲμένα τοῖϲ εἰϲ υϲ πάντα ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ ᾰ καὶ οὐδέποτε ἔχει αὐτὸ ἐκτεταμένον οὔτε παρ᾽ ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ οἷον ταχύϲ ταχεῖα, βραδύϲ βραδεῖα, ὀξύϲ ὀξεῖα, ἡδύϲ ἡδεῖα. ἐὰν οὖν γένωνται ἐπὶ τούτων αἱ γενικαὶ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶϲ, εὑρεθήϲονται τὰ εἰϲ ουϲ (leg. εια) λήγοντα θηλυκὰ ϲυνεϲταλμένον ἔχοντα τὸ ᾰ τῆϲ ληγούϲηϲ τῆϲ γενικῆϲ τοῦ ἀρϲενικοῦ μακρᾶϲ οὔϲηϲ, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον.

Choer. 221, 3 (coll. 62, 1): ἔϲτι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην λύϲιν ἔχουϲαν οὕτωϲ· διὰ τοῦτο τὰ εἰϲ υϲ τριγενῆ οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω Ἀττικῶϲ κατὰ τὴν γενικήν, ἵνα μὴ ϲυμπέϲωϲιν αἱ γενικαὶ τούτων τοῖϲ ἐπιρρήμαϲι. τὰ γὰρ ἐπιρρήματα αὐτῶν διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ ἐϲτί, ταχέωϲ ἔδραμον, ὀξέωϲ ἤκουϲε, βραδέωϲ ἦλθε, ταχέωϲ διελέχθη, ἡδέωϲ ἠκροάϲατο.

Choer. 221, 13: ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι διατί μὴ γενόμενα τὰ εἰϲ

l. 40 cf. Ep. Cr. I 341, ubi ταχῆοϲ ut a norma exemptum componitur cum πόληοϲ et τεμένηοϲ atque Herodianus videtur huius formae ut a regula aberrantis mentionem fecisse.

υς τριγενῆ διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικὴν οὐ γίνεται Ἰωνικῶς διὰ τοῦ η καὶ ο οἷον ταχῆος καὶ βραδῆος ὥσπερ Πηλῆος καὶ Ἀχιλλῆος. καὶ ἔστιν ἀπολογήσασθαι οὕτως· ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς οὐδέποτε εὑρίσκεται μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, ἀλλ' ἢ ἴση πρὸς αὐτὴν ἢ ἐλάττων χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ. ἴση μὲν οἷον λέβης λέβητος, ἔρως ἔρωτος, Τρώς Τρωός, Πάρις Πάριδος, ὄφις ὄφεος· ἐλάττων δὲ οἷον Μέμνων Μέμνονος, Ἕκτωρ Ἕκτορος, γείτων γείτονος, Πηλεύς Πηλέος, Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέος. ἐὰν οὖν τὰ εἰς υς γένηται διὰ τοῦ η καὶ ο κατὰ τὴν γενικὴν Ἰωνικῶς οἷον ταχύς ταχῆος, βραδύς βραδῆος, ὀξύς ὀξῆος, εὑρίσκεται ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς μείζονα τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, ἡ γὰρ εὐθεῖα συνεσταλμένον ἔχει τὸ ῠ, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ» διὰ τὰ εἰς ιξ καὶ τὰ εἰς υξ, διὰ τὸ φοῖνιξ φοίνικος καὶ κῆρυξ κήρυκος. ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλει τὸ δίχρονον, τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, τουτέστι φύσει μακρόν, καὶ ἰδοὺ εὑρίσκεται ἐπὶ τούτων ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας· τὸ γὰρ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ θέσει μακροῦ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὤφειλε καὶ ἡ εὐθεῖα ἐπὶ τούτων ἐκτεῖναι τὸ ι καὶ τὸ υ, λέγω δὴ ἐν τῷ φοῖνιξ καὶ κῆρυξ καὶ τοῖς ὁμοίοις· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ι καὶ τὸ ῡ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εὑρίσκεται φύσει μακρὰ χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένου οἷον πέρδιξ, τέττιξ, Βέβρυξ, ὄνυξ, πνίξω, ψύχω ψύξω· τούτου οὖν χάριν συνεστάλη ἐν τῇ εὐθείᾳ τὸ ι καὶ τὸ υ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ξ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ τῇ φοίνικος καὶ κήρυκος ἀποστάντος τοῦ διπλοῦ ἐγένετο τὰ δίχρονα φύσει μακρά. πρόσκειται «χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένου» διὰ τὸ ἱξεύω ἵξευον. τὸ μὲν ἱξεύω θέσει μακρὸν ἔχει τὸ ι, τὸ δὲ ἵξευον φύσει μακρὸν τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης τῶν παρῳχημένων. πρόσκειται δὲ «χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ» διὰ τὰ διὰ τοῦ θος κλινόμενα, ἐπειδὴ τὸ ὄρνις καὶ τὸ μέρμις (σημαίνει τὸ σχοινίον τὸ λεπτὸν) ἐν μέν τῇ εὐθείᾳ συστέλλει τὸ ι, ἐν δὲ τῇ γενικῇ τῇ ὄρνιθος καὶ μέρμιθος ἐκτείνει αὐτό. πᾶσα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ θος κλινομένη μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν οἷον κῶμυς κώμυθος (σημαίνει δὲ τὴν δέσμην τοῦ χόρτου) ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (4, 18)

καὶ μαλακὸν χόρτοιο καλὴν κώμυθα δίδωμι,

δέλλις δέλλιδος (ἔστι δὲ ζῷον ὅμοιον μελίσσῃ), χωρὶς τοῦ κόρυς κόρυθος, τοῦτο γὰρ φυλάττει τὸ ῡ συνεσταλμένον κατὰ τὴν γενικὴν οἷον

δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ (Ε 4)

καὶ

l. 33 de nominativi κωμυς accentu non constat. l. 35 Theocriti versum hic M sic habet: κ. μαλακοῦ χ. καλὰν κτλ.; Choer. 358, 11: κ. μαλακοῦ χ. καλὸν κτλ.

κόρυθα βριαρήν (Λ 375).

δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶς τῶν εἰς ῡν», ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλει τὸ ῡ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἐκτείνει αὐτὸ οἷον Φόρκυν Φόρκυνος, Γόρτυν Γόρτυνος (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Κρήτης)· δοξάζουσιν δέ τινες ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνει τὸ ῡ καὶ ἐν τῇ γενικῇ. ἐμάθομεν οὖν διατί τὰ εἰς ῡς οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωσι διὰ τοῦ η̄ καὶ ō κατὰ τὴν γενικήν, ἐμάθομεν γὰρ ὅτι ἵνα μὴ γένηται ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας.

Choer. 223, 15: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διατί μὴ γενόμενα τὰ εἰς ῡς διὰ τοῦ η̄ καὶ ō κατὰ τὴν γενικὴν Ἰωνικῶς μὴ ἐγένετο διὰ τοῦ ῑ καὶ ō Βοιωτικῶς οἷον ταχύς ταχίος, βραδύς βραδίος, ὥσπερ Πηλεύς Πηλίος καὶ Ἀχιλλεύς Ἀχιλλίος. οὕτως γὰρ εἰ ἐγένετο, οὐκέτι ηὑρίσκετο ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, ἀλλ' ἴση πρὸς αὐτήν. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι τότε ποιοῦσιν οἱ Βοιωτοὶ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ῑ καὶ ō, ἡνίκα καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσι διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ τὴν γενικὴν καὶ οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η̄ καὶ ō οἷον Πηλεύς Πηλέως καὶ Πηλίος, Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέως Ἀχιλλῆος καὶ Ἀχιλλίος. ἐπειδὴ οὖν ἐπὶ τούτων τῶν εἰς υς οὐκ ἐποίησαν οἱ Ἀττικοὶ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄, οὔτε οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η̄ καὶ ō, τούτου χάριν οὔτε οἱ Βοιωτοὶ ἐποίησαν διὰ τοῦ ῑ καὶ ō.

Choer. 233, 8: ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ῡς σύνθεται, εἰ μὲν ἀπὸ ἁπλῶν εἰς υς ληγόντων ἐστὶ συντεθειμένα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν οἷον βραχύς βραχέος τρίβραχυς τριβράχεος, πῆχυς πήχεος δεκάπηχυς δεκαπήχεος, θῆλυς θήλεος ἀρσενόθηλυς ἀρσενοθήλεος, ἰχθῦς ἰχθύος κάλλιχθυς καλλίχθυος, ὀφρῦς ὀφρύος λεύκοφρυς λευκόφρυος· εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματός ἐστι συντεθειμένα, διὰ τοῦ δος κλίνεται οἷον ἔπηλυς ἐπήλυδος, νέηλυς νεήλυδος (σημαίνει δὲ τὸν ξένον). ταῦτα γὰρ οὐκ ἔστιν ἀπὸ ἁπλῶν εἰς υς ληγόντων συντεθειμένα, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἐλεύθω τοῦ σημαίνοντος τὸ παραγίνομαι.

Περὶ κινήσεως τῶν εἰς ῡς μονογενῶν.

Choer. 235, 15: ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν οἷον τῷ βότρυϊ οὐ συναιρεῖται, ἐπειδὴ εἰ συνῄρητο, ἤμελλεν εἰς τὴν ῡι δίφθογγον λήγειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. οὐδέποτε γὰρ ἡ ῡι δίφθογγος ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός.

Choer. 235, 20: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ λέγονται αἱ αἰτιατικαὶ τῶν εἰς ῡς διχῶς οἷον τὸν βότρυα καὶ βότρυν, ἀλλ' εἰς ν̄ μόνως οἷον τὸν βότρυν. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι πᾶσα γενικὴ εἰς ōς

---

l. 2 de nominibus in ῡν cf. Diehr. 287, 6 cum Lehrsii adnotatione qui idem p. 285, 5 monet Choerob. in canone de ῑξ et ῡξ non omnia cavisse, quum ἴξ et φίξ producerentur.

καθαρὸν λήγουϲα διχρόνῳ παραληγομένη εἰϲ ν̄ μόνωϲ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον ὄφιϲ ὄφιοϲ ὄφιν, μάντιϲ μάντιοϲ μάντιν, πόλιϲ πόλιοϲ πόλιν. ἐπειδὴ οὖν καὶ τὰ εἰϲ υϲ μονογενῆ ἔχει τὴν γενικὴν εἰϲ οϲ καθαρὸν διχρόνῳ παραληγόμενα οἷον ϲτάχυοϲ, βότρυοϲ, νέκυοϲ, τούτου χάριν εἰϲ ν̄ μόνωϲ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον βότρυν, ϲτάχυν, νέκυν. ϲεϲημείωται παρ᾽ Εὐφορίωνι. ἅπαξ εὑρεθὲν «τὸν βότρυα».

Choer. 235, 34: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διατί ὥϲπερ τὸ βότρυϲ γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ῠ καὶ ε̆ εἰϲ ῡ μακρὸν καὶ γίνεται βότρυϲ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ βότρυε εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ῠ καὶ ε̆ εἰϲ τὸ ῡ μακρὸν καὶ γίνεται βότρυ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γενέϲθαι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ῠ καὶ ε̆ εἰϲ τὸ ῡ μακρόν, ἐπειδὴ ἤμελλεν εἰϲ τὸ ῡ καταλήγειν, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον· τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔϲτι τελικὸν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν.

Περὶ κινήϲεωϲ τῶν εἰϲ υϲ τριγενῶν.

Choer. 230, 8: ἰϲτέον ὅτι αἱ αἰτιατικαὶ διχῶϲ λέγονται οἷον ἡδύϲ ἡδέοϲ ἡδέα καὶ ἡδύν, εὐρύϲ εὐρέοϲ εὐρέα καὶ εὐρύν

ἐπ᾽ εὐρέα πόντον (Ζ 291),

πολύϲ πολέοϲ πολέα,

πολέα ϲτρατόν,

καὶ πολύν· καὶ ἡ μὲν εἰϲ ᾱ λήγουϲα ἀπὸ τῆϲ δοτικῆϲ κανονίζεται, ἡ δὲ εἰϲ ν̄ ἀπὸ τῆϲ εὐθείαϲ.

Ἰϲτέον ὅτι τὰ εἰϲ υϲ τριγενῆ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὁ ταχύϲ ὦ ταχύ, ὁ ὀξύϲ ὦ ὀξύ, ὁ θῆλυϲ ὦ θῆλυ.

Ἰϲτέον ὅτι οὐ ϲυναιρεῖται ἐνταῦθα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὼ ἡδέε τὼ ἡδῆ, ὥϲπερ τὼ Δημοϲθένεε τὼ Δημοϲθένη. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ εἰϲ υϲ οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν οἷον ὁ ὀξύϲ ὀξέοϲ τὼ ὀξέε, ἡδύϲ ἡδέοϲ τὼ ἡδέε, βραδύϲ βραδέοϲ τὼ βραδέε. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ἡνίκα ϲυναιρεῖται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, πάντωϲ ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν μακροκαταληκτεῖ οἷον Δημοϲθένηϲ Δημοϲθένουϲ Δημοϲθένεε Δημοϲθένη, βαϲιλεύϲ βαϲιλέωϲ βαϲιλέε βαϲιλῆ, πόλιϲ πόλεωϲ πόλεε πόλη. ἐπειδὴ οὖν τὰ εἰϲ υϲ τριγενῆ οὐδέποτε μακροκαταληκτεῖ κατὰ τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν, οὐδὲ γὰρ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶϲ, τούτου χάριν οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν. δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι τὸ τραχύϲ μόνον εὑρίϲκεται ϲυναιρούμενον κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν

---

l. 6 praeterea a Choerobosco affertur τὸν δρύα: καὶ παρὰ Διονυϲίῳ, οὐκ ἐν τῇ Περιηγήϲει, ἀλλ᾽ ἐν ἑτέρῳ αὐτοῦ ποιήματι, «τὸν δρύα». Cf. Mein. An. Al. p. 157. l. 13 de contracto accusativo νέκυαϲ νέκυϲ cf. Il. Pr. Ν 274 et κλιτύαϲ κλιτῦϲ, γραπτύαϲ γραπτῦϲ, quae in Il. Pr. Π 390 acute scribi tradit, in Od. Pros. circumflectenda esse praescribit. Choerob. in his diverse ab Herodiano non synaloephen, sed meram cum nominativo homophoniam sumit. l. 35 pro τραχύϲ M ter habet ταχύϲ.

εἰς τὴν ει δίφθογγον παρὰ Ἴωνι τῷ τραγικῷ οἷον τῷ τραχέε τῷ τραχεῖ.

Ἰστέον ὅτι οὐ συναιρεῖται ἐνταῦθα ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν, ἐπειδὴ οὔτε ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν συναιρεῖται.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{ως}$.

Choer. 253, 5: τὰ εἰς ως λήγοντα μονοσύλλαβα, εἰ μὲν περισπᾶται, ἀποβολῇ τοῦ $\bar{c}$ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ cῶς τοῦ cῶ οἷον

νῦν τοι cῶς αἰπὺς ὄλεθρος (Ν 773),

ὁ Κρῶς τοῦ Κρῶ, ὁ Τλῶς τοῦ Τλῶ, ὁ Κῶς τοῦ Κῶ (ταῦτα δὲ ὀνόματά ἐστιν ἡρώων, ἀρσενικά, κύρια, ὁμοφωνοῦντα ταῖς πόλεσιν· ἔστι γὰρ καὶ ὀνόματα πόλεων ταῦτα, ἀλλὰ τότε θηλυκῶς λέγεται οἷον ἡ Κρῶς, ἡ Τλῶς, ἡ Κῶς· ἐξ ἐκείνων δὲ ὠνομάσθησαν καὶ αἱ πόλεις). εἰ δὲ ὀξύνεται τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα, περιττοσυλλάβως κλίνεται, χωρὶς τοῦ Ζώς

ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι (Ε 887).

τοῦτο γὰρ ἀποβολῇ τοῦ $\bar{c}$ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ Ζώς τοῦ Ζῶ. καὶ ἔχει ἀπολογίαν, ὅτι ἀπὸ συναιρέσεως ἐγένετο· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ Ζωός τοῦ Ζωοῦ ἐγένετο κατὰ κρᾶσιν ὁ Ζώς τοῦ Ζῶ, τῆς βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συναιρεθεισῶν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἑσταώς ἑστώς, βεβαώς βεβώς, Νηρηΐς Νηρῄς. τὰ γὰρ συνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίσιν οἷον Ἑρμέας Ἑρμέου Ἑρμῆς Ἑρμοῦ, χρυσέος χρυσέου χρυσοῦς χρυσοῦ, τιμήεις τιμήεντος τιμῆς τιμῆντος

χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον (С 475),

δαφνήεις δαφνήεντος δαφνῆς δαφνῆντος, ὁ cῶος τοῦ cώου ὁ cῶς τοῦ cῶ· οὕτως οὖν καὶ ὁ Ζωός τοῦ Ζωοῦ ὁ Ζώς τοῦ Ζῶ. ταῦτα δὲ εἰ καὶ μὴ τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἐφύλαξεν, ἀλλ' οὖν τὴν αὐτὴν κλίσιν ἐφύλαξε, φημὶ δὴ τὴν ἰσοσύλλαβον. ὥσπερ γὰρ τὰ ἐντελῆ αὐτῶν ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οὕτω καὶ τὰ συνῃρημένα ἰσοσυλλάβως κλίνεται. τὰ εἰς $\overline{ως}$ ὀξύτονα μονοσύλλαβα ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται ἢ διὰ τοῦ $\overline{τος}$. καὶ τὰ μὲν ἔχοντα σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, τουτέστι τὸ $\bar{δ}$ ἢ $\bar{θ}$ ἢ $\bar{τ}$, διὰ καθαροῦ τοῦ $\overline{οc}$ κλίνεται, τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα διὰ τοῦ $\overline{τος}$ οἷον θώς θωός

θῶες μέν τε διέτρεσαν (Λ 481),

ἔχει γὰρ τὸ θ (ἔστι δὲ εἶδος θηρίου), δμώς δμωός, ἔχει γὰρ τὸ δ, Τρώς Τρωός, ἔχει γὰρ τὸ $\bar{τ}$. (ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Τρώς παρὰ τῷ Ὁμήρῳ ἑνικῶς μὲν λεγόμενον ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος παραλαμβάνεται καὶ οὐδέποτε πληθυντικῶς οἷον

l. 14 de Ζώς diserte Herodianus in Il. Pr. Ε 887 dicit: ἡ μέντοι κλίσις αὐτοῦ ἰσοσύλλαβος εὑρέθη. Quare non fluxit ex Herodiano adnotatio in Ep. Cr. I 399, 19 τὸ Ζώς ἐκ τοῦ Ζωός κατὰ συναλοιφὴν ἢ συγκοπὴν γέγονε, κλίσιν δὲ τοῦ Ζώς οὐχ εὑρίσκομεν.

τῆς γάρ τοι γενεῆς ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος (Ε 265).

ἐὰν δὲ τὸ ἔθνος δηλώσῃ, ἐν πληθυντικῇ φωνῇ παραλαμβάνεται οἷον «Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶας τε» (Ν 1), «Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή» (Ζ 1), «Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί» [Θ 173]). τὰ δὲ μὴ ἔχοντα σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον πλώς πλωτός (πλώς δὲ λέγεται ὁ ἰχθῦς παρὰ τὸ πλέειν), φώς φωτός (σημαίνει δὲ τὸν ἄνθρωπον) «ἰσόθεος φώς», χρώς χρωτός «ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος» (Δ 510), «χρῶτ' ἀπονιψαμένη» (σ 172), οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐχρήσαντο καὶ ἰσοσυλλάβως, τὸν χρώ γὰρ εἰρήκασιν· ὁ δὲ λόγος περὶ τῶν εἰς ως κοινολεκτουμένων ἐστί· τὸ γὰρ βοῦς βῶς λέγουσιν αἱ διάλεκτοι, καὶ ἰδοὺ περισπᾶται καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, βοός γάρ, καὶ ἐπὶ ἄλλων δὲ εἰς ους τρέπει τὴν οὔ εἰς τὸ ῶ, καὶ οὐκ ἐναντιοῦται ταῦτα ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι φύσει εἰς ως.

Τὰ εἰς ως ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον ἱδρώς ἱδρῶτος, ἀπτώς ἀπτῶτος, ἀγνώς ἀγνῶτος, τὸ δὲ λεώς λεώ καὶ νεώς νεώ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ Ἀττικά ἐστιν.

Choer. 255, 33: τῶν εἰς ως βαρυτόνων τὰ μὲν βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον γέλως γέλωτος, ἔρως ἔρωτος, Νέπως Νέπωτος (ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους). τὸ δὲ κάλως βαρύτονον ὂν καὶ βραχείᾳ παραληγόμενον οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τος, ἀλλὰ Ἀττικῶς ἀποβολῇ τοῦ ς οἷον κάλως κάλω καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος οἷον κάλως κάλωος, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ (I 1277)

εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας

καὶ (II 725)

δερκόμενοι παράμειβον, ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες

ὡσαύτως καὶ τοῦ Ἄθως ἡ κλίσις διττὴ καὶ Ἄθω καὶ Ἄθωος. τὰ δὲ μακρᾷ παραληγόμενα διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον Μίνως Μίνωος (τὸ γὰρ ι ἐκτείνεται· ἰστέον δὲ ὅτι εὑρίσκεται σπανίως καὶ συστελλόμενον), ἥρως ἥρωος. σεσημείωται τὸ εἵλως εἵλωτος, ὅτι μακρᾷ παραληγόμενον διὰ τοῦ τος ἐκλίθη. εἵλωτες δὲ λέγονται οἱ τὴν Μεσσηνιακὴν οἰκοῦντες τῆς Πελοποννήσου. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι ἕλως ἕλωτος ἦν καὶ ὡς βραχείᾳ παραληγόμενον διὰ τοῦ τος κλίνεται ὥσπερ γέλως γέλωτος, καὶ λοιπὸν πλεονάσαν τὸ ι ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν καὶ ἐγένετο εἵλως εἵλωτος. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι πάντας τοὺς

l. 9 exempla Homerica ad χρώς apposui ex Il. Pr. N 191. cf. An. Ox. II 417, 30. l. 16 cf. Choer. 65, 6. l. 23 pro iis, quae Choer. 256, 16 dicit de κάλωος: οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ τοῦ κάλως κάλωος κλίσις ἀλλ' ἐπέκτασις· ἔστι γὰρ ὁ κάλως τοῦ κάλω Ἀττικῶς κατ' ἐπέκτασιν τῆς ος συλλαβῆς κάλωος ὥσπερ ἡ ἅλως τῆς ἅλω γέγονε κατ' ἐπέκτασιν τῆς ος συλλαβῆς ἅλωος, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἅλωα, quae Lob. El. II 235 imperitiam arguere inventoris iure contendit, posui quae exhibui κάλως accomodans iis, quae St. B. 36, 10 de Ἄθως tradit: ἡ κλίσις διττὴ καὶ Ἄθωος καὶ Ἄθω. — γάλως, quod Herod. περὶ παθῶν in E. M. 220, 9 et γάλωτος et γάλω declinari dicit, ad feminina reservavi pariter atque ἅλως.

δούλους εἵλωτας καλοῦϲι πρὸϲ ὕβριν τούτων, φημὶ δὴ τῶν τὴν Μεϲϲηνιακὴν οἰκούντων τῆϲ Πελοποννήϲου. ἰϲτέον δὲ ὅτι Ἀθηναῖοι ἐπὶ τούτων πάντων ἰϲοϲύλλαβον ποιοῦνται κλίϲιν· τοῦ γέλω γὰρ καὶ τοῦ Μίνω καὶ τοῦ ἥρω λέγουϲιν.

Choer. 259, 8: τὰ εἰϲ ῶϲ ϲύνθετα, εἰ μὲν κοινά ἐϲτι, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίϲιν οἷον ἱδρώϲ λυϲίδρωϲ λυϲίδρωτοϲ, ἔρωϲ ἔρωτοϲ χρυϲέρωϲ χρυϲέρωτοϲ, γέλωϲ γέλωτοϲ φιλόγελωϲ φιλογέλωτοϲ· εἰ δὲ Ἀττικά ἐϲτιν, ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ δύϲερωϲ τοῦ δύϲερω, ὁ ἀξιόχρεωϲ τοῦ ἀξιόχρεω, ὁ ἀνάπλεωϲ ἀνάπλεω, ὁ εὔγηρωϲ τοῦ εὔγηρω.

Choer. 261, 4: τὰ εἰϲ ῶϲ Ἀττικὰ ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ Μενέλεωϲ τοῦ Μενέλεω, ὁ Ἰόλεωϲ τοῦ Ἰόλεω, ὁ λεώϲ τοῦ λεώ, ὁ νεώϲ τοῦ νεώ, ὁ κάλωϲ τοῦ κάλω, ὁ Τάλωϲ τοῦ Τάλω, ὁ Τυφῶϲ καὶ ὁ ταῶϲ κοινῶϲ μὲν Τυφών καὶ ταών λέγεται καὶ διὰ τοῦ νοϲ κλίνεται οἷον Τυφῶνοϲ καὶ ταῶνοϲ, Ἀττικῶϲ δὲ Τυφῶϲ καὶ ταῶϲ λέγεται καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν τῷ Ἀττικῷ ἔθει οἷον ὁ τυφῶϲ τοῦ τυφῶ καὶ ὁ ταῶϲ τοῦ ταῶ, ὥϲπερ ὁ ὀρφῶϲ τοῦ ὀρφῶ καὶ ὁ λαγῶϲ τοῦ λαγῶ (τυφῶϲ δέ ἐϲτιν ὁ ϲφοδρὸϲ ἄνεμοϲ). καὶ ἀποροῦϲί τινεϲ λέγοντεϲ, διατί τὸ τυφῶϲ καὶ ταῶϲ οὐ κλίνεται κοινῶϲ διὰ τοῦ τοϲ, ὥϲπερ τὸ ἱδρώϲ ἱδρῶτοϲ καὶ ἀπτώϲ ἀπτῶτοϲ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι πρῶτον μὲν ἐκεῖνα ὀξύτονά ἐϲτι, τὸ δὲ τυφῶϲ καὶ ταῶϲ περιϲπώμενά ἐϲτι· δεύτερον δὲ ταῦτα καὶ εἰϲ ν λήγει, τυφῶϲ τυφῶν, ταῶϲ ταῶν (sic), ὅπερ οὐ παρέπεται ἐκείνοιϲ.

Choer. 261, 27: ἔϲτι καὶ Περϲικὰ ὀνόματα καὶ Αἰγύπτια εἰϲ ωϲ λήγοντα, ἅτινα τὴν αὐτὴν κλίϲιν ἐπιδέχεται τοῖϲ εἰϲ ωϲ Ἀττικοῖϲ· οὐ μέντοι προπαροξύνεται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ὥϲπερ οὐδὲ ἐν ταῖϲ ἄλλαιϲ πτώϲεϲιν. ἔϲτι γὰρ Ἴνάρωϲ ὄνομα βαϲιλέωϲ, Παραμίζωϲ ὄνομα εὐνούχου, Caβάκωϲ. ἀποβολῇ δὲ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικήν. — δεῖ δὲ ἡμᾶϲ ἀναμνηϲθῆναι καὶ τοῦτο, ὅτι ἥρωϲ καὶ τὸ ἔρωϲ καὶ τὸ γέλωϲ, ἅτινα περιττοϲυλλάβωϲ παρ' ἡμῖν κλίνεται, οἱ Ἀθηναῖοι ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνουϲιν. τοῦ ἥρω γὰρ καὶ τοῦ ἔρω καὶ τοῦ γέλω λέγουϲιν

ἀλλ' οὐχ οἷόϲ τ' εἴμ' ἀποϲβῆϲαι τὸν γέλων (Aristoph. Ran. 45).

Choer. 257, 33: καὶ τὴν δοτικὴν εἰϲ ι ἀνεκφώνητον ποιοῦϲιν οἱ Ἀττικοὶ οἷον τῷ ἥρῳ «ἥρῳ Δημοδόκῳ» (θ 483) καὶ «ἥρῳ Λαομέδοντι» (Η 453). τοῦτο δὲ τὸ ἥρῳ οὐ γίνεται κατὰ ϲυναίρεϲιν τοῦ ω καὶ ι εἰϲ τὴν ῳ δίφθογγον. πᾶϲα γὰρ δοτικὴ ἑνικῶν εἰϲ ι ἀνεκφώνητον λήγουϲα τὴν

l. 25 οὐ μέντοι pro εἰ μέντοι scripsi cum Mehlhorn. gramm. p. 185 not. 6; accentus secundum Arcadium p. 94, 7 τὰ εἰϲ ωϲ Περϲικὰ ἢ Αἰγύπτια παροξύνεται Φάργωϲ Ἰνάρωϲ mutavi; ap. Choerob. haec leguntur: ἔϲτι γὰρ Ἰνάρωϲ ὄνομα βαϲιλέωϲ, Παραμιζῶϲ ὄνομα εὐνούχου, Caβακῶϲ, Μανεῶϲ. ταῦτα δὲ ὀνόματά ἐϲτι κύρια. καὶ ἰϲτέον ὅτι τινὲϲ μὲν ὀξύνουϲιν αὐτά, τινὲϲ δὲ περιϲπῶϲι· τὸ δὲ Caβακῶϲ Ῥωμανὸϲ βαρύνει Caβάκωϲ λέγων, unde apparet Romanum Herodiani sententiam amplexum esse, Μάννεωϲ autem omisi, quia ex St. B. s. v., ubi proparoxytonos scriptum est, concludo Herodianum hoc ut proparoxytonon e reliquis excepisse propter similitudinem cum Μενέλεωϲ; cf. Cathol. 245, 14.

γενικὴν ἔχει ἰϲοϲύλλαβον τῇ εὐθείᾳ οἷον τῷ κοχλίᾳ ὁ κοχλίαϲ τοῦ κοχλίου, τῷ Χρύϲῃ ὁ Χρύϲηϲ τοῦ Χρύϲου, τῷ ϲοφῷ ὁ ϲοφόϲ τοῦ ϲοφοῦ. εἰ ἐγένετο οὖν τοῦτο κατὰ ϲυναίρεϲιν τοῦ ω̄ καὶ ῑ εἰϲ τὴν ῳ δίφθογγον, ἤμελλεν ἔχειν τὸ ῑ ἀνεκφώνητον, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον, οὐδὲ γὰρ ἔχει τὴν γενικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ εὐθείᾳ οἷον ἥρωϲ ἥρωοϲ· τούτου οὖν χάριν τοῦτο οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν δοτικήν, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἡ δοτικὴ εἰϲ ῑ ἀνεκφώνητον λήγουϲα, τῆϲ γενικῆϲ περιττοϲυλλαβούϲηϲ τῆϲ εὐθείαϲ. ἀλλ' ἔϲτι τὸ ἥρῳ ἀπὸ ἰϲοϲυλλάβου κλίϲεωϲ.

Choer. 258, 18: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἡ ἥρωε εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν οὐ γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ω̄ καὶ ε̄ εἰϲ τὸ ω, καὶ γὰρ εὑρίϲκομεν τὸ ω̄ καὶ ε̄ εἰϲ τὸ ω κιρνώμενα, ὡϲ ἐπὶ τοῦ τῷ ἐμῷ τὠμῷ· οὕτωϲ δὲ εἰ ἐγένετο ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, οὐδὲν ἄτοπον ϲυνέβαινεν, ἐπειδὴ τὸ ω τελικόν ἐϲτι τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν οἷον τὼ ὁμήρω, τὼ ἀνθρώπω. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἡνίκα ϲυναιρεῖται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, πάντωϲ ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν μακροκαταληκτεῖ οἷον ὁ Δημοϲθένηϲ τοῦ Δημοϲθένουϲ τὼ Δημοϲθένεε καὶ Δημοϲθένη, ὁ Πηλεύϲ τοῦ Πηλέωϲ τὼ Πηλέε καὶ Πηλῆ, ἡ πόλιϲ τῆϲ πόλεωϲ τὰ πόλεε καὶ πόλη. ἐπειδὴ οὖν ἐπὶ τοῦ ἥρωϲ ἥρωοϲ οὐ μακροκαταληκτεῖ ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, οὐδὲ γὰρ γίνεται διὰ τοῦ ω Ἀττικῶϲ, εἰκότωϲ οὐδὲ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ϲυναιρεῖται.

Choer. 260, 30: ἐπὶ πάϲηϲ πτώϲεωϲ τὰ εἰϲ ω̄ϲ Ἀττικὰ τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ τὸν τόνον φυλάττει. εἴτε γὰρ προπαροξύνεται ἡ εὐθεῖα εἴτε παροξύνεται εἴτε ὀξύνεται, ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ φυλάττεται καὶ ἐν ταῖϲ λοιπαῖϲ πτώϲεϲιν οἷον ὁ Μενέλεωϲ τοῦ Μενέλεω τῷ Μενέλεῳ τὸν Μενέλεων ὦ Μενέλεωϲ, ὁ κάλωϲ τοῦ κάλω τῷ κάλῳ τὸν κάλων ὦ κάλωϲ, ὁ λεώϲ τοῦ λεώ τῷ λεῴ τὸν λεών ὦ λεώϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ϲ̄ ληγόντων μετ' ἐπιπλοκῆϲ ϲυμφώνου.

Choer. 265, 22: τὰ εἰϲ τὸ ϲ̄ λήγοντα πρὸ τοῦ ϲ̄ ἔχει ἢ τὸ λ̄ ὡϲ τὸ ἅλϲ ἢ τὸ ν ὡϲ τὸ Τίρυνϲ ἢ τὸ ρ ὡϲ τὸ μάκαρϲ. τὰ εἰϲ ϲ̄ μετ' ἐπιπλοκῆϲ ϲυμφώνου λήγοντα διὰ δύο ϲυμφώνων κλίνεται, δηλονότι καὶ εἰϲ οϲ ἔχει τὴν γενικὴν καὶ τότε μὲν διὰ τοῦ τ̄ κλίνεται, ἡνίκα ἔχει τὸ ᾱ οἷον μάκαρϲ μάκαρτοϲ, δάμαρϲ δάμαρτοϲ, τότε δὲ διὰ τοῦ θ̄ κλίνεται, ἡνίκα οὐκ ἔχει τὸ ᾱ οἷον Τίρυνϲ Τίρυνθοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ τοῦ Ἄργουϲ, ἐξ ἧϲ ἦν ὁ Εὐρυϲθεύϲ), ἕλμινϲ ἕλμινθοϲ. εἰ οὖν ἐϲτιν ἅλϲ, ὤφειλεν εἶναι ἡ γενικὴ ἁλτόϲ, ἵνα εὑρεθῇ διὰ δύο ϲυμφώνων ἐκφερομένη· ἀλλ' ἐπειδὴ δαϲυνομένηϲ τῆϲ εὐθείαϲ ἔμελλε ψιλοῦϲθαι ἡ γενικὴ (ἀδύνατον δέ ἐϲτι τὸ πνεῦμα τῆϲ εὐθείαϲ ἐναλλάξαι κατὰ τὰϲ ἄλλαϲ πτώϲειϲ, θέλει γὰρ τὰ πνεύματα τῶν εὐθειῶν φυλάττεϲθαι καὶ ἐν ταῖϲ λοιπαῖϲ πτώϲεϲιν οἷον τοῦ ἄλγοϲ ψιλουμένου

---

l. 8 E. M. 437, 54 ἥρῳ Δημοδόκῳ δοτική ἐϲτιν ἀντὶ τοῦ ἥρωϊ, κλίϲιϲ καὶ οὐκ ἀποκοπή; cf. Lob. El. II 299.

καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ ψιλοῦνται ἄλγουϲ ἄλγει ἄλγοϲ, καὶ πάλιν τοῦ ἁγνόϲ δαϲυνομένου καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ δαϲύνονται οἷον τοῦ ἁγνοῦ τῷ ἁγνῷ τὸν ἁγνόν ὦ ἁγνέ), διὰ τοῦτο ἀπέβαλεν ἡ γενικὴ τὸ τ̄ καὶ ἐγένετο ἁλόϲ, ἵνα ὁμοίωϲ τῇ εὐθείᾳ δαϲυνθῇ καὶ ἡ γενική. καὶ ἡ μὲν εὐθεῖα δαϲύνεται κανόνι τοιούτῳ· τὸ α τὸ ἀθροιϲτικόν, ἤγουν τὸ ϲημαῖνον ἄθροιϲιν, δαϲύνεϲθαι θέλει οἷον ἅμαξα (εἴρηται δὲ ἅμαξα παρὰ τὸ ἅμα καὶ ἄγειν τὰ ϲυνηθροιϲμένα), ἁθρόον ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ (ἀθρόον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνηϲ ψιλοῦται), ἅπαϲ, ἅμα· οὕτωϲ οὖν καὶ τὸ ἅλϲ, ὅτε ἐπὶ τῆϲ θαλάϲϲηϲ, ὅπου πάντα τὰ ὕδατα ἁλίζεται, ἤγουν ϲυναθροίζεται, εἴτε ἐπὶ τούτου τοῦ ἁλμυροῦ (ὅ,τι ἡ ϲυνήθεια λέγει τὸ ἅλαϲ οὐδετέρωϲ, ϲπανίωϲ εἰρημένον παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ), καὶ αὐτὸ γὰρ ἄθροιϲιν τινὰ ϲημαίνει. εἰ δὲ ἐγένετο ἡ γενικὴ ἁλτόϲ, ἔμελλε ψιλοῦϲθαι· τὸ γὰρ α καταλῆγον εἰϲ λ, ἐπιφερομένου ϲυμφώνου τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων, τουτέϲτι τὸ δ̄ ἢ θ ἢ τ̄, ψιλοῦϲθαι θέλει οἷον ἀλθαία (ἔϲτι δὲ εἶδοϲ βοτάνηϲ), Ἄλτηϲ (ὄνομα δὲ τοῦτο κύριον), ἀλδιϲκάνειν, ὅ ἐϲτιν ἄλλεϲθαι. εὐλόγωϲ οὖν ἀπέβαλε τὸ τ̄ καὶ ἐγένετο ἁλόϲ, ἵνα ὁμοίωϲ τῇ εὐθείᾳ δαϲυνθῇ καὶ ἡ γενική.

Choer. 268, 7: τὸ ἅλϲ ὅτε μὲν θηλυκῶϲ λέγεται δηλοῖ τὴν θάλαϲϲαν καὶ ἕωϲ τῶν ἑνικῶν κλίνεται μόνον. ὅτε δὲ τὸ ἁλμυρόν τοῦτο δηλοῖ, ὃ οὐδετέρωϲ ἅλαϲ λέγεται ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ, ἀρϲενικῶϲ λέγεται καὶ διόλου κλίνεται, τουτέϲτι καὶ εἰϲ τὰ ἑνικὰ καὶ εἰϲ τὰ δυϊκὰ καὶ εἰϲ τὰ πληθυντικά.

Τὸ ἅλαϲ τὸ οὐδετέρωϲ λεγόμενον ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ ϲπανίωϲ εὕρηται ἐν χρήϲει. εὕρηται δὲ παρὰ Λύκωνι τῷ Τρωαδεῖ οἷον «τὸ ἅλαϲ εὐῶδεϲ ἢ δυϲῶδεϲ ὀρύϲϲεται». καὶ πάλιν «ἁλάτων μέδιμνον». καὶ λέγουϲί τινεϲ ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ οὐδετέρου γέγονε τὸ ἅλϲ τὸ ἀρϲενικὸν κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ α, ὥϲπερ καὶ ἀπὸ τοῦ κάρηνον οὐδετέρου γέγονε κατὰ ϲυγκοπὴν τῆϲ ν̄ο̄ν̄ ϲυλλαβῆϲ τὸ κάρη θηλυκόν. οὗτοι δὲ οὐ καλῶϲ λέγουϲιν. ἄτοπον γὰρ τὸ πλατέωϲ εὑριϲκόμενον ἐν χρήϲει λέγειν γεγενῆϲθαι ἐκ τοῦ ϲπανίωϲ εὑριϲκομένου ἐν χρήϲει. φαϲὶ δέ τινεϲ ὅτι οὐχ εὕρηται τὸ ἅλϲ τὸ ἀρϲενικὸν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ πάντωϲ μετὰ τοῦ χονδρόϲ, χονδρὸϲ ἅλϲ, χονδροῦ ἁλόϲ, χονδροὶ ἅλεϲ. ψευδὲϲ δὲ τοῦτο, ὡϲ μαρτυρεῖ ὁ Ἀριϲτοφάνηϲ εἰπὼν (Nub. 1237)

ἁλϲὶ διαμιχθεὶϲ ὄναιτ' ἂν οὑτοϲί (leg. διαϲμηχθεὶϲ).

ἰδοὺ γὰρ οὐκ εἶπε χονδροῖϲ. καὶ πάλιν ὁ Μένανδροϲ,

οὐκ ἔχω οὔτε ἅλαϲ οὔτε ὄξοϲ οὔτε ὀρίγανον (an οὐχ ἅλαϲ
ἔχων οὔτ' ὄξοϲ οὔτ' ὀρίγανον?)

καὶ οὐκ εἶπε χονδροὺϲ ἅλαϲ.

---

l 16 de explicatione ἄλλεϲθαι cf. Eustath. 1837, 59. l. 25 cf. Mein. ad St. B. p. 721. ἁλάτων pro ἅλατοϲ M. l. 32 accentum voc. χόνδροϲ mutavi ex Arc. 73, 23, ubi oxytonesis et adiectivo et substantivo assignatur.

Περὶ τῶν εἰς ἀμετάβολα, τῶν εἰς ᾱν κτλ.

Choer. 271, 13: τὰ εἰς ᾱν λήγοντα καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ᾱ πανταχοῦ μακρὸν οἷον Ἀλκμάν Ἀλκμᾶνος, Τιτάν Τιτᾶνος, παιάν παιᾶνος, Πάν Πανός ὅτε ἀρσενικόν ἐστι. πρόσκειται «ὅτε ἀρσενικόν ἐστιν», ἐπειδὴ ἐστιν οὐδέτερον τὸ πᾶν ἀπὸ τοῦ πᾶς ἀρσενικοῦ γεγενημένον, ὅπερ καὶ περισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀρσενικοῦ· ὁ πᾶς γὰρ τοῦ παντός καὶ τὸ πᾶν τοῦ παντός. δεῖ γινώσκειν ὅτι ταῦτα, φημὶ δὴ τὸ Ἀλκμάν καὶ τὸ παιάν καὶ Τιτάν, προπερισπᾶται κατὰ τὴν γενικήν, ἐπειδὴ φύσει μακρά ἐστι πρὸ μιᾶς βραχείας οἷον Ἀλκμᾶνος, παιᾶνος, Τιτᾶνος· τὸ γὰρ Πάν Πανός ὀξύνεται κατὰ τὴν γενικὴν ὡς δισύλλαβον, ὥσπερ τὸ μηνός, χηνός, Ζηνός.

Choer. 272, 8: Ἰστέον ὅτι καθόλου τὰ εἰς ἀμετάβολα λήγοντα ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ Ἀλκμάν ὦ Ἀλκμάν, ὁ παιάν ὦ παιάν, ὁ αὐχήν ὦ αὐχήν, ὁ σωλήν ὦ σωλήν, ὁ ποιμήν ὦ ποιμήν, ὁ δελφίν ὦ δελφίν, ἡ ἀκτίν ὦ ἀκτίν, ἡ Σαλαμίν ὦ Σαλαμίν, ἡ Ἐλευσίν ὦ Ἐλευσίν, ὁ ἀστήρ ὦ ἀστήρ, ὁ ξυστήρ ὦ ξυστήρ, ὁ ἐλατήρ ὦ ἐλατήρ, ὁ Σαρπηδών ὦ Σαρπηδών, ὁ ἀλεκτρυών ὦ ἀλεκτρυών, ὁ Μυρμιδών ὦ Μυρμιδών, ἡ Σιδών ὦ Σιδών· χωρὶς τεσσάρων τινῶν, φημὶ δὴ τοῦ ἄνερ, πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ταῦτα γὰρ οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλητικήν· αἱ γὰρ εὐθεῖαι τούτων εἰς ηρ εἰσὶν οἷον ἀνήρ, πατήρ, σωτήρ, δαήρ. ταῦτα δὲ ἀπολογίαν ἔχει τοιαύτην· τὸ μὲν ἄνερ, πάτερ, δᾶερ ἠκολούθησε τοῖς συγγενικοῖς αὐτῶν, φημὶ δὴ τῷ μῆτερ καὶ θύγατερ· ὥσπερ γὰρ τὸ μήτηρ καὶ θυγάτηρ ὀφείλοντα ἐν τῇ γενικῇ προπαροξυνθῆναι διὰ τὸ φυλάξαι τὸν τόνον τῆς εὐθείας ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ οἷον μήτηρ μήτερος καὶ θυγάτηρ θυγάτερος, ὥσπερ Δημήτηρ Δημήτερος καὶ εἰνάτηρ εἰνάτερος (σημαίνει δὲ τὴν σύννυμφον), οὐ προπαροξύνθη ἀλλὰ παροξύνθη οἷον μητέρος, θυγατέρος καὶ ἠκολούθησε τοῖς συγγενικοῖς αὐτῶν, φημὶ δὴ τῷ ἀνέρος πατέρος δαέρος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς ἠκολούθησε κατὰ τὴν κλητικήν· καὶ ὥσπερ μῆτερ καὶ θύγατερ βαρυτόνως διὰ τοῦ ε̄, οὕτω καὶ ἄνερ πάτερ δᾶερ διὰ τοῦ ε̄ βαρυτόνως· τὸ δὲ σῶτερ ψευδαιολικόν ἐστι καὶ τούτου χάριν συνέστειλε τὸ η εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἐβαρύνθη. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἔχουσιν πολλάκις συστέλλειν τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον οἷον ὁ τριβολέτηρ ὦ τριβόλετερ Αἰολικῶς (ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης). πρόσκειται δὲ «ψευδαιολικόν» ἐπειδὴ οὐκ ἔστι κυρίως Αἰολικόν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τότε συστέλλουσι τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ, ἡνίκα μὴ μακρᾷ παραλήγεται οἷον ὁ τριβολέτηρ ὦ τριβόλετερ. ἡνίκα γὰρ μακρᾷ παραλήγεται οὐ συστέλλουσι τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ οἷον ὁ χρηστήρ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι (χρηστήρ δέ ἐστιν ὁ παρέχων χρησμούς). τὸ οὖν σῶτερ μακρὰν ἔχον τὴν παραλήγουσαν οὐ δύναται

l. 19 cf. Choer. 431, 6. l. 35 an τριβολετήρ?

συσταλῆναι παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι· διὰ τοῦτο οὖν εἰρήκαμεν, ὅτι ψευδαιολικόν ἐστι καὶ οὐ κυρίως Αἰολικόν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἄνερ, πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, συστείλαντα τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ κλητικῇ, εὐλόγως ἐβαρύνθη. τὰ γὰρ εἰς ρ λήγοντα βραχυκατάληκτα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, χωρὶς τῆς ὑπέρ προθέσεως καὶ τοῦ ἀτάρ συνδέσμου καὶ αὐτάρ οἷον μάκαρ, ἄφαρ, ἦτορ, ἧπαρ, ἔαρ, φρέαρ, δέλεαρ, στέαρ, ὄνειαρ, οὕτως οὖν καὶ ἄνερ, πάτερ, σῶτερ, δᾶερ βαρυτόνως. πρόσκειται «βραχυκατάληκτα» διὰ τὸ πατήρ καὶ ἀνήρ ὀξυνόμενα. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸν γάρ σύνδεσμον ὀξυνόμενον, οὗτος γὰρ βραχυκαταληκτεῖ καὶ ὀξύνεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπὲρ μίαν συλλαβήν.

Περὶ τῶν εἰς ην.

Choer. 274, 11: τὰ εἰς ην λήγοντα μονοσύλλαβα μὴ ὄντα μόνως θηλυκά, ἀλλ' ἢ μόνως ἀρσενικὰ ἢ καὶ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά, προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ τὸ η φυλάττει δηλονότι ἐν τῇ γενικῇ οἷον σπλήν σπληνός, σφήν σφηνός, μήν μηνός, Ζήν Ζηνός, ῥήν ῥηνός (σημαίνει δὲ τὸ πρόβατον οἷον ὡς παρὰ Νικάνδρῳ (Ther. 453)

αὐτὰρ ὅ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν),

χήν χηνός· τοῦτο δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, ὁ χήν γὰρ καὶ ἡ χήν· ὅτι δὲ καὶ θηλυκῶς λέγεται, ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν (ο 161)

αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,

τὸ δὲ φρήν, ἐπειδὴ μόνον ἐν τοῖς εἰς ην μονοσυλλάβοις μόνου θηλυκοῦ γένους ἐστί, τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐγένετο φρενός· διαλλάξαν γὰρ κατὰ τὸ γένος πρὸς τὰ ἄλλα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν.

Τὰ εἰς ην λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ἐὰν μὲν ἔχῃ τὸ μ, ἐπὶ γενικῇ τὸ η εἰς ε τρέπει, ποιμένος λιμένος πυθμένος· ἀλλὰ μόνον τὸ Δαμήν ἐφύλαξε τὸ η· Δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται Ἀργολικά. ἴσως δὲ ἐπεὶ κύριόν ἐστι, παραλλαγὴν ἐποιήσατο. τὸ δὲ Ἀλλαμήν παραιτοῦμαι. οὐ γὰρ γνήσιον ὄνομα ὑπὸ Διοδώρου παραπεποιημένον. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα τὸ μ φυλάττει τὸ η ἐν τῇ γενικῇ οἷον σωλήν σωλῆνος, τριβήν τριβῆνος, λειχήν λειχῆνος, δοθιήν δοθιῆνος πλὴν τοῦ ἀζήν ἀζένος καὶ τοῦ ἀδήν ἀδένος καὶ τοῦ αὐχήν αὐχένος. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰς ην ὀξύτονα ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ α καὶ μέρος σώματος σημαίνοντα ἢ πάθος τρέπει τὸ η εἰς ε οἷον αὐχένος, ἀδένος, ἀζένος, τὸ γὰρ λειχήν καὶ δοθιήν οὐκ ἔχει τὸ α.

Choer. 276, 16: τὰ εἰς ην λήγοντα βαρύτονα ὄντα μονογενῆ φυλάττει τὸ η καὶ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Ἕλλην Ἕλληνος (τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει οὐδέτερον· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Ἕλλην), Γέρην Γέρηνος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), Σέβην Σέβηνος (ἔστι δὲ ὄνομα

---

l. 13 cf. Ep. in Psalm. 4, 19, Ep. Cr. I 425, 24, 432, 3, An. Par. III 324, 5, Mon. 16, 10. l. 26 composui canonem ex Mon. 32, 7, Choer. 274, 29 et 68, 35, Ep. Cr. I 366, 17, E. M. 22, 40.

ἥρωος). εἰ δὲ ἔχει οὐδετέρου παραςχηματιςμόν, τρέπει τὸ η̅ εἰς τὸ ε̅ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἄρςην ἄρςενος, ἔχει γὰρ οὐδέτερον τὸ ἄρςεν, τέρην τέρενος, ἔχει γὰρ οὐδέτερον τὸ τέρεν· τὸ δὲ εἴρην ὁ Καλλίμαχος διὰ τοῦ ε̅ ἔκλινεν εἰπὼν «ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολιὸν νέον εἴρενα μέςςον» καὶ ταῦτα μὴ ἔχοντα οὐδετέρου παραςχηματιςμὸν καὶ ἴςως διὰ τὸ μέτρον τοῦτο ἐποίηςεν.

Choer. 277, 10: τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα βαρύτονα ἀποβάλλοντα τῆς γενικῆς τὴν ἐςχάτην τὸ ο̅c̅ ποιεῖ τὴν κλητικήν, Πλάτωνος ὦ Πλάτων, Ἕλληνος ὦ Ἕλλην, τέρην τέρενος ὦ τέρεν, Τρύφωνος ὦ Τρύφων, Μαχάονος ὦ Μαχᾶον, ἄρςενος ὦ ἄρςεν, τέρην τέρενος ὦ τέρεν, Ἕκτορος ὦ Ἕκτορ, Ἀγαμέμνονος ὦ Ἀγάμεμνον. καὶ ἐὰν εὑρεθῇ ἡ γενικὴ ἔχουςα πρὸ τοῦ ο̅c̅ τὸ τ, καὶ τὸ τ̅ ἀποβάλλεται ἐν τῇ κλητικῇ οἷον θεράποντος ὦ θεράπον, λέοντος ὦ λέον, δράκοντος ὦ δράκον, γέροντος ὦ γέρον. ςεςημείωται τὸ Ἄπολλον καὶ Πόςειδαον, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Ξ 357)

πρόφρων νῦν Δαναοῖςι Ποςείδαον ἐπάμυνον.

ταῦτα γὰρ φυλάξαντα τὸ ω̅ ἐν τῇ γενικῇ, Ἀπόλλωνος γὰρ καὶ Ποςειδάωνος, οὐκ ἐφύλαξε καὶ ἐν τῇ κλητικῇ αὐτό, ἀλλὰ ςυνέςτειλαν αὐτὸ εἰς τὸ ο̅. καὶ περὶ μὲν τοῦ Ἄπολλον ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι Αἰολικῶς ςυνέςτειλεν τὸ ω̅ εἰς τὸ ο̅ κατὰ τὴν κληρικήν· περὶ δὲ τοῦ Ποςείδαον ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι ψευδαιολικόν ἐςτιν καὶ οὐ κυρίως Αἰολικόν, ἐπειδὴ οὐκ ἴςαςιν οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως εἰς ω̅ν̅ τὴν εὐθεῖαν, ἀλλ' εἰς αν· Ποςείδαν γὰρ λέγουςι. τῆς οὖν εὐθείας εἰς ω̅ν̅ μὴ οὔςης παρ' αὐτοῖς πῶς δύναται ἡ κλητικὴ εἰς ο̅ν̅ διὰ τοῦ ο γίνεςθαι Αἰολικῶς; τούτου οὖν χάριν εἴρηται, ὅτι ψευδαιολικόν ἐςτι καὶ οὐ κυρίως Αἰολικόν.

Choer. 278, 1: ἄξιον δέ ἐςτι ζητῆςαι, διατί, ἐὰν εὑρεθῇ ἡ γενικὴ ἔχουςα πρὸ τοῦ ος τὸ τ̅, καὶ τὸ τ ἀποβάλλεται ἐν τῇ κλητικῇ οἷον θεράπων θεράποντος ὦ θεράπον, γέρων γέροντος ὦ γέρον, λέων λέοντος ὦ λέον. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι διὰ τοῦτο ἀποβάλλεται τὸ τ̅ ἐν τῇ κλητικῇ, ἐπειδὴ οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ εἰς ἄφωνον καταλήγει. εἰ ἐφυλάχθη οὖν τὸ τ̅, ἤμελλεν ἡ λέξις εἰς ἄφωνον τὸ τ καταλήγειν, ὅπερ ἐςτὶν ἀδύνατον. τούτου χάριν ἐὰν εὑρεθῇ ἡ γενικὴ ἔχουςα πρὸ τοῦ ος τὸ τ̅, καὶ τὸ τ ἀποβάλλεται ἐν τῇ κλητικῇ.

Περὶ τῶν εἰς ιν.

Choer. 70, 1 coll. 279, 6: τὰ εἰς ι̅ν̅ πάντα προςθέςει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ πανταχοῦ φυλάττει τὸ ι̅ μακρὸν οἷον δελφῖνος, ἀκτῖνος, Σαλαμῖνος, ῥινός, θινός.

---

l. 4 Callimachi locum sic M et Ep. Cr. I 413; Gaisford. hic exhibuit πολλῶν εἴρενα μέςςων. Emendationes tentatae (e. g. Lob. Parall. 194 cf. Add. 544) adhuc incertae videntur. l. 23 Ποςείδαν scripsi pro Ποτειδᾶν cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 114 not. 5. An. Ox. III 394, 3.

Choer. 281, 35: τὰ εἰc ιν δικατάληκτα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ δελφίc ὦ δελφίc, ὁ Τελχίc ὦ Τελχίc, ὁ δελφίν ὦ δελφίν, ὁ Τελχίν ὦ Τελχίν.

St. B. 7, 18: τὴν Ἀβοριγίνων γενικὴν ὡc παρὰ Ἰόβα ἐν Ῥωμαϊκῆc ἱcτορίαc πρώτῳ «μέχρι μὲν οὖν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνων ὀνομαcίαν διέcωζον, Λατίνου δὲ βαcιλεύcαντοc οὕτωc προcηγορεύθηcαν». τινὲc οἴονται κλίνεcθαι ἀπὸ τῆc Ἀβοριγῖνοc εὐθείαc ὡc Λεοντῖνοc Ἀκραγαντῖνοc· ἀλλὰ Διονύcιοc ὁ Ἁλικαρναcceὺc Ἀβοριγῖνεc καὶ Ἀβοριγῖcί φηcιν ὡc δελφῖcιν. ἔcτι δὲ καὶ ἄλλη κλίcιc ἐν χρηcμῷ κειμένη, ὃν αὐτὸc παρατίθηcιν· ὡc γὰρ ἀπὸ τοῦ ναῦται ναυτέων, οὕτωc Ἀβοριγίναι Ἀβοριγινέων· ἔχει δὲ ὁ χρηcμὸc οὕτωc

στείχετε μαιόμενοι Cικελῶν Cατουρνίαν αἶαν,
ἠδ' Ἀβοριγινέων Κοτύλην, οὗ νᾶcoc ὀχεῖται,
οἷc ἀναμιχθέντεc δεκάτην ἐκπέμψετε Φοίβῳ,
καὶ κεφαλὰc Κρονίδῃ καὶ τῷ πατρὶ πέμπετε φῶτα.

ἀλλ' αὐτὸc τῷ χρηcμῷ μὴ πειθόμενοc ταῖc προειρημέναιc ἐχρήcατο κλίcεcιν.

Περὶ τῶν εἰc ῡν.

Choer. 282, 23: τὰ εἰc ῡν λήγοντα προcθέcει τοῦ ōc ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον Γόρτυν Γόρτυνοc (ἔcτι δὲ ὄνομα ἥρωοc καὶ πόλεωc Κρήτηc), μόcυν μόcυνοc (cημαίνει δὲ τὸν ξύλινον πύργον), Φόρκυν Φόρκυνοc «Αἴαc δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα» (Ρ 312) καὶ παρ' Εὐριπίδῃ «γωλειὰ καὶ Φόρκυνοc οἰκητήριον», ἡ γὰρ αἰτιατικὴ ἡ «Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε» (Ρ 318) ἀπὸ ἄλληc εὐθείαc ἐcτίν, ὡc ἀπὸ τοῦ ὁ Φόρκυc τοῦ Φόρκυοc, ὥcπερ βότρυc βότρυοc βότρυν· ὡcαύτωc καὶ ἡ Γόρτυνα αἰτιατικὴ «Γόρτυνά τε τειχιόεccαν» (Β 646) ἀπὸ τῆc Γόρτυν εὐθείαc, ἡ δὲ Γόρτυν ἀπὸ τῆc Γόρτυc· φαcὶ δὲ καὶ Γόρτυναν ὡc ἄμυναν. κίνδυν κίνδυνοc κίνδυνα· οὕτωc δὲ ἔφη Cαπφὼ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖοc τὴν δοτικὴν ἔφη τῷ κίνδυνι· αὕτη δὲ ἡ κίνδυνοc γενικὴ μετάγεται εἰc εὐθεῖαν καὶ γίνεται ὁ κίνδυνοc, ὥcπερ ὁ ψάρ τοῦ ψαρόc καὶ ὁ ψάροc (sic), ὁ Τρώc τοῦ Τρωόc καὶ ὁ Τρωόc. ἡ κυνόc γενικὴ οὐκ ἔcτιν ἀπὸ τῆc κύν εὐθείαc, ἀλλ' ἀπὸ τῆc κύων κύονοc κατὰ cυγκοπήν.

Περὶ τῶν εἰc ων.

Choer. 294, 15 (consultis Theogn. 131, 31, Ep. Cr. I 438, 10, An. Par. III 324, 14, Mon. 32, 4): τὰ εἰc ων ὀξύτονα μονοcύλλαβα προcθέcει τοῦ ōc κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ῶ ἐπὶ τῆc γενικῆc οἷον κλών κλωνόc, πρών πρωνόc, ἐξ οὗ «καὶ πρώονεc ἄκροι» (Π 299), Χών Χωνόc,

l. 23 Euripidis versum servavit M (Gaisf. E. M. p. 8). l. 25 quae de declinatu voc. Γόρτυν dedi, ex St. B. s. v. adieci, de Φόρκυν cf. Il. Pr. Ρ 218: Φόρκυν ὡc βότρυν ἀπ' εὐθείαc τῆc εἰc c̄ ληγούcηc, ἡ μέντοι Φόρκυνα αἰτιατικὴ ἀπ' εὐθείαc τῆc εἰc ν̄. τὸ δὲ τοιοῦτον ἴδιον ποιητικῆc. οὐχ ὑγιῶc δὲ ὁ Τυραννίων ἐκτείνει τὸ ῡ, ἐπεὶ εὑρέθη, φηcί, καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεινομένη «Φόρκυc αὖ Φρύγαc ἦγε» (Β 862)· ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατήπειγεν, ἐνθάδε δὲ οὐδὲν κατεπείγει.

Θώϋ Θῶνος. μόνον δὲ τὸ χθών χθονός, ὡς θηλυκοῦ μόνον γένους ὂν ἐν τοῖς εἰς ων μονοσυλλάβοις, τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ· ὥσπερ καὶ τὸ φρήν φρενός, ὡς θηλυκοῦ μόνου γένους εὑρεθὲν ἐν τοῖς εἰς ην μονοσυλλάβοις, ἔτρεψε τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ. τὸ δὲ Θών Θῶντος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) ἐκ πάντων τῶν μονοσυλλάβων προπερισπώμενον ἐμιμήσατο κατὰ κλίσιν τὴν σμῶντος κλῶντος δρῶντος μετοχήν.

Choer. 284, 4: τὰ μὲν εἰς ων βαρύτονα τρεῖς κλίσεις ἐπιδέχεται· ἢ γὰρ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ω οἷον Θέων Θέωνος, Πλάτων Πλάτωνος, Τρύφων Τρύφωνος, ἢ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο οἷον σώφρων σώφρονος, γείτων γείτονος, τέκτων τέκτονος, ἢ διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ πάλιν τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο οἷον θεράπων θεράποντος, δράκων δράκοντος, λέων λέοντος. τὰ δὲ εἰς ων ὀξύτονα δύο κλίσεις ἐπιδέχεται· ἢ γὰρ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ω ὡς ἐπὶ τοῦ κοιτών κοιτῶνος, Ἑλικών Ἑλικῶνος, ἢ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο οἷον Σαρπηδών Σαρπηδόνος, ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνος, οὐδέποτε δὲ διὰ τοῦ ντ κλίνεται· αὕτη γὰρ ἡ κλίσις μετοχῶν ἐστιν, ὡς ἐπὶ τοῦ λαβών λαβόντος, δραμών δραμόντος, πεσών πεσόντος, ἑκών ἑκόντος· τοῦτο γὰρ μετοχή. ὅτι γὰρ τὰ εἰς ων ὀνόματα ὀξύτονα ἀποστρέφεται τὴν διὰ τοῦ ντ κλίσιν δῆλον, εἴγε τὸ Σαρπηδών ὀξυνόμενον Σαρπηδόνος κλίνεται, ὅταν δὲ ἐκλίθη καὶ διὰ τοῦ ντ, τότε καὶ βαρεῖαν ἐπιδέχεται τάσιν οἷον

Σαρπήδοντος ἑταῖρον (Μ 379)

προπαροξυτόνως, ὡς ἀπὸ τῆς Σαρπήδων εὐθείας βαρυνομένης καὶ

Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο (Μ 392)

ὁμοίως προπαροξυτόνως καὶ Σαρπήδοντα ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ

Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε (Ε 633)

προπερισπωμένως.

Choer. 284, 30: τὰ δὲ εἰς ων περισπώμενα πάντα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ οὐδέποτε τρέπει αὐτό, κλίνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ντ οἷον Ξενοφῶν Ξενοφῶντος, Ἀγλαοφῶν Ἀγλαοφῶντος, Δημοφῶν Δημοφῶντος, μόνον τὸ Ποσειδῶν καὶ Τυφῶν καὶ ταὼν φυλάττει μὲν τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ καὶ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ οἷον Ποσειδῶνος καὶ Τυφῶνος καὶ τὰ ὅμοια.

Choer. 298, 6: καὶ τὸ μὲν Ποσειδῶν ἔχει τοιαύτας ἀπολογίας· τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτέ ἐστι παρασύνθετα οἷον Δημοφῶν, Ξενοφῶν· τὸ δὲ Ποσειδῶν παρασύνθετόν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ Ποσειδέης συνθέτου γέγονε Ποσειδέων Ποσειδῶν παρασύνθετον. εἰκότως οὖν ὡς διήλλαξε κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν· ἄλλως

---

l. 20 cf. Il. Pr. M 379, unde adieci ἑκών.

τε δὲ τὰ εἰς ων περισπώμενα τὴν ἐντέλειαν διὰ τοῦ ο καὶ ω ἔχει οἷον ἀμνοκόων, Ἀγλαοφόων, Δημοφόων, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ

νυμφίε Δημοφόων, ἄδικε ξένε.

τὸ δὲ Ποσειδῶν οὐκ ἔχει τὴν ἐντέλειαν διὰ τοῦ ο καὶ ω, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ α καὶ ω οἷον Ποσειδάων, ἢ διὰ τοῦ ε καὶ ω οἷον Ποσειδέων· εἰκότως οὖν ὡς διήλλαξε κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτέ ἐστι παρώνυμα οἷον Ξενοφῶν Ἀγλαοφῶν, τὸ δὲ Ποσειδῶν παρώνυμόν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ Ποσειδέης γέγονε Ποσειδέων παρωνύμως, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέης γέγονεν Ἡρακλέων παρωνύμως. καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Ποσειδέων Ποσειδέωνος γίνεται Ποσειδῶν Ποσειδῶνος· ἐπειδὴ διήλλαξε καὶ κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν. τὸ δὲ Ποσειδέων Ποσειδέωνος τὸ ω φυλάττει ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἐπειδή, ὡς εἰρήκαμεν, παρώνυμόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ Ποσειδέης. τὰ γὰρ εἰς ων παρώνυμα βαρύτονα τὸ ω φυλάττει ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον θεός Θέων Θέωνος, τρυφή Τρύφων Τρύφωνος, πλατύς Πλάτων Πλάτωνος. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε φύσει μακρᾷ παραλήγεται, ἀλλ' ἢ βραχείᾳ, ὡς ἐπὶ τοῦ Δημοφῶν, Ἱπποκῶν, Κτησιφῶν, ἢ θέσει μακρᾷ, ὡς ἐπὶ τοῦ Δεξικρῶν· τὸ δὲ Ποσειδῶν φύσει μακρᾷ παραληγόμενον· εἰκότως οὖν ὡς διαλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε γίνεται παρὰ ταῖς διαλέκτοις εἰς αν· τὸ δὲ Ποσειδῶν γίνεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς αν· οἱ μὲν γὰρ Δωριεῖς Ποτιδάν λέγουσιν ὀξυτόνως, οἱ δὲ Αἰολεῖς Ποτίδαν καὶ Ποσείδαν λέγουσι βαρυτόνως· εἰκότως οὖν ὡς διήλλαξε κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε ἀποκοπὴν ἀναδέχεται κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον Ξενοφῶντα, Ἀγλαοφῶντα· τὸ δὲ Ποσειδῶν ἀποκοπὴν ἀναδέχεται κατὰ τὴν αἰτιατικὴν καὶ γίνεται Ποσειδῶ

νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον (Aristoph. Nub. 83),

ὥσπερ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Ἀπόλλω· εἰκότως οὖν ὡς διαλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν.

Choer. 299, 26: τὸ δὲ τυφῶν καὶ ταῶν, ἐπειδὴ δισύλλαβά ἐστι, τῶν ἄλλων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων οἷον Ξενοφῶν Ἀγλαοφῶν Ποσειδῶν, εἰκότως ὡς διαλλάξαντα κατὰ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν. καὶ ὅτι τὸ τυφῶν καὶ ταῶν ἁπλᾶ ἐστι, τῶν ἄλλων περισπωμένων μὴ ὄντων ἁπλῶν, ἀλλ' ἢ συνθέτων, ὡς τὸ Δημοφῶν, Ξενοφῶν, Ἀγλαοφῶν, Κτησιφῶν, Ἱπποκῶν, Δεξικρῶν ἢ παρασύνθετον, ὥσπερ τὸ Ποσειδῶν, καὶ ἐπειδὴ τὸ τυφῶν καὶ ταῶν καὶ εἰς ως λήγει (λέγεται γὰρ καὶ τυφῶς

---

l. 32 cf. Mon. 9, 3 seqq.

καὶ ταῶς), τούτου χάριν οὐκ ἠκολούθηcε τῇ κλίcει τῶν περιcπωμένων καὶ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ.

Choer. 71, 18: τὰ εἰς ων καθαρὰ ἀρcενικὰ διcύλλαβα βαρύτονα βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ τοῦ ω κλίνεται οἷον Κάων Κάωνος, Φάων Φάωνος, Νέων Νέωνος, Θέων Θέωνος, Κλέων Κλέωνος, Ἴων Ἴωνος. τὸ Κρέων Κρέοντος ὡς μετοχικὸν διὰ τοῦ ντ κλίνεται· περὶ δὲ τῶν μετοχικῶν ὕcτερον ἐροῦμεν. τὸ δὲ λέων λέοντος ὡς ἔχον θηλυκὸν τὸ λέαινα διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ὁμοίως τῷ θεράπων θεράποντος, ὅτι καὶ θεράπαινα.

Choer. 71, 26: τὰ εἰς ων καθαρὰ διcύλλαβα ἀρcενικὰ βαρύτονα εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύcει μακράν, διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον Ἄων Ἄονος, Δάων Δάονος, Χάων Χάονος, ῥάων ῥάονος, πλείων πλείονος, μείων μείονος, Μαίων Μαίονος «Μαίον' ἄρα προέηκε» (Δ 398), κίων κίονος. τὸ δὲ αἰών ὀξύτονον διὰ τοῦ ω κλίνεται αἰῶνος.

Choer. 71, 5: τὰ εἰς ων καθαρὰ βαρύτονα ἔχοντα δίχρονον ἐν τῇ παραληγούcῃ, εἰ μὲν ἐκτείνει τὸ δίχρονον, τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον Μαχάων Μαχάονος, Ἱκετάων Ἱκετάονος, Ἀρετάων Ἀρετάονος, Ἀμφίων Ἀμφίονος, Ὑπερίων Ὑπερίονος (cημαίνει δὲ τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀνατέλλοντα), Ἐχίων Ἐχίονος, Δολίων Δολίονος, ὀπάων ὀπάονος (ὁ ἀκόλουθος), κίων κίονος, πίων πίονος (ὁ λιπαρός), πρίων πρίονος· εἰ δὲ cυcτέλλει τὸ δίχρονον, φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον Ἠετίων Ἠετίωνος, Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρύωνος, Εὐρυτίων Εὐρυτίωνος, Ἠλεκτρύων Ἠλεκτρύωνος, Εὐρυθαλίων Εὐρυθαλίωνος, Μοςχίων Μοςχίωνος, Ἡφαιςτίων Ἡφαιςτίωνος, Ἐνδυμίων Ἐνδυμίωνος, Ἀςτερίων Ἀςτερίωνος. ὅθεν τὸ Ὠρίων ἀναλογώτερόν ἐςτι cυςτέλλον τὸ ι, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ (Cycl. 213)

τά τ' ἄςτρα καὶ τὸν Ὠρίωνα δέρκομαι.

ὁ γὰρ ποιητὴς ἐξέτεινεν αὐτὸ εἰπών (Σ 488)

ἥ τ' αὐτοῦ ςτρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα καὶ τὸ κύων ὤφειλε κλίνεcθαι κύωνος ὡς Ἀμφιτρύωνος. ἔςτι δὲ ἕτερος κανὼν ὁ λέγων· τὰ κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο κλίνεται. ἀπαιτοῦντος οὖν τοῦ μὲν τὸ ω, τοῦ δὲ τὸ ο, cυνεκόπη τὸ ἀμφίβολον καὶ ἐγένετο κυνός. ἡ μέντοι κλητικὴ εὕρηται διὰ τοῦ ο μικροῦ ὡς ἀπὸ τῆς κύονος γενικῆς «ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον» (Λ 362).

---

l. 2 cf. Eust. 346, 13, ubi tertia ap. Choerob. propositarum causarum diserte Herodiano assignatur; etymologias a Choerob. prolatas, quippe quum dubiae sint velut Ξενοφῶν a φῶ τὸ φονεύω et Δεξικρῶν a κρείω τὸ βαcιλεύω καὶ κρατῶ aut etiam falsae ut Ἱπποκῶν a κτῶμαι Ἱπποκτῶν καὶ Ἱπποκῶν (cf. Lob. El. II 115 seqq.) Herodiano non obtrudendas iudicavi. l. 3 cf. Theogn. 30, 10.
l. 11 pro Λάων Λάονος, cuius genetivus Λάωνος ap. Dicaearchum reperitur (cf. Lob. ad Ai. p. 164) quum ᾰ breve habeat, posui Ἄων Ἄονος, adieci ex St. B. Δάων et Χάων. αἰών ex Theogn. 38, 4; omisi πρώην (scr. πρώων) πρώωνος ἡ ἀκρώρεια fictum ex πρών. l. 25—29 ex Choer. 286, 1, l. 30—35 ex E. M. 549, 44 (Favorin. 80, 35) inserui.

Τὰ εἰϲ ι̅ω̅ν̅ ὀξύτονα, εἰ μὲν θηλυκὰ ἢ κοινὰ τῷ γένει ἐϲτί, διὰ τοῦ ο̅ κλίνεται οἷον χιών χιόνοϲ, ἠϊών ἠϊόνοϲ, Ἑρμιών Ἑρμιόνοϲ πόλιϲ Ἀργόλιδοϲ, Ἰβιών Ἰβιόνοϲ· ἔϲτι δὲ ὄνομα νήϲου, ὁ ἢ περικτιών περικτιόνοϲ, ἀμφικτιών ἀμφικτιόνοϲ, ἰθυκτιών ἰθυκτιόνοϲ· εἰ δὲ μόνωϲ ἀρϲενικά ἐϲτι, φυλάττει τὸ ω οἷον Κνακιών Κνακιῶνοϲ, Ἀϲιών Ἀϲιῶνοϲ, κυρηβιών κυρηβιῶνοϲ, ἀνθεϲτηριών ἀνθεϲτηριῶνοϲ, δοθιών δοθιῶνοϲ τὸ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ λεγόμενον ἀντὶ τοῦ δοθιήν.

Τὰ εἰϲ υ̅ω̅ν̅ ὀξύτονα κατὰ γενικὴν τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅, εἰ μὴ ϲυμπίπτει πόλεϲιν οἷον ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνοϲ, Γηρυών Γηρυόνοϲ, Κερκυών Κερκυόνοϲ, Ἀμφικτυών Ἀμφικτυόνοϲ, κελενδρυών, κολοκτρυών. τὰ δὲ ϲυμπίπτοντα πόλεϲι κλίνεται διὰ τοῦ ω̅ οἷον Ϲικυών ὁ κτιϲτὴϲ ὁμοφώνωϲ τῇ πόλει Ϲικυῶνοϲ. ὡϲαύτωϲ καὶ Κρεμμυών Κρεμμυῶνοϲ καὶ Κρομμυών Κρομμυῶνοϲ.

Τὰ εἰϲ α̅ι̅ω̅ν̅ ὑπερδιϲύλλαβα εἴτε βαρύτονα εἴτε ὀξύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται Εὐφραίων Εὐφραίωνοϲ, Αἰγαίων Αἰγαίωνοϲ, Ἀκταίων Ἀκταίωνοϲ, Ἀλκμαίων, Εὐγαίων, Ἀθηναίων, Ἑκατομβαιών Ἑκατομβαιῶνοϲ, ἐλαιών ἐλαιῶνοϲ.

Τὰ εἰϲ ε̅ω̅ν̅ ὑπερδιϲύλλαβα ἀρϲενικὰ καὶ θηλυκὰ εἴτε βαρύτονα εἴτε ὀξύτονα τὸ ω̅ φυλάττει, Γελέων Γελέωνοϲ — Γελέοντεϲ δέ εἰϲι φυλὴ παλαιά, μία τῶν τεϲϲάρων ἀπὸ Ἴωνοϲ παίδων — Ἡρακλέων Ἡρακλέωνοϲ, Ἀλκμέων, Τυφέων, Ποϲειδέων Ποϲειδέωνοϲ ἐξ οὗ Ποϲειδῶν ϲυνῃρέθη, Ποϲειδεών Ποϲειδεῶνοϲ ὄνομα μηνόϲ, ἀνδρεών, παρθενεών, πορθεών, λυμεών, ἀπατεών, Ἐλεών πόλιϲ, Μεδεών πόλιϲ, Ξυπετεών

---

l. 1 sic fere Herodianum canonem de oxytonis in ι̅ω̅ν̅ constituisse ex Choer. Orth. II 168, E. M. 92, 1, Eust. 1175, 15, Theogn. 29, 13 et 38, 9; 39, 24 et Mon. 17, 22 concludi potest. Neque enim ex quantitate declinatum suspendit Herodianus, ut Choer. Dict. 296, 25 fecit quantitatem etiam pervertens, sed ex genere, cui etiam praeter quantitatem vim quandam ad accentum constituendum attribuit, nam Ἀμφίων quum productum habeat ῑ, paroxytonon est, περικτιών vero brevi praefinitum in fine habet acutum, sed declinatio utriusque vocabuli eadem est, Ἀμφίων habet Ἀμφίονοϲ genetivum propter characterem barytonorum producta diphthongo praefinitorum, περικτιών oxytonon a reliquis oxytonis non quantitate differt, sed genere, in quo declinatio nititur. Ex urbium vero nominibus quaedam excepisse et per ω declinanda praecepisse Herodianum ex nominibus a Stephano relatis coniici potest. l. 8 canonem constitui ex Arc. 15, 22 et Theogn. 29, 17. Ab Herodiani doctrina abhorret Choer. Dict. 296, 25: τὰ εἰϲ ων καθαρὸν ὀξύτονα βραχεῖ διχρόνῳ παραληγόμενα τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅ ἐν τῇ γενικῇ οἷον περικτιών περικτιόνοϲ, ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνοϲ, Ἀμφικτυών Ἀμφικτυόνοϲ. τὸ Κνακυών ὀξύτονόν ἐϲτι καὶ εἰϲ ων καθαρὸν καὶ διχρόνῳ παραλήγεται καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ϲυνεϲταλμένον ἀλλ' ἐκτεταμένον φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κνακυῶνοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον ποταμοῦ. Verum habet Theogn. 38, 6 ὅϲα βραχεῖ διχρόνῳ παραλήγεται, διὰ τοῦ ο̅ γράφει τὴν παραλήγουϲαν τῆϲ γενικῆϲ περικτιόνοϲ, ἀλεκτρυόνοϲ. ϲεϲημείωται τὸ Κνακιών Κνακιῶνοϲ ὄνομα ποταμοῦ καὶ τὸ Ἀϲιών Ἀϲιῶνοϲ· δηλοῖ δὲ ὄνομα ὄρουϲ, καὶ κυρηβιών· δηλοῖ δὲ τὸν καθαρματώδη, ὅτι βραχεῖ διχρόνῳ παραληγόμενα φυλάττει τὸ ω̅ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ. cf. Lehrs Mon. 17, 22 l. 14 Theogn. 29, 1 et 28, 30, Arc. 28, 11. l. 18 Choer. 72, 1; Γελέοντεϲ ex St. B. 41, 2; de Ἀλκμέων cf. An. Ox. II 337, 4: Ἀλκμέωνοϲ: τὸ με ψιλόν· ὡϲ παρ' Εὐριπίδῃ ἔχει ἡ χρῆϲιϲ· ϲυϲτείλαϲ τὴν αι δίφθογγον εἰϲ (hoc supplevi) τὸ ε̅ φυλάττει τὸ ω̅ ὡϲ κύριον ἐν τῇ γενικῇ. Arcad. 18, 9, Theogn. 28, 25 et 29. Ἐλεών Ξυπετεών ex St. B.

Ξυπετεῶνος ὁ οἰκήτωρ δήμου Ξυπετῆς. τὸ δὲ Τελέων Τελέοντος ὡς μετοχικὸν διὰ τοῦ ντ κλίνεται.

Τὰ εἰς ηων ὑπερδισύλλαβα φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν προπρήων προπρήονος, παιήων, ξυνήων, Ἰήων.

Choer. 285, 3: τὰ εἰς ων πατρωνυμικὰ ἅπαντα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον Ἀτρείων Ἀτρείωνος, Πηλείων Πηλείωνος, Πριαμίων Πριαμίωνος, ὅθεν τὸ Κρονίων ἀναλογώτερόν ἐστι κλινόμενον διὰ τοῦ ω Κρονίωνος οἷον «ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο» (Α 405)· τὸ δὲ «Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην» (Ξ 247) ὑπερβιβασμὸν ἐδέξατο τοῦ χρόνου, καὶ τὸ μὲν ι ἐξετάθη, τὸ δὲ ο συνεστάλη.

Τὰ διὰ τοῦ ιων ὑποκοριστικὰ φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν Ἡφαιστίων Ἡφαιστίωνος, Ξενίων Ξενίωνος, Μοσχίων, Ἠμαθίων, Μελανίων, Πορφυρίων, Τυραννίων. εἰ δέ τι τούτων εἰς κυριότητα μετάγοιτο, τὴν αὐτὴν φυλάττει κλίσιν.

Choer. 286, 8: τὰ εἰς ων παρώνυμα βαρύτονα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ γενικῆς οἷον θεός Θέων Θέωνος, τρυφή Τρύφων Τρύφωνος (εἰ γὰρ παρὰ τὸ τρυφῶ ῥῆμα ἦν, εἶχε τρέπειν τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ, ὥσπερ ἐλεῶ ἐλεήμων ἐλεήμονος, φιλῶ Φιλήμων Φιλήμονος, νοῶ νοήμων νοήμονος), ἱερός Ἱέρων Ἱέρωνος, ἁβρός Ἅβρων Ἅβρωνος, πλατύς Πλάτων Πλάτωνος, κλέος Κλέων Κλέωνος, κῦδος Κύδων Κύδωνος, Ζεύς Διός Δίων Δίωνος, Αἰγαῖος Αἰγαίων Αἰγαίωνος, Καδμεῖος Καδμείων Καδμείωνος, Ἀργεῖος Ἀργείων Ἀργείωνος, Βακχεῖος Βακχείων Βακχείωνος, φίλος Φίλων Φίλωνος, ἀγαθός Ἀγάθων Ἀγάθωνος, νίκη Νίκων Νίκωνος. χωρὶς εἰ μὴ ᾖ ἀπὸ τῶν εἰς ος συνθέτων, ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον αἷμα ἄναιμος ἀναίμων ἀναίμονος,

τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται (Ε 342),

κῦμα ἔγκυμος ἐγκύμων ἐγκύμονος, πυγή κατάπυγος καταπύγων καταπύγονος (ὁ κίναιδος), χεῖμα ἄχειμος ἀχείμων ἀχείμονος. διὰ τοῦτο τὸ Ἀκταίων ἀναλογώτερόν ἐστι φυλάττον τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον

ὁρᾷς τὸν Ἀκταίωνος ἄθλιον μόρον (Eurip. Bacch. 337).

τοῦτο γὰρ παρώνυμόν ἐστι καὶ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς ος συνθέτων, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀκτή γέγονεν ἀκταῖος καὶ Ἀκταίων. ὅταν οὖν γένηται διὰ τοῦ ο οἷον

Ἀκταίονός τε μητέρ', Αὐτονόην λέγω (Eurip. Bacch. 230),

γνῶθι ὅτι συνεστάλη τὸ ω διὰ τὸ μέτρον. τὸ Ἰάσων οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, οὐδὲ γάρ ἐστι παρώνυμον παρὰ τὸ ἴασις, ἀλλὰ ῥηματικὸν παρὰ τὸ ἰάσομαι μέσου μέλλοντος (sic).

---

l. 1 Τελέων ap. Choer. 72, 4 pro τό τε λέων scribendum est, quia de hyperdisyllabis sermo est. l. 3 Choer. 71, 32, Theogn. 29, 6. l. 5 cf. 70, 22, Theogn. 27, 24. l. 12 Theogn. 27, 25, Arc. 17, 24. l. 38 coll. Choer. 72, 7, Theogn. 28, 17 et 29, 22.

Choer. 286, 30: τὰ εἰς ων κοινὰ τῷ γένει τρέπει τό ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον ὁ σώφρων καὶ ἡ σώφρων τοῦ σώφρονος καὶ τῆς σώφρονος, ὁ τέκτων καί ἡ τέκτων τοῦ τέκτονος καὶ τῆς τέκτονος, ὁ γείτων καὶ ἡ γείτων τοῦ γείτονος καὶ τῆς γείτονος, ὁ τλήμων καὶ ἡ τλήμων τοῦ τλήμονος καὶ τῆς τλήμονος, ὁ ἴδμων καὶ ἡ ἴδμων τοῦ ἴδμονος καὶ τῆς ἴδμονος, ὁ ἄφρων καὶ ἡ ἄφρων τοῦ ἄφρονος καὶ τῆς ἄφρονος. χωρὶς εἰ μὴ ᾖ σύνθετα ἀπὸ τῶν εἰς ων φυλαττόντων τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ, ἔστι γὰρ αἰών αἰῶνος, καὶ γίνεται εὐαίων εὐαίωνος ἐκ τούτου σύνθετον, καὶ ἔστι κοινὸν τῷ γένει, ὁ εὐαίων γὰρ καὶ ἡ εὐαίων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ· καὶ πάλιν ἔστι χιτών χιτῶνος, καὶ γίνεται ἀπὸ τούτου σύνθετον ἀχίτων ἀχίτωνος, χαλκοχίτων χαλκοχίτωνος, καὶ ἰδού ἐστι ταῦτα κοινὰ τῷ γένει· ὁ ἀχίτων γὰρ καὶ ἡ ἀχίτων, καὶ ὁμοίως ὁ χαλκοχίτων καὶ ἡ χαλκοχίτων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ· καὶ πάλιν ἔστι Πλάτων Πλάτωνος, καὶ ἐκ τούτου γίνεται σύνθετον φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος, καὶ ἔστι κοινὸν τῷ γένει, ὁ φιλοπλάτων γὰρ καὶ ἡ φιλοπλάτων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. δεῖ προσθεῖναι καὶ χωρὶς τοῦ αἴθων αἴθωνος καὶ εἴρων εἴρωνος, ταῦτα γὰρ κοινά ἐστι τῷ γένει ὁ αἴθων καὶ ἡ αἴθων, ὁ εἴρων καὶ ἡ εἴρων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς θων καὶ εἰς ρων δισυλλάβων βαρυτόνων.

Choer. 288, 29: τὰ εἰς ων ἔχοντα θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα διὰ τοῦ ντ κλίνεται, καὶ δῆλον ὅτι τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον δράκων δράκοντος ὅτι καὶ δράκαινα, θεράπων θεράποντος ὅτι θεράπαινα, λέων λέοντος ὅτι λέαινα. καὶ τὰ κύρια δὲ ὀνόματα παρ' ἡμῖν ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν οἷον Δράκοντος τοῦ Στρατονικέως, καὶ Λέοντος, καὶ πάλιν Δράκοντος τοῦ νομοθέτου. πρόσκειται δὲ «παρ' ἡμῖν» ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Δράκονος εἰρήκασιν ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος, ἐπὶ γὰρ τοῦ θηρίου καὶ αὐτοὶ δράκοντος λέγουσι. σημειούμεθα δὲ ἐν τῷ κανόνι τούτῳ τὸ Λάκων Λάκωνος, ἔστι δὲ ἐθνικόν, τοῦτο γὰρ ἔχον θηλυκόν διὰ τοῦ αινα οἷον Λάκαινα οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, οὐδὲ γὰρ λέγονται Λάκοντες ἀλλὰ Λάκωνες διὰ τοῦ ω, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὑπάγεται καὶ τῷ κανόνι τῶν ὑποκοριστικῶν καὶ τῷ λόγῳ τῶν ἐθνικῶν. τὸ δὲ γείτων καὶ τέκτων ἔχει θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα οἷον γείταινα καὶ τέκταινα καὶ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, γείτονος γὰρ καὶ τέκτονος. ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα κοινά ἐστι τῷ γένει οἷον ὁ γείτων καὶ ἡ γείτων, ὁ τέκτων καὶ ἡ τέκτων· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ καὶ παρωνύμως ποιοῦσιν αὐτὰ διὰ τοῦ αινα οἷον γείταινα καὶ τέκταινα,

γίνεο μοι τέκταινα βίου δαμάτειρά τε λιμοῦ,

ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ θεός γέγονε θέαινα παρωνύμως.

Τὰ εἰς ων βαρύτονα ἐθνικὰ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον

l. 1 coll. Choer. 73, 1 et Theogn. 29, 32. l. 32 Choer. 289, 32, cf. 73, 13. l. 40 Choer. 73, 30 et 289, 18, Theogn. 30, 15. Pro iis, quae Choerob. de Κίκων

Μίτων Μίτωνοϲ, Ἴτων Ἴτωνοϲ, Καδμείων Καδμείωνοϲ, Ἀργείων Ἀργείωνοϲ, Λάκων Λάκωνοϲ, Κύδων Κύδωνοϲ, Καύκων Καύκωνοϲ «καὶ Λέλεγεϲ καὶ Καύκωνεϲ δῖοί τε Πελαϲγοί» (Κ 429), Κίκων Κίκωνοϲ· τὸ γὰρ «Κικόνεϲϲι γεγώνευν» (ι 47) καὶ τὸ «Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμοϲ Κικόνεϲϲι πέλαϲϲεν» (ι 39) διὰ τὸ μέτρον διὰ τοῦ ŏ ἐκλίθη. ϲεϲημείωται τὸ Μέμνων Μέμνονοϲ· ἐθνικὸν γάρ ἐϲτι καὶ ὅμωϲ τρέπει τὸ ω̄ εἰϲ τὸ ŏ ἐν τῇ γενικῇ ὥϲπερ καὶ τὸ κύριον ὄνομα.

Τὰ εἰϲ ω̄ν ἐθνικὰ ὀξύτονα τρέπει τὸ ω̄ εἰϲ ŏ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Αὐϲών Αὐϲόνοϲ, Μυγδών Μυγδόνοϲ, Ϲιδών Ϲιδόνοϲ «ἐπεὶ Ϲιδόνεϲ πολυδαίδαλοι εὖ ἤϲκηϲαν» (Ψ 743), Μυρμιδών Μυρμιδόνοϲ, Μακεδών Μακεδόνοϲ.

Choer. 74, 4: τὰ εἰϲ ω̄ν διϲύλλαβα ἔχοντα δύο ϲύμφωνα κατὰ ϲύλληψιν μὴ ὄντα παρώνυμα τρέπει τὸ ω̄ εἰϲ τὸ ŏ ἐν τῇ γενικῇ οἷον τέκτων τέκτονοϲ διὰ τὰ δύο ϲύμφωνα, ἴδμων ἴδμονοϲ (ὁ ἔμπειροϲ), φράδμων φράδμονοϲ (ὁ ϲυνετόϲ), πρόφρων πρόφρονοϲ (ὁ πρόθυμοϲ), ἄφρων ἄφρονοϲ, ἄκμων ἄκμονοϲ, Μέμνων Μέμνονοϲ. πρόϲκειται «μὴ ὄντα παρώνυμα» διὰ τὸ Ἅβρων Ἅβρωνοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον, τοῦτο γὰρ φυλάττει τὸ ω̄, ἀλλὰ παρώνυμόν ἐϲτι παρὰ τὸ ἁβρόϲ καὶ Μέρμνων ὄνομα παρὰ Θεοκρίτῳ (3, 35), παρὰ γὰρ τὸ μέρμνηϲ.

Τὰ εἰϲ ω̄ν ἰαμβικὰ πρὸ τέλουϲ ἔχοντα τὸ ῑ φυλάϲϲει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ ὁμοίωϲ βαρύτονα καὶ ὀξύτονα, Ἴτων Ἰτῶνοϲ ὄνομα πόλεωϲ, κιθών κιθῶνοϲ, τρίβων τρίβωνοϲ τὸ διδαϲκαλικὸν ἱμάτιον, Ϲίμων Ϲίμωνοϲ.

Choer. 74, 12: τὰ εἰϲ ω̄ν λήγοντα ϲύνθετα εἴτε βαρύτονα ἢ εἴτε ὀξύτονα εἴτε περιϲπώμενα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίϲιν οἷον χθών χθονόϲ ἐνοϲίχθων ἐνοϲίχθονοϲ (ὁ τὴν γῆν κινῶν), Μέμνων Μέμνονοϲ Ἀγαμέμνων Ἀγαμέμνονοϲ, τέκτων τέκτονοϲ ἀρχιτέκτων ἀρχιτέκτονοϲ, γέρων γέροντοϲ ὠμογέρων ὠμογέροντοϲ, Μέδων Μέδοντοϲ Αὐτομέδων Αὐτομέδοντοϲ, χιτών χιτῶνοϲ χαλκοχίτων χαλκοχίτωνοϲ, αἰών αἰῶνοϲ εὐαίων εὐαίωνοϲ, θύρων θύρωνοϲ προθύρων προθύρωνοϲ, κοιτών κοιτῶνοϲ προκοιτών προκοιτῶνοϲ, δαιτυμών δαιτυμόνοϲ φιλοδαιτύμων φιλοδαιτύμονοϲ, Ξενοφῶν Ξενοφῶντοϲ φιλοξενόφων φιλοξενόφωντοϲ, Ποϲειδῶν Ποϲειδῶνοϲ μιϲοποϲείδων μιϲοποϲείδωνοϲ.

Τὰ εἰϲ ω̄ν περιεκτικὰ καὶ ὡϲ περιεκτικὰ ὀξύνεται καὶ τὸ ω̄ φυλάττει ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ οἷον κοιτών κοιτῶνοϲ, δαφνών δαφνῶνοϲ, ἀμπελών ἀμπελῶνοϲ, παρθενών παρθενῶνοϲ, ἀκανθών ἀκανθῶνοϲ, ἐλαφηβολιών ἐλαφηβολιῶνοϲ, ἀνθεϲτηριών ἀνθεϲτηριῶνοϲ, μεταγειτνιών μεταγειτνιῶνοϲ, πυανεψιών πυανεψιῶνοϲ, βοηδρομιών βοηδρομιῶνοϲ.

---

tradit: τὸ Κίκων κύριον μὲν ὂν φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ, ἐθνικὸν δὲ ὂν τρέπει τὸ ω εἰϲ τὸ ŏ οἷον Κίκονεϲ ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ κτλ. posui, quae Eustath. ad Hom. 1615, 12 Herodianum de declinatione huius vocis docuisse dicit in fragm. 26. l. 8 Choer. 289, 14, Theogn. 30, 24. l. 12 coll. Theogn. 30, 24, Ep. Cr. I 64, 20 coll. 40, 30. l. 20 Ep. Cr. I 434, 29, An. Ox. II 423, 27, ubi Πιθών Πιθῶνοϲ ὄνομα πόλεωϲ additur. l. 24 cf. Theogn. 30, 27. l. 34 Choer. 295, 10, Theogn. 29, 19.

[δοκεῖ τὸ κανών κανόνος ἀντικεῖσθαι. περιέχει γὰρ τὰ ὑπ' αὐτῷ καὶ ὅμως τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ.]

Τὰ εἰς ω̄ν λήγοντα θηλυκὰ βαρύτονα φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον μήκων μήκωνος, τρήρων τρήρωνος οἷον «τρήρωνα πέλειαν» (Χ 140), ἅλων ἅλωνος, Ἀσκάλων Ἀσκάλωνος.

Τὰ εἰς ω̄ν ὀξύτονα θηλυκὰ μὴ ὄντα ἐπὶ πόλεων τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον πλαγγών πλαγγόνος, χελιδών χελιδόνος, ἀηδών ἀηδόνος, τρυγών τρυγόνος, εἰκών εἰκόνος, σινδών σινδόνος, λαγών λαγόνος, χιών χιόνος, σιαγών σιαγόνος, ἀλκυών ἀλκυόνος, Ἀμαζών Ἀμαζόνος. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ χθών χθονός τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ. σεσημείωται τὸ τυφεδών τυφεδῶνος καὶ μελεδών μελεδῶνος. ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ ο̄ ἔδει γράφειν, ἀλλὰ ποιητικά ἐστι καὶ διὰ τὸ μέτρον ποιητικῶς διὰ τοῦ ω ἐγένετο.

Τὰ εἰς ω̄ν ἐπὶ πόλεων εἴτε βαρύτονα ἢ εἴτε ὀξύτονα φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κρότων Κρότωνος, Ἀσκάλων Ἀσκάλωνος, Ἴτων Ἴτωνος «Ἰτωνά τε μητέρα μήλων» (Β 696), Πυθών Πυθῶνος, Πλευρών Πλευρῶνος, Ἀντρών Ἀντρῶνος, Καλυδών Καλυδῶνος, Ἀμυδών Ἀμυδῶνος. τὸ γὰρ Λακεδαίμων τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τοῦ δαίμων δαίμονος καὶ τούτου χάριν διὰ τοῦ ο̄ ἐκλίθη. σημειούμεθα δὲ τὸ Ὀλοοσσών Ὀλοοσσόνος «πόλιν Ὀλοοσσόνα λευκήν» (Β 739) καὶ Ἀνθηδών Ἀνθηδόνος καὶ καθόλου πάντα, ὅσα ἐστὶ ἐπὶ πόλεων εἰς δω̄ν τῷ η παραληγόμενα ὀξύτονα οἷον Ἰσσηδών Ἰσσηδόνος, Ἀσπληδών Ἀσπληδόνος, Τερηδών Τερηδόνος, Καρχηδών Καρχηδόνος ἡ ἐν τῇ Λιβύῃ, Καλχηδών Καλχηδόνος ἡ κατὰ Βυζάντιον, ἥτις καὶ Χαλκηδών καλεῖται· εὑρίσκομεν γὰρ διφορουμένην τὴν χρῆσιν. ἔτι δὲ σεσημείωται τὸ Ἑρμιών Ἑρμιόνος καὶ Ἠιών Ἠιόνος καὶ Ἰβιών Ἰβιόνος καὶ τὸ Σιδών Σιδόνος, ὅπερ συναπηνέχθη τοῖς εἰς δω̄ν λήγουσι ῥηματικοῖς ἤγουν τῷ ἀλγηδών ἀλγηδόνος, ἀηδών ἀηδόνος, μετέπεσε δὲ παρ' Ὁμήρῳ (ο 424) Σιδῶνος γραφόμενον ὡς Ἀντρῶνος, Πλευρῶνος. οἱ δὲ ὕστερον τὰς ὅλας πλαγίας τῆς Σιδῶνος τῷ ω μεγάλῳ παραληγομένας προφέρουσιν.

Τὰ εἰς βω̄ν λήγοντα εἴτε δισύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴτε βαρύτονα εἴτε ὀξύτονα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται, στίλβων στίλβωνος, Στίβων Στίβωνος, Στράβων Στράβωνος, Ἄμβων Ἄμβωνος, Νάρβων Νάρβωνος, Σίρβων Σίρβωνος, βουβών βουβῶνος, Ἀλαβών Ἀλαβῶνος, ἀρραβών ἀρραβῶνος. σεσημείωται τὸ Χαρναβῶν περισπώμενον διὰ τοῦ ντ κλινόμενον καὶ φυλάττον τὸ ω̄, Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ «καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τανῦν».

---

l. 3 Choer. 340, 26, Theogn. 32, 4 et 39, 15. Quae de Σιδών Σιδόνος apposui sunt ex Eustath. 1741, 26 (fr. 27) et ad Dionys. 117. Choer. hoc loco Σιδών Σιδῶνος ut legitimum cum Πυθών Πυθῶνος componit ut p. 296, 20. In Ep. Cr. I 260, 28 Λακεδαίμων Λακεδαίμονος subiicitur canoni: τὰ κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο̄. Λακεδαίμων γὰρ ἀνὴρ ἀπὸ πόλεως καὶ ἡ Λακεδαίμων πόλις.

l. 31 composui canonem ex Theogn. 30, 29, Choer. 74, 24, Arc. 10, 8, St. B. 67, 6 Ἀλαβών κλίνεται Ἀλαβῶνος et Mon. 9, 30.

Τὰ εἰc γων διcύλλαβα ὀξύτονα μὴ ὄντα περιεκτικὰ μηδὲ ἐπὶ πόλεωc διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον πυγών, λαγών, cταγών, τὸ δὲ ἀγών ὡc περιεκτικὸν καὶ τὸ Ὀργών νῆcοc ὡc ἐπὶ πόλεωc φυλάττει τὸ ω.

Τὰ εἰc γων λήγοντα ἀρcενικὰ ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται ἢ διὰ τοῦ οντ οἷον Cαλάγγων Cαλάγγωνοc «μέcφα Cαλάγγωνοc ποταμοῦ» (Apoll. Rhod. Arg. IV 337), Ἐρίγων Ἐρίγωνοc, ἀρίγων ἀρίγωνοc (ἔcτι δὲ εἶδοc δόρατοc), προάγων προάγωνοc· Οὐκαλέγων Οὐκαλέγοντοc, Πελάγων Πελάγοντοc, Ἁρπάγων Ἁρπάγοντοc τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν. τὸ δὲ καταπύγων βαρυνόμενον καὶ διὰ τοῦ ο κλιθὲν εἶχεν ἀφορμὴν τὸ παρώνυμον εἶναι τοῦ κατάπυγοc ὡc καὶ τοῦ ἄπειροc τὸ ἀπείρων. τὰ δὲ ὀξύτονα διὰ τοῦ ο κλίνεται Παφλαγών Παφλαγόνοc, Λαιcτρυγών Λαιcτρυγόνοc, Πηλαγών Πηλαγόνοc «Πηλαγόνων ἐλατῆρα», ἀρηγών, λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ cυμμάχου ἀρcενικῶc «ἀρηγόνοc ἡμετέροιο», Πηλεγών Πηλεγόνοc.

Choer. 75, 11: τὰ εἰc δων λήγοντα διcύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται, εἰ μὴ μετοχικὴν κλίcιν ἀναδέχεται οἷον κώδων κώδωνοc, Φαίδων Φαίδωνοc, Φείδων Φείδωνοc, Μείδων Μείδωνοc (ὀνόματα δὲ ταῦτα κύρια), χλίδων χλίδωνοc (οὗτοc δὲ λέγεται κόcμοc ὁ περὶ τοὺc βραχίοναc), τὸ Λάδων (ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω κέκλιται ἀναλόγωc οἷον Λάδωνοc, ὡcαύτωc δὲ καὶ ὑπὸ Ἐρατοcθένουc ἐκλίθη Λάδωνοc· τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόριννα οἷον Νέδοντοc, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουcιν ἀναλόγωc οἷον Νέδωνοc. τὸ Μέδων (ἔcτι δὲ κύριον ὄνομα) ὁ μὲν ποιητὴc Ὅμηροc διὰ τοῦ ντ κλίνει οἷον Μέδοντοc τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν, Ἰcαῖοc δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ Ἀριcτοτέληc ἐν Ὀπουντίων Πολιτείᾳ Μέδωνόc φαcιν ἀναλόγωc. τὸ δὲ κνώδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνεται, καὶ ἴcωc ὅτι cύνθετόν ἐcτι παρὰ τὸ ὀδούc ὀδόντοc καὶ τὴν τοῦ ἁπλοῦ ἐφύλαξε κλίcιν οἷον ὡc παρὰ τῷ Cοφοκλεῖ (Ai. 1025)

τοῦδ' αἰόλου κνώδοντοc

ἀντὶ τοῦ ξίφουc.

Τὰ εἰc δων διcύλλαβα ὀξύτονα διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον Μυγδών Μυγδόνοc, Cαρδών Cαρδόνοc, cινδών cινδόνοc, Μαρδών Μαρδόνοc, φλεδών φλεδόνοc, κληδών κληδόνοc, Cιδών Cιδόνοc τὸ ἐθνικὸν καὶ Cιδών Cιδόνοc ἡ πόλιc, τὸ γὰρ Cιδῶνοc παρ' Ὁμήρῳ μετέπεcε γραφόμενον ὡc Ἀντρῶνοc Πλευρῶνοc. τὸ δὲ Ἠδῶνεc μεταπέπλαcται ἐκ τοῦ Ἠδωνοί.

---

l. 1 Theogn. 31, 9, Arc. l. c. et 14, 18, St. B. Ὀργών. l. 4 Il. Pr. Φ 141, Arc. 10, 17, Choer. 74, 32, Theogn. 31, 6. l. 21 de Νέδων cf. St. B. s. v. Νέδων κλίνεται Νέδοντοc. l. 32 Arc. 11, 6, Μαρδών ex St. B., φλεδών κληδών ex Theogn. 31, 33, apud quem Cιδών Cιδῶνοc ὡc ἐπὶ πόλεωc λαμβανόμενον excipitur, quod secundum Eustath. ad Herodiani sententiam transmutavi: Ἠδῶνεc ex Schol. ad Thucyd. II 99.

Choer. 75, 30: τὰ εἰς δων ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς βαρύτονα μὴ ὄντα παρώνυμα μηδὲ cύνθετα παρὰ τὸ ὀδούς διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ δηλονότι τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κελάδων Κελάδοντος (ἔςτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Λαομέδων Λαομέδοντος, Αὐτομέδων Αὐτομέδοντος (ὀνόματα δὲ καὶ ταῦτα κύρια), Ἀκήδων Ἀκήδοντος ὄνομα ποταμοῦ, Σαρπήδων Σαρπήδοντος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον)· ἡ Σαρπηδόνος γενικὴ ἀπὸ τῆς Σαρπηδὼν ὀξυτόνου εὐθείας ἐςτί. πρόςκειται «μὴ ὄντα παρώνυμα», ἐπειδὴ τὰ παρώνυμα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον κόρυδος Κορύδων Κορύδωνος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), κίναδος Κινάδων Κινάδωνος, κέλαδος Κελάδων Κελάδωνος· τὸ γὰρ Κελάδοντος μετοχικόν ἐςτι. καὶ τὰ παρὰ τὸ ὀδούς δὲ cύνθετα διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ δηλονότι τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Θερμώδων Θερμώδοντος (ἔςτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Παμπάδων Παμπάδοντος, Χαλκώδων Χαλκώδοντος (ἔςτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια), ἀμφώδων ἀμφώδοντος, κρατερώδων κρατερώδοντος, χαυλιόδων χαυλιόδοντος. ταῦτα δὲ παρὰ τὸ ὀδούς cύνθετα πολλάκις πέφυκε διὰ τὸ μέτρον ἀποβάλλειν τὸ τ̄ ἐκ τῆς γενικῆς καὶ φυλάττει τὸ ο̄ οἷον ἀμφώδων ἀμφώδοντος καὶ ἀμφώδων ἀμφώδονος.

Τὰ εἰς δων λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς τρέπει τὸ ω εἰς ο̄ κατὰ γενικὴν οἷον χελιδών χελιδόνος εἴτε τὸ ὄρνεον εἴτε ὁ περὶ τελετῶν γράψας, Σαρπηδών Σαρπηδόνος εἴτε ὁ ἥρως εἴτε ἡ πέτρα εἴτε ἡ ἀκτὴ εἴτε ἡ νῆσος (ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίςι εἴρηται «Σαρπηδὼν ἀκτή», ἐν Τυμπανιςταῖς «ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα». καὶ ἡ νῆσος ἰδίως ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖςα ὡς ὁ τὰ Κύπρια φηςί·

τῷ δ' ὑποκυςαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἳ Σαρπηδόνα ναῖον ἐν ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
νῆςον πετρήεςςαν).

Τενθρηδών, Πρόθου πατήρ, Φαρκηδών, Ἀπιδών, Μυρμιδών, Ἰςςηδών, Ἀςπληδών, Μακεδών καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρcενικὰ εἴτε θηλυκὰ διὰ τοῦ ο̄ τὴν κλίςιν ἔχει. τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα
λεςχαίνεις

l. 1 cf. Theogn. 32, 27. l. 19 Mon. 9, 3, cum quo loco cf. Theogn. 32, 11—27; Choer. p. 296, 5—23 canon sic constituitur: τὰ εἰς δων λήγοντα ὀξύτονα τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον Σαρπηδών Σαρπηδόνος, Μακεδών Μακεδόνος, Μυρμιδών Μυρμιδόνος «ἀνὴρ πολλοῖςιν ἀνάςςων Μυρμιδόνεςςι» (Φ 188), χωρὶς τοῦ Καλυδών Καλυδῶνος καὶ Ἀμυδών Ἀμυδῶνος· ἔςτι δὲ ταῦτα ὀνόματα ἡρώων, καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. ἔχει δὲ ἀπολογίαν τοιαύτην, ὅτι ὡμοφώνηςε πόλεςι, τῇ ἡ Ἀμυδών τῆς Ἀμυδῶνος καὶ τῇ ἡ Καλυδών τῆς Καλυδῶνος, καὶ τούτου χάριν ἐφύλαξε τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν ὁμοίως ταῖς πόλεςι. εἴτι γὰρ εἰς δων φυλάττει τὸ ω, τοῦτο εὑρίςκεται ἐν ὁμοφωνίᾳ πόλεως γενόμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ Καλυδών Καλυδῶνος καὶ Ἀμυδών Ἀμυδῶνος, οὐκ ἀντιςτρέφοντος τοῦ κανόνος. οὐ γὰρ τὰ ὁμοφωνοῦντα πόλει πάντως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. ἰδοὺ γὰρ τὸ ὁ Σιδών τοῦ Σιδόνος ὁμοφωνεῖ πόλει τῇ ἡ Σιδών τῆς Σιδῶνος, καὶ ὅμως τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «ἐπεὶ Σιδό-

ἕνεκα μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν. δεῖ προσθεῖναι «χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ ῡ» διὰ τὸ Καλυδών Καλυδῶνος καὶ Ἀμυδών Ἀμυδῶνος.

Choer. 76, 19: τὰ εἰς ων λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ c κύρια μὲν ὄντα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, προσηγορικὰ δὲ ὄντα τρέπει τὸ ω εἰς ο ἐν τῇ γενικῇ. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· καὶ τῶν μὲν κυρίων οἷον Ῥίζων Ῥίζωνος (ὁ τοῦ Κάδμου υἱός), Ἄζων Ἄζωνος (ποταμὸς Λυκίας καὶ ὄνομα ἀνδρός), Ὄζων Ὄζωνος (ὄνομα ποταμοῦ), Πρήξων Πρήξωνος, Δέξων Δέξωνος, Αἴξων Αἴξωνος, Μύρσων Μύρσωνος, Κτήσων Κτήσωνος, Πράσων Πράσωνος (εἷς τῶν Αἰγύπτου παίδων), Λεύσων Λεύσωνος (ὄνομα δὲ τοῦτο κυνός), Γράσων Γράσωνος (ὄνομα κύριον), ᾧ ὁμοίως κλίνεται καὶ τὸ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπιθετικὸν λεγόμενον, Παύσων Παύσωνος, Θράσων Θράσωνος (ταῦτα δέ ἐστιν ὀνόματα κύρια καὶ διὰ τοῦ ω κλίνεται). τὸ Αἴσων κύριον ὄνομα ὂν διχῶς κλίνεται, καὶ γὰρ διὰ τοῦ ω κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον οἷον

Αἴσωνος υἱὸς Κρηθέως ἀφ' αἵματος,

καὶ διὰ τοῦ ο ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητα» (λ 258). τὰ μέντοι μὴ ὄντα κύρια διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον μείζων μείζονος, ἄξων ἄξονος, κρείσσων κρείσσονος, πάσσων πάσσονος (ὁ παχύτερος), μάσσων μάσσονος (σημαίνει δὲ τὸν μείζονα), εἰ δὲ καὶ κύριον σημαίνει τοῦτο (σημαίνει ποταμὸν ἐν Πελοποννήσῳ), δηλονότι τὴν αὐτὴν κλίσιν ἐφύλαξε· τὸ καύσων καύσωνος παρώνυμόν ἐστι παρὰ τὸ καῦσις, καὶ τούτου χάριν φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ.

Choer. 77, 12: τὰ εἰς ων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ c διὰ τοῦ ω θέλει κλίνεσθαι οἷον Ἀλίζων Ἀλίζωνος (ἔστι δὲ ἐθνικόν), Ὀνάσσων Ὀνάσσωνος, Τυλίσων Τυλίσωνος, Τελέσων Τελέσωνος (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια). σεσημείωται τὸ Ἰάσων Ἰάσονος διὰ τοῦ ο κλιθέν (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) καὶ ἴσως ὡς ἔχον μακρὸν τὸ ᾱ ἐν τῇ παραληγούσῃ διὰ τοῦ ο ἐκλίθη ὁμοίως τῷ Μαχάων Μαχάονος καὶ Ἱκετάων Ἱκετάονος. τὸ δὲ Ὑψίζων Ὑψίζοντος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνεται, τὸ δὲ ὀλίζων ὀλίζονος (ἔστι δὲ ὁ ὀλιγώτερος) ὡς συγκριτικὸν διὰ τοῦ ο ἐκλίθη, ὁμοίως τὸ μάσσων μάσσονος, κρείσσων κρείσσονος καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ων ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ c ἐπίθετα ὄντα ἢ ἐθνικὰ τρέπει τὸ ω εἰς ο ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον Αὐσών

νες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν» (Ψ 743). Quum Herodianus in Mon. Καλυδῶνος Ἀμυδῶνος excuset consona praecedente vocalem ῡ, quum praeterea ap. Eustath. l. paullo ante citato urbis Cιδών legitimum esse genetivum Cιδόνος pronunciet, quam Homerus ad analogiam aliorum urbium in Cιδῶνος transformaverit, hoc Choerobosci adnotamentum quamvis per se praestans ab Herodiano profectum esse non potest, quare ab Apollonio petitum esse existimo. l. 3 coll. Theogn. 33, 8; de Αἴσων St. B. 54, 16 Αἴσων Ἰάσονος πατήρ, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ω κλίνεται. τὸ δὲ Αἰσονίδης ὡς Ἡσίοδος ἀπὸ τοῦ «Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητα». l. 25 cf. Theogn. 33, 20. l. 35 Theogn. 38, 18; de Αὐσών cf. Choer. 289, 15, Arc. 14,

Αὐϲόνοϲ, πρηξών πρηξόνοϲ· οὕτωϲ γὰρ τοὺϲ ἀγοραίουϲ καλοῦϲι Ϲικελοί, δραξών δραξόνοϲ, ἀλαζών ἀλαζόνοϲ, ἀμαζών ἀμαζόνοϲ τὸ ἐπίθετον· λέγεται γὰρ καὶ ἀρϲενικῶϲ ὡϲ παρὰ Καλλιμάχῳ «ἵν' ἀμαζόνεϲ ἄνδρεϲ ἔωϲιν». τὸ γὰρ ἐπὶ ἔθνουϲ φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ γενικῆϲ. τὸ Ὀλιζών ὀξύτονον ἐπὶ πόλεωϲ διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται, τὸ δὲ κιϲϲών κιϲϲῶνοϲ διὰ τοῦ ω̄ οὐ μάχεται, περιεκτικὸν γάρ.

Choer. 77, 24: τὰ εἰϲ ων̄ λήγοντα διϲύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω̄ ἕν τι τῶν δαϲέων διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται. ἔϲτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνοϲ ταῦτα· μόθων μόθωνοϲ, μάλθων μάλθωνοϲ (ὁ μαλθακόϲ), Ῥίνθων Ῥίνθωνοϲ (ὄνομα κύριον), κώθων κώθωνοϲ (εἶδοϲ ποτηρίου), καὶ τὸ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ ἐφ' ὕβρει λεγόμενον αἴθων αἴθωνοϲ ὁ διάπυροϲ, Ϲίθων Ϲίθωνοϲ πατὴρ Παλλήνηϲ, πίθων πίθωνοϲ ὁ πίθηκοϲ ὑποκοριϲτικῶϲ, ῥώθων ῥώθωνοϲ, Τρύφων Τρύφωνοϲ, ϲίφων ϲίφωνοϲ, κύφων κύφωνοϲ, Βρύχων Βρύχωνοϲ (ὄνομα ποταμοῦ), Τύχων Τύχωνοϲ (δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον), Ϲόφων Ϲόφωνοϲ, Ξίφων Ξίφωνοϲ (ὄνομα κυνόϲ), Ϲπέρχων Ϲπέρχωνοϲ (ὄνομα κυνόϲ), καὶ τὸ γλήχων γλήχωνοϲ, βαρυνόμενον ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ φυλάϲϲει τὸ ω, εἰ καὶ παρὰ Ἀττικοῖϲ ὀξύνεται καὶ θηλυκῶϲ λέγεται.

Choer. 78, 3: τὰ δὲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ μετοχικὰ μὲν ὄντα διὰ τοῦ ντ̄ κλίνεται, καὶ δηλονότι τρέπει τὸ ω εἰϲ τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Φαέθων Φαέθοντοϲ, Πυριφλεγέθων Πυριφλεγέθοντοϲ, Πολυϲπέρχων Πολυϲπέρχοντοϲ· παρώνυμα δὲ ὄντα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται οἷον ἀγαθόϲ Ἀγάθων Ἀγάθωνοϲ, κίναιθοϲ Κιναίθων Κιναίθωνοϲ. τὸ ἐνοϲίχθων ἐνοϲίχθονοϲ διὰ τοῦ ο̄ κλιθὲν τοῦ ἁπλοῦ, φημὶ δὴ τοῦ χθών χθονόϲ, τὴν κλίϲιν ἐφύλαξεν, ἐνοϲίχθων δέ ἐϲτιν ὁ τὴν γῆν κινῶν.

Τὰ εἰϲ ων̄ λήγοντα διϲύλλαβα ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν δαϲέων διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται πιθών πιθῶνοϲ, κιθών κιθῶνοϲ ὁ χιτών, Πυθών Πυθῶνοϲ, τὸ δὲ Ϲιθών Ϲιθόνοϲ ὡϲ ἐθνικὸν τρέπει τὸ ω̄ εἰϲ τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ.

Καὶ τὰ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ὀξύτονα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται Μαραθών Μαραθῶνοϲ, Ἀργανθών Ἀργανθῶνοϲ ὄνομα ὄρουϲ, Κολοφών Κολοφῶνοϲ. τὸ δὲ κατηφών κατηφόνοϲ τρέπει τὸ ω̄ εἰϲ ο̄ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ. τὸ δὲ Ἱπποθῶν περιϲπώμενον Ἱπποθῶντοϲ διὰ τοῦ ω̄ καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται.

Choer. 78, 11: τὰ εἰϲ ων̄ λήγοντα διϲύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα ψιλὸν ϲύμφωνον πρὸ τοῦ ω̄ μὴ ὄντα κοινὰ μήτε ἔχοντα θηλυκὸν διὰ τοῦ αινᾱ φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ. ἔϲτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνοϲ ταῦτα· Χάλκων Χάλκωνοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον), Γλαύκων Γλαύκωνοϲ, Λάκων Λάκωνοϲ (ὁ Λακεδαιμόνιοϲ), Δόρκων Δόρκωνοϲ, κνάκων κνάκωνοϲ (καὶ ὁ λευκὸϲ καὶ ὁ πυρρόϲ), φάλκων φάλκωνοϲ,

17 et 11, 18. l. 7 coll. p. 287, 19, Theogn. 33, 27, Arc. 16, 6 et 15. Ϲίθων ex St. B. 497, 12. l. 26 Arc. 11, 25, Choer. 287, 29. l. 30 Theogn. 34, 1, κατηφών ex Il. Pr. Ω 253, Ἱπποθῶν Arc. 12, 6.

μήκων μήκωνος, Λάμπων Λάμπωνος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), σκήπων σκήπωνος, Πλούτων Πλούτωνος (ὁ Ἅιδης), Πλάτων Πλάτωνος, Μέτων Μέτωνος (ὀνόματα δὲ ταῦτα κύρια), Μύτων Μύτωνος (ὁ Μιτυληναῖος), Κρότων Κρότωνος, Κάπων Κάπωνος, Καύκων Καύκωνος (ἔθνος δέ εἰσιν οἱ Καύκωνες), δράπων δράπωνες (ὁ δραπέτης, ὑποκοριστικῶς), Σάπων Σάπωνος, Δούπων Δούπωνος (εἷς τῶν κενταύρων), Ἕρπων Ἕρπωνος (ὄνομα κύριον), Λύπων Λύπωνος (καὶ αὐτὸ ὄνομα κύριον), Κίκων Κίκωνος ὃ διὰ μέτρον διὰ τοῦ ο̄ ἐκλίθη παρὰ τῷ ποιητῇ «Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν» (ι 47). τὸ δὲ πέπων (σημαίνει δὲ τὸν προσφιλέστατον), καὶ γείτων καὶ τέκτων, κοινά ἐστι τῷ γένει. τὸ δὲ ἄκων ἄκοντος, σημαίνει δὲ τὸ ἀκόντιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ «ἐς δοῦπον ἀκόντων» (Υ 451) παρὰ τῷ ποιητῇ, ἔχει θηλυκόν, τὸ ἄκαινα· ὡσαύτως καὶ τὸ δράκων δράκοντος ἔχον θηλυκὸν διὰ τοῦ α̅ι̅ν̅α̅ οἷον δράκαινα διὰ τοῦ ντ ἐκλίθη, καὶ τὸ κύριον δὲ ὄνομα παρ' ἡμῖν τὴν αὐτὴν κλίσιν φυλάττει Δράκοντος τοῦ Στρατονικέως. πρόσκειται «παρ' ἡμῖν», ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Δράκωνος εἰρήκασι τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ω ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος, τῷ κανόνι τῷ προλεχθέντι ἑπόμενοι (ἐπὶ γὰρ τοῦ θηρίου καὶ αὐτοὶ δράκοντος)· τὸ δὲ Λάκων Λάκωνος εἰ καὶ ἔχει θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα τὸ Λάκαινα, ἀλλ' οὖν τῷ κανόνι τῷ προλεχθέντι ἐφύλαξε τὸ ω̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς.

Καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται οἷον σαλάκων σαλάκωνος, Χαρίτων Χαρίτωνος, Ἀρίστων Ἀρίστωνος, Κεράτων Κεράτωνος, Μελίτων Μελίτωνος. τὸ Τριάκων (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) διὰ τοῦ ν̅τ̅ ἐκλίθη οἷον Τριάκοντος, καὶ ἴσως ἐπειδὴ γειτνιᾷ τοῦτο τῷ τριάκοντα ἀριθμῷ· τὸ μέντοι θεράπων θεράποντος ὡς ἔχον θηλυκόν, λέγω δὴ διὰ τοῦ α̅ι̅ν̅α̅, φημὶ δὴ τὸ θεράπαινα, διὰ τοῦ ν̅τ̅ ἐκλίθη ὁμοίως τῷ λέων λέοντος λέαινα.

Τὰ εἰς ω̅ν̅ ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω̄ ἕν τι τῶν ψιλῶν, μὴ ὄντα ἐθνικά, φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον ἀγκών ἀγκῶνος, κροτών κροτῶνος εἶδος ζῴου φθαρτικοῦ, Πλατανιστών Πλατανιστῶνος ὄνομα ποταμοῦ. πρόσκειται «μὴ ὄντα ἐθνικὰ» διὰ τὸ Βιστών Βιστόνος, ἐθνικὸν γὰρ καὶ διὰ τοῦ ο̄ κλίνεται. τὸ δὲ εἰκών εἰκόνος θηλυκόν. τὸ δὲ Εὐρυπῶν περισπώμενον διὰ τοῦ ν̅τ̅ κλίνεται.

Choer. 79, 22: τὰ εἰς ω̅ν̅ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα κύρια ἔχοντα πρὸ τοῦ ω̄ ἕν τι τῶν ἀμεταβόλων φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς, Ἕρμων Ἕρμωνος, Τίμων Τίμωνος, Κόνων Κόνωνος, Ῥήμων Ῥήμωνος, Σίνων Σίνωνος, Φαίνων Φαίνωνος, Ζήνων Ζήνωνος, Μόλων Μόλωνος, Δόλων Δόλωνος, Φίλων Φίλωνος, Γέλων Γέλωνος, Πέλ-

l. 20 coll. Theogn. 34, 6; pro iis quae Choerob. de Κίκων tradit: τὸ Κίκων κύριον μὲν ὂν φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον οἷον Κίκωνος, ἐθνικὸν δὲ λεγόμενον διὰ τοῦ ο κλίνεται, παραλόγως δὲ ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον «Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν», exhibui quae Herodianum docuisse diserte refert Eust. 539, 13 cf. fr. 26. l. 21 Choer. 79, 14, Theogn. 34, 19. l. 28 Theogn. 39, 1, Arc. 22, 18, St. B. 171, 10, Mon. 9, 32. l. 34 cf. Theogn. 36, 18.

λων Πέλλωνος, Πύλων Πύλωνος, Χέλλων Χέλλωνος, Θήρων Θήρωνος, Χάρων Χάρωνος, Χείρων Χείρωνος (ἐπὶ τοῦ Κενταύρου· τὸ γὰρ συγκριτικὸν τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον χείρονος, ἐπὶ τοῦ ἐλάττονος), Μαύρων Μαύρωνος, Νέρων Νέρωνος, Νάρων Νάρωνος (ποταμός)· τὸ γὰρ «Νάρονος ὄχθας» παρὰ τῷ Νικάνδρῳ (Ther. 607) διὰ τὸ μέτρον συνεστάλη τὸ ω εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ. σεσημαίωται τὸ Πάμμων Πάμμονος διὰ τοῦ ο̄ κλιθὲν οἷον «Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε» (Ω 250) (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον). τὰ παρὰ τὸ φρήν φρενός γινόμενα τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἄφρων ἄφρονος, σώφρων σώφρονος, Λυκόφρων Λυκόφρονος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), περίφρων περίφρονος (ὁ συνετός), δαΐφρων δαΐφρονος, ἐχέφρων ἐχέφρονος (σημαίνει δὲ ταῦτα τὸν συνετόν).

Choer. 80, 10: τὰ εἰς ων̄ λήγοντα προηγουμένου ἀμεταβόλου κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο̄ κλίνεται οἷον πρόφρων πρόφρονος (ὁ πρόθυμος) ὁ πρόφρων καὶ ἡ πρόφρων, ἄφρων ἄφρονος ὁ ἄφρων καὶ ἡ ἄφρων, αἵμων αἵμονος ὁ αἵμων καὶ ἡ αἵμων· σημαίνει δὲ τὸν ἔμπειρον, οἰκτίρμων οἰκτίρμονος, ἐλεήμων, εὐδαίμων, ἀπείρων. σεσημείωται τὸ εἴρων εἴρωνος, ὅτι κοινὸν τῷ γένει ὂν φυλάττει τὸ ω̄. ἔχει δὲ ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ εἰς ων ἔχοντα τὸ ρ̄ δισύλλαβα ἁπλᾶ μὴ ἔχοντα οὐδέτερον φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Μάρων Χείρων Νέρων.

Τὰ εἰς λων δισύλλαβα βαρύτονα φυλάττει τὸ ω Δρίλων, Φίλων, Μίλων, τίλων, βρίλων ὁ βαλανεύς, Χίλων, Σόλων, Δόλων, κηλων, Μήλων ὁ Ἡρακλῆς, Σάλων, Γέλων, Μέλων, Κύλων, Πύλων. ὡσαύτως καὶ τὰ ὀξύτονα πυλών μυλών.

Τὰ εἰς λων̄ λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀρσενικὰ ὀξύτονά τε καὶ βαρύτονα φυλάττει τὸ ω̄ οἷον Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος, Ἀσκάλων Ἀσκάλωνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις, Κεφάλων Κεφάλωνος, Καστάλων Καστάλωνος ὄνομα πόλεως, Βαβυλών Βαβυλῶνος, ἀμπελών ἀμπελῶνος, καμηλών καμηλῶνος. τὸ δὲ μιμαλλών διὰ τοῦ ο̄ κλινόμενον οὐ μάχεται θηλυκὸν ὄν· δηλοῖ γὰρ τὰς μαινάδας. τὸ δὲ Ἀτιτάλλων τῶν μετοχῶν ἐφύλαξε τὴν κλίσιν ὡς Ἀτιτάλλοντος. ὁ γὰρ τοιοῦτος χαρακτὴρ μετοχῶν ἐστιν, ἰάλλων, ἰνδάλλων, ἀτασθάλλων, ἀγάλλων.

Τὰ εἰς μων̄ δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ ἀμετάβολον μὴ ὄντα κύρια διὰ τοῦ ο̄ κλίνεται οἷον τέρμων τέρμονος, χάρμων χάρμονος, σίρμων σίρμονος· τὸ δὲ Σάλμων Σάλμωνος καὶ Ἄμμων Ἄμμωνος κύρια.

Τὰ εἰς μων̄ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον κατὰ σύλληψιν τρέπει τὸ ω̄ Λάκμων Λάκμονος ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους, φράδμων φράδμονος, ἴδμων ἴδμονος, ἄκμων ἄκμονος ἐπί τε κυρίου καὶ προσηγορικοῦ.

---

l. 13 coll. Theogn. 36, 30 et Choer. 287. 31. l. 21 Theogn. 35, 28. l. 25 Theogn. 63, 3, Mon. 12, 10, Ep. Cr. I 18, 9, E. M. 130, 24. l. 33 Theogn. 34, 30 cf. An. Ox. II 410, 25. l. 37 Theogn. 35, 7, Ep. Cr. I 40, 30 coll. 64, 20.

Τὰ εἰc μων ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc παραληγόμενα α βραχεῖ εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται Τελαμών Τελαμῶνοc, καλαμών, πλαταμών, Ποτάμων Ποτάμωνοc, Νacάμων Νacάμωνοc. cεcημείωται τὸ τεράμων τεράμονοc διὰ τοῦ ο κλινόμενον.

Τὰ εἰc μων ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουc cυλλαβὴν βραχεῖαν ὑπεcταλμένηc τῆc εἰc α παραλήξεωc βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται οἷον Ἀρτέμων, Πολέμων, Διδύμων. τὰ δὲ ὀξύτονα διὰ τοῦ ονοc κλίνεται οἷον δαιτυμών δαιτυμόνοc, Ἰτυμών Ἰτυμόνοc, κηδεμών, ἀκρεμών, ἐθνυμών.

Τὰ εἰc μων ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc φύcει μακρᾷ παραληγόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον ἀμύμων ἀμύμονοc, ἐγκύμων ἐγκύμονοc, Φιλήμων, Ἡγήμων.

Τὰ εἰc νων ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc βαρύτονα ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον μετοχικά ἐcτι καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίcιν ἀναδέχεται οἷον Ὑγιαίνων Ὑγιαίνοντοc ὄνομα ἰατροῦ, Αὐξάνων Αὐξάνοντοc ὄνομα κύριον. τὸ ἀμείνων ἀμείνονοc cυγκριτικὸν τὴν τῶν cυγκριτικῶν κλίcιν ἐφύλαξεν.

Τὰ εἰc νων ὀξύτονα φυλάττει τὸ ω, Κραννών Κραννῶνοc, δαφνών δαφνῶνοc, ξενών, πλατανών, τὸ δὲ κανών τρέπει τὸ ω εἰc ο κανόνοc.

Τὰ εἰc ρων ὀνόματα δικύλλαβα μὴ ὄντα cυγκριτικὰ φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆc γενικῆc οἷον Μύρων Μύρωνοc, Χάρων Χάρωνοc. τὸ οὖν γέρων οὐκ ἐφύλαξε τὸ ω, διότι ἡ (immo ὡc) μετοχὴ ἐκλίθη. cυνηκολούθηcε γὰρ τῇ φέρων φέροντοc.

Τὰ εἰc ρων ὀνόματα ὑπερδικύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον Ὑπείρων Ὑπείρονοc «Ὑπείρονα ποιμένα λαῶν» (Ε 144), τὸ δὲ Ἱέρων Ἱέρωνοc διὰ τοῦ ω κλίνεται, ἔcτι γὰρ παρώνυμον παρὰ τὸ ἱερόc, τὸ δὲ Ἀχέρων Ἀχέροντοc ὡc μετοχὴ ἐκλίθη.

Τὰ εἰc ρων ὀξύτονα τὸ ω φυλάττει, οἰρών οἰρῶνοc ἡ χάραξιc τοῦ ἀρότρου, Βραυρών Βραυρῶνοc. τὸ δὲ Δεξικρῶν καὶ Ἑρμοκρῶν περιcπώμενα διὰ τοῦ ντ κλίνεται.

Περὶ κινήcεωc τῶν εἰc ων.

Choer. 290, 19: πᾶcα δοτικὴ ἑνικῶν εἰc ν λήγουcα, τροπῇ τοῦ ν εἰc τὸ c τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ποιμένι ποιμέcι, αὐχένι αὐχέcι, φρενί φρεcί, cωλῆνι cωλῆcι, Πλάτωνι Πλάτωcι, Δίωνι Δίωcι, Μέμνονι Μέμνοcι, γείτονι γείτοcι, οὕτωc οὖν καὶ Θέωνι Θέωcι καὶ cώφρονι cώφροcι. — τὸ δὲ λέων λέοντοc ἔχει ἐπὶ δοτικῆc τῶν πληθυντικῶν

---

l. 1 Arc. 13, 15, Theogn. 37, 9, An. Ox. II 375, 4. l. 5 Arc. 13, 22, Theogn. 37, 9; 35, 20 et 25, An. Ox. II l. c. l. 10 Ep. Cr. I 46, 21, Arc. 13, 12. l. 13 Theogn. 37, 13, Arc. 14, 12. l. 17 Theogn. 39, 12, Arc. 14, 5. l. 19 Ep. Cr. I 97, 25, An. Par. III 312, 25, E. M. 226, 36, ubi Πτέρων Πτέρωνοc, Ἄκρων Ἄκρωνοc, Ἄμβρων Ἄμβρωνοc, cώφρων cώφρονοc δὲ κοινόν ἐcτι κτλ. l. 23 Choer. 288, 5, de Ἱέρων 286, 14, Ἀχέρων ipse secundum γέρων finxi. l. 27 Theogn. 38, 29, Arc. 15, 5.

λέουσιν. ἀπὸ γὰρ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονίζεται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τούτῳ τῷ τρόπῳ· πᾶσα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ῑ ἐκφωνούμενον λήγουσα πρὸ τοῦ ῑ λαμβάνουσα τὸ c̄ καὶ ἀποβάλλουσα τὰ μὴ δυνάμενα σὺν αὐτῷ ἐκφωνεῖσθαι στοιχεῖα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ, ὄφεϊ ὄφεσι, πόλεϊ πόλεσι, βότρυϊ βότρυσι, Πάριδι Πάρισι, Θέτιδι Θέτισι, Πλάτωνι Πλάτωσι, Μέμνονι Μέμνοσι, Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσι· οὕτως οὖν καὶ λέοντι λέουσι τοῦ c̄ προσελθόντος καὶ ἀποβληθέντων τῶν μὴ δυναμένων σὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι στοιχείων, φημὶ δὴ τοῦ ν̄ καὶ τοῦ τ̄. διὰ τοῦτο δὲ ἡ λέουσι δοτικὴ τὸ ῡ προσέλαβεν. ἐπειδὴ ἡ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν οὐ θέλει εἶναι ἐλάττων τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων, ἀλλ' ἢ ἴση ἢ μείζων, χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ καὶ χωρὶς τοῦ χερσὶ δοτικῆς. ἴση μὲν οἷον λέβητες λεβήτων λέβησι λέβητας λέβητες, Λάχητες Λαχήτων Λάχησι Λάχητας Λάχητες, Πάριδες Παρίδων Πάρισι Πάριδας Πάριδες, ἀκτῖνες ἀκτίνων ἀκτῖσιν ἀκτῖνας ἀκτῖνες· μείζων δὲ οἷον Ἕκτορες Ἑκτόρων Ἕκτορσιν Ἕκτορας Ἕκτορες, Νέστορες Νεστόρων Νέστορσι Νέστορας Νέστορες· ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ μὲν παραλήγουσα τῆς δοτικῆς θέσει μακρά ἐστιν, ἡ δὲ παραλήγουσα τῶν ἄλλων πτώσεων φύσει βραχεῖα, τὸ δὲ θέσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ φύσει βραχέος· καὶ πάλιν Αἴαντες Αἰάντων Αἴασιν Αἴαντας Αἴαντες, Θόαντες Θοάντων Θόασι Θόαντας Θόαντες· ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ μὲν παραλήγουσα τῆς δοτικῆς φύσει μακρά ἐστιν, ἡ δὲ παραλήγουσα τῶν ἄλλων πτώσεων θέσει μακρά ἐστι, τὸ δὲ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ θέσει μακροῦ· καὶ πάλιν Πηλέες Πηλέων Πηλεῦσι Πηλέας Πηλέες, βασιλέων βασιλεῦσι βασιλέας βασιλέες· ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ μὲν παραλήγουσα τῆς δοτικῆς φύσει μακρά ἐστιν, ἡ δὲ παραλήγουσα τῶν ἄλλων πτώσεων φύσει βραχεῖα, τὸ δὲ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ φύσει βραχέος. τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰ μὴ προσέλαβε τὸ ῡ ἡ λέουσι δοτική, ἤμελλεν ἐλάττονα ἔχειν τὴν ἰδίαν παραλήγουσαν τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. ἡ μὲν γὰρ παραλήγουσα τῶν ἄλλων πτώσεων θέσει μακρά ἐστιν οἷον λέοντες λεόντων λέοντας λέοντες, ἡ δὲ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς τούτων, εἰ μὴ προσέλαβε τὸ ῡ, φύσει βραχεῖα εὑρίσκετο· τὸ δὲ θέσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ φύσει βραχέος. τούτου οὖν χάριν προσέλαβεν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τὸ ῡ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἔχουσα τὴν ἰδίαν παραλήγουσαν ἐλάττονα τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων, καὶ ἐγένετο λέουσιν. τοῦ γὰρ ῡ προσελθόντος οὐκέτι εὑρίσκεται ἐλάττων ἡ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ μείζων· τὸ γὰρ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ θέσει μακροῦ. πρόσκειται «χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ»· ἐπειδὴ ἔστι κήρυκες κηρύκων κήρυξι κήρυκας κήρυκες καὶ Φοίνικες Φοινίκων Φοίνιξι Φοίνικας Φοίνικες. καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἐλάττονα ἔχει τὴν ἰδίαν παραλήγουσαν τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων. ἡ μὲν γὰρ δοτικὴ θέσει μακρὸν ἔχει τὸ ῑ, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις φύσει

μακρὸν ἔχουϲιν αὐτό, τὸ δὲ φύϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ θέϲει μακροῦ· διὰ τοῦτο δὲ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν θέϲει μακρὸν ἔχει τὸ δίχρονον οἷον Φοίνιξι καὶ κήρυξιν, ἐπειδὴ τὸ ι̅ καὶ υ̅ οὐδέποτε εὑρίϲκεται πρὸ τοῦ ξ̅ φύϲει μακρὰ δἷον πέρδιξ, τέττιξ, Βέβρυξ, ὄνυξ, «χωρὶϲ εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούϲηϲ παρῳχημένων» διὰ τὸ ἰξεύω ἴξευον. τὸ μὲν γὰρ ἰξεύω θέϲει μακρὸν ἔχει τὸ ι̅, τὸ δὲ ἴξευον φύϲει μακρόν, τῷ λόγῳ τῆϲ ἀρχούϲηϲ τῶν παρῳχημένων. οἱ γὰρ παρῳχημένοι ἢ χρονικῶϲ ἢ ϲυλλαβικῶϲ θέλουϲι μεγεθύνεϲθαι· ϲυλλαβικῶϲ μὲν οἷον τύπτω ἔτυπτον, γράφω ἔγραφον, λέγω ἔλεγον· χρονικῶϲ δὲ οἷον ἄγω ἦγον, ἄρχομαι ἠρχόμην, ἅπτω ἧπτον. ἐν οἷϲ οὖν τὸ ἰξεύω ἴξευον οὐκ ἠδύνατο μεγεθυνθῆναι ϲυλλαβικῶϲ, οὐδὲ γὰρ ἄρχεται ὁ ἐνεϲτὼϲ ἀπὸ ϲυμφώνου, ἐξ ἀνάγκηϲ χρονικῶϲ ἐμεγεθύνθη, καὶ τούτου χάριν φύϲει μακρὸν ἔχει τὸ ι̅. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῆϲ χερϲὶ δοτικῆϲ τῶν πληθυντικῶν», ἐνταῦθα γὰρ ἐλάττων ἐϲτὶν ἡ παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ τῶν πληθυντικῶν τῆϲ παραληγούϲηϲ τῶν ἄλλων πτώϲεων. ἡ μὲν γὰρ παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ θέϲει μακρά ἐϲτιν, ἡ δὲ παραλήγουϲα τῶν ἄλλων πτώϲεων φύϲει μακρά ἐϲτιν οἷον χεῖρεϲ χειρῶν χεῖραϲ χεῖρεϲ· τὸ δὲ φύϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ θέϲει μακροῦ. τὸ δὲ χερϲί μόνωϲ λέγομεν τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν καὶ οὐχὶ χειρϲί διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τοῦ χ̅ εὑρίϲκεται δίφθογγοϲ καταλήγουϲα εἰϲ ρ̅ ϲυμφώνου ἐπιφερομένου οἷον χάρμα, «αὐλῆϲ ἐν χόρτῳ» (Λ 774), «χέρνιβα δ' ἀμφίπολοϲ» (α 136). καὶ πῶϲ ἀναλυομένου (an ἀναπολουμένου?) τούτου τοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τοῦ φ̅ — καὶ γὰρ οὐδὲ μετὰ τοῦ φ εὑρίϲκεται δίφθογγοϲ καταλήγουϲα εἰϲ ρ̅ ϲυμφώνου ἐπιφερομένου — ἡ φθειρϲί δοτικὴ ϲυνέϲτη παρὰ Ἀρχιλόχῳ «φθειρϲὶ μοχθίζοντα»; λέγομεν οὖν ὅτι ἡ χείρ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ καὶ χειρόϲ καὶ χερόϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι̅, ἡ δὲ φθειρόϲ οὐ διὰ τοῦ ε̅, διὰ τοῦτο οὐδὲ φθερϲί.

Choer. 293, 17: ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τῇ λέουϲι δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τὸ υ̅ ἐπλεόναϲε καὶ μὴ ἄλλο φωνῆεν· καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι διὰ τοῦτο τὸ υ̅ ἐπλεόναϲεν, ἐπειδὴ τὸ ο̅ διὰ τῆϲ προϲθήκηϲ τοῦ υ̅ μεγεθύνεϲθαι πέφυκεν οἷον τύπτοντοϲ τύπτουϲα, λέγοντοϲ λέγουϲα, γράφοντοϲ γράφουϲα, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ϲτοιχείου διὰ τοῦ ο̅ καὶ υ̅ γράφεται καὶ ἐκφωνεῖται· τὸ δὲ ε̅ ἐκ τῆϲ προϲθήκηϲ τοῦ ι̅, ἤγουν ἐκ τοῦ ἐναντίου, πέφυκε μεγεθύνεϲθαι οἷον τυφθέντοϲ τυφθεῖϲα, δαρέντοϲ δαρεῖϲα, νυγέντοϲ νυγεῖϲα, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ε̅, τὸ ὄνομα τοῦ ϲτοιχείου, διὰ τοῦ ε̅ καὶ ι̅ γράφεται καὶ ἐκφωνεῖται. ἐπειδὴ οὖν διὰ τῆϲ προϲθήκηϲ τοῦ υ̅ πέφυκε μεγεθύνεϲθαι τὸ ο̅, τούτου χάριν ἐν τῇ λέουϲι δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τὸ υ̅ ἐπλεόναϲεν καὶ οὐκ ἄλλο φωνῆεν.

Καὶ πάλιν ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ο̅ προϲέλαβε τὸ υ̅ ἐν τῇ λέουϲι δοτικῇ καὶ μὴ μᾶλλον ἐτράπη τὸ ο̅ εἰϲ τὸ ω̅. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἠδύνατο τραπῆναι τὸ ο̅ εἰϲ τὸ ω̅ ἐν τῇ λέουϲι

l. 18 extremam partem de χερϲί explevi ex Ep. Cr. I 441, 10.

δοτικῇ, ἐπειδὴ ἡνίκα ἔχῃ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τὸ ῶ, καὶ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν αὐτὸ ἔχει οἷον Τρύφωνι Τρύφωσι, Πλάτωνι Πλάτωσι, Θέωνι Θέωσι, Δίωνι Δίωσι· τῆς οὖν δοτικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς λέοντι διὰ τοῦ ο̄ οὔσης, πῶς δύναται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν διὰ τοῦ ῶ εἶναι; ὅτε γὰρ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν τὸ ο̄ ἔχει, καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τὸ ο̄ ἔχει οἷον σώφρονι σώφροσι, γείτονι γείτοσι, τέκτονι τέκτοσι. προσλαμβάνει οὖν τὸ ῠ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν καὶ γίνεται λέουσι, καὶ λοιπὸν φυλάττει τὸ ο̄ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν, καὶ μείζονα χρόνον εὑρίσκεται ἔχουσα κατὰ τὴν παραλήγουσαν τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων.

Περὶ τῶν εἰς ξ.

Choer. 302, 14: τὰ εἰς ξ̄ καὶ εἰς ψ̄ τὸ φωνῆεν τὸ ἐν τῇ εὐθείᾳ φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ οἷον νάρθηξ νάρθηκος, σκώληξ σκώληκος, Κύκλωψ Κύκλωπος, μώλωψ μώλωπος, χωρὶς τοῦ ἀλώπηξ ἀλώπεκος (τοῦτο γὰρ ἔτρεψε τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ). καὶ ἀντιστρέφει ὁ κανών· δύναται γάρ τις εἰπεῖν ὅτι καὶ τὸ φωνῆεν τὸ ἐν τῇ γενικῇ ἐστι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐπὶ τῶν εἰς διπλοῦν ληγόντων, οἷον ἡ Πέλοπος γενικὴ διὰ τοῦ ο̄ ἔχει γραφήν, ἀλλὰ καὶ ἡ Πέλοψ εὐθεῖα ὁμοίως διὰ τοῦ ο̄ γράφεται, καὶ πάλιν Κύκλωπος διὰ τοῦ ω καὶ Κύκλωψ ὁμοίως· χωρὶς τοῦ ἀλώπηξ ἀλώπεκος. ἔχει δὲ ταῦτα τὰ εἰς διπλοῦν λήγοντα σύμφωνον τὴν κλίσιν ἢ διὰ δασέος ἢ ψιλοῦ ἢ μέσου. καὶ τὰ μὲν εἰς ξ̄ διὰ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἐκφέρεται, τουτέστι διὰ τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ χ̄· οἷον ὄρτυξ ὄρτυγος, κόραξ κόρακος, ὄνυξ ὄνυχος· τὰ δὲ εἰς ψ̄ λήγοντα διὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἐκφέρεται, τουτέστι διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ οἷον Ἄραψ Ἄραβος, κύκλωψ κύκλωπος, Κίνυψ Κίνυφος.

Choer. 302, 26: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, τί δήποτε τὰ εἰς ξ̄ λήγοντα διὰ τοῦ γ̄ ἢ διὰ τοῦ κ̄ ἢ διὰ τοῦ χ̄ κλίνεται οἷον τέττιξ τέττιγος, πέρδιξ πέρδικος, ὄνυξ ὄνυχος· καὶ τὰ εἰς ψ λήγοντα διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ κλίνεται οἷον Ἄραψ Ἄραβος, Πέλοψ Πέλοπος, Κίνυψ Κίνυφος. ἐν ταυτῷ δὲ ζητοῦμεν, διατί τὰ εἰς ς̄ λήγοντα καὶ περιττοσυλλάβως κλινόμενα διὰ τοῦ δ̄ ἢ διὰ τοῦ θ̄ ἢ διὰ τοῦ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ ος̄ κλίνεται οἷον Πάρις Πάριδος, ὄρνις ὄρνιθος, Λάχης Λάχητος, βότρυς βότρυος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι ἀναλογεῖ ὁ μέλλων τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεστὼς τῇ γενικῇ. ἐπειδὴ οὖν ὅταν ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ ἐκφέρηται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ψ̄ εἰσφέρεται οἷον λείβω λείψω, τέρπω τέρψω, γράφω γράψω, τούτου χάριν καὶ ὅταν ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ψ ἐκφέρηται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ εἰσφέρεται οἷον Ἄραψ Ἄραβος, Κύκλωψ Κύκλωπος, Κίνυψ Κίνυφος· καὶ ἐπειδὴ πάλιν ὅταν ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ χ̄ ἐκφέρηται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ

l. 15—20 verba καὶ ἀντιστρέφει — ἀλώπηξ ἀλώπεκος ex Choer. 321, 31 huc transtuli.

ξ̄ εἰcφέρεται οἷον λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, τρέχω θρέξω, τούτο χάριν καὶ ὅταν ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ξ̄ ἐκφέρηται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ γ̄ ἢ χ̄ ἢ κ̄ εἰcφέρεται οἷον τέττιξ τέττιγος, πέρδιξ πέρδικος, ὄνυξ ὄνυχος. καὶ ἐπειδὴ πάλιν ὅταν ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ θ̄ ἢ δ̄ ἢ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ω̄ ἐκφέρηται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ c εἰcφέρεται οἷον ᾄδω ᾄcω, πείθω πείcω, ἀνύτω ἀνύcω, ἀκούω ἀκούcω, τούτου χάριν καὶ ὅταν ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ c̄ ἐκφέρηται καὶ περιττοcυλλάβωc κλίνηται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ δ ἢ θ̄ ἢ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ οc̄ εἰcφέρεται οἷον Πάριc Πάριδοc, ὄρνιc ὄρνιθοc, Λάχηc Λάχητοc, βότρυc βότρυοc.

Τὰ εἰc ξ̄ μονοcύλλαβα μετὰ διφθόγγου διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, προίξ προικόc, γλαῦξ γλαυκόc, Ταῦξ Ταυκόc. ὑγιῶc ἄρα τὸ Γραῖξ Γραικόc, Ῥαῖξ Ῥαικόc, Θρᾷξ Θρᾳκόc· οὐχ ὑγιῶc δὲ τὸ αἶξ αἰγόc, ἀλλ' ἐπειδὴ μόνον ἀπὸ φωνήεντοc ἤρξατο, παραλλάξαν κατὰ τὴν ἄρχουcαν ἤλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίcιν.

Τὰ εἰc ξ̄ μονοcύλλαβα, μὴ μετὰ τοῦ γ̄, ἔχοντα τὸ ᾱ cυνεcταλμένον διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται δράξ δρακόc, cάρξ cαρκόc, πτάξ πτακόc, Πράξ Πρακόc, cπάξ cπακόc. ἀναλόγωc ἄρα τὸ πλάξ πλακόc. παραλόγωc δὲ τὸ γλάξ γλαγόc. ἔcτι δὲ βοτάνη γάλακτοc αὐξητική. ὡριcάμεθα δὲ «μὴ μετὰ τοῦ γ̄» διὰ τὸ cτράγξ καὶ «ἔχοντα τὸ ᾱ cυνεcταλμένον» διὰ τὸ ῥάξ τὸ ἐπὶ τῆc cταφυλῆc.

Τα εἰc ξ̄ λήγοντα μονοcύλλαβα ἔχοντα ἕν τι τῶν φύcει μακρῶν διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, πτώξ πτωκόc, ὁ λαγωόc, ὦλξ ὠλκόc, πρώξ πρωκόc, βῶξ βωκόc, κήξ κηκόc καὶ cφήξ cφηκόc. ἡμάρτηται ἄρα τὸ βήξ βηχόc διὰ τοῦ χ̄· τινὲc δὲ εἶπον καὶ βηκόc. ἀλλ' οὐχ εὕρηται ἐν χρήcει· δεῖ δὲ κατὰ πάντα τὰc τῆc χρήcεωc φωνὰc τηρεῖν.

Τὰ εἰc ξ̄ λήγοντα μονοcύλλαβα ἔχοντα ἕν τι τῶν φύcει βραχέων διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, κρέξ κρεκόc, δόρξ δορκόc, κρόξ κροκόc, ἔνθεν ἡ αἰτιατικὴ «πολλὴν κρόκα» (Hes. Opp. 538), πρόξ προκόc. τί οὖν τὸ φλόξ; οὐκ ἔcτι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ Λέξ Λεγόc· ἐπεὶ ταῦτα ῥηματικά ἐcτι, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ φλέγω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω. ἐπεὶ οὖν τὰ ῥήματα διὰ τοῦ γ̄ ἐcτίν, ὁμοίωc καὶ τὰ ὀνόματα· ἢ καὶ ἄλλωc, ἐπεὶ τὸ λ̄ ἔχει, οὐδὲν δὲ τῶν ἄλλων τὸ λ̄ εἶχεν· ὥcτε οὖν κατὰ δύο τρόπουc παραλλάccεται ἢ ἀπὸ γενέcεωc ἢ ἀπὸ cτοιχείου τοῦ λ̄.

Choer. 303, 28: τὰ εἰc αξ̄ λήγοντα ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ἁπλᾶ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον θώραξ θώρακοc, φύλαξ φύλακοc, κόραξ κόρακοc, ἄναξ ἄνακοc (καὶ πλεοναcμῷ τοῦ τ̄ ἄνακτοc), αὖλαξ αὔλακοc, πῖδαξ πίδακοc (cημαίνει δὲ τὴν πηγήν), κλῖμαξ κλίμακοc. πρόcκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὰ cύνθετα οἷον διὰ τὸ ἀποcφάξ ἀποcφάγοc (ἔcτι δὲ παρὰ τὸ cφάζω), νεκρο-

l. 10 An. Ox. III 243, 9, Lob. Parall. p. 99. Θρᾷξ addidi ex Arc. 125, 7 et Ep. Cr. I 25, 5 ubi πάντων τῶν εἰc αιξ̄ ληγόντων μονοcυλλάβων ὀνομάτων τοῦτο (τὸ αὖξ) μόνον διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται. l. 15 An. Ox. III 243, 14 cf. Dichr. 284, 20, An. Ox. II 411, 11, Lob. Parall. 94 seqq. l. 21 An. Ox. III 243, 21. l. 26 An. Ox. III 243, 27.

βαϲτάξ νεκροβαϲτάγοϲ (ἔϲτι δὲ παρὰ τὸ βαϲτάζω). ϲύνθετα δὲ δεῖ νοεῖν οὐχὶ τά ἀπὸ τῶν εἰϲ αξ ἁπλῶν ϲύνθετα, ἀλλὰ τά ἀπὸ ἄλλων τινῶν ϲύνθετα, ὡϲ ἐπὶ τοῦ ἀποϲφάξ καὶ νεκροβαϲτάξ. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰϲ αξ ἁπλῶν ϲύνθετα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίϲιν οἷον φύλαξ φύλακοϲ χαρτοφύλαξ χαρτοφύλακοϲ, θώραξ θώρακοϲ·λινοθώραξ λινοθώρακοϲ, Φαίαξ Φαίακοϲ φιλοφαίαξ φιλοφαίακοϲ, ἅρπαξ ἅρπαγοϲ φιλάρπαξ φιλάρπαγοϲ. ϲεϲημείωται τό ἅρπαξ ἅρπαγοϲ διὰ τοῦ γ̄ κλιθὲν καὶ τὸ κέκραξ κέκραγοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν κρακτικόν), ἔχει δὲ ἀπολογίαν τοῦ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεϲθαι, ὅτι παράκειται αὐτοῖϲ ῥῆμα εἰϲ ζω λῆγον, φημὶ δὴ τὸ ἁρπάζω καὶ κράζω. τὰ δὲ εἰϲ ξ̄ λήγοντα ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον εἰϲ ζω λῆγον διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται οἷον βαϲτάζω νεκροβαϲτάξ νεκροβαϲτάγοϲ, ϲφάζω ἀποϲφάξ ἀποϲφάγοϲ, μαϲτίζω μάϲτιξ μάϲτιγοϲ· οὕτωϲ οὖν καὶ ἁρπάζω ἅρπαξ ἅρπαγοϲ καὶ κράζω κέκραξ κέκραγοϲ. ἔτι ϲεϲημείωται τὸ Ἄτραξ Ἄτραγοϲ (ἔϲτιν δὲ ἔθνοϲ) διὰ τοῦ γ̄ κλιθέν, ὡϲ Εὔπολιϲ «εἰϲ Ἄτραγα νύκτωρ», περὶ οὗ ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι τοῦτο ἀναλογώτερόν ἐϲτι διὰ τοῦ κ̄ κλινόμενον οἷον Ἄτρακοϲ, ὡϲ παρὰ Καλλιμάχῳ

Ἀτράκιον δὲ (an δ' ἄρ'?) ἔπειτα λυκοϲπάδα πῶλον ἐλαύνει,

καὶ παρὰ Λυκόφρονι (v. 1309) «καὶ δευτέρουϲ ἔπεμψαν Ἄτρακαϲ λύκουϲ».

Choer. 304, 23: ἔτι ϲεϲημείωται τὸ λάλαξ λάλαγοϲ διά τοῦ γ̄ κλιθέν, περὶ οὗ ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ λαλαγή ἐγένετο τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸν θόρυβον, καὶ ἐφύλαξεν ἐν τῇ κλίϲει τὸ ϲύμφωνον τοῦ λαλαγή, φημὶ δὴ τὸ γ̄. τὸ λάταξ λάταγοϲ (θηλυκόν ἐϲτι καὶ ϲημαίνει τὴν μεγάλην ϲταγόνα) οὐκ ἀντίκειται τῷ κανόνι, πρῶτον μὲν ὅτι ϲύνθετόν ἐϲτιν (ἀπὸ γὰρ τοῦ ϲτάζω ϲτάξω γέγονεν ἐν ϲυνθέϲει κατ' ἐπίταϲιν τοῦ λα μορίου λάϲταξ καί κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄ λάταξ), περί δὲ ἁπλῶν διαλαμβάνει ὁ κανών, «ἁπλᾶ» γάρ πρόϲκειται ἐν τῷ κανόνι· δεύτερον δέ, παράκειται αὐτῷ ῥῆμα εἰϲ ζω λῆγον, φημὶ δὴ τὸ ϲτάζω, καὶ τούτου χάριν διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται· εἰρήκαμεν γὰρ ὅτι τὰ εἰϲ ξ̄ λήγοντα ἔχοντα ῥῆμα παρακείμενον εἰϲ ζω λῆγον διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται οἷον μαϲτίζω μάϲτιξ μάϲτιγοϲ, ἁρπάζω ἅρπαξ ἅρπαγοϲ, οὕτωϲ οὖν καὶ ϲτάζω ϲτάξ καὶ κατ' ἐπίταϲιν τοῦ λα μορίου καὶ κατά ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄ λάταξ λάταγοϲ.

Choer. 308, 22: τά εἰϲ ηξ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ἁπλᾶ διά τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον ϲκώληξ ϲκώληκοϲ, μύρμηξ μύρμηκοϲ, νάρθηξ νάρθηκοϲ. πρόϲκειται «ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν» διὰ τὸ ἡ βήξ τῆϲ βηχόϲ μονοϲύλλαβον. εἰ δέ ἐϲτι ϲύνθετα, ἀπὸ ῥήματοϲ δηλονότι, διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται καὶ φυλάττει μίαν ϲυλλαβὴν τοῦ ῥήματοϲ ἐξ οὗ γίνεται οἷον πλήξω οἰϲτροπλήξ οἰϲτροπλῆγοϲ, παραπλήξ παραπλῆγοϲ, λαοπλήξ λαοπλῆγοϲ, ἀκανθοπλήξ ἀκανθοπλῆγοϲ, βουπλήξ βουπλῆγοϲ. ταῦτα δὲ πάντα ϲύνθετα ἀπὸ ῥήματοϲ ὀξύτονά ἐϲτι καὶ ἐπίθετα καὶ κοινὰ τῷ γένει οἷον ὁ κυματοπλήξ καὶ ἡ κυματοπλήξ, ὁ παραπλήξ καὶ ἡ παραπλήξ, ὁ οἰϲτρο-

l. 15 Eupolidis et Lycophronis exempla addidi ex St. B. l. 25 κατ' ἐπίταϲιν scripsi pro κατ' ἐπέκταϲιν coll. E. M. 557, 56.

πλήξ καὶ ἡ οἰϲτροπλήξ· τὸ μέντοι ὕϲπληξ καὶ ἀντίπηξ βαρύνεται, ἐπειδὴ προϲηγορικά ἐϲτι καὶ μόνου θηλυκοῦ γένουϲ ἐϲτι· τὴν δὲ κλίϲιν καὶ αὐτὰ διὰ τοῦ $\bar{γ}$ ἔχει οἷον ὕϲπληξ ὕϲπληγοϲ καὶ ἀντίπηξ ἀντίπηγοϲ (ἡ ὕϲπληξ δέ ἐϲτιν ἡ ἀφετηρία τοῦ δρόμου, ὕϲπληξ δὲ παρὰ τὸ πλήττω καὶ τὴν ὑπό πρόθεϲιν γέγονεν ὑπόπληξ καὶ ϲυγκοπῇ τοῦ $\bar{ο}$ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ $\bar{ϲ}$ γέγονεν ὕϲπληξ, ὡϲ ὑπότεροϲ ὕϲτεροϲ· τὸ δὲ ἀντίπηξ ϲημαίνει τὴν κιβωτὸν καὶ παρὰ τὴν ἀντί πρόθεϲιν καὶ τὸ πήϲϲω γέγονεν). τὸ μολιβδοτήξ δέ τινεϲ βαρύνουϲι παραλόγωϲ, κλίνεται δὲ διὰ τοῦ $\bar{κ}$ οἷον μολιβδοτῆκοϲ, ἐπειδὴ παρὰ τὸ τήκω ἔχει τὴν ϲύνθεϲιν, τούτου χάριν τὸ ϲύμφωνον τοῦ τήκω ἐφύλαξε κατὰ τὴν κλίϲιν, φημὶ τὸ $\bar{κ}$. πρόϲκειται ἀνωτέρω «εἰ δέ ἐϲτι ϲύνθετα ἀπὸ ῥήματοϲ δηλονότι» διὰ τὸ χηναλώπηξ, τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλώπηξ ϲυντέθειται, καὶ τὸν τόνον καὶ τὴν κλίϲιν τοῦ ἁπλοῦ ἐφύλαξεν οἷον ἀλώπηξ ἀλώπεκοϲ καὶ χηναλώπηξ χηναλώπεκοϲ.

Choer. 310, 7: τὰ εἰϲ $\bar{ιξ}$ ἀρϲενικὰ ἁπλᾶ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν διὰ τοῦ $\bar{κ}$ κλίνεται οἷον πέρδιξ πέρδικοϲ, Φοῖνιξ Φοίνικοϲ, Κίλιξ Κίλικοϲ, πλὴν τοῦ τέττιξ τέττιγοϲ, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ $\bar{γ}$ κλίνεται. τὸ δὲ κεχρεωϲτημένον ἀνεπλήρωϲαν οἱ Δωριεῖϲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ $\bar{κ}$ κλίνοντεϲ αὐτὸ οἷον τέττικοϲ. τὸ ὄρνιξ ὄρνιχοϲ διὰ τοῦ $\bar{χ}$ κλινόμενον οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτι κοινολεκτούμενον ἀλλὰ κατὰ διάλεκτον· τὸ γὰρ ὄρνιϲ ὄρνιξ λέγουϲιν οἱ Δωριεῖϲ. τοῦτο δὲ καὶ ἐν τῇ εἰϲ $\bar{ϲ}$ καταλήξει παράλογόν ἐϲτι· τῷ γὰρ λόγῳ τῶν εἰϲ $\bar{ιϲ}$ προϲηγορικῶν διὰ καθαροῦ τοῦ $\bar{οϲ}$ ὤφειλε κλίνεϲθαι οἷον ὄρνιϲ ὄρνιοϲ, ὥϲπερ μάντιϲ μάντιοϲ καὶ ὄφιϲ ὄφιοϲ. ἀλλ' ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι ἐϲτί τινα εἰϲ $\bar{ιϲ}$ λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ $\bar{ι}$ δύο ἀμετάβολα, ἅτινα διὰ τοῦ $\bar{θοϲ}$ κλίνεται οἷον δέλλιϲ δέλλιθοϲ (ἔϲτι δὲ ζῷον ὅμοιον μελίϲϲῃ), μέρμιϲ μέρμιθοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ λεπτὸν ϲχοινίον), οὕτωϲ οὖν καὶ ὄρνιϲ ὄρνιθοϲ. πρόϲκειται ἐν τῷ κανόνι «ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν» διὰ τὸ θρίξ τριχόϲ· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ $\bar{χ}$ κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν. πρόϲκειται «ἀρϲενικά» διὰ τὸ μάϲτιξ μάϲτιγοϲ, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ $\bar{γ}$ κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ἀρϲενικόν. πρόϲκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὰ ϲύνθετα· ἐπειδὴ ταῦτα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίϲιν οἷον θρίξ τριχόϲ καλλίθριξ καλλίτριχοϲ, ϲτίξ ϲτιχόϲ (ϲημαίνει δὲ τὴν τάξιν) ὁμόϲτιξ ὁμόϲτιχοϲ, Φοῖνιξ Φοίνικοϲ Λιβοφοῖνιξ Λιβοφοίνικοϲ, ἧλιξ ἥλικοϲ ὁμῆλιξ ὁμήλικοϲ.

Choer. 80, 16: τὰ εἰϲ $\bar{υξ}$ διϲύλλαβα φύϲει μακρᾷ παραληγόμενα ἁπλᾶ μὴ ὄντα θηλυκὰ διὰ τοῦ $\bar{κ}$ κλίνεται οἷον αἶθυξ αἴθυκοϲ (ὁ εὐκίνητοϲ) παρὰ τὸ αἰθύϲϲω (ἔϲτι δὲ καὶ ὄνομα ἔθνουϲ καὶ κύριον), βαῖβυξ

---

l. 3 etymologiam vocis ὕϲπληξ refinxi secntns vestigia Herodianea in locis a Lehrsio ad Herod. p. 70 citatis Ep. Hom. 417 et 470, qunm Choerob. praeter alteram originationem qnam omisi ab ὗϲ et πλήϲϲω hanc ab ὑπό diverse ab Herodiano sic proferat: παρὰ τὴν ὑπό πρόθεϲιν γέγονεν ὑπόπληξ καὶ ϲυγκοπῆϲ γενομένηϲ τῆϲ πο ϲυλλαβῆϲ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ $\bar{ϲ}$ γέγονεν ὕϲπληξ ὡϲ ὑπότεροϲ ὕϲτεροϲ. l. 36 de αἶθυξ cf. Lehrs Herod. p. 346, idem Κῆϋξ suasit pro Ἶυξ.

βαίβυκος (βαίβυκες δὲ λέγονται οἱ πελεκᾶνες), δοῖδυξ δοίδυκος (ὁ τριβεύς), θρᾶνυξ θράνυκος (ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννῃ), θρῆνυξ θρήνυκος (ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρ' Εὐφορίωνι ἐν Πολυχάρει), ἶβυξ ἴβυκος (ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου), ἶδυξ ἴδυκος (ἐπὶ τῆς ἴκτιδος, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος), κῆρυξ κήρυκος, Κήϋξ Κήϋκος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), κῶδυξ κώδυκος (ἐπὶ τοῦ κωδύου), Νᾶρυξ Νάρυκος (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως)· τὸ βλῖτυξ βλίτυγος (σημαίνει δὲ τὴν βδέλλαν) καὶ τὸ ἥλυξ ἥλυγος (σημαίνει δὲ τὴν σκιάν) διὰ τοῦ γ̄ κλιθέντα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ μόνως θηλυκά ἐστι καὶ ἐφυλάξατο αὐτὰ ὁ κανών. πρόσκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὸ μῶνυξ μώνυχος σύνθετον, καὶ διὰ τοῦ χ̄ κλίνεται· μῶνυξ δέ ἐστιν ὁ ἔχων ἕνα ὄνυχα, οἱονεὶ μονόνυξ.

Τὰ εἰς υξ̄ δισύλλαβα ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἢ β̄ ἢ γ̄ ἢ δ̄ ἢ π̄ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον Βέβρυξ Βέβρυκος (ἔστι δὲ ἔθνος), βόμβυξ βόμβυκος (ἔστι δὲ γένος αὐλοῦ, καὶ θηρίδιά τινα καὶ ζῷον ἀφ' οὗ τὰ βομβύκινα, κατὰ Λάκωνας δὲ στάμνον δηλοῖ), ἶβυξ ἴβυκος (ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου), Σάμβυξ Σάμβυκος (κύριον· ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς καὶ ἔθνος), δοῖδυξ δοίδυκος, ἶδυξ ἴδυκος, Ἄμπυξ Ἄμπυκος (κύριον ὄνομα καὶ κόσμος, ἤγουν κεφαλοδέσμιον, καὶ τροχός).

Τὰ εἰς υξ̄ τῷ ε̄ παραληγόμενα ἔχοντα ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ ἀμετάβολον διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, μὴ πεφυκότα ὀξύνεσθαι εἰ μὴ μόνον θηλυκὰ ὄντα. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· Βέβρυξ Βέβρυκος, Ἔρυξ Ἔρυκος (ὁ ἥρως καὶ ἡ πόλις παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει)· πτερύξ δὲ πτερύγος διὰ τοῦ γ̄ καὶ ὅτι μόνον θηλυκόν ἐστι καὶ ὅτι πέφυκεν ὀξύνεσθαι· οὕτως γὰρ καὶ ἀνεγνώσθη παρὰ τῷ ποιητῇ ἡ γενικὴ παροξυτόνως, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας «πτερύγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν» (Β 316).

Τὰ εἰς υξ̄ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ᾱ καταλήγουσαν μὴ ὄντα κατὰ ἀφαίρεσιν δηλονότι τοῦ α, μὴ λεγόμενα ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ μὴ πεφυκότα ἔχειν πρὸ τοῦ ξ̄ τὸ γ̄ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται· τὰ γὰρ ἀντιδιαστελλόμενα διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· Ἄδρυξ Ἄδρυκος (πόλις Συρακουσίων, ἀρσενικῶς λεγομένη, «ἔφυγον εἰς τὸν Ἄδρυκα» Φίλιππος ὁ ἱστορικός φησιν), ἄμβυξ ἄμβυκος, Γάνυξ Γάνυκος (ὁ γανύκτωρ παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει), θρᾶνυξ θράνυκος (ὁ θρόνος παρὰ Κορίννῃ), κάλυξ κάλυκος (θηλυκῶς δὲ λέγεται καὶ σημαίνει τὸ καλούμενον ῥόδον), Σάμβυξ Σάμβυκος κύριον. τῶν δὲ ἀντιδιαστελλομένων, ἤγουν διὰ τοῦ γ̄ κλιθέντα, παραδείγματα ταῦτα· ψάλυξ ψάλυγος (τινὲς δὲ τὰς ψυχάς ἐδέξαντο σημαίνειν τὴν λέξιν, Δίδυμος δέ φησιν τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας δηλοῦν τὴν λέξιν)· ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ φεψάλυξ καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν δηλονότι τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἐφυλάξατο δὲ αὐτὸ ὁ κανών. πρόσκειται «ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς τὸ ᾱ καταλήγουσαν» διὰ τὸ ἄντυξ· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει τὴν

l. 7 βαῖτυξ habet Hesych. ut Choerob., sed Salmasius βλῖτυξ scribendum esse monuit. l. 18 cf. p. 314, 4, ubi hi duo canones in brevius contracti sunt. l. 36 ψυχάς ex Hesych. pro τρίχας proposuit Lob. El. I 150.

πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ α̅ καταλήγουϲαν ἀλλ' εἰϲ ν̅ (ἄντυξ δέ ἐϲτιν ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματοϲ), τὸ δὲ ἄμπυξ ἄμπυκοϲ διὰ τοῦ κ̅ κλιθὲν καὶ μὴ ἔχον τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ τὸ α καταλήγουϲαν τοῖϲ προλεχθεῖϲι κανόϲιν ὑποβάλλεται. πρόϲκειται «μὴ λεγόμενα ἀρϲενικῶϲ καὶ θηλυκῶϲ» διὰ τὸ φάρυξ φάρυγοϲ διὰ τοῦ γ̅ κλιθέν· τοῦτο γὰρ ἀρϲενικῶϲ μὲν παρὰ Δωριεῦϲι, θηλυκῶϲ δὲ παρὰ Ἀθηναίοιϲ λέγεται. πρόϲκειται «μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ξ̅ τὸ γ̅», ἐπειδὴ ταῦτα διὰ τοῦ γ̅ κλίνεται καθόλου οἷον λάρυγξ λάρυγγοϲ, ἀμάρυγξ ἀμάρυγγοϲ (ἐπὶ ἀκτῖνοϲ καὶ λαμπηδόνοϲ καὶ ὄφεωϲ), πώϋγξ πώϋγγοϲ, ϲτόρθυγξ ϲτόρθυγγοϲ (ϲημαίνει δὲ πᾶν εἰϲ ὀξὺ λῆγον).

Τὰ εἰϲ υξ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ παραληγόμενα τῷ α̅ διὰ τοῦ γ̅ κλίνεται οἷον Ἴαπυξ Ἰάπυγοϲ (ἔϲτι δὲ ἔθνοϲ), ϲπινθάρυξ ϲπινθάρυγοϲ, ταρβάλυξ ταρβάλυγοϲ (ὁ ταρακτικόϲ), φεψάλυξ φεψάλυγοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν ϲπινθῆρα).

Τὰ εἰϲ υξ ἔχοντα τὸ ο̅ ἐν τῇ παραληγούϲῃ μὴ ἐπιφερομένου τοῦ ν̅ μηδὲ ἔχοντα ἐν τῇ ἐπιφερομένῃ ϲυλλαβῇ τὸ β̅ διὰ τὸ βόμβυξ βόμβυκοϲ καὶ κόμβυξ κόμβυκοϲ, διὰ τοῦ γ̅ κλίνεται· εἰ δὲ ἐπιφέρεται τὸ ν̅, διὰ τοῦ χ̅ κλίνεται. οἷον κόκκυξ κόκκυγοϲ, Μόρτυξ Μόρτυγοϲ (βαϲιλεὺϲ Κερκυραίων), τὸ ὄρτυξ τινὲϲ δὲ ὀρτυγόϲ φαϲι διὰ τοῦ γ̅ Φιλήμων δὲ διὰ τοῦ κ̅ φηϲὶν ὄρτυκοϲ, ὄρυξ ὄρυγοϲ, πομφόλυξ πομφόλυγοϲ, ϲτόρθυγξ ϲτόρθυγγοϲ (πᾶν εἰϲ ὀξὺ λῆγον)· διῶνυξ διώνυχοϲ διὰ τοῦ χ̅, ϲτόνυξ ϲτόνυχοϲ καὶ ἀκρόνυξ ἀκρόνυχοϲ (τὸ ἄκρον τῆϲ νυκτόϲ) καὶ μεϲόνυξ μεϲόνυχοϲ (εἷϲ τῶν ἑπτὰ πλανήτων παρὰ τοῖϲ Πυθαγορείοιϲ ὀνομάζεται, μέμνηται Ϲτηϲίχοροϲ)· ταῦτα δὲ ἔχει τὸ ο̅ ἐπιφερομένου τοῦ ν̅.

Τὰ εἰϲ υξ θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν διὰ τοῦ γ̅ κλίνεται, χωρὶϲ εἰ μὴ λόγῳ ἑτέρῳ ἀκολουθεῖ οἷον ἄντυξ ἄντυγοϲ (ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματοϲ), βαῖτυξ βαίτυγοϲ (ϲημαίνει δὲ τὴν βδέλλαν), βλέκυξ βλέκυγοϲ (ἡ φλυαρία), ἤλυξ ἤλυγοϲ (ἡ ϲκιά, λέγεται δὲ καὶ ἠλύγη καὶ ἐπηλυγιϲμόϲ ὁ ἐπιϲκιαϲμόϲ), πομφόλυξ πομφόλυγοϲ, πτέρυξ πτέρυγοϲ, φάρυξ φάρυγοϲ, φεψάλυξ φεψάλυγοϲ, ψάλυξ ψάλυγοϲ (τὰ δύο δὲ τὸ αὐτὸ ϲημαίνει, φημὶ δὴ τὸν ϲπινθῆρα). τὸ δὲ ἄμπυξ ἄμπυκοϲ καὶ κάλυξ κάλυκοϲ τοῖϲ προλεχθεῖϲι κανόϲι διὰ τοῦ κ̅ κλίνεται.

Τὰ εἰϲ υξ ϲύνθετα τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίϲιν οἷον ἤλυξ ἤλυγοϲ ἐπῆλυξ ἐπήλυγοϲ, πτέρυξ πτέρυγοϲ τανυπτέρυξ τανυπτέρυγοϲ.

Τὰ παρὰ τὸ ὄνυξ καὶ παρὰ τὸ νύξ καὶ τὰ παρὰ τὸ ὀρύϲϲω διὰ τοῦ χ̅ κλίνεται οἷον διῶνυξ διώνυχοϲ, μονῶνυξ μονώνυχοϲ, ἀκρόνυξ ἀκρόνυχοϲ (τὸ ἄκρον τῆϲ νυκτόϲ), εἰνάνυξ εἰνάνυχοϲ (ὁ ἐννέα νυκτῶν), ἔννυξ ἔννυχοϲ, μεϲόνυξ μεϲόνυχοϲ (εἷϲ τῶν πλανήτων), διῶρυξ διώρυχοϲ. τὸ δὲ νύξ διὰ τοῦ χ̅ ἐκλίθη νυχόϲ καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ δαϲέοϲ χ̅ εἰϲ τὸ

l. 5 φάρυξ pro φάρυγξ scribendum esse ipse canon docet, cf. Eustath. 40, 2. l. 20 ϲτόρθυγξ non quadrare videtur; fortasse sic scripsit: ϲτόρθυξ ϲτόρθυγοϲ, εἶτα ϲτόρθυγξ ϲτόρθυγγοϲ. l. 39 ex p. 313, 22 addidi, quae de simplicibus νύξ et ὄνυξ dicta sunt.

ἀντίστοιχον ψιλὸν κ̄ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ̄ γέγονε νυκτός· ἀπὸ οὖν τοῦ νύξ νυχός γέγονε εἰνάνυξ εἰνάνυχος. τὸ δὲ νύξ διὰ τοῦ χ̄ ἐκλίθη, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ νύσσω νύξω νὺξ γέγονεν οἱονεὶ ἡ νύσσουσα ἡμᾶς πρὸς ὕπνον καὶ λοιπὸν ἐφύλαξε κατὰ τὴν κλίσιν τὸ σύμφωνον τοῦ νένυχα παρακειμένου λέγω δὲ τὸ χ̄. καὶ τὸ ὄνυξ δὲ ὄνυχος ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως· παρὰ γὰρ τὸ νύσσω νύξω γίνεται ἄνυξ τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ μορίου προσελθόντος οἱονεὶ ᾧτινι πάνυ νύσσεταί τις, καὶ λοιπὸν τροπῇ τοῦ α εἰς τὸ ο ὄνυξ. τοῦτο δὲ ἠκολούθησε κατὰ τὴν κλίσιν κατὰ τὸ στόνυξ στόνυχος.

Τὰ παρὰ τὸ ὀρύσσω καὶ τὰ παρὰ τὸ φεύγω καὶ παρὰ τὸ ζεύγω διὰ τοῦ γ̄ καὶ χ̄ κλίνεται οἷον διῶρυξ διώρυχος, τετρῶρυξ τετρώρυχος, πρόφυξ πρόφυγος, πρόσφυξ πρόσφυγος, ἄζυξ ἄζυγος (ὁ μόνος), δίζυξ δίζυγος, ὁμόζυξ ὁμόζυγος, σύζυξ σύζυγος.

Τὰ εἰς ωξ ἁπλᾶ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον πτώξ πτωκός (σημαίνει δὲ τὸν λαγωόν), βῶξ βωκός (ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἱστορεῖται ἔχων βοήν· γέγονε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ βοή βόαξ καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ ᾱ εἰς ω̄ βῶξ). πρόσκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὰ σύνθετα οἷον διὰ τὸ κυαμοτρώξ κυαμοτρῶγος, τοῦτο δὲ τοῦ τρώγω τὸ σύμφωνον κατὰ τὴν κλίσιν ἐφύλαξε. τὸ δὲ θηροδίωξ καὶ αἰγοδίωξ ἀπὸ τοῦ διώκω συντεθέντα διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται· τὸ γὰρ σύμφωνον τοῦ διώκω ῥήματος κατὰ τὴν κλίσιν ἐφύλαξεν. σεσημείωται τὸ ῥώξ ῥωγός, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ γ̄ ἐκλίθη (ῥώξ δέ ἐστιν εἶδος φαλαγγίου, ὅ ἐστιν εἶδος σκορπίου)· ἐπὶ γὰρ τῆς σταφυλῆς ῥάξ ῥαγός λέγεται θηλυκῶς. εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σταφυλῆς διὰ τοῦ ω λεγόμενον ῥώξ ῥωγός παρὰ Ἀρχιλόχῳ.

Choer. 306, 11: τὰ εἰς διπλοῦν λήγοντα σύμφωνον τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ κόραξ ὦ κόραξ, ὁ Φαίαξ ὦ Φαίαξ, ὁ θώραξ ὦ θώραξ, ὁ τέττιξ ὦ τέττιξ, ὁ πέρδιξ ὦ πέρδιξ, ὁ κύκλωψ ὦ κύκλωψ, ὁ Αἰθίοψ ὦ Αἰθίοψ, ὁ Πέλοψ ὦ Πέλοψ, ὁ Ἄραψ ὦ Ἄραψ, ὁ αἴθοψ ὦ αἴθοψ. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τοῦ ἄνα, διὰ τὸ Ζεῦ ἄνα οἷον

Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων (Π 233).

ἔστι γὰρ ἄναξ ἡ εὐθεῖα, καὶ ὅμως ἡ κλητικὴ οὐχ ὁμοφωνεῖ τῇ εὐθείᾳ, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ ξ̄ ἐστίν· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μέτρον ἀπέβαλε τὸ ξ̄, ἀμέλει ὅτε ὁ ποιητὴς ἐδεήθη μακρᾶς συλλαβῆς διὰ τοῦ ξ̄ εἶπεν αὐτὸ κατὰ τὴν κλητικὴν οἷον

Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον.

ἔτι δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς τοῦ ὦ γύναι οἷον

μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε (Γ 438).

τοῦτο γὰρ ὡς ἀπὸ τῆς γύναιξ εὐθείας ἐστὶ καὶ ὅμως χωρὶς τοῦ ξ̄ ἐστί, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦτο ἀπέβαλε τὸ ξ̄ κατὰ τὴν κλητικήν, ἐπειδὴ τὰ εἰς αιξ λήγοντα ἢ ἀρσενικοῦ μόνου γένους ἐστὶν οἷον Θρᾷξ,

l. 19 adnotationem de θηροδίωξ et αἰγοδίωξ adieci ex p. 314, 33.

ἢ ἐὰν ᾖ θηλυκοῦ γένους, πάντως καὶ ἀρσενικοῦ ἐστιν οἷον ὁ Γραῖξ καὶ ἡ Γραῖξ, ὁ αἶξ καὶ ἡ αἶξ· ὅτι γὰρ λέγεται καὶ ὁ αἶξ ἀρσενικῶς, ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν (Δ 105)

αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸς
ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας
πέτρης ἐκβαίνοντα.

ἐπειδὴ οὖν καὶ τὸ γύναιξ οὐκ ἠδύνατο ἀρσενικοῦ γένους εἶναι, ἡ γὰρ σημασία κωλύει, τούτου χάριν ἀπέβαλε τὸ ξ κατὰ τὴν κλητικὴν καὶ γέγονε γύναι, ἵνα μὴ εὑρεθῇ εἰς αιξ λῆγον καὶ θηλυκοῦ μόνου γένους ὄν· διὰ ταύτην γὰρ τὴν αἰτίαν καὶ ὁ γύναιξ εὐθεῖα ἐπιλέλοιπεν. ἐν δὲ τῇ συνθέσει, ἐπειδὴ γίνεται ἀρσενικοῦ γένους, ἀναδέχεται τὴν εἰς αιξ κατάληξιν οἷον

ὡς ὦν ἅπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος

παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀθάμαντι. ὅτι δὲ γύναιξ ὤφειλεν εἶναι ἡ εὐθεῖα δῆλον ἐκ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν καὶ ἐκ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ἐκ μὲν τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν, ὅτι γυναικός ἐστι· πᾶσα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ κος κλινομένη εἰς ξ ἔχει τὴν εὐθεῖαν καταλήγουσαν οἷον θώρακος θώραξ, κόρακος κόραξ, Φοίνικος Φοῖνιξ, πέρδικος πέρδιξ. εἰ οὖν γυναικός ἐστιν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ κος, δηλονότι καὶ ἡ εὐθεῖα γύναιξ ἐστὶν εἰς ξ. ἐκ δὲ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν, ὅτι πᾶσα δοτικὴ πληθυντικῶν εἰς ι λήγουσα μετὰ διπλοῦ, ἀποβολῇ τοῦ ι τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ποιεῖ οἷον Κύκλωψι Κύκλωψ, Πέλοψι Πέλοψ, θώραξι θώραξ, κόραξι κόραξ, τέττιξι τέττιξ. εἰ οὖν γυναιξίν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν δηλονότι καὶ γύναιξ ἐστὶν ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, ἀλλ' ἐπιλέλοιπε διὰ τὴν προλεχθεῖσαν αἰτίαν.

Περὶ τῶν εἰς ρ.

Choer. 315, 13: τὰ εἰς αρ λήγοντα, εἰ μέν ἐστι μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ψάρ ψαρός (ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου)· τοῦτο δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ διὰ τοῦ α εὑρίσκεται καὶ διὰ τοῦ η οἷον «κολοιούς τε ψῆράς τε» (Π 583), καὶ «ψαρῶν νέφος ἔρχεται» (Ρ 755), καὶ Κάρ Καρός (ἔστι δὲ ἔθνος οἱ Κᾶρες), Μάρ Μαρός (καὶ τοῦτο δὲ ἔθνος ἐστίν), Πάρ Παρός (τόπος δέ ἐστιν ἐν τῷ περὶ Θυρέᾳ, ἐν ᾧ ἐμαχέσαντο οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι). εἰ δέ ἐστιν ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, μακρὸν μὲν ἔχει οὐκέτι τὸ α, προσθέσει δὲ τοῦ ος καὶ αὐτὰ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον μάκαρ μάκαρος, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μακάριος γέγονε κατὰ ἀποκοπήν. Ἄραρ Ἄραρος

l. 25 cf. Ep. Cr. I 100, 9 et 102, 14, E. M. 243, 28. l. 36 originationem vocabuli μακάριος (qua a κήρ καρός ἀκάριος et pleonasmo literae μ μακάριος ut ὀχλός μοχλός, ἴα μία propagatur), quamquam Herodianus μ in μοχλός et μία appositum indicavit (E. Or. 103, 6, Dichr. 290, 25) tamen ei adscribere nolui. Caeterum Lobeckius in El. II 312 de μάκαρ ex μακάριος orto Herodianum idem

(Γαλατίας δὲ οὗτος ποταμός). τὸ δὲ Καῖσαρ βάρβαρόν ἐστι· καὶ αὐτὸ δὲ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον Καίσαρος.

Choer. 345, 6: εἰς αρ οὐκ ἔχομεν θηλυκὰ εἰ μὴ τὸ δάμαρ, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ ς εὑρίσκεται δάμαρς, ἐξ οὗ γίνεται ἡ δάμαρτος γενική.

Choer. 316, 21: τὰ εἰς ηρ λήγοντα μονοσύλλαβα μὲν ὄντα προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ η οἷον θήρ θηρός, φήρ φηρός ὁ κένταυρος «φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν» (Α 268), Σήρ Σηρός (Σῆρες δέ εἰσιν ἔθνος, ὅθεν τὰ σηρικὰ ἱμάτια, τὰ πολυτελῆ), καὶ τὸ θηλυκὸν δὲ τὸ κήρ, ὅπερ σημαίνει τὴν θανατηφόρον μοῖραν, προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν εἰς ηρ μονοσυλλάβοις οἷον κηρός, ἐξ οὗ τὸ

μάρτυροι οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι (Β 302).

τοῦτο δὲ λέγεται καὶ καρὸς ἐν συστολῇ τοῦ η εἰς τὸ α οἷον

τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ (Ι 378).

ἐπειδὴ γὰρ μόνου θηλυκοῦ γένους εὑρέθη ἐν τοῖς εἰς ηρ μονοσυλλάβοις, τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ φωνῆεν τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. οὕτω γὰρ καὶ τὸ φρήν ὡς μόνον μόνου θηλυκοῦ γένους εὑρεθὲν ἐν τοῖς εἰς ην μονοσυλλάβοις ἔτρεψε τὸ φωνῆεν τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ οἷον φρενός, ὡσαύτως καὶ τὸ χθών ὡς μόνου θηλυκοῦ γένους εὑρεθὲν ἐν τοῖς εἰς ων μονοσυλλάβοις ἔτρεψε τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον χθονός. εἰ δέ τις εἴποι, καὶ διατί τὸ κὴρ οὐκ ἐξηνέχθη διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν γενικὴν ὥσπερ τὸ φρήν φρενός, ἀλλὰ διὰ τοῦ α οἷον καρός; λέγομεν ὅτι οὐκ ἐγένετο κατὰ ἀκόλουθον κλίσιν ἀλλὰ κατὰ ποιητικὴν συστολὴν διὰ τοῦ α οἷον

τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.

ὅπερ καὶ διὰ τοῦ η εὑρίσκεται κλινόμενον οἷον

μάκαρες (μάρτυροι) οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.

Choer. 85, 24: τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἰς ηρ λήγοντα ὀξύτονα, εἰ μὲν ἔχει τὸ τ, φυλάττει τὸ η ἐν τῇ γενικῇ οἷον λουτήρ λουτῆρος, καμπτήρ καμπτῆρος, ὀλετήρ ὀλετῆρος, ξυστήρ ξυστῆρος, σωτήρ

atque Apollon. de adverb. 56, 17 sensisse iure perhibere videtur. neque enim amplexum esse eam sententiam, quam Eustath. 1542, 27: τὸ μάκαρ οὐκ ἔσχεν ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ μακάριος· οὐ γὰρ ἂν ἀποκοπὲν ἐκλίνετο. τὰ γὰρ οὕτω παθόντα μένει ἀμετάβατα εἰς κλίσιν· τὸ γὰρ δῶ καὶ τὸ κρῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ γεωγράφῳ ἧλ οὐκέτι κινεῖται· οὕτω καὶ τὸ νίφα καὶ τὸ σκέπα τὸ τοῦ Ἡσιόδου. οὔκουν ὁ μάκαρ ἀπεκόπη, ἀλλὰ πρωτότυπον αὐτὸ ἐκείνου ἐστίν. Nam Herodianus aclisiam apocopatorum (scilicet declinabili exitu praeditorum) non sumpsisse videtur, nam ap. St. B. s. Δωδώνη dicit si Δωδών a Δωδώνη detruncatum in usu esset, Δωδῶνος inde pervenire posse. l. 4 ex duabus sententiis quae de ὀάρων tum ap. Choerob. proponuntur βούλονται δέ τινες καὶ τὸ «ὀάρων ἕνεκα σφετεράων» (Ι 327) ἀντὶ τοῦ τῶν γυναικῶν ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰς αρ παραλαμβάνειν, ἵνα εὑρεθῇ ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν ὄαρ, καὶ ἐκ τούτου ὄαρες ὀάρων· ἕτεροι δὲ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄαρος ἐγένετο ὄαροι ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, καὶ ἐκ τούτου ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ὀάρων· εἰ δέ που, φασίν, εὑρεθῇ ὄαρες ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἀπὸ τοῦ ὄαροι γέγονεν κατὰ μεταπλασμόν, priorem Herodiani esse apparet ex Dichr. 289, 20: τὰ εἰς αρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ παντὸς γένους συστέλλει τὸ α, μάκαρ, δάμαρ, ὄαρ, θέναρ, φρέαρ, στέαρ. l. 5 cf. p. 81, 1.

cωτῆρος, γενετήρ γενετῆρος, ἐλατήρ ἐλατῆρος (ἔστι δὲ εἶδος πλακοῦντος· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἡνίοχον, παρὰ τὸ ἐλαύνειν), χωρὶς τοῦ πατήρ πατέρος, ἀστήρ ἀστέρος, ταῦτα γὰρ ἔχοντα τὸ τ̄ τρέπει τὸ η εἰς ε ἐν τῇ γενικῇ. εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ τ̄, τρέπει τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον αἰθήρ αἰθέρος, δαήρ δαέρος (ὁ ἀνδράδελφος), ἀνήρ ἀνέρος, χωρὶς τοῦ σπινθήρ σπινθῆρος καὶ Ἐλευθήρ Ἐλευθῆρος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ταῦτα γὰρ μὴ ἔχοντα τὸ τ̄ ἐφύλαξε τὸ η ἐν τῇ γενικῇ.

Choer. 86, 1: τῶν εἰς ηρ̄ βαρυτόνων τὰ μὲν μακρᾷ παραληγόμενα τρέπει τὸ η εἰς ε̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Πίηρ Πίερος, φράτηρ φράτερος (φράτερες δέ εἰσιν οἱ συγγενεῖς). τὰ δὲ βραχείᾳ παραληγόμενα φυλάττει τὸ η̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἐρίηρ ἐρίηρος (ὁ εὐάρμοστος), Ἴβηρ Ἴβηρος· πάνθηρ πάνθηρος τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τοῦ θήρ θηρός, ἐπειδὴ τοῦτο ὡς μακρᾷ παραληγόμενον ὤφειλε τρέψαι τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ.

Choer. 346, 20: τὰ εἰς ηρ λήγοντα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τρέπει τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον εἰνάτηρ εἰνάτερος «καὶ εἰνατέρων ἐϋπέπλων» (Ζ 378) (σημαίνει δὲ τὴν σύννυμφον), Δημήτηρ Δημήτερος, καὶ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Δήμητρος, θυγάτηρ θυγατέρος, καὶ μήτηρ μητέρος, ὅπερ κατὰ συγκοπὴν θυγατρός καὶ μητρός. τὸ δὲ ῥαιστήρ, σωτήρ, ἀήρ καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀρσενικὰ ὄντα πολλάκις οἱ ποιηταὶ μεταφέρουσιν εἰς θηλυκὸν γένος οἷον τὸν ῥαιστῆρα, τὴν ῥαιστῆρα οἷον «ῥαιστῆρα κραταιήν» (Σ 477) (ἀντὶ τοῦ σφῦραν, καὶ ἔστι παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω), τὸν ἀέρα τὴν ἀέρα, τὸν σωτῆρα τὴν σωτῆρα, οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν οὔτε κατὰ τόνον, οὔτε κατὰ κλίσιν, ἐπειδὴ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν ἀπὸ ἀρσενικοῦ γένους μετηνέχθη εἰς θηλυκὸν γένος, καὶ λοιπὸν τὴν κλίσιν καὶ τὸν τόνον τοῦ ἀρσενικοῦ γένους ἐφύλαξεν.

Τὰ εἰς ῡρ ὀνόματα προσθέσει τοῦ οc̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ψίθυρ ψίθυρος, μάρτυρ μάρτυρος. τοῦτο δὲ τὸ μάρτυρ γίνεται ἐκ τοῦ μάρτυς κατὰ τὴν Αἰολέων διάλεκτον. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ c̄ εἰς ρ μεταβάλλουσι τὸ οὗτος οὗτορ λέγοντες καὶ τὸ ἵππος ἵππορ. οὕτως οὖν καὶ μάρτυς μάρτυρ, ἀφ' ἧς ἐκπίπτει τὸ πληθυντικὸν οἱ μάρτυρες παρά τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἱππώνακτι· οἱ δέ γε μάρτυροι ἀπὸ τῆς ὁ μάρτυρος εὐθείας οἷον «Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω» (Η 76). τὸ δὲ Ἴλλυρες καὶ Κέρκυρες καὶ Ἄσσυρες παρ' Ἐρατοσθένει οὐ κλίσεως ἔστι, ἀπὸ

l. 7 cf. 317, 14 quo loco quae de etymis vocabulorum πατήρ, ἀστήρ, σπινθήρ, Ἐλευθήρ dicta sunt, ex Herodiano fluxisse non videntur, certe cum non, ut ap. Choerob. factum est, Ἐλευθήρ cum ἤλευθα perfecto medii consociasse, sed cum ἐλευθερός, apparet ex St. B. 265, 10, cf. praeterea Choer. Ep. in Psalm. 7, 29. l. 8 cf. p. 320, 11. l. 27 pro iis, quae Choer. p. 86, 9 habet secutus Apollon. de pron. p. 113 (cf. Lob. El. II 290): τὰ εἰς ῡρ πάντα ἀπὸ πεπονθότων ἐστίν· ἔστι γὰρ τὸ μάρτυρ ἀπὸ τῆς μάρτυρος εὐθείας γινόμενον κατὰ συγκοπὴν (i. e. ἀποκοπήν)· ταύτης δὲ τῆς μάρτυρος εὐθείας μάρτυροι ἐστὶν ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Β 312) «μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι» — exhibui quae Herodianea esse testantur E. M. 506, 20, Eustath. 114, 15 coll. 1807, 6, ad Dionys. 492, St. B. 137, 5 s. Ἄσσυρ.

εὐθείας τῆς Ἴλλυρ, Κέρκυρ, Ἄσσυρ, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν μεταπέπλασται ἐκ τοῦ Ἰλλυρίοι καὶ Κερκυραῖοι καὶ Ἀσσύριοι ὡς οἱ θεράποντες εὕρηνται θέραπες λεγόμενοι καὶ οἱ πολύποδες πώλυπες.

Choer. 345, 30: τὰ εἰς ειρ λήγοντα μονοσύλλαβα τρία μόνα ἐστίν, ἓν μὲν θηλυκὸν τὸ χείρ, δύο δὲ ἀρσενικά. τὸ Εἴρ (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) καὶ τὸ φθείρ. τὸ γὰρ Φθίρ τὸ κύριον ὄνομα, λέγω δὴ τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, διὰ τοῦ ῑ γράφεται. ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εὑρίσκομεν τὸ ἀντίχειρ καὶ Βέχειρ (ἔστι δὲ ἔθνος), καὶ τὸ Σάπειρ, ὁμοίως ἔθνος. ταῦτα δὲ πάντα προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ἀντίχειρ ἀντίχειρος

μετὰ δ' αὖ — φῦλα Βεχείρων
ἑξείης δὲ Σάπειρες (Apoll. Rh. 2, 394),

φθείρ φθειρός· τοῦτο δὲ ἀρσενικῶς λέγεται, οὐδὲ γὰρ ὡς λέγουσι τινὲς τὰς φθεῖρας θηλυκῶς ἐν τῇ συνηθείᾳ. τὸ χείρ διχῶς εὑρέθη κλινόμενον οἷον χειρός διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ χερός χωρὶς τοῦ ῑ· καὶ πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς χερός γενικῆς τῆς χωρὶς τοῦ ῑ, οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τραγικοῖς καὶ παρὰ ἰαμβογράφοις, μὴ οὖσι μήτε κωμικοῖς μήτε τραγικοῖς. ἡ δὲ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν χερσί μόνως χωρὶς τοῦ ῑ λέγεται, καὶ οὐδέποτε διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν δυϊκῶν τοῖν χεροῖν λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς τοῦ ῑ, σπανίως δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου χειροῖν. ποτὲ δὲ καὶ τὸ χείρ κλίνεται μετατεθείσης τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ᾧ μαρτυρεῖ Ἀλκμὰν ἐν τῷ «ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων».

Τὰ εἰς ωρ μονοσύλλαβα φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον φώρ φωρός. εἰς ωρ θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν πλὴν τοῦ ὤρ, ἀφ' οὗ τὸ «ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν» (Ε 486). ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄαρ ἐγένετο κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω ὤρ ὥσπερ κρείττονα κρείττω.

Choer. 87, 4: τὰ εἰς ωρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἰ μὲν ὀξύνεται, τὸ ω φυλάττει ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον ἰχώρ ἰχῶρος (τὸ σεσηπὸς αἷμα)· τὰ δὲ βαρύτονα εἰ μὲν ἔχει τὸ λ, φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον κέλωρ κέλωρος (σημαίνει δὲ τὸν υἱὸν παρὰ τὸ κελεύεσθαι), πέλωρ πέλωρος (ὁ μέγας, ἐξ οὗ καὶ τὸ πελώριος ὁ μέγας ὁμοίως)· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ λ, τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον Νέστωρ Νέστορος, Ἕκτωρ Ἕκτορος, οἰκήτωρ οἰκήτορος, παντοκράτωρ παντοκράτορος καὶ τὰ ὅμοια. Δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν φυλάξῃ τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον ὡς ἐπὶ τοῦ μήστωρ, τοῦτο γὰρ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ ἐπὶ μὲν τοῦ κυρίου τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον

---

l. 4 coll. 86, 24. de χηρός genetivo sunt ex Eustath. 110, 38, ubi diserte additum est κατὰ Ἡρωδιανόν (fr. 37), Ep. Cr. I 440, 7. l. 12 in Apollonii versu M. habet Σάπφειρες. l. 24 Choer. 347, 17, ubi diserte dicitur Herodianum ὤρεσιν ab ὤρ duxisse (cf. fr. 33), quum Choer. ex ὄαροι per metaplasmum ὀάρεσι propagatum et hoc per crasin ὤρεσιν fictum esse pronunciet. cf. Eustath. 573, 29. l. 28 cf. 320, 30; 348, 10; adnotamentum de vocabuli μήστωρ declinatione habent etiam Ep. Cr. I 146, 3.

«Μήcτορά τ' ἀντίθεον» (Ω 257). ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιθέτου ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ φυλάccει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον «μήcτωρας αὐτῆς» (Ν 93) «μήcτωρε φόβοιο» (Ε 272), ἀντὶ τοῦ ἐμπείρους καὶ ἐπιcτήμονας. τοιαῦτα δὲ εὑρίcκομεν καὶ ἄλλα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φυλάττοντα τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἠλέκτωρ ἠλέκτωρος, ταλάωρ ταλάωρος (ἠλέκτωρ μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἥλιος, ταλάωρ δὲ τόξον), προπάτωρ προπάτωρος, ταῦτα δὲ ποιητικά ἐcτιν, ἐπεὶ ἡμᾶς διὰ τοῦ ο̄ δεῖ γράφειν αὐτά.

Choer. 318, 24: τὸ πατὴρ πατέρος γίνεται κατὰ cυγκοπὴν πατρός ἐν τῇ γενικῇ, καὶ μήτηρ μητέρος μητρός, καὶ θυγάτηρ θυγατέρος θυγατρός· τὸ δὲ ἀνήρ ἀνέρος, γενόμενον κατὰ cυγκοπὴν ἀνρός, ἐξ ἀνάγκης ἐπλεόναcε τὸ δ̄ καὶ ἐγένετο ἀνδρός· οὐκ ἠδύνατο γὰρ εἶναι ἀνρός χωρὶς τοῦ δ̄, ἐπειδὴ τὸ ν πρὸ τοῦ ρ οὔτε ἐν cυλλήψει δύναται εἶναι οὔτε ἐν διαcτάcει.

Τὸ μητέρος καὶ θυγατέρος οὐκ ἐφύλαξε τὸν τόνον ἐν τῇ αὐτῇ cυλλαβῇ, ἐν ᾗ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχει αὐτόν, ἀλλὰ κατεβίβαcεν αὐτὸν μίαν cυλλαβὴν καὶ πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον. καὶ λέγομεν ὅτι ἠκολούθηcε τοῖς ἰδίοις cυγγενικοῖς, φημὶ δὴ τῷ πατέρος, ἀνέρος, δαέρος, ὥcπερ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἀρcενικὰ ἠκολούθηcε τούτοις κατὰ τὴν ἰδίαν κλητικὴν καὶ γέγονεν ἄνερ πάτερ cῶτερ δᾶερ ὥcπερ μῆτερ καὶ θύγατερ.

Choer. 348, 15: ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι, διατί, ὥcπερ τὸ γαcτήρ γαcτέρος γίνεται κατὰ cυγκοπὴν γαcτρός, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἀcτήρ ἀcτέρος γίνεται κατὰ cυγκοπὴν ἀcτρός; καὶ ἐπιλύονταί τινες λέγοντες ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἀcτήρ ἀρcενικόν ἐcτι, τούτου χάριν οὐ πάcχει cυγκοπήν. οὗτοι οὐκ ἀκριβῶς λέγουcι· καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρcενικῶν ὁρᾶται πολλάκις ἡ τοιαύτη cυγκοπὴ κατὰ τὴν γενικήν, ὡς ἐπὶ τοῦ πατήρ πατέρος πατρός, καὶ ἀνήρ ἀνέρος ἀνδρός τοῦ δ̄ μετὰ τὴν cυγκοπὴν πλεονάcαντος. κρεῖττον οὖν ἐcτιν ἐπιλύcαcθαι οὕτως· αἱ cυγκοπτόμεναι γενικαὶ μιμεῖcθαι θέλουcι τὰς ὀξυτόνους εὐθείας οἷον ἡ ἀνδρός γενικὴ μιμεῖται τὴν χονδρός εὐθεῖαν, καὶ πάλιν ἡ μητρός καὶ πατρός γενικὴ μιμεῖται τὴν ἰατρός εὐθεῖαν· ἐπειδὴ οὖν ἡ ἀcτέρος γενικὴ εἰ cυνεκόπτετο καὶ ἐγένετο ἀcτρός οὐκ εἶχε μιμεῖcθαι εὐθεῖαν διὰ τοῦ cτρος ἐκφερομένην ὀξύτονον, τὸ γὰρ Ἴcτρος (ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) βαρύνεται, τούτου χάριν ὡς μὴ ἔχουcα εὐθεῖαν ἣν ὤφειλε μιμήcαcθαι οὐ cυγκόπτεται. εἰ δέ τις εἴποι ὅτι τούτῳ τῷ λόγῳ οὔτε ἡ γαcτέρος γενικὴ ὤφειλε cυγκοπὴν ἀναδέξαcθαι καὶ γενέcθαι γαcτρός, οὔτε γὰρ αὕτη ἔχει εὐθεῖαν, ἣν ὤφειλε μιμήcαcθαι, οὐδὲ γὰρ ἔχομεν, ὡς εἴρηται, εὐθεῖαν διὰ τοῦ cτρος ἐκφερομένην ὀξύτονον, λέγομεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ γαcτήρ κατὰ τὴν εὐθεῖαν παραλόγως ὀξύνθη, τούτου χάριν καὶ κατὰ τὴν γενικὴν παραλόγως ἀνεδέξατο cυγκοπήν.

Τὸν ἀνέρα γίνεται κατὰ cυγκοπὴν ἄνδρα καὶ θυγατέρα θύγατρα,

l. 8 cf. περὶ cυντάξεως τῶν κδ' cτοιχείων fr. 16 et 17. l. 14 Choer. 346, 27. l. 20 cf. 347, 1. l. 40 Ep. Cr. I 346, 7, Choer. 349, 7. Non Herodiani est ea causa, propter quam Choer. μητέρα et πατέρα non per syncopen μῆτρα

ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ μητέρα γίνεται κατὰ συγκοπὴν μῆτρα οὐδὲ τὸ πατέρα συγκέκοπται, τὴν δὲ γενικὴν τῶν πληθυντικῶν συνέκοψεν Ὅμηρος «ἐξέτι πατρῶν» (θ 245) ἴσως μιμούμενος τὴν ἑνικὴν γενικήν.

Choer. 319, 22: ἰστέον ὅτι ἐὰν εὑρεθῇ ἕτερον σύμφωνον, ἀποβάλλεται ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Πάριδι Πάρισι, Πλάτωνι Πλάτωσι, λέοντι λέουσι· χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ τὸ ρ̄, τοῦτο γὰρ φυλάττεται ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσι, ἢ εἰς δύο σύμφωνα λήγει ἡ εὐθεῖα, τότε γὰρ φυλάττεται τὰ δύο σύμφωνα καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἐκ τῆς εὐθείας κανονίζεται προσθέσει τοῦ ῑ οἷον ἅλς ἁλσί, Τίρυνς Τίρυνσιν, ἕλμινς ἕλμινσι, μάκαρς μάκαρσι. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν, εἰ μὲν εὑρεθῇ ἕτερον σύμφωνον, ἀποβάλλει αὐτὸ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Πάριδι Πάρισι, Πλάτωνι Πλάτωσιν, εἰ δὲ εὑρεθῇ τὸ ρ̄, φυλάττει αὐτὸ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσι. ἔστιν οὖν ταύτην εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὸ ρ ἐνομίσθη φωνῆεν εἶναι. ἐπειδὴ ἡνίκα εὑρεθῇ φωνῆεν ἔχουσα ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν, φυλάττει αὐτὸ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον ὄφεϊ ὄφεσι, πόλεϊ πόλεσι, μάντεϊ μάντεσι, τούτου χάριν ἡνίκα εὑρεθῇ ἔχουσα τὸ ρ̄, φυλάττει αὐτὸ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσι.

Choer. 349, 27: ὡς ὄφεϊ ὄφεσι, τάχεϊ τάχεσι, Πάριδι Πάρισι, Πλάτωνι Πλάτωσιν, Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσιν, οὕτως οὖν καὶ μητέρι μητέρσι, καὶ διὰ τὴν εὐφωνίαν ὑπερβιβασμὸς γίνεται τοῦ ρ̄, καὶ τροπὴ παρακολουθεῖ τοῦ ε̄ εἰς α καὶ γίνεται μητράσιν, ὥσπερ πατέρι πατέρσι καὶ πατράσι, καὶ θυγατέρι θυγατέρσι καὶ θυγατράσι, καὶ ἀνήρ ἀνέρσι καὶ ἀνδράσι, τοῦ δ πλεονάσαντος. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς κατὰ συγκοπὴν δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονισθῆναι καὶ ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν. ἔστι γὰρ ἡ κατὰ συγκοπὴν δοτικὴ τῶν ἑνικῶν μητρί καὶ πατρί καὶ θυγατρί καὶ ἀνδρί· καὶ ἐπειδὴ τοῦ c̄ προσερχομένου ἀσυνταξία γίνεται, τούτου χάριν πλεονασμὸς παρακολουθεῖ τοῦ ᾱ καὶ γίνεται μητράσι καὶ πατράσι καὶ θυγατράσι καὶ ἀνδράσιν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν.

Περὶ τῶν εἰς ψ̄.

Καθόλου τὰ εἰς ψ λήγοντα εἴτε μονοσύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴτε ἁπλᾶ εἴτε σύνθετα διὰ τοῦ π̄ κλίνεται οἷον ὤψ ὠπός ὁ ὀφθαλμός καὶ ὄνομα κύριον «Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ» (α 429), θήψ θηπός (σημαίνει δὲ τὸν κόλακα), κνίψ κνιπός (τὸ δὲ μετὰ τοῦ c̄ σκνίψ κλίνε-

---

et πάτρα proferri dicit: ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ μήτρα καὶ πάτρα εὐθείᾳ. Nam Herodianum ad diversitatem temporis attendisse certum est. l. 33 utraque explicatio ab Herodiano profecta esse videtur, quamquam posteriorem ab eo praelatam esse apparet ex Il. Pr. X 28 et Io. Al. 11, 27 αἱ πλεονάσασαι τὸ ᾱ κατὰ τὴν παραλήγουσαν παροξύνονται πατράσι θυγατράσι μητράσι, Arc. 138, 2.

l. 35 Choer. 87, 26 et 322, 5, An. Ox. II 424, 13; quae de formarum κνίψ

ται cκνιπός καὶ cκνιφός), κύκλωψ κύκλωπος, ἕλικωψ ἑλίκωπος ὁ εὐόφθαλμος, λαῖλαψ λαίλαπος πλὴν τεccάρων ἐν μονοcυλλάβοις, λέγω δὴ τοῦ φλέψ φλεβός, φάψ φαβός, Νίψ Νιβός (ὄνομα κρήνης) καὶ λίψ λιβός ὁ ἄνεμος, ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ἁπλῶν μὲν ε' Ἄραψ Ἄραβος, Χάλυψ Χάλυβος, Κίνυψ Κίνυφος (ποταμὸς Λιβύης), Θάρυψ Θάρυβος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), Cκίραψ Cκίραφος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὑριςκόμενον), cυνθέτων δὲ δύο, τοῦ κατῆλιψ κατήλιφος (cημαίνει δὲ τὴν μέςην cτέγην ἀπὸ τοῦ κατειλῆφθαι ὑπὸ τοῦ ξύλου ἤ τινος τοιούτου, ἐφ' ὧν τὰ καταςτρώματα τίθεται καὶ τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱςτοῦ, ᾧ προςδέδεται ὁ ἱςτός) καὶ τοῦ χέρνιψ χέρνιβος καὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰς βω ῥημάτων οἷον πεδότριψ πεδότριβος (τῶν κατατετριμμένων εἰς πέδας, τουτέςτιν εἰς δεςμούς), οἰκότριψ οἰκότριβος (cημαίνει δὲ τὸν οἰκογενῆ), χοιρότριψ χοιρότριβος καὶ τὰ ὅμοια.

Choer. 322, 13: ἰςτέον δὲ ὅτι τὰ μὴ κλιθέντα διὰ τοῦ π̄ τὴν ἀναλογίαν ἐπλήρωςαν· ὃν γὰρ τρόπον τὰ εἰς ξ̄ λήγοντα κλίνεται διὰ δαςέος ἢ ψιλοῦ ἢ μέςου, τουτέςτι διὰ τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ χ̄ οἷον ὄρτυξ ὄρτυγος, θώραξ θώρακος, ὄνυξ ὄνυχος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ εἰς ψ̄ λήγοντα διὰ δαςέος ἢ ψιλοῦ ἢ μέςου κλίνεςθαι θέλει τουτέςτι διὰ τοῦ β ἢ π ἢ φ̄ οἷον Ἄραψ Ἄραβος, Κύκλωψ Κύκλωπος, Κίνυψ Κίνυφος. ταῦτα οὖν τὰ δοκοῦντα εἰς ψ̄ παράλογα τὰ τῆς ἀναλογίας ἐφύλαξε κλιθέντα διὰ τοῦ β̄ καὶ φ̄. λοιπὸν γὰρ εὑρίςκεται τῇ προφάςει ταύτῃ τὰ εἰς ψ λήγοντα κλινόμενα διὰ δαςέος καὶ ψιλοῦ καὶ μέςου, τουτέςτι διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄.

Περὶ θηλυκῶν ὀνομάτων.

Περὶ τῶν εἰς ᾱ.

Choer. 323, 30: τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκά, ἐὰν μὲν ἔχῃ τὸ ᾱ καθαρόν, τουτέςτι μὴ προηγουμένου cυμφώνου, ἢ πρὸ τοῦ ᾱ τὸ ρ̄, ἢ μακρόν, φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ, φημὶ δὴ τὸ ᾱ, καὶ προςθέςει τοῦ ς̄ ποιεῖ τὴν γενικήν. ἔςτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· τὸ ᾱ μὲν καθαρὸν οἷον μαῖα μαίας, γραῖα γραίας, γαῖα γαίας, Μήδεια Μηδείας (τὸ γὰρ

Μηδείης ὑπ' ἔρωτι [Apoll. Rh. 3, 31]

Ἰωνικόν ἐςτι), Κράτεια Κρατείας, Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρείας, Καιςάρεια Καιςαρείας, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείας. πρὸ τοῦ ᾱ τὸ ρ̄ οἷον cφαῖρα cφαίρας, Δηϊάνειρα Δηϊανείρας, εὐπάτειρα εὐπατείρας, cώτειρα cωτείρας, γενέτειρα γενετείρας, ἄρουρα ἀρούρας. τὸ δὲ α μακρὸν οἷον Ἀθηνᾶ Ἀθηνᾶς (μακρὸν γὰρ ἔχει τὸ ᾱ), μνᾶ μνᾶς, Ναυςικᾶ Ναυςικᾶς, Ἀνδρομέδα Ἀνδρομέδας, Λήδα Λήδας (τὸ γὰρ

---

et cκνίψ declinatione praebui, sunt ex Ep. Cr. I 391, 6. Quamquam canonem, quem Choeroboscus hic proponit, se Ioanni Characi debere dicit Choerob., tamen non dubitandum est, quin et ipse Charax Herodianum exscripserit. l. 5 et 19 Κίνυψ cod., cf. Cathol. p. 247; sed vereor ne κῖνυψ scribendum sit, cf. Thesaurum.

Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν [λ 297]

ἀπὸ τοῦ ἡ Λήδη ἐστί), Φιλομήλα Φιλομήλας, Διοτίμα Διοτίμας, Ἥρα Ἥρας, φοβερά φοβερᾶς. ταῦτα δὲ ὡς ἔχοντα τὸ ᾱ καθαρὸν καὶ μετὰ τοῦ ρ̄ καὶ ἐκτεταμένον φυλάττει τὸ α ἐν τῇ γενικῇ. ἐὰν δὲ μηδὲν ἐκ τούτων τῶν τριῶν ἔχῃ τουτέστι μήτε τὸ καθαρὸν ᾱ, μήτε πρὸ τοῦ α τὸ ρ̄, μήτε ἐκτεταμένον τὸ α, τρέπει τὸ α εἰς τὸ η̄ ἐν τῇ γενικῇ μετὰ τοῦ προσλαμβάνειν δηλονότι τὸ ϲ̄ οἷον μοῦϲα μούϲης, δόξα δόξης, ῥίζα ῥίζης, δίψα δίψης, ἄελλα ἀέλλης, θύελλα θυέλλης, Ϲκύλλα Ϲκύλλης, ἅμαξα ἁμάξης, τράπεζα τραπέζης, τύπτουϲα τυπτούϲης, χαρίεϲϲα χαριέϲϲης.

Ἰϲτέον ὅτι τῶν ϲυμφώνων τὰ μὲν τῷ ᾱ χαίρει, τὰ δὲ τῷ η̄, τὰ δὲ τῷ ᾱ καὶ τῷ η. οἷον τὸ βῆτα τῷ η χαίρει οἷον Θίϲβη, Ἀρίϲβη· ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ τὸ γ̄ οἷον ϲτέγη, αὐγή, κραυγή· καὶ τὸ δ δὲ τῷ η χαίρει οἷον Ἴδη, Νέδη, Ϲίδη, ὅθεν καὶ τὸ Λήδη οἷον

καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,

ἀναλογώτερόν ἐϲτι τοῦ Λήδα καὶ τὸ Ἀνδρομέδη τοῦ Ἀνδρομέδα. ἀλλὰ λέγομεν ὅτι Λήδη καὶ Ἀνδρομέδη ἦν, καὶ ἔτρεψε Δωρικῶϲ τὸ η̄ εἰϲ ᾱ δηλονότι μακρὸν καὶ ἐγένετο Λήδα καὶ Ἀνδρομέδα. τὸ ζ̄ τῷ ᾱ χαίρει οἷον ῥίζα, μᾶζα, χάλαζα. τὸ ξ̄ ὁμοίωϲ τῷ ᾱ χαίρει οἷον δόξα, μύξα, ἅμαξα· ὡϲαύτωϲ καὶ τὸ ψ οἷον δίψα· καὶ τὸ ϲ̄ δὲ τῷ ᾱ χαίρει οἷον μοῦϲα, φῦϲα, πῖϲα, κνῖϲα, θάλαϲϲα. τὸ δὲ θ̄ τῷ ᾱ χαίρει καὶ τῷ η̄ οἷον μέθη, λήθη, κριθή, μίνθα (τὸ ἡδύοϲμον)· ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ τὸ λ̄ τῷ ᾱ χαίρει καὶ τῷ η· ἐὰν μὲν εὑρεθῇ δύο λ̄λ̄, τῷ ᾱ χαίρει οἷον θύελλα, ἄελλα, ἅμιλλα, Ϲκύλλα, πλὴν τοῦ Ἕλλη καὶ Πέλλη. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα δύο λ̄λ̄ ἔχοντα εἰϲ η̄ καταλήγει (ἔϲτι δὲ τὸ μὲν Ἕλλη ὄνομα κύριον γυναικόϲ, τὸ δὲ Πέλλη ὄνομα πόλεωϲ). ἐὰν δὲ εὑρεθῇ ἓν λ̄ μὴ ἔχον προηγούμενον ϲύμφωνον, τῷ η̄ χαίρει οἷον Ἐριφύλη, Ϲεμέλη, πύλη, αὐλή, φυλή, χηλή ὄνυξ, πλὴν τοῦ παῦλα καὶ τοῦ ἀνάπαυλα, ταῦτα γὰρ ἓν λ̄ ἔχοντα διὰ τοῦ ᾱ ἐγένετο, ϲημαίνει δὲ τὴν ἀνάπαυϲιν· τὸ γὰρ Φιλομήλα Δωρικῶϲ ἔτρεψε τὸ η̄ εἰϲ τὸ ᾱ μακρόν, Φιλομήλη γὰρ ἦν. ὁμοίωϲ δὲ καὶ τὰ ἔχοντα τὸ λ̄ ἐν ἐπιπλοκῇ ϲυμφώνου τῷ η χαίρει οἷον ζεύγλη (ϲημαίνει δὲ τὸν λῶρον τὸν ϲυνέχοντα τὸν ζυγὸν πρὸϲ τὸ ζῷον), τρίγλη, κίχλη, ὁμίχλη (τὸ γὰρ ζεῦγλα εὑρεθὲν παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ κατὰ ποιητικὴν ἐξουϲίαν ϲυνέϲτειλε τὸ η̄ εἰϲ ᾱ). περὶ δὲ τοῦ Αὐγοῦϲτα λέγουϲιν ὅτι ὤφειλεν Αὐγούϲτη εἶναι ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ η̄, τὸ τ̄ γὰρ τῷ η̄ χαίρει οἷον χαίτη, ἐλάτη, Ἀφροδίτη, μελέτη, ἀρετή, τελευτή, καὶ κατὰ

l. 12 Θίϲβη scripsi pro Θίβη, nam nomen Amazonis vulgo Θίβα scribitur et nominativus Θίβη ap. St. B. s. Θιβηΐϲ a Meinekio in suspicionem vocatur; potui etiam scribere Θήβη. Pro Νίδη scripsi ex St. B. Νέδη. Caeterum quae hic Choeroboscus de exitu ᾱ et η̄ profert, congruunt cum exemplis in Catholica ap. Arcad. propositis et quae singillatim de λα et λη tradit, cum Eustath., qui diserte 117, 44 et 1934, 22 Herodianum huic canoni favere narrat. Quae de Θέκλα Choeroboscus ex St. B. profert, omisi, quum Θέκλα nomen aevi Byzantii sit.

ἄλλον δὲ κανόνα ὤφειλεν Αὐγούςτη εἶναι, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ ποιοῦντα κατὰ ἰδίαν θηλυκά, τουτέστι μὴ ὄντα κοινὰ τῷ γένει, διὰ τὸ ὁ φιλόςοφος καὶ ἡ φιλόςοφος, ἔχοντα πρὸ τοῦ ος σύμφωνον μὴ τὸ ρ, εἰς η ποιεῖ τὸ θηλυκὸν οἷον σοφός σοφή, καλός καλή, κάλλιστος καλλίστη, ἄριστος ἀρίστη, μέγιστος μεγίστη, οὕτως οὖν καὶ Αὔγουστος Αὐγούστη ὤφειλε γενέσθαι τὸ θηλυκόν, ἀλλ' ἔτρεψε τὸ η εἰς α βραχύ, δηλονότι Ἰταλικῶς· τὸ γὰρ ὄνομα Ἰταλικόν. ὅθεν ἀξιοῦσι τὸ μὲν κύριον ὄνομα τὸ Αὐγούστα λέγειν, ὅτι ἐκτείνει τὸ α, καὶ προσθέσει τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον Αὐγούστας, ὥσπερ Ἀθηνᾶ Ἀθηνᾶς, Διοτίμα Διοτίμας, Φερετίμα Φερετίμας, Δωρικῶς δηλονότι τραπέντος τοῦ η εἰς α μακρόν· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς βασιλίδος Ἰταλικόν ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο τρέπει τὸ α εἰς η ἐν τῇ γενικῇ οἷον Αὐγούστης, ὥσπερ μοῦσα μούσης, ἅμαξα ἁμάξης, ὡς τοῦ α συνεσταλμένου ὄντος.

Περὶ τῶν εἰς η.

Choer. 328, 13: τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ προσθέσει τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον καλή καλῆς, Ἀφροδίτη Ἀφροδίτης, τιμή τιμῆς, μελέτη μελέτης· ὅθεν τὴν γυναικός γενικὴν ἀπὸ τῆς γύναιξ εὐθείας κεκλίσθαι φαμὲν καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ γυνή, ἐπεὶ τῆς γυνῆς εἶχεν εἶναι.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διατί τὸ γυνή ἄκλιτόν ἐστιν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τῆς γυνῆς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα ἐκτεταμένον ἔχει τὸ υ οἷον μύνη (ἡ προτροπὴ καὶ ἡ πρόφασις), Βύνη (οὕτως ἐκλήθη ὕστερον ἡ Ἰνώ), Φρύνη (ὄνομα κύριον)· τὸ δὲ γυνή συστέλλει τὸ υ, εἰκότως οὖν ὡς μονῆρες ἄκλιτον ἔμεινε. ἰστέον ὅτι εὑρίσκεται παρὰ Φερεκράτει ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν

ὡς ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν,

καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν τὰς γυνάς,

ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς.

τούτων οὕτως ἐχόντων ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα ἐπὶ τῶν ἑτεροκλίτων ἡ αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ τῇ λεγομένῃ εὐθείᾳ ἀκολουθοῦσι καὶ οὐ τῇ σεσιγημένῃ (ἰδοὺ γὰρ τὸν μέγαν λέγομεν τὴν αἰτιατικὴν καὶ ὦ μέγα τὴν κλητικήν, ὡς πρὸς τὴν μέγας εὐθεῖαν τὴν λεγομένην καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν σεσιγημένην τὴν μεγάλος, ἐξ ἧς ἡ γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ μεγάλου μεγάλῳ, ἐπεὶ μεγάλον καὶ μεγάλε εἶχον εἶναι ἡ αἰτιατικὴ καὶ κλητική), πῶς οὖν ἐνταῦθα ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ οὐ λέγονται πρὸς τὴν λεγομένην εὐθεῖαν, φημὶ δὴ πρὸς τὸ ἡ γυνή, ἐπεὶ τὴν γυνήν καὶ ὦ γυνή εἶχον εἶναι, ἀλλὰ πρὸς τὴν γύναιξ εὐθεῖαν ἐκλίθησαν, ἐξ ἧς καὶ ἡ γυναικός γενική, καὶ ἡ γυναικί δοτική, γυναῖκα γὰρ φαμὲν καὶ ὦ γύναι; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἄλλων ἑτεροκλίτων προφανῶς ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τὴν ἀκολουθίαν ἔχουσι πρὸς τὴν σεσιγημένην εὐθεῖαν, καὶ τούτου χάριν ἡ αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ οὐκ ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς ἀλλὰ

ταῖc λεγομέναιc εὐθείαιc· προφανῶc γὰρ ἡ μεγάλου γενικὴ καὶ ἡ μεγάλῳ δοτικὴ τὴν ἀκολουθίαν ἔχει πρὸc τὴν μεγάλοc εὐθεῖαν. ἐνταῦθα δέ, ἐπειδὴ ἡ γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ οὐκ ἔcχον τὴν ἀκολουθίαν ἀπαραλλάκτωc πρὸc τὴν cεcιγημένην εὐθεῖαν, ὡc γὰρ πρὸc τὴν γύναιξ εὐθεῖαν ἡ γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ προπαροξυτόνωc ὤφειλον εἶναι γύναικοc καὶ γύναικι, τούτου χάριν, ὡc μὴ φυλάξαcαι τὴν ἀκολουθίαν ἀπαραλλάκτωc τῆc γενικῆc καὶ δοτικῆc πρὸc τὴν cεcιγημένην εὐθεῖαν, οὐκ ἀπέφυγον αὐτὰc ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ καὶ οὐκ ἠκολούθηcαν τῇ λεγομένῃ εὐθείᾳ τῇ ἡ γυνή. ἡ γὰρ Δία αἰτιατικὴ διὰ τοῦτο οὐκ ἠκολούθηcε τῇ λεγομένῃ εὐθείᾳ, φημὶ δὲ τῇ Ζεύc, ἐπειδὴ οὐ δύναται ὅλωc τὰ Ζεύc τὸ κοινολεκτούμενον κλιθῆναι.

Ἄξιον δέ ἐcτι ζητῆcαι διὰ τί τὸ ἄγη ἄκλιτόν ἐcτι (cημαίνει δὲ τὴν ἔκπληξιν) καὶ ἔcτι θηλυκὸν ὄνομα

ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν (Φ 221),

ἀντὶ τοῦ ἔκπληξίc με ἔχει. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὰ εἰc γη ἰαμβικὰ οὐδέποτε ἀπὸ φωνήεντοc ἄρχεται οἷον cτέγη, cφαγή, ταγή. πρόcκειται «ἰαμβικὰ» διὰ τὸ ἀγή (cημαίνει δὲ τὴν ἀπόκλαcιν τοῦ κύματοc)· τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντοc ἄρχεται, ἀλλ' οὐκ ἔcτιν ἰαμβικὸν ἀλλὰ cπονδειακόν, τὸ γὰρ α μηκυνόμενον ἔχει. ἐπειδὴ οὖν τὸ ἄγη εἰc γη ἐcτὶν ἰαμβικὸν καὶ ἀπὸ φωνήεντοc ἄρχεται, εἰκότωc ὡc μὴ ἔχον τι μιμήcαcθαι ἔμεινεν ἄκλιτον.

Περὶ τῶν εἰc ω.

Choer. 330, 8: τὰ εἰc ω λήγοντα θηλυκὰ πάντα ὀξύνεται οἷον Λητώ, Κλειώ, Καλυψώ, Cαπφώ· ἔχει δὲ παραλλαγὴν περὶ τὴν κλίcιν. τὰ μὲν γὰρ ἑνικὰ αὐτῶν ὡc ἀπὸ περιττοcυλλάβου κλίcεωc γίνεται οἷον Λητόοc Λητοῦc, Λητόϊ Λητοῖ, Λητόα Λητώ· τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ πληθυντικὰ ὡc ἀπὸ ἰcοcυλλάβου κλίcεωc οἷον τὰ Λητώ ταῖν Λητοῖν ὦ Λητώ, αἱ Λητοί τῶν Λητῶν ταῖc Λητοῖc τὰc Λητούc ὦ Λητοί, ὥcπερ τὼ καλώ τοῖν καλοῖν ὦ καλώ, οἱ καλοί τῶν καλῶν τοῖc καλοῖc τοὺc καλούc ὦ καλοί. ταῦτα δὲ τὰ εἰc ω λήγοντα θηλυκὰ εἰc $\overline{ουc}$ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Cαπφώ Cαπφοῦc, Κλειώ Κλειοῦc, Καλυψώ Καλυψοῦc, Λητώ Λητοῦc, Ἐρατώ Ἐρατοῦc.

Ἄξιον δέ ἐcτι ζητῆcαι, διατί τὰ εἰc ω λήγοντα θηλυκὰ εἰc $\overline{ουc}$ ἔχει τὴν γενικήν. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι ἀντιπεπονθότωc ἔχει τὰ εἰc ω ῥήματα πρὸc τὰ εἰc ω θηλυκά. τὰ μὲν εἰc ω ῥήματα ἀποcτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάcιν οἷον τύπτω, γράφω, ποιῶ, νοῶ, τὰ δὲ εἰc ω θηλυκὰ ὀξύνεται οἷον Λητώ, Καλυψώ, Ἐρατώ, Cαπφώ. ἐπειδὴ οὖν τὰ εἰc $\overline{ω}$ ῥήματα ἔθοc ἔχει πολλάκιc διὰ τῆc ει διφθόγγου ἐκφέρεcθαι κατὰ τὴν κλίcιν οἷον τύπτω τύπτειc, γράφω γράφειc, λέγω λέγειc, τούτου οὖν χάριν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ εἰc ω θηλυκὰ διὰ τῆc ου

l. 19 extrema pars de ἄγη transiit in An. Ox. II 350, 1.

διφθόγγου ἐκφέρεται οἷον Σαπφώ Σαπφοῦς, Κλειώ Κλειοῦς, Λητώ Λητοῦς. πρόσκειται ἀνωτέρω «πολλάκις» διὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων.

Ἔτι δὲ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, τί δήποτε ἡ εἰς ο̅υ̅ς̅ συνῃρημένη γενική, ἡνίκα μὲν ἀπὸ τῶν εἰς η̅ς̅ εὑρεθῇ, διὰ τοῦ ε̅ο̅ς̅ ἔχει τὴν γενικὴν ἐν τῇ ἐντελείᾳ οἷον εὐγενής εὐγενέος εὐγενοῦς, Δημοσθένης Δημοσθένεος Δημοσθένους· ἡνίκα δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ω εὑρεθῇ, διὰ τοῦ ο̅ο̅ς̅ ἔχει τὴν γενικὴν ἐν τῇ ἐντελείᾳ οἷον Λητώ Λητόος Λητοῦς, Καλυψώ Καλυψόος Καλυψοῦς. ἔστι δὲ εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὸ η συστελλόμενον εἰς τὸ ε̅ συστέλλεται οἷον ξηρόν ξερόν «ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο» (ε 402), φρήν φρενός, τέρην τέρενος, λιμήν λιμένος, ἄρσην ἄρσενος· ἐπειδὴ οὖν τὸ η συστελλόμενον εἰς τὸ ε̅ συστέλλεται, εἰκότως οὖν ἡ εἰς ο̅υ̅ς̅ συνῃρημένη γενική, ἡνίκα εὑρεθῇ ἀπὸ τῶν εἰς ης, διὰ τοῦ ε̅ο̅ς̅ ἔχει τὴν ἐντέλειαν. διατί δὲ ὅτε ἐστὶν ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ διὰ τοῦ οος ἔχει τὴν ἐντέλειαν; λέγομεν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὸ ω̅ συστελλόμενον εἰς τὸ ο̅ συστέλλεται οἷον Ἕκτωρ Ἕκτορος, Μέντωρ Μέντορος, γείτων γείτονος, σώφρων σώφρονος. ἐπειδὴ οὖν τὸ ω συστελλόμενος εἰς τὸ ο̅ συστέλλεται, εἰκότως καὶ ἡ εἰς ο̅υ̅ς̅ γενικὴ εὑρεθεῖσα παρὰ τῶν εἰς ω διὰ τοῦ ο̅ο̅ς̅ ἔχει τὴν ἐντέλειαν.

Choer. 332, 13: ἰστέον ὅτι τῇ μὲν διὰ τοῦ οος γενικῇ κέχρηνται οἱ Ἴωνες οἷον τῆς Σαπφόος τῆς Λητόος, τῇ δὲ εἰς ο̅υ̅ς̅ οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος οἷον Σαπφοῦς Λητοῦς.

Ἀπὸ τῆς Σαπφοΐ δοτικῆς γέγονεν ἡ Σαπφόα αἰτιατικὴ τροπῇ τοῦ ι̅ εἰς α καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω̅ Σαπφώ. ἔστι καὶ τὴν Σαπφών καὶ τὴν Λητών ἡ αἰτιατικὴ καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ω εἰς τὴν ο̅ι̅ δίφθογγον γίνεται τὴν Σαπφοῖν καὶ τὴν Λητοῖν. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Αἰολεῖς καὶ διὰ τοῦ ων λέγουσι τὴν αἰτιατικὴν τῶν εἰς ω θηλυκῶν καὶ βαρύνουσιν οἷον τὴν Λήτων, τὴν Σάπφων.

---

l. 22 Choerob. in Hort. Adon. f. 268ᵇ, ut comperio ex Ahrens. de dial. Doric. p. 238, testatur nonnullos Doriensium Σαπφόος proferre et cum hac forma comparat Ἀόος Pind. Nem. VI 54 (cf. Lob. El. II 64). Alterius genetivi in ως, quem Romanus ap. Choerob. 331, 24 pro nativo habet, unde correpto ω et ῠ adiecto communis in ο̅υ̅ς̅ oriatur, mentionem facit Choer. in Hort. Adon. 268ᵇ: οἱ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες προσθέσει τοῦ ς̅ ποιοῦσι τὴν γενικὴν οἷον ἡ Σαπφώ τῆς Σαπφῶς, ἡ Λητώ τῆς Λητῶς καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι
ἐκ Σάπφως τόδ' ἀμελγόμενος μέλι τοι φέρω (Sapph. fr. 21 Ahrens),
μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως (Sapph. fr. 73)
εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως (fr. 66).
Hunc locum debeo Ahrensio de dial. Aeol. p. 118 not. 10; petitus autem videtur ex Herodiano, qui quum ap. Choerob. paullo infra accusativum Σαπφών pro originali habeat, unde Σαπφοῖν natus sit, in libro περὶ κλίσεως de isosyllaba declinatione accuratius exposuisse putandus est. — De dativo cf. fr. 34.

l. 23 Choer. 333, 10 cf. fr. 35. Aeolici accusativi mentionem facit Choerob. etiam in Hort. Adon 268 b, quem locum ex Ahrensii dial. Aeol. p. 113 not. cognovi: τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνη προσθέσει τοῦ ν̅ ἐποίουν τὴν Λήτων ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ, «Ἥρων ἐξεδίδαξε γυάριον τὴν † ἀνυοδρόμον» (Sapph. fr. 75 Ahrens; Bergk. fr. 71 sic habet Ἠ. ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυσίδρομον). Ahrensius ibi etiam locum nostrum emendavit.

Choer. 335, 10: ἡ κλητικὴ τῶν εἰϲ ω θηλυκῶν εἰϲ τὴν οι δίφθογγον λήγει, τῆϲ χρήϲεωϲ οὕτωϲ ἐχούϲηϲ, ἡ Ϲαπφώ ὦ Ϲαπφοῖ, ἡ Λητώ ὦ Λητοῖ

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχέϲομαι (Φ 498).

καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι εὑρίϲκεται ἐπὶ τούτων ἡ κλητικὴ καὶ ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ, ὡϲ παρὰ τῷ Ἀπολλωνίῳ (III 1)

εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, πάρα θ' ἵϲταϲο καί μοι ἔνιϲπε.

ὁ μέντοι ποιητὴϲ καὶ οἱ ἄλλοι εἰϲ τὴν οι δίφθογγον ποιοῦϲι τὴν κλητικὴν οἷον

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχέϲομαι,.

καὶ Μένανδροϲ «φίλη Πειθοῖ».

Choer. 336, 31: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, εἰ ἄρα πᾶϲα δοτικὴ ἑνικῶν εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγουϲα τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ε̄ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν οἷον Αἴαντι Αἴαντε, Θόαντι Θόαντε, λέβητι λέβητε, διατί ἐπὶ τῶν εἰϲ ω θηλυκῶν οὐ γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ἀπὸ τῆϲ δοτικῆϲ τῶν ἑνικῶν, τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ε̄ οἷον Λητόϊ Λητόε, Ϲαπφόϊ Ϲαπφόε, ἀλλὰ τὰ Λητώ καὶ τὰ Ϲαπφώ ὁμοφώνωϲ τῇ αἰτιατικῇ τῶν ἑνικῶν· καὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν τὴν Λητώ ἐϲτι καὶ τὴν Ϲαπφώ. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· κανὼν γάρ ἐϲτιν ὁ λέγων, ὅτι ὅταν ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν ϲυναιρῆται, τότε καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ὁμοίωϲ ϲυναιρεῖται, οἷον Δημοϲθένεοϲ Δημοϲθένουϲ Δημοϲθένεε Δημοϲθένη, τείχεοϲ τείχουϲ τείχεε τείχη, εὐγενέοϲ εὐγενοῦϲ εὐγενέε εὐγενῆ, οὐκ ἀντιϲτρέφοντοϲ τοῦ κανόνοϲ. οὐδὲ γὰρ ἡνίκα μὴ ϲυναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, κωλύεται πάντωϲ ϲυναιρεθῆναι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ἔϲτιν ὅτε ϲυναιρεῖται, οἷον βαϲιλεὺϲ βαϲιλέωϲ βαϲιλέε βαϲιλῆ, πόλιϲ πόλεωϲ πόλεε πόλη, ὡϲ παρ' Αἰϲχίνῃ τῷ Ϲωκρατικῷ, «τούτω τὼ πόλη»· λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. εἰ ἄρα οὖν ἐν τοῖϲ εἰϲ ω̄ θηλυκοῖϲ ϲυναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, Λητόοϲ Λητοῦϲ, Ϲαπφόοϲ Ϲαπφοῦϲ καὶ Ἐρατόοϲ Ἐρατοῦϲ, δηλονότι καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ἀναγκάζεται ϲυναίρεϲιν ἐπιδέξαϲθαι. ἐὰν οὖν γένηται ἀπὸ τῆϲ δοτικῆϲ τῶν ἑνικῶν ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ε̄ οἷον Λητόϊ Λητόε καὶ Ϲαπφόϊ Ϲαπφόε, μέλλει ἐν τῇ ϲυναιρέϲει εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον καταλήγειν· τὸ γὰρ ο καὶ ε̄ εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον κιρνᾶται οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν, τὸ ἔργον τοὔργον, προέβη προὔβη. εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον δὲ καταλήγειν αὐτὴν ἀδύνατόν ἐϲτιν, οὐδέποτε γὰρ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον καταλήγει, τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔϲτι τελικὸν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν· τούτου οὖν χάριν οὐκ ἐγένετο ἐκ τῆϲ δοτικῆϲ τῶν ἑνικῶν ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ὡμοφώνηϲεν τῇ αἰτιατικῇ τῶν ἑνικῶν τῇ ἐχούϲῃ κατάληξιν ἁρμόζουϲαν τῇ εὐθείᾳ τῶν δυϊκῶν, λήγει γὰρ εἰϲ ω̄ ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν, ὅπερ ἐϲτὶ τελικὸν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν οἷον τὼ φίλω, τὼ ἀνθρώπω.

---

l. 7 in Callimachi versu M habet παρ' ἔμ' ἵϲταϲο. l. 11 idem M addit Μένανδροϲ.

Choer. 338, 18: πᾶϲα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰϲ ω λήγουϲα εἰϲ τὴν οι δίφθογγον ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, χωρὶϲ τῶν οὐδετέρων οἷον τὼ καλώ οἱ καλοί, τὼ ἀνθρώπω οἱ ἄνθρωποι, οὕτωϲ οὖν καὶ τὰ Σαπφώ αἱ Σαπφοί.

Περὶ τῶν εἰϲ ν̄ ληγόντων.

Choer. 339, 10: εἰϲ αν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. εἰϲ εν οὐκ ἔϲτιν οὔτε ἀρϲενικὸν οὔτε θηλυκόν· τὸ ἄρϲεν καὶ τέρεν οὐδέτερά ἐϲτιν. ἐπὶ τοῖϲ εἰϲ ην̄ μονοϲυλλάβοιϲ μόνον τὸ φρήν μόνου θηλυκοῦ γένουϲ ἐϲτὶ καὶ τούτου χάριν τρέπει τὸ η εἰϲ τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ καὶ γίνεται φρενόϲ. ἔϲτι δὲ καὶ ἄλλο τὸ γλήν, ὅπερ κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ γλήνη, οὗπερ ἡ κλίϲιϲ οὐχ εὑρίϲκεται· γλήνη δὲ ἡ κόρη, οἷον ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ «ἔρρε κακὴ γλήνη» (Θ 164). διϲύλλαβα δὲ ἔχομεν ταῦτα· ἡ Τροιζήν (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ) καὶ ἡ Σειρήν, ἅπερ προϲθέϲει τοῦ οϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ η̄ οἷον Τροιζῆνοϲ, Σειρῆνοϲ.

Περὶ τῆϲ κλίϲεωϲ τῶν εἰϲ ιν̄ καὶ ὅτι δικατάληκτά ἐϲτιν εἴτε ἀρϲενικὰ εἴτε θηλυκά ἐϲτι καὶ ὅτι ἀναλογώτερά ἐϲτι τὰ εἰϲ ιν παρὰ τοῖϲ νεωτέροιϲ εὑριϲκόμενα τῶν εἰϲ ιϲ̄, οἷϲ τιϲι κέχρηνται οἱ ἀρχαῖοι, προειρήκαμεν ἐν τοῖϲ ἀρϲενικοῖϲ.

Εἰϲ ον̄ διὰ τοῦ ο̄ οὐχ εὑρίϲκεται θηλυκά, ἐὰν δὲ ἄρα καὶ εὕρωμεν, ἀπὸ οὐδετέρου γένουϲ ἐϲτὶ μετενεχθέντα, ἅτινα καὶ τόνον καὶ κλίϲιν τοῦ οὐδετέρου φυλάττει, μόνον δὲ τὸ ἄρθρον ἐναλλάττει οἷον ἡ Ἀβρότονον, ἡ Λεόντιον, ἡ Χρυϲίον, ἡ Φάνιον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τὸ ἀβρότονον καὶ τὸ λεόντιον καὶ τὸ φάνιον καὶ τὸ χρυϲίον (ἔϲτι δὲ τὸ μὲν τὸ ἀβρότονον ὄνομα βοτάνηϲ, τὸ δὲ ἡ Ἀβρότονον ὄνομα ἑταίραϲ). ταῦτα δὲ οὐκ ἔχει πληθυντικὰ διὰ τὸ ἀχαρακτήριϲτον· οὐδὲ γὰρ ἠδύνατο τὴν κλίϲιν τοῦ οὐδετέρου ἐπιδέξαϲθαι ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ, ἐπειδὴ οὐδέποτε οὔτε ἀρϲενικὰ οὔτε θηλυκὰ εἰϲ ᾰ καταλήγει ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ· αὕτη γὰρ ἡ κατάληξιϲ μόνου οὐδετέρου γένουϲ ἐϲτὶν οἷον βήματα, κρέατα.

Τὰ εἰϲ υν̄ θηλυκὰ ϲπάνιά ἐϲτι, προϲθέϲει δὲ τοῦ οϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν ὁμοίωϲ τοῖϲ εἰϲ υν̄ ἀρϲενικοῖϲ οἷον Γόρτυν Γόρτυνοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Κρήτηϲ).

Τὰ εἰϲ ων̄ λήγοντα θηλυκὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται οἷον τρυγών, τρήρων, ἀποϲτρέφεται δὲ περιϲπωμένην τάϲιν χωρὶϲ ἑνὸϲ ὀνόματοϲ εὑριϲκομένου καὶ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ λεγομένου καὶ παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ, τὸ ὄνομα τῆϲ πόλεωϲ τῆϲ ἐν Περϲίδι οἷον ἡ Κτηϲιφῶν, τοῦτο δὲ περιϲπᾶται καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται μετὰ τοῦ φυλάττειν τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κτηϲιφῶντοϲ. τοῦτο δὲ καὶ τὴν κλίϲιν καὶ τὸν τόνον τοῦ ἀρϲενικοῦ ἐφύλαξεν. ἔϲτι δὲ ὁ Κτηϲιφῶν τοῦ Κτηϲιφῶντοϲ ὄνομα κύριον ἀρϲενικῶϲ λεγόμενον, ᾧτινι ὁμωνυμεῖ ἡ πόλιϲ.

l. 39 de reliquis in ων̄ femininis cf. supra, ubi de nominibus in ων̄ agitur.

Περὶ τῶν εἰς ξ θηλυκῶν.

Choer. 342, 21: καθόλου τὰ εἰς ξ λήγοντα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἁπλᾶ ὑπεσταλμένων τῶν εἰς υξ διὰ τοῦ κ κλίνεται οἷον κλῖμαξ κλίμακος, θρῖδαξ θρίδακος, αὖλαξ αὔλακος, σχίδαξ σχίδακος (τὸ ἐσχισμένον ξύλον), χάλιξ χάλικος, πῖδαξ πίδακος (ἡ πηγή), πήληξ πήληκος (σημαίνει δὲ τὴν περικεφαλαίαν), ἀλώπηξ ἀλώπεκος· τοῦτο δὲ παράλογόν ἐστιν, ὅτι ἔτρεψε τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ. τὰ γὰρ εἰς διπλοῦν λήγοντα οὐδέποτε τρέπει τὸ φωνῆεν τῆς εὐθείας ἐν τῇ κλίσει οἷον νάρθηξ νάρθηκος, σκώληξ σκώληκος, Κύκλωψ Κύκλωπος, μώλωψ μώλωπος. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ἀλώπηξ ἀλώπεκος τρέπει τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· τὰ εἰς ηξ θηλυκὰ οὐ φαίνεται παραληγόμενα τῷ ω οἷον πήληξ (ἡ περικεφαλαία), ἀντίπηξ (ἡ κιβωτός), ὕσπληξ (ἡ ἀφετηρία τοῦ δρόμου)· τὸ γὰρ σκώληξ παραληγόμενον τῷ ω οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι θηλυκὸν ἀλλ' ἀρσενικόν. ἐπειδὴ οὖν τὸ ἀλώπηξ θηλυκὸν παραλήγεται τῷ ω, εἰκότως παραλλάξαν ἐν τῇ εὐθείᾳ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, παρήλλαξε καὶ ἐν τῇ γενικῇ κατὰ τὴν παραλήγουσαν καὶ ἔτρεψε τὸ η εἰς τὸ ε. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἁπλᾶ» διὰ τὰ σύνθετα οἷον διὰ τὸ ἡ καλλίθριξ τῆς καλλίτριχος, ἡ ὁμόστιξ τῆς ὁμόστιχος (ἡ ἅμα τινὶ πορευομένη)· ταῦτα δὲ κοινά ἐστι τῷ γένει οἷον ὁ καλλίθριξ καὶ ἡ καλλίθριξ, ὁ ὁμόστιξ καὶ ἡ ὁμόστιξ, ἡ ἀντίπηξ τῆς ἀντίπηγος παρὰ τὴν ἀντί πρόθεσιν καὶ τὸ πήσσω, ἡ ὕσπληξ τῆς ὕσπληγος ἀπὸ τοῦ πλήττειν, ἡ λάταξ λάταγος παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ στάζω κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸ θρίξ τριχός, στίξ στιχός (σημαίνει δὲ τὴν τάξιν). πρόσκειται «χωρὶς τῶν εἰς υξ», διὰ τὸ ἄντυξ ἄντυγος (σημαίνει δὲ τὴν περιφέρειαν). τὸ δὲ μάστιξ μάστιγος ἔχει ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα εἰς ζω φημὶ δὲ τὸ μαστίζω.

Choer. 344, 13: τὰ εἰς ξ λήγοντα εἰ μὲν ἔχει πρὸ τοῦ ξ τὸ γ, διὰ τοῦ γ κλίνεται οἷον Σφίγξ Σφιγγός, σάλπιγξ σάλπιγγος· εἰ δὲ ἕτερον σύμφωνον ἔχει πρὸ τοῦ ξ, διὰ τοῦ κ κλίνεται οἷον ζόρξ ζορκός (ἔστι δὲ εἶδος θηρίου), σάρξ σαρκός, ὦλξ ὠλκός (ὦλξ δέ ἐστιν ἡ αὖλαξ, «τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν»), χωρὶς τοῦ λύγξ, ὅπερ πρὸς διάφορον σημαινόμενον διαφόρως κλίνεται· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ πάθους διὰ τοῦ γ κλίνεται οἷον λύγξ λυγγός (ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐλυγγίασεν), ἐπὶ δὲ τοῦ θηρίου διὰ τοῦ κ οἷον λυγκός, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (h. Dian. 88)

ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε.

ἰστέον δὲ ὅτι τὸ «ἀλκὶ πεποιθώς» (Ε 299), ὅπερ τινὲς μὲν ὡς ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκός λέγουσιν εἶναι, γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τῆς ἀλκῇ δοτικῆς.

l. 36 in Callimachi versu M habet ἔτεμνε. l. 38 adnotamentum de ἀλκί accomodavi ad Il. Pr. Ε 299, ubi Ascalonita ἀλκί ab ἄλξ flectere dicitur.

Περὶ τῶν εἰς ρ̄

προειρήκαμεν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς.

Περὶ τῶν εἰς ᾱς̄ θηλυκῶν.

Choer. 350, 8: τὰ εἰς ας̄ λήγοντα θηλυκὰ ὀξύνεται καὶ συνεσταλμένον ἔχει τὸ α καὶ διὰ τοῦ δος κλίνεται καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον Παλλάς Παλλάδος ὦ Παλλάς, λαμπάς λαμπάδος ὦ λαμπάς, τριάς τριάδος ὦ τριάς, τετράς τετράδος ὦ τετράς, πολυδειράς πολυδειράδος ὦ πολυδειράς, μονάς μονάδος ὦ μονάς, δυάς δυάδος ὦ δυάς, ἰσχάς ἰσχάδος ὦ ἰσχάς, φυγάς φυγάδος ὦ φυγάς, δορκάς δορκάδος ὦ δορκάς, Ἀρκάς Ἀρκάδος ὦ Ἀρκάς· ταῦτα δέ, φημὶ δὲ τὸ Ἀρκάς καὶ φυγάς, κοινά ἐστι τῷ γένει· ὁ Ἀρκάς γὰρ καὶ ἡ Ἀρκάς, ὁ φυγάς καὶ ἡ φυγάς. δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι, χωρὶς τῶν ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου συντεθέντων. ἐκεῖνα γὰρ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνεται οἷον κέκραμαι χαλκοκράς χαλκοκρᾶτος (ὁ χαλκῷ κεκραμένος), γαλακτοκράς γαλακτοκρᾶτος (ὁ γάλακτι κεκραμένος), νεοκράς νεοκρᾶτος (ὁ νεωστὶ κεκραμένος). καὶ ταῦτα δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὦ χαλκοκράς, ὦ γαλακτοκράς, ὦ νεοκράς.

Περὶ τῶν εἰς της̄ θηλυκῶν.

Choer. 351, 25: τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ διὰ τοῦ τος̄ κλίνεται οἷον ποτής ποτῆτος «ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος», κοσμιότης κοσμιότητος, φιλότης φιλότητος, κακότης κακότητος, λογιότης λογιότητος, ποιότης ποιότητος, ποσότης ποσότητος, ταχυτής ταχυτῆτος, βραδυτής βραδυτῆτος. πρόσκειται «θηλυκὰ» διὰ τὸ θύτης θύτου. ταῦτα γὰρ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τος, ἀλλ' οὐκ ἔστι θηλυκὰ ἀλλ' ἀρσενικά. πρόσκειται «μονογενῆ» ἵνα μὴ ἀρσενικῶς ἢ θηλυκῶς λέγηται διὰ τὸ ἀκρατής τοῦ ἀκρατοῦς καὶ ἡ ἀκρατής τῆς ἀκρατοῦς, ὁ προπετής τοῦ προπετοῦς καὶ ἡ προπετής τῆς προπετοῦς, ὁ πενταετής τοῦ πενταετοῦς καὶ ἡ πενταετής τῆς πενταετοῦς. ταῦτα γὰρ εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, ὡς ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες οἷον τὸ ἀκρατές, τὸ πενταετές, τὸ προπετές.

Περὶ τῶν εἰς ις θηλυκῶν.

Choer. 353, 7: τὰ εἰς ις̄ λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα διὰ τοῦ δος κλίνεται, εἴτε ἐκτείνει τὸ ῑ ὡς τὸ κνημίς κνημῖδος, κρηπίς κρηπῖδος, σφραγίς σφραγῖδος, εἴτε συστέλλει τὸ ῐ ὡς τὸ ἀσπίς

l. 1 sic fere Herodianus dicturus fuit, si, ut equidem feci, uno loco omnia de nominibus in ρ̄, quae ap. Choeroboscum tribus diversis locis tractantur, complexus est. l. 18 cf. fr. 38 et περὶ ὀνομάτων fr. 16.

l. 33 cf. An. Ox. II 384, 15 et An. Par. III 295, 20. Post ἀψίς ἀψῖδος omisi

ἀςπίδος, ῥανίς ῥανίδος, βολίς βολίδος, ἁψίς ἁψίδος. πρόςκειται «ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν» διὰ τὸ κίς κιός (ςημαίνει δὲ τὸν ςκώληκα) καὶ λίς λιός (ςημαίνει δὲ τὸν λέοντα)· ἔχει δὲ μακρὸν τὸ ῑ κατὰ τὴν γενικήν. ταῦτα γὰρ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ δος, ἀλλ' οὐκ ἔςτιν ὑπὲρ μίαν ςυλλαβήν. τὸ ἀκτίς ἀκτῖνος διὰ τοῦ νος κλινόμενον οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ δικατάληκτόν ἐςτιν, ἀκτίν γὰρ καὶ ἀκτίς· καὶ οὐκ ἔςτι φύςει εἰς ς ἀλλ' εἰς ν, καὶ τροπὴ παρηκολούθηςε τοῦ ν εἰς τὸ ς. ταῦτα τὰ εἰς ις ὀξύτονα εἰς α μόνως ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον κρηπῖδα, ἀςπίδα, ἁψίδα, βολίδα, ῥανίδα. παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦςι γίνεται εἰς ν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν μετὰ βαρείας τάςεως, κνῆμιν γὰρ λέγουςι καὶ ςφρᾶγιν καὶ ἄψιν, ὡς παρ' Ἡςιόδῳ (Opp. 426) «τριςπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν», ἀντὶ τοῦ ἁψίδα.

Τὰ εἰς ις ὀξύτονα οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωςι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ ἐν τῇ γενικῇ, οὐδὲ γὰρ λέγουςι κνημῖδος κνημῖος, ἀςπίδος ἀςπίος, ὡς Πάριδος Πάριος, καὶ Θέτιδος Θέτιος. καὶ ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ μὲν τῶν εἰς ις βαρυτόνων εἰώθαςιν οἱ Ἴωνες ἀποβάλλειν τὸ δ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Πάριδος Πάριος, Θέτιδος Θέτιος, ἐπὶ δὲ τῶν εἰς ις ὀξυτόνων οὐδέποτε ἀποβάλλουςι τὸ δ οἱ Ἴωνες κατὰ τὴν γενικήν, οὐδὲ γὰρ λέγουςι κνημῖος καὶ ἀςπίος, ἀλλὰ κνημῖδος καὶ ἀςπίδος. καὶ ἔςτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὰ εἰς ις βαρύτονα πέφυκε διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεςθαι οἷον πόλις πόλιος, μάντις μάντιος, ὄφις ὄφιος· καὶ τούτου χάριν ἐπὶ τούτων, φημὶ δὴ ἐπὶ τῶν εἰς ις βαρυτόνων, ἀποβάλλουςι τὸ δ κατὰ τὴν γενικὴν οἱ Ἴωνες, ἐπειδὴ ἀποβαλλομένου τοῦ δ ἔχουςί τι μιμήςαςθαι, φημὶ δὴ τὰς διὰ καθαροῦ τοῦ ος ἐκφερομένας γενικάς· ἐπὶ δὲ τῶν εἰς ις ὀξυτόνων οὐδέποτε ἀποβάλλουςι τὸ δ ἐν τῇ γενικῇ οἱ Ἴωνες, ἐπειδὴ ἀποβαλλομένου τοῦ δ οὐκ ἔχουςί τι μιμήςαςθαι, οὐδέποτε γάρ, ὡς εἴρηται, τὰ εἰς ις ὀξύτονα, ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν δηλονότι, κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ ος οἷον ἀςπίς ἀςπίδος, ῥανίς ῥανίδος, βολίς βολίδος. τούτου χάριν ἐπὶ τῶν εἰς ις ὀξυτόνων οὐδέποτε ἀποβάλλουςι τὸ δ οἱ Ἴωνες κατὰ τὴν γενικήν, ἐπειδὴ ἀποβαλλομένου τοῦ δ οὐκ ἔχουςί τι μιμήςαςθαι· οὔτε γὰρ κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ ος, ἵνα ἀποβαλλομένου τοῦ δ μιμήςηται τὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίςιν.

Τὰ εἰς ις περιςπώμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ δος κλίνεται, καὶ εἰς ν μό-

---

verba: ςεςημειωμένου τοῦ ἀγλίς ἀγλῖθος· τοῦτο γὰρ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ δος, ἀλλὰ διὰ τοῦ θος, ἔχει δὲ μακρὸν τὸ ῑ κατὰ τὴν γενικὴν καὶ ςημαίνει τὴν κεφαλὴν τοῦ ςκορόδου. Nam Herodian. ap. Arc. 30, 9 (Cathol. 89, 7) dicit: τὰ εἰς λις ἁπλᾶ ἔχοντα ςύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν ἢ διπλαςιαςμὸν τοῦ λ ὀξύνεται, εἰ μὴ διὰ τοῦ θος κλίνοιτο, cuius generis exemplum profert δέλλις, cum quo ἄγλις, quod in E. M. 11, 40 paroxytonos scriptum est, comparandum videtur. Choeroboscus eam tonosin secutus est, quae saepius in nostris libris reperitur e. g. Nicand. Theriac. 874 ἀγλῖθες. Canon transiit in E. M. 244, 56. l. 1 rectius ἁψίς ἁψῖδος flectitur et in priorem classem (τῶν ἐκτεινόντων τὸ ῑ) inseritur. l. 12 cf. Herodian. ap. Eustath. 8, 42, Arc. 36, 14, Ahrens de dial. Aeolic. p. 113 not. 3. l. 33 cf. An. Par. III 295, 30.

νως ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον Βενδῖς Βενδῖδος Βενδῖν, Ἀταγαρτῖς Ἀταγαρτῖδος Ἀταγαρτῖν, Μολῖς Μολῖδος Μολῖν, Τοτῖς Τοτῖδος Τοτῖν (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα δαιμόνων τιμωμένων παρὰ Θρᾳξίν).

Τῶν εἰς ις βαρυτόνων θηλυκῶν τὰ εἰς νις μακρὰν ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ δος κλίνεται οἷον μῆνις μήνιδος, νεᾶνις νεάνιδος (τοῦτο δὲ μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ προπερισπᾶται), ὀνῶνις ὀνώνιδος (ὄνομα δὲ τοῦτο ἀκάνθης). πρόσκειται «μακρὰν ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν» διὰ τὸ κόνις κόνεως καὶ ὕνις ὕνιος καὶ σπάνις σπάνιος· ταῦτα γὰρ βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ καθαροῦ τοῦ ος ἔχει τὴν γενικὴν (ὕνις δέ ἐστι μέρος ἀρότρου). σεσημείωται τὸ ὄρνις ὄρνιθος. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον μὲν τοῦτο οὐκ ἔστι θηλυκὸν μόνως, ηὑρέθη γὰρ καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄρνις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Plut. 63)

δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

δεύτερον δὲ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἔστι τινὰ εἰς ις λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ῑ δύο ἀμετάβολα, ἅτινα διὰ τοῦ θος κλίνεται οἷον δέλλις δέλλιθος (ἔστι δὲ ζῷον ὅμοιον μελίσσῃ), μέρμις μέρμιθος (σημαίνει δὲ τὸ λεπτὸν σχοινίον)· οὕτως οὖν καὶ ὄρνις ὄρνιθος καὶ ὄρνιθες ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ θ καὶ κράσει τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰς ῑ μακρὸν ὄρνις, ὥσπερ μάντιες μάντις· τὸ γὰρ μάντεις διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀπὸ τοῦ μάντεές ἐστι. σεσημείωται τὸ Τράλλις Τράλλεως (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως), ὅτι διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφερόμενον οὐ κλίνεται διὰ τοῦ θος, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ος.

Τὰ εἰς πις θηλυκὰ εἴτε ἁπλᾶ εἴτε σύνθετα εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα διὰ τοῦ δος κλίνεται οἷον κρηπίς κρηπῖδος, βοῶπις βοώπιδος, ἑλικῶπις ἑλικώπιδος, τράμπις τράμπιδος, ἔστι δὲ βαρβαρικὸν ὅπλον, κάλπις κάλπιδος.

Τὰ εἰς ις βαρύτονα διὰ τοῦ δος κλινόμενα καὶ εἰς ν̄ ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον μῆνις μήνιδος μῆνιν, ἔρις ἔριδος ἔριν, τοξότις τοξότιδος τοξότιν, κοσκινόμαντις κοσκινομάντιδος κοσκινόμαντιν, Χρυσόθεμις Χρυσοθέμιδος Χρυσόθεμιν καὶ εἰς δα οἷον «Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε» (Λ 3) καὶ «Ἦλιδα δῖαν» (Β 165), τοῦ δὲ μήνιδα χρῆσις οὐκ ἔστιν.

---

l. 3 cf. Choer. p. 103, 22, An. Paris. 295, 32, Arc. 36, 17. l. 22 cf. Ep. Cr. I 283, 12, An. Paris. III 296, 1, ubi ὄνωνις fortasse rectius quam ὀνῶνις scriptum est; huc referendum est etiam ἄγλις ἄγλιθος, si rectius paroxytonos quam oxytonos profertur. In Ep. Cr. I 317, 24 additur ἔλμινς ἔλμινθος; de ὄρνις cf. An. Ox. II 398, 3 ubi: τὸ ὄρνιθος τὸ ῑ μακρόν. οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζω εὑρίσκεται χρόνον ἔχουσα τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας πλὴν τοῦ ὄρνις ὄρνιθος. l. 23 Ep. Cr. I 31, 12 (E. M. 157, 18) et 98, 28 coll. Arc. 33, 6, Choer. 355, 17—33. l. 27 canonem constitui secutus Il. Pros. B 496 Αὐλίδα: ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἡ ἀνάγνωσις καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι «Αὖλίν τ' ἔσφαγον» αἰτιατικὴ ἀπὸ εὐθείας βαρυνομένης γέγονεν· ἡ γὰρ εἰς ν̄ κατάληξις ἀπὸ βαρυτόνων ἐστίν, ἡ δὲ εἰς δα καὶ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων, et Choer. 356, 25, ubi quod dicitur quosdam accusativum in ᾱ aut dialecticum aut poeticum habere, ad Herodianum pertinere non videtur.

Περὶ τῶν εἰς υς θηλυκῶν.

Choer. 357, 18: τὰ εἰς υς λήγοντα θηλυκὰ εἰ μέν ἐστι βαρύτονα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον πίτυς πίτυος, χέλυς χέλυος (σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν

πάμφωνος οὐρεία χέλυς,

Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ), γένυς γένυος, ἀμάμαξυς ἀμαμάξυος (σημαίνει δὲ ἄμπελον ἀναδενδράδα, τὸ γὰρ παρὰ Σαπφοῖ ἀμαμαξύδος παράλογόν ἐστι), γῆρυς γήρυος (σημαίνει δὲ τὴν φωνήν

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμῶς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς [Δ 437]),

ἔγχελυς ἐγχέλυος, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Φ 353)

τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες,

τὸ γὰρ παρὰ Ἀριστοφάνει (Nub. 559)

τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι,

ὡς ἀπὸ τοῦ ἡ ἔγχελις τῆς ἐγχέλεώς ἐστιν, ὥσπερ ἡ πόλις τῆς πόλεως καὶ πόλεων. δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι, πλὴν τοῦ κόρυς κόρυθος καὶ κῶμυς κώμυθος· ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ θ ἔχει τὴν γενικὴν (κῶμυς δέ ἐστιν ὁ δεσμὸς τοῦ χόρτου). καὶ δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ κόρυς κόρυθος ἀεὶ συστέλλει τὸ υ ἐν τῇ γενικῇ

δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάμαντον πῦρ (Ε 4).

ἔχει δὲ τὴν αἰτιατικὴν διφορουμένην οἷον κόρυθα καὶ κόρυν. τὸ δὲ κῶμυς κώμυθος τῶν διὰ τοῦ θος κλινομένων ἠκολούθησε κατὰ τὴν γενικὴν καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς, τουτέστι τὸ υ, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (4, 18)

καὶ μαλακοῦ χόρτοιο καλὸν κώμυθα δίδωμι.

τοῦτο δὲ τὸ κῶμυς εἰς α μόνως ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον κώμυθα, οὐκέτι δὲ εἰς ν. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἡ νέηλυς τῆς νεήλυδος διὰ τοῦ δος κλινόμενον οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν· ἐπειδὴ οὐκ ἔστι μόνως θηλυκὸν ἀλλὰ καὶ ἀρσενικὸν ὁ νέηλυς καὶ ἡ νέηλυς, περὶ δὲ θηλυκῶν ἐνταῦθα ὁ λόγος ἐστί.

Τὰ εἰς υς ὀξύτονα θηλυκὰ ἐὰν μὲν συστέλλῃ τὸ υ, διὰ τοῦ δος κλίνεται, καὶ εἰς α μόνως ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον χλαμύς χλαμύδος χλαμύδα, κροκύς κροκύδος κροκύδα, πηλαμύς πηλαμύδος πηλαμύδα· ἐὰν δὲ μακρὸν ἔχῃ τὸ υ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται εἴτε ὀξύτονα ἢ εἴτε περισπώμενα οἷον ὀϊζύς ὀϊζύος, ἐριννύς ἐριννύος, πληθύς πληθύος, ἰξύς ἰξύος (σημαίνει δὲ τὴν ῥάχιν), ἰλύς ἰλύος, ἐδητύς ἐδητύος (σημαίνει δὲ τὴν βρῶσιν) «ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος», νηδύς νηδύος — τοῦτο δὲ ποιητικῇ ἀδείᾳ συστέλλεται ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (h. Dian. 160) «ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη» καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (356) «καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν ὡς αὐτὴ λέγει» —, δρῦς δρυός (τοῦτο δὲ περισπᾶται),

l. 5 pro πάφωνε apud Gaisfordium M habet πάμφωνε, unde scripsimus πάμφωνος; Meinekii coniectura (fr. com. ed. min. p. 927) minus probabilis videtur. l. 16 de voce κῶμυς et Theocriti versu cf. nott. ad p. 709.

ὀφρῦϲ ὀφρύοϲ, ὀϲφῦϲ ὀϲφύοϲ (ϲημαίνει δὲ καὶ αὐτό τὴν ῥάχιν), καὶ ταῦτα δὲ περιϲπᾶται. ϲεϲημείωται τό ἀγνύϲ ἀγνῦθοϲ· τοῦτο γὰρ ὀξύτονον ὂν καὶ μακρόν ἔχον τὸ υϲ διὰ τοῦ θοϲ ἐκλίθη καὶ οὐ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ. ἀγνῦθεϲ δὲ λέγονται οἱ λίθοι οἱ περιφερεῖϲ καὶ τετρημένοι οἱ κρεμάμενοι ἐν τοῖϲ μετεωρίοιϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι τά διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλινόμενα εἰϲ ν αὐτὴν μόνωϲ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον πίτυοϲ πίτυν, γένυοϲ γένυν, δρυόϲ δρῦν, ὀϲφύοϲ ὀϲφῦν, ὀφρύοϲ ὀφρῦν. εὑρίϲκομέν τινα ἐν αὐτοῖϲ ϲπανίωϲ διφορούμενα οἷον νηδύοϲ νηδύα, ὀφρύοϲ ὀφρύα, δρυόϲ δρύα.

Περὶ τῶν εἰϲ ωϲ θηλυκῶν.

Choer. 360, 9 (coll. 361, 8): τὰ εἰϲ ωϲ ὀξύτονα θηλυκὰ δύο ταῦτά ἐϲτι, τὸ αἰδώϲ καὶ ἠώϲ, καὶ εἰϲ ουϲ ἔχει τήν γενικὴν οἷον αἰδοῦϲ καὶ ἠοῦϲ, καὶ δι' ὅλου κλίνεται ὥϲπερ τὰ εἰϲ ω θηλυκὰ ἐν ἁπάϲαιϲ ταῖϲ πτώϲεϲι· τὸ δὲ δώϲ, ὃ ϲημαίνει τὴν δόϲιν, ὡϲ παρ' Ἡϲιόδῳ (Opp. 354)

δὼϲ ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δοτεῖρα,

ὀξύνεται καὶ θηλυκόν ἐϲτιν· ἔϲτι δὲ ἄκλιτον διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. τὰ εἰϲ ωϲ μονοϲύλλαβα θηλυκά καὶ περιϲπᾶται καὶ κύριά ἐϲτιν οἷον ἡ Κῶϲ ἡ Τλῶϲ ἡ Κρῶϲ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα πόλεων). ἐπειδὴ δὲ τὸ δώϲ θηλυκόν καὶ μονοϲύλλαβον ὂν οὐκ ἔϲτι κύριον, ἀλλ' οὔτε δὲ περιϲπᾶται, τούτου χάριν ἄκλιτόν ἐϲτιν. ἰϲτέον ὅτι τό αἰδώϲ Φιλητᾶϲ ὁ διδάϲκαλοϲ Θεοκρίτου χωρὶϲ τοῦ ϲ προηνέγκατο εἰπὼν

ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἤθεϲιν αἰδώ.

ἰϲτέον δὲ ὅτι παρ' Αἰολεῦϲι τὸ ἱδρώϲ θηλυκῶϲ λέγεται καὶ ἀναδέχεται κλίϲιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει «ἀ δέ μ' ἴδρωϲ κακχέεται» (Sapph. fr. 2 v. 13) ὅμοιον τῷ ἠώϲ. εἶτα γενικὴ «ἴδρωϲ ὀμφόρα» ἀντὶ τοῦ ἱδροῦϲ ὡϲ μελάγχρωϲ ἀντὶ τοῦ μελάγχρουϲ καὶ «Μέλαγχροϲ αἴδωϲ ἄξιοϲ» (Alc. 13) ἀντὶ τοῦ αἰδοῦϲ.

Choer. 360, 19: τὰ δὲ βαρύτονα ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικήν ὁμοίωϲ καὶ τά περιϲπώμενα καὶ ἐπιδέχεται κλίϲιν ὁμοίαν τοῖϲ εἰϲ ω Ἀττικοῖϲ ἐν ἁπάϲαιϲ ταῖϲ πτώϲεϲιν οἷον ἡ Κῶϲ τῆϲ Κῶ, ἡ Τλῶϲ τῆϲ Τλῶ, ἡ Κρῶϲ τῆϲ Κρῶ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα πόλεων), ἡ Κέωϲ τῆϲ Κέω, ἡ Κῶϲ τῆϲ Κῶ (immo Κόωϲ — Κόω), ἡ Τέωϲ τῆϲ Τέω (ἔϲτι δὲ καὶ ταῦτα ὀνόματα πόλεων), ἡ ἅλωϲ τῆϲ ἅλω (τό γὰρ ἅλωοϲ παῖϲμα νεωτερικόν ἐϲτι· ϲημαίνει δὲ τό ἀλώνιον,

δινομένην περὶ βουϲὶν ἐμὴν ἐφύλαττον ἅλωα

παρά τῷ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ, ϲημαίνει δὲ καὶ τό νεφελοειδὲϲ τό περὶ τόν ἥλιον καὶ τὴν ϲελήνην), ἡ ἕωϲ τῆϲ ἕω (τοῦτό δέ ϲημαίνει τήν

l. 9 de quantitate genetivorum in θοϲ cf. Ep. Cr. I 240, 17; pro iis, quae de νηδύϲ habet Choer., posui Arcadii verba p. 92, 10 exemplis ex Choerobosco adiectis, de ἀγνύϲ ἀγνῦθοϲ cf. Ep. Cr. I 164, 31. l. 23 Ep. Cr. I 208, 13 emendat. ab Ahrensio de dial. Aeol. p. 118 not. 11 cf. Ep. Cr. I 209, 33.

ἀνατολήν), ἡ γάλωϲ τῆϲ γάλω (τοῦτο δὲ κλίνεται καὶ γάλωτοϲ ὡϲ γέλωϲ γέλωτοϲ).

Περὶ οὐδετέρων ὀνομάτων.

Choer. 362, 18: τὰ οὐδέτερα ἓξ ἔχει τελικά, τρία φωνήεντα α, ῑ, ῡ, καὶ τρία cύμφωνα ν, ρ, ϲ̄ οἷον ἅρμα, μέλι, δόρυ, δένδρον, ἔλωρ, δέπαϲ. τινὲϲ δὲ προϲτιθέαϲι καὶ τὸ ο̄ διὰ τὸ ἄλλο καὶ τηλικοῦτο καὶ τοϲοῦτο, περὶ ὧν ἐϲτιν ἀπολογήϲαϲθαι καὶ εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἄλλοϲ καὶ τηλικοῦτοϲ καὶ τοϲοῦτοϲ καὶ τοιοῦτοϲ ἐνομίϲθη ἀντωνυμίαι εἶναι, ἔχομεν ἐν ταῖϲ ἀντωνυμίαιϲ τελικὸν τῶν οὐδετέρων τὸ ο̄, ὡϲ ἐν τῷ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο καὶ αὐτό, τούτου χάριν καὶ τὰ οὐδέτερα τούτων ἐγένετο εἰϲ τὸ ο οἷον ἄλλο, τοϲοῦτο, τηλικοῦτο καὶ τοιοῦτο· ἄλλωϲ τε τὸ τηλικοῦτο καὶ τοϲοῦτο καὶ τοιοῦτο οὐ μόνον εἰϲ ο̄ λήγει ἀλλὰ καὶ εἰϲ ν̄, λέγομεν γὰρ καὶ τηλικοῦτον καὶ τοϲοῦτον καὶ τοιοῦτον. τὸ δὲ ἄλλο ἐν τῇ ϲυνθέϲει μετὰ τοῦ ν γίνεται οἷον ἔξαλλον, ἀλλοπρόϲαλλον, ἄνταλλον, πάραλλον, καὶ τὸ χρεωϲτημένον αὐτῷ ν̄ ἐν τῇ ἁπλότητι ἐν τῇ ϲυνθέϲει ἀναδέχεται. ἔτι δὲ ταῦτα τὰ εἰϲ ο̄ λήγοντα οὐδέτερα ὀλίγα ἐϲτὶ καὶ οὐκ ἔϲτιν ἱκανὰ ἀποτελέϲαι κατάληξιν.

Choer. 363, 19: πᾶν οὐδέτερον ἀπὸ ἀρϲενικοῦ γεγενημένον δηλονότι κατὰ παραϲχηματιϲμὸν τὴν τοῦ ἀρϲενικοῦ κλίϲιν ἐπιδέχεται καὶ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ οἷον ὁ καλόϲ τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸ καλόν τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ, ὁ ϲοφόϲ τοῦ ϲοφοῦ τῷ ϲοφῷ τὸ ϲοφόν τοῦ ϲοφοῦ τῷ ϲοφῷ, ὁ μέτριοϲ τοῦ μετρίου τῷ μετρίῳ τὸ μέτριον τοῦ μετρίου τῷ μετρίῳ, ὁ ἀλλότριοϲ τοῦ ἀλλοτρίου τῷ ἀλλοτρίῳ τὸ ἀλλότριον τοῦ ἀλλοτρίου τῷ ἀλλοτρίῳ, ὁ εὔγηρωϲ τοῦ εὔγηρω τῷ εὔγηρῳ τὸ εὔγηρων τοῦ εὔγηρω τῷ εὔγηρῳ, ὁ μέλαϲ τοῦ μέλανοϲ τῷ μέλανι τὸ μέλαν τοῦ μέλανοϲ τῷ μέλανι, ὁ ϲώφρων τοῦ ϲώφρονοϲ τῷ ϲώφρονι τὸ ϲῶφρον τοῦ ϲώφρονοϲ τῷ ϲώφρονι, ὁ τάλαϲ τοῦ τάλανοϲ τῷ τάλανι τὸ τάλαν τοῦ τάλανοϲ τῷ τάλανι, ὁ πᾶϲ τοῦ παντόϲ τῷ παντί τὸ πᾶν τοῦ παντόϲ τῷ παντί, ὁ λιπόπατριϲ τοῦ λιποπάτριδοϲ τῷ λιποπάτριδι τὸ λιπόπατρι τοῦ λιποπάτριδοϲ τῷ λιποπάτριδι, ὁ χαρίειϲ τοῦ χαρίεντοϲ τῷ χαρίεντι τὸ χάριεν τοῦ χαρίεντοϲ τῷ χαρίεντι, ὁ ἄρϲην τοῦ ἄρϲενοϲ τῷ ἄρϲενι τὸ ἄρϲεν τοῦ ἄρϲενοϲ τῷ ἄρϲενι, ὁ ταχύϲ τοῦ ταχέοϲ τῷ ταχέϊ καὶ ταχεῖ τὸ ταχύ τοῦ ταχέοϲ τῷ ταχέϊ καὶ ταχεῖ. τὸ οὖν ἄρειον καὶ τὸ πλεῖον εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ὁ ἄρειοϲ τοῦ ἀρείου καὶ ὁ πλεῖοϲ τοῦ πλείου ἀρϲενικοῦ ἐγένετο, δηλονότι τὸ ἄρειον τοῦ ἀρείου καὶ τὸ πλεῖον τοῦ πλείου κλίνεται, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ὁ ἀρείων τοῦ ἀρείονοϲ καὶ ὁ πλείων τοῦ πλείονοϲ, δηλονότι τὸ ἄρειον τοῦ ἀρείονοϲ καὶ τὸ πλεῖον τοῦ πλείονοϲ. τὸ δὲ ὁ ϲκότοϲ τοῦ ϲκότου

---

l. 1 de declinatione voc. γάλωϲ quae exhibui, addita sunt ex Herod. περὶ παθῶν in E. M. 220, 9. l. 4 Choerob. cf. p. 838 et 839 et Herod. περὶ παθῶν in E. M. 748, 3 et ap. Eustath. 617, 44.

καὶ τὸ cκότοc τοῦ cκότουc, ὁ ἔλεγχοc τοῦ ἐλέγχου καὶ τὸ ἔλεγχοc τοῦ ἐλέγχουc, ὁ τάριχοc τοῦ ταρίχου καὶ τὸ τάριχοc τοῦ ταρίχουc οὐκ ἔcτι κατὰ παραcχηματιcμὸν ἀλλὰ κατὰ μεταβολὴν ἤγουν ἐναλλαγὴν γένουc ὥcπερ ὁ λύχνοc καὶ τὸ λύχνον, ὁ θεμέλιοc καὶ τὸ θεμέλιον.

Choer. 365, 12: πᾶν οὐδέτερον ὄνομα παραcχηματιζόμενον ἀρcενικῷ, ἐὰν μὲν ἰcοcυλλάβωc κλίνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ cοφόc τοῦ cοφοῦ τῷ cοφῷ τὸν cοφόν καὶ τὸ cοφόν, ὁ μέτριοc τοῦ μετρίου τῷ μετρίῳ τὸν μέτριον καὶ τὸ μέτριον, ὁ εὔγηρωc τοῦ εὔγηρω τῷ εὔγηρῳ τὸν εὔγηρων καὶ τὸ εὔγηρων· ἐὰν δὲ περιττοcυλλάβωc κλίνοιτο τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ cώφρων τοῦ cώφρονοc ὦ cῶφρον καὶ τὸ cῶφρον, ὁ ἄρcην τοῦ ἄρcενοc ὦ ἄρcεν καὶ τὸ ἄρcεν, ὁ ταχύc τοῦ ταχέοc ὦ ταχύ καὶ τὸ ταχύ, ὁ χαρίειc τοῦ χαρίεντοc ὦ χαρίεν καὶ τὸ χαρίεν, ὁ λιπόπατριc τοῦ λιποπάτριδοc ὦ λιπόπατρι καὶ τὸ λιπόπατρι.

Τὰ οὐδέτερα ἢ καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ cημαινομένῳ ἐcτὶν οὐδέτερα, ὥcπερ τὸ ξύλον τὸ δένδρον τὸ τεῖχοc, ἢ τῇ μὲν φωνῇ ἐcτιν οὐδέτερα τῷ δὲ cημαινομένῳ οὐκ ἔcτιν οὐδέτερα, ὥcπερ τὸ παιδίον, τὸ θηλυκόν, τὸ cῶφρον, τὸ γύναιον· ταῦτα γὰρ τῇ φωνῇ ἐcτιν οὐδέτερα, τῷ δὲ cημαινομένῳ οὐκ ἔcτιν οὐδέτερα. τὸ μὲν γὰρ παιδίον καὶ τὸ cῶφρον ἢ ἄρcεν ἢ θῆλυ δηλοῖ, καὶ τὸ θηλυκὸν δὲ καὶ τὸ γύναιον ὁμολογουμένωc θῆλυ δηλοῖ. ἰcτέον δὲ ὅτι εἰcὶ καταλήξειc ἐν τοῖc οὐδετέροιc αἵτινέc εἰcι μονογενεῖc, ὡc τὰ εἰc ᾱc οὐδέτερα πάντα μονογενῆ ἔcτιν οἷον κρέαc γῆραc κέραc, καὶ τὰ εἰc οc οὐδέτερα ὀνόματα, καὶ ταῦτα γὰρ μονογενῆ ἐcτιν οἷον τὸ τεῖχοc τὸ βέλοc· τὸ γὰρ τάριχοc καὶ τὸ cκότοc οὐ κατὰ παραcχηματιcμὸν γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὁ τάριχοc καὶ ὁ cκότοc, ἀλλὰ κατὰ μεταβολὴν γένουc, ἤγουν ἐναλλαγήν. πρόcκειται «ὀνόματα», ἤγουν τὰ εἰc οc οὐδέτερα ὀνόματα, διὰ τὰc μετοχὰc οἷον διὰ τὸ τετυφόc καὶ πεποιηκόc· ταῦτα γὰρ οὐκ ἔcτι μονογενῆ, ὁ τετυφὼc γὰρ καὶ ἡ τετυφυῖα καὶ τὸ τετυφόc, ὁ πεποιηκὼc ἡ πεποιηκυῖα τὸ πεποιηκόc. καὶ πάλιν εἰcὶ καταλήξειc αἵτινεc ἀπὸ παραcχηματιcμοῦ εἰcιν, ὡc τὰ εἰc αν οὐδέτερα· πάντα γὰρ ἀπὸ παραcχηματιcμοῦ ἐcτιν οἷον ὁ μέλαc τὸ μέλαν, ὁ τάλαc τὸ τάλαν, ὁ πᾶc τὸ πᾶν. εἰcὶ πάλιν καταλήξειc κοιναί, τουτέcτι καὶ μονογενείᾳ ἁρμόζουcαι καὶ τριγενείᾳ, ὥcπερ τὰ εἰc ον οὐδέτερα· ταῦτα γὰρ καὶ μονογενῆ ἐcτιν ὥcπερ τὸ ξύλον τὸ δένδρον τὸ μέτρον, καὶ τριγενῆ ὥcπερ ὁ καλόc ἡ καλή τὸ καλόν, ὁ cοφόc ἡ cοφή τὸ cοφόν.

Περὶ τῶν εἰc ᾱ οὐδετέρων.

Choer. 368, 2: τὰ εἰc ᾰ λήγοντα οὐδέτερα καὶ βαρύνεται καὶ cυcτέλλει τὸ α καὶ τῷ μ παραλήγεται, καὶ διὰ τοῦ τοc θέλει κλίνεcθαι οἷον ποίημα ποιήματοc, αἷμα αἵματοc, ἅρμα ἅρματοc.

Choer. 368, 31: τὰ ὀνόματα τῶν cτοιχείων ἄκλιτά ἐcτιν οἷον τὸ ἄλφα τοῦ ἄλφα τῷ ἄλφα, τὸ βῆτα τοῦ βῆτα τῷ βῆτα, τὸ γάμμα τοῦ γάμμα τῷ γάμμα. καὶ λέγουcι περὶ τούτων τινὲc διαφόρουc αἰτίαc· ἐπειδὴ οὐκ ἔχει πρὸ τοῦ ᾱ τὸ μ̄, διὰ τοῦτο οὐ κλίνεται· τὰ εἰc ᾱ λήγοντα οὐδέτερα πρὸ τοῦ α θέλει ἔχειν τὸ μ̄ οἷον ποίημα ῥῆμα βῆμα νόημα, ὅθεν τὸ γάμμα καὶ cίγμα ὡc ἔχοντα πρὸ τοῦ α τὸ μ̄ ἐκινδύνευcε κλίνεcθαι οἷον γάμμα γάμματοc καὶ cίγμα cίγματοc, καὶ οὕτω τινὲc παραναγινώcκουcιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ

ἔcωcαc ἐκ τῶν cιγμάτων Εὐριπίδου.

τὸ δὲ ἀληθέcτερον κατὰ διάλυcιν ἢ διάcταcιν ἀναγινώcκεται οἷον «ἔcωcαc ἐκ τῶν cίγμα», καὶ ἐπιφέρεται «τῶν Εὐριπίδου», ἵνα εὑρεθῇ τὸ ἄρθρον ἐπιφερόμενον, λέγω δὴ τὸ τῶν· καὶ ταῦτα γὰρ ἄκλιτα ἔμεινε κατὰ cυνεκδρομὴν τῶν ἑτέρων cτοιχείων. ἕτεροι δὲ λέγουcιν, ὅτι διὰ τοῦτο τὰ ὀνόματα τῶν cτοιχείων οὐ κλίνεται, ἐπειδὴ τὰ cτοιχεῖα βαρβάρων ἐcτὶν εὑρήματα.

Choer. 371, 34: ἰcτέον δὲ ὅτι κυρίωc οὐκ ἔχει κλητικὰc τὰ οὐδέτερα ἀλλὰ καταχρηcτικῶc. τὰ γὰρ πολλὰ αὐτῶν ἄψυχά ἐcτιν οἷον τὸ ξύλον, τὸ βέλοc, τὸ τεῖχοc· οὐ δεῖ δὲ τὰ ἄψυχα καλεῖν, ὁ γὰρ καλῶν διὰ τοῦτο καλεῖ τινα ἵνα ἐπιcτρέψῃ πρὸc αὐτόν· τὰ δὲ ἄψυχα πῶc ἔχει ἐπιcτρέφειν πρὸc τὸν καλοῦντα αὐτά; πρόcκειται «τὰ πολλὰ αὐτῶν» διὰ τὸ γύναιον καὶ παιδίον, ταῦτα γὰρ ἔμψυχά ἐcτιν.

Πᾶcα εὐθεῖα πληθυντικῶν τῶν οὐδετέρων εἰc ᾱ λήγει οἷον τὰ βήματα, τὰ ξύλα, τὰ δένδρα, τὰ φρέατα, τὰ μέτρα· εἰ δέ που εἰc η̄ εὑρεθῇ καταλήγουcα, γνῶθι ὅτι κατὰ κρᾶcίν ἐcτιν οἷον τὰ τείχεα τὰ τείχη, τὰ βέλεα τὰ βέλη. τὰ χρέα καὶ κλέα ἀπὸ τοῦ χρέεα καὶ κλέεα γέγονε κατὰ cυγκοπὴν τοῦ ε̄· οὔτε γὰρ δυνάμεθα λέγειν ὅτι κατὰ κρᾶcιν γέγονεν, ἐπειδὴ τὸ α cυνεcταλμένον ἔχει οἷον «παλαιγενέων κλέα φωτῶν» (Apoll. Rh. I 1). τὸ δὲ χαλκᾶ καὶ χρυcᾶ καὶ ὀcτᾶ καὶ κανᾶ μηδεὶc οἰέcθω ὡc ἀπὸ τοῦ χάλκεα καὶ χρύcεα καὶ ὀcτέα καὶ κάνεα γεγενῆcθαι κατὰ κρᾶcιν, ἐπειδὴ εἰc η ὤφειλε καταλήγειν, ὥcπερ βέλεα βέλη, τείχεα τείχη. ἀλλ' ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν ἑνικῶν ἐγένετο ἡ κρᾶcιc οἷον χάλκεον χαλκοῦν, χρύcεον χρυcοῦν, κάνεον κανοῦν, ὀcτέον ὀcτοῦν· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τῆc κεκραμένηc ἑνικῆc εὐθείαc ἐγένετο ἡ κλίcιc οἷον χαλκοῦν χαλκᾶ, χρυcοῦν χρυcᾶ, κανοῦν κανᾶ, ὀcτοῦν ὀcτᾶ.

Περὶ τῶν εἰc ῑ ληγόντων οὐδετέρων.

Choer. 373, 8: τὰ εἰc ῑ λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ τοc κλίνεται οἷον μέλι μέλιτοc, τὸ δὲ πέπερι καὶ τὸ cίνηπι καὶ τὸ κίκι (εἶδοc δέ ἐcτι

l. 10 διάλυcιν ἢ addit M. l. 15 has duas causas aclisias literarum nominum ex pluribus, quas profert Choerob., ab Herodiano propositas arbitror cf. Theogn. 120, 18 τὸ Πάcχα βάρβαρον, διὸ καὶ ἄκλιτον.

παρ' Αἰγυπτίοις ἐλαίου) καὶ τὸ κόμμι (κόμμι δέ ἐστι τὸ κομμίδιον) καὶ τὸ κιννάβαρι (ἔστι δὲ εἶδος βάμματος πυρροῦ, ἐξ οὗ γράφει ὁ βασιλεύς) καὶ τὸ στάχι (ὅπερ σημαίνει εἶδος πυρροῦ καὶ αὐτό) καὶ τὸ στίμμι (ὅπερ αἱ γυναῖκες κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίονται, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λαχᾶς καλεῖται) οὐκ ἔστιν Ἑλληνικὰ ἀλλὰ βάρβαρα, κλίνεται δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ōς οἷον πεπέριος σινήπιος κίκιος κόμμιος κινναβάριος στάχιος στίμμιος, Ἰωνικῶς διὰ τοῦ ε̄ καὶ ō, καὶ Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω ὥσπερ ὄφις ὄφιος καὶ ὄφεος καὶ ὄφεως. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τοῦ κόμμι εὑρέθη παρὰ Κρωβύλῳ ἡ δοτικὴ κόμμιδι, ὡς παρὰ τῆς κόμμιδος γενικῆς. ἔχει δὲ οὕτως·

τὸν πλακοῦντα κόμμιδι,
οὐ μέλιτι, διεκόσμει (Mein. fr. com. ed. min. p. 1171).

καὶ τοῦ πέπερι δὲ ἡ γενικὴ εὑρέθη διὰ τοῦ δος πεπέριδος παρὰ Θεοφράστῳ οἷον ὄξους ἔκχυσις καὶ πεπέριδος· τὸ δὲ κιννάβαρι καὶ ἀρσενικῶς εὑρέθη ὁ κιννάβαρις· εὕρηται γὰρ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἡ αἰτατικὴ «τὸν κιννάβαριν». εὑρέθη δὲ καὶ τὸ στίμμι θηλυκῶς λεγόμενον οἷον ἡ στίμμις στίμμεος ἰωνικῶς καὶ στίμμεως ἀττικῶς, ἡ αἰτιατικὴ στίμμιν οἷον Ἴων Ὀμφάλῃ

καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον.

καὶ ἀποροῦσί τινες λέγοντες, διατί μὲν ταῦτα βάρβαρα ὄντα καὶ μὴ ὄντα Ἑλληνικὰ κλίνεται, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν στοιχείων εἰρήκαμεν μὴ κλίνεσθαι ὡς βάρβαρα ἤγουν ὡς βαρβάρων εὑρήματα; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ διὰ τοῦτο μόνον εἰρήκαμεν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων μὴ κλίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, ὅτι διατί, ὥσπερ τὸ Ξέρξης βάρβαρον ὄνομα ὅμοιον γενόμενον τῷ Χρύσῃ καὶ Πέρσῃ ὁμοίως αὐτοῖς ἐκλίθη, Ξέρξου γὰρ ὡς Χρύσου καὶ Πέρσου, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ταῦτα, φημὶ δὴ τὸ πέπερι καὶ τὰ ὅμοια βάρβαρα ὄντα ὅμοια τῷ μέλιτι οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ τος ὁμοίως αὐτῷ; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι τῶν βαρβάρων καὶ ἐχόντων χαρακτῆρα Ἑλληνικὸν τὰ μὲν ἀναλόγως κλίνεται, τὰ δὲ οὔ. ἰδοὺ γὰρ ἔστι Μέμφις καὶ Ταμίαθις (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα πόλεων Αἰγύπτου)· καὶ τὸ μὲν Μέμφις ἀναλόγως κλίνεται, Μέμφιδος γὰρ ὥσπερ Θέτιδος· τὸ δὲ Ταμίαθις οὔ, Ταμιάθεως γάρ. — ἰστέον δὲ ὅτι μονήρές ἐστι τὸ μέλι διὰ τοῦ τος κλινόμενον, οὐκ ἔστι γὰρ εἰς ῑ λῆγον οὐδέτερον διὰ τοῦ τος κλινόμενον, εἰ μὴ τοῦτο μόνον καὶ τὰ παρ' αὐτὸ δηλονότι σύνθετα οἷον ἀπόμελι ἀπομέλιτος, ὀξύμελι ὀξυμέλιτος, εὐκρατόμελι εὐκρατομέλιτος, οἰνόμελι οἰνομέλιτος· τὸ λιπόπατρι τοῦ λιποπάτριδος καὶ τὸ φυγόπολι τοῦ φυγοπόλιος καὶ τὸ τί τινός τῶν ἀρσενικῶν τὴν κλίσιν ἐφύλαξε, φημὶ δὲ τοῦ ὁ λιπόπατρις τοῦ λιποπάτριδος καὶ τοῦ ὁ φυγόπολις τοῦ φυγοπόλιος καὶ τοῦ ὁ τίς τοῦ τινός.

---

l. 14 παρὰ Θ. — πεπέριδος addit M. l. 18 στίμμεος — οἷον addit M. l. 20 cf. An. Ox. II 413, 1.

Choer. 375, 3: δεῖ γινώςκειν ὅτι ἐςτί τινα εἰς ῑ λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ πεπονθότα, ἅπερ ἄκλιτά ἐςτιν οἷον τὸ ἄλφι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἄλφιτον γέγονε κατὰ ἀποκοπήν, καὶ τὸ ἔρι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔριον γέγονε ὁμοίως κατὰ ἀποκοπήν, καὶ τὸ κρῖ

κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας (Ε 196),

ὅπερ ἀπὸ τοῦ κρῖμνον γέγονεν ὁμοίως κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τὸ τρόφι, ὃ cημαίνει τὸ εὔτραφὲς

πολλῶν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται (Λ 307),

ἀπὸ τοῦ τρόφιμον γέγονε κατὰ ἀποκοπήν.

Περὶ τῶν εἰς ῡ οὐδετέρων.

Choer. 375, 27: τὰ εἰς ῡ λήγοντα οὐδέτερα, δηλονότι μονογενῆ, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγεται, διὰ τοῦ εος κλίνεται οἷον ἄςτυ ἄςτεος, πῶϋ πώεος (cημαίνει δὲ τὸ ποίμνιον)· cεcημείωται τὸ νᾶπυ νάπυος, ὅτι μακρᾷ παραληγόμενον οἷον ὡς παρὰ Ἀριςτοφάνει (Eq. 631)

κἄβλεψε νᾶπυ καὶ τὰ μέτωπ᾿ ἀπέςπαςεν

οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ εος, ἀλλὰ διὰ τοῦ ῠ (cημαίνει δὲ τὸ cίνηπι)· εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγεται, διὰ τοῦ ῠ κλίνεται, τουτέςτι προςθέςει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ῠ οἷον γόνυ γόνυος. τὸ δὲ γουνός καὶ δουρός δύναται καὶ μόνον καθ᾿ ὑπέρθεςιν τοῦ ῡ γενέςθαι ἀπὸ τοῦ γόνυος καὶ δόρυος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ γοῦνας γούνατος καὶ δοῦρας δούρατος κατὰ ςυγκοπὴν γουνός καὶ δουρός. καὶ ἰςτέον ὅτι κρεῖττόν ἐςτι κατὰ ςυγκοπὴν αὐτὰ λέγειν ἤπερ καθ᾿ ὑπέρθεςιν τοῦ ῡ. ἐὰν γὰρ δῶμεν αὐτὰ καθ᾿ ὑπέρθεςιν τοῦ ῡ γεγενῆςθαι, δηλονότι καὶ ςυναίρεςις τοῦ ο καὶ ῠ παρακολουθεῖ εἰς τὴν ου δίφθογγον, καὶ δηλονότι βαρύνεςθαι ὤφειλεν, ὥςπερ τὸ λάαος λᾶος καὶ κέαρος κῆρος καὶ ἔαρος ἦρος· εἰ δὲ κατὰ ςυγκοπὴν αὐτὰ δῶμεν γενέςθαι, ὀξύνεται ὁμοίως τῷ πατέρος πατρός, μητέρος μητρός, ἀνέρος ἀνδρός.

Εἴρηται καὶ δορός καὶ δουρός καὶ δούρατος καὶ δόρατος καὶ δόρεος καὶ πέντε ἔχει δοτικὰς τὸ δόρυ δούρατι, δουρί, δόρει, δόρατι, δορί. ἡ δούρατι καὶ δόρατι πρόδηλος καὶ ἡ δουρί καὶ δορί πεπονθυῖα. ἡ δόρει παρ᾿ Αἰςχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι (fort. Μέμνονι) «ςὺν δόρει ςτρατόν». ἔςτιν ἡ εὐθεῖα δόρυ «δόρυ δ᾿ ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει» (Ν 442) καὶ ὡς πῶϋ πώεος γενική, δοτικὴ πώει, δόρυ δόρεος δόρεϊ ςυναλοιφῇ δόρει. ἡ δὲ δουρί οἷον παρ᾿ Ἀλκμᾶνι «δουρὶ ξυςτῷ μέμηνεν Αἴας» παρὰ τὴν δοῦρας εὐθεῖαν, ἐπεὶ ἀνάλογός ἐςτιν ὁμοίων παράθεςις. ἔχει δὲ αὕτη ἡ εὐθεῖα ὁμοίων παράθεςιν κέρας καὶ τέρας. οὗ πληθυντικὸν ἀνάλογον

---

l. 27 cf. E. M. 497, 31, Mon. 34, 20. l. 28 quae de genetivo proposui, sunt ex Mon. 35, 4, ubi additur: ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωςα, quibus verbis hic περὶ κλίςεως liber significari videtur. De dativo ex Ep. Cr. I 122 locum adieci, ut emendatus est a Lehrsio ad Herod. p. 118 Alcmanis loco ex Choer. 377, 3 apposito et Aristophanis Achaeique testimoniis ex eodem p. 376, 19 adiectis (de Sophoclis vel potius Achaei fragmento cf. Nauck fragm. tragicorum p. 176 et 584,

δούρατα «δούρατα δ' αἴ κ' ἐθέληϲθα καὶ ἓν καὶ εἴκοϲι δήειϲ» (Ν 260), ἡ γενικὴ δούρατοϲ καὶ ἐν ϲυγκοπῇ δουρόϲ ὑφέϲει τοῦ ῡ δορόϲ

ἐναντίον δορὸϲ
ὀρνύμενοϲ Ἀχιλλέωϲ

καὶ ἡ δοτικὴ «ϲὺν δορὶ ϲὺν ἀϲπίδι», ὅπερ Ἀριϲτοφάνηϲ παρενυφαίνει ἐν Εἰρήνῃ (355) ἐν Μώμῳ Σοφοκλέουϲ (scr. Ἀχαιοῦ) προκείμενον. αἱ δὲ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δόρ καὶ δούρ, ἀφ' οὗ δορόϲ καὶ δουρόϲ, κακίζονται.

Choer. 377, 11: τὰ γόνυα καὶ δόρυα γίνεται καθ' ὑπερβιβαϲμὸν τοῦ ῡ γοῦνα καὶ δοῦρα. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γούνατοϲ καὶ δούρατοϲ γενέϲθαι κατὰ ἀποκοπὴν τῆϲ τοϲ ϲυλλαβῆϲ γοῦνα καὶ δοῦρα.

Περὶ τῶν εἰϲ ον οὐδετέρων.

Choer. 377, 24: τὰ εἰϲ ον οὐδέτερα εἰϲ ου ἔχει τὴν γενικὴν οἷον μέτρον μέτρου, ξύλον ξύλου, δένδρον δένδρου, πλέθρον πλέθρου. τὸ γὰρ βέλτιον βελτίονοϲ καὶ κρεῖττον κρείττονοϲ ἀπὸ τοῦ ὁ βελτίων τοῦ βελτίονοϲ καὶ ὁ κρείττων τοῦ κρείττονοϲ ἀρϲενικοῦ γέγονε καὶ δηλονότι τὴν τῶν ἀρϲενικῶν κλίϲιν ἐφύλαξεν.

Περὶ τῶν εἰϲ αρ οὐδετέρων.

Choer. 380, 21: τῶν εἰϲ αρ οὐδετέρων τὰ μὲν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον τὸ δέλεαρ τοῦ δελέατοϲ, τὸ ὄνειαρ τοῦ ὀνείατοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ ὄνειαρ τὸ ὀφελοῦν καὶ τὸ βρῶμα), ἄλειφαρ ἀλείφατοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ ἄλειμμα

ἀλείφατοϲ ἐννεώροιο [C 351]),

κάρηαρ καρήατοϲ καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν κάρητοϲ, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ

κὰδ δὲ κάρητοϲ
οὔλαϲ ἧκε κόμαϲ (ψ 157).

---

qui etiam pro παρεμφαίνει emendavit παρενυφαίνει). Choeroboscus δόρει repetit a nominativo δόροϲ, quae altera forma sit nominativi δόραϲ pariter atque δέροϲ γῆροϲ alterae speciei nominativorum δέραϲ et γῆραϲ fortasse magis ex Herodiani sententia, si quidem is canon, quem Choer. proponit, Herodiani est, secundum quem μακροπαράληκτα εἰϲ ῡ per εοϲ, βραχυκατάληκτα per ῠοϲ flectuntur. Dativi γόνυϊ et δόρυϊ, quos affert Choeroboscus, ab ipso ex analogia ficti videntur. — Περὶ τοῦ δάκρυ πῶϲ κλίνεται, inquit Choerob. 376, 24, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἡρωδιανοῦ μαθηϲόμεθα. Eius doctrina continetur in Ep. Cr. I 120, 31: ἔϲτιν ἡ εὐθεῖα δάκρυον καὶ δάκρυ. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ δάκρυον κατὰ ἀποβολήν, ἀλλὰ κατὰ ϲχηματιϲμὸν χρῆται ὁ ποιητήϲ «βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν» (δ 198) (cf. περὶ παθῶν in E. M. 246, 8 et Zonar. 470 δάκρυ οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ δάκρυον κατ' ἀποκοπήν, ἀλλὰ κατὰ ϲχηματιϲμόν, ἔϲτι γὰρ ἀπὸ ϲυνθέτου λέξιϲ ἁπλῆ. ἔϲτι γὰρ ἀρίδακρυϲ ἀρίδακρυ καὶ δάκρυ). τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρεοϲ δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα, τοῦτο κατὰ ϲυναλοιφὴν γέγονε δάκρη «ἔνθα δάκρη». ἀπὸ δὲ τοῦ δάκρυον δάκρυα. τὸ δὲ δάκρυϲιν οὐκ ἀπὸ τοῦ δάκρυ, δάκρεϲι γὰρ ἂν ἦν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ δακρύοιϲ κατὰ μεταπλαϲμὸν ὡϲ προβάτοιϲ πρόβαϲιν, ἐγκάτοιϲ ἔγκαϲι, πετάλοιϲ πέταλϲιν «ἐν ἠρινοῖϲ πέταλϲι». Etiam haec extrema de δάκρυϲι ex δακρύοιϲ per metaplasmum nato Herodiani est, ut ex exemplis appositis elucet et recte se habet, si δάκρεοϲ genetivus est ut πώεοϲ ἄϲτεοϲ. Quare Lobeckio El. II 293 Epimeristam perperam interpretatum esse contendenti non adstipulor.

τῶν δὲ διϲυλλάβων τὰ μὲν φύϲει μακρᾷ παραληγόμενα διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον ἦμαρ ἤματοϲ, εἶδαρ εἴδατοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ βρῶμα), ἧπαρ ἥπατοϲ, οὖθαρ οὔθατοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν μαζόν)· τὰ δὲ βραχείᾳ ἢ θέϲει μακρᾷ παραληγόμενα διὰ τοῦ ροϲ κλίνεται οἷον θέναρ θέναροϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ κοῖλον τῆϲ χειρόϲ, παρὰ τὸ θένειν ἤγουν τύπτειν), ὕπαρ ὕπαροϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ ἀληθινὸν ἐνύπνιον, ἤγουν τὴν λεγομένην ὀπταϲίαν), ἔαρ ἔαροϲ, κέαρ κέαροϲ (ϲημαίνει δὲ τὴν ψυχήν), καὶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε καὶ α εἰϲ η ἦροϲ καὶ κῆροϲ, νέκταρ νέκταροϲ (τὸ τῶν θεῶν πόμα), ἄλκαρ ἄλκαροϲ (ϲημαίνει δὲ τὴν βοήθειαν). ϲεϲημείωται τὸ φρέαρ τοῦ φρέατοϲ καὶ ϲτέαρ ϲτέατοϲ, ὅτι βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη (ϲτέαρ δέ ἐϲτι τὸ λίποϲ), περὶ ὧν ἔϲτιν εἰπεῖν, μήποτε φρεῖαρ καὶ ϲτεῖαρ ἦν καὶ ὡϲ ἔχοντα φύϲει μακρὰν τὴν παραλήγουϲαν διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη οἷον ϲτείατοϲ καὶ φρείατοϲ, ἐξ οὗ τὸ «φρείατα μακρὰ νάουϲι» (Φ 197), καὶ λοιπὸν ἀποβληθέντοϲ τοῦ ι, ἔμεινεν ἡ αὐτὴ κλίϲιϲ.

Choer. 381, 23: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι τοῦτο περὶ τῶν εἰϲ αρ οὐδετέρων τῶν κλινομένων διὰ τοῦ τοϲ, ὅτι οὐδεμία μετουϲία ἐϲτὶ τῶν ἀμεταβόλων μετὰ τοῦ τ, ὥϲτε κλίνεϲθαι αὐτὰ διὰ τοῦ τ· ὤφειλεν γὰρ καὶ ταῦτα φυλάξαι τὸ ἀμετάβολον ἐν τῇ γενικῇ. ἀμετάβολα γὰρ λέγεται παρὰ τὸ μὴ μεταβάλλεϲθαι ἐν τοῖϲ μέλλουϲι τῶν ῥημάτων μηδὲ ἐν ταῖϲ κλίϲεϲι τῶν ὀνομάτων οἷον κείρω κερῶ, φθείρω φθερῶ, Πλάτων Πλάτωνοϲ, Ἕκτωρ Ἕκτοροϲ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι ἀπὸ τῆϲ εἰϲ ϲ καταλήξεώϲ ἐϲτιν ἡ κλίϲιϲ τούτων οἷον ὡϲ ἀπὸ τοῦ ὄνειαϲ καὶ δέλεαϲ καὶ φρέαϲ καὶ ϲτέαϲ, ὥϲπερ κρέαϲ κρέατοϲ καὶ γῆραϲ γήρατοϲ, ὥϲτε ἑτερόκλιτα αὐτὰ εἶναι.

Τὰ εἰϲ αρ οὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ω ἄκλιτά ἐϲτιν οἷον μῶμαρ ὁ μῶμοϲ, βῶμαρ ὁ βωμόϲ, νῶκαρ ἡ ϲτέρηϲιϲ τῆϲ ψυχῆϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ωρ οὐδετέρων.

Choer. 382, 26: τὰ εἰϲ ωρ οὐδέτερα διὰ τοῦ ροϲ κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν οἷον τέκμωρ τέκμωροϲ (τὸ ϲημεῖον), ἔλδωρ ἔλδωροϲ (τὸ ἐπιθύμημα), ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ε γίνεται ἐέλδωρ τριϲυλλάβωϲ, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ «τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ» (Α 41), ἕλωρ ἕλωροϲ (τὸ ἕλκυϲμα καὶ ϲπάραγμα, ἐξ οὗ τὸ «ἑλώρια τεῦχε κύνεϲϲιν)», πλὴν τοῦ ὕδωρ ὕδατοϲ, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη, καί ἐϲτιν ἑτερόκλιτον· ἡ γὰρ κλίϲιϲ αὐτοῦ ὡϲ ἀπὸ τῆϲ εἰϲ αϲ καταλήξεώϲ ἐϲτιν οἷον ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ὕδαϲ ὕδατοϲ, ὥϲπερ κρέαϲ κρέατοϲ, γῆραϲ γήρατοϲ. τοιοῦτόν ἐϲτι καὶ τὸ ϲκώρ (ὃ ϲημαίνει τὸ ἀφόδευμα), τούτου γὰρ ἡ γενικὴ ϲκατόϲ ἐϲτιν ἑτεροκλίτωϲ, ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ϲκάϲ εὐθείαϲ τῆϲ μὴ εἰρημένηϲ. ἐγένετο δὲ ἑτερόκλιτον τὸ ὕδωρ ὕδατοϲ διὰ τοιαύτην

l. 16 cf. Choer. 544, 20, Ep. in Psalm. 3, 15, E. M. 491, 20 et fr. 46.
l. 26 Herod. ἐν τῷ περὶ τοῦ ὕδωρ μονοβίβλῳ fr. 2.

αἰτίαν· κανὼν ἔστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀπαθὲς βραχυκατάληκτον θέλει εἶναι, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ πούς καὶ τῆς εἰς ωρ καταλήξεως. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· τὸ κρέας, τὸ τεῖχος, τὸ ποίημα, τὸ νόημα, τὸ δένδρον, τὸ ξύλον, τὸ δέλεαρ, τὸ ἧπαρ, τὸ μέλι. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸ πᾶν καὶ πῦρ· ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπὲρ μίαν συλλαβήν. πρόσκειται «ἀπαθὲς» διὰ τὸ βοῶν, τὸ ποιοῦν, τὸ ὀστοῦν, ταῦτα γὰρ ἀπὸ κράσεως ἔχει τὴν μακράν, ἀπὸ γὰρ τοῦ βοάον καὶ τοῦ ποιέον καὶ τοῦ ὀστέον ἐστίν. ἔτι πρόσκειται «ἀπαθές» διὰ τὸ κάρη, καὶ τοῦτο γὰρ ἀπὸ πάθους ἔχει τὴν μακροκατάληξιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρηνον γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν καὶ οὐ καταλήγει φύσει εἰς η̄. πρόσκειται «χωρὶς τῶν παρὰ τὸ πούς» διὰ τὸ δίπουν καὶ τρίπουν· ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ. πρόσκειται «χωρὶς τῆς εἰς ωρ καταλήξεως» διὰ τὸ τέκμωρ καὶ ἔλδωρ καὶ ὕδωρ, ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ. ἐπειδὴ οὖν παράλογός ἐστιν αὕτη ἡ κατάληξις, φημὶ δὴ ἡ εἰς ω̄ρ διὰ τὴν μακροκαταληξίαν, τούτου χάριν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐκλίθη, ἀλλ' ἐγένετο ἡ κλίσις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς εἰς α̅ς̅ καταλήξεως, ὥσπερ γὰρ κρέας κρέατος, γῆρας γήρατος, οὕτω καὶ ὕδας ὕδατος, καὶ ἔστι λοιπὸν ἑτερόκλιτον. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἡ εἰς ο̅ς̅ εὐθεῖα. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ γῆρας γῆρος καὶ ἀπὸ τοῦ δέρας δέρος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ὕδας εὐθείας, ἐξ ἧς ἡ γενικὴ ὕδατος, γίνεται ὕδος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήτειρα κάμινος.

ἔχομεν δὲ καὶ δοτικὴν διὰ τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. 61)

γαῖαν ὕδει φύρειν,

ὡς ἀπὸ τῆς ὕδος εὐθείας, ὥσπερ τὸ τεῖχος τῷ τείχει.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, τί διαφέρει τὰ εἰς ω̄ρ οὐδέτερα τῶν εἰς ωρ ἀρσενικῶν. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τοῦτο διαφέρει, καθὸ τὰ μὲν ἀρσενικὰ βαρύτονα ὄντα μὴ ἔχοντα τὸ λ̄ τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον Ἕκτωρ Ἕκτορος, Μέντωρ Μέντορος, Νέστωρ Νέστορος· τὰ δὲ εἰς ω̄ρ οὐδέτερα φυλάττει τὸ ω̄ κατὰ τὴν γενικὴν οἷον τέκμωρ τέκμωρος, ἔλωρ ἔλωρος, ἔλδωρ ἔλδωρος. καὶ ἀποροῦσί τινες λέγοντες, διατί τὰ εἰς ω̄ρ οὐδέτερα οὐ τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ, ὥσπερ τὰ εἰς ωρ ἀρσενικά· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε οὐδέτερον μονογενὲς ἔχει τὴν παραλήγουσαν τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς ἥττονα χρόνον ἔχουσαν τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας οἷον βῆμα βήματος, μέλι μέλιτος, γόνυ γόνυος, ἄστυ ἄστεος, κρέας κρέατος, τεῖχος τείχεος, φῶς φωτός, ὡς ὠτός· χωρὶς τοῦ πῦρ πυρός (τοῦτο γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνει τὸ υ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ συστέλλει αὐτό), καὶ χωρὶς τοῦ ὕδωρ ὕδατος (καὶ τοῦτο γὰρ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς, τῆς εὐθείας μακροκαταληκτούσης). τοῦτο δὲ ἑτερόκλιτον εἰρήκαμεν, ὡς

l. 25 adnotamentum de heteroclisia voc. ὕδωρ transiit in E. M. 776, 15, de ὕδος E. M. 549, 54.

ἀπὸ τῆς ὕδας εὐθείας. πρόσκειται «μονογενῆ» διά τὸ πᾶν παντός, τοῦτο γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ φύσει μακρὸν ἔχει τὸ α̅, ἐν δὲ τῇ γενικῇ θέσει μακρόν· τὸ δὲ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ θέσει μακροῦ. τούτου χάριν τὰ εἰς ωρ οὐδέτερα οὐ τρέπει τὸ ω̅ εἰς τὸ ο̅ ἐν τῇ γενικῇ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς τῶν μονογενῶν οὐδετέρων ἥττονα χρόνον ἔχουσα τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας.

Περὶ τῶν εἰς α̅ς̅ οὐδετέρων.

Choer. 385, 11: πάντα τὰ εἰς α̅ς̅ λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ τ̅ο̅ς̅ κλίνεται οἷον πέρας πέρατος, κρέας κρέατος, γέρας γέρατος, οὖας οὔατος, ἐκ δὲ τούτου γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ̅ ὄας καὶ κατὰ κρᾶσιν οὖς καὶ κατὰ Δωριεῖς ὦς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὖς ἄκλιτόν ἐστι· τὸ γὰρ

Ἄντιφον αὖτε παρ' οὖς ἔλασε ξίφει (Λ 109)

ἀντὶ τῆς παρὰ τὸ οὖς ὑπάρχον αἰτιατικῆς οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, οὐδὲ γὰρ ἐκλίθη, ἀλλ' ὡμοφώνησε τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ. τὰ γὰρ οὐδέτερα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν καὶ αἰτιατικὴν οἷον τὸ βῆμα τοῦ βήματος τῷ βήματι τὸ βῆμα ὦ βῆμα, τὸ ξύλον τοῦ ξύλου τῷ ξύλῳ τὸ ξύλον ὦ ξύλον. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ οὖς ἄκλιτόν ἐστι. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· οὐδὲν οὐδέτερον εἰς ο̅υ̅ς̅ λήγει εἰ μὴ μόνον τὸ οὖς. ἐπειδὴ οὖν τοῦτο, φημὶ δὲ τὸ οὖς, οὐκ ἔσχεν ἄλλο ὅμοιον, εἰκότως ὡς μὴ ἔχον τί μιμήσασθαι, ἄκλιτον ἔμεινεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δέμας ἄκλιτόν ἐστι. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐστὶν ἄκλιτον. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· οὐδὲν εἰς α̅ς̅ οὐδέτερον ἔχει πρὸ τοῦ α τὸ μ̅ οἷον γῆρας, κῶας, κρέας, τέρας. ἐπειδὴ οὖν τὸ δέμας εἰς ας ἐστὶν οὐδέτερον καὶ ἔχει πρὸ τοῦ α̅ τὸ μ, εἰκότως ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινε.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὐδὲν εἰς α̅ς̅ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔστιν οὐδέτερον, ὅθεν τὸ καρήατος οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρηας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κάρηαρ.

Ἰστέον ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἐν Κηδαλίωνι σατυρικῷ φησι

καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατος

ἀντὶ τοῦ δέους καὶ παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶν «τὰ δέατα περιτεταμένα». ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. ὅτε Ξενοφάνης φησὶν

ἁγνὸν ἐνὶ σπεάτεσσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ.

ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται σπέας. ἡ γὰρ ἀναλογία ὡς ἀπὸ τοιούτων εὐθειῶν τὰς κλίσεις λαμβάνει, οὐκ οὐσῶν μέντοι ἐν χρήσει Ἑλλήνων. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ κτεάτεσσιν

ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε (α 218)

μεταπλασμοῦ ἔχεται ἐκ τῆς κτεάτοις δοτικῆς.

l. 10 verba ἐκ δὲ τούτου — Δωριεῖς ὦς pro Choerobosci verbis καὶ κατὰ συγκοπὴν οὖς inserui ex Herod. περὶ παθῶν in E. M. 639, 1 cf. Ep. Cr. I 116, 16 et Mon. 14, 24 τοῦ οὖς οὐ ζητητέον τὴν κλίσιν, de δέμας Mon. 29, 26. l. 26 Ep. Cram. I 251, 17, E. M. 491, 22. l. 28 Mon. 30, 25 cf. Lehrs ad h. l.

Choer. 386, 1: ἰςτέον δὲ ὅτι, ὡς εἴρηται, πάντα τὰ εἰς ας λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον γέρας γέρατος, δέρας δέρατος, κέρας κέρατος, κρέας κρέατος. καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ας λήγοντα οὐδέτερα πέφυκε πολλάκις γίνεςθαι καὶ εἰς ος οἷον δέρας δέρος, κῶας κῶος, γῆρας γῆρος, τὰ δὲ εἰς ος οὐδέτερα διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον βέλος βέλεος, τεῖχος τείχεος, εἰκότως καὶ ταῦτα τὰ εἰς ας οὐδέτερα ἔςχεν ἀφορμὴν ὡς γινόμενα καὶ εἰς ος τοῦ ἔχειν διὰ καθαροῦ τοῦ ος τὴν γενικήν, καὶ τούτου χάριν ἀποβάλλουςι τὸ τ οἱ Ἴωνες οἷον κρέατος κρέαος, γήρατος γήραος, κέρατος κέραος· καὶ λοιπὸν οἱ Ἀττικοὶ ςυναιροῦςι τὸ α καὶ ο εἰς ω καὶ λέγουςι τοῦ κρέως, τοῦ γήρως καὶ δέρως βαρυτόνως. δι' ὅλου δὲ τοῦτο τὸ ςχῆμα, φημὶ δὲ τὸ ἀποβάλλεςθαι τὸ τ Ἰωνικῶς καὶ κρᾶςιν παρακολουθεῖν τῶν φωνηέντων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φυλάττεται καὶ ἐν ταῖς γενικαῖς καὶ ἐν ταῖς δοτικαῖς, ἡ γὰρ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ ὡμοφώνηςαν τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ, μόνη δὲ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν οὐδὲν τοιοῦτον πάςχει, οὐκ ἀποβάλλει γὰρ τὸ ἴδιον ςύμφωνον καὶ ποιεῖ ςυναίρεςιν τῶν φωνηέντων. ἰςτέον δὲ ὅτι ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἡ ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐδετέρων μίαν ἔχει φωνὴν παρὰ πάςαις ταῖς διαλέκτοις οἷον κρέαςι γέραςι κέραςι, τουτέςτι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς Ἴωςι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Choer. 389, 26: καὶ ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι διὰ ποίαν αἰτίαν οὐκ ἀποβάλλουςι τὸ ςύμφωνον οἱ Ἴωνες ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, καὶ παρακολουθεῖ ςυναίρεςις τῶν φωνηέντων Ἀττικῶς ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώςεων. καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ εἰ ἀπεβλήθη τὸ ςύμφωνον καὶ παρηκολούθηςε ςυναίρεςις τῶν φωνηέντων, ἤμελλε ςυνεμπίπτειν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν οἷον κρέατι κρέαϊ κρέᾳ, ὅπερ ἐςτὶν ἄτοπον. τούτου χάριν ἐπὶ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν οὐκ ἀποβάλλουςι τὸ ςύμφωνον οἱ Ἴωνες καὶ ποιοῦνται ςυναίρεςιν οἱ Ἀττικοὶ τῶν φωνηέντων. ἄλλως τε δὲ πᾶςα δοτικὴ πληθυντικῶν εἰς ι λήγουςα θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ι τὸ ς ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ· ἐνεργείᾳ μὲν οἷον Αἴαςι, βήμαςι, λέβηςιν, δυνάμει δὲ οἷον Φοίνιξι, Πέλοψι, λαίλαψι. τούτου οὖν χάριν ἐπὶ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν οὐκ ἀποβάλλουςιν οἱ Ἴωνες τὸ ςύμφωνον καὶ ποιοῦνται ςυναίρεςιν οἱ Ἀττικοὶ τῶν φωνηέντων.

Choer. 386, 30: ἀποροῦςι δέ τινες λέγοντες, διατί ἐπὶ τῶν εἰς α ληγόντων οὐδετέρων μὴ ποιοῦςιν οἱ Ἴωνες ἀποβολὴν τοῦ τ κατὰ τὴν γενικὴν καὶ κρᾶςιν τῶν φωνηέντων οἱ Ἀττικοὶ οἷον βῆμα βήματος καὶ βήμως, ὥςπερ κρέατος καὶ κρέως. καὶ ἔςτιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ὅτι τὰ εἰς ας λήγοντα οὐδέτερα πέφυκε γίνεςθαι καὶ εἰς ος οἷον γῆρας γῆρος, δέρας δέρος, κῶας κῶος. καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ος οὐδέτερα διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον βέλος βέλεος, τεῖχος τείχεος, εἰκό-

l. 19 cf. Ep. Cr. I 251, 21, E. M. 257, 9 δέρος τὸ κῴδιον· αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἤτοι Ἰωνικαί εἰςιν ἢ Δωρικαὶ οἷον δέρος κῶος ἀπὸ τοῦ δέρας κῶας cf. etiam Tzetzes ad Hesiod. Opp. v. 61.

τως καὶ ταῦτα ἔςχεν ἀφορμὴν ὡς γινόμενα καὶ εἰς ο̅ς̅ τοῦ ἔχειν καθαρὰν γενικήν. τὰ δὲ εἰς ᾱ λήγοντα οὐδέτερα, ἐπειδὴ οὐ γίνεται καὶ εἰς ο̅ς̅, τούτου χάριν ὡς μὴ ἔχοντά τι μιμήςαςθαι οὐκ ἀποβάλλει τὸ τ̅ Ἰωνικῶς κατὰ τὴν γενικὴν καὶ κρᾶςιν ποιεῖ τῶν φωνηέντων Ἀττικῶς.

Choer. 388, 4: ἰςτέον ὅτι τῷ κρέατι κοινῶς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ̅ Ἰωνικῶς γίνεται τῷ κρέαϊ καὶ κατὰ cυναίρεςιν τοῦ ᾱ καὶ ῑ εἰς τὴν ᾳ̅ δίφθογγον γίνεται τῷ κρέᾳ Ἀττικῶς. ἰςτέον δὲ ὅτι ἅμα cυναίρεςις ἐγένετο ἅμα καὶ ἔκταςις, διὸ καὶ τὸ ῑ ἀνεκφώνητόν ἐςτι· τὸ γὰρ ῑ ἡνίκα εὑρεθῇ ἢ μετὰ τοῦ η̅ ἢ μετὰ τοῦ ω̅ ἢ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐν μιᾷ cυλλαβῇ, ἀνεκφώνητον εὑρίςκεται οἷον τῷ Χρύςῃ, τῷ coφῷ, τῇ Μηδείᾳ.

Ἄξιον δέ ἐςτι ζητῆςαι, διατί ὥςπερ ἐπὶ τοῦ κρέαϊ καὶ γήραϊ γίνεται κατὰ cυναίρεςιν τοῦ ᾱ καὶ ῑ εἰς τὴν ᾳ̅ δίφθογγον κρέᾳ καὶ γήρᾳ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τοῦ ναῒ καὶ γραῒ γίνεται κατὰ cυναίρεςιν νᾷ καὶ γρᾷ. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· πᾶςα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ῑ ἀνεκφώνητον λήγουςα τὴν γενικὴν ἔχει ἰςοςύλλαβον τῇ εὐθείᾳ οἷον τῷ κοχλίᾳ ὁ κοχλίας τοῦ κοχλίου, τῷ coφῷ ὁ coφός τοῦ coφοῦ, τῇ μνᾷ ἡ μνᾶ τῆς μνᾶς, τῷ γήρᾳ τὸ γῆρας τοῦ γήρως, τῷ κρέᾳ τὸ κρέας τοῦ κρέως· τὸ γὰρ κρέαος καὶ γήραος πρὸς τὸ κρέαϊ καὶ γήραϊ ἐςτιν. εἰ οὖν ἐγένετο ταῦτα κατὰ cυναίρεςιν, ἤμελλον ἔχειν τὸ ῑ ἀνεκφώνητον, ὅπερ ἐςτὶν ἄτοπον, οὐδὲ γὰρ ἔχει ἰςοςύλλαβον τὴν γενικὴν τῇ εὐθείᾳ, ὡς ναῦς ναός, γραῦς γραός. τούτου οὖν χάριν οὐ cυναιρεῖται ταῦτα κατὰ τὴν δοτικήν, ἵνα μὴ εἰς ῑ ἀνεκφώνητον λήγῃ κατὰ τὴν δοτικὴν καὶ ἔχῃ τὴν γενικὴν περιττοςύλλαβον τῆς εὐθείας.

Choer. 388, 34: τὸ κρεοῖν ἀπὸ τοῦ κρεάοιν γέγονε κατὰ κρᾶςιν τοῦ ᾱ καὶ τῆς ο̅ι̅ διφθόγγου εἰς τὴν οι δίφθογγον, διὸ καὶ περιςπᾶται. ἐὰν δὲ θελήςωμεν λέγειν ὅτι κρᾶςις παρηκολούθηςε τοῦ ᾱ καὶ ο̅ εἰς τὸ ω̅, ὀφείλει διὰ τοῦ ω̅ γενέςθαι τοῖν κρεῷν προςγραφομένου τοῦ ῑ· ἡ δὲ παράδοςις διὰ τῆς ο̅ι̅ διφθόγγου ἐπίςταται τὴν λέξιν.

Τὸ κρέα ἀπὸ τοῦ κρέαα γέγονε κατὰ κρᾶςιν τῶν δύο αα εἰς ἓν ᾱ μακρόν, ὥςπερ Ναυςικάα Ναυςικᾶ, τὸ γὰρ «κρέα λυγκὸς ἔταμνε» (Callim. Dian. 88) ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε κατὰ cυγκοπὴν τῆς ατ cυλλαβῆς, cυνεςταλμένον γὰρ ἔχει τὸ α̅.

Περὶ τῶν εἰς ος οὐδετέρων.

Choer. 390, 30: τὰ εἰς ο̅ς̅ οὐδέτερα, δηλονότι ὀνόματα, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τεῖχος τείχους, βέλος βέλους, βάθος βάθους, πέλαγος πελάγους, ἦθος ἤθους, ψεῦδος ψεύδους, cτέφος cτέφους. πρόςκειται ἐν τῷ κανόνι «δηλονότι ὀνόματα» διὰ τὰς μετοχάς. αὗται

l. 10 cf. Il. Pr. Λ 385: κέρα ἀγλαέ: cὺν τῷ ῑ ἔγραψάν τινες τὸ κέρα, ἵνα ᾖ δοτική, ὁμοίως τῷ «δέπᾳ μελιηδέος οἴνου» (γ 46, nunc δέπας) καὶ «γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ» (λ 136). οὕτως δὲ καὶ δοκεῖ ἐπικρατεῖν ἡ παράδοςις, ὡς καὶ Ἀλεξίων ἀξιοῖ. οἱ δὲ cυνέςτειλαν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον κτλ. cf. Lob. El. II 300 seqq.

γὰρ διὰ τοῦ τος κλίνονται οἷον τὸ τετυφός τοῦ τετυφότος, τὸ πεποιηκός τοῦ πεποιηκότος, τὸ λελαληκός τοῦ λελαληκότος, ὁμοίως τοῖς ἰδίοις ἀρσενικοῖς, ὥσπερ ὁ τετυφώς τοῦ τετυφότος, ὁ πεποιηκώς τοῦ πεποιηκότος, ὁ λελαληκώς τοῦ λελαληκότος.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὄφελος ἄκλιτόν ἐστι· καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διατί ἐστιν ἄκλιτον. ἔστι δὲ εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὰ διὰ τοῦ ελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οὐκ ἔστιν οὐδέτερα οἷον ζάφελος (ὁ μεγαλωφελής), ἄγγελος, πέμπελος (σημαίνει δὲ τὸν πολλῶν ἐνιαυτῶν ὄντα), τὰ γὰρ διὰ τοῦ ελος οὐδέτερα δισύλλαβά ἐστιν οἷον τέλος, σκέλος. ἐπειδὴ οὖν τὸ ὄφελος διὰ τοῦ ελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχον καὶ οὐδέτερόν ἐστιν, εἰκότως ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἔμεινεν ἄκλιτον.

Ἰστέον δὲ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ οὐδέποτε εὑρίσκεται ἡ γενικὴ τῶν εἰς ος οὐδετέρων εἰς ους καταλήγουσα ἀλλ' ἢ εἰς ευς οἷον Ἐρέβευς, θάρσευς

τοίου μὲν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας (Ρ 573),

ἢ ἐντελῶς, ἤγουν διὰ τοῦ εος οἷον βέλεος

βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή (Ν 251),

στήθεος

ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει (Γ 221),

τείχεος

λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτήν, τείχεος ἐκτός (Ι 67),

ἄχεος

τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα (Ρ 591).

δύο δὲ μόνας γενικὰς ἐποίησεν εἰς ους, ἐπὶ τῶν εἰς ος δηλονότι οὐδετέρων, τὸ

χλωροὶ ὑπὸ δείους (Ο 4)

ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δέους καὶ

ἦ ῥα κατὰ σπείους κέχυται (ι 330),

ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ σπέους· τοῦτο δ' οὐκ ἐποίησε διὰ τὸ μέτρον (καὶ εἰ εἰς ευς γὰρ ἐποίησε ταύτας τὰς γενικάς, ἡ αὐτὴ μακρὰ εὑρίσκετο) ἀλλὰ διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆς ἐπαλληλίας τοῦ ε. ἔστι γὰρ δέος καὶ σπέος· καὶ εἰ ἐγένετο ἡ γενικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ δέευς καὶ σπέευς, ἀλλεπαλληλία ἤμελλεν εἶναι τοῦ ε, καὶ τούτου χάριν τῇ εἰς ους γενικῇ ἐχρήσατο, φημὶ δὲ τῇ δέους καὶ σπέους, ἅτινα ἐν πλεονασμῷ τοῦ ι γίνεται δείους καὶ σπείους.

Περὶ τῶν εἰς ως οὐδετέρων.

Choer. 394, 2: δύο μόνα ἐστὶν εἰς ως λήγοντα οὐδέτερα, τὸ φῶς καὶ τὸ ὦς, ἅτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον φωτός καὶ ὠτός· τὸ γὰρ χρέως Ἀττικῶς ἐγένετο διὰ τοῦ ω. ἰστέον ὅτι τὸ χρέος διὰ τοῦ ο μὲν γραφόμενον κλίνεται ὥσπερ τὸ τεῖχος καὶ ἐν τοῖς ἑνικοῖς καὶ ἐν

l. 11 cf. Ep. Cr. I 305, 21.

τοῖϲ δυϊκοῖϲ καὶ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ, ἐν δὲ τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν εἰϲ α γίνεται οἷον χρέεα χρέα, ϲυγκοπῆϲ γενομένηϲ τοῦ ἑνὸϲ ε̄, ὥϲπερ καὶ ἐπὶ τοῦ κλέεα κλέα, ὡϲ παρὰ Ἀπολλωνίῳ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ (I 1),

ἀρχόμενόϲ ϲεο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν..

ὅταν δὲ γένηται διὰ τοῦ ω̄ Ἀττικῶϲ οἷον τὸ χρέωϲ, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν γενικὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν οἷον τὸ χρέωϲ τοῦ χρέωϲ τὸ χρέωϲ ὦ χρέωϲ, μόνην δὲ τὴν δοτικὴν διαλλάϲϲουϲαν ἔχει, καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν δίπτωτον, εὐθεῖαν γὰρ καὶ δοτικὴν ἔχει μόνον. τοῦτο δὲ τὸ Ἀττικόν, φημὶ δὲ τὸ διὰ τοῦ ω̄, οὐ κλίνεται οὔτε εἰϲ δυϊκὸν οὔτε εἰϲ πληθυντικὸν ἀριθμόν.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ φῶϲ καὶ τὸ ὦϲ καὶ περιϲπᾶται καὶ διὰ τοῦ τ̄ο̄ϲ̄ κλίνεται οἷον φωτόϲ καὶ ὠτόϲ. διὰ τοῦ τοϲ δὲ κλίνεται διὰ τοιαύτην αἰτίαν· ἔϲτιν δάϲ καὶ φάοϲ· τοῦτο μὲν τὸ φάοϲ καθ' ὑπερβιβαϲμὸν τοῦ ο̄ γίνεται φόαϲ, τὸ δὲ ὄαϲ γίνεται ἐκ τοῦ οὖαϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ, ἐξ οὗ κατὰ κρᾶϲιν οὖϲ, ὅπερ ἐϲτὶν ἄκλιτον· ταῦτα δὲ φημὶ τὸ ὄαϲ καὶ φόαϲ διὰ τοῦ τ̄ κλίνεται οἷον ὄατοϲ καὶ φόατοϲ. τὰ γὰρ εἰϲ αϲ οὐδέτερα διὰ τοῦ τ̄ο̄ϲ̄ κλίνεται οἷον φρέαϲ φρέατοϲ, κρέαϲ κρέατοϲ, γῆραϲ γήρατοϲ. καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̄ καὶ ᾱ εἰϲ ω̄ γίνεται φῶϲ καὶ ὦϲ ὥϲπερ κρείττονα κρείττοα κρείττω, βελτίονα βελτίοα βελτίω, ἀρείονα ἀρείοα ἀρείω, καὶ φυλάττει τὴν αὐτὴν κλίϲιν φημὶ δὲ τὴν διὰ τοῦ τ̄ο̄ϲ̄ οἷον φωτόϲ καὶ ὠτόϲ. τὰ γὰρ ϲυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίϲιν οἷον τιμήειϲ τιμήεντοϲ τιμῆϲ τιμῆντοϲ, δαφνήειϲ δαφνήεντοϲ δαφνῆϲ δαφνῆντοϲ, πλόοϲ πλόου πλοῦϲ πλοῦ, χρύϲεοϲ χρυϲέου χρυϲοῦϲ χρυϲοῦ, ἀργύρεοϲ ἀργυρέου ἀργυροῦϲ ἀργυροῦ, οὕτωϲ οὖν καὶ φόαϲ φόατοϲ καὶ φῶϲ φωτόϲ, καὶ ὄαϲ ὄατοϲ καὶ ὦϲ ὠτόϲ.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τινὲϲ τὸ φῶϲ ἀπὸ τοῦ φάοϲ λέγουϲι γεγενῆϲθαι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ α καὶ ο̄ εἰϲ ω, οἵτινεϲ οὐκ ἀκριβῶϲ λέγουϲι· τὸ γὰρ φάοϲ εἰϲ ο̄ῡϲ̄ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον φάουϲ. ἔχομεν γὰρ ὅτι τὸ εἰϲ ο̄ϲ̄ οὐδέτερα ὀνόματα εἰϲ ο̄ῡϲ̄ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τεῖχοϲ τείχουϲ, βάθοϲ βάθουϲ, ἦθοϲ ἤθουϲ, βέλοϲ βέλουϲ· τὸ δὲ φῶϲ διὰ τοῦ τ̄ο̄ϲ̄ κλίνεται οἷον φωτόϲ. εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ φάοϲ, ὤφειλεν ὁμοίωϲ αὐτῷ εἰϲ ο̄ῡϲ̄ ἔχειν τὴν γενικήν, ἐπειδὴ τὰ ϲυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίϲιν. κρεῖττον οὖν ἐϲτι ϲχηματίϲαι αὐτὸ ἀπὸ τοῦ φάοϲ καθ' ὑπερβιβαϲμὸν τοῦ ο φόαϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο καὶ α εἰϲ ω, φῶϲ δηλονότι· οὐκέτι

l. 11 transiit in E. M. 814, 23; de plurali χρέα Herod. in Il. Pr. Δ 109: τὸ χρέεα χρέα ϲυγκοπῇ. cf. Χ 347 et Λ 385. l. 15 pro iis, quae Choerob. habet de οὖϲ: τὸ δὲ ὄαϲ γίνεται οὖαϲ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ῡ καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν οὖϲ posui, quae Herod. in libro περὶ παθῶν pronunciavit in E. M. 638, 54 cf. Mon. 14, 31: οὖαϲ καὶ ἡ γενικὴ οὔατοϲ καὶ ὄαϲ, ἔνθεν ὄατοϲ, καὶ ὦαϲ, ἔνθεν ὤατοϲ καὶ ὦϲ, ἔνθεν ὠτόϲ. De φόαϲ habemus testimonium Eustathii 1896, 5: εὐθεῖα ἑνικὴ ὄαϲ καθ' Ἡρωδιανὸν ὡϲ φόαϲ, διὸ καὶ ϲυναιρεθέντα εἰϲ φῶϲ καὶ ὦϲ ἃ δὴ μόνα ἐν οὐδετέροιϲ εἰϲ ωϲ λήγει, διὰ τοῦ τ̄ κλίνεται neque causam video, cur cum Lobeckio El. II 107 Eustathii fidem in suspicionem vocem.

γὰρ ἡ κλίϲιϲ ἀντίκειται, καὶ τὸ φόαϲ γὰρ διὰ τοῦ τ̄ο̄ϲ̄ κλίνεται. καὶ ἐπὶ ἄλλων δὲ ἔχομεν πρῶτον ὑπερβιβαϲμὸν γενόμενον, καὶ οὕτωϲ κρᾶϲιν, ὡϲ ἐπὶ τοῦ «πεδία λωτεῦντα» (Μ 283), ἀντὶ τοῦ ἀνθοῦντα λωτὸν ἔχοντα (λωτὸϲ δέ ἐϲτιν εἶδοϲ βοτάνηϲ). ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ λωτόεντα εἴπωμεν αὐτό, λωτοῦντα εἶχεν εἶναι διὰ τῆϲ ο̄ῡ διφθόγγου· τὸ γὰρ ο̄ καὶ ε̄ οὐδέποτε εἰϲ τὴν ε̄ῡ δίφθογγον κίρναται ἀλλ' εἰϲ τὴν ο̄ῡ οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν, προέϲτη προὔϲτη, προέβη προὔβη· ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ λωτόεντα καθ' ὑπερβιβαϲμὸν τοῦ ε̄ γέγονε λωτέοντα, καὶ κατὰ κρᾶϲιν Δωρικὴν ἢ Ἰωνικὴν τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰϲ τὴν ε̄ῡ δίφθογγον λωτεῦντα, ὥϲπερ Ἐρέβεοϲ Ἐρέβευϲ,

ἐξ Ἐρέβευϲ ἄξοντα κύνα ϲτυγεροῦ Ἀΐδαό (Θ 368).

ΕΙϹ ΤΟ ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

Steph. Byz. 359, 7 s. v. Καρία: ὑπομνηματίζων τὸ περὶ γενῶν Ἀπολλωνίου διὰ τοῦ ῑ μακροῦ (sc. τὸ Κάϊρα) φηϲιν ὁ Ἡρωδιανόϲ. ἔϲτι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεϲιν ἔκταϲιϲ γίνεται, ὀΐομαι, ὄϊγον, ὄϊδα παρ' Αἰολεῦϲιν ἀντὶ τοῦ οἶδα. ἡ χρῆϲιϲ δὲ διὰ διφθόγγου κατὰ ϲυνεκδρομὴν τοῦ ϲώτειρα, ὀλέτειρα.

ΜΟΝΟΒΙΒΛΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΔΩΡ.

1.

Choer. Dict. p. 208, Bekk. Anecd. 1193: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῷ περὶ τοῦ [ἡδὺ] ὕδωρ μονοβίβλῳ, ὡϲ οὐ δεῖ διὰ τῶν δύο ϲϲ τὰϲ τοιαύταϲ δοτικὰϲ προφέρεϲθαι, ἀλλὰ δι' ἑνὸϲ οἷον χαρίεϲι τιμήεϲι ὥϲπερ Πλάτωϲι, Πάριϲι, Δημοϲθένεϲι.

2.

Choer. Dict. 381, 19, E. M. 491, 35: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῷ μονοβίβλῳ αὐτοῦ, ὅτι τὰ εἰϲ αρ οὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ω̄ ἄκλιτά ἐϲτιν οἷον μῶμαρ (ϲημαίνει δὲ τὸν μῶμον), βῶμαρ (ϲημαίνει δὲ τὸν βωμόν), νῶκαρ (ϲημαίνει δὲ τὴν ϲτέρηϲιν τῆϲ ψυχῆϲ).

l. 15 ὄϊγον RV, ὄϊον A, quod merito suspectat Ahrens. dial. Aeol. p. 106, ὄϊγον autem Aeoles fortasse dixerunt pro οἶγον ab οἴγω. an legendum ὄϊτον i. e. οἶτον? Meinekius. l. 27 βῶμαρ (ϲημαίνει δὲ τὸν βωμόν) recepi ex E. M., ap. Choer. legitur ϲημαίνει δὲ τὸν μέγαν. Idem habent E. Gud. 229, 55, Zon. 1162 et Constantin. Lascar. βιβλίον γ' (p. 264).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΖΩΣ.

1.

E. M. 741, 52: λέγει ὁ τεχνικὸς ὅτι οὐδέν ἐστιν εἰς ως μονοσύλλαβον πλέον ἀρσενικόν, εἰ μὴ τοῦτο (sc. σῶς), πρὸς ὃν ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι σὺ ἐδίδαξας ἡμᾶς ἐν τῇ περὶ τοῦ Ζώς μονοσυλλάβου βίβλῳ, ὅτι ἔστι τὸ Ζώς καὶ τὸ Κῶς καὶ Γλῶς.

2.

Mon. 41, 34 θοός: τὰ εἰς ος καθαρὰ δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεσθαι κόος, σόος, νόος, χνόος, γόος, πλόος, ῥόος, θρόος. διὸ καὶ τὸ Ζόος παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείους ἐβάρυναν «τρὶς ἀπεδόθη Ζόος» ὁμοίως καὶ τὸ σόος. τὸ μέντοι θοός ἄντικρυς ὀξυνόμενον μονῆρες. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροις δηλοῦμεν.

---

l. 8 cf. Il. Pr. Ε 887, Arcad. 126, 24.

ΠΕΡΙ CΥΖΥΓΙΩΝ.

1.

Theognost. Cr. II 138, Bekk. Anecd. 1401: τὰ διὰ τοῦ ηφω δισύλλαβα σπάνια· δύο γάρ ἐστι τὸν ἀριθμόν· τὸ μὲν διὰ τοῦ η γραφόμενον τὸ νήφω ἐπὶ τοῦ φρονῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ νηφαλέος· ἐπὶ δὲ τοῦ χιονίζω διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ νιφάς καὶ νιφετός διὰ τοῦ ι, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ συζυγιῶν.

2.

Choer. Dict. 657, 11, Cram. IV 420: ὁ Ἡρωδιανὸς δευτέρας συζυγίας φησὶν εἶναι τὸ ξυρῶ οἷον ξυρῶ ξυρᾷς.

ΜΟΝΟΒΙΒΛΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΛΙΝΕCΘΑΙ ΕΙC ΠΑΝΤΑC ΤΟΥC ΧΡΟΝΟΥC.

*1.

Choer. 609, 35: ἰστέον ὅτι τὸ μὲν εἶπα καὶ ἤνεγκα κλίνεται καὶ εἰς μετοχὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, εἶπαι γὰρ καὶ ἐνέγκαι τὸ ἀπαρέμφατον ὥσπερ τύψαι καὶ γράψαι καὶ εἶπον καὶ ἤνεγκον τὸ προστακτικὸν ὡς τύψον καὶ γράψον, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ «εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλετε» ἀντὶ τοῦ εἰπέ καὶ εἴπαιμι καὶ ἐνέγκαιμι τὸ εὐκτικὸν ὥσπερ τύψαιμι καὶ γράψαιμι καὶ ἐὰν εἴπω καὶ ἐνέγκω τὸ ὑποτακτικὸν ὥσπερ καὶ ἐὰν τύψω καὶ ἐὰν γράψω καὶ εἴπας καὶ ἐνέγκας ἡ μετοχὴ ὥσπερ τύψας καὶ γράψας οἷον «εἴπας ἥλιε χαῖρε Κλεόμβροτε» παρὰ Καλλιμάχῳ ἀντὶ τοῦ εἰπών· τὸ δὲ ἔδωκα ἔθηκα ἧκα οὐ κλίνεται οὔτε εἰς μετοχὰς οὔτε εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, ὁριστικὰ γὰρ μόνον ἔχει.

*2.

Choer. 784, 28: ἡνίκα ὁ παθητικὸς παρακείμενος ὁ ὁριστικὸς ἔχει πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον ἢ τὸ υ φωνῆεν, τότε τὸ εὐκτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· σύμφωνον μὲν πρὸ τοῦ μ̄ οἷον τέτυμμαι

---

l. 7 cf. Lob. Rhem. 39, qui rectius νίφω scribi pertendit. l. 9 afferuntur haec verba a Choerobosco, quia Philoponus primae coniugationis verbum esse pronunciavit: τὰ ἔχοντα ρ̄ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν μὴ προηγουμένου συμφώνου διὰ τοῦ ᾱ ἔχει τὸν μέλλοντα οἷον περάω περάσω χωρὶς τοῦ ξυρῶ ξυρήσω· τοῦτο δὲ ὁ μὲν Φιλόπονος πρώτης συζυγίας φησὶν οἷον ξυρῶ ξυρεῖς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς δευτέρας οἷον ξυρῶ ξυρᾷς. De re cf. Lob. ad Buttm. s. v., ad Phrynich. p. 205, ad Aiac. 180. l. 14 cf. Choer. 903, 20.

τετυμμένος εἴην, κέκαρμαι κεκαρμένος εἴην, λέλεγμαι λελεγμένος εἴην· τὸ δὲ ῡ πρὸ τοῦ μ̄, οἷον τέθυμαι τεθυμένος εἴην, λέλυμαι λελυμένος εἴην, πεπαίδευμαι πεπαιδευμένος εἴην, λέλουμαι λελουμένος εἴην. διὰ τοῦτο δὲ γίνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς μ̄η̄ν̄ εὐκτικὰ θέλει πρὸ τοῦ μ̄ δίφθογγον ἔχειν τὴν μετὰ τοῦ ῑ, οἷον τυπτοίμην, τυψαίμην· ἐὰν οὖν, ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ῡ, γένηται εὐκτικὸν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ῑ πρὸ τοῦ μ̄ προσερχομένου, μέλλει εἶναι τὸ εὐκτικὸν τεθυίμην καὶ λελυίμην, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν ῡῑ δίφθογγον σύμφωνον εὑρίσκεται ἐπιφερόμενον, οἷον μυῖα καὶ τὰ λοιπά· ἀλλὰ καὶ ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον, ἐὰν γένηται τὸ εὐκτικὸν κατὰ ἀναλογίαν, μέλλει τοῦ ῑ πρὸ τοῦ μ̄ προσεχρομένου εἶναι τὸ εὐκτικὸν τετυμίμην καὶ ἐφθαρίμην καὶ λελεγίμην καὶ ἐσπαρίμην, καὶ οὐκέτι εὑρίσκεται πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ῑ ἐν διφθόγγῳ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· ὡς γὰρ εἴρηται, τὰ εἰς μην εὐκτικὰ θέλει πρὸ τοῦ μ δίφθογγον ἔχειν τὴν μετὰ τοῦ ῑ οἷον τυπτοίμην τυψαίμην τυφθησοίμην. τούτου οὖν χάριν, ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον ἢ τὸ ῡ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ τῷ ὁριστικῷ, τὸ εὐκτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. εἰ δέ τις εἴποι καὶ γενέσθαι κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ῑ, ἵνα εὑρεθῇ ἐν διφθόγγῳ τὸ ῑ οἷον τετυίμμην, λελείγμην, ἐσπαίρμην, λέγομεν ὅτι πρῶτον μὲν ἐν τῷ τετυίμμην εὑρεθήσεται μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνον ἐπιφερόμενον, ὅπερ ἀδύνατον, ἄλλως τε δὲ ἐν τῷ λελείγμην καὶ ἐσπαίρμην οὐχ εὑρεθήσεται τὸ ῑ πρὸ τοῦ μ̄ καὶ ἐν διφθόγγῳ, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἑτέρου συμφώνου, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. ὡς γὰρ εἴρηται, τὰ εἰς μην εὐκτικὰ πρὸ τοῦ μ̄ θέλει ἔχειν τὴν μετὰ τοῦ ῑ δίφθογγον οἷον τυπτοίμην, τυψαίμην. εἰ δέ τις εἴποι πάλιν ἀποβάλλεσθαι τὸ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον καὶ λοιπὸν εὑρίσκεται πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ῑ ἐν διφθόγγῳ οἷον λελείμην, ἐσπαίμην, λέγομεν ὅτι ἐὰν ἀποβληθῇ τὸ ἓν σύμφωνον, ἀσήμαντος μένει ἡ λέξις.

*3.

Choer. 795, 20: ἰστέον ὅτι ἡ δ' συζυγία τῶν εἰς μ̄ῑ οὐκ ἔχει ὑποτακτικὰ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. τὰ ὑποτακτικὰ τῶν εἰς μι θέλει ὁμοφωνεῖν τοῖς πρωτοτύποις τῶν εἰς μ̄ῑ οἷον τιθῶ τίθημι ἐὰν τιθῶ, ἱστῶ ἵστημι ἐὰν ἱστῶ, διδῶ δίδωμι ἐὰν διδῶ. κατὰ τοῦτον οὖν τὸν κανόνα καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τῆς δ' συζυγίας τῶν εἰς μ̄ῑ ἀναγκάζεται ὁμοφωνεῖν τοῖς πρωτοτύποις τῶν εἰς μι οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι ἐὰν ζευγνύω, ὀλλύω ὄλλυμι ἐὰν ὀλλύω, πηγνύω πήγνυμι ἐὰν πηγνύω. ἀλλὰ μὴν οὕτως οὐκ ἠδύνατο εἶναι, ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶς παρῳ-

l. 19 in codd. τετυΐμμην λελεΐγμην, in quibus diaeresin sustuli. — cod. Coisl. ἐσπερίμην, Barocc. ἐπαίρμην, quod correxi ἐσπαίρμην scribens, ibidem iterum τετυΐμμην. l. 22 in codd. ἐλελεΐγμην; tum in Coisl. ἐσπερίμην, in Barocc. ἐπαίρμην. l. 27 cod. Coisl. λελυίμην, ἐσπαρυίμην, recte Barocc. λελείμην ἐσπαίμην. l. 30 cf. Buttm. grammat. maior. § 107 adn. 36. l. 36 pro ὀλλῶ bis scripsi ὀλλύω.

χημένος ὁριστικός, μὴ ἔχων τὸ μ̄ κλιτικόν, τρέπων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς ω̄ καὶ ἀποβάλλων τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν τὸ ὑποτακτικὸν ποιεῖ· οἷον ἔτυπτον ἐὰν τύπτω, ἔμαθον ἐὰν μάθω. καὶ περισπᾶται τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς̄ μετ' ὀξείας τάσεως καὶ διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην οἷον ἐτύφθην τυφθείς τυφθέντος ἐὰν τυφθῶ, ἐτύπην τυπείς τυπέντος ἐὰν τυπῶ, ἐνύγην νυγείς νυγέντος ἐὰν νυγῶ, ἐδάρην δαρείς δαρέντος ἐὰν δαρῶ, ἐτίθην τιθείς τιθέντος ἐὰν τιθῶ, ἵστην ἱστάς ἱστάντος ἐὰν ἱστῶ, ἐδίδων διδούς διδόντος ἐὰν διδῶ. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ τοῦ ἐπήγνυν καὶ ἐζεύγνυν καὶ ὤλλυν τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς ω̄ καὶ ἀποβολῇ τῆς ἐν ἀρχῇ κλιτικῆς ἐκτάσεως ἐὰν πηγῶ καὶ ἐὰν ὀλλῶ καὶ ἐὰν ζευγνῶ, καὶ ἀναγκάζεται γενέσθαι περισπωμένως, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς̄ μετ' ὀξείας τάσεως καὶ διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην οἷον πηγνύς πηγνύντος, ὀλλύς ὀλλύντος, ζευγνύς ζευγνύντος, ὀμνύς ὀμνύντος. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος αὐτὰ ὁμοφωνεῖν τοῖς πρωτοτύποις τῶν εἰς μι, τοῦ δὲ ἑτέρου τὴν εἰς ω μετὰ περισπωμένου τόνου κατάληξιν οἷον ἐὰν πηγνῶ, ἐὰν ζευγνῶ, ἐὰν ὀμνῶ, ἐξ ἀνάγκης ἐπιλιμπάνει τὰ ὑποτακτικὰ τῆς δ' συζυγίας τῶν εἰς μι.

*4.

Choer. 810, 26: ἰστέον ὅτι ἡνίκα ὁ παθητικὸς παρακείμενος ὁ ὁριστικὸς οὐκ ἔχει πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον, τότε τῷ κοινῷ κανόνι ποιεῖ τὸ ὑποτακτικόν, τουτέστι πρὸ τοῦ μ̄ δεχόμενος τὸ ω̄ οἷον πεποίημαι ἐὰν πεποιῶμαι, κέκτημαι ἐὰν κεκτῶμαι, μέμνημαι ἐὰν μεμνῶμαι, προπερισπωμένως, καὶ τῆς ἐν ἀρχῇ κλιτικῆς ἐκτάσεως φυλαττομένης, ἡνίκα δὲ ὁ παθητικὸς παρακείμενος ὁ ὁριστικὸς ἔχει πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον, τότε τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος οἷον τέτυμμαι ἐὰν τετυμμένος ὦ, ἔφθαρμαι ἐὰν ἐφθαρμένος ὦ, ἔσπαρμαι ἐὰν ἐσπαρμένος ὦ, ἐπειδὴ τὰ εἰς μαι ὑποτακτικὰ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ω̄ οἷον ἐὰν τύπτωμαι, ἐὰν τύψωμαι, ἐὰν λάβωμαι, ἐὰν ποιῶμαι. ἐὰν οὖν ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον γένηται ὑποτακτικὸν κατὰ ἀναλογίαν, μέλλει τοῦ ω̄ πρὸ τοῦ μ̄ προσερχομένου εἶναι ὑποτακτικὸν ἐὰν τετύπωμαι καὶ ἐὰν ἐφθάρωμαι καὶ ἐὰν ἐσπάρωμαι καὶ ἐὰν λελέγωμαι, καὶ λοιπὸν γίνεται τὸ ὑποτακτικὸν περιττοσυλλαβοῦν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. τούτου χάριν ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον, τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος.

5.

Choer. 811, 20: ἰστέον, ὅτι φησὶν ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μονοβίβλῳ, ἐν ᾧ διαλαμβάνει περὶ τοῦ μὴ πάντα τὰ ῥήματα κλίνεσθαι εἰς πάντας τοὺς χρόνους, ὅτι καὶ ἐὰν εὑρεθῇ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ τῷ ὁριστικῷ πρὸ τοῦ μ̄ δίφθογγος ἢ διὰ τοῦ ῡ, τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· πεπαίδευμαι ἐὰν πεπαιδευμένος ὦ, λέλουμαι ἐὰν λελουμένος ὦ.

6.

An. Ox. IV 338:

περὶ ἀκλίτων ῥημάτων Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ.

Τὰ εἰc βω λήγοντα ῥήματα, ἂν ἐν τῇ πρὸ τέλουc cυλλαβῇ ἔχῃ τὸ ε̄, μὴ ὑποτεταγμένου αὐτῷ τοῦ ῑ, οὐ κλίνεται παρὰ τοῖc παλαιοῖc εἰ μὴ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ οἷόν ἐcτι τὸ ῥέμβομαι καὶ cέβω cέβομαι. εὑρέθη δὲ παρὰ τῷ Cοφοκλεῖ ἐcέφθην.

Τὰ εἰc cκω ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, γηράcκω, τιτρώcκω, ἀρέcκω, πιφαύcκω τὸ φανερῶ, μεθύcκω, cτερίcκω, πιπράcκω χωρὶc τοῦ θνήcκω θνήξω καὶ ἀλύcκω ἀλύξω. τὸ γὰρ δεδίδαχα οὐκ ὀφείλει ἀπὸ τοῦ διδάcκω κανονίζεcθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διδάχω, ἔνθεν ἡ διδαχή ὡc ἰάχω ἰαχή. τὸ δὲ διδαcκῆcαι παρὰ Ἡcιόδῳ (Opp. 64) ὡc ἀπὸ περιcπωμένου διδαcκῶ ὡc ἀπὸ τοῦ ἀcκῶ ἀcκήcω. οὕτω δὲ καὶ τὸ βοcκήcω ἀπὸ τοῦ βοcκῶ περιcπωμένου. τὸ γὰρ βαρυνόμενον ἄκλιτον ἐπίcταcιν ἔχει.

* Κανών ἐcτιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰc χω λήγοντα βαρύτονα διcύλλαβα τῷ α καθαρῷ παραληγόμενα cπάνιά ἐcτι, τὸ ἄχομαι καὶ τὸ μάχομαι. καὶ ταῦτα μὲν ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται ὡc βαρύτονα, ἀπὸ δὲ τοῦ παρατατικοῦ ὡc περιcπώμενα ποιεῖται τὴν κλίcιν. Ἡρωδιανόc.

Τὰ εἰc αθω λήγοντα ῥήματα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ μόνου κλίνεται οἷον κιάθω τὸ πορεύομαι, ἀμυνάθω βοηθῶ. cημείωcαι ὅτι cκιάcω καὶ ἐcκίαcται καὶ ὅcα τοιαῦτα κινήματα ἀπὸ τοῦ θέματόc ἐcτι τοῦ cκιάζω. ὁμοίωc καὶ τὸ πελάcω ἀπὸ τοῦ πελάζω.

* Τὰ διὰ τοῦ εθω ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται οἷον ἐρέθω τὸ ἐρεθίζω, φλεγέθω, ἐμέθω τὸ ἐμῶ.

* Τὰ διὰ τοῦ υθω ῥήματα ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται οἷον βαρύθω, μινύθω, φθινύθω.

* Τὰ εἰc θω ῥήματα μετ' ἐπιπλοκῆc cυμφώνου ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται οἷον ἐρέχθω, ἄχθω.

* Τὰ διὰ τοῦ ανω βαρύτονα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, λαμ-

---

l. 5 εἰ μὴ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ pro ἀπὸ τοῦ παρακειμένου scripsi coll. p. 372. cf. Choer. Dict. 489, 16, Ep. in Psalm. 17, 24, E. M. 231, 54. l. 9 verba ἀρέcκω — ἀλύξω et tum γὰρ post τὸ addidi ex Choer. Dict. 489, 27, E. M. 231, 39. Initio cκω scripsi pro θω et in fine ἐπίcταcιν pro ἐπίταcιν exhibui; cf. Eustath. 1715, 53 et An. Par. III 308, 28: ὀλέκοντο: ἔcτιν ἄκλιτον· τὰ τοιαῦτα μέλλοντα οὐκ ἔχει, ἐπειδὴ ἀπὸ μελλόντων μετήχθη εἰc ἐνεcτῶτα «ὄρcεο Λαομεδοντιάδη» (Γ 250), «ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην» (Γ 105). γέγονε δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὀλῶ ὀλέcω πλεοναcμῷ τοῦ κ̄ ὀλέcκω καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ c̄ ὀλέκω ὡc ἀπὸ τοῦ μεθύω μεθύcω μεθύcκω καὶ ἀρῶ ἀρέcω ἀρέcκω πλεοναcμῷ τοῦ κ̄, διὸ καὶ οὐ κλίνεται ὡc ἀπὸ μέλλοντοc. l. 16 ex E. Gud. 382, 10 (Ep. Cr. I 245, 3) huc traxi. cf. Lob. Rhem. 66. l. 21 verba τὰ εἰc αθω — βοηθῶ supplevi ex Choer. 489, 12, E. M. 231, 52. l. 25 Choer. 489, 14, Ep. Cr. I 87, 4, E. M. 231, 52 et 739, 51. l. 27 Choer. 489, 15, E. M. 231, 50, An. Paris. III 360, 31. l. 29 Ep. Cr. I 355, 15 ubi πάcχω μέλλοντα οὐκ ἔχει. καὶ τὰ εἰc cχω (scripsi θω) etc. l. 31 Choer. 489, 8, E.

βάνω, μανθάνω, κιχάνω, λανθάνω, ἐρυγγάνω τὸ ἐρεύγομαι. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὰ περισπώμενα οἷον διὰ τὸ στεφανῶ στεφανώσω.

* Τὰ εἰς νω βαρύτονα τῷ ε παραληγόμενα ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται ὡς στένω, σθένω. τὸ γὰρ μένω ὡς ἀπὸ περισπωμένου ἔχει τὴν κλίσιν.

* Τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἄχρι παρατατικοῦ μόνου κλίνεται οἷον ἐρεείνω, φαείνω, ἀλεείνω. πρόσκειται «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» διὰ τὸ τείνω τενῶ. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ ταπεινῶ ταπεινώσω.

* Τὰ εἰς μνω οἷον μίμνω, τέμνω, κάμνω ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται· ὁμοίως ἔχει καὶ δέμω, τέμω. ὁ γὰρ παρακείμενος αὐτῶν ὡς ἀπὸ περισπωμένου.

* Τὰ διὰ τοῦ ειω παραγωγὰ ἢ ἀπὸ ἐνεστῶτος ἢ ἀπὸ μέλλοντος οἷον κιχῶ κιχείω, θῶ θείω, σῶ σείω, βρώσω βρωσείω, πολεμήσω πολεμησείω ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

* Τὰ διὰ τοῦ υω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ποιοῦντα παραγωγὰ εἰς μι καὶ τὰ ἀπὸ τούτων παραγόμενα εἰς μι ἄχρι παρατατικοῦ μόνου κλίνεται οἷον πηγνύω πήγνυμι, ὀμνύω ὄμνυμι, ὀλλύω ὄλλυμι, δεικνύω δείκνυμι, ῥηγνύω ῥήγνυμι, ὀρνύω ὄρνυμι.

* Τὰ εἰς ω καθαρὸν τῇ υι διφθόγγῳ παραληγόμενα οἷον ὀπυίω, ἀλυίω, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

* Ἐὰν ἔχῃ ἡ ε΄ συζυγία τῶν βαρυτόνων τὴν πρώτην συλλαβὴν δεδιπλασιασμένην καὶ λήγει εἰς ἀμετάβολον οἷον καρκαίρω, μαρμαίρω, παμφαίνω, μορμύρω, ὁμοίως τὰ εἰς ω λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω δύο σύμφωνα κατ᾽ ἐπιπλοκήν, ὧν τὸ β΄ ἐστὶν ἀμετάβολον οἷον μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται.

* Τὰ Ἀττικῶς βαρυνθέντα, ἀλέξω, αὔξω, ἕψω καὶ τὰ ποιητικὰ παρὰ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενα ὡς τὸ ὄρσω, ἐξ οὗ τὸ ὄρσεο, ἄξω «ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην» (Γ 105), οἴσω οἶσε, καὶ τὰ εἰς δω, εἰ ἔχει πρὸ τοῦ δ ἢ τὸ λ ἢ τὸ ν οἷον σπένδω, κυλίνδω, ἔλδω, μέλδω, ταῦτα πάντα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

M. 231, 42. l. 3 E. M. 231, 56. l. 6 Choer. 489, 31, Ep. Cr. I 29, 19, E. M. 231, 38, Choer. Orth. 244, 10. l. 10 E. M, 232, 1. l. 13 Ep. Cr. I 407, Choer. 489, 35, An. Par. III 306, 2, E. M. 231, 43. Schol. ad Od. γ 396 κείω μέλλοντα οὐκ ἔχει καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, διὸ χρῆται τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ μέλλοντος. l. 16 Choer. 490, 11, Ep. in Psalm. 129, 1.

l. 20 Choer. 490, 29 cf. E. M. 72, 24: τοῦ ὀπυίω καὶ ἀλυίω καὶ τῶν παραπλησίων ἐπιλελοίπασιν οἱ χρόνοι οἱ διὰ συμφώνου γινόμενοι· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνα ἐπιφέρεται οἷον μυῖα καὶ αἴθυια. ἐπιλέλοιπε δὲ ὅ τε παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος καὶ ὁ ἀόριστος καὶ ὁ μέλλων. l. 22 Choer. 490, 24, E. M. 232, 3. l. 27 Choer. 490, 32, E. M. 232, 12 et de praesentibus e futuro propagatis Ep. Cr. I 322, 1 et 19; omisi ut a Choerobosco addita verba καὶ τὰ ποιητικὰ ὡς τὸ ὄσσω ἐκ τοῦ ὄπτω καὶ λεύσσω ἐκ τοῦ βλέπω καὶ πέσσω ἐκ τοῦ πέπτω καὶ κορύσσω ἐκ τοῦ κορύπτω, nam a λεύσσω flexit Herodianus futurum λεύσω, unde praesens λεύσω repetivit An. Par. III 332, 16.

* Τὸν πίϲω μέλλοντα ὁ τεχνικὸϲ μὴ εἰρῆϲθαί φηϲι καὶ ταῦτα εἰρημένου αὐτοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ οἷον «πίϲω γε Δίρκηϲ ὕδωρ» (Isthm. VI 108) καὶ παρ' Εὐπόλιδι «τῷ δ' ἂν οἶνοϲ εἴη πολύϲ, πίϲει». ἀλλὰ μήποτέ ἐϲτιν εἰπεῖν μὴ εἰρῆϲθαι ἐν πλάτει.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

1.

Mon. 5, 26: τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ϲχεδὸν ὡϲ ἐπὶ πλεῖϲτον προτίθεται, αἱ δὲ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων τὴν κίνηϲιν ἔχουϲιν, ὡϲ δείκνυται ἐν τῷ περὶ μετοχῶν.

*2.

Choer. 817, 23: αἱ μετοχαὶ ἢ ἁπλαῖ εἰϲιν ἢ παραϲύνθετοι, οὐδέποτε δὲ ϲύνθετοι· ἢ γὰρ ἀπὸ ἁπλῶν ῥημάτων παράγονται καί εἰϲιν ἁπλαῖ οἷον τύπτω τύπτων ἢ ἀπὸ ϲυνθέτων ῥημάτων παράγονται καὶ εἰϲι παραϲύνθετοι οἷον καταγράφω καταγράφων, ἀναγινώϲκω ἀναγινώϲκων χωρὶϲ τῆϲ ἀέκων μετοχῆϲ. αὕτη γὰρ ϲύνθετόϲ ἐϲτιν. ἀπὸ γὰρ τῆϲ ἑκών γέγονεν ἐν ϲυνθέϲει ἀέκων. οὐδὲ γὰρ ἔχει ῥῆμα προϋπάρχον ἐν ϲυνθέϲει, ἵνα παραϲύνθετον αὐτὴν εἴπωμεν, ἀλλ' ἐν μετοχῇ ἐγένετο ἡ ϲύνθεϲιϲ.

3.

Ioann. Alex. 18, 29: ἔτι ἔϲτι πάντεϲ πάντων, οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ ἅπαντοϲ, ὥϲ τινέϲ φαϲιν, ἀφαιρέϲει τοῦ ᾱ γέγονεν· ἐπεὶ ἔδει καὶ τὸ

l. 1 E. M. 673, 20, Eustath. 1193, 20, Favorin. 366, 1, Lob. ad Bottmann. 276, Rhemat. 18 cum not. 31. l. 3 Eupolidis versum secundum Eustath. Demorum fragmentis inseruit Meinekius (frg. com. ed. min. I p. 178), qui eum sic scribit: ὅτῳ δ' ἂν οἶνοϲ ᾖ πολὺϲ πίϲει.

Breviter summam doctrinae veterum grammaticorum de defectivis verbis retulerunt et Macrob. p. 335 ed. Bip. et incertos grammat. ap. Endlicherum p. 175.

l. 9 cf. Lehrs ad h. l., qui comparat p. 27, 22 αἱ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραί εἰϲι καὶ ἐπιζητοῦϲι τὸ κινοῦν αὐτὰϲ ῥῆμα et 28, 23 ἡ μετοχή, εἰ καὶ μέροϲ λόγου ἐϲτίν, ἐκεῖνό γε ἔχει ἐξαίρετον τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι· διὸ καὶ οὐδὲ αὐτῇ τὰ αἴτια ἀνατίθεμεν, ὅτι μὴ ϲπανίωϲ, ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουϲιν, ὥϲπερ καὶ ἐπὶ τῆϲ ἄϲμενοϲ καὶ τὸ κρέων καὶ τὸ ἀκέων καὶ κτίμενοϲ. — Choer. 818, 10 πᾶϲαι αἱ μετοχαὶ παραγωγοί εἰϲι, πᾶϲαι γὰρ ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται· ἀπὸ γὰρ τοῦ τύπτω γίνεται τύπτων καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτυψα γίνεται τύψαϲ. l. 15 quaestionem de ἀέκων in libro περὶ μετοχῶν institutam esse conici potest ex Il. Pr. P 190 μεταϲπών ὡϲ καταλαβών. ἔϲτι γὰρ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ· οὐδεμία δὲ μετοχὴ ἐν τῇ ϲυνθέϲει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὅτι μὴ μόνον ἡ ἀέκων, περὶ ἧϲ ζητοῦμεν. Haec quaestio solvitur explicite ap. Choer. h. l., in brevius contractam eam in Catholica proposuimus cf. etiam Choer. 733, 19. l. 19 locus plenus servatus esse videtur Choer. Epim. in Psalm. 50, 22 κατὰ πόϲουϲ τρόπουϲ δείκνυται τὸ πᾶϲ μὴ εἶναι ὄνομα, ἀλλὰ μετοχήν; κατὰ τέϲϲαραϲ, πρῶτον μὲν ὅτι τὰ εἰϲ αϲ μονοϲύλλαβα ἐπὶ ὀνόματοϲ οὐκ ἀποτελεῖ τριγένειαν οἷον Ζάϲ, ἐπὶ δὲ μετοχῶν ἀποτελεῖ οἷον ϲτάϲ ϲτᾶϲα ϲτάν, βάϲ βᾶϲα βάν, τὸ δὲ πᾶϲ ἀποτελεῖ τριγένειαν ὁμοίωϲ ταῖϲ μετοχαῖϲ οἷον πᾶϲ πᾶϲα πᾶν, δηλονότι ὅτι μετοχή ἐϲτι καὶ οὐκ ὄνομα· δεύτερον δὲ ὅτι τὰ εἰϲ αϲ ὀνόματα ποιεῖ τὸ θηλυκὸν εἰϲ να οἷον τάλαϲ τάλαινα, μέλαϲ μέλαινα, τὸ δὲ πᾶϲ εἰϲ ϲα ποιεῖ τὸ θηλυκόν οἷον πᾶϲ πᾶϲα, δη-

παντόc καὶ τὸ παντί βαρύνεcθαι, ἐκ τοῦ ἅπαντοc ἅπαντι ἀφῃρημένα· ἀλλ' ὅτι μετοχῆc εἴληφεν ἀναλογίαν, ὡc ἐν τῷ περὶ μετοχῶν δέδεικται, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ πᾶcι βεβαρυτόνηται ὡc cτᾶcι, δοῦcιν.

ΜΟΝΟΒΙΒΛΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΝ.

Choer. 536, 17: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ περὶ τοῦ ἦν μονοβίβλῳ, ὅτι τὸ ἦν εὑρίcκεται καὶ πρώτου προcώπου ἑνικοῦ οἷον ἦν ἐγώ, ὡc παρ' Ἀριcτοφάνει ἐν Πλούτῳ (28)

ἐγὼ θεοcεβὴc καὶ δίκαιοc ὢν ἀνὴρ
κακῶc ἔπραττον καὶ πένηc ἦν

ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. εὑρίcκεται καὶ τρίτον πρόcωπον ἑνικοῦ «ἦν ἐκεῖνοc», εὑρέθη δὲ καὶ πρῶτον πρόcωπον τῶν πληθυντικῶν οἷον «ἦν

λονότι μετοχή ἐcτι καὶ οὐκ ὄνομα. τρίτον ὅτι τὰ εἰc cα (pro ᾱ ut etiam paulio ante scripsi) λήγοντα θηλυκὰ παρεcχηματιcμένα ἀρcενικοῖc (pro ἀρcενικὰ scripsi) ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων δύο cc ἔχει οἷον χαρίεcca, ἐπὶ δὲ μετοχῶν ἓν οἷον γράψαcα, ποιήcαcα, τὸ δὲ πᾶc δι' ἑνὸc ἐποίηcε τὸ θηλυκόν, δῆλον ὅτι μετοχή ἐcτι καὶ οὐκ ὄνομα. τέταρτον δείκνυται καὶ ἀπὸ τῆc δοτικῆc τῶν πληθυντικῶν· πᾶcα γὰρ δοτικὴ πληθυντικῶν διcύλλαβοc εἰc ῑ λήγουcα ἀνεπέκτατοc ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεcθαι θέλει οἷον βουcί, Τρωcί, ἐπὶ δὲ μετοχῶν βαρύνεται οἷον βᾶcι cτᾶcι (hic etiam de accentu genetivi πάντων item ad analogiam participiorum accommodato sermo fuit, quod Choerohoscus, qui alium ab Herodiano improbatum canonem sequitur, omisit)· καὶ τὸ πᾶcι δὲ ὁμοίωc βαρύνεται· δῆλον ὅτι μετοχή ἐcτι καὶ οὐκ ὄνομα. καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου κατὰ πόcουc τρόπουc δείκνυτοι τὸ πᾶc οὐκ εἶναι μετοχήν, ἀλλ' ὄνομα; κατὰ δύο· πρῶτον μὲν ἀπὸ cημαινομένου, πᾶcα γὰρ μετοχὴ θέλει ἔχειν προϋποκείμενον ῥήματοc καὶ cυζυγίαν καὶ διαφόρουc χρόνουc καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθοc ἐν ἰδίοιc μεταcχηματιcμοῖc. τὸ δὲ πᾶc οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει, δῆλον ὅτι οὐκ ἔcτι μετοχή, ἀλλ' ὄνομα. δεύτερον, ὅτι τὰ εἰc αc λήγοντα ὀνόματα ἢ κύριά ἐcτιν ἢ προcηγορικά, τὸ δὲ πᾶc οὔτε κύριόν ἐcτι οὔτε προcηγορικόν· εὐλόγωc οὖν cχηματίζεται εἰc τριγένειαν. καὶ εἰ ἄρα ὄνομά ἐcτι τὸ πᾶc καὶ οὐ μετοχή, πῶc οὐκ ἐποίηcε τὸ θηλυκὸν εἰc να ὡc τὸ τάλαc τάλαινα, μέλαc μέλαινα; διότι οὐ διὰ τοῦ ν μόνου κλίνεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τ̄ οἷον παντόc. τὸ δὲ τάλαινα καὶ μέλαινα ὡc ἔχοντα τὴν γενικὴν τοῦ ἀρcενικοῦ διὰ μόνου τοῦ ν̄ ἐκφερομένην οἷον τάλανοc μέλανοc ἔχει καὶ τὸ θηλυκὸν εἰc να. καὶ ἐπεὶ τὸ πᾶc οὐκ ἐποίηcε τὸ θηλυκὸν εἰc να, ἀλλ' εἰc c̄, διατί οὐκ ἐγένετο διὰ δύο cc ὥcπερ χαρίεcca; διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ οὐδετέρου· οὐδέποτε γὰρ ἡ παραλήγουcα cυλλαβὴ τοῦ (cυλλαβὴ τοῦ scr. pro τῆc) θηλυκοῦ ἐλάccων τῆc τελευταίαc cυλλαβῆc τοῦ οὐδετέρου ἐcτίν, ἀλλὰ μείζων, τάλαινα τάλαν, μέλαινα μέλαν, χαρίεcca χαρίεν· εἰ οὖν τὸ πᾶcα διὰ δύο cc ἐγένετο, εὑρίcκετο ἡ παραλήγουcα αὐτοῦ θηλυκοῦ ἐλάccων τῆc ληγούcηc τοῦ οὐδετέρου, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον. εὑρίcκετο γὰρ (γὰρ inserui) ἡ παραλήγουcα οὐ φύcει, ἀλλὰ (οὐ — ἀλλὰ inserui) θέcει μακρά, οὐδέποτε γὰρ (pro δὲ) τὸ α πρὸ δύο cυμφώνων φύcει μακρὸν θέλει εἶναι, ἀλλὰ θέcει· διὰ τοῦτο cημειούμεθα τὸ θάccων ἐκτεινόμενον τὸ α καὶ (τὸ θάccων — καὶ ex Mon. 37, 11 explevi) ἐλάccων. ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖc πᾶcιν, ὅτι πᾶcα δοτικὴ πληθυντικῶν διcύλλαβοc εἰc ῑ λήγει κτλ. τὸ θηλυκὸν ἡ πᾶcα· ὁ κανών· πᾶcα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη τρέψαcα τὸ τέλοc τῆc γενικῆc εἰc ᾱ καὶ τὴν παραλήγουcαν φύcει μακρὰν ποιοῦcα τὸ θηλυκὸν ποιεῖ πλὴν τῶν ἀπὸ τῶν εἰc ειc οἷον χαρίειc χαρίεcca. De dat. plur. cf. etiam An. Ox. II 405, 11 πᾶcι: διὰ τί βαρύνεται; πᾶcα δοτικὴ πληθυντικὴ διcύλλαβοc εἰc ῑ ἐκφωνούμενον λήγουcα ἐπὶ μὲν ὀνομάτων ὀξύνεται οἷον βουcί, πλευcί (νηυcί?), ποcί, ἁλcί πλὴν τοῦ πᾶcι. ἐπὶ δὲ μετοχῶν βαρύνεται οἷον βᾶcι, cτᾶcι, φᾶcι, οὕτωc οὖν cυνηκολούθηcε τὸ πᾶcι καὶ cυνεβαρύνθη.

ἡμεῖϲ» ἀντὶ τοῦ ἦμεν· εἰκότωϲ οὖν καὶ τὸ τρίτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν οὐκ ἐνήλλαξε πρὸϲ τὸ ἴδιον πρῶτον πρόϲωπον, ἀλλ' ἐγένετο καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ ἢ «τῆϲ δ' ἦν τρεῖϲ κεφαλαί» (Hesiod. Theog. 321) ἀντὶ τοῦ ἦϲαν, ἵνα ὥϲπερ ἐν τοῖϲ ἑνικοῖϲ τὸ πρῶτον καὶ τρίτον ὁμοφωνῇ.

---

l. 3 verba διὰ τοῦ ἢ ideo adduntur, quia ad analogiam syncopatorum ἔϲτηϲαν ϲτάν, ϲτάντοϲ γάρ formari debuit ex ἦϲαν ἔν per ε̄ propter participium εἰϲ ἔντοϲ. De eadem re se in libro περὶ ῥήματοϲ dicturum esse pronunciat Herod. Mon. 44, 22.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

(Περὶ ῥήματος καθολικῶς).

(Περὶ συζυγιῶν).

1.

Il. Pros. A 278: τὸ ῥῆμα (sc. ἐθέλω) τῶν παραλόγων κατὰ τὸν τόνον ἐστὶ τρισύλλαβον ὄν, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

(Περὶ παρῳχημένων).

Constantin. Lascar. βιβλίον γʹ **collato Choer. p. 512 seqq.**: πᾶν ῥῆμα οἵας ἂν εἴη συζυγίας καὶ καταλήξεως, ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ἢ διφθόγγου ἢ συμφώνου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ φωνήεντος, ἢ μεταβολικοῦ ἢ ἀμεταβόλου· εἰ μὲν ἀπὸ ἀμεταβόλου δηλονότι η̄ ῑ ῡ ω̄ οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις οἷον ἠχῶ ἤχουν ἤχηκα ἠχήκειν ἤχησα, ἰξεύω ἴξευκα ἰξεύκειν ἴξευσα, ὑβρίζω ὕβριζον ὕβρικα ὑβρίκειν ὕβρισα, ὠφελῶ ὠφέληκα ὠφελήκειν ὠφέλησα. ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προσαγορεύεται. τὸ δὲ ὑβρίζω καὶ ἰξεύω καὶ τὰ ὅμοια ἐν μέν τῷ ἐνεστῶτι θέσει μακρὸν τὸ δίχρονον ἔχει, ἐν δὲ τοῖς παρῳχημένοις φύσει μακρὸν τῷ λόγῳ τῆς αὐξήσεως.

Εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος μεταβολικοῦ δηλονότι τὸ ᾱ ε̄ ο̄, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις τοῦ βραχέος εἰς μακρὸν μεταβαλλομένου. καὶ εἰ μὲν ἄρχεται τὸ θέμα ἀπὸ τοῦ ᾱ. τρέπεται κοινῶς τὸ ᾱ εἰς η̄ οἷον ἀνύω ἤνυον ἤνυκα ἠνύκειν ἤνυσα πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀηθέσσω ἀήθεσσον «ἀήθεσσον γάρ ἐπ' αὐτὸν» (K 493), ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο η̄, ἄω τὸ πνέω ἄεν ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἦεν, ἀΐω τὸ ἀκούω ἄϊον ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἤϊον τῷ ἐπορευόμην.

Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενα ῥήματα ἀδιαφόρως εἴωθε κλίνεσθαι καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατ' ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦ η̄. ἀπὸ γοῦν τοῦ ἑλκῶ περισπωμένου εἵλκεον (P 395) φήσας τὸν παρατατικὸν διὰ τοῦ η̄ τὸν ἀόριστον ἐξήνεγκεν ἐν τῷ «Λητώ γάρ

---

l. 6 cf. E. M. 318, 32 et Arcad. 168. l. 21 homerica exempla ex Choer. sumpta sunt. De ἀηθέσσω ἀηδίζομαι idem tradunt Ep. Cr. I 86, 14. l. 25 posui praeceptum ex Il. Pr. N 543 pro iis, quae Choer. et Lascaris praecipiunt: εἰ δέ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ε̄, τρέπεται τὸ ε̄ εἰς η̄, ἐλέω ἤλεον ἠλέηκα ἠλεήκειν ἠλέησα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων δισυλλάβων καὶ ὑπερδισυλλάβων, ἐν οἷς προστίθεται τὸ ῑ ἐν παρῳχημένοις. τούτων δὲ ὁ κανὼν κατὰ τοὺς παλαιοὺς (recurrit etiam in An. Par. III 346, 24) τοιοῦτός τις τυγχάνει γε ὤν· τά ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενα ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα

ἥλκηcε Διόc» (λ 580). ἀλλ' οὐ θέλει πάλιν τὸ ῆ τὸ κατ' ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων εἰc ε̄ καὶ ᾱ διαλύεcθαι, ὁπότε ὁ ἐνεcτὼc ἄρχει ἀπὸ τοῦ ε̄, ἀπὸ μέντοι τοῦ ᾱ καὶ η̄, ὡc δῆλον ἐκ τούτων, ἥλη ἐάλη, ἥγη ἐάγη, ἧδον ἔαδον.

Єἰ δέ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ο̄ μικροῦ τὸ θέμα, τρέπεται τὸ μικρὸν εἰc ω μέγα, ὀνομάζω ὠνόμαζον ὠνόμακα ὠνομάκειν ὠνόμαcα.

Ταῦτα δέ παρὰ ποιηταῖc ἀναύξητα ἤτοι ἄτρεπτα μένει διὰ τὸ μέτρον ἔθει Ἰωνικῷ, ἄκουεν ἀντὶ τοῦ ἤκουεν, ἔλαυνεν ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν, ὀνόμαcεν ἀντὶ τοῦ ὠνόμαcεν.

Ὅτε δέ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν τριῶν τούτων μεταβολικῶν φωνηέντων, οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦcιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικόν, παθητικὸν καὶ μέcον, ἵνα μὴ ἀπορῶcι παρακειμένων ἀπὸ φωνήεντοc ἀρχομένων, τὰ ἀρκτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεcτῶτοc προcτιθέντεc τῷ κοινῷ παρακειμένῳ καὶ τὴν τρίτην cυλλαβήν, εἰ μακρὰ εἴη, ὡc τὰ πολλὰ cυcτέλλοντεc ἐπὶ τῶν τριcυλλάβων, ἀλείφω ἤλειφα κοινῶc καὶ ἀλήλιφα Ἀττικῶc, ἐλεύθω ἤλευκα ἤλευθα μέcoc καὶ Ἀττικῶc ἐλήλυθα, ὀμῶ ὤμοκα καὶ ὀμώμοκα, ἀλείφομαι ἤλειμμαι καὶ ἀλήλιμμαι. cεcημείωται τὸ ὑφήφαcται, ὅτι ἀπὸ τοῦ ῡ ἀρχομένου τοῦ ἐνεcτῶτοc ἐγένετο Ἀττικὸc παρακείμενοc. γέγονε δέ τοῦτον τὸν τρόπον· ἔcτιν ὑφάζω ὑφάcω ὕφακα, ὕφαcμαι ὕφαcται καὶ ὑφύφαcται Ἀττικῶc ἢ ὑφαίνω ὕφαγκα ὕφαcμαι καὶ ὑφύφαcμαι Ἀττικῶc. καὶ ἐπειδὴ οὐ θέλει ὁ Ἀττικὸc παρακείμενοc ἔχειν ἐν τῇ α' καὶ β' cυλλαβῇ τὸ αὐτὸ cτοιχεῖον οἷον ἀλήλιφα καὶ ἐλήλυθα καὶ ὀμώμοκα, τούτου χάριν καὶ τροπὴ παρηκολούθηcε τοῦ ῡ εἰc η̄ καὶ γέγονεν ὑφήφαcται. ἔcτι δέ καί τινα, ὧν ἡ τρίτη ἀπ' ἀρχῆc cυλλαβὴ οὐ cυcτέλλεται. ἀπὸ τοῦ ἄλημι ὁ παθητικὸc παρακείμενοc ἤλαμαι καὶ Ἀττικῶc ἀλήλαμαι καὶ κατὰ ὑπέρθεcιν ἀλάλημαι. δύναται δέ καὶ εἶναι ἐνεcτώc· ἔcτι γὰρ ἄλημι ὡc τίθημι ἄλεμαι ὡc τίθεμαι καὶ διπλαcιαcμὸc μετ' ἐπεκτάcεωc Αἰολικῆc ἀλάλημαι.

Ἐν ἐνίοιc δέ μόνον προcτίθεται ε̄ ἐν παρατατικῷ καὶ παρακειμένῳ οἷον ὤρων ἑώρων, ὥρακα ἑώρακα, ὠνοῦμαι ἐωνούμην ἐώνημαι. τὸ δέ ξυνέηκα ἔειπε ποιητικά.

Єἰ δέ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ διφθόγγου, ἢ ἀπὸ τρεπτῆc ἢ ἀπὸ ἀτρέπτου. εἰ μέν ἀπὸ ἀτρέπτου δηλονότι ε̄ῡ αι ο̄ῡ οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖc παρῳχημένοιc. ἡ μέν ει δίφθογγοc, ἐπειδὴ ἔχει γνήcιον μέγεθοc, τὸ γὰρ ε̄ μεγεθυνόμενον διὰ τῆc προcθήκηc τοῦ ῑ μεγεθύνεται οἷον τυφθέντοc τυφθεῖcα, δαρέντοc δαρεῖcα καὶ αὐτὸ δέ τὸ ει τὸ ὄνομα τοῦ cτοιχείου διὰ τοῦ ε̄ καὶ ῑ γράφεται καὶ ἐκφωνεῖ-

τρέπει τὸ ε̄ εἰc η̄ ἐν τοῖc παρῳχημένοιc ἑρμηνεύω ἡρμήνευον, ἐλαύνω ἤλαυνον· χωρὶc τοῦ ἐθίζω εἴθιζον· τοῦτο γὰρ διὰ τῆc ει̅ διφθόγγου γράφεται, ἑcτιῶ εἱcτίων, ἐρύω εἴρυον «εἴρυcαν ἠνορέῃ πίcυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν» (Λ 9 ex Choer. 906, 29), ἑλκύω εἵλκυον «εἵλκυον ἀμφότεροι» (P 395 ex Choer. 907, 9), ἑρπύζω εἵρπυζον, ἐργάζομαι εἰργαζόμην (de quo Choer. 519, 22 et 906, 23 ὅπερ καὶ διφορεῖται· τινὲc μέν γὰρ διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφουcιν αὐτό), ἕπομαι εἱπόμην· ἔτι καὶ τὸ εἱcτήκειν εὕρηται ἀπὸ τοῦ ἑcτήκω. διcύλλαβα δέ ὄντα τινὰ μέν τρέπει τὸ ε̄ εἰc τὸ η̄, εἰ περιcπᾶται, ἐλῶ ἤλων, ἑλκῶ ἥλκουν «Λητὼ γὰρ ἥλκηcε Διὸc κυδρὴν παράκοιτιν» (ex Choer.) χωρὶc τοῦ ἐῶ εἴων, ἐρῶ εἴρουν, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρακείμενοc εἴρηκα. τὸ δέ ἐρῶ τὸ ἐρωτικῶc ἔχω διὰ τοῦ η̄ γίνεται οἷον «ἤρων γάρ, ἤρων, ὁμολογῶ, καὶ νῦν δ' ἐρῶ» παρὰ Μενάνδρῳ (Choer. 907). τινὰ δέ τῶν διcυλλάβων βαρυτόνων προcλαμβάνει τὸ ῑ ἔχω εἶχον, ἕλω εἷλον, ἔπω εἶπον, ἕλκω εἷλκον, ἔθω «ἔθων Οἰνῆοc ἀλωήν» (I 540) εἶθα καὶ Ἀττικῶc εἴωθα «ἀεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κεν εἴπω» (Θ 408), ἕω εἶκα ὅθεν εἷμαι καὶ εἱμένοc «εἱμένοc ὤμοιcιν νεφέλην» (O 308), ἕζω εἷcα. l. 6 cf. Il. Pr. Ψ 440 ubi Ἰωνικῶc, Θ 161 ubi ποιητικώτερον primam syllabam corripi praecipitur, Ψ 70 ἀκήδειc: ἄμεινον βαρύνειν ὡc ἐνόειc τῆc ἀρχούcηc cυcταλείcηc ποιητικῶc. ὡc γὰρ ἤκουcα ἄκουcα, οὕτωc καὶ ἠκήδειc ἀκήδειc. l. 21 de ὑφήφαcται, de qao quae protali sunt ex Choer. 568, 31 (nam ap. Coastant. Lascarin haec valde pertarbata sunt), cf. Mon. 44, 25; praeceptum de ἀλάλημαι composui ex Herod. Odyss. Pros. μ 284 et περὶ παθῶν in E. M. 56, 27, similia tradit Choer. 569, 15; de diplasiasmo perfecti cf. etiam E. M. 134, 52. l. 26 cf. Il. Pr. Δ 3, nbi ἑήνδανε, ἑέccατο, ἕωcεν, ἐῳνοχόει proferuntur.

ται, τούτου χάριν ἄτρεπτός ἐστιν — εἰκάζω εἴκαζον καὶ ᾔκαζον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. ὁμοίως καὶ ἡ ο̅υ̅ δίφθογγος οὐ τρέπεται ὡς ἔχουσα γνήσιον μέγεθος. τὸ γὰρ ο̅ μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ̅ μεγεθύνεται οἷον τύπτοντος τύπτουσα, λέγοντος λέγουσα καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ου, τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου διὰ τοῦ ο̅ καὶ υ̅ γράφεται καὶ ἐκφωνεῖται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ ἄτρεπτον μένει — οὐρῶ οὔρουν —

2.

ἡ ε̅υ̅ δίφθογγος ὡς μὴ ἔχουσα γνήσιον μέγεθος (τὸ γὰρ υ οὐκ ἔστι γνήσιον μέγεθος τοῦ ε̅, ἀλλὰ τοῦ ο) ὀφείλει τρέπειν τὸ ε̅ εἰς η̅, ὡς καὶ παρὰ Ἀττικοῖς. ηὐφράνθη γὰρ λέγουσι καὶ ηὐχόμην. ἀλλ' ἐπεκράτησε κατὰ κοινὴν διάλεκτον ἡ ε̅υ̅ δίφθογγος μὴ τρέπεσθαι οἷον εὔχομαι εὐχόμην, εὐφραίνομαι εὐφραινόμην, εὐχαριστῶ εὐχαρίστουν καὶ ἴσως χάριν εὐφωνίας, ὡς λέγει ὁ Ἡρωδιανός.

Εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τρεπτοῦ δηλονότι αι αυ οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων. εἰ μὲν ἀπὸ τῆς αι, τρέπεται τὸ α̅ εἰς η̅ καὶ τὸ ι̅ προσγράφεται, αἰσχύνομαι ᾐσχυνόμην, αἰτῶ ᾔτουν· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς α̅υ̅, τρέπεται τὸ α̅ εἰς η̅ οἷον αὐλῶ ηὔλουν, αὔξω ηὔξουν, αὐχῶ ηὔχουν, αὐτομολῶ ηὐτομόλουν. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ο̅ι̅, τρέπεται τὸ ο̅ εἰς ω̅ καὶ τὸ ι̅ προσγράφεται οἷον οἴχομαι ᾠχόμην, οἰκῶ ᾤκουν, οἰκοδομῶ ᾠκοδόμουν, οἰκονομῶ ᾠκονόμουν πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀτρέπτων, οἰῶμαι οἰώθην «οἰώθη δ' Ὀδυσσεύς» (Λ 401), «Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή» (Ζ 1), οἰμῶ οἴμησα «οἴμησεν δὲ ἀλείς» (Χ 308). οἰνῶ οἴνουν «μήπω οἰνωθέντες» (π 292) καὶ οἰνίζω οἴνιζον «ἐκ τ' ἄρα οἰνίζοντο» (Η 472), οἰστρῶ οἴστρησα, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακίζω οἰάκιζον, οἰακονομῶ οἰακονομούμην, οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ τὸ οἰδαίνω οἴδαινον καὶ τὸ οἰκουρῶ οἰκούρουν καὶ τὸ οἰμώζω οἴμωζον, ᾠκούρουν καὶ ᾠμώζουν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τραχινίαις (928) «ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξε» καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ (ν 198) «ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὢ πεπλήγετο μηρώ».

Εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσλαμβάνουσιν ε̅, γράφω ἔγραφον ἔγραψα. οἱ δὲ Ἀττικοὶ αὔξησιν ἐπὶ αὐξήσεως ποιοῦντες ἠδυνάμην ἀντὶ ἐδυνάμην καὶ ἠβουλόμην ἀντὶ ἐβουλόμην καὶ ἤμελλον ἀντὶ ἔμελλον λέγουσιν.

Ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος ἠγόραζον ἠγόρακα, ὠνόμαζον ὠνόμακα. ὅτε δὲ ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς θέσει ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος οἷον ἔφθειρον ἔφθαρκα, ἔσπειρον ἔσπαρκα. ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων, ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ πρώτου συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος μετὰ τοῦ ε̅, ἔτυπτον τέτυφα, ἔλεγον λέλεχα, ἔγραφον γέγραφα, ἔπλυνον πέπλυκα. χωρὶς τῶν ἀρχομένων ἀπὸ γν γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα — τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά ἐστιν — καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ̅, ῥαπίζω ἐρράπικα. διπλοῦν δὲ τὸ ρ̅ ἐν τούτοις παρὰ τοῖς ῥήτορσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις διὰ τὸ μέτρον ἐκβάλλεται τὸ ἓν ἐν τοῖς παρῳχημένοις «ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῷ» (Β 400) καὶ «μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν» (Ι 648). τὸ δὲ «ῥερυπωμένα» (ζ 59) ἀντὶ ἐρρυπωμένα, «ῥεραπισμένῳ νώτῳ» παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ «ῥερῖφθαι ἔπος» παρὰ Πινδάρῳ κατὰ τὴν ποιητικὴν ἐξουσίαν οὕτω γέγονε — καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν ζ̅ ξ̅ ψ ζῶ ἔζηκα, ψάλλω ἔψαλκα, ξηραίνω ἐξήραγκα. τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ̅ φ̅ χ̅ ἀρχόμενα

l. 7 Choer. 522, 7. l. 40 cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 308, 30.

ἀναδιπλαϲιάζεται μέν, τρέπεται δὲ τὰ δαϲέα εἰϲ τὰ ἀντιϲτοιχοῦντα ψιλά, θεωρῶ τεθεώρηκα, φωνῶ πεφώνηκα, χωνεύω κεχώνευκα. ὅτε δέ ὁ ἐνεϲτὼϲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ λ̄ ἢ μ̄, οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦϲι ἴδιον παρακείμενον ἐκβολῇ τοῦ πρώτου ἀμεταβόλου καὶ προϲλήψει τοῦ ῑ λήβω λήψω λέληφα κοινῶϲ καὶ εἴληφα Ἀττικῶϲ, λήχω λήξω λέληχα καὶ εἴληχα, μείρομαι μεροῦμαι μέμαρμαι καὶ εἵμαρμαι, ὅθεν καὶ εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενοϲ ἄρχεται ἀπὸ ϲυμφώνου, μετὰ τοῦ ἀναδιπλαϲιαϲμοῦ βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουϲαν τέτυφα ἢ κοινὴν δύο ϲυμφώνων ἑπομένων, ὧν τὸ μέν πρῶτον ἄφωνον, τὸ δέ δεύτερον ἀμετάβολον γέγραφα, πέπληγα. ϲεϲημείωται τὸ μέμνημαι, κέκτημαι — καὶ ἔκτημαι εὕρηται «Ἴλιον ἐκτῆϲθαι» (I 402) — πέπταμαι πέπτωκα, καὶ περὶ μέν τοῦ μέμνημαι ἔϲτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· οὐδέποτε ἀμετάβολον ἀμεταβόλου προηγεῖται κατὰ ϲύλληψιν οἷον ἀρνόϲ, ἅρμα, ἔρνοϲ, ἅλμη, εἰ μὴ μόνον τὸ μ̄ τοῦ ν̄ ὡϲ μνήμη, μνημεῖον, μνῆμα, μνᾶ. τὸ γὰρ προηγεῖϲθαι τῶν ἀμεταβόλων κατὰ ϲύλληψιν ἴδιον τῶν ἀφώνων ἐϲτὶν οἷον κλέοϲ, ἀγρόϲ, ἀκμή, πνεῦϲαι, θνήϲκω, πρῶτοϲ. ἐπειδὴ οὖν τὸ μ̄ ϲύνταξιν ἀφώνου ἀνεδέξατο καὶ προηγήϲατο τοῦ ν̄ τοῦ ἀμεταβόλου, ἀνεδιπλαϲιάϲθη τὸ μέμνημαι· ἄλλωϲ τε δὲ καὶ πολλάκιϲ εὑρίϲκεται καὶ ἐν μέτρῳ τὸ μν̄ ἀποτελοῦν κοινὴν ϲυλλαβὴν οἷον ὡϲ παρὰ Καλλιμάχῳ,

τὼϲ μέν ὁ Μνηϲάρχειοϲ ἔφη ξένοϲ

καὶ παρὰ Κρατίνῳ «ἀλλοτριογνώμοιϲ ἐπιλήϲμοϲι μνημονικοῖϲιν». τὸ δέ κέκτημαι, πέπταμαι καὶ πέπτωκα κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ κ̄ καὶ π̄ γέγονε Αἰολικῶϲ. οἱ γὰρ Αἰολεῖϲ εἰώθαϲι προϲτιθέναι ϲύμφωνον ὥϲπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι.

Ἔτι δέ εἰ μέν μέλλων ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντοϲ, ἰϲοϲυλλαβεῖ αὐτῷ ὁ κοινὸϲ παρακείμενοϲ ἀγοράϲω ἠγόρακα, ὀμόϲω ὤμοκα. εἰ δὲ ἀπὸ ϲυμφώνου, περιττεύει τύψω τέτυφα, ποιήϲω πεποίηκα. ὁ ὑπερϲυντέλικοϲ ἐν τοῖϲ ἀπὸ φωνήεντοϲ ἀρχομένοιϲ ἰϲοϲυλλαβεῖ καὶ ὁμοχρονεῖ τῷ παρακειμένῳ ἠγόρακα ἠγοράκειν, ἔφθαρκα ἐφθάρκειν, ἐν δέ τοῖϲ ἀπὸ ϲυμφώνου ἀρχομένοιϲ ὑπέρ τὰϲ τοῦ παρακειμένου ϲυλλαβὰϲ παραλαμβάνει ε̄ τέτυφα ἐτετύφειν, γέγραφα ἐγεγράφειν. μεγεθύνεται δέ πολλάκιϲ ἐν τοῖϲ Ἀττικοῖϲ τοῖϲ ἀπὸ βραχείαϲ ἀρχομένοιϲ, ὀμώμοκα ὠμωμώκειν, ἀκήκοα ἠκηκόειν. καὶ ταῦτα μέν ἐκ τοῦ π ο λ υ μ α θ ο ῦ ϲ Ἡ ρ ω δ ι α ν ο ῦ π ε ρ ὶ π α ρ ῳ χ η μ έ ν ω ν γ ε ν ι κ ῶ ϲ.

3.

Choer. 522, 30: ἐπὶ τῶν ἀπὸ προθέϲεωϲ ἀρχομένων γίνεται ϲύνθεϲιϲ κλίϲεωϲ, τουτέϲτι κατὰ χρόνον γίνεται ἡ ϲύνθεϲιϲ καὶ ὡϲ ἂν τιϲ εἴποι, πρῶτον κλίνεται καὶ οὕτω ϲυντίθεται οἷον ἀπὸ τοῦ γράφω γίνεται καταγράφω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔγραφον κατέγραφον καὶ ἀπὸ τοῦ γέγραφα γίνεται καταγέγραφα καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγεγράφειν γίνεται κατεγεγράφειν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔγραψα τὸ κατέγραψα καὶ ἀπὸ τοῦ γράψω τὸ καταγράψω. τοῦτο δὲ γίνεται, ἵνα μὴ ἐξαμαυρωθῇ ἡ πρόθεϲιϲ ἔξωθέν τί ποτε δεχομένη. τῆϲ γὰρ προθέϲεωϲ οὐδὲν ἐθέλει προτίθεϲθαι. —

---

l. 10 defensionem perfecti μέμνημαι recepi ex Choer. 552, 25, explicationem formarum κέκτημαι, πέπταμαι, πέπτωκα ex Herod. περὶ παθῶν. in E. M. 501, 26 et Zonar. 1580; alias causas profert Choer. 553, 28 ἄλλωϲ τε δὲ πολλάκιϲ εὑρίϲκεται καὶ ἐν τοῖϲ μέτροιϲ ἀποτελοῦντα τὴν κοινὴν ϲυλλαβὴν κτ καὶ π̄τ̄, ὡϲ παρ' Ὁμήρῳ οἷον (δ 127)

Αἰγυπτίῃ, τῇ πλεῖϲτα δόμοιϲ ἔνι κτήματα κεῖται,

καὶ παρὰ Ῥίνθωνι «Ἱππώνακτοϲ τὸ μέτρον· οὐδέν μοι μέλει» (cf. Hephaest. c. 1), et paulio ante: ἐπειδὴ τὰ ψιλὰ πάντων τῶν ϲυμφώνων ἀϲθενέϲτερά ἐϲτιν, ἐν τῷ πέπτωκα καὶ κέκτημαι πτ ἐϲτὶ καὶ κτ, ταῦτα δέ ψιλά ἐϲτιν, εἰκότωϲ τῷ λόγῳ τῆϲ κοινῆϲ ἀνεδιπλαϲιάϲθη.

ταῦτα μὲν ὁ Ἀπολλώνιός φηϲι. πρὸϲ τοῦτον δὲ ἀντιλέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ λέγων, ὅτι πρῶτον μὲν οὐκ ἔϲτιν ἡ κατὰ πρόθεϲιϲ ἐν τῷ κατέγραφον, ἀλλὰ μέροϲ ἐϲτὶ τοῦ ῥήματοϲ, εἰ καὶ ἀπὸ προθέϲεωϲ ἐγένετο ἡ ϲύνθεϲιϲ. ὥϲπερ γὰρ ἐν τῷ εὐγενήϲ οὐκ ἔϲτι τὸ εὖ ἐπίρρημα, ἀλλὰ μέροϲ ἐγένετο τοῦ ὀνόματοϲ, εἰ καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματοϲ ἐγένετο ἡ ϲύνθεϲιϲ, οὕτω καὶ ἐν τῷ καταγράφω οὐ λέγομεν, ὅτι πρόθεϲίϲ ἐϲτιν ἡ κατά, ἀλλὰ μέροϲ τοῦ ῥήματοϲ, εἰ καὶ ἀπὸ προθέϲεωϲ ἐγένετο ἡ ϲύνθεϲιϲ, ἄλλωϲ τε ἰδοὺ τὸ ϲυνήγοροϲ ἀπὸ προθέϲεωϲ ἄρχεται, καὶ ὅμωϲ λέγεται εὐϲυνήγοροϲ, καὶ πάλιν ϲύμβουλοϲ εὐϲύμβουλοϲ, ἐπανοίκτηϲ θυρεπανοίκτηϲ· οὐκ ὤφειλεν οὖν οὐδὲ ταῦτα ἀπὸ προθέϲεωϲ ἀρχόμενα δέξαϲθαι ἔξωθέν τί ποτε. ταῦτα μὲν οὖν ὁ Ἡρωδιανόϲ.

(Περὶ ἐνεϲτῶτοϲ).

Πᾶν δεύτερον εἰϲ ϲ̄ λῆγον ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὸ τρίτον πρόϲωπον οἷον τύπτειϲ τύπτει, λέγειϲ λέγει, ἐτύφθηϲ ἐτύφθη, ποιεῖϲ ποιεῖ, βοᾷϲ βοᾷ, χρυϲοῖϲ χρυϲοῖ, ἔλεγεϲ ἔλεγε, ἔτυπτεϲ ἔτυπτε, ἔλαβεϲ ἔλαβε, ἔμαθεϲ ἔμαθε χωρὶϲ τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ πρώτου ἀορίϲτου καὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰϲ μι. καὶ «χωρὶϲ μὲν τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ πρώτου ἀορίϲτου» πρόϲκειται, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ μόνον τὸ ϲ̄ ἀποβάλλεται, ἀλλὰ καὶ τροπὴ παρακολουθεῖ τοῦ ᾱ εἰϲ ε̄ οἷον τέτυφαϲ τέτυφε, πεποίηκαϲ πεποίηκε, ἔτυψαϲ ἔτυψε. «χωρὶϲ δὲ τῶν ἀπὸ τῶν εἰϲ μι» πρόϲκειται, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων κατὰ τὸν ἐνεϲτῶτα οὐχ ὅτι τὸ ϲ̄ οὐκ ἀποβάλλεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ῑ προϲέρχεται οἷον τίθημι τίθηϲ τίθηϲι, ἵϲτημι ἵϲτηϲ ἵϲτηϲι, δίδωμι δίδωϲ δίδωϲι, ζεύγνυμι ζεύγνυϲ ζεύγνυϲι.

4.

περὶ ϲυντάξεωϲ ϲτοιχείων fr. 14.

Choer. 505, 17: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, τίνοϲ χάριν ἀπὸ πληθυντικῶν κανονίζομεν τὰ δυϊκὰ ἐν ῥήμαϲι· δοκεῖ γὰρ τοῦτο ἀτάκτωϲ ἔχειν· οὐδεὶϲ γὰρ τὰ πρῶτα ἐκ τῶν ὑϲτέρων κανονίζει. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὡϲ λέγει Φιλόξενοϲ, ἐπειδὴ τὰ δυϊκὰ ὑϲτερογενῆ ἐϲτιν· ὕϲτερον γὰρ ἐπενοήθη τὰ δυϊκά· ὅθεν οὐδὲ πᾶϲα διάλεκτοϲ κέχρηται τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ. οἱ γὰρ Αἰολεῖϲ παντελῶϲ δυϊκὰ οὐκ ἔχουϲιν, ὥϲπερ οἱ Ῥωμαῖοι ἄποικοι ὄντεϲ τῶν Αἰολέων· ἀλλ' οὔτε διάλεκτοϲ ἔχει τὰ δυϊκά, ἀλλ' εἰϲ πάντα τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ κέχρηται ἀντὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, μὴ ἔχουϲα δυϊκά. εἰκότωϲ οὖν, ἐπειδὴ τελευταῖον ἐπενοήθη τὰ δυϊκά, ἐκ τῶν πληθυντικῶν κανονίζεται προτερευόντων αὐτῶν.

5.

Il. Pr. Γ 152: τὰ τρίτα πρόϲωπα πληθυντικὰ ὁριϲτικὰ ἐνεϲτῶτοϲ χρόνου τὴν αὐτὴν φωνὴν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται ταῖϲ πληθυντικαῖϲ δοτικαῖϲ μετοχαῖϲ, λέγομεν λέγεται λέγουϲι καὶ τοῖϲ λέγουϲιν,

---

l. 13 Choer. 499, 29. l. 20 οὐχ ὅτι scripsi pro παρ' οἷϲ. Haec ex Herodiano petita esse coniectari licet ex Choer. 747, 17. l. 24 contra Herodiani sententiam fnerunt, qni dicerent primam dualls porsonam traiectione consonarum fingi potuisse τύπτοθμον aut τύπτοτμον, quibus Choerohoscus obsistit contendens, propter characterem plnralis et dualis μ̄ antecedere debere literam θ̄ sive τ̄. Antea Apollonii sententia exposita fuit, quae eodem redit. l. 25 nltera, qnae profertur, cansa ex comparatione rerum physicarum desumpta potius Apollonio adscribam collat. Choer. 518, 28. l. 35 simile praeceptnm etiam in Rhematico exstitisse patet ex Theodos. 1009, 30 et Choer. 509, 24; 510, 6.

ἵσταμεν ἵστατε ἱστᾶσι καὶ τοῖς ἱστᾶσι, ἵεμεν ἵετε ἱεῖσι καὶ τοῖς ἱεῖσι. ἀντιπίπτει μόνον διά τι αἴτιον τὸ φασί πρὸ τὸ φᾶσι μετοχικὸν ὡς στᾶσι.

(Περὶ παρατατικοῦ).

6.

Il. Pr. Δ 222: τὰ ἑνικὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐστιν οἷον ἔλεγον ἐγώ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι. ἐν δὲ τοῖς συγκοπεῖσι τρίτοις ἡ συγκοπὴ ἀναδέχεται τὴν λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγούσῃ τῆς γενικῆς τῆς κατὰ τὴν μετοχήν, ἔστησαν ἔσταν, στάντος γάρ· ἔβησαν ἔβαν, βάντος γάρ· ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν, κοσμηθέντος γάρ· «φάνεν δὲ οἱ εὑρέες ὦμοι» (c 68), φανέντος γάρ· ἔφυμεν ἔφυτε ἔφυσαν ἔφυν, ἐπεὶ φύντος· ἔδυμεν ἔδυτε ἔδυσαν ἔδυν, ἐπεὶ δύντος. περὶ δὲ τοῦ «τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί» (Hesiod. Theog. 321) ἐν τοῖς περὶ ῥήματος ἐροῦμεν.

7.

Il. Pr. B 832: ἔασκε κατὰ συστολήν. οὕτως καὶ πάντες· τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκε παρηγμένα Ἰακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· «ὧδε δέ τις εἴπεσκε» (271) καὶ «τὴν αὐτὸς φορέεσκε» (O 646).

l. 12 cur autem ἦν, non ἕν factum sit, Choeroboscus 536, 8 Herodiano, ut ex comparatione Il. Pros. patet, duce exposuit ἔστι ἦμεν ἦτε ἦσαν καὶ γίνεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἦν τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν καὶ ἰδοὺ ἐλλείπει μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἰδίου πρώτου πληθυντικοῦ· οὐδὲ (pro οὖ καὶ) γέγονε πρὸς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς· ἔστι γὰρ εἷς ἔντος ἡ μετοχὴ καὶ ὀφείλει τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν γενέσθαι ἓν διὰ τοῦ ε, εἷς ἔντος γὰρ ἡ μετοχή, ἀλλ' ἐπειδὴ μονοσύλλαβός ἐστιν ἡ λέξις καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ἄρχουσαν καὶ λήγουσαν καὶ παραλήγουσαν, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ἐφυλάχθη τὸ η καὶ οὐκ ἐγένετο τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης διὰ τοῦ ε. ἔστι καὶ ἄλλη τοιαύτη ἀπολογία, ἣν λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ μονοβίβλῳ (cf. supra).

Etiam, quae Choeroboscus 536, 31 de formis ἐπληροῦσαν et ἐσχάζοσαν profert, ex Herodiano petita esse videntur: πάλιν δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου εὑρίσκομεν παρῳχημένων τινῶν τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ἰσοσυλλαβοῦντα τοῖς ἰδίοις πρώτοις πληθυντικοῖς, τῆς μετοχῆς αὐτῶν μὴ οὔσης εἰς σ μετ' ὀξείας τάσεως, οἷόν ἐστιν ὁ πληρῶν τοῦ πληροῦντος ἡ μετοχή, καὶ δέον ἐστὶν εἰπεῖν τὰ πληθυντικὰ ἐπληροῦμεν ἐπληροῦτε καὶ τὸ τρίτον ἐπλήρουν, ἐνδέον μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἰδίου πρώτου πληθυντικοῦ καὶ λῆγον εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς, καὶ ὅμως εὕρηται παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἑκάβῃ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβον τῷ ἰδίῳ πρώτῳ προσώπῳ πληθυντικῷ οἷον ἐπληροῦσαν, ἔνθα φησὶν (574)

οἱ δ' ἐπληροῦσαν πυρὰν
κορμοὺς φέροντες πευκίνους.

καὶ πάλιν ἐστὶν ὁ σχάζων τοῦ σχάζοντος ἡ μετοχή, καὶ πάλιν δέον εἶναι τὰ πληθυντικὰ ἐσχάζομεν ἐσχάζετε ἔσχαζον, καὶ ὅμως εὑρίσκεται παρὰ Λυκόφρονι τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβον τῷ ἰδίῳ πρώτῳ προσώπῳ πληθυντικῷ ἐσχάζοσαν, ἔνθα φησὶν (21)

καὶ ἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν

ἀντὶ τοῦ ἀπέλυον· ταῦτα δὲ Καλχηδονίων ἰδιώματός ἐστιν (Καρχηδονέων ἰδιώματα M; leg. cum Cobet. apud Gaisf. E. M. p. 8 Χαλκιδέων; cf. e. g. Sturz, d. dial. alexandr. p. 59).

l. 15 explicatum de σκε paragoge praeceptum habemus ap. Choerob. p. 632, 28 quod transiit in Ep. Cr. I 309, 12 (E. M. 624, 28), ex quibus quaedam menda sustuli: τὰ Ἰωνικῶς γινόμενα διὰ τοῦ σκ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀπὸ μὲν βαρυτόνων ὄντα ἔχει φωνῆεν πρὸ τοῦ σ καὶ κ τὸ ε οἷον τύπτεσκε λάβεσκε λέγεσκε, ὑπεσταλμένου τοῦ πρώτου ἀορίστου. καὶ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι ὁμοίως τὸ ε ἔχει πρὸ τοῦ σ καὶ κ οἷον ποίεσκε, τίθεσκεν, τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐν τῷ

(Περὶ παρακειμένου).

8.

Choer. 558, 29: εἴ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ τετύφατε καὶ ἐτύψατε διὰ τοῦ α̅ φαμὲν καὶ μὴ τετύφετε καὶ ἐτύψετε διὰ τοῦ ε̅, λέγομεν ὅτι οὐ δύναται εἶναι τετύφετε καὶ ἐτύψετε διὰ τοῦ ε̅, ἐπειδὴ τετύφαμεν καὶ ἐτύψαμεν διὰ τοῦ α̅ ἐςτὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν· καθόλου δὲ τὰ εἰς μ̅ε̅ν̅ πληθυντικὰ τροπῇ τοῦ μ̅ε̅ν̅ εἴς τε τὸ δεύτερον ποιεῖ καὶ φυλάττει τὴν παραλήγουσαν, ὅσα ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς c̅ οἷον ἐτίθεμεν ἐτίθετε, τιθείς γάρ, ἐδίδομεν ἐδίδοτε, διδούς γάρ, ἐτύφθημεν ἐτύφθητε, τυφθείς γάρ, ἐτετύφειμεν ἐτετύφειτε, τετυφώς γάρ, ἐτύψαμεν ἐτύψατε, τύψας γάρ. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι εὑρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε̅ γραφῆς, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνιςι

ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνετε

ἀντὶ τοῦ κεχήνατε.

παρατατικῷ μόνῳ τὸ α̅ ἔχει πρὸ τοῦ c̅κ̅ οἷον βόασκε γέλασκε· ἐν δὲ τῷ β' ἀορίστῳ ἐὰν ὅλως γίνηται τὸ ε̅ ἔχει πρὸ τοῦ c̅ καὶ κ̅, μυκῶ μυκᾷς ἔμυκον μύκεσκε· τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μ̅ι̅ καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ διὰ τοῦ α̅ ἐκφέρεται πρὸ τοῦ c̅ καὶ κ̅ οἷον ἵςτημι ἵςτης ἵςτη ἵςτασκε ἔςτην στάσκε. τὰ δὲ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μ̅ι̅ διὰ τοῦ ο̅ ἐκφέρεται πρὸ τοῦ c̅κ̅ οἷον ἐχρύσουν ἐχρύσοσκε, ἐδίδων ἐδίδοσκε· τὰ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας εἰς μι συστέλλει τὸ δίχρονον μόνον πρὸ τοῦ σκ οἷον ζεύγνυμι ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς ἐζεύγνυσκε, ἔδυν ἔδυς ἔδυσκε· ὁ δὲ πρῶτος ἀόριστος ἐπὶ τῶν βαρυτόνων καὶ ἐπὶ τῶν περισπωμένων καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι τὸ α̅ ἔχει πρὸ τοῦ σκ οἷον τύψασκε γράψασκε βοήσασκε φήσασκε πτήσασκε (sic), καὶ τοῦτο εἰκότως· τὸ γὰρ κεχρεωστημένον τῷ τρίτῳ προσώπῳ ἀνεδέξατο ἐνταῦθα· τὸ γὰρ τρίτον πρόσωπον τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τοῦ α̅ ὤφειλεν εἶναι οἷον ἔτυψα ἔτυψας καὶ ἔτυψα ἐκεῖνος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ c̅, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο τὸ τρίτον πρόσωπον ὁμοφωνεῖν κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, καὶ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ α̅ εἰς ε̅ καὶ γέγονεν ἔτυψεν ἐκεῖνος· ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ προσερχομένου τοῦ σκ οὐκέτι γίνεται ὁμοφωνία τοῦ τρίτου προσώπου πρὸς τὸ πρῶτον πρόσωπον, προσῆλθε τὸ κεχρεωστημένον α̅ οἷον τύψασκε ποιήσασκε. ταῦτα δὲ οἱ Ἴωνες· οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων πολλάκις καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιοῦσι διὰ τοῦ σκ οἷον τύπτεσκον· χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε καὶ τύπτεσκες καὶ χαίρεσκες. λέγει δὲ ὁ Ἄβρων ὅτι εἴ τι προσλαμβάνει ταῦτα κατὰ τὸ τέλος, ἀποβάλλει κατὰ τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ τὸ ἔτυπτε ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τύπτεσκεν, ἀποβάλλοντες ἐκ τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς καὶ προστιθέντες κατὰ τὸ τέλος· διὰ τοῦτο δὲ τὸ ἔτυπτεν ἐν τῷ τύπτεσκεν ἀποβάλλει τὸ ε̅ τὸ τῆς ἀρχούσης, ἐπειδὴ τὰ ποιητικὰ Ἰωνικὰ ταῖς ἰδίαις μετοχαῖς θέλει συνάρχεσθαι οἷον ἔτυπτε τύπτε

τύπτε δ' ἐπιστροφάδην (Φ 20)

πρὸς τὴν τύπτων μετοχήν, ἦγον ἄγεν

ἄγε δέ ἑ μοῖρα βαρεῖα (Ν 602?)

πρὸς τὴν ἄγων μετοχήν, ἥψατο ἅψατο

ἅψατο δ' ἡμιόνων (Ψ 666)

πρὸς τὴν ἁψάμενος μετοχήν, ἤκουσα ἄκουσα πρὸς τὴν ἀκούσας μετοχὴν

πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα (Α 396).

Simile adnotamentum recurrit in Ep. Cr. I 376, 14, ubi additur augmentum non semper omitti allatis «ἐμισγέσκοντο πάροιθεν» (υ 7) «ἢ οἱ παρέκεσκετ' ἀμοιβάς» (Ξ 521) καίτοι ἐν ἑτέροις τοῦτο χωρὶς τοῦ ε̅ λέγει

κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισιν (φ 41).

μήποτε δὲ ἡ πρόθεσις ὁλόκληρός ἐστι καὶ ὀφείλει διὰ τοῦ α̅ (pro β') ἐκφέρεσθαι παρακέσκετο. ἔχομεν δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐῶ ἐᾷς ἐᾷ εἴων εἴας εἴα εἴασκε «ἀλλ' οὐκ εἴασκε» (Υ 408). μήποτε δὲ καὶ τοῦτο κατὰ πάθος γέγονε τοῦ ι̅ πλεονάσαντος.

l. 12 Buttmannus II 324 Ὄρνισι vitiosum esse animadvertit, quum locus ex Acharn. 133 depromptus sit, sed potest Herodianus memoria lapsus esse; idem adnotavit κεχήνετε potius pro imperativo quam pro indicativo habendum esse.

(Περὶ μέσου παρακειμένου).

9.

Choer. 584, 1: εἰ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων, διὰ τοῦ πρώτου ἀμεταβόλου ἐκφέρεται ὁ παρακείμενος ὁ μέσος οἷον τέμνω τέτομα, κάμνω κέκαμα. ἐκ τούτου πιθανεύονταί τινες καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῷ τίλλω τέτιλα καὶ πάλλω πέπαλα καὶ στέλλω ἔστολα καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις τὸ δεύτερον λ ἀπεβλήθη καὶ τὸ πρῶτον ἐφυλάχθη· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς οὐ βούλεται τοῦτο, ἀλλὰ λέγει, ὅτι τὸ πρῶτον λ ἀπεβλήθη καὶ τὸ δεύτερον ἐφυλάχθη· φησὶ γάρ, ὅτι πρῶτον μὲν ἐν τῷ τέμνω τέτομα καὶ κάμνω κέκαμα τὸ ν ἀπὸ πλεονασμοῦ ἐστι· κάμω γὰρ καὶ τέμω ἦν· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν γέγονε κάμνω καὶ τέμνω, καὶ λοιπὸν τὸ ν̅ τὸ πλεονάσαν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἀπεβλήθη κατὰ τὸν μέσον παρακείμενον· δεύτερον δὲ δυνάμεθα αὐτὰ λέγειν, λέγω δὲ τὸ κέκαμα καὶ τέτομα, ὡς ἀπὸ περισπωμένων θεμάτων ἐστὶν οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ καμῶ καὶ τεμῶ· τρίτον δέ, ὥσπερ τὸ τέρπω καὶ πέρθω οὐ λέγομεν πέμπτης εἶναι συζυγίας διὰ τὸ ρ̅ τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἀλλὰ τὸ μὲν τέρπω πρώτης διὰ τὸ π ἐν τῇ παραληγούσῃ, τὸ δὲ πέρθω τρίτης διὰ τὸ θ̅ τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ, οὕτως καὶ τὸ τίλλω καὶ τὸ πάλλω καὶ τὸ στέλλω καὶ τὰ ὅμοια λέγομεν εἶναι πέμπτης συζυγίας, οὐ διὰ τὸ λ τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἀλλὰ τὸ λ̅ τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ· τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐνεστῶτος θέλει εἶναι καὶ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ χαρακτηριστικὰ οἷον πείθω πέποιθα, λέγω λέλογα, δηλονότι διὰ τοῦ δευτέρου λ ἐξηνέχθη ὁ μέσος παρακείμενος ἐν τῷ τέτιλα καὶ πέπαλα καὶ ἔστολα καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐπειδὴ αὐτό ἐστιν, ὡς εἴρηται, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐνεστῶτος. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ καθαροῦ τοῦ ω̅ ἐκφέρεται, ὁ μέσος παρακείμενος διὰ καθαροῦ τοῦ α ἐκφέρεται οἷον ἀκούω ἤκουα καὶ ἀκήκοα ὁ Ἀττικός, δείω δέδια καὶ δείδια κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ, δαίω (τὸ σημαῖνον τὸ καίω) δέδηα καὶ καίω κέκηα· εἴω (σημαίνει δὲ τὸ πορεύομαι) ὡς παρὰ Σώφρονι «ἐγκίκρα, ὡς εἴω», τουτέστι κέρασον ἵνα πορευθῶ, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος εἶα διὰ καθαροῦ α̅ καὶ κατὰ ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε̅ εἰς η̅ ἦα διὰ τοῦ η̅ καὶ ῑ ὥσπερ εἰκάζω εἴκαζον καὶ ᾔκαζον καὶ πάλιν εἴδειν ᾔδειν, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ ἤϊα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (δ 433)

ἤϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος,

ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην, οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἤϊε,

ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς (Α 47).

τοῦτο τὸ ἤϊα διὰ τοῦ η̅ καὶ ῑ τρέπει τὸ α̅ εἰς ειν̅, καὶ ποιεῖ τὸ ὑπερσυντελικὸν ἠΐειν κατὰ τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ η̅ καὶ ῑ καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὴν λήγουσαν, ἐξ οὗ τὸ παρήειν καὶ ἐξήειν καὶ ἀπήειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ

ἀπήειν τῶν τόκων ἔχων τόκους.

l. 26 δείω scripsi pro δέω. l. 29 ἐγκίκρα M; cf. E. M. 121, 30 et 423, 24.

10.

Eustath. 143, 5: ἰστέον ὅτι μέσος παρακείμενός ἐστι τὸ ἐμπεφυυῖα κατὰ κανόνα, ὃν ἐκτίθεται καὶ Ἡρωδιανὸς λέγων, καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι συγκαθαρεύειν καὶ τὸν μέσον παρακείμενον οἷον φύω πέφυα, ἀκούω ἀκήκοα.

11.

Choer. 585, 15: παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ οἷον τέτυφα τέτυπα, νένηκα νένηθα, πέπληχα πέπληγα, νένυχα νένυγα, πέπηχα πέπηγα, ὤρυχα ὤρυγα, ἤμειφα ἤμειβα, ἤγερκα ἤγερα, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι τὸ ε̅ ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ι̅· τότε γὰρ τρέπεται τὸ ε̅ εἰς ο̅ ἐν τῷ παρακειμένῳ οἷον λέγω λέξω λέλογα, τέκω τέξω τέτοκα, νέμω νεμῶ νένομα, μένω μενῶ μέμονα, γείνω γενῶ γέγονα, κείρω κερῶ κέκορα, σπείρω σπερῶ ἔσπορα, φθείρω φθερῶ ἔφθορα, κτείνω κτενῶ ἔκτονα. ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ τοῦ κερῶ κέκορα καὶ φθερῶ ἔφθορα οὐκ ἐφυλάχθη τὸ ι̅, ἵνα ᾖ κέκοιρα καὶ ἔφθοιρα· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἐφυλάχθη τὸ ι̅ κατὰ τὸν μέλλοντα, κερῶ γὰρ καὶ φθερῶ ἐστιν ὁ μέλλων, τούτου χάριν οὐδ' ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ ἐφυλάχθη· ἐπὶ δὲ τοῦ πείθω λείβω ἐπειδὴ ἐφυλάχθη τὸ ι̅ κατὰ τὸν μέλλοντα — πείσω γὰρ καὶ λείψω ἐστὶ ὁ μέλλων — τούτου χάριν καὶ κατὰ τὸν μέσον παρακείμενον ἐφυλάχθη. τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ γινώσκειν ὅτι ἡνίκα εὑρεθῇ ἐν τῷ περισπωμένῳ ἐνεστῶτι τὸ ε̅, ἢ ἐν τῷ βαρυτόνῳ ἐνεστῶτι μέν, δι' ἑνὸς δὲ τοῦ λ ἐκφερομένῳ, οὐ τρέπεται εἰς ο ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ ἀλλὰ φυλάττεται οἷον θέλω τέθελα, μέλω μέμελα, καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς τὸ η̅ τέθηλα, μέμηλα, ἐξ οὗ καὶ ἡ μετοχὴ μεμηλώς

μέγα πλούτοιο μεμηλώς (Ε 708).

καὶ εὐλόγως ἐπὶ τούτων οὐ τρέπεται τὸ ε̅ εἰς τὸ ο̅ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτῶν δισύλλαβος ὁ μέλλων, ἀλλ' ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οἷον θέλω θελήσω, «μελήσουσιν δέ μοι ἵπποι» (Ε 228). ἰστέον δὲ ὅτι ἐὰν ὁ ἐνεστὼς τῇ α̅ι̅ διφθόγγῳ παραλήγηται, τρέπει αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ εἰς η̅ οἷον φαίνω πέφηνα, χαίνω κέχηνα, μαίνω ἐξ οὗ τὸ μαίνομαι μέμηνα, δαίω τὸ καίω δέδηα, καίω κέκηα.

Cram. Anecd. III 395, 22: τὸ νένοφα· οὐ μεμνημένος ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπορεῖ, πῶς ὁ Ἀριστοφάνης νένοφα εἶπε καὶ οὐ νένοιφα, ἵν' ᾖ ὥσπερ λείβω λέλοιβα, λείπω λέλοιπα, οὕτω νείφω νένοιφα. περὶ οὗ ἐστιν εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἐκ τοῦ νείφω ἐκλίθη κατὰ τὸ πείθω πέποιθα καὶ ὅσα ἕτερα ἐπὶ ἐνεστῶτος ἔχει τὸ ε̅ μετὰ τοῦ ι̅, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἐκ τοῦ νέφω, ἵνα ᾖ ὥσπερ λέγω λέλογα οὕτω καὶ νέφω νένοφα κατὰ τὰ ἔχοντα τὸ ε̅ μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι. τοῦ δὲ νέφω εἰ καὶ μή ἐστι χρη-

l. 5 hinc patet etiam extremam partem superioris fragmenti ex Herodiano petitam esse. **l. 25** τέθηλα inserui. **l. 29** θέλω θελήσω scripsi pro τελέσω τελέσσω. **l. 33** totum hunc locum ex Herodiano depromptum esse docet fragmentum libri περὶ συζυγιῶν et ex hoc loco apparet locum Choerobosci, quem praemisi, ex Herodiano petitum esse.

cις, ἀλλά δοκεῖ ὅμως πρωτότυπον αὐτὸ εἶναι τοῦ νείφω, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ νέφος καὶ ἡ νεφέλη.

12.

Choer. 586, 28: περὶ ποσότητος τῶν συλλαβῶν λέγομεν ὅτι μὲν ἐπὶ βαρυτόνων θεμάτων ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ ὁ μέσος παρακείμενος οἷον τύπτω τέτυφα τέτυπα, νύσσω νένυχα νένυγα, νήθω νένηκα νένηθα, πείθω πέπεικα πέποιθα, πλήσσω πέπληχα πέπληγα, κείρω κέκαρκα κέκορα, φθείρω ἔφθαρκα ἔφθορα, ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων θεμάτων μιᾷ συλλαβῇ ἐνδεῖ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὁ μέσος παρακείμενος οἷον δουπῶ δουπήσω δεδούπηκα δέδουπα, μυκῶ μυκήσω μεμύκηκα μέμυκα, κτυπῶ κτυπήσω ἐκτύπηκα ἔκτυπα.

Eustath. 61, 21: ὥσπερ μέλω μελήσω μεμέληκα καὶ μέσος παρακείμενος μέμηλα καὶ ὤλεκα ὦλα, τεθάληκα τέθηλα, οὕτω βεβούληκα βέβουλα. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ λέληκα· «δαιμόνιη, τί λέληκας» (Hes. Opp. 207), καὶ τὸ δεδούπηκα δέδουπα κατὰ Ἡρωδιανὸν «δεδουπότος Οἰδιπόδαο» (Ψ 679). καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐκτύπηκα ἔκτυπα· εἰσὶ γὰρ περισπώμενοι τοιοῦτοι μέσοι παρακείμενοι ὡς πολλαχοῦ φανεῖται· ὃ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ προρρηθέντα μιᾷ συλλαβῇ ἐνδέουσι τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅπερ ἐν τοῖς βαρυνομένοις οὐκ ἔστι ῥήμασιν. ἐν ἐκείνοις γὰρ ἰσοσυλλαβεῖ καθόλου ὁ μέσος τῷ ἐνεργητικῷ.

13.

Choer. 587, 15: δεῖ γινώσκειν ὅτι τότε ἐπιλιμπάνουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι, ἡνίκα ἀπὸ τῶν περισπωμένων θεμάτων εὑρεθῇ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος, καὶ τρισύλλαβος ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενος, ἢ ἀπὸ μόνου τοῦ ε̄ οἷον θλῶ θλάσω τέθλακα, κλῶ κλάσω κέκλακα, σμῶ σμήσω ἔσμηκα, δρῶ δράσω δέδρακα, ζῶ ζήσω ἔζηκα· καὶ τοῦτο εὐλόγως, ἐπειδὴ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἀπὸ περισπωμένων ὑπάρχων μιᾷ συλλαβῇ περιττεύει τοῦ μέσου παρακειμένου, οἷον μυκῶ μεμύκηκα μέμυκα, δουπῶ δεδούπηκα δέδουπα· εἰ ἐποιήσαμεν οὖν μέσον παρακείμενον ἐπὶ τῶν προλεχθέντων, φημὶ τοῦ τέθλακα καὶ κέκλακα καὶ δέδρακα, ἔσμηκα, ἔζηκα, ἤμελλεν ὁ μέσος παρακείμενος μιᾷ συλλαβῇ ἐνδεῖν τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, καὶ εἶχεν εἰς δισυλλαβίαν περιπεσεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· σπανίως γάρ εὑρίσκεται δισύλλαβος παρακείμενος ἐν χρήσει· σπάνιον δέ εἶπον διὰ τὸ οἶδα

οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
ἀζαλέην (Η 238)·

καὶ διὰ τὸ οἶκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ, οἷον «οἶκας μέν ὡραίῳ λίνῳ» παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ, καὶ διὰ τὸ εἶα καὶ κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ εἰς η̄ ἦα, ὃ γίνεται ἐν διαλύσει παρὰ τῷ ποιητῇ,

ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος.

l. 37 οἶκα scr. pro εἶκα et verba Alcmanis explevi ex Ep. Cr. I 287, 1 et Choer. 871, 30, verba καὶ κατ' ἔκτασιν — ἦα ipse inserui, in Epim. legitur: εἶα, ὅπερ ἐν διαλύσει ἕια καὶ ἐπαυξήσει ἤϊα. De re cf. Mon. 24, 4 οἶδα.

Eustath. 759, 5: Ἡρωδιανὸς προϋποθεὶς ῥῆμα τὸ εἴδω παράγει ἐξ αὐτοῦ μέσους παρακειμένους ἐπὶ μὲν τοῦ θεωρῶ καὶ γινώσκω οἶδα, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοιῶ τὸ οἶκα, ἐξ οὗ ἔοικα, οὗ ὑπερσυντελικὸς ἐῴκειν κατὰ ἔκτασιν.

14.

Cram. An. Ox. III 398, 3: τοῦ δείδοικα πρωτότυπον ὂν τὸ δέδοικα ἐκ τοῦ δείδω τὸ δειλιῶ ἔχει ἀπορίαν πῶς διὰ τοῦ κ̄ ἐκφέρεται καὶ μὴ διὰ τοῦ θεματικοῦ δ̄ διὰ τὸν κανόνα, δι' ὃν ὥρισται καθολικῶς, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρυτόνων, δι' οὗ συμφώνου ἐκφέρεται ὁ ἐνεστώς, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος οἷον λείβω λέλοιβα, λέγω λέλογα κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, καθ' ὃν ἔδει ἀπὸ τοῦ δείδω δέδοιδα εἶναι τὸν μέσον παρακείμενον. λύσις δὲ τῆς ἀπορίας ταύτης τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα δ παραλαμβάνεσθαι. τὸ γὰρ τοιοῦτον ψελλισμῷ, φησίν, ὑποπίπτει. διὸ ἀντεισῆλθε τοῦ τρίτου δ̄ τὸ κ̄ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τοῦ δείδω δείσω δέδεικα, ὃς ἐσιγήθη διὰ τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου πολύχρηστον. ὅτι δ' ἐν πολλοῖς ἡ παραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος, ὃν δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειος κήδειος ἐπιτήδειος καὶ τῶν ὁμοίων ὅμως, ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε̄, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ῑ· Σοφοκλῆς (Trach. 754) «τεμενίαν τε φυλλάδα». οὕτω καὶ τὸ «ἴριδι δίῃ» κακίζεται κατὰ τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν διχρόνων.

15.

Choer. 592, 30: περὶ τοῦ ἔολπα ζητοῦσιν ὅτι πόθεν γέγονε; — λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι δύναται εἶναι ὡς ἀπὸ τρισυλλάβου τοῦ ἐέλπω, τούτου γὰρ ὁ μέσος παρακείμενος ἤελπα καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς τὸ ο̄ καὶ συστολῇ τοῦ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἔολπα.

16.

Cram. An. Ox. III 263, 24: τὸ ἔμμορε Ζηνόβιος καὶ Ἡρωδιανὸς οὕτω κανονίζουσι μείρω μερῶ, ὁ μὲν παρακείμενος μέμορα καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ μ̄ ἔμμορα.

l. 1 cf. An. Par. III 320 ubi sic fere: ἐπὶ τοῦ ὁμοιῶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ οἶδα ἐγένετο οἶκα καὶ ἔοικα. l. 6 idem refert Eustath. 149, 1 et de δέδοικα An. Paris. III 316, 6; similia etiam habet Choer. 589 Apollonio eundem de δέδοικα sententiam attribuens, quae hic Herodiano assignatur. — Ex Herodiano petivit fortasse Choer. l. c. eam formae δέδοικα explicationem, quam Alexander Cotyaensis proposuit: Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς θαυμασίως αὐτὸ σχηματίζει· λέγει γὰρ ὅτι πολλὰ ῥήματα ἀπὸ μέλλοντος παράγεται εἰς τὸν ἐνεστῶτα, καὶ τρέπει τὸ σ̄ εἰς χ̄ ἢ εἰς τὸ κ̄ οἷον σμῶ σμήσω σμήχω, ἐξ οὗ τὸ σμήξω, ὀλῶ ὀλέσω ὀλέκω· οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ δείσω μέλλοντος ἐγένετο ὁ ἐνεστὼς δείκω κατὰ τροπὴν τοῦ σ̄ εἰς κ̄ καὶ ἐκ τοῦ δείκω λοιπὸν ἀκολούθως ὁ μέσος παρακείμενος δέδοικα ὥσπερ λείπω λέλοιπα, λείβω λέλοιβα, πείθω πέποιθα. l. 28 cf. E. M. 335, 22. Quod Choeroboscus — nam ex eo petitum esse locum Anecdotorum demonstrat Choer. Dict. 593, 26 — contra Herodiani sententiam profert: ἀλλ' ἐλέγχει αὐτὸ τὸ β' πρόσωπον, οὐ διὰ τοῦ ᾱ γάρ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε̄ ἐκφέρεται. ὅθεν καὶ κανονίζεται οὕτως· μορῶ μορήσω ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐμόρησε, ὁ δὲ δεύτερος ἔμορον ἔμορες καὶ Αἰολικῶς ἔμμορον ἔμμορες ἔμμορε — non refutat Herodianum, nam ubi per ε̄ secunda persona pronunciabatur, aoristus quidem secundus haberi debet, sed

17.

Eustath. 1687, 12: Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ λήχω τὸ λαγχάνω παράγων τὸ λέλοχα τροπῇ τοῦ η εἰς ο μικρὸν ὁμοίως τῷ πήθω πέποθε λέγει καὶ πλεονάζειν ἐν αὐτοῖς τὸ ν ὡς καὶ ἐν τῷ κέχανδα οἷον «οἶκον κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά» (δ 96).

*18.

E. M. 667, 33, Ep. Cr. I 268, 32: οὐδέποτε μέσος παρακείμενος διὰ δύο συμφώνων κατὰ σύλληψιν ἐκφέρεται οὐδὲ διὰ διπλῶν· ἔνθεν οὔτε ἀπὸ τοῦ χραισμῶ οὔτε ἀπὸ τοῦ ὀλισθῶ μέσοι γεγόνασι παρακείμενοι ὥσπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ λιχμῶ, ἵνα μὴ διὰ δύο συμφώνων ἐξενεχθῶσι. τὸ γὰρ «γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελιχμότες» παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 826) οὕτως ἐγένετο· ἔστι τι περισπώμενον λιχμῶ οὗ ὁ παρακείμενος λελίχμηκα καὶ ἡ μετοχὴ λελιχμηκὼς καὶ κατὰ συγκοπὴν λελιχμώς. καὶ τὸ πεφυζὼς γέγονεν ἀπὸ τοῦ πεφυζηκὼς καὶ κατὰ συγκοπὴν πεφυζώς.

(Περὶ ὑπερσυντελικοῦ).

(Περὶ πρώτου ἀορίστου).

19.

Eustath. 36, 37: ὥσπερ τὸ κρῆναι ἀπὸ δισυλλάβου τοῦ κραίνω καὶ τὸ μιῆναι ἀπὸ τοῦ μιαίνω, οὕτω καθ' Ἡρωδιανὸν καὶ τὸ κυδῆναι ἐκ τοῦ κυδαίνω, εἰ καὶ κυδᾶναι, φησί, καθ' ἡμᾶς λέγεται ὡς καὶ κερδᾶναι.

20.

Choer. 610, 14: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ τί τῶν σεσημειωμένων ἐν τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ, φημὶ δὲ τὸ ἤνεγκα καὶ εἶπα καὶ ἔδωκα καὶ ἔθηκα καὶ ἧκα τὰ μὲν δύο τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω, λέγω δὲ τὸ εἶπα καὶ ἤνεγκα, κλίνεται μὲν καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, τὰ δὲ τρία τὰ ἀπὸ τῶν εἰς μι, λέγω δὲ τὸ ἔθηκα καὶ ἔδωκα καὶ ἧκα, οὐ κλίνεται οὔτε εἰς τὰς μετοχὰς οὔτε εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις; καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ταύτην τὴν ἀπολογίαν κτλ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἄλλην ἀπολογίαν παραδίδωσιν ἔχουσαν οὕτως· τὸ εἶπα διὰ τοῦ ψ ὤφειλεν ἐκφέρεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ἔψω γάρ ἐστι· τοῦ δὲ μέλλοντος τὸ ψ ἔχοντος καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος διὰ τοῦ ψ ἐκφέρεται οἷον γράψω ἔγραψα, τύψω ἔτυψα· καὶ πάλιν τὸ ἤνεγκα διὰ τοῦ ξ ὤφειλεν ἐκφέρεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ ἐκφέρε-

---

tertia persona, prout sontentia poscit, aut pro perfecto putanda est velut ἔμμορε Il. A 278 aut pro aoristo velut iis locis, quos citat Lob. ad Buttm. p. 241.
l. 2 cf. Choer. 594, 7 et 24, Ep. Cr. I 267, 13 et 376, 1, E. M. 560, 47. l. 18 cf. Choer. 607, 35: πολλάκις οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ ᾱ εἰς τὸ η ἐν τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ οἷον ἐμίανα ἐμίηνα, ἐχλίανα ἐχλίηνα, ἐθέρμανα ἐθέρμηνα, ἐλίανα ἐλίηνα, ἐκάθαρα ἐκάθηρα, ἐσήμανα ἐσήμηνα, ἐξ οὗ ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐσημηνάμην καὶ ὑπεσημηνάμην, ἔφανα ἔφηνα, ἐξ οὗ ὁ α' μέσος ἀόριστος ἐφηνάμην. τούτοις δὲ τοῖς ὑπὸ τῶν Ἰώνων γινομένοις, λέγω δὲ τὸ ἐμίηνα καὶ ἐλίηνα καὶ ἐχλίηνα καὶ ἐκάθηρα καὶ ἐσήμηνα καὶ τοῖς ὁμοίοις, χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι.

ται, ἐνέγξω γάρ ἐςτι ὁ μέλλων· τοῦ δὲ μέλλοντος τὸ ξ̄ ἔχοντος καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος διὰ τοῦ ξ̄ ἐκφέρεται οἷον λέξω ἔλεξα, νύξω ἔνυξα· ἐπειδὴ οὖν τὸ εἶπα διὰ τοῦ ψ ὤφειλε καὶ τὸ ἤνεγκα διὰ τοῦ ξ̄, οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλὰ τὸ μὲν διὰ τοῦ π̄, τὸ δὲ διὰ τοῦ κ̄, τὸ δὲ κ̄ συγγένειαν πρὸς τὸ ξ̄ καὶ τὸ π̄ πρὸς τὸ ψ̄ ἔχειν, τὸ δὲ ξ̄ ἐκ τοῦ κ̄ καὶ ς̄ δοκεῖ συγκεῖσθαι, τὸ δὲ ψ̄ ἐκ τοῦ π̄ καὶ ς̄, εἰκότως ὡς μέρος τι τῆς ἀναλογίας φυλάξαντα ἀκωλύτως κλίνεται καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις· τὸ δὲ ἔδωκα καὶ ἔθηκα καὶ ἧκα διὰ τοῦ ς̄ ὤφειλεν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ς̄ ἐκφέρεται, δώσω γὰρ καὶ θήσω καὶ ἥσω ἐστὶν ὁ μέλλων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀφήσω· τοῦ δὲ μέλλοντος διὰ τοῦ ς̄ ὄντος καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος διὰ τοῦ ς̄ ἐκφέρεται οἷον ποιήσω ἐποίησα, νοήσω ἐνόησα· ἐπειδὴ οὖν τὸ ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα διὰ τοῦ ς̄ ὤφειλεν εἶναι, οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ̄, τὸ δὲ κ̄ πρὸς τὸ ς̄ οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχει, εἰκότως ὡς μὴ φυλάξαντα μέρος τι τῆς ἀναλογίας κωλύεται κλίνεσθαι καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις.

(Περὶ δευτέρου ἀορίστου).

Ut Herodianus in fr. 12 de numero syllabarum perfecti secundi exposuit, sic etiam de numero syllabarum aoristi secundi disseruisse putandus est in eum modum, quo disputat Choerob. 619, 14: περὶ τῆς ποσότητος τῶν συλλαβῶν ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ μὲν βαρυτόνων θεμάτων ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ ὁ δεύτερος ἀόριστος οἷον τύπτω τύψω ἔτυψα ἔτυπον, ῥάπτω ἔρραψα ἔρραφον, νύσσω ἔνυξα ἔνυγον, γράψα ἔγραψα ἔγραφον, ἐξ οὗ τὸ ἐγράφην, ἀπὸ δὲ περισπωμένων θεμάτων μιᾷ αὐτοῦ ἐνδεῖ ὁ δεύτερος ἀόριστος, οἷον δουπῶ ἐδούπησα ἔδουπον, μυκῶ ἐμύκησα ἔμυκον, χραισμῶ ἐχραίσμησα ἔχραισμον, ὀλισθῶ ὠλίσθησα ὤλισθον.

Atque etiam de quantitate vocalis in paenultima tractasse eum arbitror sic fere ut Choer. 623, 13: ἰστέον ὅτι ὁ δεύτερος ἀόριστος εἴτε ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων εἴτε ἀπὸ περισπωμένων βραχείᾳ θέλει παραλήγεσθαι, οἷον λείπω ἔλιπον, τρώγω ἔτραγον, λήβω ἔλαβον, κτυπῶ ἔκτυπον, μυκῶ ἔμυκον· τὰ γὰρ φυλάττοντα τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ εὐαρίθμητα· ἔστι δὲ ταῦτα· χραισμῶ ἔχραισμον, ὀλισθῶ ὤλισθον, βλαστῶ ἔβλαστον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον, ἁμαρτῶ ἥμαρτον, καὶ κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ ἤμβροτον. ἔστι καὶ τὸ δουπῶ ἔδουπον μακρᾷ παραληγόμενον, καὶ τὸ τέρπω ἔταρπον, πλήσσω ἔπληγον καὶ ἔπλαγον πρὸς διάφορον σημαινόμενον· ὁ γὰρ πλήσσων ἢ ὁ πλησσόμενος ἢ σωματικῶς πλήσσεται ἢ ψυχικῶς, καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, ἔπληγον, διὰ τοῦ η̄, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπλήγην, εἰ δὲ ψυχικῶς, ἔπλαγον, διὰ τοῦ ᾱ, ἐξ οὗ τὸ ἐπλάγην καὶ κατεπλάγην. ἀμέλει ὁ ποιητής, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαθέσεως κατεπλήγη εἶπε διὰ τοῦ η̄ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, τούτου χάριν προσέθηκε τὸ φίλον ἦτορ,

κατεπλήγη φίλον ἦτορ (Γ 31),

ἵνα μὴ διὰ τῆς γραφῆς τοῦ η̄ νομισθῇ ἐπὶ τῆς σωματικῆς διαθέσεως κεῖσθαι. τὸ αὐτὸ δὲ λέγουσι καὶ ἐπὶ τοῦ πονῶ πονήσω καὶ πονέσω, ὁ γὰρ πονῶν ἢ σωματι-

---

l. 27 in his, quae ab Herodiano abhorrere aut dubia videbantur, omisi. De quantitate autem egisse Herodianum patet ex Choer. p. 755, ubi abnormem accentum imperativorum ἐλθέ εἰπέ εὑρέ eo excusat, quod indicativus horum productam paenultimam habeat reliquis aoristis secundis brevi syllaba praefinitis.

κῶς πονεῖ ἢ ψυχικῶς· καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, πονέσω διὰ τοῦ ε̄, εἰ δὲ ψυχικῶς πονήσω διὰ τοῦ η̄· διὰ τοῦτο σημειούμεθα παρὰ Ἀριστοφάνει (Pac. 820)

ἐγὼ δέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη,

ἐπειδὴ σωματικῶς λεχθὲν διὰ τοῦ η̄ προσηνέχθη. ἔστι καὶ τὸ δέρθω ἔδαρθον μακρᾷ παραληγόμενον, ὅπερ γίνεται κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἔδραθον, σημαίνει δὲ τὸ ἐκοιμήθην· ἔστι δὲ καὶ τὸ ἔπεφνον· ἔστι καὶ τὸ ἅδε τὸ σημαῖνον τὸ ἤρεσε. γέγονε δὲ τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστιν ἥδω ἐξ οὗ τὸ ἥδομαι, τούτου ὁ δεύτερος ἀόριστος λόγῳ μὲν παραληγούσης γίνεται ἅδον διὰ τοῦ ᾱ, ἐξ οὗ τὸ

ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων (Μ 80),

ὥσπερ λήβω ἔλαβον, μήθω ἔμαθον, δήκω ἔδακον· λόγῳ δὲ ἀρχούσης γίνεται ἧδον διὰ τοῦ η̄, καὶ ἧδε καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ γίνεται ἔαδα, ὥσπερ ἥλω ἑάλω· ἔστι καὶ τὸ δέρκω ἔδαρκον, ὅπερ γίνεται κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἔδρακον· ἔστι καὶ τὸ πέρθω ἔπαρθον, ὅπερ γίγνεται κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἔπραθον· ἔστι καὶ τὸ κακέμφατον τὸ ἔπαρδον μακρᾷ παραληγόμενον, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέρδω, ἐξ οὗ τὸ πέρδομαι, ἔπαρδον καὶ ἀπέπαρδον· τὸ ἦλθον καὶ εὗρον λόγῳ ἀρχούσης ἔχουσι τὴν μακράν· ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα δισύλλαβά ἐστι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ἄρχουσαν καὶ παραλήγουσαν, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ἔσχε τὴν μακρὰν καὶ οὐ τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης. γέγονε δὲ τὸ ἦλθον τοῦτον τὸν τρόπον· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φεύγω γέγονεν ἔφυγον καὶ ἀπὸ τοῦ τεύχω ἔτυχον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω γέγονε ἤλυθον καὶ κατὰ συγκοπὴν ἦλθον. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ εἶπον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω γενόμενον, λόγῳ ἀρχούσης ἔσχε τὴν μακράν· τὸ γὰρ ε̄ μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῑ μεγεθύνεται οἷον ἔχω εἶχον, ἕλκω εἷλκον, ἢ τρέπεται εἰς η̄ οἷον ἑρμηνεύω ἡρμήνευον, ἐλαύνω ἤλαυνον· οὐ δυνάμεθα δὲ λέγειν, ὅτι ἐν τῷ εἶπον δευτέρῳ ἀορίστῳ λόγῳ παραληγούσης προσῆλθε τὸ ῑ, ἐπειδὴ ὡς εἰρήκαμεν, ἡνίκα ᾖ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων ὁ δεύτερος ἀόριστος, βραχείᾳ θέλει παραλήγεσθαι οἷον ἔτυπον, ἔνυγον, ἔλαβον, ἔμαθον. ἰστέον δὲ ὅτι εἶδον γενόμενον ἀπὸ τοῦ εἴδω λόγῳ ἀρχούσης διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον

εἶδον γὰρ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών (κ 194)·

λόγῳ δὲ παραληγούσης διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον

οὐκ ἴδον οὐ πυθόμην (ψ 40).

Ἔλθωμεν δὲ καὶ μάθωμεν πῶς συστέλλεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἡ παραλήγουσα. ἰστέον ὅτι ὀφείλει ὁ δεύτερος ἀόριστος διχρόνῳ παραλήγεσθαι, ὅθεν ἐπὶ τοῦ τρώγω ἔτραγον τὸ ω̄ εἰς τὸ ᾱ ἐτράπη καὶ ἐπὶ τοῦ λήβω ἔλαβον τὸ η̄ εἰς ᾱ τρέπεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, εἰς α δὲ συστελλόμενον, δηλονότι βραχύ, διὰ τὸ τὸν δεύτερον ἀόριστον βραχείᾳ θέλειν παραλήγεσθαι, ὡς εἴρηται. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· λήβω ἔλαβον, μήθω ἔμαθον, πρήθω (τὸ καίω) ἔπραθον, φήγω ἔφαγον, λήθω ἔλοθον, πήθω ἔπαθον, δήκω ἔδακον, λήχω ἔλαχον, τήκω ἔτακον (ἐξ οὗ τὸ ἐτάκην), πλήσσω ἔπλαγον (ἐξ οὗ τὸ ἐπλάγην πρὸς διάφορον σημαινόμενον, ὡς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν εἰρήκαμεν)· ἡ ευ δίφθογγος τὸ ε̄ ἀποβάλλει καὶ τὸ δίχρονον φυλάττει ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. φεύγω ἔφυγον, τεύχῳ ἔτυχον, πεύθω ἔπυθον (ἐξ οὗ τὸ ἐπυθόμην), ἐλεύθω ἤλυθον καὶ κατὰ συγκοπὴν ἦλθον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἔτυχον γίνεται ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐτυχόμην τετύχοντο κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ τροπῇ τοῦ χ̄ εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὲ εἰς τὸ κ̄, «τετύκοντό τε δαῖτα» (Α 467). ἐὰν εὑρεθῇ δύο δίχρονα, τὸ δεύτερον ἀποβάλλεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ καὶ τὸ πρῶτον φυλάττεται οἷον καίω ἔκαον ἐξ οὗ τὸ ἐκάην, χαίρω ἔχαρον ἐξ οὗ τὸ ἐχάρην, μαίνω μαίνομαι ἔμανον ἐξ οὗ τὸ ἐμάνην, φαίνω ἔφανον ἐξ οὗ τὸ ἐφάνην, χαίνω ἔχανον, παύω ἔπαον ἐξ οὗ τὸ ἐπάην καὶ ἀνεπάην ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἡ ει δίφθογγος ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ ἀποβάλλει τὸ ε̄ καὶ φυλάττει τὸ ῑ· οἷον λείπω ἔλιπον, πείθω ἔπιθον ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον πιθεῖν ὥσπερ λαβεῖν καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεπιθεῖν, λείβω

ἔλιβον. δεῖ προcθεῖναι, χωρὶc τῶν διcυλλάβων τῆc ε΄ cυζυγίαc· ἐπ᾽ ἐκείνων γὰρ τὸ ῑ ἀποβάλλεται κατὰ τὸν δεύτερον ἀόριcτον, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ῑ ἀποβάλλεται καὶ τὸ ε̄ εἰc ᾱ τρέπεται οἷον κείρω κερῶ ἔκαρον ἐξ οὗ τὸ ἐκάρην, φθείρω φθερῶ ἔφθαρον ἐξ οὗ τὸ ἐφθάρην, cπείρω cπερῶ ἔcπαρον ἐcπάρην, κτείνω κτενῶ ἔκτανον. πρόcκειται «χωρὶc τῶν διcυλλάβων», ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τὸ ῑ μόνον ἀποβάλλεται, οὐκέτι δὲ τροπὴ παρηκολούθηcε τοῦ ε̄ εἰc τὸ ᾱ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίcτῳ οἷον ἐγείρω ἤγερον, ὀφείλω ὤφελον.

21.

Choer. 630, 8: ἰcτέον δὲ ὅταν εὑρεθῇ τὸ ε̄ cὺν ἀμεταβόλῳ, ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον τρέπεται εἰc τὸ ᾱ κατὰ τὸν δεύτερον ἀόριcτον ἐν τῇ παραληγούcῃ, εἴτε τοῦ ε̄ προηγεῖται τὸ ἀμετάβολον, εἴτε ἐπιφέρεται αὐτῷ· τῆc ε΄ cυζυγίαc τὸ ῑ δηλονότι ἀποβάλλεται οἷον κείρω ἔκαρον, φθείρω ἔφθαρον, cτείλω ἔcταλον ἐξ οὗ τὸ ἐcτάλην καὶ ἀπεcτάλην, δείρω ἔδαρον ἐξ οὗ τὸ ἐδάρην, τέμνω ἔταμον, πέρθω ἔπαρθον καὶ κατὰ ὑπερβιβαcμὸν ἔπραθον, δέρκω ἔδαρκον, πέρδω ἔπαρδον ἐξ οὗ πέρδομαι, δρέμω ἔδραμον· τοῦτο δὲ καὶ προηγούμενον ἔχει τὸ ε̄ καὶ ἐπιφερόμενον ἔχει τὸ ἀμετάβολον· τοῦτο δὲ δύναται, ὥc φηcιν Ἡρωδιανόc, καὶ ἀπὸ περιcπωμένου τοῦ δραμῶ εἶναι ἐξ οὗ ὁ δεδράμηκα παρακείμενοc· καὶ ταῦτα μὲν ἐπιφερομένου τῷ ε̄ τοῦ ἀμεταβόλου· καὶ προηγουμένου δὲ τοῦ ε̄ τοῦ ἀμεταβόλου οἷον κλέπτω ἔκλαπον ἐξ οὗ τὸ ἐκλάπην, πλέκω ἔπλακον ἐξ οὗ τὸ ἐπλάκην, τρέπω ἔτραπον ἐξ οὗ τὸ ἐτράπην, τρέφω ἔτραφον ἐξ οὗ τὸ ἐτράφην, cτρέφω ἔcτραφον ἐξ οὗ τὸ ἐcτράφην, βρέχω ἔβραχον ἐξ οὗ τὸ ἐβράχην. πρόcκειται «ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον» διὰ τὸ ἀγείρω ἤγειρον, ἀείρω ἤερον καὶ ὀφείλω ὤφελον καὶ λέγω ἔλεγον ἐξ οὗ τὸ ἐλέγην καὶ κατελέγην· ἐπὶ τούτων γὰρ οὐκ ἐτράπη τὸ ε̄ εἰc ᾱ.

22.

Choer. 631, 24: ἰcτέον ὅτι τὸ ἔπεcον μονῆρέc ἐcτιν, οὐδέποτε γὰρ ὁ δεύτεροc ἀόριcτοc πρὸ τῆc ον̄ cυλλαβῆc τὸ c̄ ἔχει οἷον ἔτυπον, ἔνυγον, ἔλαβον, ἔμαθον, ἔφαγον, ἔδακον. λέγει δὲ Ἡρωδιανόc, ὅτι ἐcτὶν ὅμοιον αὐτῷ τὸ κακέμφατον, φημὶ δὲ τὸ ἔχεcον, καὶ αὐτὸ πρὸ τῆc ον̄ cυλλαβῆc τὸ c̄ ἔχει καὶ παρατίθεται τὴν χρῆcιν παρ᾽ Ἀλκαίῳ ἐν Γανυμήδει ἔχουcαν οὕτωc (Com. graec. ed. Mein. II 826)

κατέχεcον τῆc Νηρηΐδοc.

cχηματίζει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸc τοῦτον τὸν τρόπον τὸ ἔπεcον· φηcὶν ὅτι ὥcπερ ἀπὸ τοῦ φυcῶ φυcήcω γίνεται φύcημα καὶ ἀπὸ τοῦ νοcῶ νοcήcω νόcημα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ πεcῶ περιcπωμένου γίνεται πεcήcω καὶ πέcημα, ὄνομα ῥηματικόν, ὡc παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (652)

οὗ πεcήματα
πλεῖcθ᾽ Ἑλλάδοc πέπτωκε δορυπετῆ νεκρῶν,

l. 16 praeceptum de ἔδραμον ex hoc loco transiit in E. M. 316, 47, E. Gud. 160, 59, Zonar. 618.

καὶ λοιπὸν ὡς ἀπὸ τοῦ πεςῶ περιςπωμένου γέγονεν ἔπεςον ὁ δεύτερος ἀόριςτος ὥςπερ καὶ ἀπὸ τοῦ χραιςμῶ ἔχραιςμον καὶ ἀπὸ τοῦ ὀλιςθῶ ὤλιςθον.

23.

E. M. 472, 13: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει τοῦτο [sc. τὸ ἷξον in «οἳ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα» (δ 1)] καὶ τὰ ὅμοια ἐκ μέλλοντος μετατεθεῖςθαι εἰς ἐνεςτῶτα ἵξω καὶ ὁ παρατατικὸς ἷξον ἷξες ἷξε· τὸ πληθυντικὸν ἵξομεν ἵξετε ἷξον. ὅτι δὲ οὐκ ἔςτι δεύτερος ἀόριςτος, ἀλλὰ παρατατικός, ἐλέγχει καὶ τὰ προςτακτικά. εὑρήςεις γὰρ βῆςε καὶ ἷξε καὶ οἶςε ὡς τύπτε καὶ γράφε. εἰ δὲ ἦν ἀόριςτος, ἦν ἂν βῆςον καὶ ἷξον. ἔςτι δὲ οἴςω μέλλων, οὗ ἄλλο κίνημα οὐχ εὕρηται πλὴν τοῦ μέλλοντος. οὗτος δὲ μετάγεται κατὰ ποιητικὴν ἐξουςίαν εἰς ἐνεςτῶτα, οὗ τὸ προςτακτικὸν οἶςε «οἶςε θέειον γρηῦ» (χ 481) καὶ «οἴςετε πῦρ» (Ο 718).

24.

Choer. 618, 29: εἰ ὁ ἐνεςτὼς διὰ καθαροῦ τοῦ ω ἐκφέρεται, καὶ ὁ δεύτερος ἀόριςτος διὰ καθαροῦ τοῦ ον ἐκφέρεται οἷον κίω ἔκιον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ» (Μ 138), καίω ἔκαον ἐξ οὗ τὸ ἐκάην, πίω ἔπιον.

E. M. 238, 23 γόον: «οἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα δῖον» (Ζ 500) ἀντὶ τοῦ ἐγόων. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος δευτέρας ςυζυγίας αὐτὸ εἶναι λέγει καὶ παρατατικοῦ, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς δευτέρου ἀορίςτου ὥςπερ κτυπῶ ἔκτυπον, οὕτω γοῶ ἔγοον.

25.

Ep. Cr. I 267, 18: λίγξε (Δ 125) τοῦτο δηλοῖ μίμηςιν ἤχου, ὃν ἀφιεμένου τοῦ βέλους ἀποτελεῖ ἡ νευρά. τὰ δὲ κατὰ μίμηςιν φωνῆς λεγόμενα εἰς ἰδιότητα γέγονε· καὶ τοίνυν τὸ λίγξε, εἰ καὶ ἀορίςτου α' χαρακτῆρα ἔχει, ἀλλ' οὖν τὸ θέμα αὐτοῦ μὴ ζητήςεις, ὅθεν τὸν Νίκανδρόν τινες ἐμέμψαντο ἐν τῷ λέγειν «ἐπιλίζοντας ὀϊςτούς». τοῦ γὰρ λίγξε τὸ θέμα θελήςας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχου μίμηςιν· οὐ γὰρ ἀπὸ θέματος τὰ τοιαῦτα κέκλιται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν φωνῶν μόνων αὐτῶν ἡ ὀνοματοποιΐα γέγονε· καὶ τὸ «ςίζ' ὀφθαλμός» (ι 394)· καιόμενος γὰρ ὁ τοῦ Κύκλωπος ὀφθαλμὸς ποιὰν ἀπετέλεςε φωνήν. τοῦ οὖν ςίζω χαρακτῆρα ἔχοντος ἐνεςτῶτος χρόνου μὴ ζήτει μηδένα

l. 3 extrema verba καὶ ἀπὸ τοῦ τύπτω ἔτυπον in κτυπῶ ἔκτυπον mutanda, sed Herodiano abiudicanda esse vidit Lehrsius Mon. 24, 12 collato gemino Epimerismorum loco Cr. I 176. l. 12 verba οὗτος δὲ μετάγεται addidi collato Choerob. p. 752. Similia habent Ep. Cr. I 205 et Schol. ad Od. δ 1.

l. 15 Choerobosci praeceptum praeposui, quia γόον ibi protulisse Herodianum arbitror, ubi de aoristis secundis puris disputavit. l. 24 prior pars huius adnotamenti usque ad l. 4 p. seq. τῆς τοῦ ἤχου μιμήςεως exstat etiam in E. M. 712, 30 cum subscriptione οὕτω Ζηνόβιος, altera pars inde ab πάλιν ἔςτι παρὰ τῷ ποιητῇ «κρίκε κτλ. usque ad finem legitur in E. M. 538, 51, E. Gud. 347, 21 cum subscriptione οὕτω Ζηνόδοτος. Zenodotus autem vel Zenobius Herodianum more suo exscripsit cf. quae dixi in Philol. XXI p. 386 seqq. Nicandri versus in E. M. 712, 41 servatus est. l. 25 in codice sunt τὰ δὲ κατὰ μίμηςιν φωνῆς ἢ ἰδιότητα λεγόμενα γεγόναςιν.

χρόνον ἕτερον μηδὲ ἔγκλιςιν ἑτέραν μηδὲ ὡς τὸ ἵζω κλίνης τὸ ςίζω, ἵνα μὴ καὶ τὸ ςημαινόμενον διαφθείρῃς. πάλιν ἔςτι τὸ «κύματα παφλάζοντα» (N 798). μὴ οὖν ὥςπερ τὸ θαυμάζω κλίνῃς παφλάςω ἢ πεπάφλακα, ἀφαιρήςεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάςεως, τῆς τοῦ ἤχου μιμήςεως. πάλιν ἔςτι παρὰ τῷ ποιητῇ «κρίκε δὲ ζυγόν» (Π 470) μιμητικῶς εἰρημένον, ἐφ' οὗ τινες οὐ προςεςχηκότες τῇ μιμήςει τῆς φωνῆς ἠπόρηςαν, ὡς Ἡρωδιανός φηςι, πῶς ἀπὸ θέματος τοῦ κρίζω ὤν ὁ δεύτερος ἀόριςτος οὔτε διὰ τοῦ γ ἐςτὶν οὔτε διὰ τοῦ δ ὡς τὸ φράζω ἔφραδον καὶ ςτίζω ἔςτιγον, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ· ὅτι δέ ἐςτι τὸ κρίζω θέμα, δῆλον ἐκ τῶν κινημάτων· ὁ γὰρ ποιητής φηςιν «αἱ κεκριγυῖαι» (ω 9) καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κριγή ὡς παρ' Ἱππώνακτι «κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ». ςχηματίζει δὲ τὸ κρίζω Ἡρωδιανὸς οὕτως· ἔςτι μονοςύλλαβον κρῶ, ἀφ' οὗ τὸ κράζω ἕτερον ῥῆμα καὶ κρώζω· ἀπὸ δὲ τοῦ κράζω γίνεται κρίζω ὡς ςτάζω ςτίζω, ςεβάζω ςεβίζω. τούτου δὲ τοῦ κρίζω ἡμαρτημένον ἀόριςτον παραλαμβάνει τὸ κρίκε. ἡμεῖς δὲ οὔ φαμὲν ἡμαρτῆςθαι, ἀλλὰ πεποιῆςθαι.

(Περὶ πρώτου μέλλοντος).

Choer. 638, 25: ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ μέλλων ςυνάρχεςθαι θέλει τῷ ἰδίῳ ἐνεςτῶτι οἷον τύπτω τύψω, λέγω λέξω, ἄγω ἄξω, οἰκῶ οἰκήςω. καί ἔςτιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ἰςτέον ὅτι ἀναλογεῖ ὁ μέλλων τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεςτὼς τῇ γενικῇ· πάντα γάρ τὰ ὄντα ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐςτί καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ πάντα τά ὄντα ἐν τῇ γενικῇ ἐςτί καὶ ἐν τῷ ἐνεςτῶτι οἷον τὸ ν, ξ, ρ, ς, ψ ἐςτίν ἐν τῇ εὐθείᾳ ὡς ἐν τῷ Δίων, Φοῖνιξ, Νέςτωρ, Πάρις, Πέλοψ, ἀλλά καὶ ἐν τῷ μέλλοντί ἐςτιν οἷον τύψω, λέξω, ποιήςω, κερῶ, ῥανῶ· καὶ πάλιν διὸ τοῦ γ, κ, χ, β, π, φ, δ, θ, τ, καὶ διά καθαροῦ τοῦ ος ἐκφέρεται ἡ γενική οἷον Φοίνικος, τέττιγος, ὄνυχος, Πέλοπος, Ἄραβος, κίνυφος, Πάριδος, ὄρνιθος, Λάχητος, βότρυος· ἀλλά καὶ ὁ ἐνεςτὼς ἐκφέρεται διὰ τούτων τῶν ςυμφώνων καὶ διά καθαροῦ τοῦ ω οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τέρπω, λείβω, γράφω, δίδω, πείθω, ἀνύτω, ἀκούω, οὐκ ἀντιςτρέφοντος τοῦ κανόνος· οὐδὲ γὰρ πάντα τὰ ὄντα ἐν τῷ μέλλοντί ἐςτι καί ἐν τῇ εὐθείᾳ, οὐδὲ πάντα τά ὄντα ἐν τῷ ἐνεςτῶτι καὶ ἐν τῇ γενικῇ· ἰδοὺ γάρ τὸ μ καὶ τὸ λ ἔςτιν ἐν τῷ μέλλοντι οἷον τιλῶ, νεμῶ, καί ὅμως οὐκ ἔςτιν ἐν τῇ εὐθείᾳ (τὸ γάρ Δανιὴλ καὶ Ἀδάμ βάρβαρά ἐςτι)· καὶ πάλιν ὁ ἐνεςτὼς ἔχει πρὸ τοῦ ω τὸ ζ καὶ τὸ δύο ςς οἷον πλήςςω, ςυρίζω, καὶ ὅμως ἡ γενικὴ ἀπὸ κλίςεως οὐκ ἔχει ταῦτα. πρόςκειται «ἀπὸ κλίςεως» διά τὸ μαζὸς μαζοῦ καὶ Παρναςςὸς Παρναςςοῦ· ἐνταῦθα γὰρ ἀπὸ τῆς εὐθείας ἐςτὶ τὸ ζ καί τὸ δύο ςς. ἐπειδὴ οὖν ὁ μέλλων ἀναλογεῖ τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεςτὼς τῇ γενικῇ, ἡ δὲ γενικὴ ςυνάρχεται τῇ εὐθείᾳ οἷον λέβητος λέβης, Λάχητος Λάχης, Τρωὸς Τρώς, Πηλέως Πηλεύς, Αἴαντος Αἴας, ἔρωτος ἔρως· τὸ γάρ Ζεὺς Διὸς Βοιωτικὸν ἐςτι καὶ τὸ

l. 10 in loco Odysseao vulgata scriptura est τετριγυῖαι cf. Bekk. ad h. l. l. 14 Lob. Rhemat. 87 adnotat.: ςτίζω a ςτάζω ortum esse hariolatio est Herodiano indigna: in E. M. 727, 25 ςτίζω a ςτῶ ut φοιτίζω a φοιτῶ repetitur, quod tamen nostro loco non adversatur, ubi et ςτάζω et ςτίζω a ςτῶ provenire dicuntur ut a κρῶ κράζω et κρίζω. De κρίκε cf. Lob. Parall. 408 not. 19. — Breviter summa nostri adnotamenti refertur ab Eustath. 1119 extr. ςεςίγηται τὸ λίζω καθὰ καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἐνεςτῶτες. καὶ γοῦν οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξαν ἔςτιν εὑρεῖν ἐνεςτῶτα κλάγγω οὐδὲ τοῦ λίγξε βιός τὸ λίγγω οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω τοῦ κρίκε ζυγὸς ἢ κρίγεν. l. 18 cf. p. 481, 19 et 643, 27.

θρίξ τριχὸς τροπὴν πέπονθε τοῦ θ εἰς τὸ τ, τούτου χάριν ὁ ἐνεστὼς συνάρχεται τῷ μέλλαντι.

Choer. 640, 1: περὶ τῆς παcότητος τῶν cυλλαβῶν ἰcτέον ὅτι ἐπί μὲν βαρυτόνων θεμάτων ἰcocυλλαβεῖ ὁ μέλλων τῷ ἐνεcτῶτι οἷον τύπτω τύψω· τὸ γὰρ παρ' Ἀριcτοφάνει τυπτήcω ἐν Πλούτῳ (21)

οὐ γάρ με τυπτήcειc cτέφανον ἔχοντά γε

ὡc ἀπὸ περιcπωμέναυ ἐcτί· λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, γράφω γράψω, πείθω πείcω, ἀκούω ἀκούcω, βαδίζω βαδίcω, κείρω κερῶ, φθείρω φθερῶ, μιαίνω μιανῶ. δεῖ προcθεῖναι χωρίc τῶν ἐχόντων ἓν λ, ἐπί τούτων μιᾷ cυλλαβῇ περιττεύει ὁ μέλλων τοῦ ἐνεcτῶτοc, οἷον θέλω θελήcω, μέλω μελήcω,

μελήcουcιν δέ μοι ἵπποι (Ε 228),

ὀφείλω ὀφειλήcω· ἐπὶ δὲ περιcπωμένων μιᾷ cυλλαβῇ περιττεύει ὁ μέλλων τοῦ ἐνεcτῶτοc οἷον ποιῶ ποιήcω, νοῶ ναήcω, γελῶ γελάcω, περῶ περάcω, cτεφανῶ cτεφανώcω, γυψῶ γυψώcω, καὶ ἐπὶ τούτων δὲ ἐὰν λάβῃ τιc τὴν ἐντέλειαν, εὑρίcκει τὸν μέλλοντα ἰcocύλλαβον τῷ ἐνεcτῶτι οἷον ποιέω ποιήcω, βοάω βοήcω, χρυcόω χρυcώcω, ἀλλὰ λοιπὸν ὁ ἐνεcτὼc cυναιρούμενοc ἔνδειαν πάcχει cυλλαβῆc οἷον ποιέω ποιῶ, βοάω βοῶ, χρυcόω χρυcῶ, καί ταύτου χάριν εὑρίcκεται ὁ μέλλων μιᾷ cυλλαβῇ περιττεύων τοῦ ἐνεcτῶταc. καὶ ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι διὰ τί τὰ δι' ἑνὸc λ ἐκφερόμενα περιττοcυλλάβουc ἔχει τοὺc μέλλονταc αἷον θέλω θελήcω, μέλω μελήcω (τὸ ἐν φροντίδι εἰμὶ), ὀφείλω ὀφειλήcω. καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιαc ταύτην τὴν αἰτίαν, ὅτι παλλά ἐcτι ῥήματα καὶ ὡc ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ἀπὸ περιcπωμένων ποιεῖται τὴν κλίcιν οἷον τύπτω τύψω καὶ τυπτῶ τυπτήcω,

οὐ γάρ με τυπτήcειc cτέφανον ἔχοντά γε,

Ἀριcτοφάνηc ἐν Πλούτῳ (21)· εἴδω εἴcω, ἐξ οὗ καὶ τὸ εἴcομαι

εἴcομαι αἴ κε μ' ὁ Τυδείδηc κρατερὸc Διομήδηc (Θ 532),

καὶ εἰδῶ εἰδήcω, ἐξ αὗ τὸ

εἰδῇc δὲ καί αὐτόc,

ῥίπτω ἔρριπτον καί ῥιπτῶ ἐρρίπταυν, ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ (ν 78) «ἀνερρίπτουν», κύω ἔκυον καὶ κυῶ ἐκύουν

ἣ δ' ἐκύει φίλον υἱόν (Τ 117)

γράφω γράψω καί γραφῶ γραφήcω, ἐξ οὗ ὁ γεγράφηκα παρακείμενοc. οὕτωc οὖν καὶ τὰ ἔχοτα ἓν λ ἕωc μὲν τοῦ παρατατικοῦ ὡc ἀπὸ βαρυτόνων ποιεῖται τὴν κλίcιν, ἀπὸ δὲ τοῦ μέλλοντοc ὡc ἀπὸ περιcπωμένων οἷον θέλω θελήcω τεθέληκα ἐθέληcα, μελῶ μελήcω μεμέληκα ἐμέληcα, ὀφείλω ὀφειλήcω ὠφείληκα ὠφείληcα, ὥcπερ νοῶ νοήcω νενόηκα ἐνόηcα. ταῦτα μὲν Ἀπολλώνιοc.

26.

Choer. 641, 12: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc ἀνατρέπει αὐτὸν λέγων, ὅτι κακῶc λέγειc, τὰ γὰρ ὡc ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ὡc ἀπὸ περιcπωμένων ποιοῦντα τὴν κλίcιν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ ὡc ἀπὸ περιcπωμένων καὶ ὡc ἀπὸ βαρυτόνων ποιεῖται τὴν κλίcιν οἷον τύπτω τύψω τυπτῶ τυπτήcω, ῥίπτω ἔρριπτον καὶ ῥιπτῶ ἐρρίπτουν, εἴδω εἴcω καὶ εἰδῶ εἰδήcω· τὰ δὲ ἔχοντα ἓν λ οὐ ποιεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ὡc ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων καὶ ὡc ἀπὸ περιcπωμένων τὴν κλίcιν· ἀλλ' ἕωc μὲν τοῦ παρατατικοῦ, ὡc εἴρηται, ἀπὸ βαρυτόνων ποιεῖται τὴν κλίcιν, οὐδέποτε δὲ ὡc ἀπὸ περιcπωμένων· κρεῖττον οὖν ἐcτιν εἰπεῖν, φημί, τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ἐν τοῖc ῥήμαcι τὸ c καὶ τὸ λ πέφυκε διπλαcιάζεcθαι οἷον πλήccω, τινάccω, πάλλω, τίλλω· καὶ τὰ μὲν ἔχοντα δύο cc ἢ δύο λλ χαίρει τῇ βαρείᾳ τάcει οἷον νύccω, πλήccω, τινάccω,

ἐρύccω, τίλλω, ποικίλλω, cτέλλω, cφάλλω, χωρὶc εἰ μὴ ἔχῃ ὀνόματα προϋποκείμενα· ἐκεῖνα γὰρ περιcπᾶται οἷον [κύκλοc κυκλῶ,] ἅμιλλα ἁμιλλῶ (ἐξ οὗ ἁμιλλῶμαι), λύccα λυccῶ, τὸ γὰρ νύccω οὐκ ἀπὸ τοῦ νύccα ἐcτίν, ἐπεὶ εἶχε περιcπᾶcθαι, ἀλλὰ τοὐναντίον, νύccα γὰρ λέγεται ὁ καμπτὸc παρὰ τὸ νύccεcθαι τοὺc ἵππουc· τὰ δὲ εἰc ἓν c ἢ ἓν λ χαίρει τῇ περιcπωμένῃ τάcει οἷον φιλῶ, χρυcῶ, γελῶ, λαλῶ, ἐλῶ (cημαίνει δὲ τὸ ἐλαύνω), ὀφειλῶ (leg. ὠφελῶ), πωλῶ, ἀμελῶ. ταῦτα οὖν ἔχοντα ἓν λ καὶ μὴ περιcπαcθέντα, λέγω δὲ τὸ μέλω καὶ θέλω καὶ ὀφείλω, ἀνεμερίcατο τὴν κλίcιν, καὶ ἕωc μὲν τοῦ παρατατικοῦ, ὡc εἴρηται, ἀπὸ βαρυτόνων κλίνεται, μετὰ δὲ τὸν παρατατικὸν ἐν τοῖc ἐφεξῆc χρόνοιc ὡc ἀπὸ τῶν περιcπωμένων ποιεῖται τὴν κλίcιν. τούτου οὖν χάριν τὰ δι' ἑνὸc λ ἐκφερόμενα ἔχει τὸν μέλλοντα μιᾷ cυλλαβῇ περιττεύοντα τοῦ ἐνεcτῶτοc.

Choer. 643, 27: ἰcτέον ὅτι ἀναλογίαν ἔχει ὁ μέλλων τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεcτὼc τῇ γενικῇ· ἐπειδὴ οὖν ὅτε ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ψ ἐκφέρεται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ β ἢ π ἢ φ ἐκφέρεται οἷον Ἄραψ Ἄραβοc, Κύκλωψ Κύκλωποc, Κίνυψ Κίνυφοc (ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), τούτου χάριν καὶ ὅτε ὁ ἐνεcτὼc διὰ τοῦ β ἢ π ἢ φ ἢ πτ ἐκφέρεται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ψ ἐκφέρεται οἷον λείβω λείψω, γράφω γράψω, τέρπω τέρψω· καὶ πάλιν ἐπειδὴ ὅτε ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ξ ἐκφέρεται τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ γ ἢ κ ἢ χ ἢ κτ ἐκφέρεται οἷον Φοίνιξ Φοίνικοc, τέττιξ τέττιγοc, ὄνυξ ὄνυχοc, ἄναξ ἄνακτοc, τούτου χάριν καὶ ὅτε ὁ ἐνεcτὼc ἢ διὰ τοῦ γ ἢ κ ἢ χ ἢ κτ, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ ἐκφέρεται οἷον λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, τρέχω θρέξω, πέκω (an πέκτω?) πέξω· καὶ πάλιν ἐπειδὴ ὅτε ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ c ἐκφέρεται καὶ περιττοcυλλάβωc κλίνεται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ θ ἢ τ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ οc ἐκφέρεται οἷον Πάριc Πάριδοc, ὄρνιc ὄρνιθοc, Λάχηc Λάχητοc, βότρυc βότρυοc· τούτου οὖν χάριν ὅτε ὁ ἐνεcτὼc διὰ τοῦ δ ἢ θ ἢ τ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ω ἐκφέρεται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ c ἐκφέρεται οἷον ᾄδω ᾄcω, πείθω πείcω, ἀνύτω ἀνύcω, ἀκούω ἀκούcω. καὶ πάλιν ἐπειδὴ ἡ εὐθεῖα δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου ἐκφέρεται οἷον Ἕκτωρ Ἕκτοροc, Νέcτωρ Νέcτοροc, Πλάτων Πλάτωνοc, Θέων Θέωνοc (τὸ γὰρ ἧπαρ ἥπατοc καὶ δέλεαρ δελέατοc ἑτερόκλιτα λέγουcιν εἶναι, ὡc ἀπὸ τῆc εἰc αc καταλήξεωc, ὁμοίωc δὲ καὶ ἡ ὕδατοc γενικὴ ὡc ἀπὸ τοῦ ὕδαc ἐcτί)· τούτου χάριν καὶ ὅτε ὁ ἐνεcτὼc δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, τότε καὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου ἐκφέρεται οἷον κείρω κερῶ, ῥαίνω ῥανῶ, τίλλω τιλῶ, νέμω νεμῶ.

27.

Choer. 644, 30: ἡ τετάρτη cυζυγία τῶν βαρυτόνων διφορεῖται κατὰ τὸν μέλλοντα· πῆ γὰρ διὰ τοῦ c ἐκφέρεται οἷον cυρίζω cυρίcω, ἐλπίζω ἐλπίcω, φράζω φράcω· πῆ δὲ διὰ τοῦ ξ οἷον πλήccω πλήξω, cφάζω cφάξω. καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανόc, ὅτι εἰκότωc ἀτακτεῖ ὁ μέλλων τῆc τετάρτηc cυζυγίαc τῶν βαρυτόνων, καὶ πῆ μὲν διὰ τοῦδε cυμφώνου ἐκφέρεται, πῆ δὲ διὰ τοῦδε, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐνεcτὼc ἀτακτεῖ. ποία δὲ cυγγένεια ἐπὶ τῶν β' cc πρὸc τὸ ξ; οὐ γάρ ἐcτι τὰ β' cc διπλοῦν cύμφωνον, ὡc πρὸc τὸ ξ, διπλᾶ γάρ ἐcτι τρία, ζ ξ ψ.

28.

Choer. 645, 30: δύναται ὁ ἐρέcω μέλλων, ἐξ οὗ ὁ ἀόριcτοc α'

ἤρεςα «ἤρεςα χερςὶν ἐμῇςιν», ὥς φηςιν ὁ Ἡρωδιανός, καὶ ὡς ἀπὸ περιςπωμένου τοῦ ἐρῶ ὥςπερ τελῶ τελέςω.

29.

Il. Pr. Λ 454: ἡ τοιαύτη ὕφεςις τοῦ ς̄ (sc. qualis exstat in v. 455 «αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦςί με δῖοι Ἀχαιοί») Ἀττική ἐςτι καὶ περιςπᾷ τοὺς μέλλοντας διά τι αἴτιον, εἰ παραλήγεται τῷ ῐ ςυνεςταλμένῳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ «τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ» (ο 546). τὸ μέντοι ἐρύω οὐ δύναται ἔχεςθαι ταύτης τῆς φύςεως, ἀλλ' ἐςτὶν ἐνεςτὼς ἀντὶ μέλλοντος.

Causa autem perispaseos, quam significat Herodianus h. l., explicate exponitur ap. Choer. 647, 3: ἰςτέον ὅτι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ιζω ὑπερδιςυλλάβων διὰ τοῦ ῐ γραφομένων εἰώθαςιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλειν τὸ ς̄ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περιςπᾶν οἷον γεμίζω γεμίςω γεμιῶ, ἐλπίζω ἐλπίςω ἐλπιῶ, ςυρίζω ςυρίςω ςυριῶ, λακτίζω λακτίςω λακτιῶ, βαδίζω βαδίςω βαδιῶ, κουφίζω κουφίςω κουφιῶ. ἀποβάλλουςι δὲ τὸ ς̄ πρῶτον καὶ οὕτως περιςπῶςιν, ἐπειδὴ τὸ ς̄ χαρακτηριςτικόν ἐςτι βαρυτόνου μέλλοντος οἷον ποιήςω, νοήςω, λαλήςω· ἀποβάλλουςι γὰρ πρῶτον τὸ αἴτιον τῆς βαρείας τάςεως καὶ οὕτως περιςπῶςι· τοῦτο δὲ ποιοῦςι κατὰ τὸν μέλλοντα διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· κανών ἐςτιν ὁ λέγων, ὅτι ἡ παραλήγουςα τοῦ βαρυτόνου μέλλοντος ἢ ἴςη θέλει εἶναι πρὸς τὴν παραλήγουςαν τοῦ βαρυτόνου ἐνεςτῶτος, ἢ μείζων, οὐδέποτε δὲ ἐλάττων, χωρὶς τοῦ πνίγω πνίξω, ἐρείκω ἐρείξω, ψύχω ψύξω· ἴςη μὲν οἷον λείπω λείψω, πείθω πείςω, λείβω λείψω, τύπτω τύψω, ῥάπτω ῥάψω, βλάπτω βλάψω· μείζων δὲ οἷον λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, γράφω γράψω, τρέχω θρέξω, ἔχω ἕξω. πρόςκειται «βαρυτόνου ἐνεςτῶτος» διὰ τὸ ἀρκῶ ἀρκέςω· ἐνταῦθα γὰρ ἡ παραλήγουςα τοῦ βαρυτόνου μέλλοντος ἐλάττων ἐςτὶ τῆς παραληγούςης τοῦ ἐνεςτῶτος· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι βαρύτονος ἐνεςτώς. πρόςκειται «βαρυτόνου μέλλοντος», διὰ τὸ κείρω κερῶ· ἐνταῦθα γὰρ ἡ παραλήγουςα τοῦ μέλλοντος ἐλάττων ἐςτὶ τῆς παραληγούςης τοῦ ἐνεςτῶτος· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι βαρύτονος μέλλων. ἐπειδὴ οὖν ἐν τῇ τετάρτῃ ςυζυγίᾳ παρεβιάςθη ὁ κανών, ὁ γὰρ ςυρίζω καὶ δεςπόζω καὶ γεμίζω καὶ ἑτοιμάζω θέςει μακρᾷ παραλήγονται, τὸ δὲ θέςει μακρὸν τοῦ φύςει βραχέος μεῖζόν ἐςτι, τούτου χάριν ταύτην τὴν παραλογίαν φεύγοντες οἱ Ἀθηναῖοι περιςπῶςι τὸν μέλλοντα. κανὼν γάρ ἐςτιν ὁ λέγων, ὅτι ἡνίκα ὁ μέλλων ἐλάττονα ἔχει τὴν ἰδίαν παραλήγουςαν τῆς παραληγούςης τοῦ βαρυτόνου ἐνεςτῶτος, περιςπᾶται οἷον κείρω κερῶ, ςπείρω ςπερῶ, φθείρω φθερῶ. καὶ ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι, διὰ τί ἐπὶ τῶν ἄλλων τοῦτο οὐ ποιοῦςι· ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ αζω καὶ οζω οὐκ ἀποβάλλουςι τὸ ς̄ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περιςπῶςιν οἷον δεςπόζω δεςπόςω, ἁρμόζω ἁρμόςω, ἀγοράζω ἀγοράςω, ἑτοιμάζω ἑτοιμάςω. καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ αζω καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ οζω τοῦτο οὐ ποιοῦςιν, ἵνα μὴ φεύγοντες τὸ ἓν ἄτοπον μείζονι ἀτόπῳ περιπέςωςι· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ὅπου εὕρωςι ἀλλεπάλληλα φωνήεντα δυνάμενα ςυναιρεθῆναι ςυναιροῦςιν αὐτὰ οἷον Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, Πειραιέως Πειραιῶς, Δημοςθένεος Δημοςθένους, Διομήδεος Διομήδους. εἰ ἀπέβαλλον οὖν ἐπὶ τούτων τὸ ς̄ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περιέςπαςαν, ἤμελλον ςυναίρεςιν ποιῆςαι ἀλλεπαλλήλων τῶν αὐτοῦ φωνηέντων οἷον ἑτοιμάζω ἑτοιμάςω καὶ ἑτοιμῶ ὡς τὸ βοῶ· καὶ πάλιν δεςπόζω δεςπόςω δεςπῶ, ὥςπερ χρυςόω χρυςῶ. εἰ ἐποίηςαν δὲ ςυναίρεςιν, ἤμελλεν ὁ μέλλων ἐλάττονας ςυλλαβὰς ἔχειν τοῦ ἐνεςτῶτος, ὅπερ ἐςτὶν ἀδύνατον. ὁ μέλλων γὰρ ἰςοςυλλαβεῖν

l. 1 voluit sine dubio Ξ 351 afferre. l. 2 scribendum videtur τοῦ ἐρῶ εἶναι ὥςπερ τελῶ τελέςω, οὕτω καὶ ἐρῶ ἐρέςω. l. 8 cf. Il. Pr. Λ 365, Ο 351, Υ 452.

θέλει τῷ ἐνεστῶτι οἷον τύπτω τύψω, ἢ περιττοσυλλαβεῖν θέλει οἷον ποιῶ ποιήσω βοῶ βοήσω, θέλω θελήσω, ὀφείλω ὀφειλήσω. διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν οὔτε ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ αζω οὔτε ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ οζω ἀποβάλλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ϲ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περισπῶσι· ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ ιζω ὑπὲρ β´ συλλαβὰς διὰ τοῦτο ἀποβάλλουσι τὸ ϲ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περισπῶσιν, ἐπειδὴ τὸ ι καὶ τὸ ω οὐδέποτε κιρνᾶται οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὔτε παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ οἷον μειδιῶ, ἐρυθριῶ, ἀξιῶ, κοπιῶ.

Cur a verbis in υζω futurum Atticum non formatum sit, id a technicis non traditum esse dicit Choer.

Futuri Dorici mentionem inicit Herod. Il. Pr. Β 393 ἐσσεῖται, Choeroboscus Herodiano duce quaestionem instituit de perispasi futuri Dorici: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διατί οἱ Δωριεῖς πάντας τοὺς ὁριστικοὺς μέλλοντας περισπῶσι; p. 651, 13, quem locum iam attuli ad Prooemium Catholicae.

Futurum Aeolicum tangit Herod. in Il. Pr. Λ 413 ἕλσαν Αἰολικωτέρα κλίσις· Choer. 545, 1 τὸ φθερῶ οἱ Αἰολεῖς θέλοντες βαρύνειν ἅτε δὴ βαρυντικοὶ ὄντες φθέρσω λέγουσι τὸ ϲ προστιθέντες. τὸ γὰρ ϲ χαρακτηριστικόν ἐστι βαρυτόνου μέλλοντος οἷον ποιήσω, νοήσω. καὶ πάλιν τὸ κερῶ κέρσω λέγουσιν ἐξ οὗ τὸ «ἀπέκερσε τένοντας» (Κ 456).

Choer. 652, 29: ἔστι δὲ κακονίσαι τὴν παραλήγουσαν τοῦ μέλλοντος τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων οὕτως· ὅτε γὰρ μακρᾷ παραλήγεται ὁ ἐνεστώς, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ η ἐκφέρεται οἷον ποιῶ ποιήσω, εὑρῶ εὑρήσω, τηρῶ τηρήσω, ἀθλῶ ἀθλήσω, πενθῶ πενθήσω, ὀλισθῶ ὀλισθήσω· δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ ἀρκῶ ἀρκέσω, τοῦτο γὰρ μακρᾷ παραληγόμενον κατὰ τὸν ἐνεστῶτα διὰ τοῦ ε ἐξηνέχθη κατὰ τὸν μέλλοντα, καὶ χωρὶς τοῦ νεικῶ νεικέσω, οἷον

ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
νεικέσω (Κ 114).

τὸ δὲ αἰνῶ αἰνέσω ἀναλογώτερόν ἐστι παρὰ τοῖς ποιηταῖς λεγόμενον αἰνήσω διὰ τοῦ η οἷον

μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο (Β 335),

ἐπειδὴ μακρᾷ παραλήγεται κατὰ τὸν ἐνεστῶτα, τοῦ παρὰ τοῖς ἰαμβογράφοις διὰ τοῦ ε λεγομένου οἷον αἰνέσω καὶ ἐπαινέσω, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Ai. 536)

ἐπῄνεσ' ἔργον (ἔργα Cod. M) καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου·

καὶ πάλιν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ (707)

ἐᾷ δ' Ἰάσων, οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα,

καὶ τὸ αἰδῶ αἰδήσω, ἐξ οὗ τὸ αἰδήμων, ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ αἰδέσω οἷον

αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο (Δ 402).

εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγεται ὁ ἐνεστὼς τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τότε ὁ μέλλων πῇ μὲν τῷ η παραλήγεται, πῇ δὲ τῷ ε οἷον φιλῶ φιλήσω, νοῶ νοήσω, τελέω τελέσω, πατῶ πατήσω, πῇ δὲ διφορεῖται οἷον φορῶ φορέσω καὶ φορήσω, πονῶ πονέσω καὶ πονήσω, τοῦτο δὲ πρὸς διάφορον σημαινόμενον διάφορον καὶ τὴν παραλήγουσαν ἔχει· ὁ γὰρ πονῶν ἢ ψυχικῶς ἢ σωματικῶς πονεῖ· καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, διὰ τοῦ ε πονέσω δεῖ λέγειν, εἰ δὲ ψυχικῶς πονήσω διὰ τοῦ η· διὰ τοῦτο σεσημειούμεθα παρ' Ἀριστοφάνει (Pac. 820)

ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη·

ἐπειδὴ σωματικῶς λεχθὲν διὰ τοῦ ε ἐξηνέχθη.

Choer. 654, 18: περὶ δὲ τῆς παραληγούσης τοῦ μέλλοντος τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἔστιν εἰπεῖν ταῦτα· ἰστέον ὅτι ὁ μέλλων τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἢ τῷ η παραλήγεται ἢ τῷ α οἷον βοήσω, ἐάσω, καὶ τῷ α ἢ μακρῷ ἢ βραχεῖ· ἡνίκα μὲν τὸ λ πρὸ τοῦ α κατὰ τὸν μέλ-

λοντα, ϲυνεϲταλμένον ἐϲτὶν οἷον γελῶ γελάϲω, κλῶ κλάϲω, θλῶ θλάϲω, ἡνίκα δὲ πρὸ τοῦ α τὸ ρ̄ ἢ καθαρὸν τὸ ᾱ, τότε τὸ ᾱ μακρόν ἐϲτιν οἷον γηρῶ γηράϲω, φυρῶ φυράϲω, περῶ περάϲω (ἐπὶ τοῦ παρελθεῖν· τὸ γὰρ περάϲω ἐπὶ τοῦ πωλήϲω βραχὺ ἔχει τὸ ᾱ οἷον

Τρώων καὶ πολλοὺϲ ζωοὺϲ ἕλον ἠδ' ἐπέραϲϲα [Φ 102],

ἐπλεονάϲθη γὰρ τὸ ϲ̄ διὰ τὴν βραχεῖαν, καὶ μήποτε ὡϲ ἀπὸ τοῦ περάζω ἐϲτὶν ὥϲπερ ἀγοράζω ἀγοράϲω)· τὸ κεράϲω ἔχον πρὸ τοῦ α τὸ ρ̄ καὶ ϲυϲτέλλον τὸ ᾱ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ τοῦ κερῶ κερᾷϲ, ἀλλ' ὡϲ ἀπὸ τοῦ κεράζω, ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω ἀγοράϲω. ταῦτα μὲν ἐπὶ τῶν ἐχόντων πρὸ τοῦ ᾱ τὸ ρ̄· τῶν δὲ ἐχόντων τὸ ᾱ καθαρὸν ἔϲτωϲαν παραδείγματα ταῦτα· ἀνιῶ ἀνιάϲω, κοπιῶ κοπιάϲω, ἀγωνιῶ ἀγωνιάϲω, μειδιῶ μειδιάϲω, ἀροτριῶ ἀροτριάϲω, ἐρυθριῶ ἐρυθριάϲω, ἐῶ ἐάϲω· τὸ γὰρ

οὐκ ἐάϲουϲιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν (φ 233)

ποιητικῶϲ ϲυνεϲτάλη· τὸ πεινάϲω καὶ διψάϲω μακρὸν ἔχοντα τὸ ᾱ καὶ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ μήτε ρ μήτε φωνῆεν οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πεινήϲω καὶ διψήϲω γέγονε κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η εἰϲ ᾱ μακρόν.

Choer. 659, 11: περὶ δὲ τῆϲ παραληγούϲηϲ τοῦ μέλλοντοϲ τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων ἔϲτιν εἰπεῖν ταῦτα· ὅτι ἡ τρίτη ϲυζυγία τῶν περιϲπωμένων κατὰ τὸν μέλλοντα ἢ τῷ ω παραλήγεται οἷον χρυϲῶ χρυϲώϲω ἢ τῷ ο̄ οἷον ὀμῶ ὀμόϲω. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, διὰ τί; ἢ ὅτι ὅϲα μὲν ἔχει ὀνόματα παρακείμενα διὰ τοῦ ω̄ ἐκφέρεται κατὰ τὸν μέλλοντα οἷον χρυϲόϲ χρυϲῶ χρυϲώϲω, ἄργυροϲ ἀργυρῶ ἀργυρώϲω, γύψοϲ γυψῶ γυψώϲω, χεὶρ χειρῶ χειρώϲω (ἐξ οὗ τὸ χειροῦμαι καὶ χειρώϲομαι), πῦρ πυρὸϲ πυρῶ πυρώϲω, ϲτέφανοϲ ϲτεφανῶ ϲτεφανώϲω, ὀρθὸϲ ὀρθῶ ὀρθώϲω, ϲτρεβλὸϲ ϲτρεβλῶ ϲτρεβλώϲω, κακὸϲ κακῶ κακώϲω, ταπεινόϲ ταπεινῶ ταπεινώϲω· ὅϲα δ' οὐκ ἔχει ὄνομα προϋποκείμενον, διὰ τοῦ ο̄ ἐκφέρεται κατὰ τὸν μέλλοντα οἷον ὀμῶ ὀμόϲω, ὀνῶ ὀνόϲω (ϲημαίνει δὲ τὸ μέμφομαι) καὶ ἀρῶ ἀρόϲω (ϲημαίνει δὲ τὸ ἀροτριῶ), τοῦτο δὲ διφορεῖται· τινὲϲ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο̄ γράφουϲιν αὐτὸ ὡϲ δοξάζοντεϲ μὴ ἔχειν αὐτὸ ὄνομα προϋποκείμενον, τινὲϲ δὲ διὰ τοῦ ω̄ γράφουϲιν αὐτὸ λέγοντεϲ ὅτι ἔχει ὄνομα προϋποκείμενον τὸ Ἄρηϲ, Ἄρηϲ γάρ ἐϲτιν ὁ ϲίδηροϲ.

(Περὶ δευτέρου μέλλοντοϲ).

30.

Choer. 662, 23: ἰϲτέον ὅτι λέγει ὁ Ἡρωδιανόϲ, ὡϲ οὐδέποτε εὑρίϲκεται δεύτεροϲ μέλλων ἐνεργητικὸϲ ὁριϲτικὸϲ ἐν χρήϲει· ἃϲ γάρ, φηϲί, παρέθετο χρήϲειϲ ὁ Ἀπολλώνιοϲ, ἢ πεπλαϲμέναι αὐτῷ εἰϲιν ὡϲ τὸ φυγῶ, δραμῶ (οὐδέτεροι γὰρ μέλλοντεϲ· οὐδεὶϲ γὰρ τῶν παλαιῶν, φηϲί, τούτοιϲ ἐχρήϲατο) ἢ ἐνεϲτῶτέϲ εἰϲιν ἀντὶ μελλόντων, ὡϲ τὸ

κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονοϲ Ἀτρεΐδαο (Ι 388)

καὶ ὡϲ τὸ

πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω (Ψ 20),

l. 16 quae sequuntur usque ad p. 657, 22 Apollonii esse iure ex iis, quae statim sequuntur, ἰϲτέον δὲ ὅτι ὁ Ἀπολλώνιοϲ ἐν ἄλλοιϲ διδάϲκει ἡμᾶϲ Uhligius Mus. Rhen. XIX p. 39 concludit. l. 36 φυγῶ δραμῶ scripsi pro φυγῶν δραμῶν τυπῶν omisso τυπῶ, quia sequens οὐδέτεροι de duabus tantum formis sermonem esse indicat et quia diserte in canone ὁριϲτικὸϲ memoratur. pro φυγῶ potius scribendum videtur νυγῶ: cf. infra p. 812, 9.

ἐνταῦθα γὰρ οἱ ἐνεστῶτές εἰσιν ἀντὶ μελλόντων, ἀντὶ γὰρ τοῦ γαμήσω καὶ τελέσω, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ

ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον (Α 184),

ἐνεστὼς ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος τοῦ ἄξω· ἄλλως τε δὲ οὐδέποτε ὁ μέλλων ὁ ὁριστικὸς διαλύεται, πῶς οὖν τὸ γαμέω καὶ τελέω, εἴ γε μέλλοντες ὑπῆρχον, ἐν διαλύσει παραλαμβάνονται; ἄρα οὖν ἐντέλειαί εἰσιν ἐνεστῶτος τοῦ γαμῶ καὶ τελῶ. πρόσκειται «ὁριστικός», ἐπειδὴ τὸ εὐφρανεῖν ἀπαρέμφατον γίνεται κατὰ διάλυσιν,

εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν (Ε 688)·

σημειοῦται δὲ τὸ ἐκχεῶ δευτέρου μέλλοντος, οἷον καὶ τὸ κατακλιεῖ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ Γένει οἷον

εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ.

(Περὶ παθητικῶν).

(Περὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ).

Choer. 665, 32: πᾶς ἐνεστὼς ὁριστικὸς καὶ πᾶς μέλλων ὁριστικὸς εἰς ω̅ λήγων προσθήκῃ τῆς μ̅α̅ι̅ ἢ παθητικὸν ἢ μέσον ποιοῦσι, καὶ ὁ μὲν ἐνεστὼς προσλαμβάνων τὴν μ̅α̅ι̅ συλλαβὴν παθητικὸν καὶ μέσον ποιεῖ οἷον τύπτω τύπτομαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τύπτομαι αὐτόν, καὶ πάλιν βιάζω βιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ βιάζομαι αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων προσθήκῃ τῆς μ̅α̅ι̅ μέσον ποιεῖ μέλλοντα οἷον τύψω τύψομαι· ὁ δὲ δεύτερος ἐνεργητικὸς μέλλων δεύτερον μέσον μέλλοντα ποιεῖ οἷον τυπῶ τυποῦμαι, νυγῶ νυγοῦμαι, καρῶ καροῦμαι, σταλῶ σταλοῦμαι. ἰστέον δ' ὅτι προσερχομένης τῆς μ̅α̅ι̅ συλλαβῆς ἢ φυλάττεται τὸ ω̅ ἢ τρέπεται εἰς τὸ ο ἢ εἰς τὴν ου δίφθογγον· καὶ φυλάττεται μὲν τὸ ω̅ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐν μόνῳ ἐνεστῶτι οἷον βοῶ βοῶμαι, περῶ περῶμαι, γελῶ γελῶμαι. πρόσκειται «ἐν μόνῳ τῷ ἐνεστῶτι», ἐπειδὴ ἐν τῷ μέλλοντι τρέπεται ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων τὸ ω̅ εἰς τὸ ο̅ οἷον βοῶ βοήσομαι, ἀκροάσω ἀκροάσομαι, καὶ ὅλοις δὲ τοῖς ὑποτακτικοῖς ὁποίας ἂν εἴη συζυγίας τὸ ῥῆμα ἢ ὁποίου χρόνου φυλάττεται τὸ ω̅ οἷον ἐὰν τύπτωμαι, ἐὰν βοῶμαι, ἐὰν περῶ ἐὰν περῶμαι, ἐὰν χρυσῶ ἐὰν χρυσῶμαι· τρέπεται δὲ τὸ ω̅ εἰς τὸ ο̅ ἐπὶ ὅλων τῶν βαρυτόνων εἴτε ἐνεστῶτες ὦσιν εἴτε μέλλοντες, χωρὶς τῶν ὑποτακτικῶν δηλονότι, οἷον τύπτω τύπτομαι, λέγω λέγομαι, λέξω λέξομαι, ποιήσω ποιήσομαι· ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων, ὑπεσταλμένων τῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τρέπεται τὸ ω̅ εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον εἴτε ἐνεστῶτές εἰσιν εἴτε μέλλοντες οἷον ποιῶ ποιοῦμαι, στεφανῶ στεφανοῦμαι, κουφιῶ κουφιοῦμαι.

Τὰ δὲ εἰς μ̅ι̅ λήγοντα ῥήματα τροπῇ τῆς μ̅ι̅ εἰς μ̅α̅ι̅ τὸ παθητικὸν ποιεῖ οἷον τίθημι τίθεμαι, καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν· καὶ εἰ μὲν ἔχει ἡ πρώτη συζυγία τὴν εἰς μ̅ι̅, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν εἰς τὸ ε̅ οἷον τίθημι τίθεμαι, ἵημι ἵεμαι· ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὸ α̅ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν οἷον ἵστημι ἵσταμαι· ἡ δὲ τρίτη εἰς τὸ ο̅ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν οἷον δίδωμι δίδομαι· ἡ δὲ τετάρτη τὸ δίχρονον μόνον οἷον πήγνυμι πήγνυμαι, ὄλλυμι ὄλλυμαι, ζεύγνυμι ζεύγνυμαι. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἧμαι τὸ σημαῖνον κάθημαι καὶ τὸ κεῖμαι δοκεῖ μήτε ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ εἶναι μήτε ἀπὸ τῶν εἰς μι· καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ δοκεῖ μὴ εἶναι, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ ἢ τῷ ο̅ παραλήγεται ἐν τῷ εἰς μ̅α̅ι̅ παθητικῷ ἐνεστῶτι οἷον τύ-

l. 4 ἐνεστώς ἐστιν scripsi pro ἐνεστῶτος δὲ et l. 5 τὸ γαμέω pro τοῦ γαμέω et l. 10 ἐκχεῶ pro ἐκχέω.

πτομαι, λέγομαι, ἢ τῷ ω̅ οἷον βοῶμαι περῶμαι, ἢ τῇ ο̅υ̅ διφθόγγῳ οἷον ποιοῦμαι, φανοῦμαι, χρυσοῦμαι· ἐπὰν οὖν ταῦτα οὐδενὶ ἐκ τούτων παραλήγεται, ἄρα οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν εἰς ω̅· ἀλλ' οὔτε ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐστί· τὰ γὰρ εἰς μ̅ι̅ ἢ τῷ ε̅ παραλήγεται ἐν τοῖς παθητικοῖς οἷον τίθεμαι, ἢ τῷ α̅ συνεσταλμένῳ οἷον ἵσταμαι, ἢ τῷ ο̅ οἷον δίδομαι, ἢ διχρόνῳ συνεσταλμένῳ οἷον ζεύγνυμαι· ταῦτα δὲ οὐδενὶ ἐκ τούτων παραλήγεται, ἄρα οὐκ ἔστιν οὔτε παρὰ τῶν εἰς μ̅ι̅. τί οὖν ἔστιν εἰπεῖν; λέγομεν ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς μ̅ι̅ ἐστίν· ἐλέγχεται γὰρ ταῦτα ἀπὸ τῶν δευτέρων προσώπων ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μ̅ι̅, λέγω δὴ ἀπὸ τοῦ ἧμαι ἧσαι καὶ ἀπὸ τοῦ κεῖσαι οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Υ 389)

κεῖσαι 'Οτρυντείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,

πᾶς γὰρ ἐνεστὼς εἰς μ̅α̅ι̅ λῆγον καὶ ἔχων εἰς α̅ι̅ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἀπὸ τῶν εἰς μ̅ι̅ ἐστὶν οἷον τίθεμαι τίθεσαι, ἵσταμαι ἵστασαι, δίδομαι δίδοσαι, ζεύγνυμαι ζεύγνυσαι. εἰ οὖν ἐστι τὸ δεύτερον πρόσωπον ἧσαι καὶ κεῖσαι, δηλονότι ἀπὸ τῶν εἰς μ̅ι̅ ἐστίν.

31.

Περὶ μον. 45, 9 ἐδάμην: οὐδὲν εἰς μην λῆγον ῥῆμα τρέψαν τὸ ν̅ εἰς ς̅ δεύτερον πρόσωπον ἀποτελεῖ. ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδάμην ἐποίησε τὸ ἐδάμης καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς̅ τρίτον ἐδάμη. τὸ δὲ αἴτιον λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

(Περὶ παρακειμένου).

32.

Eustath. 1436, 53: ὅτι ὥσπερ τὸ ὕφασμα διὰ τοῦ ς̅ οὕτω καὶ μετοχή ἐστιν ὑφασμένος Ἡρωδιανὸς δηλοῖ, ὃς καὶ Ἀττικῶν αὐτό φησιν εἶναι, οἳ καὶ μεμολυσμένος φασὶ καὶ μεμαρασμένος· εἰ καὶ ἄλλως ὥσπερ

---

l. 14 quae sequuntur ἔστι δὲ σχηματίσαι αὐτὰ οὕτως· ἔστιν ἕω καὶ κέω κτλ proposui in libro περὶ παθῶν. l. 19 causa autem nulla alia est nisi quod μ̅ non terminationis, sed stirpis est. Choeroboscus, qui pluribus locis 533, 13 et 604, 25 de declinatione aoristi ἐδάμην loquens μ̅ non κλιτικόν, sed θεματικὸν esse dicit, etiam haec ex Herodiano petivisse videtur: p. 668, 6 πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικόν, τοῦ τρίτου προσώπου τὸ τ ἢ τρέπον εἰς ς̅ τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιεῖ, ἢ ἀποβάλλον τὸ τ τοῦ τρίτου, καὶ κρᾶσιν ποιούμενον τῶν φωνηέντων· καὶ ὅσα μὲν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως, ἐκεῖνα τροπῇ τοῦ τ̅ εἰς τὸ ς̅ ποιεῖ τὸ δεύτερον πρόσωπον οἷον πεποίημαι πεποίηται πεποίησαι ἐπεποιήμην ἐπεποίητο ἐπεποίησο· πεποιηκὼς γὰρ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως. καὶ πάλιν τίθεμαι τίθεσαι ἐτιθέμην ἐτίθετο ἐτίθεσο· τιθεὶς γὰρ ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως· ὅσα δὲ οὐκ ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως, ἐκεῖνα ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ κράσει τῶν φωνηέντων ποιεῖ τὸ β' πρόσωπον οἷον τύπτομαι τύπτεται, καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ τύπτεαι, καὶ κράσει τοῦ ε̅ καὶ α̅ εἰς η τύπτῃ, ὥσπερ βέλεα βέλη καὶ μένει τὸ ι̅ προσγεγραμμένον καὶ ἀνεκφώνητον διὰ τὸ μέγεθος τοῦ η· καὶ πάλιν ἐτυπτόμην ἐτύπτετο καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ̅ ἐτύπτεο καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ εο εἰς τὴν ου δίφθογγον ἐτύπτου, ὥσπερ χάλκεος χαλκοῦς· οὐδὲ γὰρ ἔχει ταῦτα τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως· τύπτων γάρ ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχή· καὶ πάλιν ἐτυψάμην ἐτύψατο καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ ἐτύψαο, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ο εἰς τὸ ω ἐτύψω, ὥσπερ βοάομεν βοῶμεν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τοῦτο τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως· τύψας γάρ ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς ς̅ μέν, ἀλλ' οὐκ ὀξύτονος. 670, 7 πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ̅ κλιτικόν» διὰ τὸ ἐδάμην· τοῦτο γὰρ οὐ ποιεῖ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἀπὸ τοῦ τρίτου ἢ τροπῇ τοῦ τ εἰς τὸ ς̅ ἢ ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ κράσει τῶν φωνηέντων, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὸ τ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον· τὸ γὰρ μ̅ τὸ ὂν ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ οὐκ ἔστι κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό· δάμνω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστώς.

αἰσχύνω ᾐσχυμμένος, οὕτως ὤφειλε εἶναι καὶ μολύνω μεμολυμμένος καὶ μαραίνω μεμαραμμένος.

(Περὶ ὑπερσυντελικοῦ).

(Περὶ πρώτου ἀορίστου).

(Περὶ δευτέρου ἀορίστου).

(Περὶ μέσου ἀορίστου πρώτου).

(Περὶ μέσου ἀορίστου δευτέρου).

(Περὶ μέλλοντος πρώτου).

(Περὶ μέλλοντος δευτέρου).

(Περὶ μέσου μέλλοντος πρώτου).

33.

Il. Pr. B 393: προπερισπαστέον τὸ ἐσσεῖται. οὐ γὰρ προπαροξυντέον, ὥς τινες, ἐπεὶ Δώριον. ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆσις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖς.

---

l. 2 hoc sumptum videtur ex eo loco, ubi Herodianus de prima persona perfecti passivi disputavit in eum modum, quo Choeroboscus 682, 21: ἰστέον ὅτι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ γίνεται τροπῇ τοῦ τέλους εἰς μαι οἷον πεποίηκα πεποίημαι· καθόλου γὰρ πᾶς παθητικὸς παρακείμενος εἰς μαι λήγει οἷον νενόημαι, τετέλεσμαι, λέλεγμαι. καὶ δεῖ γινώσκειν, ὅτι οἱ μὲν εἰς φα ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι τρέπουσι τὴν φα εἰς μαι καὶ ἕτερον μ προσλαμβάνουσι, τέτυφα τέτυμμαι, γέγραφα γέγραμμαι, κέκοφα κέκομμαι, νένηφα νένημμαι, ἔρραφα ἔρραμμαι· καὶ λέγομεν ὅτι τρέπουσι τὸ α εἰς μαι καὶ τὸ φ εἰς μ· οἱ δὲ εἰς χα παρακείμενοι ἐνεργητικοὶ τρέπουσι τὴν χα εἰς μαι καὶ προσλαμβάνουσι τὸ γ οἷον νένηχα νένηγμαι, πέπληχα πέπληγμαι, ὤρυχα ὤρυγμαι, πέπηχα πέπηγμαι, τετίναχα τετίναγμαι, πέπλεχα πέπλεγμαι, ἢ λέγομεν ὅτι τρέπουσι τὸ α εἰς μαι καὶ τὸ χ εἰς γ, οἱ δὲ εἰς κα ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι εἰ μὲν ὦσιν ἀπὸ περισπωμένων θεμάτων πρὸς τὴν παραλήγουσαν κανονίζονται· εἰ μὲν γὰρ μακρᾷ παραλήγονται, τρέπουσι τὸ κα εἰς μαι καὶ ποιοῦσι τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον πεποίηκα πεποίημαι, νενόηκα νενόημαι, νένηκα νένησμαι (aut νένημαι scribendum, aut νένηκα νένησμαι hic delenda sunt), κεχρύσωκα κεχρύσωμαι, ὤρθωκα ὤρθωμαι· εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγονται, καὶ τὸ σ προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ μετὰ τὴν τροπὴν τοῦ κα εἰς μαι οἷον τετέλεκα τετέλεσμαι, γεγέλακα γεγέλασμαι, κεχάλακα κεχάλασμαι, κέκλακα κέκλασμαι, τέθλακα τέθλασμαι, ἤρκεκα ἤρκεσμαι· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς μι, τρέπουσι τὴν κα εἰς μαι καὶ συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν καὶ ποιοῦσι τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον τέθεικα τέθεμαι καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι τέθειμαι γίνεται· ἕστηκα ἕσταμαι, πέπωκα πέπομαι, δέδωκα δέδομαι. ταῦτα περὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων καὶ περὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰς μι· εἰ δέ εἰσιν ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων οἱ εἰς κα ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι εἴτε βραχείᾳ εἴτε μακρᾷ παραλήγονται, τρέπουσι τὴν κα εἰς μαι καὶ προσλαμβάνουσι τὸ σ καὶ ποιοῦσι τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον νένηκα νένησμαι, πέπεικα πέπεισμαι, ἐρράπικα ἐρράπισμαι, λελέπικα λελέπισμαι, λελάκτικα λελάκτισμαι, πέφρακα πέφρασμαι, ἥρπακα ἥρπασμαι, χωρὶς τῆς ε΄ συζυγίας· ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῖν τροπῇ τῆς κα εἰς μαι ποιεῖ τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον τέτιλκα τέτιλμαι, ἔσπαρκα ἔσπαρμαι, ἔσταλκα ἔσταλμαι, ἔφθαρκα ἔφθαρμαι, κέκαρκα κέκαρμαι, κέκλικα κέκλιμαι, πέπλυκα πέπλυμαι, κέκρικα κέκριμαι, τέτακα τέταμαι· καὶ ταῦτα τῆς ε΄ συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἐστίν, εἰ καὶ ἀπέβαλον τὸ ν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ. πρόσκειται «παρ' ἡμῖν», ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι πολλάκις τὸ μ εἰς σ τρέπουσι κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐπὶ τῆς πέμπτης καὶ ἕκτης συζυγίας, μεμόλυμμαι μεμόλυσμαι, ὕφαμμαι ὕφασμαι, μεμίαμμαι μεμίασμαι. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς ὀλίγων τῆς ἕκτης συζυγίας· καὶ γὰρ τὰ τῆς ἕκτης συζυγίας πῇ μὲν προσλαμβάνει τὸ σ κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον, πῇ δὲ οὐ προσλαμβάνει αὐτὸ οἷον σβέω σβέσω ἔσβεκα ἔσβεσμαι, ζέω ζέσω ἔζεκα ἔζεσμαι, κελεύω κελεύσω κεκέλευκα κεκέλευσμαι· κλείω κέκλειμαι, δέον δὲ κέκλεισμαι, ἀφ' οὗ τὸ ἐκλείσθην· κρούω κρούσω κέκρουκα κέκρουσμαι, ἱππεύω ἱππεύσω ἵππευκα ἵππευμαι, βασιλεύω βασιλεύσω βεβασίλευκα βεβασίλευμαι, τοξεύω τοξεύσω τετόξευκα τετόξευμαι. Hic fortasse etiam πεπάλασθε commemoratum fuit H 171, ad quem locum Schol. πεπάλασθε: οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ σ, οὐ διὰ τοῦ χ.

Choer. 707, 35: οἱ μέϲοι μέλλοντεϲ ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν μελλόντων γίνονται, ὁ α΄ ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ ὁ δεύτεροϲ ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦτον τὸν τρόπον· πᾶϲ μέλλων ἐνεργητικὸϲ προϲλαβὼν τὴν μαι γίνεται, ὁ μὲν πρῶτοϲ μέλλων ἐνεργητικὸϲ πρῶτοϲ μέϲοϲ μέλλων γίνεται, ὁ δὲ δεύτεροϲ ἐνεργητικὸϲ β΄ μέϲοϲ μέλλων γίνεται, καὶ εἰ μὲν βαρύνεται ὁ ἐνεργητικὸϲ μέλλων, τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅ ἐν τῷ μέϲῳ μέλλοντι, τύψω τύψομαι, γράψω γράψομαι, λέξω λέξομαι, ποιήϲω ποιήϲομαι, ἀκούϲω ἀκούϲομαι, εἰ δὲ περιϲπᾶται ὁ μέλλων ὁ ἐνεργητικόϲ, τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὴν ου δίφθογγον ἐν τῷ μέϲῳ μέλλοντι οἷον κερῶ κεροῦμαι, φθερῶ φθεροῦμαι, εὐφρανῶ εὐφρανοῦμαι, τυπῶ τυποῦμαι, νυγῶ νυγοῦμαι, δραμῶ δραμοῦμαι, πεϲῶ πεϲοῦμαι· ἀμέλει οἱ Ἀθηναῖοι λακτιῶ καὶ κουφιῶ καὶ βαδιῶ λέγοντεϲ περιϲπωμένωϲ τοὺϲ μέϲουϲ τούτων μελλόντων διὰ τῆϲ ου διφθόγγου προφέρονται οἷον λακτιοῦμαι, βαδιοῦμαι, κουφιοῦμαι, καί οἱ Δωριεῖϲ δὲ πάνταϲ τοὺϲ μέλλονταϲ περιϲπῶντεϲ καὶ λέγοντεϲ τυψῶ, γραψῶ, ποιηϲῶ, κλαυϲῶ, φευξῶ, καὶ τοὺϲ μέϲουϲ αὐτῶν διὰ τῆϲ ου διφθόγγου προφέρονται οἷον ποιηϲοῦμαι, τυψοῦμαι, γραψοῦμαι, κλαυϲοῦμαι, πλευϲοῦμαι. ταῦτα δὲ οὐ μόνον παρὰ τοῖϲ Δωριεῦϲιν ἀλλὰ καί παρὰ τοῖϲ Ἀττικοῖϲ οὕτωϲ ἐπεκράτηϲε λέγεϲθαι. ἰϲτέον δ᾽ ὅτι εἰ μὲν ἀπὸ περιϲπωμένων μελλόντων μέϲοι μέλλοντεϲ κλίϲιν ἀναδέχονται, ὁμοίωϲ τοῖϲ ἐνεϲτῶϲι καὶ παθητικοῖϲ τῆϲ α΄ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων· ὥϲπερ γὰρ ποιοῦμαι ποιῇ ποιεῖται ποιούμεθον ποιεῖϲθον ποιεῖϲθον ποιούμεθα ποιεῖϲθε ποιοῦνται, οὕτωϲ καὶ τυποῦμαι τυπῇ τυπεῖται τυπούμεθον τυπεῖϲθον τυπούμεθα τυπεῖϲθε τυποῦνται. πλὴν εἰ καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουϲι κλίϲιν οἱ παθητικοί ἐνεϲτῶτεϲ τῆϲ α΄ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων καὶ οἱ ἀπὸ περιϲπωμένων μέϲοι μέλλοντεϲ. ἀλλ᾽ οὖν χρὴ γινώϲκειν ὅτι οἱ μὲν παθητικοί ἐνεϲτῶτεϲ τῆϲ πρώτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων, λέγω δὴ ὁ ποιοῦμαι καὶ νοοῦμαι καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀπὸ τῶν ἐντελῶν ϲυναιρεθέντεϲ, λέγω δὴ τοῦ ποιέομαι καὶ τοῦ νοέομαι, πρὸϲ τὴν ϲυναίρεϲιν ποιοῦνται τὴν κλίϲιν· οἱ δὲ ἀπὸ περιϲπωμένων μελλόντων μέϲοι μέλλοντεϲ, λέγω δὴ ὁ τυποῦμαι καὶ ὁ καροῦμαι καὶ οἱ ὅμοιοι, οὐκ ἀπὸ ϲυναιρέϲεωϲ ποιοῦνται τὴν κλίϲιν, οὐδὲ γὰρ εἰϲιν ἀπὸ τῶν ἐντελῶν ϲυνῃρημένοι.

(Περὶ μέϲου μέλλοντοϲ δευτέρου).

34.

Choer. 709, 5: ἰϲτέον ὅτι ὁ α΄ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸϲ πῇ μὲν τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅ τρέπει ἐν τῷ πρώτῳ μέϲῳ μέλλοντι οἷον τύψω τύψομαι, πῇ δὲ εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον, καρῶ καροῦμαι. ὁ δὲ β΄ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸϲ ἀεὶ τὸ ω εἰϲ τὴν ου δίφθογγον τρέπει ἐν τῷ α΄ μέϲῳ μέλλοντι. καὶ ὁ μὲν α΄ μέλλων ὁ ἐνεργητικόϲ, ἐπειδὴ πῇ μὲν βαρύνεται, πῇ δὲ περιϲπᾶται οἷον τύψω, εὐφρανῶ, τούτου χάριν ἡνίκα βαρύνεται τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅, ἡνίκα δὲ περιϲπᾶται, τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον· ὁ β΄ μέλλων ὁ ἐνεργητικόϲ, ἐπειδὴ ἀεὶ περιϲπᾶται, τούτου χάριν ἀεὶ εἰϲ τὴν ου̅ δίφθογγον τρέπει τὸ ω̅ ἐν τῷ β΄ μέλλοντι. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο γινώϲκειν, ὅτι εἰ καί φηϲιν Ἡρωδιανὸϲ μήποτε εὑρίϲκεϲθαι ἐν χρήϲει β΄ μέλλοντα ἐνεργητικὸν ὁριϲτικόν, ἀλλ᾽ οὖν ἀπὸ τοῦ β΄ μέλλοντοϲ μέϲου εὑρίϲκεται ἐν χρήϲει· ὥϲπερ καὶ ὁ δραμοῦμαι ἀπὸ τοῦ δραμῶ καὶ ὁ καтθανοῦμαι ἀπὸ τοῦ κατθανῶ.

(Περὶ τοῦ μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντοϲ).

(Περὶ ἀπαρεμφάτων).

Choer. 720, 7: δύο τελικὰ ἐϲτι τῶν ἀπαρεμφάτων, τὸ ν̅ καὶ ἡ αι δίφθογγοϲ οἷον τύπτειν τύπτεϲθαι. καί τοῦτο εἰκότωϲ. ἐπειδὴ γὰρ τὰ ἀπαρέμφατα ἐν μιᾷ

φωνῇ δοκεῖ τὰ τρία πρόcωπα ἔχειν οἷον τύπτειν θέλω, τύπτειν θέλειc, τύπτειν θέλει, τούτου χάριν καὶ τελικὰ ἔλαβεν ἁρμόζοντα τοῖc τριcὶ προcώποιc, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ν̄ καὶ τὴν αι̅ δίφθογγον ἔχει τελικὰ τὰ ἀπαρέμφατα· καὶ γὰρ καὶ τὸ ν̄ καὶ ἡ αι̅ δίφθογγοc εὑρίcκεται καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ καὶ ἐν τρίτῳ προcώπῳ οἷον τυπτόμεθον τύπτεcθον τύπτεcθον, πεποίημαι πεποίηcαι πεποίηται· τὸ γὰρ ἐνταῦθα τελικὸν ὑπάρχον τῶν ῥημάτων οἷον ἔτυψαc οὐκ ἔcτι τελικὸν τῶν ἀπαρεμφάτων, ἐπειδὴ τὸ c̄ τελικόν ἐcτι μόνου δευτέρου προcώπου παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖc Ἀθηναίοιc οἷον τέτυφαc. πρόcκειται «παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖc Ἀθηναίοιc», ἐπειδὴ παρὰ ταῖc διαλέκτοιc εὑρίcκεται τὸ c̄ καὶ α' προcώπου τελικὸν καὶ γ', ὡc παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 2)

εἵρπομεc ἐκ πόλιοc,

ἀντὶ τοῦ εἵρπομεν ἐκ πόλεωc· καὶ πάλιν ἐπὶ γ', ἀντὶ τοῦ ἦν (7, 1),

ἦc χρόνοc ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτοc ἐc τὸν Ἄλεντα,

ἀντὶ τοῦ ἦν.

Choer. 720, 32: κανονίζεται τὰ ἀπὸ βαρυτόνων γινόμενα ἀπαρέμφατα ἀπὸ τοῦ ἐνεcτῶτοc· πᾶc ἐνεcτὼc ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόcωπον προcλαμβάνων τὸ ν̄ τὸ ἀπαρέμφατον ποιεῖ τοῦ ἐνεcτῶτοc καὶ παρατατικοῦ οἷον τύπτει τύπτειν, λέγει λέγειν, γράφει γράφειν, κόπτει κόπτειν, πλήττει πλήττειν, ᾄδει ᾄδειν, πλέκει πλέκειν· τὰ δὲ ἀπὸ περιcπωμένων γινόμενα ἀπαρέμφατα κανονίζεται ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ τοῦτον τὸν τρόπον· πᾶc παρατατικὸc ἀπὸ περιcπωμένων κατὰ τὸ γ' πρόcωπον προcλαμβάνων τὸ ν̄ μετὰ περιcπωμένου τόνου καὶ τὴν ἐν ἀρχαῖc κλιτικὴν ἔκταcιν ἀποβάλλων τὸ ἀπαρέμφατον ποιεῖ οἷον ἐποίει ποιεῖν, ἐνόει νοεῖν, ἐτέλει τελεῖν, ἐβόα βοᾶν, ἐγέλα γελᾶν, ἐπέρα περᾶν, ἐχρύcου χρυcοῦν, ἐcτεφάνου cτεφανοῦν, ὤρθου ὀρθοῦν, ἵδρου ἱδροῦν· ὅτι γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν περιcπωμένων τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ ἐνεcτῶτοc καὶ παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζεται καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνεcτῶτοc, δῆλον ἐκ τῆc δευτέραc cυζυγίαc τῶν περιcπωμένων καὶ ἐκ τῆc γ'· καὶ ἐκ μὲν τῆc γ', ὅτι χρυcοῦν καὶ cτεφανοῦν λέγομεν διὰ τῆc ου̅ διφθόγγου τὰ ἀπαρέμφατα, ἐπειδὴ καὶ ὁ παρατατικὸc ἐχρύcου καὶ ἐcτεφάνου ἐcτὶ διὰ τῆc ου̅ διφθόγγου· εἰ δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἐνεcτῶτοc, χρυcοῖν καὶ cτεφανοῖν εἴχομεν λέγειν, χρυcῶ γὰρ χρυcοῖc χρυcοῖ καὶ cτεφανῶ cτεφανοῖc cτεφανοῖ ἐcτιν ὁ ἐνεcτώc· ἀπὸ δὲ τῆc δευτέραc cυζυγίαc τῶν περιcπωμένων δῆλόν ἐcτιν, ὅτι ἐπὶ τῶν περιcπωμένων τὰ ἀπαρέμφατα ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ γίνεται καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνεcτῶτοc, ὅτι βοᾶν καὶ γελᾶν λέγομεν χωρὶc τοῦ ῑ· εἰ δὲ ἐκανονίζετο ἐκ τοῦ ἐνεcτῶτοc, βοᾷν καὶ γελᾷν εἶχεν εἶναι cὺν τῷ ῑ, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐνεcτὼc βοῶ βοᾷc βοᾷ, γελῶ γελᾷc γελᾷ ἐcτι cὺν τῷ ῑ. εἰ δέ τιc εἴποι, διὰ τί γὰρ τὸ βοᾶν καὶ γελᾶν οὐκ ἔχει τὸ ῑ προcγεγραμμένον, λέγομεν ὅτι τὰ εἰc ν̄ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν̄ τί ποτε ἀνεκφώνητον οἷον ἐτύφθην, ἐδάρην, ἐβόων, ἐγέλων, ἐπέρων· οὕτωc οὖν καὶ βοᾶν καὶ γελᾶν χωρὶc τοῦ ῑ· ἄλλωc τε δὲ διὰ τοῦτο τὸ βοᾶν καὶ γελᾶν οὐκ ἔχει τὸ ῑ προcγεγραμμένον, ἐπειδὴ οὐδὲ τὸ βοᾶcθαι, καὶ γελᾶcθαι ἔχει τὸ ῑ προcγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουcαν· καθόλου δὲ τὰ εἰc c̄θαι ἀπαρέμφατα προπεριcπώμενα χρόνου ἐνεcτῶτοc τὴν ἰδίαν παραλήγουcαν ἔχει ἐπὶ τῶν ἐνεργητικῶν· ὁ δὲ λόγοc ἐπὶ τῶν φωνηέντων οἷον ποιεῖcθαι ποιεῖν, νοεῖcθαι νοεῖν, χρυcοῦcθαι χρυcοῦν, cτεφανοῦcθαι cτεφανοῦν· εἰ οὖν τὸ βοᾶcθαι καὶ γελᾶcθαι οὐκ ἔχει τὸ ῑ προcγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουcαν, ἄρα οὐδὲ τὸ βοᾶν καὶ γελᾶν ἔχει τὸ ῑ προcγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουcαν.

Choer. 724, 12: εὐλόγωc τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερcυντελικοῦ καὶ τοῦ μέcου παρακειμένου εἰc ναι̅ ἐcτίν, ἐπειδὴ καὶ ἡ μετοχὴ αὐτῶν εἰc c̄ μετ' ὀξείαc τάcεωc ἐcτιν οἷον τετυφώc, πεποιηκώc, δεδουπώc· τὰ δὲ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰc c̄ μετ' ὀξείαc τάcεωc εἰc ναι̅ ἔχει τὸ ἀπαρέμφατον οἷον τυφθεὶc τυφθῆναι, τυπεὶc τυπῆναι, ἱcτὰc ἱcτάναι, διδοὺc διδόναι, ζευγνὺc

ζευγνύναι· οὕτως οὖν καί τετυφώς τετυφέναι καὶ τετυπώς τετυπέναι. τὰ δὲ λοιπὰ τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς c̅ μετ᾽ ὀξείας τάσεως κανονίζεται τοῦτον τὸν τρόπον· τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τρέπον τὴν μ̅ε̅ν̅ cυλλαβὴν εἰς ναι καὶ ἀποβάλλον τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκταcιν τό ἀπαρέμφατον ποιεῖ μετὰ τοῦ φυλάττεcθαι, δηλονότι ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις, τὴν παραλήγουcαν τοῦ πρώτου προcώπου τῶν πληθυντικῶν ἐξ οὗ κανονίζεται οἷον τυφθείς ἐτύφθημεν τυφθῆναι, τυπείς ἐτύπημεν τυπῆναι, τιθείς τίθεμεν τιθέναι, ἱcτάς ἵcταμεν ἱcτάναι, διδούς δίδομεν διδόναι, ζευγνύς ζεύγνυμεν ζευγνύναι, cτάς ἔcτημεν cτῆναι, γνούς ἔγνωμεν γνῶναι, βιούς ἐβίωμεν βιῶναι, ἁλούς ἥλωμεν ἁλῶναι· cεcημείωται τό δοῦναι, θεῖναι, εἶναι· ταῦτα γὰρ ἀπαρέμφατα ὄντα δευτέρου ἀορίcτου ἐνεργητικοῦ οὐκ ἐφύλαξε τὴν παραλήγουcαν τοῦ πρώτου προcώπου τῶν πληθυντικῶν, ἐξ οὗ κανονίζεται· ἔδομεν γὰρ καὶ ἔθεμεν καὶ ἕμεν ἐcτὶ τό πρῶτον πρόcωπον τῶν πληθυντικῶν· οὐ μόνον δὲ κατὰ τοῦτο cεcημείωται τό δοῦναι, θεῖναι, εἶναι, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄλλο· τὰ γὰρ εἰς ν̅α̅ι̅ ἀπαρέμφατα ἔχοντα τό ν̅ κλιτικὸν οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεcθαι οἷον τυφθῆναι τυπῆναι τετυφέναι. πρόcκειται «ἔχοντα τὸ ν̅ κλιτικόν» διά τό μεῖναι· τοῦτο γὰρ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ᾽ οὐκ ἔχει τὸ ν̅ κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν· ἀπό γὰρ τοῦ ἐνεcτῶτος ἔχει αὐτό· μένω γάρ ἐcτιν ὁ ἐνεcτὼς καί ἔχει τό ν̅· παράλογα οὖν ἐcτι ταῦτα, φημί δὴ τό θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, ὡς διφθόγγῳ παραληγόμενα ἔχοντα τό ν̅ κλιτικόν. ἀλλ᾽ ἔcτιν ἀπολογήcαcθαι περὶ αὐτῶν οὕτως· ἰcτέον ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν ταῦτα διφθόγγῳ παραλήγεται· ἀπό τοῦ ἔδομεν γὰρ γέγονε δόναι καὶ ἀπό τοῦ ἔθεμεν θέναι καὶ ἀπό τοῦ ἕμεν ἕναι· καί ἐπεὶ τὰ εἰς ν̅α̅ι̅ ἀπαρέμφατα ἀορίcτου ὄντα μακρᾷ θέλει παραλήγεcθαι οἷον τυφθῆναι, τυπῆναι, cτῆναι, βῆναι, γνῶναι, βιῶναι, ἀναγνῶναι, δαρῆναι, νυγῆναι, ἀναγκάζεται καί ταῦτα μακρᾷ παραλήγεcθαι, ὡς ἀορίcτου ὄντα· καὶ ἐπειδὴ τό μὲν ο̅ μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προcθήκης τοῦ υ̅ μεγεθύνεται οἷον τύπτοντες τύπτουcα, λέγοντες λέγουcα, τό ε̅ διὰ τῆς προcθήκης τοῦ ι̅ μεγεθύνεται οἷον τυφθέντος τυφθεῖcα, νυγέντος νυγεῖcα, τούτου χάριν τό μέν δόναι ἐμεγεθύνθη διὰ τῆς προcθήκης τοῦ υ̅ καί γέγονε δοῦναι, τὸ δὲ θέναι καὶ ἕναι διὰ τῆς προcθήκης τοῦ ι̅ ἐμεγεθύνθη καὶ γέγονε θεῖναι καὶ εἶναι· τούτου χάριν ταῦτα διφθόγγῳ παραλήγεται. πρόcκειται δὲ ἀνωτέρω «τὰ εἰς ν̅α̅ι̅ ἀπαρέμφατα», ἐπειδὴ τὰ εἰς c̅α̅ι̅ ἀπαρέμφατα ἀορίcτου ὄντα οὐ πάντως μακρᾷ παραλήγεται οἷον τελέcαι, cυρίcαι, λεπίcαι. πρόcκειται δὲ ἐν τῷ κανόνι «ἀορίcτου ὄντα» διὰ τὸ τετυφέναι, τετυπέναι, τιθέναι, διδόναι· ταῦτα γὰρ εἰς ν̅α̅ι̅ ἀπαρέμφατα ὄντα οὐ παραλήγεται μακρᾷ, ἀλλ᾽ οὐκ ἔcτιν ἀορίcτου χρόνου. ἄξιον δέ ἐcτι ζητῆcαι εἰ ἄρα τὸ θεῖναι καὶ δοῦναι καί εἶναι διὰ τοῦτο προcέλαβε τό υ̅ καὶ ι̅, ἐπειδὴ ἠναγκάζετο, ὡς εἴρηται, μακρᾷ παραλήγεcθαι ὡς ἀορίcτου ὄντα, διὰ τί μὴ μᾶλλον τό μὲν δόναι γέγονε δῶναι κατὰ ἔκταcιν τοῦ ο̅ εἰς ω̅, ὥcπερ ὀμνύω ὤμνυον, τό δὲ θέναι καὶ ἕναι θῆναι καὶ ἧναι διὰ τοῦ η̅ κατὰ ἔκταcιν τοῦ ε̅ εἰς τὸ η̅, ὥcπερ ἐλέγχω ἤλεγχον· οὕτω γὰρ εἰ ἐγένετο καί μακρᾷ εὑρίcκετο παραληγόμενα καί οὐκέτι παράλογα ὡς διφθόγγῳ παραληγόμενα. ἔcτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι εἰ ἐγένετο ταῦτα οὕτως κατὰ ἔκταcιν τῶν φωνηέντων, οὐδέ ὅλως ἐφυλάττετό τι τῆς παραληγούcης τοῦ α´ προcώπου τῶν πληθυντικῶν, φημὶ δὴ τοῦ ἔδομεν, ἔθεμεν, ἕμεν (ὅπερ cημαίνει τό ἀπελύcαμεν)· τούτου οὖν χάριν τό μέν δοῦναι τό υ̅ προcέλαβε, τό δέ θεῖναι καὶ εἶναι τό ι̅, ἵνα εὑρεθῇ ἐν ταὐτῷ καί φυλάττοντα τὸ φωνῆεν τῆς παραληγούcης τοῦ πρώτου προcώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριcτικοῦ, καί μακρὰν ποιοῦντα τὴν παραλήγουcαν. τούτων οὕτως ἐχόντων, ζητοῦμεν διὰ τί ὁ παρακείμενος ὁ ἐνεργητικός καὶ ὁ μέcος ἔχοντες τὴν μετοχὴν εἰς c̅ μετ᾽ ὀξείας τάcεως οὐ φυλάττουcι τὴν παραλήγουcαν τοῦ ἰδίου πρώτου προcώπου τῶν πληθυντικῶν ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις· οὐδέ γὰρ λέγομεν τετύφαμεν τετυφάναι καὶ τετύπαμεν τετυπάναι, ὥcπερ ἐτύφθημεν τυφθῆναι, καὶ ἐτύπημεν τυπῆναι ἀλλὰ τετυφέναι καὶ τετυπέναι διὰ τοῦ ε̅. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· τῷ λόγῳ τῆς παραληγούcης τοῦ α´ προcώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρακειμένου διὰ τοῦ πρώτου (leg. α̅) βραχέος ὤφειλεν εἶναι τό

ἀπαρέμφατον οἷον τετυφάναι, τετύφαμεν γάρ ἐστι τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρακειμένου, τῷ δὲ λόγῳ τῆς παραληγούσης τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τετυφεῖναι ὤφειλεν εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐτετύφειμεν γάρ ἐστι τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ· ἐπειδὴ δὲ ὁ παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς συνεζευγμένην ἔχουσι τὴν μετοχήν, ἀναγκάζονται καὶ τὰ ἀπαρέμφατα συνεζευγμένα ἔχειν, ὧν γὰρ αἱ μετοχαὶ συνεζευγμέναι εἰσί, τούτων καὶ τὰ ἀπαρέμφατα συνεζευγμένα ἐστί· συνεζευγμένου δὲ ὄντος τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, οὐ δύναται τὰ ἀπαρέμφατα τὴν ει δίφθογγον ἔχειν κατὰ τὴν παραλήγουσαν καὶ τὸ πρῶτον συνεσταλμένον. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος τὴν ει δίφθογγον, τοῦ δὲ ἑτέρου τὸ ᾰ συνεσταλμένον, τὰ τῆς ἀναλογίας ἀνεμερίσαντο, καὶ ὁ μὲν βραχὺς χρόνος ἐφυλάχθη τοῦ παρακειμένου, καὶ γὰρ τὸ ε βραχύ ἐστιν ὁμοίως τῷ ᾰ συνεσταλμένῳ, τὸ δὲ φωνῆεν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἐφυλάχθη, λέγω δὴ τὸ ε, καὶ γὰρ ὁ ὑπερσυντελικὸς τὴν ει δίφθογγον ἔχει. εἰ δέ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ μὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου γέγονε τετυφᾶναι διὰ μακροῦ τοῦ α, ἵνα ἡ μὲν ποιότης τῆς παραληγούσης τοῦ τετύφαμεν παρακειμένου φυλαχθῇ, τουτέστι τὸ ᾰ, ὁ δὲ χρόνος τοῦ ἐτετύφειμεν ὑπερσυντελικοῦ, τουτέστιν ὁ μακρός, λέγομεν ὅτι εὐλόγως μᾶλλον τῇ παραληγούσῃ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἀκολουθεῖ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ εἰδέναι ἀπαρεμφάτου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ τοῦ σημαίνοντος τὸ γινώσκειν, οὗ ἡ μετοχὴ ὁ εἰδώς. τοῦτο γὰρ οὐ τῇ ἀρχούσῃ τοῦ οἶδα μέσου παρακειμένου ἠκολούθησεν, ἀλλὰ τῇ ἀρχούσῃ τοῦ εἴδειν ὑπερσυντελικοῦ, ὅστις καὶ κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν διὰ τοῦ η καὶ ι γίνεται ᾔδειν.

35.

Il. Pr. Γ 236 ἰδέειν: οὐκ ἔστιν ἐντελὲς τὸ ἰδέειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ εὐφρανέειν· οἱ γὰρ δεύτεροι ἀόριστοι καὶ μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ περισπώμενοι ἐνεστῶτες.

Il. Pr. Ξ 221 ἄπρηκτόν γε νέεσθαι: τουτέστι πορεύεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος. Δημήτριος δὲ γενέεσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι, βιαίως πάνυ. οὐδὲ γὰρ τὸ πυθέσθαι πυθέεσθαι γίνεται οὐδὲ λαβέσθαι λαβέεσθαι, ἵνα καὶ γενέσθαι γενέεσθαι γένηται.

Choer. 728, 32: ὤφειλε τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος διακεχωρισμένον εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἡ μετοχὴ τούτων διακεχωρισμένη ἐστίν, ὅτι ἡ μετοχὴ τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος τῇ μὲν φωνῇ συνέπεσον, τόνῳ δὲ διεστάλησαν· ἡ μὲν γὰρ τοῦ δευτέρου ἀορίστου μετοχὴ ὀξύνεται, ἡ δὲ τοῦ δευτέρου μέλλοντος περισπᾶται οἷον τυπών ἡ τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τυπῶν ἡ τοῦ δευτέρου μέλλοντος· ὤφειλεν οὖν καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος τῇ μὲν φωνῇ συμπεσεῖν, τῷ δὲ τόνῳ διιστάναι, καὶ ὤφειλεν τὸ μὲν ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου ὀξυνθῆναι ὁμοίως τῇ ἰδίᾳ μετοχῇ, τὸ δὲ ἀπαρέμφατον τοῦ β' μέλλοντος περισπασθῆναι παραπλησίως τῇ οἰκείᾳ μετοχῇ· ἀλλ' ἐπειδή, ὡς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν ἐμάθομεν, τὰ ῥήματα ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, ἐξ ἀνάγκης περισπᾶται. περιεσπάσθη οὖν τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου, καὶ συνέπεσε τῷ ἀπαρεμφάτῳ τοῦ δευτέρου μέλλοντος, καὶ λοιπὸν εὑρίσκεται τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος ἓν οἷον τυπεῖν· ὅτι δὲ τοῦτο ἀληθές ἐστι, καὶ ἡ τοῦ τόνου χρεία τὴν συνέμπτωσιν ἐποίησε γενέσθαι,

l. 47 τόνου χρεία scripsi pro ἡ τούτων εὐθεῖα.

δῆλον, εἴ γε καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ ἐν τοῖς μέσοις διάφορόν ἐστι τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος· τό μέν γὰρ τοῦ δευτέρου μέσου ἀορίστου ἀπαρέμφατον τυπέσθαι καὶ νυγέσθαι ἐστί, τὸ δέ τοῦ δευτέρου μέσου μέλλοντος τυπεῖσθαι καί νυγεῖσθαι. καί πάλιν τὸ μὲν τοῦ δευτέρου ἀορίστου παθητικοῦ ἀπαρέμφατον τυπῆναι καί νυγῆναί ἐστι, τὸ δέ τοῦ δευτέρου μέλλοντος τυπήσεσθαι καὶ νυγήσεσθαι.

(Περὶ προστακτικῶν).

36.

Herod. περὶ παθῶν in E. M. 478, 5: οὐ μόνον ἐπὶ τῶν εἰς ω ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παρατατικῶν δεύτερα γίνεται τῶν προστακτικῶν οἷον νόει, φίλει, βόα.

Choer. 740, 33: τὸ προστακτικὸν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζεται τοῦτον τὸν τρόπον· πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ παρατατικοῦ τοῦ ὁριστικοῦ, τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν ἀποβαλὸν, τὸ προστακτικὸν ποιεῖ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, τῆς βαρείας τάσεως φυλαττομένης οἷον ἔτυπτε τύπτε, ἔλεγε λέγε, ἔγραφε γράφε, ἔκοπτε κόπτε, ἐποίει ποίει, ἐνόει νόει, ἐβόα βόα, ἐγέλα γέλα, ἐχρύσου χρύσου, ἐστεφάνου στεφάνου.

37.

Apollonius ap. Choerobosc. 746, 4 ex duobus perfecti imperativis in ε et θι hunc posteriorem in θι reiecit et solum exitum ε perfecto assignavit: ὁ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι εἰς ε λήγει τὸ προστακτικὸν τοῦ παρακειμένου καί ὑπερσυντελικοῦ ὁμοφώνως τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῶν ἑνικῶν τοῦ ὁριστικοῦ παρακειμένου καί ὑπερσυντελικοῦ οἷον τέτυφε ἐκεῖνος τέτυφε σύ, τέτυπε ἐκεῖνος τέτυπε σύ· τότε γάρ, φησίν, εἰς θι ἐστί τὸ προστακτικόν, ἡνίκα ἐστίν οὐ μόνον εἰς ς καί ὀξύτονος ἡ μετοχή, ἀλλά καί διὰ τοῦ ντ κλινομένη οἷον τυπείς τυπέντος τύπηθι, νυγείς νυγέντος νύγηθι, δαρείς δαρέντος δάρηθι, σταλείς σταλέντος στάληθι, γνούς γνόντος γνῶθι· εἰ οὖν ἄρα ὁ ἐνεργητικὸς καί μέσος παρακείμενος οὐκ ἔχουσι τὴν μετοχὴν διά τοῦ ντ κλινομένην, εἰ καὶ ἔχουσιν αὐτὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως οἷον τετυφώς τετυφότος, τετυπώς τετυπότος, δηλονότι οὐδέ τὸ προστακτικὸν δύναται ἔχειν εἰς θι.

Herodianus contra finem θι solum comprobavit propter eas, ut videtur, causas, quas Choerob. profert 745, 25: ἰστέον ὅτι λέγουσί τινες, ὡς εἰς θι ἐστὶ τὰ προστακτικὰ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, ἐπειδὴ πᾶσα μετοχὴ εἰς ς λήγουσα μετ' ὀξείας τάσεως εἰς θι ἔχει τὸ προστακτικὸν οἷον τυπείς τύπηθι, νυγείς νύγηθι, δαρείς δάρηθι· εἰ οὖν τετυφώς ἡ μετοχὴ εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως, δηλονότι καὶ τέτυφθι τὸ προστακτικὸν εἰς θι· προστιθέασι δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπειδὴ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ὁριστικὸν τοῦ παρακειμένου τὸ ἑνικὸν διὰ τοῦ α ὤφειλεν εἶναι οἷον τέτυφας τέτυφα ἐκεῖνος, οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλ' ἔτρεψε τὸ α εἰς τὸ ε, ἵνα μὴ ὁμοφωνήσῃ τῷ ἰδίῳ πρώτῳ, τέτυφα ἐγώ, τούτου χάριν ὡς μὴ γνησίαν κατάληξιν ἔχοντος τοῦ γ' προσώπου, οὐκ ἐγένετο ἐξ αὐτοῦ τὸ προστακτικόν, ἀλλ' εἰς θι.

Imperativum vero in ε perfecto prorsus abrogavit: Choer. 746, 20: λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι ταῦτα τὰ εἰς ε προστακτικὰ οὐκ ἔστι παρακειμένου ἀλλ' ἐνεστῶτός ἐστι καὶ παρατατικοῦ, τοῦ παρακειμένου εἰς

ἐνεστῶτα μετενεχθέντος, οἷον ἀπὸ τοῦ εὕρηκα γίνεται ὁ ἐνεστὼς εὑρήκω, καὶ ἐκ τούτου ὁ παρατατικὸς εὕρηκον εὕρηκες εὕρηκε καὶ λοιπὸν τὸ προστακτικὸν εὕρηκε σύ.

38.

Choer. 747, 17: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εἰκότως εἰς ον ἐγένετο τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος· εἰς ε γάρ, φησίν, οὐκ ἠδύνατο γενέσθαι, ἐπειδὴ τὸ ε οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα γνήσιον τοῦ γ΄ προσώπου τοῦ ὁριστικοῦ ἑνικοῦ· πᾶν γὰρ δεύτερον πρόσωπον εἰς ς λῆγον ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ γ΄ ποιεῖ οἷον τύπτεις τύπτει ἔτυπτες ἔτυπτε, ἔλεγες ἔλεγε, ἔμαθες ἔμαθε, χωρὶς τοῦ ἐνεστῶτος τῶν εἰς μι· ἐπ' ἐκείνων γὰρ οὐκ ἀποβάλλεται τὸ ς, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ τὸ ι προσέρχεται οἷον τίθημι τίθης τίθησι, ἵστημι ἵστης ἵστησι, δίδωμι δίδως δίδωσι, ζεύγνυμι ζεύγνυς ζεύγνυσι· εἰ οὖν εἰς ας ἐστὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον δηλονότι καὶ τὸ γ΄ ὤφειλεν εἶναι ἔτυψα ἐκεῖνος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἐνεδέχετο κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον ὁμοφωνεῖν τὸ γ΄ τῷ πρώτῳ, τούτου χάριν καὶ τροπῇ παρηκολούθησε τοῦ α εἰς ε καὶ ἐγένετο ἔτυψε. ἐπειδὴ οὖν τὸ ε οὐκ ἔστι γνήσιον τοῦ γ΄ προσώπου τοῦ ἑνικοῦ τοῦ α΄ ἀορίστου, ἐμάθομεν γὰρ ὅτι διὰ τοῦ α ὤφειλεν εἶναι, τούτου χάριν οὐκ ἐκφέρεται δι' αὐτοῦ, φημὶ δὲ διὰ τοῦ ε, τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος. λέγει δὲ πάλιν ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι μὴ δυνάμενον γενέσθαι εἰς ε διατί οὐκ ἐγένετο εἰς α, ἵνα τὸ κεχρεωστημένον τῷ γ΄ προσώπῳ τῶν ἑνικῶν τοῦ α΄ ἀορίστου ἀναδέξηται τὸ προστακτικόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει πρῶτον ἵνα αὐτῷ συνεμπέσῃ, ὥσπερ ἐν τοῖς ὁριστικοῖς. καὶ λέγει, ὅτι οὔτε εἰς α ἠδύνατο γενέσθαι τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος, ἐπειδὴ τὸ α τοῦ α΄ ἀορίστου συνεσταλμένον ἐστὶν οἷον ἔτυψα, ἐποίησα, ἐνόησα. οὐ δύναται δὲ τὸ προστακτικὸν διὰ τοῦ α συνεσταλμένου ἐκφέρεσθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰς α λήγοντα προστακτικὰ μὴ ὄντα κατὰ ἀποκοπὴν μακροκαταληκτεῖν θέλει οἷον βόα, πέρα, γέλα, ὅρα, φύρα, σίγα, σιώπα, τίμα, κυβέρνα. εἰ οὖν ἐξηνέχθη τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος διὰ τοῦ α, συνεσταλμένον ἤμελλεν ἔχειν τὸ α· ὡς γὰρ εἴρηται τὸ α τοῦ α΄ ἀορίστου συνεσταλμένον ἐστίν, ὅπερ ἄτοπον. μὴ δυνάμενον οὖν τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος μήτε εἰς ε εἶναι, μήτε εἰς α, ὡς δέδεικται, μήτε εἰς θι, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην (εἰ γὰρ καὶ εἰς ς καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην αὐτὴν ἔχει, ἀλλ' οὐκ ὀξύτονον οἷον τύψας τύψαντος, ἐκεῖνα δὲ ἔχει προστακτικὸν εἰς θι, ὅσα ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην οἷον τυπείς τυπέντος τύπηθι, νυγείς νυγέντος νύγηθι, δαρείς δαρέντος δάρηθι, γνούς γνόντος γνῶθι), ἐξ ἀνάγκης γέγονεν εἰς ον κατὰ μίμησιν τῶν Συρα-

1. 32 quae post ὅπερ ἄτοπον in Choerob. de voce οὗτα tamquam imperativo in ᾰ συνεσταλμένον exeunte sequuntur, mira quadam confusione ex Choer. 563, 27 huc translata videntur.

κουσίων προστακτικῶν τοῦ β΄ ἀορίστου. οἱ γὰρ Cυρακούσιοι τὰ προστακτικὰ τοῦ β΄ ἀορίστου εἰς ον μεταποιοῦσι τὸ λάβε λάβον λέγοντες καὶ τὸ ἄνελε ἄνελον καὶ τὸ νύγε νύγον, οὕτως οὖν καὶ τύψε τύψον.

39.

Choer. 753, 18: τὸ γ΄ πρόσωπον τῶν προστακτικῶν τοῦ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος διὰ τοῦ α ἐγένετο οἷον τυψάτω. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὸ α τὸ κεχρεωστημένον τῷ γ΄ προσώπῳ τοῦ ἀορίστου τοῦ ὁριστικοῦ τὸ προστακτικὸν γ΄ πρόσωπον ἀνεδέξατο. ἐκεῖ μὲν γάρ, φημὶ δὲ ἐν τῷ ὁριστικῷ, διὰ τὴν συνέμπτωσιν τὴν πρὸς τὸ α΄ πρόσωπον τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ α εἰς ε, ὡς ἐν τῷ προστακτικῷ ἀποσταλείσης τῆς συμπτώσεως τὸ κεχρεωστημένον α προσῆλθε. τούτων οὕτως ἐχόντων δεῖ γινώσκειν ὅτι εὑρίσκονται παρὰ τῷ ποιητῇ τινες κινήσεις ὡς ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ετω κλίσεως· τὸ γὰρ «ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίαν» (Γ 105) καὶ «οἴσετε πῦρ (Ο 718)» ὡς ἀπὸ τοῦ ἀξέτω καὶ οἰσέτω ποιεῖ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀξάτω ἄξατε εἶχεν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ οἰσάτω οἴσατε. ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς πάντα οὐ λέγει εἶναι προστακτικὰ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος, ἀλλ᾽ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, τοῦ μέλλοντος κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν μετενεχθέντος εἰς ἐνεστῶτα, καὶ λοιπὸν τοῦ ἐνεστῶτος κλιθέντος εἰς παρατατικὸν καὶ ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ ἀκολούθως προενεχθέντος τοῦ προστακτικοῦ.

40.

An. Par. III 332, 6 (Ep. Cr. I 262, 19, E. M. 562, 8): λεύσετε: Ἀρίσταρχος ἐν ε γράφει· ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα αὐτὸ λέγω ὡς ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ὥσπερ καὶ τὸ «ἄξετε» καὶ «οἴσετε» καὶ «καταβήσεο δίφρου» (Ε 109).

41.

E. M. 646, 20: τὸ «ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρῳάδες» (Ω 704) ἐνεστῶτα εἶναί φησιν Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ὄψομαι γενόμενον μέλλοντος· οὐ γὰρ μαντεύεται αὐτοῖς, φησίν, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ ἴδετε καὶ πάλιν «ἀλλ᾽ ὄψεσθ᾽ ἵνα τώγε καθεύδετον» (θ 313).

Choer. 755, 34: τὰ εἰς μην ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν εἴτε παθητικὰ εἴτε μέσα τοῦ ἰδίου β΄ προσώπου ἀποβάλλοντα τὴν ἐν ἀρχῇ κλιτικὴν ἔκτασιν τὸ προστακτικὸν ποιεῖ, τοῦ αὐτοῦ δηλονότι τόνου φυλαττομένου οἷον ἐτυπτόμην ἐτύπτου τύπτου, ἐγραφόμην ἐγράφου γράφου, ἐποιούμην ἐποιοῦ ποιοῦ, ἐβοώμην ἐβοῶ βοῶ, ἐχρυσούμην ἐχρυσοῦ χρυσοῦ, ἐτετύμμην ἐτέτυψο τέτυψο, ἐπεποιήμην ἐπεποίησο πεποίησο, ἐτυπόμην ἐτύπου τύπου, ἐνυγόμην ἐνύγου νύγου, ἐπυθόμην ἐπύθου πύθου, ἐλαβόμην ἐλάβου λάβου. ταῦτα δέ, φημὶ τὰ προστακτικὰ τοῦ β΄ μέσου ἀορίστου, οἱ Ἀθηναῖοι περισπῶσιν οἷον τυποῦ καὶ λαβοῦ καὶ νυγοῦ καὶ πυθοῦ. ὑπεξαιρείσθω δὲ ὁ πρῶτος μέσος ἀόριστος. ἐκεῖνος γὰρ εἰς μην λήγει καὶ

l. 20 cf. E. M. 619, 1: οἴσετε ῥῆμα προστακτικὸν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἔστι γὰρ οἴσω μέλλων καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. τοῦτο μεταγόμενον μέλλοντα οὐκ ἔχει. τὰ γὰρ ποιητικὰ ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται· τούτου τὸ προστακτικὸν οἶσε οἰσέτω καὶ οἴσετε ἀντὶ τοῦ ἄγετε. ἰστέον ὅτι τοῦ φέρω μέλλων οὐκ ἔστι. τοῦ δὲ οἴσω ἐνεστὼς οὐκ ἔστι· πλὴν ἔθος τῷ ποιητῇ μετάγειν ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἄξετε ἀντὶ τοῦ φέρετε. v. praeterea E. M. 472, 15.

ἔχει τὸ μ̅ κλιτικόν, καὶ ὅμως οὐκ ἀποβάλλει τοῦ ἰδίου β΄ προσώπου τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν καὶ ποιεῖ τό προστακτικὸν οἷον ἐτυψάμην ἐτύψω. οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν τύψω ἀλλὰ τύψαι, καὶ πάλιν ἐποιησάμην ἐποιήσω, οὐ λέγομεν τὸ προστακτικόν ποιήσω ποίησαι, καὶ πάλιν ἐλουσάμην ἐλούσω, οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν λούσω ἀλλὰ λοῦσαι. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἔχον τό μ̅ κλιτικόν» διὰ τὸ ἐδάμην. τοῦτο γὰρ εἰς μην λήγει καὶ ὅμως εἰς θ̅ι̅ ἔχει τό προστακτικὸν οἷον δάμηθι, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἰδίου β΄ προσώπου ποιεῖ αὐτὸ κατὰ ἀποβολὴν τῆς κατ' ἀρχὴν κλιτικῆς ἐκτάσεως· ἐδάμης γάρ ἐστι τὸ β΄ πρόσωπον καὶ οὐ γίνεται τὸ β΄ πρόσωπον δάμης· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τοῦτο, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὸ μ̅ κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν, ἀπό γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό. δάμνω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστὼς καὶ ἔχει τὸ μ̅.

Choer. 758, 7: πᾶν β΄ πρόσωπον πληθυντικὸν ὁριστικὸν εἴτε ἐνεργητικὸν εἴτε παθητικὸν εἴτε μέσον τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς ω̅ προστακτικὸν τρίτον ἑνικὸν γίνεται ἐνεργητικὸν ἢ παθητικὸν ἢ μέσον, δηλονότι καὶ τῆς ἐν ἀρχῇ κλιτικῆς ἐκτάσεως ἀποβαλλομένης χωρὶς τοῦ παρακειμένου· καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργητικῶν ἁρμόζει ὁ αὐτὸς λόγος οἷον ἐτύπτετε τυπτέτω, ἐγράφετε γραφέτω, ἐποιεῖτε ποιείτω, ἐβοᾶτε βοάτω, ἐχρυσοῦτε ἐχρυσούτω, ἐτύψατε τυψάτω, ποιήσατε ἐποιησάτω, ἐλάβετε λαβέτω, ἐτύπετε τυπέτω, ἐνύγετε νυγέτω. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ μέσου, τετύφατε γὰρ καὶ τετύπατε τό ὁριστικὸν διὰ τοῦ α̅, τὸ δὲ προστακτικὸν τετυφέτω καὶ τετυπέτω διὰ τοῦ ε̅· ἀπὸ γὰρ τοῦ τέτυφε σύ καὶ τέτυπε σύ γέγονε ταῦτα προσθέσει τῆς τ̅ω̅.

Choer. 760, 17: οἱ δύο ἀόριστοι οἱ παθητικοί, φημὶ δὲ ὁ α΄ καὶ ὁ β΄, κατὰ τό γ΄ ἑαυτῶν πρόσωπον προσλαμβάνοντες τὴν θ̅ι̅ συλλαβήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν ἀποβάλλοντες, τὸ προστακτικὸν ποιοῦσιν ἑαυτῶν τε καὶ τῶν μελλόντων· ὁ α΄ ἀόριστος τοῦ α΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος α΄ καὶ ὁ β΄ ἀόριστος τοῦ β΄ ἀορίστου καὶ μέλλοντος οἷον ἐτύφθη τύφθηθι, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ̅ εἰς τ̅ τύφθητι, ἐλέχθη λέχθηθι, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ̅ εἰς τ̅ λέχθητι, ἐνύγη νύγηθι, ἐστάλθη στάλθητι, ἐδάρη δάρηθι· εἰς θ̅ι̅ δὲ ταῦτα ἔχει τὸ προστακτικόν, ἐπειδὴ εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως ἔχει τὴν μετοχὴν οἷον τυφθείς τυφθέντος, δαρείς δαρέντος· τὰ δὲ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως οἷον ἱστάς ἱστάντος ἵσταθι, διδούς διδόντος δίδοθι, ζευγνύς ζευγνύντος ζεύγνυθι, πηγνύς πηγνύντος πήγνυθι, στάς στάντος στῆθι, βάς βάντος βῆθι, γνούς γνόντος γνῶθι, οὕτως οὖν καὶ τυπείς τυπέντος τύπηθι, τυφθείς τυφθέντος τύφθηθι, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων τύφθητι κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς τ̅. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τότε τρέπεται τὸ θ̅ εἰς τ̅ ἐν τοῖς εἰς θι προστακτικοῖς ἡνίκα προηγεῖται ἕτερον θ̅ οἷον τύφθηθι τύφθητι, λέχθηθι λέχθητι, νύχθηθι νύχθητι, ἡνίκα δὲ μὴ προηγεῖται ἕτερον θ̅, οὐ τρέπεται τό θ̅ εἰς τ̅ οἷον φάθι ἀντὶ τοῦ εἰπέ, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσι (23) «αὐτὸ φάθι». σεσημείωται ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι, ὅτι τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως εἰς θι ποιεῖ τὸ προστακτικόν, τὸ δός, θές, ἕς, σημαίνει δὲ τό πέμψον, ἐξ οὗ ἐν συνθέσει τὸ ἄφες καὶ πρόες καὶ πάρες καὶ μέθες· ταῦτα γὰρ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως οἷον δούς δόντος, θείς θέντος, εἵς ἕντος, ἐξ οὗ καὶ τό ἀφείς ἀφέντος, οὐκ ἐγένετο εἰς θ̅ι̅ ἐν τοῖς προστακτικοῖς, δός γὰρ καὶ θές καὶ ἕς τὰ προστακτικά. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι, «μετ' ὀξείας τάσεως οἷον τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως», διὰ τὸ τύψας τύψαντος· αὕτη γὰρ εἰς ς̅ λήγει, καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ὀξυνομένη, οὐ ποιεῖ τὸ πρ͂οστακτικὸν εἰς θι, τύψον γὰρ τὸ προστακτικόν.

l. 30 sqq. omisi ubique post τὴν μετοχὴν μετ' ὀξείας τάσεως verba διὰ τοῦ ν̅τ̅ κλινομένην, quae a Choerobosco ex Apollonii sententia perfecto exitum ε̅ tribuentis apposita sunt.

42.

Choer. 765, 13: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι τοῦτο, εἰ ἄρα τὰ εἰς μην ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν εἴτε παθητικὰ εἴτε μέσα τοῦ ἰδίου δευτέρου προσώπου ἀποβάλλοντα τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν τὸ προστακτικὸν ποιεῖ οἷον ἐτυπτόμην ἐτύπτου τύπτου καὶ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις, διατί ὁ α΄ μέσος ἀόριστος εἰς μην λήγων καὶ ἔχων τὸ μ κλιτικὸν οὐκ ἀποβάλλει τοῦ ἰδίου δευτέρου προσώπου τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν καὶ ποιεῖ τὸ προστακτικὸν οἷον ἐτυψάμην ἐτύψω, καὶ οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν τύψω ἀλλὰ τύψαι, καὶ πάλιν ἐποιησάμην ἐποιήσω, καὶ οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν ποιήσω ἀλλὰ ποίησαι; ἐν ταὐτῷ δὲ ζητοῦμεν καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγει τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ μέσου ἀορίστου καὶ μέλλοντος οἷον ποίησαι, λοῦσαι, κτῆσαι, ἄσπασαι, κατάδεξαι, ἁμίλλησαι, λόγισαι. καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ὅτι διὰ τοῦτο β΄ πρόσωπον τοῦ μέσου ἀορίστου πρώτου καὶ μέλλοντος ἀποβάλλων τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν οὐ ποιεῖ τὸ προστακτικὸν οἷον ἐτυψάμην ἐτύψω οὐ γίνεται τύψω, ἐπειδὴ τὰ εἰς μην ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν τότε ἔχει τὰ ἴδια προστακτικὰ ὁμοιοκατάληκτα τοῖς ἰδίοις δευτέροις προσώποις, ἡνίκα καὶ τὸ προστακτικὸν τὸ ἐνεργητικὸν ἢ ὁμοιοκαταληκτεῖ τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ ἢ εἰς θι λήγει οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε τύπτε ὁμοιοκαταλήκτως, ἀλλὰ καὶ ἐτυπτόμην ἐτύπτου τύπτου ὁμοιοκαταλήκτως. πάλιν ἔστιν ἔτυπον ἔτυπες τύπε ὁμοικαταλήκτως καὶ ἐτυπόμην ἐτύπου τύπου καὶ τυποῦ Ἀττικῶς ὁμοιοκαταλήκτως. πάλιν ἔστιν τέτυφα ὅθεν τετύφω ἐτέτυφον ἐτέτυφε καὶ τέτυφε σύ τὸ προστακτικὸν ὁμοιοκαταλήκτως, ἀλλὰ καὶ ἐτετύμμην ἐτέτυψο τέτυψο ὁμοιοκαταλήκτως. καὶ πάλιν ἐδίδων ἐδίδως ἐδίδω καὶ τὸ προστακτικὸν δίδοθι εἰς θι λήγει, ἀλλὰ καὶ ἐδιδόμην ἐδίδοσο δίδοσο ὁμοιοκαταλήκτως. καὶ πάλιν ἵστην ἵστης ἵστη καὶ τὸ προστακτικὸν ἵσταθι εἰς θι λήγει, καὶ ἱστάμην ἵστασο τὸ προστακτικὸν ὁμοιοκαταλήκτως. καὶ πάλιν ἐπήγνυν ἐπήγνυς ἐπήγνυ καὶ τὸ προστακτικὸν πήγνυθι εἰς θι λήγει, ἀλλὰ καὶ ἐπηγνύμην ἐπήγνυσο πήγνυσο ὁμοιοκαταλήκτως. εἰ οὖν τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ ἀορίστου ἐνεργητικοῦ οὔτε ὁμοιοκαταληκτεῖ τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ, οὔτε εἰς θι λήγει, ἔτυψε γὰρ τὸ ὁριστικὸν καὶ τύψον τὸ προστακτικόν, δηλονότι εἰκότως οὐ δύναται τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ μέσου ἀορίστου ὁμοιοκαταληκτεῖν τῷ β΄ προσώπῳ τοῦ μέσου α΄ ἀορίστου ὁριστικοῦ. διατί δὲ εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγει τὸ προστακτικὸν τοῦ α΄ μέσου ἀορίστου, λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ἡ αι δίφθογγος εὑρίσκεται ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις εὑρίσκεται οἷον τύψαι ποιῆσαι, καὶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς οἷον ποιήσαιμι ποιήσαις ποιήσαι, καὶ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς οἷον ἐὰν τύπτωμαι, καὶ ἐν τοῖς ὁριστικοῖς οἷον τύπτομαι. ἐπειδὴ οὖν ἐν πάσαις

---

l. 23 ex Herodiani sententia τέτυφα ὅθεν τετύφω ἐτέτυφον ἐτέτυφε scripsi pro τέτυφα τέτυφας τέτυφε.

ταῖc ἐγκλίcεcιν εὑρίcκεται ἡ αι δίφθογγος, εἰκότως καὶ τὸ προστακτικὸν τοῦ α' μέσου ἀορίστου εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγει οἷον ποίηcαι κατάδεξαι ἄcπαcαι, ἵνα εὑρεθῇ καὶ ἐν τοῖc προστακτικοῖc ἡ αι δίφθογγος.

(Περὶ εὐκτικῶν).

Choer. 771, 25: ἰcτέον ὅτι πολλὴν ὁμοιότητα ἔχει τά εὐκτικὰ πρὸς τὴν δοτικήν· ὥcπερ γὰρ τὸ ῑ χαρακτηριστικόν ἐcτι τῆς δοτικῆς οἷον τῷ καλῷ, τῷ Αἴαντι, τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ ῑ χαρακτηριστικὸν ἐcτι τῶν εὐκτικῶν οἷον τύπτοιμι τυπτοίμην τυφθείην. ἀλλ' ἐν μὲν τῇ δοτικῇ κατά τὸ τέλος εὑρίcκεται τὸ ῑ οἷον τῷ cοφῷ, ἐν δὲ τοῖc εὐκτικοῖc κατὰ τὴν παραλήγουcαν οἷον τύπτοιμι τυπτοίμην τυφθείην. ἄλλως τε δὲ ἐν μὲν τῇ δοτικῇ οὐ πάντως εὑρίcκεται τὸ ῑ ἐν διφθόγγῳ οἷον Αἴαντι, βότρυϊ, ἐν δὲ τοῖc εὐκτικοῖc πάντως ἐν διφθόγγῳ εὑρίcκεται τὸ ῑ οἷον τύπτοιμι τυφθείη. πληcιάζει δὲ καὶ κατ' ἄλλο τά εὐκτικὰ τῇ δοτικῇ· ὥcπερ γάρ ἐν ταῖc εἰς ω ληγούcαις δοτικαῖc οὐ προcγράφουcιν οἱ Αἰολεῖc τὸ ῑ οἷον Ὁμήρω, ἀνθρώπω, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν εὐκτικῶν πολλάκις ἀποβάλλουcι τὸ ῑ. ἔcτι γάρ λάχοιμι, λάχοις, λάχοι· τοῦτο γίνεται Ἀττικῶc λαχοίην λαχοίης λαχοίη, ὥcπερ ἐτύφθην ἐτύφθης ἐτύφθη, καὶ ἀποβάλλουcιν οἱ Αἰολεῖc τὸ ῑ καὶ λέγουcι λαχόης.

Δεῖ δὲ γινώcκειν ὅτι τὰ εὐκτικά ἢ εἰς μι λήγει ἢ εἰς μην ἢ εἰς ην καθαρὸν οἷον τύπτοιμι τυπτοίμην τυφθείην. καὶ τὰ μὲν εἰς μι ἐνεργητικά ἐcτιν ἢ μέcα, οὐδέποτε δὲ παθητικά· ἐνεργητικά μὲν οἷον τύπτοιμι, βοῷμι, χρυcοῖμι, τετύφοιμι, μέcα δὲ οἷον τετύποιμι, δεδούποιμι, πεποίθοιμι. τὰ δὲ εἰς μην παθητικά ἐcτιν ἢ μέcα, οὐδέποτε δὲ ἐνεργητικά· παθητικά μὲν οἷον τυπτοίμην, λεγοίμην, χρυcοίμην, μέcα δὲ οἷον τυψαίμην λαβοίμην. τά δὲ εἰς ην καθαρὸν ἢ παθητικά ἐcτιν ἢ ἐνεργητικά, οὐδέποτε δὲ μέcα· ἐνεργητικά μὲν οἷον τιθείην, ἱcταίην, γνοίην, δοίην, παθητικὰ δὲ οἷον τυφθείην, δαρείην, νυγείην. καὶ ἰcτέον ὅτι ὅcα μὲν ἔχει εἰς μενοc τὴν μετοχήν, εἰς μην ἔχει τὸ εὐκτικὸν οἷον τυπτόμενος τυπτοίμην, τυφθηcόμενος τυφθηcοίμην, τυψάμενος τυψαίμην· ὅcα δὲ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάcεως καί διά τοῦ ντ κλινομένην, εἰς ην καθαρὸν ἔχει τὸ εὐκτικὸν οἷον τυφθείc τυφθέντος τυφθείην, δαρείc δαρέντος δαρείην, ἱcτάc ἱcτάντος ἱcταίην, δούc δόντος δοίην, γνούc γνόντος γνοίην. τά δὲ μηδὲν τούτων ἔχοντα [τουτέcτι μήτε εἰς μενοc ἔχοντα τὴν μετοχὴν μήτε εἰς c μετ' ὀξείας τάcεως καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην] εἰς μι ἔχει τὸ εὐκτικὸν οἷον τύπτων τύπτοντος τύπτοιμι, βοῶν βοῶντος βοῷμι, τετυφώc τετυφότος τετύφοιμι. τοῦτο γὰρ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάcεως, ἀλλ' οὐκ ἔχει αὐτὴν διά τοῦ ντ κλινομένην, ἵνα ποιήcωμεν εἰς ην τὸ εὐκτικόν. δεῖ δὲ γινώcκειν ὅτι πολλάκις εὑρίcκομεν εἰς ην καθαρὸν εὐκτικά μὴ οὔcης τῆς μετοχῆς εἰς c μετ' ὀξείας τάcεως καὶ διά τοῦ ντ κλινομένης, περιπατοίην, περιπατῶν γάρ περιπατοῦντός ἐcτιν ἡ μετοχὴ [διὰ τοῦ ντ κλινομένη, μὴ οὔcης τῆς μετοχῆς, ἤγουν τῆς εὐθείας, εἰς c μετ' ὀξείας τάcεως]. τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος cχηματίζει οὕτως, λέγων, ὅτι ἔcτι περιπατοῖμι περιπατοῖc περιπατοῖ καὶ Ἀττικῶc γίνεται περιπατοίη κατά πλεοναcμὸν τοῦ η· καὶ ἐπειδὴ πᾶν τρίτον πρόcωπον εἰς η καταλῆγον προcθέcει τοῦ c ποιεῖ τὸ β' πρόcωπον, καὶ τροπῇ τοῦ c εἰς ν ποιεῖ τὸ α' οἷον ἐτύφθη ἐτύφθης ἐτύφθην, ἐδάρη ἐδάρης ἐδάρην, ἐνύγη ἐνύγης ἐνύγην, τούτου χάριν ἐγένετο τὸ β' πρόcωπον προcθέcει τοῦ c περιπατοίης καὶ τροπῇ τοῦ c εἰς τὸ ν περιπατοίην τὸ πρῶτον.

43.

Choer. 773, 13: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀλλοίως cχηματίζει αὐτὸ λέγων, ὅτι ἀπὸ τοῦ περιπατοῖμι τροπῇ τῆς μι εἰς ην καὶ ἐκ τούτου τὸ

l. 15 pro Apollonii sententia: λαχοίη κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ η καὶ προcθήκη τοῦ c τὸ β' λαχοίης καὶ τροπῇ τοῦ c εἰς τὸ ν λαχοίην ὥcπερ ἐτύφθη ἐτύφθης ἐτύφθην Herodianeam posui.

β′ πρόσωπον περιπατοίης τροπῇ τοῦ ν εἰς c καὶ τὸ γ′ περιπατοίη ἀποβολῇ τοῦ c, ὥσπερ ἐτύφθην ἐτύφθης ἐτύφθη, ἐδάρην ἐδάρης ἐδάρη· τούτων οὕτως ἐχόντων δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ τρέφοιν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ (fr. 152 Dind.)

ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας

γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι τρεφοίην ὡς περιπατοίην καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ τρεφοίην κατὰ cυγκοπὴν τοῦ η γέγονε τρέφοιν.

Choer. 773, 33 et 774, 10: πάντα τὰ εὐκτικὰ εἴτε εἰς μι λήγει εἴτε εἰς μην εἴτε εἰς ην καθαρὸν διφθόγγῳ θέλει παραλήγεσθαι τῇ μετὰ τοῦ ι· οἷον τύπτοιμι πεποιήμην τυπτοίμην τυψαίμην τυφθηcοίμην τυφθείης νυγοίην γνοίην δοίην. καὶ φυλάττει τὴν δίφθογγον καὶ ἐν τοῖς ἑνικοῖς καὶ ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς τῆς δ′ cυζυγίας τῶν εἰς μι· ταῦτα γὰρ οὐ παραλήγεται τῇ διφθόγγῳ· ζευγνύην γὰρ καὶ ὀμνύην χωρὶς τοῦ ι.

Formas ὀμνύην, ζευγνύην, πηγνύην ι destitutas eodem modo quo ab Apollonio, de quo cf. Skrzeczka Apollon. Lehre vom Verbum I 6, ab Herodiano explicatas arbitror: Choer. 774, 13: καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὸ ζευγνύην καὶ τὸ πηγνύην καὶ τὸ ὀμνύην προσθέσει τοῦ μ παθητικὰ γίνεται οἷον ζευγνύμην, πηγνύμην, ὀμνύμην. εἰ εἶχον τὸ ι κατὰ τὴν παραλήγουσαν, ἤμελλον ἀποβάλλειν αὐτὸ ἐν τοῖς παθητικοῖς, ἐπειδὴ μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνον οὐχ εὑρίσκεται ἐπιφερόμενον οἷον ἅρπυια, μυῖα, υἱός· ὃ οὖν εἶχον ἀποβάλλειν ἐν τοῖς παθητικοῖς, προαπέβαλον ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. τούτου οὖν χάριν τὰ εὐκτικὰ ἐπὶ τῆς δ′ cυζυγίας τῶν εἰς μι οὐ παραλήγεται διφθόγγῳ.

Choer. 777, 12: ἰστέον ὅτι τὰ εἰς μεν εὐκτικά, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀποβολῇ τοῦ μ τὸ γ′ πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον τύπτοιμεν τύπτοιεν, λέγοιμεν λέγοιεν, τύψαιμεν τύψαιεν, τύψοιμεν τύψοιεν, τετύφοιμεν τετύφοιεν, ποιοῖμεν ποιοῖεν, βοῷμεν βοῷεν, γελῷμεν γελῷεν, τρυγῷμεν τρυγῷεν, χρυσοῖμεν χρυσοῖεν. εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται, τροπῇ τῆς μεν εἰς cαν τὸ γ′ πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον τυφθείημεν τυφθείηcαν, δαρείημεν δαρείηcαν, νυγείημεν νυγείηcαν. ἀμέλει ἀπὸ τοῦ δοίημεν καὶ τὸ γ′ πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν δοίηcαν γίνεται, ἐπειδὴ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται· ἡνίκα δὲ γένηται κατὰ cυγκοπήν τοῦ η

δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην (Ν 378),

τότε τὸ γ′ τῶν πληθυντικῶν δοῖεν γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ, ἐπειδὴ διφθόγγῳ παραλήγεται οἷον

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν (Α 18).

Choer. 777, 29: κανονίζεται τὸ εὐκτικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ καὶ τοῦ μέσου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ τοῦτον τὸν τρόπον· ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ καὶ ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς τοῦ μέσου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ τρέπουσαι τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μι καὶ πρὸ τοῦ μι δεχόμεναι τὸ ι τὸ εὐκτικὸν ποιοῦσιν ἡ ἐνεργητικὴ τὸ ἐνεργητικὸν καὶ ἡ μέση τὸ μέσον οἷον τετυφότος τετύφοιμι, πεποιηκότος πεποιήκοιμι, τετυπότος τετύποιμι, δεδουπότος δεδούποιμι, πεποιθότος πεποίθοιμι. ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα, εἰ καὶ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως, ἀλλ' οὖν οὐκ ἔχει αὐτὴν διὰ τοῦ ντ κλινομένην οἷον τετυφώς τετυφότος, πεποιθώς πεποιθότος, καὶ τούτου χάριν οὐκ ἔχει εἰς ην καθαρὸν τὸ εὐκτι-

---

l. 6 omisi verba τρέφοιμι τρέφοις τρέφοι καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η γέγονε τρεφοίη Ἀττικῶς ὡς περιπατοίη καὶ προσθέσει τοῦ c τὸ β′ τρεφοίης καὶ τροπῇ τοῦ c εἰς τὸ ν τὸ α′, quibus Apollonii sententia repetitur. cf. Lob. El. I 331 et II 140. l. 31 cf. Herod. Il. Pr. Γ 102.

κόν· ἐκεῖνα γὰρ εἰς ην καθαρόν ἔχει τὸ εὐκτικὸν ὅσα ἔχει μετ' ὀξείας τάσεως τὴν μετοχὴν εἰς c καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην οἷον τυφθεὶς τυφθέντος τυφθείην, δαρείς δαρέντος δαρείην, νυγείς νυγέντος νυγείην, γνούς γνόντος γνοίην. σεσημείωται τὸ εἰδείην, τοῦτο γὰρ εἰ καὶ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως οἷον εἰδώς εἰδότος, ἀλλ' οὐκ ἔχει αὐτὴν διὰ τοῦ ντ κλινομένην, καί οὐκ ὤφειλεν εἰς ην καθαρὸν ἔχειν τὸ εὐκτικόν. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ περιπατοῖμι γέγονε περιπατοίην Ἀττικῶς κατὰ τροπὴν τῆς μι εἰς ην, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδώς εἰδότος γέγονεν εἴδοιμι, ὥσπερ τετυφώς τετυφότος τετύφοιμι, καί ἀπὸ τοῦ εἴδοιμι γέγονεν εἰδοίην κατὰ τροπὴν Ἀττικὴν τῆς μι εἰς ην καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς τὸ ε εἰδείην.

Choer. 778, 28: ἰστέον ὅτι τύψαντος ἔστιν ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς, καί λοιπὸν τρέπουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μι καὶ πρὸ τοῦ μ δεχομένη τὸ ι καὶ ἀποβάλλουσα τὰ μὴ δυνάμενα συνεκφωνηθῆναι στοιχεῖα, φημί δὲ τὸ ν, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ οἷον τύψαιμι· εἰ γὰρ καὶ εἶχε τὴν μετοχὴν τούτου εἰς c καὶ διὰ τοὺ ντ κλινομένην, ἀλλ' οὐκ ἔχει αὐτὴν ὀξύτονον, καί τούτου χάριν οὐκ ἔχει εἰς ην καθαρὸν τὸ εὐκτικόν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὰ εὐκτικὰ τοῦ α' ἀορίστου ἐνεργητικοῦ οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ εια προφέρονται οἷον τύψαιμι τύψεια, ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια. καὶ τῷ μὲν α' προσώπῳ οἱ Αἰολεῖς μόνοι κέχρηνται, τῷ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ καί οἱ Ἀθηναῖοι οἷον τύψειας τύψειε, καὶ τύψειαν τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν· τίσειας τίσειε καὶ τίσειαν τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 42)

τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσι

καὶ πάλιν ὑποστρέψειας

μηδέτι σοῖσι πόδεσσι ὑποστρέψειας (Γ 407)

καί ὑποστρέψειαν τὸ πληθυντικόν.

44.

Il. Pr. Ψ 361: προπαροξυτονητέον τὸ μεμνέῳτο· γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ ι τὸ ω. οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος αὐτὸ εἶναι. παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τοῦ ε ἐστὶν ὁ σχηματισμὸς καὶ προπερισπᾶται ἐν Κύρου παιδείας πρώτῳ (6, 3) «ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῷτο». τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου τοῦ ι παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) «ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου» καὶ πάλιν προπερισπαστέον. ἐν ἑτέροις μέντοι ἐντελῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ διέλαβον.

(Περὶ ὑποτακτικῶν).

Choer. 794, 17: πᾶν ἐνεργητικὸν ἢ μέσον ἢ παθητικὸν ὑποτακτικὸν μὴ ἔχοντος τὸ μ κλιτικὸν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ παρῳχημένου τοῦτον τὸν τρόπον κανονίζεται· πᾶς παρῳχημένος ὁριστικὸς εἴτε ἐνεργητικὸς εἴτε μέσος εἴτε παθητικὸς μὴ ἔχων τὸ μ κλιτικὸν τρέπων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς ω μετὰ τοῦ ἀποβάλλειν τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν τὸ ὑποτακτικὸν ποιεῖ οἷον ἔτυπτον ἐὰν τύπτω, ἔλεγον ἐὰν λέγω, ἔγραφον ἐὰν γράφω, ἐποίουν ἐὰν ποιῶ, ἐβόων ἐὰν βοῶ, ἐχρύσουν ἐὰν χρυσῶ, ἔμαθον ἐὰν μάθω, ἔλαβον ἐὰν λάβω, ἔτυπον ἐὰν τύπω, ἔφαγον ἐὰν φάγω, ἔτυψα ἐὰν τύψω, ἐποίησα ἐὰν ποιήσω, ἐνόησα ἐὰν νοήσω, ἐλάλησα ἐάν λαλήσω, ἐτετύφειν ἐὰν τετύφω, ἐπεποιήκειν ἐὰν πεποιήκω, ἐτετύπειν ἐὰν τετύπω, ἐδεδούπειν ἐὰν δεδούπω, ἐστάλκειν ἐὰν ἐστάλκω, ἐφθάρκειν ἐὰν ἐφθάρκω· ἐπὶ

l. 33 verbis ἐν ἑτέροις hic περὶ ῥημάτων liber significatus videtur. Schol. ad Aristoph. l. (cf. Suid. s. v.): μεμνῇτο ὁ Ἡρωδιανός φησι ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ. cf. Lob. El. II 42.

τούτων δέ, φημὶ δὴ ἐπὶ τοῦ ἐὰν ἐστάλκω καὶ ἐὰν ἐφθάρκω, ἐφυλάχθη ἡ ἐν ἀρχῇ κλιτικὴ ἔκτασις, ἐπειδὴ ἡ ἄρχουσά ἐστι τοῦ παρακειμένου [ἔφθαρκα καὶ ἔσταλκα]. ὁ δὲ παρακείμενος οὐδαμοῦ ἀποβάλλει τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν. εἰ οὖν ἀπεβλήθη ἐπὶ τούτων ἡ ἐν ἀρχῇ κλιτικὴ ἔκτασις, ηὑρίσκετο ἡ ἄρχουσα τοῦ παρακειμένου ἀποβαλλομένη, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. πάλιν ἐτύφθην ἐὰν τυφθῶ, ἐτύπην ἐὰν τυπῶ, ἐνύγην ἐὰν νυγῶ, ἐδάμην ἐὰν δαμῶ· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει τὸ μ̄ κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν.

Choer. 806, 5: πᾶς παρῳχημένος ὁριστικὸς ἔχων τὸ μ̄ κλιτικόν, εἴτε παθητικὸς εἴτε μέσος, τρέπων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μαι̅ καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰς ω̄ μετὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν, δηλονότι χωρὶς τοῦ παρακειμένου, οὗτος γὰρ οὐδαμοῦ ἀποβάλλει τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν, οὔτε ἐν ταῖς μετοχαῖς οὔτε ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι, τὸ ὑποτακτικὸν ποιεῖ· οἷον ἐτυπτόμην ἐὰν τύπτωμαι, ἐλεγόμην ἐὰν λέγωμαι, ἐποιούμην ἐὰν ποιῶμαι, ἐβοώμην ἐὰν βοῶμαι, ἐχρυσούμην ἐὰν χρυσῶμαι, ἐτυψάμην ἐὰν τύψωμαι ἐποιησάμην ἐὰν ποιήσωμαι, ἐτυπόμην ἐὰν τύπωμαι, ἐλαβόμην ἐὰν λάβωμαι, ἐτιθέμην ἐὰν τιθῶμαι, ἱστάμην ἐὰν ἱστῶμαι, ἐδιδόμην ἐὰν διδῶμαι, ἐδυνάμην ἐὰν δύνωμαι, ἐκρεμάμην ἐὰν κρέμωμαι, ἐπιστάμην ἐὰν ἐπίστωμαι, ἐπεποιήμην ἐὰν πεποιῶμαι, ἐκεκτήμην ἐὰν κεκτῶμαι, ἐμεμνήμην ἐὰν μεμνῶμαι. ἐὰν δὲ εὑρεθῇ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ πρὸ τοῦ μ̄ ἕτερον σύμφωνον, τότε τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος οἷον τέτυμμαι ἐὰν τετυμμένος ὦ, λέλεγμαι ἐὰν λελεγμένος ὦ, ἔσπαρμαι ἐὰν ἐσπαρμένος ὦ, ἔφθαρμαι ἐὰν ἐφθαρμένος ὦ. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἔχον τὸ μ̄ κλιτικὸν» διὰ τὸ ἐδάμην. τούτου γὰρ τὸ ὑποτακτικὸν οὐκ ἔστιν εἰς μαι̅, ἀλλ' εἰς ω̄ οἷον δαμῶ, ἀλλ' οὐκ ἔχει τὸ μ̄ κλιτικόν, ἀλλὰ θεματικόν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό· δάμνω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστὼς καὶ ἔχει τὸ μ̄ κλιτικόν.

(Περὶ μετοχῶν).

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙϹ μ̅ι̅.

Choer. 842, 24: τὰ εἰϲ μ̅ι̅ ὑπέλαβον τινέϲ Αἰολικὰ εἶναι, ἐπειδὴ πολλὰ παρ' αὐτῶν εὑρίϲκεται εἰϲ μ̅ι̅, τὸ γὰρ γελῶ γέλαιμι λέγουϲι καὶ τὸ δοκιμῶ δοκίμωμι· ἐπειδὴ γὰρ οἱ Αἰολεῖϲ βαρυντικοὶ εἰϲι (τὸ γὰρ Ἀτρεύϲ Ἄτρευϲ λέγουϲι), τὰ δὲ εἰϲ μ̅ι̅ ἀποϲτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάϲιν, εἶμι ὃ ϲημαίνει τό πορεύομαι, χωρὶϲ τοῦ εἰμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ φημί καὶ τοῦ ἠμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ λέγω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ φημί γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φ̅, τούτου χάριν οἱ Αἰολεῖϲ τὰ εἰϲ ω περιϲπώμενα μεταποιοῦϲιν εἰϲ μ̅ι̅, ἵνα μεταδιώξωϲι χαρακτῆρα ἀποϲτρεφόμενον τὴν ὀξεῖαν τάϲιν. ἰϲτέον δὲ ὅτι ἐλέγχεται ἀπὸ πλείϲτων μὴ ὄντα Αἰολικά· καὶ γὰρ ἀπὸ τόνου καὶ ἀπὸ κλίϲεωϲ καὶ ἀπὸ γραφῆϲ καὶ ἀπὸ πνεύματοϲ καὶ ἀπὸ ποϲότητοϲ ϲυλλαβῶν καὶ ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων. καὶ ἀπὸ μέν τοῦ τόνου, ὅτι πᾶϲαν λέξιν ὑπέρ μίαν ϲυλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον βαρύνουϲι, χωρὶϲ τῶν προθέϲεων καὶ τῶν ϲυνδέϲμων οἷον Ἀχιλλεύϲ, ϲοφόϲ, Ἀχίλλευϲ, ϲόφοϲ· τὸ δὲ ἠμί καὶ τὸ φημί ὀξύνεται, δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτι Αἰολικά. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῶν προθέϲεων καὶ τῶν ϲυνδέϲμων», ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οἱ Αἰολεῖϲ φυλάττουϲι τὴν ὀξεῖαν τάϲιν οἷον ἀνά, κατά, ἀτάρ, αὐτάρ. ἀπὸ δὲ κλίϲεωϲ δείκνυται μὴ ὄντα Αἰολικὰ τὰ εἰϲ μ̅ι̅, ὅτι τὰ εἰϲ μι ἐν τῷ δευτέρῳ προϲώπῳ παρ' ἡμῖν προϲλαμβάνοντα τὸ ῑ τὸ τρίτον ποιεῖ οἷον τίθημι τίθηϲ τίθηϲι· τὰ δὲ Αἰολικὰ ἀποβολῇ τοῦ ε̅ ποιεῖ τὰ τρίτα οἷον γέλαιμι γέλαιϲ γέλαι· δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτιν Αἰολικά. ἀπὸ γραφῆϲ δέ, ὅτι τὰ εἰϲ μ̅ι̅ οὐ θέλει παρ' ἡμῖν διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι, δίδωμι· ϲεϲημειωμένου τοῦ εἰμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ εἶμι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι· παρὰ δὲ τοῖϲ Αἰολεῦϲι πολλὰ εὑρίϲκεται διφθόγγῳ παραληγόμενα οἷον ἵϲταιμι, κίχραιμι, γέλαιμι διὰ τῆϲ α̅ι̅ διφθόγγου· δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτιν Αἰολικά. ἀπὸ πνεύματοϲ δέ, ὅτι οἱ Αἰολεῖϲ ψιλωτικοί ἐϲτιν οἷον ὔμμεϲ, ἄμμιν· τὸ δὲ ἵημι καὶ ἵϲτημι δαϲύνεται· ἄρα οὐκ ἔϲτι τὰ εἰϲ μ̅ι̅ Αἰολικά. ἀπὸ ποϲότητοϲ δὲ ϲυλλαβῶν, ὅτι οὐδέποτε παρ' ἡμῖν τὰ εἰϲ μ̅ι̅ ἁπλᾶ ὄντα ὑπερβαίνει τὰϲ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ οἷον τίθημι, δίδωμι, ὄμνυμι, χωρὶϲ τοῦ ὀρέγνυμι καὶ κορέννυμι καὶ πετάννυμι καὶ ὀμόργνυμι καὶ ὀνίνημι ὃ ϲημαίνει τὸ ὠφελῶ· παρὰ δὲ τοῖϲ Αἰολεῦϲι πολλάκιϲ εὑρίϲκεται εἰϲ μ̅ι̅ ὑπερβαίνοντα τὰϲ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ οἷον ἐλευθέρωμι, δοκίμωμι· δῆλον οὖν οὐκ ἔϲτιν Αἰολικὰ τὰ εἰϲ μ̅ι̅. πρόϲκειται «ἁπλᾶ ὄντα» διὰ τὸ ἀποδίδωμι καὶ ϲυνίϲτημι καὶ ἀποτίθημι· ταῦτα γὰρ ὑπερβαίνει τὰϲ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ἁπλᾶ. ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων δείκνυται, ὅτι οὐδέποτε παρὰ τοῖϲ Αἰολεῦϲιν ἀπὸ βαρυτόνων γίνεται τὰ εἰϲ μ̅ι̅, ἀλλ' ἀπὸ τῶν περιϲπωμένων οἷον ἐλευθερῶ ἐλευθέρωμι, δοκιμῶ δοκίμωμι, γελῶ γέλαιμι· καὶ ἡ αἰτία δήλη ἐϲτίν· ἐπειδὴ γάρ, ὡϲ προείρηται, οἱ Αἰολεῖϲ βαρυντικοί εἰϲι, τὰ δὲ εἰϲ μ̅ι̅ ἀποϲτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάϲιν, χωρὶϲ τοῦ φημί καὶ ἠμί καὶ εἰμί τὸ ὑπάρχω, τούτου χάριν τὰ εἰϲ ω̅ περιϲπώμενα μεταποιοῦϲιν εἰϲ μ̅ι̅, ἵνα μεταδιώξωϲι χαρα-

κτῆρα ἀποστρεφόμενον τὴν ὀξεῖαν τάϲιν· ἐπὶ γὰρ τῶν βαρυτόνων οὐδὲν τοιοῦτον ποιοῦϲιν, ἐπειδὴ καὶ χωρὶϲ τοῦ ποιῆϲαι ταῦτα εἰϲ μ̅ι̅ τὸ ϲπουδαζόμενον ἔχουϲι, φημὶ δὴ τὴν βαρεῖαν τάϲιν· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων γίνεται τὰ εἰϲ μ̅ι̅ ὡϲ τὸ ἀπὸ τῆϲ ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι· ἄρα οὖν οὐκ ἔϲτιν Αἰολικά. δέδεικται οὖν διὰ πάντων, ὅτι τὰ εἰϲ μ̅ι̅ οὐκ ἔϲτιν Αἰολικά.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τὰ εἰϲ μ̅ι̅ παραγωγά ἐϲτι. δεῖ δὲ γινώϲκειν, ὅτι τὸ δίδωμι ἐπὶ τοῦ παρέχω τρίτηϲ ἐϲτὶ ϲυζυγίαϲ τῶν εἰϲ μ̅ι̅· ἐπὶ γὰρ τοῦ δεϲμεύω πρώτηϲ ἐϲτὶ ϲυζυγίαϲ οἷον διδῶ διδεῖϲ δίδημι, ἀντὶ τοῦ δεϲμεύω, ὅθεν δήϲω ὁ μέλλων, ὡϲ θήϲω, καὶ ἔδηϲα ἀόριϲτοϲ, καὶ δέδεκα ὁ ἐνεργητικὸϲ παρακείμενοϲ, καὶ δέδεμαι ὁ παθητικὸϲ καὶ ἐδέθην ὁ πρῶτοϲ ἀόριϲτοϲ. ἰϲτέον ὅτι τῆϲ τρίτηϲ ἐϲτὶ ϲυζυγίαϲ οὐδαμοῦ ὁ ἐνεϲτώϲ, πλὴν τοῦ δίδωμι. πρόϲκειται «ἐνεϲτῶτοϲ» διὰ τὸ ἐβίων καὶ ἥλων δευτέρου ἀορίϲτου· ταῦτα τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ ἐϲτὶ τῶν εἰϲ μ̅ι̅, ὡϲ ἀπὸ τοῦ βίωμι καὶ ἅλωμι, ἀλλ' οἱ ἐνεϲτῶτεϲ οὗτοι, φημὶ δὴ ὁ βίωμι καὶ ἅλωμι, οὐχ εὑρίϲκονται ἐν χρήϲει· ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ τοῦ ἔγνων δευτέρου ἀορίϲτου οὐχ εὕρηται ἐν χρήϲει ὁ ἐνεϲτὼϲ ὁ γνῶμι. ἡ δὲ τετάρτη ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅ μὴ ἔχουϲα τετάρτην ϲυζυγίαν τῶν περιϲπωμένων, ἐξ ἧϲ ὤφειλε παραχθῆναι, ἀπὸ τῆϲ ἕκτηϲ τῶν βαρυτόνων παράγεται, οἷον ἀπὸ τοῦ πηγνύω πήγνυμι· καὶ εὐλόγωϲ ἀπὸ τῆϲ ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων ἡ τετάρτη ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅, ἐπειδὴ καὶ αἱ τρεῖϲ ϲυζυγίαι τῶν περιϲπωμένων ὅϲον κατὰ τὴν ἐντέλειαν τῆϲ ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων εἰϲί. τὸ γὰρ τιθῶ ἀπὸ τοῦ τιθέω ἐϲτὶ καὶ τὸ ἱϲτῶ ἀπὸ τοῦ ἱϲτάω καὶ τὸ διδῶ ἀπὸ τοῦ διδόω· τὸ δὲ τιθέω καὶ ἱϲτάω καὶ διδόω ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων ἐϲτί. παράγεται δὲ ἐκ τῶν τριῶν ϲυζυγιῶν τῶν περιϲπωμένων τὰ εἰϲ μ̅ι̅ καὶ τούτου χάριν καὶ ἀπὸ τῆϲ ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων ἡ τετάρτη ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅· ἐπειδὴ γὰρ τὰ εἰϲ μ̅ι̅ οὐ θέλει ϲυμφώνῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι, πλὴν τοῦ ἐϲμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω, ὅπερ οὐδὲ εὑρίϲκεται ἐν χρήϲει, ἀλλ' ὑπόμνηϲιν αὐτοῦ ἔχομεν τὸ ἐϲϲί. ἐπειδὴ οὖν ἡ μὲν ἕκτη ϲυζυγία τῶν βαρυτόνων διὰ καθαροῦ τοῦ ω̅ ἐκφέρεται, αἱ δὲ ἄλλαι ϲυζυγίαι τῶν βαρυτόνων διὰ ϲυμφώνων, εἰκότωϲ ἀπὸ τῆϲ ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων παράγεται τὰ εἰϲ μ̅ι̅ οἷον ὀλλύω, ὄλλυμι καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν λοιπῶν ϲυζυγιῶν τῶν βαρυτόνων, οἷον ἀπὸ τοῦ λέγω καὶ φέρω τροπῇ τοῦ ω̅ εἰϲ μ̅ι̅ λέγμι καὶ φέρμι· ἤμελλε γὰρ ϲυμφώνῳ παραλήγεϲθαι, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον. Εἰ δέ τιϲ εἴποι, διὰ τί γὰρ μὴ ὡϲ ἐκ τοῦ τιθῶ καὶ διδῶ καὶ ἱϲτῶ γέγονε τίθημι καὶ δίδωμι καὶ ἵϲτημι, οὕτωϲ καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω λέγημι, φέρω φέρημι, οὕτω γὰρ ἐὰν γένηται, οὐκέτι εὑρίϲκηται ϲυμφώνῳ παραληγόμενα; λέγομεν, ὅτι οὐ δύναται οὕτω γενέϲθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ μ̅ι̅, ἐὰν μὲν ἀπὸ βαρυτόνων παραχθῇ, ἰϲοϲυλλαβεῖν θέλει τοῖϲ ἰδίοιϲ πρωτοτύποιϲ οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι· εἰ δὲ ἀπὸ περιϲπωμένων, μιᾷ ϲυλλαβῇ περιττεύει τῶν ἰδίων πρωτοτύπων οἷον τιθῶ τίθημι, ἱϲτῶ ἵϲτημι· ἐὰν οὖν ταῦτα γένηται λέγημι καὶ φέρημι, μέλλει περιττοϲυλλαβεῖν τῶν ἰδίων πρωτοτύπων τοῦ λέγω καὶ φέρω, ἀπὸ βαρυτόνων παραχθέντα.

Choer. 846, 27: θέλει δὲ τὰ εἰϲ μ̅ι̅ φύϲει μακρᾷ παραλήγεϲθαι. καὶ παραλήγονται ἡ μὲν α' καὶ β' ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅ τῷ η̅ οἷον τιθῶ τιθεῖϲ τίθημι, ἱϲτῶ ἱϲτᾷϲ ἵϲτημι, ἀλλ' ἐν τῇ ϲυϲτολῇ διαφέρουϲιν· ἡ μὲν γὰρ πρώτη ϲυζυγία τῶν εἰϲ μι διὰ τοῦ ε̅ ϲυϲτέλλεται ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον τίθεμεν, ἀφίεμεν· ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ α̅ ϲυνεϲταλμένου, ἵϲταμεν, κίχραμεν· ἡ δὲ γ' παραλήγεται τῷ ω̅ οἷον δίδωμι, ὅπερ ϲυϲτελλόμενον διὰ τοῦ ο̅ ϲυϲτέλλεται ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον δίδομεν· ἡ δὲ δ' διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραλήγεται οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι, ὄλλυμι· ϲυϲτελλομένη δὲ τὸ δίχρονον μόνον ϲυϲτέλλει οἷον ζεύγνυμεν, πήγνυμεν, διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ υ̅. εὐλόγωϲ δὲ ἡ μὲν α' ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅ τῷ η̅ παρα-

l. 25 posui ἐϲμί pro εἰμί, cui Gaisf. substituere vult ἐμμί. l. 45 οὐ post ὅπερ eieci.

λήγεται οἷον τίθημι, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ε̅ ἔχει οἷον τιθέω τιθῶ· τὸ δὲ ε̅ μεγεθυνόμενον ἐν τοῖϲ ῥήμαϲι διχῶϲ μεγεθύνεται· ἢ γὰρ διὰ τῆϲ προϲθήκηϲ τοῦ ι̅ μεγεθύνεται οἷον ἔχω εἶχον, ἢ διὰ τοῦ τρέπεϲθαι εἰϲ τὸ η̅, ἐλέγχω ἤλεγχον· καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν εἰϲ μ̅ι̅ οὐ δύναται τὸ ε̅ διὰ τῆϲ προϲθήκηϲ τοῦ ι̅ μεγεθύνεϲθαι, ὡϲ γὰρ μετ' ὀλίγον μαθηϲόμεθα, οὐ θέλει τὰ εἰϲ μ̅ι̅ ὁριϲτικὰ διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι, εὐλόγωϲ διὰ τοῦ τρέπεϲθαι εἰϲ η̅ μεγεθύνεται· ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ ἡ β' ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅ εὐλόγωϲ τῷ η̅ παραλήγεται οἷον ἵϲτημι, ἐπειδὴ τὸ ἐντελὲϲ τοῦ πρωτοτύπου τὸ α̅ ἔχει οἷον ἱϲτάω ἱϲτῶ, τὸ δὲ α̅ μεγεθυνόμενον ἐν τοῖϲ ῥήμαϲιν εἰϲ η̅ τρέπεται οἷον ἀκούω, ἤκουον· ἡ δὲ γ' τῷ ω̅ παραλήγεται οἷον δίδωμι, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ο̅ ἔχει οἷον διδόω, διδῶ, τὸ δὲ ο̅ μεγεθυνόμενον εἰϲ ω̅ τρέπεται οἷον ὀμνύω ὤμνυον· ἡ δὲ δ' ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅ διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραλήγεται οἷον ζεύγνυμι, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον τὸ υ̅ ἔχει οἷον ζευγνύω, τὸ δὲ υ̅ μεγεθυνόμενον ἐν τοῖϲ ῥήμαϲιν εἰϲ ἑαυτὸ μεγεθύνεται, τουτέϲτι φύϲει μακρὸν γίνεται, καὶ οὐ τρέπεται εἰϲ ἄλλο φωνῆεν οἷον ὑδρεύω ὕδρευον, ὑφαίνω ὕφαινον.

1.

Choer. 847, 24: ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, διὰ τί τὰ εἰϲ μ̅ι̅ ἀεὶ φύϲει μακρᾷ παραλήγεται οἷον τίθημι. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸϲ ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ἐπειδὴ ἡ τελευταία ϲυλλαβὴ τὸν μακρὸν χρόνον ἔτρεψεν εἰϲ βραχύν (τροπῇ γὰρ τοῦ ω̅ εἰϲ μ̅ι̅ γίνεται), τούτου χάριν ὑπερβιβαϲμὸν ἀνεδέξατο τοῦ χρόνου, καὶ ἐποίηϲαν τὴν παραλήγουϲαν φύϲει μακράν, ἵνα τὸν μακρὸν χρόνον τὸν κεχρεωϲτημένον τῇ ληγούϲῃ ἀναδέξηται ἡ παραλήγουϲα.

Choer. 847, 32: ἰϲτέον δὲ ὅτι οὐ θέλει τὰ εἰϲ μ̅ι̅ ὁριϲτικὰ διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι, ὄλλυμι, ὅθεν ϲεϲημείωται τὸ εἰμὶ τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω καὶ τὸ εἶμι τὸ ϲημαῖνον τὸ πορεύομαι διφθόγγῳ παραληγόμενα. πρόϲκειται «ὁριϲτικὰ» διὰ τὰ εὐκτικὰ οἷον τύπτοιμι, λέγοιμι. καὶ περὶ τοῦ εἰμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω ἀπολογούμεθα οὕτωϲ· ἔϲτιν ἔω τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω· τοῦτο τροπῇ τοῦ ω̅ εἰϲ μ̅ι̅ γέγονεν ἐμί, ὥϲπερ ζευγνύω ζεύγνυμι, καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰϲ μ̅ι̅ φύϲει μακρᾷ παραλήγεϲθαι θέλει οἷόν τίθημι, ἠναγκάζετο δὲ τοῦτο φύϲει μακρᾷ παραλήγεϲθαι, καὶ λοιπὸν ἠναγκάζετο ἢ τρέψαι τὸ ε̅ εἰϲ η̅ ἢ παραλαβεῖν τὸ ι̅, καὶ μᾶλλον ὤφειλε τρέψαι τὸ ε̅ εἰϲ η̅ ἤπερ προϲλαμβάνειν τὸ ι̅, ἐπειδή, ὡϲ εἴρηται, τὰ εἰϲ μ̅ι̅ ὁριϲτικὰ οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι, ἵϲτημι· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ παραγωγοὶ λέξειϲ θέλουϲι φυλάττειν λείψανόν τι τῆϲ φωνῆϲ τοῦ πρωτοτύπου οἷον τιθῶ τίθημι, ἄρδω ἀρδεύω, τούτου χάριν, ἵνα καὶ αὐτὴ ἡ λέξιϲ ἡ ἐμί φυλάξῃ λείψανόν τι τῆϲ φωνῆϲ τοῦ πρωτοτύπου, προϲέλαβε τὸ ι̅ καὶ γέγονεν εἰμί διὰ τῆϲ ε̅ι̅ διφθόγγου, καὶ ἐφύλαξε τὸ ε̅ τοῦ πρωτοτύπου, φημὶ δὲ τοῦ ἔω· εἰ γὰρ ἔτρεψε τὸ ε̅ εἰϲ η̅, οὐκ ἐφυλάττετο τῆϲ φωνῆϲ τὸ πρωτότυπον. τὸ δὲ εἶμι τὸ ϲημαῖνον τὸ πορεύομαι διὰ τοῦτο τῇ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ εἴω ἐϲτίν· ἔϲτι γὰρ εἴω διὰ τῆϲ ε̅ι̅ διφθόγγου, ὃ ϲημαίνει τὸ πορεύομαι· ἐκ τούτου οὖν τοῦ εἴω γέγονε τὸ εἶμι, τροπῇ τοῦ ω̅ εἰϲ μ̅ι̅, ὥϲπερ τὸ ζευγνύω ζεύγνυμι, καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἔχει τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον.

2.

Choer. 848, 24: δεῖ δὲ γινώϲκειν, ὅτι ὁ Ἀπολλώνιοϲ τὸ εἶμι διὰ μακροῦ τοῦ ι̅ γράφει, ἐκ τοῦ καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ ι̅ εἶναι οἷον ἴτον ἴτον ἴμεν ἴτε καὶ ἐν ϲυνθέϲει ἔξιτον

1. 34 παραγωγοὶ pro παράλογοι posui.

καὶ τὸ γ΄ τῶν πληθυντικῶν ἴcι καὶ ἴαcιν οἷον «καί τ᾽ ἀγεληδὸν ἴαcιν» (Π 160). οὐ cυνᾴδει δὲ αὐτῷ ἡ παράδοcιc· φηcὶ γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸc ἀεὶ τὴν παράδοcιν γινώcκειν τὸ εἶμι ἐν τοῖc ἑνικοῖc διὰ τῆc ε̅ι̅ διφθόγγου οἷον «εἶμι μέν, οὐδ᾽ ἁλίη ὁδὸc ἔccεται» (β 318) καὶ τὸ δεύτερον εἶc οἷον «τῇ δ᾽ εἶc, ᾗ c᾽ ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦcαν» (Hesiod. op. 206) καὶ τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν εἶcιν οἷον

μαχηcόμενοc — εἶcι περὶ πτόλιοc (Ρ 147).

τὰ μέντοι δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικά, ὡc εἴρηται, διὰ cυνεcταλμένου τοῦ ῑ ἐcτί. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ εἶω διὰ τῆc ε̅ι̅ διφθόγγου τὸ cημαῖνον τὸ πορεύομαι καὶ ἴω διὰ τοῦ ῑ κατὰ μὲν τὰ ἑνικὰ διὰ τῆc ε̅ι̅ διφθόγγου ἐcτί· τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ ἴω τοῦ διὰ τοῦ ῑ. δεῖ δὲ γινώcκειν, ὅτι τὸ ἴcι τρίτον πληθυντικῶν διὰ τοῦτο ἐκτεταμένον ἔχει τὸ ῑ, τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν cυcτελλόντων αὐτό, ἐπειδὴ τὰ εἰc ῑ λήγοντα ῥήματα μακρᾷ θέλει παραλήγεcθαι οἷον τετύφαcιν, ἱcτᾶcι, διδοῦcι· ἀμέλει τὸ ἴαcι «καί τ᾽ ἀγεληδὸν ἴαcιν» (Π 160), ἐπειδὴ τὸ ῑ οὐκ ἔcτι κατὰ τὴν παραλήγουcαν, cυcτέλλεται.

Choer. 849, 19: ἰcτέον δὲ ὅτι τὰ εἰc μ̅ι̅ ἀποcτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάcιν οἷον τίθημι, εἶμι ὃ cημαίνει τὸ πορεύομαι, χωρὶc τοῦ εἰμί τοῦ cημαίνοντοc τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ φημί καὶ τοῦ ἠμί τοῦ cημαίνοντοc τὸ λέγω. ἔcτι δὲ ἀπολογήcαcθαι περὶ τοῦ εἰμί καὶ φημί, ὅτι διὰ τοῦτο ταῦτα ὀξύνεται, ἐπειδὴ ἐγκλιτικά ἐcτι οἷον ἄνθρωπόc εἰμι, αἰδεῖcθαί φηcι· τὰ δὲ ἐγκλιτικὰ αὐτὰ καθ᾽ ἑαυτὰ ὄντα ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ θέλει ἔχειν τὸν τόνον οἷον ἐcτί, τινῶν, πῶc, τέ. πρόcκειται «αὐτὰ καθ᾽ ἑαυτὰ ὄντα», ἐπειδὴ ἐν τῇ cυντάξει ἀναπέμπει τὸν ἴδιον τόνον ἢ τῇ προηγουμένῃ λέξει οἷον ἄνθρωπόc ἐcτιν, ὑπέρ τινων, καί πωc, Ἀρκεcίλαόc τε, ἢ τῇ προηγουμένῃ cυλλαβῇ οἷον ἤκουcαν ἥμων, δέδωκεν ἧμιν· οὕτωc οὖν καὶ τὸ εἰμί καὶ τὸ φημί ἐγκλιτικὰ ὄντα οἷον ἄνθρωπόc εἰμι, ἐγώ φημι, εἰκότωc ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ ἔχει τὸν τόνον αὐτὰ καθ᾽ ἑαυτὰ ὄντα· ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ἔχοντα τὸν τόνον εὐλόγωc ὀξύνεται καὶ οὐ περιcπᾶται, ἐπειδὴ βραχυκαταληκτεῖ· περιcπωμένη οὔτε ἐπάνω βραχείαc τίθεται, οὔτε ἐπάνω θέcει μακρᾶc· τὸ δὲ εἶμι τὸ cημαῖνον τὸ πορεύομαι οὐκ ἔcτιν ἐγκλιτικόν, ὡc δηλοῖ ὁ τόνοc· βαρύνεται γάρ.

Ἰcτέον, ὅτι τὰ εἰc μ̅ι̅ οὐ θέλει cυμφώνῳ παραλήγεcθαι οἷον τίθημι, ἵcτημι, ὅθεν ἡμάρτηται cυμφώνῳ παραληγόμενον τὸ ἐcμί, cημαίνει δὲ τὸ ὑπάρχω· τούτου χάριν, ὡc ἀνωτέρω εἴρηται, τὰ παραγόμενα εἰc μ̅ι̅ ἀπὸ βαρυτόνων ἀπὸ τῆc ἕκτηc cυζυγίαc παράγεται οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἄλλων cυζυγιῶν τῶν βαρυτόνων· εἰ γὰρ ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἄλλων cυζυγιῶν τῶν βαρυτόνων, ἔμελλε παραλήγεcθαι cυμφώνῳ, ἅτε δὴ τῶν ἄλλων cυζυγιῶν τῶν βαρυτόνων διὰ cυμφώνου ἐκφερομένων, ὅπερ ἐcτὶν ἀδύνατον. ἰcτέον δὲ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τοῦτο ἡμάρτηται τὸ ἐcμί, ἀλλὰ καὶ ὅτι θέcει μακρᾷ παραλήγεται, τῶν εἰc μ̅ι̅, ὥcπερ εἴρηται, φύcει μακρᾷ παραλήγεcθαι θελόντων οἷον τίθημι, δίδωμι, ζεύγνυμι· τοῦτο δὲ τὸ ἐcμί οὔτε ἔcτιν ἐν χρήcει, ἀλλ᾽ ἐν ὑπομνήcει. ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐccί καὶ τὸ ἐcτί.

Ἰcτέον δὲ ὅτι τὰ εἰc μ̅ι̅ ἀναδιπλαcιαζόμενα κατὰ τὸν ἐνεcτῶτα τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀναδιπλαcιάζεται· εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον ἀπὸ φωνήεντοc ἄρχεται, διὰ τοῦ

---

l. 2 cf. Orthogr. fr. 27. l. 22 τινῶν ex cod. Barocc. inserui, l. 24 ὑπέρ τινων scripsi pro ὑπὲρ ἧν, caeterum in καὶ πῶc, ἤκουcαν ἡμῶν, δέδωκεν ἡμῖν accentum mutavi et l. 28 οὐ ante περιcπᾶται inserui.

ι̅ γίνεται μόνου ὁ ἀναδιπλαϲιαϲμόϲ ὤ, ἰῶ, ἵημι τό πέμπω· εἰ δὲ τό πρωτότυπον ἀπὸ ϲυμφώνου ἄρχεται ἑνὸϲ, τότε δι᾽ αὐτοῦ τοῦ ϲυμφώνου καὶ τοῦ ι̅ γίνεται ὁ ἀναδιπλαϲιαϲμόϲ οἷον δῶ διδῶ δίδωμι, βῶ βιβῶ βίβημι, θῶ τιθῶ τίθημι, τοῦ δαϲέωϲ θ̅ διὰ τὴν κακοφωνίαν τραπέντοϲ εἰϲ τὸ ἀντίϲτοιχον τό ψιλόν, φημί δὴ εἰϲ τὸ τ̅· εἰ δὲ τὸ πρωτότυπον διὰ ϲυμφώνων ἄρχεται, εἰ μὲν μὴ ἐϲτιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, διὰ τοῦ ι̅ μόνου γίνεται ὁ ἀναδιπλαϲιαϲμὸϲ οἷον ϲτῶ ἱϲτῶ ἵϲτημι, εἰ δέ ἐϲτιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, τότε δι᾽ αὐτοῦ τοῦ ϲυμφώνου, φημί δὴ τοῦ ἀφώνου, γίνεται ὁ ἀναδιπλαϲιαϲμόϲ τοῦ ι̅ οἷον πρῶ πιπρῶ πίπρημι, καὶ πίμπρημι κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ μ̅, πλῶ πιπλῶ πίπλημι καὶ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ μ̅ πίμπλημι, χρῶ κιχρῶ κίχρημι, τοῦ δαϲέωϲ χ̅ διὰ τὴν κακοφωνίαν τραπέντοϲ εἰϲ τὸ ἀντίϲτοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὴ εἰϲ τὸ κ̅. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, ἀποροῦϲί τινεϲ λέγοντεϲ, διὰ ποίαν αἰτίαν, ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ θῶ γίνεται κατὰ πλεοναϲμὸν τιθῶ τίθημι καί ἀπὸ τοῦ δῶ διδῶ δίδωμι, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ γίνεται μετὰ ἀναδιπλαϲιαϲμοῦ πιφῶ καὶ πίφημι, ἀλλὰ φημί γίνεται ἄνευ διπλαϲιαϲμοῦ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται τὸ φημί ἀναδιπλαϲιαϲθῆναι, ἐπειδὴ ἐγκλιτικόν ἐϲτιν οἷον αἰδεῖϲθαί φημι· κανὼν δὲ ἐϲτιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ ἐγκλιτικὰ οὐ θέλει ὑπερβαίνειν τὴν διϲυλλαβίαν οἷον εἰμί τιϲ, πῶϲ ἐϲτε, ἡμῖν ἐϲτι· εἰ οὖν ἀνεδιπλαϲιάϲθη τὸ φημί, ἤμελλε τριϲυλλαβεῖν ἐγκλιτικὸν ὄν, ὅπερ ἀδύνατον.

3.

Anecd. Ox. IV 338, 29:

περὶ τῶν εἰϲ μ̅ι̅.

Τῶν εἰϲ μ̅ι̅ ληγόντων ἡ πρώτη ϲυζυγία ῥήματα οὐκ ἔχει πολλά. τό τε γὰρ τίθημι ἐϲτὶ καὶ τὸ ἵημι κτλ.

Ἔϲτι δέ τινα δυνάμενα κατὰ ϲυζυγίαν εἰϲ δευτέραν χωρεῖν ὡϲ τὸ πίπλημι καὶ πίπρημι. καὶ τὸ γηράϲ δὲ γηράντοϲ καὶ τὸ γηράναι τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ δευτέραϲ τῶν εἰϲ μ̅ι̅. τὸ δὲ γήρηϲε (an γήρηϲι?) καὶ ἀνδρὸϲ γηρέντοϲ ἀπὸ πρώτηϲ. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐνδείκνυται ϲχήματα τὴν ἀπὸ τῶν εἰϲ μ̅ι̅ κίνηϲιν ὥϲπερ καὶ τὸ κεῖμαι καὶ τὸ ἧμαι. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ· τὸ γὰρ ἔραμαι καὶ ἄγαμαι καὶ δύναμαι καὶ τὸ παρὰ Δωριεῦϲι πέταμαι.

Τοιαύτη δὲ καὶ ἡ τρίτη τῶν εἰϲ μ̅ι̅. καὶ γὰρ τὸ ἔγνων καὶ ἐβίων ἐξ αὐτῆϲ εἰϲι κινήματα, ἀλλ᾽ οὐ καὶ τὰ θέματα.

* Ep. Cr. I 101, 27: γνώτην (φ 36) ῥήματοϲ β′ ἀόριϲτοϲ· τὸ θέμα ἄδηλον. οὐ γὰρ εὑρέθη ἐπὶ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ εἰ μὴ τὸ δίδωμι, τὰ δ᾽ ἄλλα καθ᾽ ὑπόϲταϲιν λαμβάνομεν· ἅλωμι, βίωμι, τίτρωμί τε καὶ

---

l. 17 πῶϲ ἐϲτε scripsi pro πῶϲ τε [ὑμῶν]. l. 27 γηρέντοϲ scripsi pro γηρόντοϲ collat. E. M. 230, 50, qui locus fluxit ex Herodiani libro περὶ παθῶν; ibi Xenophanes pro teste participii γηρέντοϲ citatur: ἀνδρὸϲ γηρέντοϲ πολλὸν ἀφαυρότεροϲ. Alteram participiam γηράϲ ἀπὸ τοῦ γήρημι δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ ibidem profertar. cf. Buttm. II p. 138. — l. 29 ἔραμαι scripsi pro ῥέραμαι. inclinamentis secundae coniugationis accedunt et δίδη E. M. 273, 4: ἀπὸ τοῦ δέω διδῶ παραγωγὸν δίδημι τὸ δεϲμῶ. ὁ παρατατικὸϲ ἐδίδην ἐδίδηϲ ἐδίδη, ὅθεν καὶ «δίδη μόϲχοιϲι λύγοιϲιν» Ἰλιάδοϲ Λ (105) et γέλαν E. M. 225, 7. l. 31 cf. Mon. 23, 15 δίδωμι: οὐδὲν τῶν εἰϲ μ̅ι̅ ληγόντων ῥημάτων τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ κατὰ χρῆϲίν ἐϲτιν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεϲτῶτοϲ χρόνον, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι. νῦν γὰρ τοὺϲ Αἰολεῖϲ παραιτούμεθα (de quibus Choer. 844). l. 35—l. 4 pag. seq. inserui, quum

γίγνωμι. οὕτω Φιλόξενος καὶ Τρύφων. ἡμεῖς δὲ τὰ θέματα αὐτῶν καθ' ὑπόστασιν λαμβάνομεν. οἱ μέντοι δεύτεροι ἀόριστοι αὐτῶν εἰσιν ἐν χρήσει κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν, ἔγνων γνῶναι γνῶθι καὶ γνῴην καὶ ἂν γνῶ καὶ γνούς.

Ἡ δὲ τετάρτη ὑπομνήσεις ἔσχεν ὥσπερ ἔχει ἔφυν ἔφυς ἔφυ κτλ. καὶ τὸ ἔδυν ἔδυς ἔδυ. τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ χύντο ἐκχύμενοι καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ὑπόμνησιν ποιούμενα οὐ κλίσεις δὲ διηνεκεῖς. — καὶ ὑπερσυντελικοὶ εὑρέθησάν τινες ὡς τὸ πέπεισθι καὶ κέκραχθι καὶ ἄλλα πολλά. ἀπὸ μέντοι παρακειμένων οὐχ εὕρομεν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ε̄. αὐταῖς δὲ φωναῖς μετατιθέντες τὸ νοηθὲν εἰώθασιν οἱ παρακείμενοι τρέπειν τὸ ᾱ εἰς ω̄ καὶ ποιεῖν ἐνεστῶτα. πολὺ δὲ τοιοῦτον ἔθος παρὰ Συρακουσίοις· ὄλωλα ὀλώλω, δέδοικα δεδοίκω καὶ τὸ κέκλυκε δὲ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἀπὸ θέματος τοῦ κεκλύκω καὶ εὕρηκε ἀπὸ τοῦ εὑρήκω.

4.

Cram. III 269, 28: σημείωσαι ὅτι τὸ ἐσσί σχηματίζεται ὁ Τρύφων καὶ ὁ τούτου μαθητὴς Ἀπολλώνιος καὶ ὁ τοῦ Ἀπολλωνίου υἱὸς ὁ **Ἡρωδιανὸς** ἀπὸ τοῦ ἐσμί.

5.

Choer. 851, 14: ἰστέον ὅτι τὰ εἰς μι λήγοντα τροπῇ τῆς μι εἰς σ̄ τὰ δεύτερα πρόσωπα ποιεῖ οἷον τίθημι τίθης, ἵημι ἵης, κίχρημι κίχρης, δίδωμι δίδως, ζεύγνυμι ζεύγνυς, ὄμνυμι ὄμνυς, δείκνυμι δείκνυς, εἰμί εἶς ὀξυτόνως οἷον

αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος (δ 611),

εἶμι εἶς περισπωμένως, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Op. 206)·

τῇδ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν.

καὶ ἀπὸ τοῦ φημί δὲ τὸ β' πρόσωπον φής ὤφειλεν εἶναι χωρὶς τοῦ ῑ,

origo Herodianea non dubia sit cf. Lehrs Herodian. p. 78. l. 6 de ἔδυν cf. E. M. 290, 1. ἐκχύμενοι scripsi pro ἐκχυνόμενοι, l. 8 πέπεισθι exhibui pro πέπειθι cf. Hermann. ad Aeschyl. Eum. 589 et Buttm. II 24. κέκραχθι pro κέχραθι scr., verbis καὶ ἄλλα πολλὰ intelleguntur κέκλυθι ἄνωχθι τέθναθι δείδιθι (E. M. 260, 25). — In cod. sunt: ἀπὸ μέντοι περισπωμένων οὐχ εὕρομεν χρῆσιν αὐτῶν· ἑαυτοῖς δὲ φωνὰς περιτιθέντες τὸ νενοηθέν, emendavi ex Herodiani sententia, qui perfecti et plusquamperfecti imperativum in θι exire existimavit, in ε̄ finiri negat cf. περὶ ῥημάτων fr. 37. l. 11 Ahrensii emendationem πάθος pro ἔθος non necessariam arbitror, caeterum idem pro κέκλυσε et κεκλύκῳ scribendum esse κέκλυκε et κεκλύκω vidit de dial. Dor. p. 328. Ex hoc loco fluxerunt E. M. 253, 27 οἷον δέδοικα δεδοίκω ὡς ὄλωλα ὀλώλω; Zon. 186, ubi βέβρωθα βεβρώθω pro ὄλωλα ponitur; Epim. cod. Coisl. 387 in An. Par. III 295, 1 μεταβάλλει τὸ τέλος Σικελικῶς (sc. μέμονα μενοινῶ) ὡς τὸ λήθω λέληθα καὶ Ἰακῶς λέλαθα· τὸν οὖν λέλαθα παρακείμενον οὗτοι λελάθω λέγουσιν ὡς τὸ πεποίηκα πεποιήκω, ἀφ' οὗ καὶ «ἐκλέλαθον κιθαριστύν» (B 600) καὶ ἀπὸ τοῦ βρώθω βέβρωθα μεταβάλλοντες λέγουσι βεβρώθω «ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον» (Δ 35); Ep. Cr. I 574, 23 ταῦτα συνεχῶς Συρακουσίοις, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν ἕστηκα καὶ ἑστήκω, ὁ μέλλων ἑστήξω «ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις» (Callim. hymn. in Apoll. 15) καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγρήγορα ἐγρηγορῶ. περὶ μον. 43, 33 δειδίω non a δίω duplicatum, sed ex δείδια transformatum dicitur; κεκλήγω, πεπλήγω affert Arcad. 151, 1. Il. Pr. M 125.

l. 22 de εἶς cf. Mon. 44, 23, de ἐσσί Mon. 44, 16; accuratissime forma ἐσσί explicatur in An. Paris. III 338, 37.

τροπῇ τῆϲ μ̄ῑ εἰϲ ϲ̄, ἀλλ' ἡ παράδοϲιϲ καὶ ὁ Ἡρωδιανὸϲ ϲὺν τῷ ῑ οἶδεν αὐτὸ γεγραμμένον οἷον φῄϲ.

6.

Choer. 852, 33: δεῖ δὲ ζητῆϲαι, πόθεν ἐγένετο τὸ εἶ. ἔνιοι λέγουϲιν, ὅτι ἐκ τοῦ εἶϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄ ἐγένετο εἶ· πρὸϲ οὓϲ λέγει ὁ Ἀπολλώνιοϲ, ὅτι πρῶτον μέν, εἰ ἐγένετο ἐκ τοῦ εἶϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄, ὤφειλε τρίτον πρόϲωπον εἶναι τὸ εἶ· τὰ γὰρ β' πρόϲωπα ἀποβάλλοντα τὸ ϲ̄ τρίτα γίνεται· πῶϲ οὖν τὸ εἶϲ ἀποβάλλον τὸ ϲ̄ καὶ γινόμενον εἶ δεύτερον ἔμεινεν; δεύτερον, εἰ ἐγένετο τὸ εἶ ἐκ τοῦ εἶϲ, ὤφειλε φυλάξαι τὸν αὐτὸν τόνον, τουτέϲτιν ὁμοίωϲ τῷ εἶϲ· τὰ γὰρ ἀποβάλλοντα τὸ ϲ̄ ἐὰν φυλάξῃ τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει οἷον πολλάκιϲ πολλάκι, μέχριϲ μέχρι· δεῖ προϲθεῖναι, εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύϲῃ, διὰ τὸ χωρίϲ χωρὶ· τὸ γὰρ χωρὶ βαρύνεται πρὸϲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ νόϲφι, αὖθι, ἶφι, ἦχι. πρόϲκειται «ἐὰν φυλάξῃ τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον, φυλάττει καὶ τὸν αὐτὸν τόνον» διὰ τὸ ἄντικρυϲ ἀντικρύ· ἐνταῦθα, ἐπειδὴ οὐκ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον (τὸ μὲν γὰρ ἄντικρυϲ τὸ φανερῶϲ ϲημαίνει, τὸ δὲ ἀντικρύ τὸ ἐξ ἐναντίαϲ), τούτου χάριν οὔτε ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ ἐφυλάχθη· καὶ πάλιν βαϲιλεύϲ βαϲιλεῦ· ἰδοὺ γὰρ οὔτε ἐνταῦθα ἐφυλάχθη ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ (τὸ μὲν γὰρ βαϲιλεύϲ ὀξύνεται, τὸ δὲ βαϲιλεῦ περιϲπᾶται), ἀλλ' οὐκ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον· τὸ μὲν γὰρ εὐθείαϲ ἐϲτί, τὸ δὲ κλητικῆϲ. ἀλλ' οὐκ ἀντιϲτρέφοντοϲ τοῦ λόγου· οὐδὲ γὰρ ἐὰν τοῦ ϲημαινομένου γένηται ἐναλλαγὴ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄ πάντωϲ καὶ ὁ τόνοϲ ἐναλλάϲϲεται· ἰδοὺ γὰρ λέγειϲ λέγει, ὁ Χρύϲηϲ τῷ Χρύϲῃ, ὁ Φιλητᾶϲ τοῦ Φιλητᾶ· ἰδοὺ ταῦτα μὴ φυλάξαντα τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον (τὸ μὲν γὰρ δευτέρου προϲώπου ἐϲτί, τὸ δὲ τρίτου, καὶ τὰ μὲν εὐθείαϲ, τὰ δὲ γενικῆϲ καὶ δοτικῆϲ), ὅμωϲ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε· τοῦτο οὖν τὸ εἶ φυλάξαν τὸ ϲημαινόμενον τοῦ εἶϲ, ἀμφότερα γὰρ τὸ ὑπάρχειϲ δηλοῖ καὶ ἀμφότερα δευτέρου προϲώπου ἐϲτὶ καὶ μὴ φυλάξαν τὸν αὐτὸν τόνον· τὸ μὲν γὰρ εἶ περιϲπᾶται, τὸ δὲ εἶϲ ὀξύνεται· δηλονότι οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ εἶϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄. ϲχηματίζει οὖν ὁ Ἀπολλώνιοϲ τὸ εἶ τοῦτον τὸν τρόπον· ἔϲτιν ἔω τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω· ἐκ τούτου γίνεται παθητικὸν ἢ μέϲον ἔομαι. ἐκ τούτου λοιπὸν τοῦ ἔομαι τὸ δεύτερον πρόϲωπον γίνεται κοινῶϲ μὲν ἔῃ διὰ τοῦ η καὶ ῑ, ὥϲπερ βούλῃ, Ἀττικῶϲ δὲ ἔει, διὰ τῆϲ ε̄ῑ διφθόγγου, ὥϲπερ βούλει, ὡϲ παρὰ Μενάνδρῳ (frg. com. ed. Meinek. IV 457)

βούλει τι, Κνήμων; εἰπέ μοι,

καὶ λοιπὸν τοῦτο τὸ ἔει τὸ Ἀττικὸν τὸ διὰ τῆϲ ε̄ῑ διφθόγγου γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̄ καὶ τῆϲ ε̄ῑ διφθόγγου εἰϲ τὴν ε̄ῑ δίφθογγον εἶ, ὥϲπερ ποιέειϲ ποιεῖϲ, καὶ εὐλόγωϲ περιϲπᾶται, ἐπειδὴ καὶ ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα

l. 1 καὶ ὁ Ἡρωδιανὸϲ huc retuli ex p. 857, 19, ubi eadem leguntur; cf. περὶ ὀρθογραφίαϲ fr. 49. l. 4 in Choer. p. 852, 33 post τὸ εἶ nonnulla deesse mihi videntur; ἔνιοι λέγουϲιν, ὅτι ἐκ τοῦ εἶϲ inserui.

εἰϲ περιϲπωμένην ϲυνέρχονται οἷον ποιέειϲ ποιεῖϲ, πάϊϲ παῖϲ, Πηλέϊ Πηλεῖ, Ἡρακλέα Ἡρακλῆ. εἶτα μετὰ τὸ οὕτω ϲχηματίϲαι τὸν Ἀπολλώνιον λέγειν, λέγει πάλιν ὁ αὐτόϲ, ὅτι ἄμεινον λέγειν τὴν φωνὴν παρεφθάρθαι, τουτέϲτι παράλογον, ἢ μείζονι ἐγκλήματι περιπεϲεῖν, φημὶ δὴ τὸ λέγειν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω γίνεται τὸ παθητικὸν ἔομαι· οὐδέποτε γάρ, φηϲί, τὰ ὑπαρκτικὰ εἰϲ πάθοϲ λαμβάνεται, ἤγουν οὐκ ἔχει παθητικόν· οὐδὲ γὰρ τὸ ὑπάρχω γίνεται ὑπάρχομαι· πῶϲ γὰρ δύναται ἔχειν τὰ παθητικά, ὅπου οὔτε ἐνέργειαν ϲημαίνει; τὸ γὰρ ζῶ, πλουτῶ, ὑπάρχω, οὐδέτερα καλοῦϲι διὰ τὸ μήτε ἐνέργειαν ϲημαίνειν μήτε πάθοϲ.

Choer. 854, 33: πᾶν δεύτερον πρόϲωπον τῶν εἰϲ μ̄ῑ, ἐπὶ ἐνεϲτῶτοϲ δηλονότι χρόνου, προϲθέϲει τοῦ ῑ τὸ τρίτον ποιεῖ οἷον τίθηϲ τίθηϲι. ἀπὸ τοῦ εἰμί, τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω, τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν ὀφείλει γενέϲθαι εἰϲίν· ἵνα δὲ μὴ ϲυνεμπέϲῃ τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν, λέγω δὲ τῷ εἰϲὶν ἐκεῖνοι, καὶ κατὰ τὴν γραφὴν καὶ κατὰ τὸν τόνον, τούτου χάριν ἐπιλέλοιπε. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, καὶ ἀπὸ τῆϲ ἐϲμὶ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰϲ ϲ̄ ὤφειλε γενέϲθαι τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν ἐϲϲί, ἀλλ' ἐπειδὴ προελήφθη ἡ φωνὴ ἐπὶ τοῦ ἰδίου δευτέρου προϲώπου, καὶ γὰρ τὸ δεύτερον πρόϲωπον ἐϲϲί, τούτου χάριν τροπὴ Δωρικὴ παρηκολούθηϲε τοῦ ϲ̄ εἰϲ τὸ τ̄, καὶ ἐγένετο ἐϲτί, ὥϲπερ ϲύ τύ, εἴκοϲι εἴκοτι. δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι οὐκ ἔϲτιν αὕτη ἡ τροπὴ ἡ ἐν τῷ ἐϲτὶ κυρίωϲ Δωρική· οἱ γὰρ Δωριεῖϲ τὸ τρίτον πρόϲωπον τῶν ἑνικῶν εἰϲ τι ποιοῦϲι, μὴ προηγουμένου ϲυμφώνου οἷον φηϲὶ φατί, δίδωϲι δίδωτι· εἰ οὖν ἐν τῷ ἐϲϲὶ προηγεῖται ϲύμφωνον, οὐκ ἐτράπη τοῦτο Δωρικῶϲ τὸ ϲ̄ εἰϲ τὸ τ, ἀλλὰ κατὰ μίμηϲιν Δωρικήν· τὸ δὲ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἰϲ τ̄ῑ ποιοῦϲιν οἱ Δωριεῖϲ προηγουμένου ϲυμφώνου τοῦ ν̄ οἷον διδόντι, φάντι. ὅτι δὲ δυνάμει ἐν τῷ ἐϲτὶ ὑπάρχει τὸ ϲ̄, δηλοῖ τὸ ν̄ προϲερχόμενον αὐτῷ οἷον ἐϲτίν, ὅτε γὰρ ἐϲτι τὸ ϲ̄ πρὸ τοῦ ῑ ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ, τότε τοῦ ν ἐφελκυϲτικὸν γίνεται τὸ ῑ· οὕτωϲ οὖν καὶ ἐϲτί· ἐνταῦθα γὰρ δυνάμει τὸ ϲ̄ ἐϲτί· πολλάκιϲ δὲ καὶ τοῦ φ προηγουμένου γίνεται τὸ ῑ ἐφελκυϲτικὸν τοῦ ν οἷον ναῦφιν, «ναῦφιν ἀμυνόμενοι» (Ν 700).

Ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι τοῦτο, πάντων τῶν δευτέρων προϲώπων τῶν εἰϲ ϲ̄ ληγόντων ἀποβαλλόντων τὸ ϲ̄ καὶ ποιούντων τὸ τρίτον πρόϲωπον οἷον τύπτειϲ τύπτει, ἐτύφθηϲ ἐτύφθη (περὶ γὰρ τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ἀορίϲτου α΄ ἐμάθομεν, ὅτι καὶ τροπὴ παρηκολούθηϲε τοῦ α εἰϲ ε̄ διὰ τὴν ὁμοφωνίαν τὴν πρὸϲ τὸ πρῶτον πρόϲωπον), διὰ τί μόνα τὰ εἰϲ μι κατὰ τὸν ἐνεϲτῶτα οὐκ ἀποβάλλει τὸ ϲ̄ ἐν τῷ τρίτῳ προϲώπῳ, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ τὸ ῑ προϲλαμβάνει. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι ἀναλογώτεροί εἰϲιν οἱ Αἰολεῖϲ, ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ τὰ τρίτα ἐπὶ τούτων ποιοῦντεϲ οἷον τίθημι τίθηϲ τίθη, ζεύγνυμι ζεύγνυϲ ζεύγνυ, δίδωμι δίδωϲ δίδω.

Choer. 857, 28: ἰϲτέον ὅτι τὰ εἰϲ μι ὁριϲτικὰ τροπῇ τῆϲ μ̄ῑ εἰϲ μεν ποιεῖ τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν, μετὰ τοῦ ϲυϲτέλλειν τὴν παραλήγουϲαν εἰϲ τὴν παραλήγουϲαν τὴν ἐν τέλει τοῦ πρωτοτύπου· καὶ ἡ μὲν πρώτη ϲυζυγία εἰϲ τὸ ε̄ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν οἷον τίθημι τίθεμεν, ἵημι ἵεμεν καὶ ἀφίεμεν, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου ἔχει τὸ ε̄ οἷον τιθέω, ἱέω· ἡ δὲ δευτέρα εἰϲ τὸ ᾰ ϲυνεϲταλμένον ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν οἷον ἵϲτημι ἵϲτα-

l. 3 λέγειν ante λέγει inserui, ita ut ὁ αὐτόϲ non ad Apollonium referendum sit, sed ad Herodianum, qui Apollonii sententiam attulerat eique suam etiam ex Il. Pr. Z 336 notam opposuerat; sed nomen Herodiani in praecedentibus sive Choerobosci neglegentia, qui Herodianum in mente habens eius nomen ponere oblitus est, sive librarii intercidit. Sed licet ὁ αὐτόϲ ad Apollonium pertineat, non dubito, quin idem senserit Herodianus. l. 11 de ἐϲτί cf. Mon. 23, 29.

μεν, κίχρημι κίχραμεν, φημί φαμέν, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ᾰ ϲυνεϲταλμένον ἔχει οἷον ἱϲτάω, κιχράω, φάω· ἡ δὲ τρίτη εἰϲ τὸ ο̄ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν οἷον δίδωμι δίδομεν, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ο̄ ἔχει οἷον διδόω· ἡ δὲ τετάρτη τὸ δίχρονον ϲυϲτέλλει οἷον ζεύγνυμι ζεύγνυμεν, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον ϲυνεϲταλμένῳ τῷ ῠ παραλήγεται οἷον ζευγνύω. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, καὶ ἀπὸ τοῦ εἰμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω γίνεται τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν ἐμέν, ἐπειδὴ τὸ πρωτότυπον τῷ ε̄ παραλήγεται, ἔω γάρ, ὅπερ ἐμέν κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ϲ̄ γίνεται ἐϲμέν· δύναται δὲ τὸ ἐϲμέν ἀπὸ τοῦ ἐϲμί εἶναι. τοῦ δὲ εἶμι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν ἴμεν ἐϲτὶ διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ ῐ, περὶ οὗ ἐν τοῖϲ προλαβοῦϲιν ἐμάθομεν, ὅτι τοῦτο ἐν μὲν τοῖϲ ἑνικοῖϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται ἀπὸ τοῦ εἴω, τοῦ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γραφομένου καὶ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι, ἐν δὲ τοῖϲ δυικοῖϲ καὶ πληθυντικοῖϲ διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ ῐ, ἀπὸ τοῦ ἴω τοῦ διὰ τοῦ ῐ γραφομένου καὶ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι. πρόϲκειται ἐν τῷ κανόνι «ὁριϲτικὰ» οἷον «τὰ εἰϲ μι ὁριϲτικὰ τροπῇ τῆϲ μι εἰϲ μεν ποιεῖ τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν μετὰ τοῦ ϲυϲτέλλειν τὴν παραλήγουϲαν» διὰ τὰ εἰϲ μι εὐκτικά· ταῦτα γὰρ τροπῇ τῆϲ μι εἰϲ μεν ποιεῖ τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν, οὐ ϲυϲτέλλει δὲ τὴν παραλήγουϲαν οἷον τύπτοιμι τύπτοιμεν.

7.

Choer. 859, 10: εἴρηται ὅτι ἐπὶ ἐνεϲτώτων [καὶ μελλόντων] τὸ τρίτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμόφωνον γίνεται τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τῆϲ ἰδίαϲ μετοχῆϲ οἷον οἱ τύπτοντεϲ τῶν τυπτόντων τοῖϲ τύπτουϲι καὶ τύπτουϲιν ἐκεῖνοι, οὕτωϲ οὖν καὶ ἐν τοῖϲ τιθεῖϲι καὶ τιθεῖϲιν ἐκεῖνοι, καὶ τοῖϲ ἱϲτᾶϲι καὶ ἱϲτᾶϲιν ἐκεῖνοι, καὶ τοῖϲ διδοῦϲι καὶ διδοῦϲιν ἐκεῖνοι, καὶ τοῖϲ ζευγνῦϲι καὶ ζευγνῦϲιν ἐκεῖνοι. ϲεϲημείωται τὸ φαϲί καὶ εἰϲίν, ὅτι τῆϲ μετοχῆϲ βαρυνομένηϲ τὸ ῥῆμα ὠξυτονήθη· ἔϲτι γὰρ ἡ μετοχὴ τῶν φάντων τοῖϲ φᾶϲι βαρυτόνωϲ καὶ τὸ ῥῆμα φαμέν φατέ φαϲίν ὀξυτόνωϲ· καὶ πάλιν ὁ εἷϲ τοῦ ἔντοϲ τῷ ἔντι τὸν ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡϲ καὶ ἡ χρῆϲιϲ δηλοῖ οὕτωϲ ἔχουϲα «παῖδα ἔντα» ἀντὶ τοῦ παῖδα ὑπάρχοντα· καὶ λοιπὸν τὰ πληθυντικὰ οἱ ἔντεϲ τῶν ἔντων τοῖϲ εἶϲι βαρυτόνωϲ καὶ τὸ ῥῆμα ἐϲμέν ἐϲτέ εἰϲίν ὀξυτόνωϲ.

Choer. 859, 26: ἰϲτέον δὲ ὅτι ταῦτα, φημὶ δὴ τὰ τρίτα πρόϲωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ τῶν εἰϲ μι, οἱ Ἀττικοὶ προϲόδῳ τοῦ ᾱ καὶ ϲυϲτολῇ τῆϲ παραληγούϲηϲ προφέρονται οἷον τιθεῖϲι τιθέαϲι, διδοῦϲι διδόαϲι, ζευγνῦϲι ζευγνύαϲιν· ἐπὶ δὲ τῆϲ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ οὐδὲν τοιοῦτον ποιοῦϲι διὰ τὴν κακοφωνίαν· ἀπὸ τοῦ ἱϲτᾶϲι γὰρ εἰ ἐποίηϲαν προϲόδῳ τοῦ ᾱ ἱϲτάαϲιν, ἀλλεπαλληλία τοῦ ᾱ ηὑρίϲκετο, καὶ ἐκ τούτου κακοφωνία ἐγένετο.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ τιθέαϲι καὶ διδόαϲι καὶ ζευγνύαϲι μακρὸν ἔχουϲι τὸ ᾱ, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ῑ λήγοντα ῥήματα μακρᾷ θέλει παραλήγεϲθαι οἷον τετύφαϲι. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, τὸ ἱεῖϲιν ὃ ϲημαίνει τὸ πέμπουϲι γίνεται ἱέαϲι προϲόδῳ τοῦ ᾱ καὶ ϲυϲτολῇ τῆϲ παραληγούϲηϲ, καὶ κατὰ κρᾶϲιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰϲ α μακρὸν ἱᾶϲι προπεριϲπωμένωϲ, καὶ ἐν ϲυνθέϲει ἀφιᾶϲιν.

8.

Choer. 861, 15: ἰϲτέον δέ, ὁ μὲν Ἡρωδιανὸϲ φηϲίν, ὅτι κυρίωϲ

l. 8 de ἐϲμέν et ἐμέν cf. Mon. 23, 32. l. 20 cf. περὶ ῥημάτων fr. 5.
l. 30 de «παῖδα ἔντα» v. Ahrens dial. dor. p. 324, qui propter παρέντων, quod apud Alcmanem erat, hoc fortasse eidem Alcmani tribuendum conicit.

διαίρεςίς ἐςτιν αὕτη ἡ ἐν τῷ τιθεῖςι τιθέαςι καὶ διδοῦςι διδόαςι καὶ ζευγνῦςι ζευγνύαςι, καὶ πιςτοῦται τοῦτο ἐκ τῶν πληθυντικῶν αἰτιατικῶν. ἰδοὺ γάρ, φηςίν, ἐν τῷ Δημοςθένεας Δημοςθένεις τὸ εα εἰς τὴν ει δίφθογγον ςυναιρεῖται, καὶ πάλιν ἐν τῷ ἰχθύας ἰχθῦς τὸ υ καὶ τὸ α εἰς τὸ υ ςυναιρεῖται, καὶ πάλιν ἐν τῷ βόας βοῦς τὸ ο καὶ α εἰς τὴν ου δίφθογγον ςυναιρεῖται· οὐκοῦν καὶ ἐν τῷ τιθεῖςι τιθέαςιν ἡ ει δίφθογγος εἰς τὸ ε καὶ α διῃρέθη, καὶ ἐν τῷ ζευγνῦςι καὶ ζευγνύαςι τὸ υ εἰς τὸ υ καὶ α διῃρέθη, καὶ ἐν τῷ διδοῦςι διδόαςιν ἡ ου δίφθογγος εἰς τὸ ο καὶ α διῃρέθη.

9.

Choer. 863, 20: ἰςτέον δὲ ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς ἄλλην ἀπολογίαν ἔχει. ἔχει δὲ οὕτως· καθόλου τὸ τρίτον πρόςωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεςτῶτος πρὸς τὸ τρίτον πρόςωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ ἢ ἰςοςυλλαβεῖν θέλει ἢ πλεονοςυλλαβεῖν· καὶ ἰςοςυλλαβεῖν μέν, ὅταν ἄρχηται ἀπὸ ςυμφώνου οἷον τύπτουςιν ἔτυπτον, βοῶςιν ἐβόων, δῆλον ὅτι χωρὶς τῶν ἀπὸ προθέςεως ἀρχομένων, καταγράφουςι γὰρ πενταςυλλάβως, καὶ κατέγραφον τετραςυλλάβως· πλεονοςυλλαβεῖν δέ, ὅταν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται, οἷον ἄγουςιν ἦγον, ἑρμηνεύουςιν ἡρμήνευον· ἐνταῦθα οὖν ἐν τοῖς εἰς μι εἰ μὴ ἐγένετο αὕτη ἡ δοκοῦςα διαίρεςις κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεςτῶτος, τὸ ἐναντίον ςυνέβαινεν, ὅπερ ἐςτὶν ἄτοπον· ἤμελλε γὰρ ἀπὸ ςυμφώνου ἄρχεςθαι τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεςτῶτος καὶ μὴ ἰςοςυλλαβεῖν τοῖς τρίτοις προςώποις τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ, ὅπερ ἐςτὶν ἄτοπον, οἷον τιθεῖςιν ἐτίθεςαν, διδοῦςιν ἐδίδοςαν, ζευγνῦςιν ἐζεύγνυςαν· καὶ πάλιν ἤμελλεν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεςθαι τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεςτῶτος καὶ ἰςοςυλλαβεῖν τοῖς τρίτοις προςώποις τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ, ὅπερ ἐςτὶν ἄτοπον, οἷον ἱεῖςι τὸ πέμπουςιν ἵεςαν καὶ ἀφίεςαν ἐν ςυνθέςει. τούτου οὖν χάριν γίνεται αὕτη ἡ δοκοῦςα διαίρεςις, ἵνα φυλαχθῇ ἡ ἀκολουθία οἷον τιθέαςιν ἐτίθεςαν, διδόαςιν ἐδίδοςαν, ζευγνύαςιν ἐζεύγνυςαν, ὀλλύαςιν ὤλλυςαν. [ἰδοὺ γὰρ εὑρίςκεται ἀπὸ ςυμφώνου ἀρχόμενα τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεςτῶτος ἰςοςυλλαβοῦντα τοῖς τρίτοις προςώποις τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, δῆλον ὅτι τῶν τρίτων προςώπων τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ, ὡς ἡ ἀκολουθία ἀπαιτεῖ].

---

l. 9 quod contra Choeroboscus dicit in illis accusativis non synaeresin locum habere, sed homophoniam cum nominativis et Apollonius citatur docens diphthongos non dissolvi nisi in eas vocales, ex quibus constarent, neque ει in τιθεῖςι in εα dissolvi posse, quia ει non ex his contractum sit. Tum Choerob. 862, 22 περὶ γὰρ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν ὧν παρέθετο ὁ Ἡρωδιανὸς εἰρήκαμεν, ὡς οὐκ ἐγένετο κατὰ ςυναίρεςιν, ἀλλ' ὁμοφωνία ἐςτὶ τῆς εὐθείας πληθυντικῶν. Sed Herodianus etiam aliam tuendarum distractarum specierum τιθέαςι διδόαςι ζευγνύαςι rationem iniit.

10.

Choer. 865, 32: πᾶϲ ἐνεϲτὼϲ ὁριϲτικὸϲ εἰϲ μι λήγων τρέπων τὴν μι εἰϲ ν καὶ τὴν ἄρχουϲαν ἐκτείνων χρονικῶϲ ἢ ϲυλλαβικῶϲ τὸν παρατατικὸν ποιεῖ· ἵημι τὸ πέμπω ἵην, δίδωμι ἐδίδων, ὄλλυμι ὤλλυν, ὀμόργνυμι ὠμόργνυν. ἰϲτέον δὲ ὅτι, ὡϲ ὁ Ἡρωδιανὸϲ λέγει, τὸ ἐδίδων ἡ παράδοϲιϲ διὰ τῆϲ ου διφθόγγου οἶδεν οἷον ἐδίδουν, ὡϲ ἀπὸ τοῦ διδῶ διδοῖϲ ὥϲπερ χρυϲῶ χρυϲοῖϲ ἐχρύϲουν· τὸ δὲ ἐτίθην καὶ ἵην, ϲημαίνει δὲ τὸ ἔπεμπον, διὰ τῆϲ ει διφθόγγου οἷον ἐτίθειν καὶ ἵειν, ἐξ οὗ τὸ ἐτίθει καὶ ἵει, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 25) «ἀλλὰ κακῶϲ ἀφίει»· τὸ δὲ «ἦν ἐγώ» ὃ ϲημαίνει τὸ ὑπῆρχον γέγονεν οὕτωϲ· ἔϲτιν εἰμί ὃ ϲημαίνει τὸ ὑπάρχω, τούτου ὁ παρατατικὸϲ εἶν διὰ τῆϲ ει διφθόγγου τροπῇ τῆϲ μι εἰϲ ν καὶ λοιπὸν Ἀττικῶϲ ἐπεκτείνεται τὸ ε εἰϲ τὸ η ὥϲπερ ἔμελλον ἤμελλον, ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην ἠδυνάμην, τὸ δὲ ι ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ην ῥήματα οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν τί ποτε ἀνεκφώνητον οἷον ἐτύφθην, καὶ καθόλου τὰ εἰϲ ν λήγοντα ῥήματα οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν τί ποτε ἀνεκφώνητον οἷον βοῶν, γελῶν, περῶν. ἔχομεν δὲ τὴν χρῆϲιν τοῦ «ἦν ἐγώ» παρὰ Ἀριϲτοφάνει ἐν Πλούτῳ (28)

ἐγὼ θεοϲεβὴϲ καὶ δίκαιοϲ ὢν ἀνὴρ
κακῶϲ ἔπραττον καὶ πένηϲ ἦν,

καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Γεωργῷ (Com. ed. Mein. IV 98)

ἦν δὲ οὐ πονηρόϲ, οὐδ' ἐδόκουν,

ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. τοῦτο δὲ τὸ ἦν κατὰ διάλυϲιν Ἰωνικὴν τοῦ η εἰϲ ε καὶ α γίνεται ἔα ὥϲπερ Ξέρξην Ξέρξεα, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (ξ 222) «τοῖοϲ ἔ' ἐν πολέμῳ» καὶ πάλιν (Ε 887) «ἤ κεν ζὼϲ ἀμενηνὸϲ ἔα». τὸ δὲ ν ἀπεβλήθη τοῦ ἦν ἐν τῷ ἔα, ἐπειδὴ τὸ α ἀποβλητικόν ἐϲτι τοῦ ν οἷον Ξέρξην Ξέρξεα, ἐτετύφειν ἐτετύφεα· τὸ γὰρ μοῦϲα μοῦϲαν καὶ ἔτυψα ἔτυψαν ἀπὸ κλίϲεωϲ ἔχει τὸ ν καὶ οὐ κατὰ πάθοϲ ἐϲτὶν ὥϲπερ ταῦτα. καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἔα κατὰ κρᾶϲιν ποιοῦνται οἱ Ἀττικοὶ τοῦ ε καὶ α εἰϲ η ὥϲπερ τείχεα τείχη καὶ λέγουϲιν ἦ, ὡϲ παρ' Ἀριϲτοφάνει ἐν Ὄρνιϲιν (97)

ἦ γάρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωποϲ,

ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. ταῦτα περὶ τοῦ ἦν ἐγώ· τὸ δὲ «ἦν ἐκεῖνοϲ» οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ τῶν εἰϲ μι ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰϲ ω· ὅϲον γὰρ κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἦν πρώτου προϲώπου καὶ τοῦ ἦϲ δευτέρου ὤφειλε τὸ τρίτον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ εἶναι ἦ, ὥϲπερ ἐτύφθηϲ ἐτύφθη. ἀλλ' ἔτι τὸ «ἦν ἐκεῖνοϲ», ὥϲπερ εἴρηται, ἀπὸ τῶν εἰϲ ω γέγονεν οὕτωϲ· ἔϲτιν ἔω τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω, τούτου ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ ἦα, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (ξ 212)

l. 5 praeceptum de ἐδίδουν transiit in E. M. 316, 20 cf. etiam An. Paris. III 312, 10 ἰϲτέον ὅτι τοῦ τίθημι καὶ ἵημι καὶ δίδωμι οἱ παρῳχημένοι μᾶλλον ἀπὸ τῶν εἰϲ ω εἰϲὶν ἐν χρήϲει ἤπερ ἀπὸ τῶν εἰϲ μι οἷον «ὡϲ εἰπὼν ἐν χερϲὶ τίθει» (τ 51) καὶ «ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίϲματα» (Ev. Joh. 19, 3) l. 24 de ἦα et ἔα Ionicis

«ἦα φυγοπτόλεμος», ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦον ἦες ἦε· τὸ δὲ ε γίνεται πολλάκις ἐφελκυστικὸν τοῦ ν οἷον ἔλαβε ἔλαβεν· οὕτως οὖν ἦε καὶ ἦεν μετὰ τοῦ ν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (θ 232)

ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆας
ἦεν ἐπηετανόν.

καὶ λοιπὸν κρᾶσις παρακολουθεῖ τοῦ η καὶ τοῦ ε εἰς τὸ η καὶ γίνεται ἦν· τὸ γὰρ ἦον δευτέρου ἀορίστου ἐστίν, ὡς δηλοῖ ἡ μετοχὴ ἐὼν οὖσα ὀξύτονος· αἱ γὰρ εἰς ων ὀξύτονοι μετοχαὶ δευτέρου ἀορίστου εἰσὶν οἷον ἔτυπον τυπών, ἔλαβον λαβών.

Choer. 867, 29: πᾶν πρῶτον πρόσωπον εἰς ν λῆγον μετὰ φυσικῆς μακρᾶς μὴ ἔχον τὸ μ κλιτικὸν τροπῇ τοῦ ν εἰς ϲ ποιεῖ τὸ δεύτερον πρόσωπον οἷον ἐτύπην ἐτύπης, ἐτύφθην ἐτύφθης, ἐδάμην ἐδάμης· τὸ γὰρ μ οὐκ ἔστι κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό· δαμνῶ γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστώς [καὶ ἔχει τὸ μ]· οὕτως οὖν καὶ ἐτίθην ἐτίθης τροπῇ τοῦ ν εἰς ϲ καὶ ἵστην ἵστης καὶ ἐδίδων ἐδίδως καὶ ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς καὶ ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἦς καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θα συλλαβῆς ἦσθα, ὥσπερ ἔφην ἔφης ἔφησθα· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ οἶσθα, τὸ γὰρ οἶδα οἴδημι φασὶν οἱ Αἰολεῖς, εἶτα τούτου τὸ δεύτερον οἴδης καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θα συλλαβῆς οἴδησθα καὶ κατὰ συγκοπὴν οἶσθα.

Choer. 868, 17: πᾶν πρῶτον ἑνικὸν εἰς ν λῆγον μὴ ἔχον τὸ μ κλιτικὸν πρὸ τοῦ ν λαμβάνον τὸ με τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ἔτυπτον ἐτύπτομεν, ἐχρύσουν ἐχρυσοῦμεν, ἐβόων ἐβοῶμεν, ἐτύφθην ἐτύφθημεν, ἔγνων ἔγνωμεν· ἐπὶ δὲ τοῦ παρατατικοῦ τῶν εἰς μι καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ τῆς παραληγούσης ἐν τοῖς πληθυντικοῖς οἷον ἐτίθην ἐτίθεμεν, ἵστην ἵσταμεν, ἐδίδων ἐδίδομεν, ἐζεύγνυν ἐζεύγνυμεν, ἔφην ἔφαμεν· τὸ γὰρ ἔφημεν δευτέρου ἀορίστου ἐστὶν ὥσπερ ἔστην ἔστημεν καὶ ἔβην ἔβημεν· τὸ ἦν ἦμεν λόγῳ ἀρχούσης ἐφύλαξε τὸ η, ἐπειδὴ γὰρ τοῦτο δισύλλαβόν ἐστι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ἄρχουσαν καὶ παραλήγουσαν, τούτου χάριν τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ἐφύλαξε τὸ η καὶ οὐ τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης συνέστειλεν αὐτό. διὰ τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ τῶν εἰς μι καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ τῆς παραληγούσης ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, ἐπειδὴ ὁ παρατατικὸς συγγένειαν ἔχει πρὸς τὸν ἐνεστῶτα· παρῳχημένος γάρ ἐστιν αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲ ἐξ αὐτοῦ κανονίζεται. ἐπειδὴ οὖν ἐπὶ τῶν εἰς μι ὁ ἐνεστὼς συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς οἷον τίθημι τίθεμεν, ἵστημι ἵσταμεν, δίδωμι δίδομεν, ζεύγνυμι ζεύγνυμεν, καὶ ἡ αἰτία προείρηται, ὅτι τοῦτο γίνεται πρὸς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς (ταῦτα γὰρ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ἤγουν θέσει μακράν), τούτου χάριν καὶ ὁ παρατατικὸς ἐπὶ τῶν εἰς μι πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστῶτος συστέλλει τὴν παραλήγουσαν αὐτοῦ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ δεύτερος ἀόριστος ὁ ἐνεργητικὸς ἐπὶ τῶν εἰς μι οὐ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν αὐτοῦ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς οἷον ἔστην ἔστημεν, ἔβην ἔβημεν, ἔγνων ἔγνωμεν, ἥλων ἥλωμεν, ἐβίων ἐβίωμεν, ἔφην ἔφημεν· τὸ γὰρ ἔφαμεν παρατατικός ἐστι. σεσημείωται τὸ ἔδων ἔδομεν καὶ ἔθην ἔθεμεν καὶ ἥν ἕμεν, ὅτι δευτέρου ἀορίστου ὄντα συνέστειλε τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς.

Choer. 870, 5: ἐπὶ τῶν εἰς μι ἐκ τοῦ μέλλοντος κανονίζεται ἡ ἄρχουσα τοῦ παρακειμένου. ἔστιν οὖν θήσω ὁ μέλλων καὶ τέθηκα ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ η ὥσπερ ποιήσω πεποίηκα καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον

imperfecti formis cf. Il. Pros. Ε 887 τὸ ἔα Ἰωνικόν ἐστιν ἐκ τοῦ ἦν γεγονός. διὸ συσταλτέον τὸ α ὁμοίως τῷ «τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ» (ξ 222) ὃ καὶ διὰ τοῦ η λέγεται «οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος» (ξ 213). l. 33 supra Choer. 670, 14 = περὶ ῥημ. fragm. 31, not. δάμνω scriptum est l. 19 cf. περὶ ῥημάτων fr. 6.

γέγονε τέθεικα διὰ τῆc ει διφθόγγου ὥcπερ ἥρωες, εἵρωες· οὕτως δὲ καὶ ἐπεκράτηcε γράφεcθαι· ὁ μέντοι τέθειμαι παρακείμενος παθητικὸς οὐ κατὰ Βοιωτοὺς ἔχει τὴν ει δίφθογγον, ὥςπερ ὁ τέθεικα ἐνεργητικὸς παρακείμενος· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐν τῇ παραληγούςῃ τὸ η, ἵνα τραπῇ Βοιωτικῶς τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ τέθεικα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τέθεμαι ἀναλόγως κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ι γέγονε τέθειμαι. τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀπὸ τοῦ ἵςτημι cτήcω ὤφειλεν εἶναι ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἕcτηκα διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων τὸ η ἔχει οἷον cτήcω ὥςπερ ποιήcω πεποίηκα· οὐ λέγομεν δὲ οὕτως ἀλλὰ ἕcτακα διὰ τοῦ α. ἔcτι δὲ εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ἔcτιν ἑcτήκω ὁ ἐνεcτώς, ὅςτις φωνὴν μὲν ἔχει ἐνεργητικήν, πάθος δὲ cημαίνει (οὐδὲν γὰρ cημαίνει τὸ ἑcτήκω ἄλλο ἀλλὰ τὸ ἵcταμαι ἐγώ), ἐξ οὗ ὁ μέλλων ἑcτήξω καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἑcτήξειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (H. Ap. 15)

ἑcτήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοιcι θεμέθλοις.

τούτου τοῦ ἑcτήκω ὁ μέσος παρακείμενος ἕcτηκά ἐcτι, διὰ μὲν cυμφώνου τοῦ ἐνεcτῶτος ἀναλόγως ἐκφερόμενος (τοῦτο γὰρ ἴδιον τῶν μέσων παρακειμένων), ἡμαρτημένος δὲ κατὰ τὴν ἄρχουςαν, καθὸ οὐκ ἐμεγεθύνθη χρανικῶς· τὸ γὰρ ε διχῶς πέφυκε μεγεθύνεcθαι· ἢ γὰρ διὰ τῆς προcθήκης τοῦ ι οἷον ἔχω εἶχον, ἕλκω εἷλκον, ἢ διὰ τοῦ τρέπεcθαι εἰς η οἷον ἐλεῶ ἠλέουν. ἵνα οὖν μὴ cυνεμπέςῃ τῷ ἕcτηκα μέσῳ παρακειμένῳ, τῷ ὄντι ἀπὸ τοῦ ἑcτήκω ἐνεcτῶτος, ὁ ἕcτηκα ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ὁ ὢν ἀπὸ τοῦ ἵcτημι ἐνεcτῶτος τούτου χάριν πρὸς ἀντιδιαcτολὴν ἐκείνου διὰ τοῦ α ἐξενέχθη κατὰ τὴν παραλήγουςαν.

Choer. 871, 9: ἰcτέον ὅτι ἐν τοῖς εἰς μι οὐκ ἔcτι μέσος παρακείμενος, καὶ ἡ αἰτία ἐcτὶν αὕτη· ἡνίκα ὁ πρῶτος ἀόριcτος ὁ ἐνεργητικὸς περιττοcυλλαβεῖ τοῦ δευτέρου ἀορίcτου τοῦ ἐνεργητικοῦ, τότε καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος περιττοcυλλαβεῖ τοῦ μέσου παρακειμένου οἷον κτυπῶ κτυπήcω ἐκτύπηcα ἔκτυπον ἐκτύπηκα ἔκτυπα, δουπῶ δουπήcω ἐδούπηcα ἔδουπον καὶ δεδούπηκα δέδουπα· ὅτε δὲ ὁ α' ἀόριcτος ὁ ἐνεργητικὸς ἰcοcυλλαβεῖ τῷ δευτέρῳ ἀορίcτῳ τῷ ἐνεργητικῷ, τότε καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἰcοcυλλαβεῖ τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, ἔcτειλα ἔcταλον ἔcταλκα ἔcτολα. ἐνταῦθα οὖν ἐν τοῖς εἰς μι, ἐπειδὴ ἀεὶ περιττοcυλλαβεῖ ὁ πρῶτος ἀόριcτος ὁ ἐνεργητικὸς τοῦ δευτέρου ἀορίcτου τοῦ ἐνεργητικοῦ, ἔcτηcα γὰρ καὶ ἔcτην, ἔδωκα ἔδων, ἔθηκα ἔθην, ἧκα ἧν, εἰ ἐγένετο ὁ μέσος παρακείμενος, ἤμελλε περιττοcυλλαβεῖcθαι ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, τοῦ βέβηκα τοῦ δέδωκα καὶ τοῦ ἔγνωκα καὶ τοῦ ἕcτακα τριcυλλαβούντων, αὐτός, φημὶ δὴ ὁ μέσος παρακείμενος, εἰς διcυλλαβίαν περιπίπτων· ὅπερ ἐcτὶν ἀδύνατον· οὐδέποτε γὰρ ὁ μέσος παρακείμενος διcύλλαβος εὑρίcκεται ἐν χρήcει, χωρὶς τοῦ οἶδα καὶ τοῦ εἶκα ὃ cημαίνει τὸ ὁμοιῶ, ὡς παρὰ Ἀλκμᾶνι

εἶκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ

ἀντὶ τοῦ ὡμοίωcαι· καὶ χωρὶς τοῦ ἦα, ὃ cημαίνει τὸ ἐπορευόμην, ὅπερ κατὰ διάλυcιν γίνεται ἤϊα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (δ 433)

ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος,

ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην, ἐξ οὗ ὁ ὑπερcυντελικὸς ἠῖειν διὰ τοῦ η καὶ ι κατὰ τὴν ἄρχουςαν καὶ ἐν cυνθέcει παρήειν καὶ ἐξήειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ (Com. ed. Mein. IV 322)

ἀπήειν τῶν τόκων τόκους ἔχων.

τούτου οὖν χάριν ἐν τοῖς εἰς μι οὐκ ἔcτι μέσος παρακείμενος· μέσου δὲ παρακειμένου μὴ ὄντος, εἰκότως οὔτε μέσος ὑπερcυντελικός ἐcτιν, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ μέσου παρακειμένου κανονίζεται ὁ μέσος ὑπερcυντελικός.

Choer. 872, 33: ἰcτέον ὅτι πᾶς μέλλων ἀπὸ τῶν εἰς μι τρέπων τὴν cω εἰς

l. 10 ἄλλο ante ἀλλὰ inserui, potui etiam scribere ἄλλο τοῦ. l. 37 potius οἶκας; cf. Bergk, frg. Alcm. 76, Lehrs ad Hdn. Mon. 24, 9. l. 44 Bekker. Anecd. p. 1294 edidit τόκων ἔχων τόκους.

ν̄ καὶ τὴν ἄρχουϲαν ἐκτείνων χρονικῶϲ ἢ ϲυλλαβικῶϲ τὸν δεύτερον ἀόριϲτον ποιεῖ οἷον θήϲω ἔθην, βήϲω ἔβην, φήϲω ἔφην, δώϲω ἔδων, γνώϲω ἔγνων, βιώϲω ἐβίων, ἥϲω ἦν, φύϲω ἔφυν, δύϲω ἔδυν, κλῦμι κλύϲω ἔκλυν, ἐξ οὗ τὸ προϲτακτικὸν κλῦθι, ἄλωμι ἁλώϲω ἥλων ἧλω καὶ κατὰ διάλυϲιν τοῦ η̄ εἰϲ ε̄ καὶ ᾱ ἑάλων καὶ ἑάλω, ὥϲπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἥγη γίνεται ἐάγη κατὰ διάλυϲιν τοῦ η̄ εἰϲ ε̄ καὶ ᾱ. πάλιν ἵϲτημι ϲτήϲω καὶ ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ὁ ἐνεργητικὸϲ ἔϲτην· οὗτοϲ ἐνεργητικὴν μὲν ἔχει φωνήν, παθητικὴν δὲ ϲημαϲίαν καὶ ϲύνταξιν· οὔτε γὰρ λέγομεν ἔϲτην ϲε, ἀλλ' ἔϲτην ὑπὸ ϲοῦ, ὥϲπερ ἐϲτάθην ὑπὸ ϲοῦ.

11.

An. Ox. III 269: ϲημείωϲαι, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰϲ μ̄ῑ ἐπὶ δευτέρου ἀορίϲτου φυλάττεται ἡ λήγουϲα αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου, ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ παραλήγουϲα ἡ αὐτὴ οἷον ἵϲτημι· ὁ β' ἀόριϲτοϲ ἔϲτην ἔϲτημεν ἔϲτητε. γνῶμι· ὁ β' ἀόριϲτοϲ ἔγνων ἔγνωμεν ἔγνωτε. πλὴν τοῦ ἔθην ἔθεμεν ἔθετε, ἔδων ἔδομεν ἔδοτε, ἧν ἕμεν ἕτε. καὶ διὰ τί πλὴν τούτων; διότι, φηϲὶν ὁ τεχνικόϲ, τὰ ἑνικὰ οἷον ἔθην ἔδων ἧν οὐχ εὑρίϲκεται ἐν χρήϲει· τούτου χάριν τὰ πληθυντικὰ αὐτῶν εὑριϲκόμενα ἐν χρήϲει ἐναλλάϲϲεται κείμενα ὡϲ ἔτυχεν.

Choer. 875, 12: πᾶϲ ἐνεϲτὼϲ εἰϲ μ̄ῑ λήγων τρέπων τὴν μ̄ῑ εἰϲ ω̄ καὶ τὴν ἄρχουϲαν ἀποβάλλων, ἐὰν ἔχῃ ὥϲπερ ἀναδιπλαϲιαϲμὸν διὰ τοῦ ῑ, μέλλων γίνεται οἷον κίχρημι χρήϲω, πίμπλημι πλήϲω, βίβημι βήϲω (τὸ πορεύομαι)· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ διπλαϲιαϲμὸν διὰ τοῦ ῑ, οὐκ ἀποβάλλει τὴν ἄρχουϲαν ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ μόνον τροπῇ τῆϲ μ̄ῑ εἰϲ ω γίνεται οἷον φημί φήϲω, δῦμι δύϲω, φῦμι φύϲω, ἐξ οὗ τὸ ἔφυν, κλῦμι κλύϲω, ἐξ οὗ τὸ ἔκλυν, καὶ τὸ προϲτακτικὸν κλῦθι, βίωμι βιώϲω, ἡ γὰρ β̄ῑ ϲυλλαβὴ ἐνταῦθα οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ διπλαϲιαϲμοῦ, ἀπὸ γὰρ τοῦ βιῶ βιοῖϲ γέγονε.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τὰ τῆϲ δ' ϲυζυγίαϲ τῶν εἰϲ μ̄ῑ οὐ κλίνεται, εἰ μὴ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ· ὁ δὲ λόγοϲ περὶ τῶν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ οἷον ζεύγνυμι, ὄμνυμι· τὰ γὰρ διϲύλλαβα κλίνεται καὶ μετὰ τὸν παρατατικὸν οἷον δῦμι δύϲω ἔδυν.

Choer. 875, 28: ἰϲτέον ὅτι ὥϲπερ ἐν τοῖϲ εἰϲ μ̄ῑ καθόλου ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ ἐπιλιμπάνει δι' ἣν εἰρήκαμεν αἰτίαν, οὕτω καὶ ὁ δεύτεροϲ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸϲ ὁριϲτικὸϲ καθόλου ἐπιλιμπάνει ἐπὶ τῶν εἰϲ μι διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ἡνίκα ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐνδεῖ τοῦ πρώτου ἀορίϲτου, τότε καὶ ὁ δεύτεροϲ μέλλων ἐνδεῖ τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου οἷον ἐμύκηϲα ἔμυκον μυκήϲω μυκῶ, ἐβλάϲτηϲα ἔβλαϲτον βλαϲτήϲω βλαϲτῶ· ἰδοὺ ἐπὶ τούτων ἐπειδὴ ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐνδεῖ τοῦ α' ἀορίϲτου, τούτου χάριν ὁ β' μέλλων ἐνδεῖ τοῦ β' ἀορίϲτου. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, ἐν τοῖϲ εἰϲ μ̄ῑ ἀεὶ ὁ β' ἀόριϲτοϲ ἐνδεῖ τοῦ α' ἀορίϲτου οἷον ἔϲτηϲα ἔϲτην, ἔγνωϲα ἔγνων, ἔδωκα ἔδων. ἀναγκάζεται οὖν ὁ δεύτεροϲ μέλλων ἐνδεῖν τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου· καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖϲ εἰϲ μ̄ῑ ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ οὐχ ὑπερβαίνει τὴν διϲυλλαβίαν οἷον ἔϲτην, ἔγνων, (πρόϲκειται «ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον» διὰ τὸ ἐβίων δευτέρου ἀορίϲτου, ὁ γὰρ ἑάλων ἀπὸ τοῦ ἥλων διϲυλλάβου ἐϲτίν) ὁ δεύτεροϲ μέλλων εὑρεθήϲεται εἰϲ μονοϲυλλαβίαν περιϲπώμενοϲ, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον· οὐδέποτε γὰρ δύναται μέλλων μονοϲύλλαβοϲ εὑρίϲκεϲθαι. καὶ καθόλου δὲ οὐδέποτε μονοϲύλλαβον ῥῆμα ὁριϲτικὸν εἰϲ ω̄ λῆγον εὑρίϲκεται ἐν χρήϲει, χωρὶϲ εἰ μὴ εὑρεθῇ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ, ϲμῶ. πρόϲκειται «ὁριϲτικὸν» διὰ τὸ ἐὰν θῶ, ἐὰν δῶ. πρόϲκειται «εἰϲ ω̄ λῆγον» διὰ τὸ κλεῖϲ καὶ χεῖϲ καὶ ῥεῖϲ· διὰ τοῦτο γὰρ ταῦτα κατὰ τὸ τρίτον

l. 8 cf. Il. Pr. Δ 222 πᾶϲ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐπὶ τῶν εἰϲ μ̄ῑ μακροκατάληκτόϲ ἐϲτιν ἔγνων ἑάλων ἐξέτρων ἔτλην ἔϲτην ἔδην ἔφην· ἔφυν ἄρα καὶ ἔδυν. de ἔκτην cf. Il. Pr. Δ 319. l. 10 cf. Choer. 873, 21 seqq.

πρόϲωπον καὶ δεύτερον ϲυναιρούμενα κατὰ τὸ πρῶτον οὐ ϲυναιρεῖται, ἵνα μὴ εὑρεθῇ εἰϲ ω̅ λήγοντα καὶ μονοϲυλλαβοῦντα ὁριϲτικὰ ὄντα καὶ μὴ ὄντα δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων.

Choer. 876, 28: ἰϲτέον ὅτι πᾶϲ ἐνεϲτὼϲ ὁριϲτικὸϲ εἰϲ μ̅ι̅ λήγων, τροπῇ τῆϲ μ̅ι̅ εἰϲ μ̅α̅ι̅ παθητικὸϲ γίνεται μετὰ τοῦ ϲυϲτέλλειν τὴν παραλήγουϲαν πρὸϲ τὴν παραλήγουϲαν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τῶν ἐνεργητικῶν. καὶ δεῖ γινώϲκειν, ὅτι ἡ μὲν πρώτη ϲυζυγία τῶν εἰϲ μ̅ι̅ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν διὰ τοῦ ε̅ οἷον τίθεμαι, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ α̅ ϲυνεϲταλμένου, ἡ δὲ τρίτη διὰ τοῦ ο̅, ἡ δὲ δ΄ τὸ δίχρονον μόνον ϲυϲτέλλει· εὐλόγωϲ ἡ μὲν πρώτη ϲυζυγία διὰ τοῦ ε̅ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν οἷον τίθημι τίθεμαι, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον τὸ ε̅ ἔχει· ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ α̅, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον ἔχει τὸ α̅· καὶ ἡ τρίτη διὰ τοῦ ο̅, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον τὸ ο̅ ἔχει· ἡ δὲ τετάρτη τὸ δίχρονον μόνον ϲυϲτέλλει, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον διὰ διχρόνου ϲυνεϲταλμένου ἐϲτί. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, τοῦ εἶμι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι τὸ παθητικὸν ὤφειλεν εἶναι ἴμαι διὰ τοῦ ι̅, ἐπειδὴ καὶ τὸ πληθυντικὸν τὸ ἐνεργητικὸν ἴμεν ἐϲτὶ διὰ τοῦ ι̅· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνταῦθα οὐδὲν πλέον ἤμελλε ϲημαίνειν τὸ παθητικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ (καὶ τὸ παθητικὸν γὰρ ὁμοίωϲ τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι ἤμελλε δηλοῦν), τούτου χάριν ἐπιλέλοιπε τὸ παθητικόν, ὡϲ τὴν αὐτὴν τῷ ἐνεργητικῷ μέλλον ἔχειν ϲημαϲίαν· καὶ ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω τὸ παθητικὸν ἕμαι ὤφειλεν εἶναι διὰ τοῦ ε̅, ἐπειδὴ καὶ τὸ πληθυντικὸν τὸ ἐνεργητικὸν ἕμεν ἐϲτὶ διὰ τοῦ ε̅, ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ϲ̅ γίνεται ἐϲμέν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ὑπαρκτικὰ οὐκ ἔχει παθητικά, τὸ γὰρ ὑπάρχω οὐ κλίνεται εἰϲ παθητικὸν καὶ γίνεται ὑπάρχομαι, τούτου χάριν ἐπιλέλοιπε τὸ ἕμαι.

Choer. 877, 29: Ζητεῖται δὲ περὶ τοῦ ἐπίϲταμαι, ὅτι πόθεν γέγονε; καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιοϲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἵϲτημι γίνεται ἵϲταμαι, καὶ προϲερχομένη ἡ ἐπὶ πρόθεϲιϲ ὤφειλε τρέψαι τὸ π̅ εἰϲ φ̅, ἵνα ᾖ ἐφίϲταμαι, καὶ γὰρ τὸ ἵϲταμαι δαϲύνεται οἷον καθίϲταμαι, ὑφίϲταμαι, ἀλλὰ γέγονεν ἐπίϲταμαι, τοῦ π̅ φυλαχθέντοϲ Ἰωνικῶϲ· καὶ γὰρ τὸ ἥλιοϲ δαϲύνεται, καὶ ὅμωϲ ἀπηλιώτηϲ Ἰωνικῶϲ ἐπεκράτηϲε λέγεϲθαι διὰ τοῦ π̅ καὶ οὐκ ἀφηλιώτηϲ διὰ τοῦ φ̅· καὶ πάλιν ὁ Ἥφαιϲτοϲ δαϲύνεται, καὶ ὅμωϲ «ἐπ' Ἡφαίϲτοιο θύρηϲιν» Ἰωνικῶϲ εἶπεν ὁ ποιητήϲ· οὕτωϲ οὖν, ὡϲ εἴρηται, καὶ τὸ ἐπίϲταμαι Ἰωνικῶϲ ἐφύλαξε τὸ π, εἰ οὖν οὕτωϲ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἵϲταμαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰϲῶ ἴϲημι ὃ ϲημαίνει τὸ γινώϲκω γέγονεν ἴϲαμαι καὶ ἐν πλεοναϲμῷ τοῦ τ̅ ἵϲταμαι καὶ ἐκεῖθεν ἐπίϲταμαι, καὶ εὐλόγωϲ ἐφύλαξε τὸ π τῆϲ ἐπὶ προθέϲεωϲ, ἐπειδὴ τὸ ἴϲημι ψιλοῦται. ὁ δὲ Φιλόξενοϲ λέγει, ὅτι ἔϲτιν εἴδω εἴϲω ὃ ϲημαίνει τὸ γινώϲκω, ἀφ' οὗ τὸ ἰϲτόϲ ὃ ϲημαίνει τὸ ἐπιϲτήμων· γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι̅ τὸ ἰϲτόϲ, ἐπειδὴ τὸ εἴδω ἐν ταῖϲ ϲυνθέϲεϲι ταῖϲ ὀνοματικαῖϲ καὶ ταῖϲ παραγωγαῖϲ ταῖϲ ὀνοματικαῖϲ ἀποβάλλει τὸ ε̅ οἷον ἴδμων, ἱϲτορία, νῆϊϲ (ὁ ἄπειροϲ, ὁ τοῦ εἰδέναι ἐϲτερημένοϲ), Πολύϊδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα μάντεωϲ)· τὸ γὰρ εἰδήμων γραφόμενον διὰ τῆϲ ει διφθόγγου οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ τοῦ εἴδω βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ περιϲπωμένου τοῦ εἰδῶ εἰδῆϲ εἰδήμων. ἐκ τοῦ οὖν ἰϲτόϲ ὃ ϲημαίνει τὸ ἐπιϲτήμων γέγονεν ἰϲτῶ ἰϲτήϲω ἰϲτήμων καὶ ἐπιϲτήμων, ἐκ τούτου δὲ τοῦ ἰϲτῶ τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ γινώϲκω γέγονεν ἵϲτημι καὶ ἵϲταμαι καὶ ἐκεῖθεν ἐπίϲταμαι, καὶ εὐλόγωϲ ἐφυλάχθη τὸ π, ἐπειδὴ ψιλοῦται αὕτη ἡ κίνηϲιϲ, ὡϲ ἐκ τοῦ εἴδω γεγενημένη, ὅπερ ψιλοῦται.

Choer. 878, 30: τὰ ἔχοντα τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ̅ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ τροπῇ τοῦ τ̅ τοῦ ἐν τῷ τρίτῳ προϲώπῳ εἰϲ ϲ̅ ποιεῖ τὰ δεύτερα πρόϲωπα οἷον πεποίηται πεποίηϲαι, πεποιηκὼϲ γὰρ ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰϲ ϲ̅ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ, καὶ δύναται δύναϲαι ὅτι δυνάϲ, καὶ ἐπίϲταται ἐπίϲταϲαι, ὅτι ἐπιϲτάϲ· εἰ

---

l. 30 ἐπ' Ἡφ. θύρηϲιν etiam ap. Apollon. d. adv. p. 562 affertur; homericus quidem locus non est.

καὶ μὴ εὕρηται ἐν χρήσει τὸ δυνάς καὶ ἐπιστάς· εἰσὶ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ δύνημι καὶ ἐπίστημι, καὶ δύναμαι καὶ ἐπίσταμαι· τὸ δὲ δύνῃ καὶ ἐπίστῃ κατὰ πάθος λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι, δύνααι ἐπίσταα καὶ Ἰωνικῶς δύνεαι καὶ ἐπίστεαι, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς η δύνῃ καὶ ἐπίστῃ, καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον.

12.

Herod. Il. Pr. Ζ 336: ἤμην τὸ σημαντικὸν τοῦ ὑπάρχειν σπανίως εὑρίσκεται κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὗ τὰ ὑποδείγματα δίδομεν ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς μι. ὁ μέντοι ποιητὴς οὐκ ἐχρήσατο.

Choer. 882, 3: ἰστέον ὅτι τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἤμην «ἦν ἐγώ» λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης (Plut. 28)

ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν·

εὕρηται γὰρ τὸ ἤμην τὸ ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει (v. Hel. 931)

ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἤμην τέκνον.

Choer. 883, 17: πᾶς ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἐπὶ τῶν εἰς μι τρέπων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μαι καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλων παθητικὸς γίνεται οἷον δέδωκα δέδομαι, πέπωκα πέπομαι (ἐξ οὗ τὸ ἐπόθην καὶ κατεπόθην), βέβηκα βέβαμαι (ἐξ οὗ τὸ ἐβάθην καὶ παρεβάθην), ἕστηκα, ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ἀπὸ τοῦ ἵστημι στῶ, καὶ ἕσταμαι ὁ παθητικὸς παρακείμενος. πρόσκειται «ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν», ἐπειδὴ ἕστακά ἐστιν ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τοῦ ἵστημι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἕστηκα μέσου παρακειμένου τοῦ ὄντος ἀπὸ τοῦ ἑστήκω ἐνεστῶτος, ὡς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν εἴρηται. τέθεικα τέθεμαι καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι τέθειμαι διὰ τῆς ει διφθόγγου· οὐ γὰρ δυνάμεθα τὸ τέθειμαι Βοιωτικὸν λέγειν, ὥσπερ τὸ ἐνεργητικὸν τὸ τέθεικα τὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ τὸ μὲν τέθεικα ἐνεργητικὸν τὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀπὸ τοῦ τέθηκα κοινοῦ γέγονε τοῦ διὰ τοῦ η κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον ὥσπερ Λάχης Λάχεις· τὸ δὲ παθητικὸν οὐκ ἔστι τέθημαι διὰ τοῦ η, ἵνα τὸ τέθειμαι τὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου Βοιωτικὸν εἴπωμεν κατὰ κρᾶσιν (leg. τροπὴν) τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον.

Choer. 884, 11: ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ τέθειμαι παρακειμένου, ὁ γὰρ τέθειμαι κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ι, γέγονεν ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος ἐτέθην τροπῇ τῆς μαι εἰς θην καὶ ἀποβολῇ τοῦ κατ' ἀρχὴν συμφώνου· δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τοῦ τέθειμαι παρακειμένου τραπείσης τῆς μαι συλλαβῆς εἰς θην ἐθέθην ὤφειλεν εἶναι ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος· ἀλλὰ διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆς ἐπαλληλίας τοῦ δασέως θ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ πρώτου θ εἰς τ καὶ γέγονεν ἐτέθην ὥσπερ τὸ τέθυμαι ἐθύθην καὶ ἐτύθην. εἰ δέ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ τὸ πρῶτον θ ἐτράπη, καὶ μὴ τὸ τελευταῖον; λέγομεν ὅτι οὐκ ἠδύνατο τὸ τελευταῖον θ τραπῆναι, ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀόριστος ὁ παθητικὸς εἰς θην θέλει λήγειν οἷον ἐτύφθην. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἐγνώσθην καὶ ἠδυνάσθην καὶ ἐδυνήθην, μακρᾷ παραληγόμενα, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ω· εἰ γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν εἰς μι οὕτως ἤμελλον εἶναι· γνῶμι γνώσω ἔγνωκα ἔγνομαι ἐγνόθην διὰ τοῦ ο ὥσπερ δίδωμι δώσω δέδωκα δέδομαι ἐδόθην, πῶμι πώσω πέπωκα πέπομαι ἐπόθην, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ δύνημι δυνήσω δεδύνηκα εἶχεν εἶναι δεδύναμαι ἐδυνάθην ὥσπερ βίβημι βήσω βέβηκα βέβαμαι καὶ ἐβάθην, ἐξ οὗ τὸ παρεβάθην· ἀλλ', ὡς εἴρηται, ἀπὸ τῶν εἰς ω ἐστίν· καὶ τὸ μὲν ἐγνώσθην γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι γνώω τῆς ἕκτης συζυγίας, ἐξ οὗ τὸ ὑποτακτικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 302)

ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·

---

l. 3 codd. habent Ἰωνικῶς, καί. l. 10 cf. Il. Pr. Ο 10, Ω 84.

καὶ τούτου ὁ μέλλων γνώϲω· εἶτα ὁ παρακείμενοϲ ὁ ἐνεργητικὸϲ ἔγνωκα, ὁ παθητικὸϲ ἔγνωϲμαι, καὶ λοιπὸν ὁ παθητικὸϲ πρῶτοϲ ἀόριϲτοϲ ἐγνώϲθην. τὸ δὲ ἠδυνάϲθην γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ὡϲ ἀπὸ τοῦ δυνάζω δυνάϲω δεδύνακα δεδύναϲμαι ἐδυνάϲθην, ὥϲπερ φράζω φράϲω πέφρακα πέφραϲμαι ἐφράϲθην καὶ κατὰ ἔκταϲιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰϲ τὸ η ἠδυνάϲθην ὥϲπερ ἔμελλον ἤμελλον· πάλιν ὡϲ ἀπὸ τοῦ δυνῶ δυνᾷϲ περιϲπωμένου τῆϲ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ γίνεται δυνήϲω δεδύνηκα δεδύνημαι ἐδυνήθην, καὶ κατὰ ἔκταϲιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰϲ τὸ η ἠδυνήθην.

Choer. 885, 15: ἀόριϲτοϲ δεύτεροϲ ἐν τοῖϲ παθητικοῖϲ τῶν εἰϲ μι οὐκ ἔϲτιν, ἐπειδὴ προελήφθη ὁ χρόνοϲ ἐν τοῖϲ ἐνεργητικοῖϲ· καὶ γὰρ ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ὁ παθητικὸϲ μακροκαταληκτεῖν θέλει. ἐπειδὴ οὖν ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐνεργητικὸϲ μακροκαταληκτεῖ ἐν τοῖϲ εἰϲ μι οἷον ἔϲτην, ἔγνων, ἔδων, τούτου χάριν ὡϲ προληφθέντοϲ τοῦ χρόνου, ἤγουν τῆϲ μακροκαταληξίαϲ, ἐν τοῖϲ ἐνεργητικοῖϲ, ἐπιλέλοιπε τὸ παθητικόν.

13.

Mon. 24, 26 δοῦναι· οὐδὲν εἰϲ ναι λῆγον ἀπαρέμφατον τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' εἰ παραλήγεται διφθόγγῳ, τῇ ει παραλήγεται, εἶναι, εἴτε δαϲυνόμενον ἀορίϲτου χρόνου. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ δοῦναι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐϲτι τὸ λέγειν δῶναι ὡϲ γνῶναι βιῶναι, δῆλον μὲν ἐκ τῆϲ χρήϲεωϲ τῆϲ Ὁμηρικῆϲ «κέλεαι δέ με τῆνδ' ἀποδοῦναι» (Α 134), δῆλον δὲ ἔϲται ἐκ τοῦ κατ' ἀναλογίαν κινήματοϲ ἐν ἑτέροιϲ.

Choer. 888, 33: τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ εἰϲ ναι ποιεῖ τὸ ἀπαρέμφατον ἐπὶ τῶν εἰϲ μι καὶ ϲυϲτολὴ παρακολουθεῖ δηλονότι τῆϲ παραληγούϲηϲ κατὰ τὰ ἀπαρέμφατα ἐν τῷ ἐνεϲτῶτι καὶ παρατατικῷ οἷον ἐτίθην τιθείϲ τιθέναι καὶ ἵϲτην ἱϲτάϲ ἱϲτάναι, ἐδίδου διδούϲ διδόναι, ἐζεύγνυ ζευγνύϲ ζευγνύναι. πρόϲκειται «ἐν τῷ ἐνεϲτῶτι καὶ παρατατικῷ» διὰ τὸν δεύτερον ἀόριϲτον, τὰ γὰρ ἀπαρέμφατα τῶν εἰϲ μι τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου τοῦ ἐνεργητικοῦ οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν· ἔϲτη ϲτάϲ ϲτῆναι, ἔγνων γνούϲ γνῶναι, ἥλω ἁλούϲ ἁλῶναι, βιούϲ βιῶναι· ϲεϲημείωται τὸ δοῦναι, θεῖναι, εἶναι (ὃ ϲημαίνει τὸ ἀπολῦϲαι, ἐξ οὗ τὸ ἀφεῖναι), ὅτι ἀπαρέμφατα ὄντα δευτέρου ἀορίϲτου ἐνεργητικοῦ οὐκ ἐφύλαξε τὸ φωνῆεν τοῦ ἀορίϲτου, ἀλλὰ διὰ διφθόγγου ἐγένετο, ἔδων γὰρ διὰ τοῦ ω καὶ δοῦναι διὰ τῆϲ ου διφθόγγου, καὶ πάλιν ἔθην καὶ ἦν (ϲημαίνει δὲ τὸ ἀπέλυϲα), θεῖναι, εἶναι διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. διὰ τοῦτο δὲ τὰ ἀπαρέμφατα τῶν εἰϲ μι κατὰ μὲν τὸν ἐνεϲτῶτα καὶ παρατατικὸν ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν, κατὰ δὲ τὸν β' ἀόριϲτον τὸν ἐνεργητικὸν οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν, ἐπειδὴ καὶ ἐν τοῖϲ ὁριϲτικοῖϲ ὁ μὲν ἐνεϲτὼϲ καὶ ὁ παρατατικὸϲ τῶν εἰϲ μι ϲυϲτέλλουϲι τὴν παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον τίθημι τίθεμεν, δίδωμι δίδομεν· ὁ δὲ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ὁ ἐνεργητικὸϲ οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον ἔϲτην ἔϲτημεν, ἔγνων ἔγνωμεν, ϲεϲημειωμένου τοῦ ἔδομεν καὶ ἔθεμεν καὶ ἕμεν (ὃ ϲημαίνει τὸ ἀπελύϲαμεν). θέλει δὲ τὰ εἰϲ ναι ἀπαρέμφατα τὴν παραλήγουϲαν φυλάττειν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ οἷον ἐτύφθημεν τυφθῆναι· οὕτωϲ οὖν καὶ ἐτίθεμεν τιθέναι καὶ ἵϲταμεν ἱϲτάναι καὶ ἐδίδομεν διδόναι καὶ ἐζεύγνυμεν ζευγνύναι διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ υ καὶ ἔϲτημεν ϲτῆναι καὶ ἔβημεν βῆναι καὶ ἔγνωμεν γνῶναι καὶ ἥλωμεν ἁλῶναι καὶ ἐβίωμεν βιῶναι· περὶ γὰρ τοῦ ἔδομεν δοῦναι καὶ ἔθεμεν θεῖναι καὶ ἕμεν εἶναι, ὅτι οὐκ ἐφύλαξε τὴν παραλήγουϲαν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ, ἀλλὰ διὰ διφθόγγου ἐγένετο καὶ ὑπὲρ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερϲυντελικοῦ, τετύφαμεν γὰρ διὰ τοῦ α τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ὁριϲτικοῦ καὶ τετυφέναι διὰ τοῦ ε, ἐν τοῖϲ εἰϲ ω μεμαθήκαμεν.

---

l. 48 cf. περὶ ῥημάτων in sectione περὶ ἀπαρεμφάτων.

Choer. 890, 8: ἰςτέον δὲ ὅτι τὸ εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχειν ὤφειλεν εἶναι ἔναι διὰ τοῦ ε καὶ οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον πρόςωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριςτικοῦ, φημὶ δὲ τοῦ εἰμί, ἐμέν ἐςτίν, ὅπερ κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ς γίνεται ἐςμέν. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι εὕρηται καὶ εἰμέν διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ι «ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι» (Η 231). οὐκ ἄτοπον οὖν ἐκ τοῦ εἰμὲν τοῦ διὰ τῆς ει διφθόγγου γενέςθαι τὸ εἶναι ἐπὶ τοῦ ὑπάρχειν διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὸ δὲ εἶναι ἀπαρέμφατον τὸ ἐπὶ τοῦ πορευθῆναι, ἐξ οὗ τὸ ἀπεῖναι, καὶ αὐτὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔχει τὴν παραλήγουςαν, ὀφεῖλον διὰ τοῦ ι εἶναι πρὸς τὸ ἴμεν πρῶτον πρόςωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριςτικοῦ.

Choer. 893, 9: ἰςτέον ὅτι τὰ προςτακτικὰ τῶν εἰς μι τοῦ ἐνεςτῶτος καὶ παρατατικοῦ διχῶς κανονίζεται· κανονίζεται γὰρ ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῷ κοινῷ λόγῳ, τουτέςτιν ὥςπερ τὰ εἰς ω τοῦ τρίτου προςώπου τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκταςιν ἀποβάλλοντα οἷον ἐτίθει τίθει ςύ, ἵςτη ἵςτη ςύ, ἐμπίπλη πίπλη ςύ, γίνεται δὲ καὶ τῷ λόγῳ τῆς μετοχῆς εἰς θι· καθόλου γὰρ πᾶςα μετοχὴ εἰς ς λήγουςα μετ' ὀξείας τάςεως εἰς θι ποιεῖ τὸ προςτακτικὸν οἷον ἐτύφθη τυφθείς τυφθέντος τύφθηθι καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δαςέων κατὰ μετάθεςιν τοῦ θ εἰς τὸ τ τύφθητι· τὰ δὲ εἰς μι κατὰ τὸν ἐνεςτῶτα καὶ παρατατικὸν καὶ ςυςτέλλει τὴν παραλήγουςαν ἐν τοῖς προςτακτικοῖς πρὸς τὴν παραλήγουςαν τοῦ πρώτου προςώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριςτικοῦ οἷον ἱςτάς ἱςτάντος ἵςταμεν ἵςταθι, διδούς διδόντος δίδομεν δίδοθι· τὸ γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ (γ 380)

δίδωθι δέ μοι κλέος ἐςθλόν

ποιητικῶς ἐξέτεινε τὸ ο εἰς τὸ ω. πρόςκειται «κατὰ τὸν ἐνεςτῶτα καὶ παρατατικόν» διὰ τὸν δεύτερον ἀόριςτον· τὰ γὰρ προςτακτικὰ τῶν εἰς μι τοῦ δευτέρου ἀορίςτου οὐ ςυςτέλλει τὴν παραλήγουςαν τῶν πληθυντικῶν οἷον ςτάς ςτάντος ἔςτημεν ςτῆθι, βάς βάντος ἔβημεν βῆθι, γνούς γνόντος ἔγνωμεν γνῶθι. ςεςημείωται δὲ δός, θές, ἕς (ὃ ςημαίνει τὸ πέμψον καὶ ἀπόλυςον, ἐξ οὗ τὸ ἄφες καὶ πρόες), ὅτι ταῦτα ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάςεως οἷον δούς δόντος, θείς θέντος, εἵς ἕντος, ἐξ οὗ τὸ ἀφείς ἀφέντος, οὐκ ἔχει εἰς θι τὸ προςτακτικόν, δός γὰρ καὶ θές καὶ ἕς τὰ προςτακτικὰ [τούτων]· τὸ δὲ ἕς ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 127)

ἀλλὰ ςὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες.

---

l. 7 de infinitivo εἶναι i. q. ἰέναι, quem veteres sumpserunt, cf. Hauptium in Herme I p. 251. l. 10 de imperativo ἵςτη cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 447, 56, de ectasi vocalis in δίδωθι Schol. HMQR ad Od. γ 380: ἵληθι, ἀπὸ τοῦ ἵλημι. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐκτέταται ἡ παραλήγουςα ὡς ἐν τῷ «δίδωθι δέ μοι κλέος ἐςθλόν». ὑγιῶς οὖν Καλλίμαχος ἔκλινεν «ἵλαθί μοι, φαλαρῖτι πυλαιμάχε». E. M. 749, 50 ἐκ τοῦ θνῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλαςιαςμὸν τεθνῶ, ἐξ οὗ τέθνημι ςυζυγίας δευτέρας τῶν εἰς μι, ἡ μετοχὴ τεθνάς τεθνάντος καὶ τὸ εὐκτικὸν τεθναίην τεθναίης. τὸ προςτακτικὸν ἐνεςτῶτος τέθναθι. ὅτι δὲ ἐνεςτώς ἐςτι τὸ τέθναθι, δείκνυται ἐκ τοῦ εἶναι βραχὺ τὸ α· εἰ γὰρ ἦν δεύτερος ἀόριςτος, ὤφειλεν εἶναι μακρόν. — De imperativo ἴθι cf. Schol. BAL ad Il. Β 8 βάςκ' ἴθι: ὁ Ἡρωδιανὸς μέν φηςι τὸ ἴθι ἐνεςτῶτος νῦν, Ἐπαφρόδιτος δὲ ἀορίςτου. — De ἔςθι cf. Ep. Cr. I 207, 15, ubi Hecataeus pro teste huius formae citatur. Verisimile est hoc loco Herodianum etiam alteram imperativi ἴθι formam, εἶ, protulisse eo fere modo, quo in E. M. 347, 57 ἔξει ἀντὶ τοῦ ἔξιθι. ἐκ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι παραγωγὸν εἶμι. ὁ παρατατικὸς εἶν, τὸ δεύτερον εἶς, τὸ τρίτον εἶ. καὶ ὥςπερ ἀπὸ τῶν εἰς ω γίνεται προςτακτικὸν ἐκ τοῦ τρίτου προςώπου τοῦ παρατατικοῦ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰς μι ςχήματος Αἰολικὸν καὶ Ἀττικὸν οἷον ἵςτη ἀντὶ τοῦ ἵςταθι καὶ ἐμπίπλη ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαθι. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τρίτου προςώπου τοῦ παρατατικοῦ γίνεται εἶ, ἐν ςυνθέςει δεύτερον προςτακτικοῦ «ἔξει τὸν ἀςκάντην λαβών» (Aristoph. Nubb. 633) ἢ ἐκ τοῦ ἔξειμι ςυνθέτου ςχήματος τῷ εἰρημένῳ τρόπῳ.
l. 15 διὰ τοῦ ντ κλινομένη verba omisi ut ab Herodiano aliena, qui etiam perfecto, propter quod a Choerobosco haec verba adduntur, exitum θι attribuit.

διὰ τί δὲ οὐκ ἔχει ταῦτα εἰς θι τὸ προστακτικόν; ἔστιν εἰπεῖν οὕτως· τὰ εἰς θι προστακτικὰ ἀορίστου ὄντα φύσει μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι, στῆθι, γνῶθι, τύπηθι. πρόσκειται «ἀορίστου ὄντα» διὰ τὸ δίδοθι καὶ ζεύγνυθι· ταῦτα γὰρ βραχείᾳ παραλήγεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀορίστου ἀλλ' ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ εἰ ἐγένετο εἰς θι τὰ προστακτικὰ τούτων, φύσει μακρᾷ ὤφειλε παραλήγεσθαι ἀορίστου χρόνου ὄντα· ἀλλὰ μὴν φύσει μακρᾷ οὐκ ἠδύναντο παραλήγεσθαι, ἐπειδὴ ἕτερός ἐστι κανὼν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς θι προστακτικὰ παραλήγουσαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ οἷον ἐτύπημεν τύπηθι, ἔστημεν στῆθι, ἵσταμεν ἵσταθι, ἐδίδομεν δίδοθι, ζεύγνυμι ζεύγνυθι· εἰ οὖν τὰ ὁριστικὰ τούτων κατὰ τὸ α' πρόσωπον βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν οἷον ἔδομεν ἔθεμεν ἕμεν, δηλονότι οὐ δύναται τὰ προστακτικὰ τούτων εἰς θι ὄντα φύσει μακρᾷ παραλήγεσθαι. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς φύσει μακρᾷ ἀπαιτοῦντος παραλήγεσθαι τὰ εἰς θι προστακτικά, τοῦ δὲ ἑτέρου βραχείᾳ, ἐπιλέλοιπε τὰ εἰς θι προστακτικὰ τούτων καὶ οὐκ ἐγένοντο εἰς θι τὰ προστακτικὰ αὐτῶν. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἴθι (ὃ σημαίνει τὸ πορεύου οἷον

ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι (Α 32)

ἀπὸ τοῦ εἶμι τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι γέγονεν· ἔστι γὰρ ἴμεν τὸ πληθυντικὸν διὰ τοῦ ῑ, καὶ λοιπὸν ἐκεῖθεν τὸ προστακτικὸν τροπῇ τῆς μεν εἰς θι γίνεται ἴθι, ὥσπερ ἵσταμεν ἵσταθι, δίδομεν δίδοθι. τὸ δὲ ἴσθι τὸ σημαῖνον τὸ ὕπαρχε γέγονεν οὕτως· ἔστιν εἰμί τὸ σημαῖνον τὸ ὑπάρχω, τούτου τὸ πληθυντικὸν ἐμέν, ὅπερ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ̄ γίνεται ἐσμέν· ἀπὸ τοῦ ἐμὲν ἀναλόγως γέγονε προστακτικὸν ἔθι καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ ἐτράπη τὸ ε̄ εἰς τὸ ῑ καὶ γέγονεν ἴσθι, ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἔχω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ καὶ τρέπεται τὸ ε̄ εἰς τὸ ῑ καὶ γίνεται ἴσχω· πολλάκις γὰρ πλεονάζοντος συμφώνου τρέπεται τὸ ε̄ εἰς ῑ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ μένω μίμνω, τέκω τίκτω· τοῦτο δὲ τὸ ἴσθι τὸ σημαῖνον τὸ ὕπαρχε κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ὀφειλόμενον ε̄ ἀναδέχεται καὶ γίνεται ἔστω. τὸ δὲ ἴσθι τὸ σημαῖνον τὸ γίνωσκε γέγονεν οὕτως· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἵστημι γέγονεν ἵσταμαι καὶ ἵσταθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσημι τοῦ σημαίνοντος τὸ γινώσκω, ὅπερ Δωρικῶς γίνεται ἴσαμι, ὡς δηλοῖ ὁ Θεόκριτος λέγων (5, 119)

καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι,

καὶ γίνεται τὸ πληθυντικὸν ἴσαμεν καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ᾱ ἴσμεν· ἐκ δὲ τούτου γίνεται τὸ προστακτικὸν ἴσαθι καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ᾱ ἴσθι καὶ λοιπὸν τροπῇ τοῦ θι εἰς τὸ τω ἴστω.

14.

Theodos. in Bekk. Anecd. 1059, 2 ἐὰν τεθῶμαι: Ἀπολλώνιος δὲ ἐὰν τεθείκωμαί φησιν αὐτὸ ἀμαρτύρως, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

Choer. 900, 32: ἐλέγχει δὲ αὐτὸν (sc. Apollonium) ὁ Ἡρωδιανός, λέγων, ὅτι οὐ καλῶς δοξάζει· οὐδὲ γάρ, φησίν, εὕρηται παντελῶς ἐν χρήσει τὸ ἐὰν τεθείκωμαι καὶ ἐὰν δεδώκωμαι, ἀλλ' ἐὰν τεθῶμαι καὶ ἐὰν δεδῶμαι· ἄλλως τε εἰ ὑπῆρχεν ἀληθὴς ὁ λόγος τοῦ Ἀπολλωνίου, καὶ ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεργητικῶν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ ἐγίνετο τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν προσθέσει τῆς μαι, ὤφειλεν ἐὰν τετύφωμαι εἶναι καὶ μὴ ἀναπληροῦσθαι διὰ μετοχῆς, διὰ τὸ τὸν τέτυμμαι παθητικὸν παρακείμενον ἔχειν πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον·

---

l. 1 inserui verba διὰ τί δὲ οὐκ ἔχει — l. 15 καὶ οὐκ ἐγένοντο εἰς θι τὰ προστακτικὰ αὐτῶν ex p. 874, 22—875, 8.

καὶ πάλιν ἐὰν μεμνήκωμαι ὤφειλεν εἶναι καὶ οὐχὶ ἐὰν μεμνῶμαι ἀπὸ τοῦ μέμνημαι.

Choer. 901, 28: ἰςτέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς εἰς μι κατὰ τὸν ἐνεςτῶτα καὶ παρατατικὸν καὶ τὸν δεύτερον ἀόριςτον τὸν ἐνεργητικὸν ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ςυζυγίας διὰ τῆς ει διφθόγγου ἐκφέρεται ἡ μετοχὴ οἷον ἐτίθην τιθείς, ἵην τὸ ἔπεμπον ἱείς καὶ ἀφιείς, ἧν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου εἵς καὶ ἀφείς. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας ςυζυγίας εἰς ας ἐςτὶν ἡ μετοχὴ διὰ ἐκτεταμένου τοῦ α οἷον ἵςτην ἱςτάς, ἔςτην ςτάς, ἔπτην πτάς. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης ςυζυγίας εἰς ους ἐςτὶν ἡ μετοχὴ οἷον ἐδίδων διδούς, ἥλων ἁλούς. ἐπὶ δὲ τῆς δ΄ ςυζυγίας εἰς υς ἐςτὶν ἡ μετοχὴ διὰ ἐκτεταμένου τοῦ υ, ἔδυν δύς καὶ ὑποδύς. εὐλόγως δὲ ἐπὶ τῆς πρώτης ςυζυγίας τῶν εἰς μι διὰ διφθόγγου ἐςτὶν ἡ μετοχή, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ε ἔχει οἷον τιθέω· τὸ δὲ ε διὰ τῆς προςθήκης τοῦ ι πέφυκε μεγεθύνεςθαι οἷον τυφθέντος τυφθεῖςα, οὐκ ἠδύνατο γὰρ τὸ η τοῦ ἰδίου ὁριςτικοῦ, φημὶ δὴ τοῦ τίθημι, καὶ γενέςθαι εἰς ης διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ θέλουςιν ἔχειν αἱ μετοχαὶ κατάληξιν ἁρμόζουςαν τριγενείᾳ καὶ κλίςιν τὴν διὰ τοῦ ντ· εἰς ης δὲ οὐκ ἔχομεν ὀνόματα, φημὶ δὲ διὰ τοῦ η κλινόμενα διὰ τοῦ ντ καὶ ποιοῦντα τριγένειαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ διὰ τοῦ τος κλινόμενα οὐκ ἔχει τριγένειαν οἷον λέβης λέβητος· τὰ γὰρ εἰς ης διὰ τοῦ εος κλινόμενα ἔχει μὲν τριγένειαν οἷον ὁ εὐςεβής ἡ εὐςεβής τὸ εὐςεβές· οὐκ ἔχει δὲ κλίςιν ἁρμόζουςαν μετοχαῖς, φημὶ δὴ τὴν διὰ τοῦ ντ· τὰ γὰρ εἰς ης οὐδέποτε κλίνεται διὰ τοῦ ντ· τὸ γὰρ φθογγῆς φθογγῆντος καὶ τιμῆς τιμῆντος πεπονθότα ἐςτίν. ἡ δὲ δευτέρα ςυζυγία εἰκότως διὰ τοῦ α ἔχει τὴν μετοχὴν οἷον ἵςτημι ἱςτάς, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ α ἔχει· ἔχομεν δὲ καὶ εἰς ας ὀνόματα κλινόμενα διὰ τοῦ ντ καὶ ποιοῦντα τριγένειαν οἷον ἅπας ἅπαντος ἅπαςα ἅπαν. περὶ δὲ τῆς μετοχῆς τῆς τρίτης ςυζυγίας τῶν εἰς μι λέγομεν, ὅτι διὰ τοῦτο οὐκ ἐφύλαξε τὸ ω τοῦ δίδωμι, ἐπειδὴ οὐκ ἔχομεν εἰς ως ὀνόματα κλινόμενα διὰ τοῦ τος καὶ ποιοῦντα τριγένειαν οἷον ἱδρώς ἱδρῶτος· μὴ δυναμένη οὖν ἡ μετοχὴ τῆς τρίτης ςυζυγίας τῶν εἰς μι γενέςθαι εἰς ως, ἐφύλαξε τὸ ο τὸ ὑπάρχον ἐν τῇ ἐντελείᾳ τοῦ πρωτοτύπου, φημὶ δὴ τοῦ διδόω, καὶ προςέλαβε τὸ υ καὶ ἐγένετο διὰ τῆς ου διφθόγγου διδούς. τὸ γὰρ ο διὰ τῆς προςθήκης τοῦ υ πέφυκε μεγεθύνεςθαι οἷον τύπτοντος τύπτουςα. ἡ δὲ μετοχὴ τῆς δ΄ ςυζυγίας τῶν εἰς μι εἰκότως ἔχει τὸ υ ἐκτεταμένον, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον ἔχει αὐτό. ἄξιον δὲ ἐςτι ζητῆςαι, εἰ ἄρα τὰ εἰς ους καὶ τὰ εἰς υς ὀνόματα οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, πλὴν τοῦ ὀδούς ὀδόντος, οἷον βοῦς βοός, ἡδύς ἡδέος (τὸ γὰρ πλακοῦς πλακοῦντος καὶ Cιμοῦς Cιμοῦντος πεπονθότα ἐςτίν· ἀπὸ γὰρ τοῦ πλακόεις καὶ Cιμόεις γέγονε)· πῶς αἱ εἰς ους καὶ εἰς υς μετοχαὶ ἐκλίθηςαν διὰ τοῦ ντ οἷον διδούς διδόντος, πηγνύς πηγνύντος; ἔςτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι κατὰ ςυνεκδρομὴν ἐγένοντο τῶν ἄλλων μετοχῶν· ἐπειδὴ πᾶςα μετοχὴ περιττοςυλλάβως κλινομένη διὰ τοῦ ντ κλίνεται, χωρὶς τῶν εἰς ως μετοχῶν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερςυντελικοῦ· αὗται γὰρ διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται.

---

l. 1 μεμνῶμαι scripsi pro μέμνωμαι collato Arcadio 170, 23. cf. Macrob. XVII 5, Uhlig. Mus. Rhen. XIX p. 46.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

1.

Il. Pros. Ε 219: περὶ τῆς τάσεως τοῦ μονοσυλλάβου (sc. νώ), διὰ τί οὐ περιεσπάσθη, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται.

2.

Il. Pros. Ι 392 ὅστις οἵ: εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, ὅστις αὐτῷ, ὅμως δὲ ὠρθοτονήθη. περισπασθήσεται οὖν. δείκνυται ἐν τοῖς περὶ ἀντωνυμιῶν ὡς ὅτι ἡ ἐμοί ἐπὶ δοτικῆς καὶ ἔτι ἡ σοί ὀξύνονται. ἡ δὲ οἷ περιεσπάσθη ἀνακολούθως.

3.

Priscian. I 61, 18 (Hertz) sed incongruum videtur, quum illi antiquorum non recusaverint Graecorum etiam errores imitari, nos Apollonii et Herodiani vestigia linquere et non inter nomina haec (sc. talis tot tantus similia) potius ponere.

*4.

E. M. 496, 18 κατ' ἐμαυτόν: ἰστέον ὅτι ἡ εὐθεῖα ἐμαυτός καὶ ἐγαυτός οὐ δύναται εἶναι· ὅτι πᾶσα σύνθετος ἀντωνυμία θέλει εἶναι καὶ ὁμοιόπτωτος καὶ ὁμοιοπρόσωπος καὶ ἰσάριθμος οἷον τὸ ἐμαυτοῦ καὶ ἰσαριθμόν ἐστι καὶ ὁμοιόπτωτον καὶ ὁμοιοπρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ. ἀμφότερα γὰρ τό τ' ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ ἑνικά ἐστι καὶ τρίτου προσώπου καὶ πτώσεως γενικῆς. ἐὰν οὖν γένηται ἡ εὐθεῖα τούτων ἐμαυτός, ἔμελλεν εἶναι ἀνομοιόπτωτος, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον ἐπὶ συνθέτου ἀντωνυμίας. τὸ γὰρ αὐτός ἐστιν εὐθεῖα, τὸ δὲ ἐμέ αἰτιατικὴ καὶ οὐκ ἔστιν εὐθεῖα· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐμός οὐκ ἠδύνατο γενέσθαι, ἐπειδὴ οὐδέποτε κτητικὴ ἀντωνυμία ποιεῖ σύνθετον ἀντωνυμίαν. ἀπὸ γὰρ τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν γίνονται αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι οἷον ἐμοῦ αὐτοῦ ἐμαυτοῦ, ἐμοὶ αὐτῷ ἐμαυτῷ, ἐμὲ αὐτόν ἐμαυτόν. ἐγαυτός οὐ δύναται εἶναι, ἐπειδὴ αἱ σύνθεται ἀντωνυμίαι πρότερον ἐν τῇ ἁπλότητι τὰς δύο συνθέσεις ἐπιδέχονται, τήν τε αὐτοπαθῆ καὶ τὴν ἀλλοπαθῆ καὶ οὕτω συντίθενται οἷον ἐμοῦ ἤκουσας καὶ ἐμοῦ ἤκουσα. διὰ τοῦτο γὰρ ἐπενοήθησαν αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι, ἵνα διάκρισιν ποιήσωσι τῆς ἀλλοπαθοῦς καὶ σχῶσι τὸ αὐτοπαθὲς μόνον, αἱ δὲ ἁπλαῖ τὸ ἀλλοπαθές. τὸ οὖν ἐγὼ αὐτός, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἁπλότητι οὐκ ἐπιδέχεται τὰς δύο συντάξεις τήν τε ἀλλοπαθῆ καὶ τὴν αὐτοπαθῆ, εἰκότως οὐ δύναται ποιῆσαι σύνθετον ἀντωνυ-

l. 3 cf. Prosod. Cathol. p. 475, et περὶ παθῶν. l. 11 cf. II p. 492, 14; 501, 13.

μίαν. ὅτι γὰρ ἡ ἐγὼ αὐτός τὴν ἀλλοπαθῆ μόνον ἔχει καὶ οὐχὶ τὴν αὐτοπαθῆ, δῆλον ἐντεῦθεν· λεγόντων ἡμῶν ἐγὼ αὐτὸς ἤκουςα, λέγοντος τίνος; ἆρα Cωκράτους; οὐκ, ἀλλὰ Ἀλκιβιάδου· ὥςτε οὖν ἀλλοπαθής ἐςτιν, αὐτοπαθὴς δὲ οὐ δύναται εἶναι ἡ ἐγὼ αὐτός, ἐπειδὴ οὐδέποτε εὐθεῖα εἰς εὐθεῖαν δρᾷ ἤγουν ἐνεργεῖ. οὐδεὶς γὰρ λέγει Cωκράτης Πλάτων ἤκουςεν, ἀλλὰ Cωκράτης Πλάτωνος ἤκουςεν. ἐπειδὴ οὖν ἐγὼ αὐτὸς εὐθεῖαί εἰςι δύο, ἡ ἐγώ καὶ αὐτός, τούτου χάριν οὐ δύναται εἶναι αὐτοπαθής. τοιαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν καὶ περὶ τοῦ μὴ δύναςθαι ςτῆναι τὸ ἐγὼ αὐτός καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικά. Ζήτει.

*5.

Cram. An. Ox. I 399, 31 τευ: «ὥςτε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ» (γ 348). τὸ τευ ὄνομα νῦν ἀόριςτον· τὸ δὲ «τεῦ δμώς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον» (ω 257) πυςματικόν ἐςτι. τὸ μὲν οὖν πρῶτόν ἐςτι τοῦ, ὅπερ ςύνηθες Ἀττικοῖς, ὃ κατὰ διάλυςιν τέο «τέο μέχρις ὀδυρόμενος;» (Ω 128)· ςυναλειφόμενον δὲ γίνεται τεῦ ὡς ἐμοῦ ἐμεῦ, ςοῦ ςεῦ ἐκ τοῦ ἐμέο καὶ ςέο. τὸ τέο τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος «τεοῦ χολούμενος» εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ τίνος. ἡ δοτικὴ τέῳ καὶ τὸ ἀόριςτον αὐτοῦ ὅτεῳ καὶ ἐπὶ γενικῆς «ὅττεό ςε χρή» (α 124). τοῦτο τὸ ὄνομα αἰτιατικὴν καὶ ὀρθὴν οὐκ ἔχει. ὡςαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν «ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνω» (κ 39) καὶ «ὀτέοιςιν» (Ο 491).

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ.

1.

II. Pros. Ε 100: ἀντικρύ: ὀξύνεται καὶ ἐκτείνεται· ὅταν δὲ ἔχῃ τὸ ῡ, ςυςτέλλεται καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρήματος ἐροῦμεν.

2.

Mon. 26, 10: ὀψέ: ἤδη μέντοι οἱ Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ῑ ἀποφαίνονται — ἴςως ἀναλογώτερον, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

3.

Mon. 27, 3 χαμαί: τὸ δὲ πάλαι βαρύνεται. λέγεται τὸ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

l. 9 subscriptio Ζήτει orta esse videtur ex male intellecto compendio nominis Ζηνόδοτος, quem saepissimo Herodianum exscripsisso scimus. Gaisfordius confort MS. Paris. 2638 in Bekk. Anecd. p. 1446: ἰςτέον ὅτι ἡ εὐθεῖα τούτων ἢ ἐμαυτὸς εἶχεν εἶναι ἢ ἐγαυτός. ἀλλ' ἔςτιν ἀςύςτατον· οὔτε γὰρ ἐμαυτὸς δύναται εἶνα ιοὔτε ἐγαυτός. καὶ ἐμαυτὸς μὲν ὅτι πᾶςα ς. κτλ.; cf. Apoll. de pron. p. 94 ot 114 soqq., Priscian. I p. 554 Kr. ἐμαυτοῦ ςαυτοῦ doficiunt nominativo, An. Ox. III 271, 19. l. 14 cod. Ἀττικῆς, om. Lehrsius ad Herod. p. 63. l. 17 cod. τέ χολούμενος, τεοῦ suspicatus ost Lehrsius ex E. M. 755, 35 τεῦ ὄνομα ἀόριςτον γενικῆς ἀντὶ τοῦ τίνος. λέγεται καὶ τεοῦ. Nunc ipse integer vorsus legitur E. M. 752, 15 in cod. Voss. l. 19 καὶ ante ὀρθὴν inseruit Ls. Herodianum τέο non a τίς τίνος derivasse patet ox Mon. 19, 21, sed τοῦ τέο pro vocabulo a τίς diverso habuit et quidem nominativo destituto, quare in hoc adnotamento iure Lehrsius sibi visus est Herodianeae doctrinae vestigia habere.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

1.

Il. Pros. I 502 παραβλῶπες: προπεριcπαcτέον ὁμοίως τῷ τυφλῶπες· ἀπὸ γὰρ ὀξυνομένης εὐθείας ἐγένετο τῆς παραβλώψ. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ βαρυνόμενα εὑρέθη καὶ ὀξυνόμενα, ὥcπερ τὸ ἑλικῶπες καὶ κύκλωπες, περὶ ὧν ἐντελέcτερον λέγεται ἐν τοῖς περὶ σχημάτων.

2.

Schol. BL ad Il. Γ 391 δῖνος: ὁ τόρνος, ὃ καὶ διὰ τοῦ ῑ φηcὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

3.

E. M. 137, 32: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ σχημάτων λέγει, ὅτι γίνονταί τινες cυνθέcεις καὶ ἀπὸ μονοcυλλάβου ῥήματος οἷον ἀπὸ τοῦ βῶ κάραβος καὶ ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω Αἴγιcθος· καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ οὖν τοῦ cημαίνοντος τὸ φαίνω ἄργυφος καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ε̄ ἀργύφεος «αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο» (κ 543), «τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο cπέος» (C 50), «ἀργυφέῃ ἐcθῆτι» Ἡcίοδος (Theog. 574).

*4.

Ep. Cr. I 59: τινὲς οὐχ ὡς τὸ πρόθυμος καὶ εὔθυμος ἀπὸ τοῦ θυμός, οὕτως ἀπόθυμος, ἀφ' οὗ ἀποθύμιος, ἀλλ' ὥcπερ πολλαχοῦ οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις διεζευγμένας μίαν παραγωγὴν πεποίηνται οἷον Νέα πόλις Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης, πρὸ ἔργου προὐργιαίτερον, Λεὼ κόραι Λεωκόριον, Διὸς πόλις Διοςπολίτης, παρὰ ποταμὸν Παραποτάμιος, ἐπὶ Ταινάρῳ Ἐπιταινάριος, ἐπὶ γῆς ἐπίγειος, ἐπ' οὐρανοῦ ἐπουράνιος· οὕτως «ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοί» (Α 562) παράγεται ἀποθύμιος· οὕτως ἔχει καὶ τὸ cκορακίζειν· ἐς κόρακας, ἐcκορακίζειν καὶ ἀποβολῇ τῆς ἀρχῆς cκορακίζειν.

*5.

E. M. 278, 25: τὸ Διόcκορος οἱ μὲν ἐν παραθέcει λέγουcιν, ὅτι ἡ Διός γενικὴ ἐν τῇ cυνθέcει ἀποβάλλει τὸ c̄· εἰ οὖν τὸ Διόcκορος ἐφύλαξε τὸ c̄, δηλονότι ἐν παραθέcει ἐcτί. δεῖ cημειώcαcθαι διόcθυος παρὰ Καλλιμάχῳ. ἐν cυνθέcει γὰρ ὂν ἐφύλαξε τὸ c̄· ἔcτι δὲ ὄνομα μηνός. οἱ δὲ ἐν cυνθέcει λέγουcιν, ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων εἴτε ἐν cυνθέcει εἴτε ἐν παραθέcει οὐcῶν γίνονται αἱ παραγωγαί, οἷον Ἱερά-

---

l. 12 μονοcυλλάβου scr. pro μόνου. l. 13 φῶ scr. pro ἀργῶ. l. 14 in codd. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀργύφεον. l. 15 post cπέος verba cημαίνει δὲ τὸ μέγα cπήλαιον ἢ λαμπρὸν ut epitomatoris eieci. Ex Herodiano igitur deprompsit Orion adnotamentum de Αἴγιcθος E. Orion. 24, 14 (E. M. 27, 25) Αἴγιcθος παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω καὶ αἴξ Αἴγιθος καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c̄ Αἴγιcθος· ἱcτοροῦcι γὰρ αὐτὸν αἰγείῳ γάλακτι τροφῇ χρήcαcθαι τὸ πρῶτον, nisi, quum in sede etymologiarum Philoxeni reperiatur, cum Philoxeno Herodianus hic ut saepius consentit.
l. 26 cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 719, 5 cκορακιcμός, Steph. Byz. 707, 4 ὥcπερ παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ Κηφιcὸν καὶ παρὰ γίνεται ἐκ δύο εἰς ἓν παραγωγὴ Παραποτάμιοι καὶ Παρακηφίcιοι, οὕτως καὶ ἐκ τῶν πρὸς Ὠκεανῷ προcωκεάνιοι et 268, 13 Ἑλλήcποντος: Ἑλληcπόντιοί ἐcτι ἀπὸ δύο παρηγμένον ὡς παρ' ὠκεανὸν παρωκεανῖτις, παρὰ ποταμῷ παραποτάμιος.

πολιc Ἱεραπολίτηc, Νεάπολιc Νεαπολίτηc, Ἄρειοc πάγοc Ἀρειοπαγίτηc, οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέcει οὐcῶν γίνεται παραγωγὴ τεμενικοῦ οἷον Θέτιδοc Θετίδειον, Ἡρακλῆc Ἡράκλειον, Αἰακόc Αἰακεῖον. εἰ οὖν ἐcτι Διοcκορεῖον τεμενικόν, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέcει οὐcῶν. ἄρα οὖν τὸ Διόcκοροc ἐν cυνθέcει ἐcτίν.

*6.

Steph. Byz. s. Παρθένου ἱερόν: ὁ cχηματιcμὸc τοῦ ἐθνικοῦ ἀπὸ δύο ἓν παραγωγόν· ὥcπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ «Μόψου» καὶ «ἑcτία» παρήχθη τὸ Μοψεάτηc, ἀπὸ μόνου τοῦ Μόψου, οὕτωc καὶ ἀπὸ τῆc «παρθένου» καὶ «ἱερόν» ἢ «ἄκρα» ἢ «ξόανον» ὁ οἰκήτωρ παρήχθη μόνον τὸ Παρθένιοc ἀπὸ τοῦ παρθένου μόνου ὀνόματοc.

*7.

E. M. 245, 7: τὰ ἐκ δύο τελείων cυγκείμενα ὀνόματα ἢ ἀπὸ εὐθείαc cυντίθεται οἷον ἕωc ἑωcφόροc, ἢ ἀπὸ γενικῆc ὡc τὸ οὐδείc οὐδενόc καὶ τὸ ὥρα ἡ φροντίc οὐδενόcωρα καὶ Ἕλλη Ἑλλήcποντοc. ἢ ἀπὸ δοτικῆc ὡc Ἄρηϊ Ἀρηΐφιλοc καὶ δουρί δουρικλυτόc ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆc ὡc τὸ νοῦν νουνεχήc καὶ πόδα Ποδαλείριοc· ἀπὸ δὲ κλητικῆc μόνον οὐ cυντίθεται.

*8.

E. M. 810, 53 χηναλώπηξ: ἰcτέον, ὅτι τὰ εἰc ἀμετάβολον λήγοντα cύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπὸ εὐθείαc cυντίθεται, ἀλλ' ἢ ἀπὸ γενικῆc ἢ ἀπὸ δοτικῆc ὡc ἐπὶ τοῦ πυρίβλητοc· καὶ εἰ μὲν ἡ ἐπιφερομένη λέξιc ἄρχεται ἀπὸ cυμφώνου, ἀποβάλλει ἡ γενικὴ τὸ c̄ οἷον φρήν φρενόc φρενοβλαβήc, χήν χηνόc χηνοτρόφοc· ἐὰν δὲ ἀπὸ φωνήεντοc ἄρχηται, ἀποβάλλεται καὶ τὸ ο καὶ τὸ c̄ οἷον φρήν φρενόc φρεναπάτηc, χήν χηνόc χηναλώπηξ. δεῖ προcθεῖναι «εἰ μὴ ἄρχηται ἀπὸ τοῦ η̄ ἢ τοῦ ε̄». τότε γὰρ τὸ c̄ μόνον ἀποβάλλεται οἷον χείρ χειρόc χειροήθηc, χειροεργόc καὶ χειρουργόc, λιμήν λιμένοc λιμενοειδήc. δεῖ προcθεῖναι, καὶ χωρὶc τοῦ «χειροάναξ». τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ κρᾶcιν χειρῶναξ ὡc Ἱππῶναξ. διὰ γὰρ τὴν κρᾶcιν ἠμαυρώθη τὸ παράλογον.

*9.

An. Ox. IV 329, 31: cύνθετον πολλάκιc καὶ ἀπὸ πλειόνων λέξεων

l. 6 hucusque Herodianus aliorum sententiam retulerat cum causis, quibus utrique eam fulserunt; omisit excerptor, quae Herodianus contra dixerat: non recte se habere eam opinionem, quae a duabus vocibus parathetis temenicum derivari neget; nam etiam Λεωκόριον a Λεὼ κόραι propagari atque pronunciandum esse (id quod Apoll. de Syntax. III 1, 298 [303] dixerat), Διόcκοροc si accentum in antepaenultima habeat, esse syntheton, si in paenultima Διὸc κόροc, paratheton. Sic optime procedit haec disputatio, paucis emendatis (l. 32 praec. p. εἴτε ante ἐν cυνθέcει et verba εἴτε ἐν παραθέcει inserui, l. 3 scripsi τεμενικοῦ pro οὔτε τεμένιον), quum Lobeckius El. I 552 ut probam sententiam eliceret, ad atrociorem medelam confugere cogeretur. l. 8 τοῦ ἐθνικοῦ inseruit Meinek. cf. Πιτάου πόλιc. τὸ ἐθνικὸν Πιταεῖc. ἔcτι δὲ οὕτω ἀπὸ δυοῖν ἐθνικὸν ὡc τοῦ Μόψου ἑcτία Μοψεᾶται.

γίνεται, ὡς τὸ χρυσεολευκόλιθος, εὐσυνήγορος. καὶ τὸ σαρκασμοπιτυοκάμπτης (Arist. Ran. 966) καὶ ὅσα ἄλλα παρὰ τοῖς κωμικοῖς πέπαικται.

*10.

E. M. 131, 48 (Choer. Epim. in Psalm. 11, 4, Anecd. Paris. III 298, 26): ἡνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγεται τὰ ῥήματα οἷον μόνος μονῶ, χρυσός χρυσῶ, ἄπορος ἀπορῶ. ἡνίκα δὲ πάλιν ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, βαρύνεται δὲ καὶ τὰ ῥήματα, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγεται τὰ ὀνόματα οἷον λέγω λόγος, φέρω φόρος· εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι καὶ συνάρχεται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγεται τὰ ῥήματα οἷον ἵππος ἱππεύω, δίφρος διφρεύω. εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ὀνόματα τοῖς ῥήμασι, τότε ἐκ ῥημάτων παράγεται τὰ ὀνόματα οἷον μαρτυρῶ μαρτυρία, εὐδοξῶ εὐδοξία.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΝΥΜΩΝ.

1.

Il. Pros. N 102 φυζακινῆς: ὁμοίως ἀναγνωστέον τῷ ἐαρινῆς. πῶς δ' ἐσχημάτισται, δεδήλωται ἐν τῷ περὶ παρωνύμων.

2.

Schol. ad Dionys., Bekk. An. 850, 28: τὰ εἰς δης ἀποβάλλοντα τὴν δη ποιεῖ θηλυκόν, Ταντάλίδης Ταντα̣λίς, Πηληϊάδης Πηληϊάς, Αἰνειάδης Αἰνειάς — καὶ τὸ μὲν Χρυσηΐς καὶ Νηρηΐς ἀπὸ τοῦ Χρυσεύς Νηρεύς· τὸ δὲ Εὐξαντιάς ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος. τὸ δὲ Εὐξαντίδος παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ α. τὸ Ἑλικωνιάς πλεονάζει. οὕτως ἀπὸ τῶν εἰς δης ἀρσενικῶν σχηματίζουσι τὰ θηλυκὰ πατρωνυμικὰ οἱ περὶ Ἀπολλώνιον. Ἡρωδιανῷ δὲ τοῦτο οὐ δοκεῖ φάσκοντι μὴ δύνασθαι τοιοῦτον παρασχηματισμὸν εἶναι διὰ τὴν κατάληξιν, διὰ τὸν χρόνον, διὰ τὴν γένεσιν. τὰ γὰρ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς ἀπὸ τῆς γενικῆς κανονίζεται. ἐκ μὲν μακροκαταλήκτου γίνεται μακροκατάληκτα οἷον φίλου φίλη καὶ

l. 13 post διφρεύω omisi verba χωρὶς τῶν ἀπὸ μελλόντων γινομένων ἀποβολῇ τοῦ ω̄ οἷον ἐλπίζω ἐλπίσω ἐλπίς, ἰσχύω ἰσχύσω ἰσχύς, quae ab Herodiani, qui potius verba ex nominibus propagavit, doctrina abhorrent. Reliqua ab Herodiano profecta esse demonstrari potest, de μόνος μονῶ cf. Arcad. 149 περισπᾶται τὰ ἔχοντα προυπάρχοντα ὀνόματα φόβος φοβῶ, κόπος κοπῶ, κτύπος κτυπῶ, a qua norma declinasse Herodianum in Schol. Dionys. 649 ὅρος ab ὁρῶ ducentem monuit Lobeck. Rhemat. p. 288. De λέγω λόγος, φέρω φόρος cf. Arcad. 68, 17. l. 18 cf. περὶ ποσότητος p. 297, 28 τὰ εἰς νος ὀξύτονα παρώνυμα διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται εἰ μὴ καιρόν σημαίνει οἷον ἐλεεινός, ὀρεινός, φωτεινός, τὸ δὲ χειμερινός θερινός ἐπὶ καιροῦ διὰ τοῦ ῑ — p. 298, 9 τὸ φυζακινός λεπτακινός διὰ τοῦ ῑ γραφόμενα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν. ἀπὸ οὖν τοῦ φύζα τοῦ σημαίνοντος τὴν φυγὴν γέγονε φυζεινός διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ακ̅ γέγονε φυζακινός διὰ τοῦ ῑ· τὸ λεπτακινός καὶ αὐτό γέγονεν ἀπὸ τοῦ λεπτός λεπτεινός διὰ διφθόγγου καὶ κατὰ πλεονασμόν τοῦ ακ λεπτακινός διὰ τοῦ ῑ.
l. 21 cf. Lobeck. Proll. p. 48.

βραχυκαταλήκτου ὁμοίως μέλανος μέλαινα. εἰ οὖν Πριαμίδου, πῶς μὴ εἰς η τὸ θηλυκόν; οὐ γὰρ καθαρὸν ἢ τὸ ρ̅ ἔχει ὡς τὸ ῥοδιά φοβερά. πῶς καὶ εἰς ις καὶ βραχύ; πῶς δὲ καὶ τὸ νοητὸν ἔχει; Πριαμίς γὰρ οὐχ ἡ Πριαμίδου. οὐκοῦν ἀπὸ γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου καὶ τὸ Πριαμίδης καὶ τὸ Πριαμίς καὶ τὸ Θησηΐς ἡ Θησέως θυγάτηρ.

*3.

Steph. Byz. 3, 12, Mein.: δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιάς ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιάς, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιάς, Δήλιος Δηλιάς. τὸ δὲ Ἀβαντίς ἀπὸ τῆς Ἄβαντος γενικῆς ὡς Ἑλικωνίς τῆς Ἑλικῶνος, Βίστονος Βιστονίς, Αὔσονος Αὐσονίς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀβαντιάς ἀπὸ τοῦ Ἀβαντίς παρήχθη ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος Λεσβίς Λεσβιάς, Ἀχαιΐς Ἀχαιιάς «Ἀχαιιάδων εὐπέπλων» (Ε 424. φ 160). μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος Ἀβαντιάς τὸ Ἀβαντία θηλυκόν, ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β̅ εἰς μ̅ Ἀμαντία ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει.

4.

E. M. 175, 30: Ἀφαρεύς: ὁ ἥρως «Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε (Ι 83). ὁ δὲ Ἀπολλώνιος (I 151) καὶ Πίνδαρος (Nem. 10, 65) Ἀφάρης ὑποτιθέασι τὴν εὐθεῖαν. εἴρηται οὖν παρὰ τὸ φάρος τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συστελλόμενον καὶ ἐν παραγωγῇ Ἀφαρεύς. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων παρὰ τῆς Ἄρης συγκεῖσθαι, Τυνδάρης Ἀμφιάρης καὶ Ἀμφιάραος. γέγονεν οὖν καὶ τὸ Ἀφάρης οὕτως. εἶτα παρώνυμον Ἀφαρεύς. ὁ δὲ Κράτης παρὰ τὸ ἄφαρ ἐπίρρημα.

*5.

E. M. 387, 44 ἐτώσιον: ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω ἐτός ὁ ἀληθής. μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἄετος, τὸ πληθυντικὸν ἄετοι ἀέτων ἀετώσιος καὶ ἀφαιρέσει ἐτώσιος. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, αἱ διὰ τοῦ ι̅ο̅ς̅ γινόμεναι παραγωγαὶ ἀπὸ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν διχῶς σχηματίζονται καὶ διὰ τοῦ ς̅ καὶ διὰ τοῦ ν̅· ἡ μὲν τῶν Ῥηγίνων διάλεκτος διὰ τοῦ ς̅ ὡς ἐτώσιος. ἡ δὲ τῶν Αἰολέων διὰ τοῦ ν̅ ὡς Ἑλικώνιος.

Περὶ τῶν εἰς ν παρωνύμων.

Arcad. 10, 24: τὰ ἀπὸ συνθέτων εἰς ος παραχθέντα κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου βαρύνεται ἄπειρος ἀπείρων, ἀγκύλος ἀγκύλων.

---

l. 7 cf. Steph. B. s. Καβειρία· ἔστι ἡ μὲν Καβειρίς παρὰ τὸ Κάβειρος, ἡ δὲ Καβειριάς παρὰ τὸ Καβείριος. l. 17 Apollonius patronymicum Ἀφαρητιάδαι et Pindarus Ἀφαρητίδαι proferunt a nominativo Ἀφάρης Ἀφάρητος. De eo patronymico variae fuerunt sententiae: ap. Favorin. 130, 24 Ἀφαρητιάδαο: ἀπὸ τοῦ Φέρης Φέρητος γίνεται Φερητιάδης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς ᾱ Ἀφαρητιάδης, ap. Steph. Byz. p. 658, 3 Φαραί, πόλις Μεσσήνης, ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι. De nominum ab Ἄρης compositione haec Lobeck. in Proll. 270 not. 37 adnotat: quod de primo et secundo qui dici potuerit non intelligo neque decernam utrum ille ἀπὸ τῆς ἀρῆς (γενικῆς) scripserit an τῆς Ἄρης (εὐθείας).

l. 25 prior pars est Herodiani in Epim. Cr. I 73, altera inde a κανὼν γάρ ἐστιν exstat etiam in Anecd. Ox. IV p. 329.

Theogn. 28, 16: τὰ εἰϲ ω̅ν̅ παραγωγὰ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ἐκ πρωτοτύπου φωνῆϲ ἔχοντα τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον ταύτην φυλάττει καὶ ἐπὶ τοῦ παραγωγοῦ, Καδμεῖοϲ Καδμείων, Βακχεῖοϲ Βακχείων, Ἀργεῖοϲ Ἀργείων.

Theogn. 29, 22: τὰ εἰϲ ω̅ν̅ παρώνυμα μὴ κοινωνοῦντα θηλυκῷ γένει κατὰ τὴν φωνὴν διὰ τοῦ ω κλίνεται, Φίλων, Ἀγάθων, Μελίτων, Νίκων. πρόϲκειται «μὴ κοινωνοῦντα κτλ.» διὰ τὸ ἄπειροϲ ἀπείρων, ἀϲχήμων, εὐϲχήμων, λευχείμων, μελανείμων, χαιρήμων, p. 31, 21 κατάπυγοϲ καταπύγων, ἔγκυμοϲ ἐγκύμων.

Theogn. 30, 22: Ἄβρων Ἄβρωνοϲ παρώνυμον.

Theogn. 32, 30: Κελάδων παρώνυμον ἀπὸ τοῦ κέλαδοϲ; 33, 1 κόρυδοϲ Κορύδων, κίναδοϲ Κινάδων; 33, 18 καύϲων καύϲωνοϲ παρώνυμον (sc. ἀπὸ τοῦ καῦϲοϲ); 35, 4 Τίμων Cίμων παρώνυμα.

Περὶ τῶν εἰϲ ρ̅.

An. Ox. IV 329, 19: τὸ ἐτὴρ παρὰ τὸ ἔτοϲ· Cοφοκλῆϲ

ἐτῆραϲ ἀμνοὺϲ θεοῖϲ ἔρεξ' ἐπακτίοιϲ.

γράφεται καὶ εὔειραϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ η̅ϲ̅.

Choer. 47, 14: τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ η̅ θηλυκῶν εἰϲ ηϲ γινόμενα βαρύτονα μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰϲ εϲ εἰϲ τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον λέϲχη Λέϲχηϲ, ἀράχνη ἀράχνηϲ, κόμη ἀκειροκόμηϲ, δίκη ἑλλανοδίκηϲ, γυνή ὁ μιϲογύνηϲ, χαίτη κυανοχαίτηϲ, τέχνη κλυτοτέχνηϲ, κόμη Κόμηϲ, γύη γύηϲ. τὸ δὲ Εὐτυχήϲ Εὐτυχοῦϲ παρὰ τὸ τύχη ἐϲτὶν ὀξύτονον, τὸ δὲ τανυήκηϲ τανυήκουϲ παρὰ τὸ ἄκη ἔχει οὐδέτερον εἰϲ ε̅ϲ̅.

Choer. 51, 9: τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ ο̅ϲ̅ εἰϲ ηϲ γινόμενα βαρύτονα εἴτε ἁπλᾶ εἴτε παραϲύνθετα εἰϲ τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἄραξοϲ Ἀράξηϲ Ἀράξου, Λάπιθοϲ Λαπίθηϲ, εἴϲπνηλοϲ εἰϲπνήληϲ, ἑπτάπουϲ ἑπτάποδοϲ ἑπταπόδηϲ, εὔπατριϲ εὐπάτριδοϲ εὐπατρίδηϲ, Οἰδίπουϲ Οἰδίποδοϲ Οἰδιπόδηϲ.

Arcad. 27, 1: τὰ εἰϲ τ̅η̅ϲ̅ ἀρϲενικὰ παρώνυμα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ βραχείᾳ παραληγόμενα βαρύνεται ἀγρότηϲ, δημότηϲ καὶ τὰ δὲ φύϲει μακρᾷ παραληγόμενα κομήτηϲ, πεδήτηϲ, πλανήτηϲ, ἀλήτηϲ, ὑπηνήτηϲ, κορυνήτηϲ, νικήτηϲ κτλ., πολίτηϲ, τεμενίτηϲ, εὐρρείτηϲ, βαθυρρείτηϲ, πρεϲβύτηϲ, Ἀρχύτηϲ.

Arc. 27, 17: τὰ εἰϲ η̅ϲ̅ κύρια ἀπὸ τῶν εἰϲ ο̅ϲ̅ οὐδετέρων ϲύνθετα βαρύνεται, Δημοϲθένηϲ, Διογένηϲ καὶ τὰ ἔχοντα η̅ ἐν τῇ παραληγούϲῃ ἀπὸ διϲυλλάβου ϲυνήθηϲ, κακοήθηϲ. τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἐπίθετα ὀξύνεται, εὐγενήϲ, ἀγενήϲ, εὐμενήϲ, εὐτυχήϲ.

---

l. 18 cf. St. B. s. Ἀνιαράκη πόλιϲ πρὸϲ τῇ Καϲπίᾳ θαλάϲϲῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀνιαράκηϲ ὡϲ λέϲχη Λέϲχηϲ καὶ ἀράχνη ἀράχνηϲ. l. 24 cf. St. B. s. Ἀϲκάλων: λέγεται Ἄϲκαλοϲ καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀϲκάληϲ, ὡϲ δάμαλοϲ «δαμάληϲ ἔρωϲ» (Anacreon. frg. 2), Ἄραξοϲ Ἀράξηϲ ὡϲ ἀπὸ τοῦ χαράξω Χάραξοϲ Χαράξηϲ, Λάπιθοϲ Λαπίθηϲ.

Arc. 27, 22: τὰ εἰς ης παρὰ τὸ ἔτος καὶ ἔργον ὀξύνεται διετής, τριετής, λεπτουργής, Ναξιουργής.

Arc. 27, 24: τὰ εἰς ης ἀπὸ τῶν εἰς υς ὀξυτόνων μὲν ὀξύνεται, βριθύς ἐμβριθής, βαρύς ἀβαρής, βαρυτόνων δὲ βαρύνεται πῆχος τριπήχης, τετραπήχης.

E. M. 435, 43: τὰ διὰ τοῦ ηθης σύνθετα παρώνυμα βαρύνεται οἷον ἦθος εὐήθης, συνήθης, κακοήθης, ἀληθής φιλαλήθης, παναλήθης.

Περὶ τῶν εἰς ις.

Epim. Cr. I 224, 31: τὰ εἰς ις παρώνυμα ὀξύνεται, δρυμός Δρυμίς, λόγος Λογίς, φορμός φορμίς, Κάδμος Καδμίς· τὸ ἄσις ἀντιπίπτει, ὑπόκειται γὰρ ἑτέρῳ κανόνι· τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γένους παραλαμβανόμενα καὶ ταὐτὰ σημαίνοντα ὁμοτονεῖ φήμη φῆμις, ἄση ἄσις.

Arc. 28, 24: τὰ εἰς ις πατρωνυμικὰ ἢ τύπον ἔχοντα πατρωνυμικῶν ὀξύνεται Πριαμίς, Ταντα λίς, Τυνδαρίς.

Arc. 29, 13: τὰ εἰς βις ὑπερδισύλλαβα παρώνυμα ὀξύνεται Νιοβίς, Λυκαμβίς, Περραιβίς. σεσημείωται τὸ κάνναβις.

Arc. 31, 19: τὸ κάβαλλις ἐπιθετικὸν παρώνυμον ἀπὸ τῶν εἰς ης βαρύνεται τῶν ἄλλων εἰς αλλις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνομένων.

Arc. 31, 24: τὰ εἰς λις παρώνυμα τῷ ω ἢ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, Πακτωλίς, Αἰτωλίς, Ἰουλίς.

Arc. 32, 27: τὰ παρώνυμα εἰς ξις ὀξύνεται ἅμαξα ἀμαξίς, πύξος πυξίς, ὄξος ὀξίς.

Arc. 33, 16: τὰ εἰς ις δισύλλαβα ὑποκοριστικὰ ἢ πατρωνυμικῆς ἐννοίας ἐχόμενα ὀξύνεται, Τευκρίς, χειρίς. — Diehr. 299, 12: καρίς παρὰ τὸ κάρη.

E. M. 476, 46: τὸ θοῦρις παρὰ τὸ θοῦρος γίνεται.

Arc. 34, 5: τὰ εἰς ρις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ α, εἰ εἴη ὡς ὑποκοριστικὰ ἢ πατρωνυμικά, ὀξύνεται, Μεγαρίς, βλεφαρίς, θεαρίς ἢ θεωρίς.

Arc. 34, 22: τὰ εἰς σις παρώνυμα χαίρει τῇ ὀξείᾳ Χρύσης Χρυσίς, νῆσος νησίς. σεσημείωται τὸ ἄσις ὁ ῥύπος ἀπὸ τοῦ ἄση γεγονός.

Arc. 35, 24: τὰ εἰς ις θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν γινόμενα πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον ὁ κυνηγέτης ἡ κυνηγέτις, ὁ δεσπότης ἡ δέσποτις, ὁ πολίτης ἡ πολῖτις χωρὶς τῶν ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ πωλῶ. ταῦτα γὰρ προπαροξύνεται ἄκοιτις, παράκοιτις, ἀρτόπωλις, λαχανόπωλις. τὸ Σκυθίς δὲ δισυλλαβοῦν ὀξύνεται ὡς τὸ Περσίς.

Περὶ τῶν εἰς οσ.

Arc. 38, 14: τὸ γόαος ἐκ τοῦ γόης γέγονε.

E. M. 75, 23: πολὺς ὁ τοιοῦτος χαρακτὴρ sc. in διος: παυρίδιος, νυμφίδιος Arc. 39, 19.

Arc. 40, 5: ὅca ἀπὸ τῶν εἰc ξ ἢ ρ̄ γίνεται διὰ τοῦ ῐ βραχέος, προπαροξύνεται, Θρήϊκιος, Κιλίκιος, Φαιάκιος, μακάριος, cωτήριος.

Arc. 40, 11: τὰ διὰ τοῦ ιος ἐθνικὰ ἢ τοπικὰ προπαροξύνεται θαλάccιος, ἐντόπιος, ἐνδάπιος. τὸ δὲ χλωριός ὀξύνεται καὶ θαλαμιός ὁ κωπηλάτης.

Arc. 40, 14: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ος διὰ τοῦ ιος προπαροξύνεται cυνεcταλμένου τοῦ ῐ, πολέμιος, ποτάμιος, μίcθιος, ῥύθμιος, δέcμιος. Φρυγίος δὲ τὸ κύριον παροξύνεται.

Arc. 42, 28: πᾶν εἰc ος καθαρὸν ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τῇ αι διφθόγγῳ παραληγόμενον, εἰ ἀπὸ ὀξυτόνου θηλυκοῦ γένοιτο, προπεριcπᾶται, ἀρχή ἀρχαῖος, ἀλκή ἀλκαῖος, κορυφή κορυφαῖος.

Il. Pr. Λ 301: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ᾱ ληγόντων μακρᾷ παραληγομένων παραγόμενα διὰ τοῦ αιος προπεριcπᾶcθαι θέλει, μοῦcα Μουcαῖος, γενναῖος, Πιcαῖος, ἐρcαῖος, Ἀcαῖος. παρὰ γὰρ τὸ αἶcα γέγονεν καὶ ἐξέcτη πρότερον τὸ ῑ· οὐ μάχεται τὸ Ἥραιος προπαροξύτονον. πρὸc γὰρ ἀντιδιαcτολὴν τοῦ προπεριcπωμένου ἐπιθετικοῦ ἐγένετο.

Theogn. 52, 22, E. M. 7, 42 et 198, 54: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc α ἢ η ἢ εἰc ος παραγόμενα προπεριcπᾶται ὥρα ὡραῖος, θύρα θυραῖος, Πέλλα Πελλαῖος, ὕλη ὑλαῖος, πύλη πυλαῖος, ἀγέλη ἀγελαῖος· τὸ δὲ Ἀγέλαιος κύριον προπαροξύνεται· δρόμος δρομαῖος. τὸ δὲ φύλαιος καὶ δείλαιος προπαροξύνονται καὶ τὸ δίκαιος δὲ καὶ βίαιος προπαροξύνονται, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ θηλυκῶν παραγόμενα καὶ τὸ ῑ ἐν τῇ ἀρχῇ ἔχοντα προπαροξύνεcθαι θέλει.

Arc. 44, 3: τὰ παρώνυμα παρ' οὐδετέρων γινόμενα ὀξύνεται, γῆρας γηραιός, κράτος κραταιός, (E. M. 539, 18) εἰ μὴ ἔχοι κτητικὴν cημαcίαν ὡc τὸ κνέφας κνεφαῖος, οὖδας οὐδαῖος.

Choer. Orth. 174, 27, Arc. 44, 15, Steph. Byz.: τὰ διὰ τοῦ ειος κτητικὰ προπαροξύνεται, θήρειος, μήλειος, χήνειος, κήλειος ὁ καυcτικός, ἄρνειος, ἀνθρώπειος· τὰ δὲ τοπικὴν ἔννοιαν ἔχοντα προπεριcπᾶται οἰκεῖος, ἀcτεῖος, ἀγρεῖος.

Il. Pr. Β 269, Choer. Orth. 173, 26: τὰ εἰc ειος ἐν τῇ πρώτῃ cυλλαβῇ ἔχοντα τὸ α μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο cυμφώνων μὴ cημαίνοντα μέρος cωματικὸν προπεριcπᾶται, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος, Καδμεῖος, Βακχεῖος.

Il. Pr. Φ 471: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc ος οὐδετέρων παραγόμενα διὰ τῆc ει γράφεται καὶ προπαροξύνεται, εἰ μὴ τὸ α παραλήγοι ἐν τῷ εἰc ος λήγοντι οὐδετέρῳ ἢ δύο cύμφωνα, ὧν τὸ μὲν ληκτικὸν εἴη τῆc πρώτηc cυλλαβῆc, τὸ δὲ ἀρκτικὸν τῆc δευτέραc οἷον ἔλος ἔλειος διὰ τῆc ει διφθόγγου ἡ παραγωγὴ καὶ προπαροξύνεται· οὐ γὰρ ἦν ἐν τῷ οὐδετέρῳ τὸ α. τέλος τέλειος, ὄρος ὄρειος, ὄνειδος ὀνείδειος. παρεφυλαξάμην δὲ τὰ δύο cύμφωνα διὰ τὸ Ἀργεῖος καὶ ἑρκεῖος, καὶ τὸ ᾱ, ἐπεὶ φιλεῖ διὰ τοῦ ῑ γράφεcθαι ἡ παραγωγὴ πελάγιος, ἅγιος, Θάλπιος.

Steph. Byz. 325, 1 coll. Arc. 51, 8; 71, 9; 67, 15; 65, 1 et

l. 4 pro χλωριός supra Cath. p. 119, 25 χαραδριός scriptum est. l. 6 pro Φρυγίος Cath. p. 119, 31 Κλυτίος scriptum est.

Il. Pr. Β 847 et 672: ἀπὸ τῆς Ἴβηρος γενικῆς Ἴβηρος εὐθεῖα ὡς τῆς φύλακος ὁ Φύλακος «αὐτὸς Ἴβηρος τραγοπώγων» (Com. ed. Mein. II 78) ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου. καὶ Ἀπολλώνιος μὲν ἐν τοῖς παρωνύμοις φησίν· «ἀπὸ γενικῶν εὐθεῖαι παράγονται, τῶν μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ κατὰ τὸν τόνον προπαροξυνόμεναι καὶ ἢ ἐν ἁπλῷ σχήματι ἢ ἐν συνθέτῳ· ἁπλοῦν μὲν οὖν μάρτυρ μάρτυρος ὁ μάρτυρος, Χάροψ Χάροπος ὁ Χάροπος «Χαρόποιό τ' ἄνακτος» (Β 672), Τροίζην Τροίζηνος ὁ Τροίζηνος «υἱὸς Τροιζήνοιο» (Β 847), Ἴβηρ Ἴβηρος ὁ Ἴβηρος». τὸ αὐτὸ καὶ Ἅβρων ἐν παρωνύμοις φησίν· ἀλλὰ τὰ παρὰ γενικῆς ἀναπεμφθέντα κατὰ τὸν τόνον συνομοιοῦται τῷ χαρακτῆρι τῆς εὐθείας. τὸ γὰρ φυλακός προσηγορικὸν ὀξύνεται τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς ακος ὑπερδισυλλάβων προσηγορικῶν, τὸ δὲ μάρτυρος ἠκολούθησε τῷ ἄργυρος, τὸ δὲ Ἴβηρος τῷ Ὅμηρος, σίδηρος, τὸ Χάροπος τῷ Ἄροπος, Ἀστέροπος. τὸ δὲ Τροίζηνος ἀπὸ Τροιζήν ὀξυτόνου εἰς ἰδιότητα βαρύνεται ὡς καὶ τὸ Φύλακος κύριον.

Il. Pr. Ο 705 ὠκυάλου: ἐψίλωσαν τὸ α παραγωγὴν δεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν· καὶ οὕτως ἡ παράδοσις ἐπείσθη. καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται. ἡ δὲ ἁλός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα, Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος· ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα, ἀμφίαλος, ἀγχίαλος, ὕφαλος, ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται ψιλούμενον.

Arc. 57, 21: τὸ ἕωλος ὁ χθεσινὸς προπαροξύνεται ὡς παρώνυμον καὶ τὴν τρίτην βραχεῖαν ἔχει.

Il. Pr. Ω 228: τὸ φωριαμός τὸ κιβώτιον ἢ παρὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν ἢ ἀπὸ τοῦ τὸ φάρη φυλάσσειν παρῆκται. ἔστι φωραμὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ φωριαμός.

E. M. 261, 40: δεῖμος ὁ φόβος· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄνθος γίνεται ἄνθιμος καὶ ἀπὸ τοῦ κῦδος κύδιμος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέος δέϊμος καὶ δεῖμος ὁ δέος ἐμποιῶν, ὄνομα πρέπον Ἄρεος παιδί. Ὅμηρος «Δεῖμός τε Φόβος τε» (Λ 37).

E. Orion. 89, 4: ὄρχαμος παρὰ τὴν ἀρχὴν ἄρχαμος καὶ ὄρχαμος.

Arcad. 65, 2, Theogn. 67, Il. Pr. Β 847 et St. B. Γερηνία et p. 203, 22 et 325, 6: τὰ εἰς ηνος παρώνυμα κατὰ τροπὴν γένους θηλυκοῦ εἰς τὴν εἰς ος κατάληξιν γενόμενα προπαροξύνεται, Ὑπήνη Ὕπηνος, Μυκήνη Μύκηνος, Κυλλήνη Κύλληνος καὶ τὰ παρὰ γενικῆς ἀναπεμφθέντα, Τροίζηνος «υἱὸς Τροιζήνοιο». ἀπὸ γὰρ γενικῆς τῆς Τροιζῆνος ἐγένετο εὐθεῖα ἔθει ποιητικῷ. οὕτω καὶ ὁ Γέρην τοῦ Γέρηνος ὁ Γέρηνος. Ἡσίοδος ἐν α' καταλόγων «κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς ἕνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις». καὶ αὖθις «Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ». τὰ δὲ παρὰ Συρακουσίοις παραγόμενα καθ' ὁμοιωματικὴν σημασίαν προπερισπᾶται τοσσῆνος, τοιῆνος.

E. M. 793, 45: τὰ εἰς ινος κύρια ἢ ἐθνικὰ ἢ προσηγορικὰ εἰ ἀπὸ

ὀνόματος παραχθῶςιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας ἢ γενικῆς παράγονται, φίλος Φιλῖνος, ἀγαθός Ἀγαθῖνος, πάλλακος Παλλακῖνος.

Arc. 65, 24: τὰ διὰ τοῦ εινος ὑπερδιςύλλαβα ἁπλᾶ παρώνυμα ὀξύνεται, φαεινός, σκοτεινός, ἀλγεινός, βορεινός, ταπεινός.

Arc. 66, 4: τὸ Μόςυνος ἀπὸ γενικῆς μετήχθη.

E. Orion. 167, 15: παρὰ τὸ ψύχος ψυχρός. — E. Or. 57, 29: παρὰ τὸ ἔχθος ἐχθηρός καὶ ςυγκοπῇ ἐχθρός ἢ ὡς κῦδος κυδρός.

Arc. 76, 14: τὸ γλωςςός ὁ λάλος παρὰ τὸ γλῶςςα γέγονε παρωνύμως.

Arc. 77, 5: τὸ Μάρπηςςος βαρύνεται ὡς παρώνυμον ἀπὸ τοῦ Μάρπηςςα.

Arc. 77, 14: τὰ εἰς ςος ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους ςυλλαβὴν εἰς ῑ ἐκτεταμένον λήγουςαν ὀξύνεται· εἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, τοῦτο παρώνυμον ὤφθη ἀπὸ θηλυκοῦ. Ἄρνιςος Ἄρνιςα, Λάριςος Λάριςα.

Arc. 80, 20: τὸ πλατάνιςτος ἀπὸ τοῦ πλάτανος βαρύνεται.

Arc. 81, 17: τὰ διὰ τοῦ ετος τριςύλλαβα προςηγορικὰ ἢ ἐπιθετικὰ παρωνύμως τετυπωμένα προπαροξύνεται ἄςχετος, ἄςπετος, γνύπετος ὁ χαῦνος.

E. M. 37, 31: ὡς εὐρύς Εὔρυτος, οὕτως αἰπύς Αἴπυτος coll. St. B. s. Ἐρέτρια et Arc. 82, 19.

Περὶ τῶν εἰς ευς.

Il. Pr. N 246: ὅτι δεῖ κατὰ διάλυςιν ἀναγινώςκειν «θεράπων ἐύς» καὶ οὐχ ὑφ' ἓν ὡς Ἐτεωνεύς παρωνύμῳ τύπῳ, διδαχθηςόμεθα ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς. ἐγίνετο γὰρ ἂν θεραποντεύς. ἀπὸ γὰρ γενικῶν φιλεῖ ὁ τοιοῦτος τύπος παράγεςθαι, εἴγε καὶ παρὰ τὴν λέοντος ὁ λεοντεύς, οὐχὶ λεωνεύς, παρά τε τὴν Αἰθίοπος Αἰθιοπεύς.

Steph. Byz. 23, 5: ἔςτιν τὸ ἀγυιεύς ἀπὸ τοῦ ἀγυιά, ὡς Τρύφων φηςὶν ἐν παρωνύμοις «πᾶν εἰς ᾱ θηλυκὸν ἰςοςύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον, Μοψοπιά Μοψοπιεύς, Ἐρετριεύς, Φωκαιεύς, Θεςπιεύς».

Περὶ τῶν εἰς ους.

St. B. s. Cχοινοῦς Ἁγνοῦς Τρεμιθοῦς: Cχοινοῦς Ἀρκαδίας χωρίον· ἑλώδης ὢν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ςχοίνων τὴν προςηγορίαν εἴληφεν. ἐπιπολάζει τοῦτο τὸ εἶδος παρ' Ἕλληςιν ἀπὸ τῶν ἐν τόποις πλεοναζόντων φυτῶν οἷον Cκιλλοῦς πόλις Τριφυλιακή, Τρεμιθοῦς κώμη Κύπρου ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερεβίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦςι, Δαφνοῦς, Cελινοῦς, Φοινικοῦς, Θριοῦς, Μυρικοῦς, Οἰνοῦς, Πυξοῦς, Ῥιζοῦς, Ἀνθεμοῦς. ὁμοίως καὶ τὸ Πιτυώδης, Ἐρικώδης, Κυπάριςςος, Θρύον, Ἐλαία. καὶ τῶν Ἀθηναίων δήμων τινὲς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φυομένων Ῥαμνοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς, Μαραθοῦς, Ἁγνοῦς.

l. 2 Παλλακῖνος ut E. Gud. testatur apud Sophronem erat.

Περὶ τῶν εἰς ᾱ.

Arc. 95, 18: τὰ εἰς ειᾱ ἀπὸ τῶν εἰς ευς προπαροξύνεται, βασιλεύς βασίλεια, ἱερεύς ἱέρεια.

Περὶ ποσότητος Cr. II 300, 8 coll. Theogn. 99: τὰ διὰ τοῦ εια παρώνυμα κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρηγμένα θηλυκὰ προπαροξύνεται, Πηνελόπη Πηνελόπεια, χαλκοβαρής χαλκοβάρεια, ἠριγενής ἠριγένεια, Τριτογένεια, ἱπποδάσεια, ἀμφιδάσεια.

Arc. 95, 25: τὰ εἰς νᾰ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ᾰ ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ σχηματιζόμενα προπαροξύνεται, μέλανος μέλαινα, τάλανος τάλαινα, Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα.

Arc. 96, 1: ἔτι τὰ εἰς ρᾰ βραχὺ παρεσχηματισμένα, σωτήρ σώτειρα, μάκαρ μάκαιρα.

Arc. 96, 3: τὰ εἰς σᾰ ὑπερδισύλλαβα παρεσχηματισμένα προπαροξύνεται, εἰ μὴ κατὰ συναλοιφὴν εἴη ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς ης δαφνήεσσα, φωνήεσσα, τὸ δὲ τεχνῆσσα ἀπὸ τοῦ τεχνήεσσα. καὶ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς ησσᾰ χερνής χερνῆσσα.

Theogn. 103, 14, Arc. 98, 6: τὰ διὰ τοῦ αια παρώνυμα προπαροξύνεται, σεληναία, ἁμαξαία, θυραία, εὐναία, γαληναία κτλ.

Theogn. 109, 28: σοφός σοφία, κακός κακία, μωρός μωρία — περὶ ποσότητος p. 304 φιλόσοφος φιλοσοφία, κακουργός κακουργία κτλ., βοηθός βοήθεια, εὔερος εὐέρια.

Choer. Orth. 269, 23: ἄλουτος ἀλουσία, ἀθάνατος ἀθανασία.

Choer. Orth. 182, 10: αὐθάδης αὐθαδία αὐθάδεια. — 179, 9: ἀληθής ἀλήθεια, εὐγένεια, εὐπάθεια, ἀμαθία.

St. B.: Καυκώνεια χώρα ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς ὡς Μαρώνεια.

Arcad. 100, 8: τὰ εἰς ια παραγόμενα ἀπὸ τῶν εἰς ξ ληγόντων βαρύνεται, Φρυγία, Βεβρυκία. σεσημείωται τὸ ἀνθρακιά ὀξυνόμενον.

Περὶ τῶν εἰς η̄.

E. M. 87, 35: Ἀμυμώνη ἡ θυγάτηρ Δαναοῦ ἀπὸ τῆς ἀμύμονος γενικῆς. πολλὰ γὰρ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς η λήγοντα γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ος γενικῶν τῶν ἑνικῶν οἷον πέρατος περάτη, κάλυκος Καλύκη, ἅρπαγος ἁρπάγη (βαρύνεται ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου, τὸ δὲ ἁρπαγή ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ ἁρπάζω Arcad. 102, 7), σώφρονος Σωφρόνη, χιόνος Χιόνη ὄνομα ἡρωΐδος. οὕτω καὶ ἀμύμονος Ἀμυμόνη καὶ κατὰ ἔκτασιν Ἀμυμώνη.

Arc. 102, 9: τὰ εἰς η παρώνυμα βαρύνεται ἀμφίρυτος ἀμφιρύτη, δορύκτητος δορυκτήτη, ἀμφίλυκος ἀμφιλύκη.

---

l. 26 cf. St. B. τὸ Ἀμβρακία ἡ χώρα ἀπὸ τῆς Ἄμβρακος γενικῆς, οὐκ ἀπὸ τοῦ Ἀμβράκιος. ἦν γὰρ Ἀμβρακιακός. l. 29 cf. St. B. s. v. Καλύκη κύριον ἀπὸ τῆς κάλυκος γενικῆς. l. 31 ἑνικῶν pro ἀρσενικῶν coniecit Lobeck. Parall. p. 140.

Arc. 104, 11: τὰ εἰς βη ἰαμβικὰ παρώνυμα βαρύνεται βλάβη (sc. a βλάβος).

Arc. 104, 23: τὰ εἰς γη ἰαμβικὰ παρώνυμα ὄντα βαρύνετα, πάγη, τρύγη, στέγη.

Eustath. ad Dionys. 566: τὸ παταγή κοινότερον μὲν ὀξύνεται ὡς τὸ ἀλαλαγή, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει αὐτό, λέγων ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ πατάσσω γίνεται, ὠξύνετο γὰρ ἂν ὡς τὸ ἀλαλαγή, ἀλλ' ἐκ τοῦ πάταγος, οὗ τὸ θηλυκὸν πατάγη.

E. M. 678, 39: τὰ εἰς ος δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα ποιοῦντα θηλυκὰ ὀξύτονα αὐτὰ ποιοῦσιν οἷον στρόφος στροφή, νόμος νομή, ῥόος ῥοή, χόλος χολή, πόθος ποθή.

Arc. 106, 17: κρόκη βαρύνεται ἀπὸ τοῦ κροκός.

Arc. 110, 11: τὸ κόμη παρώνυμον παρὰ τὸ κόσμος κόσμη καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ κόμη βαρύνεται.

Theogn. 112, 13: γέγονε τὸ εὐνή ἀπὸ τοῦ εἷς ἑνός ἑνή καὶ εὐνή ψιλουμένης τῆς ευ διφθόγγου, ἐπεὶ τὸ υ πλεονάζον ψιλοῖ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ φωνήεντα, ἕκηλος εὔκηλος, ἕαδε εὔαδε.

Arcad. 112, 10: τὰ εἰς ονη ὑπερδισύλλαβα παρώνυμα κύρια βαρύνεται, Ἀντιγόνη, Ἠριγόνη. St. B. Ἡγεμόνη ἀπὸ τῆς ἡγεμόνος γενικῆς.

Il. Pr. N 29: τὰ διὰ τοῦ συνη θηλυκὰ εὑρέθη οὐκ ἐπιθετικῶς κατά τινος θηλείας, κατηγορικὰ δὲ πράγματος. οὐ γὰρ ἀγαθοφροσύνη γυνή.

Ep. Hom. 291, 14 coll. Arc. 115, 6: σκάφη τὸ πλοῖον βαρύνεται παρώνυμον ὂν ἀπὸ τοῦ σκάφος ὡς κάρφη ἀπὸ τοῦ κάρφος.

St. B.: παρὰ τὸ Κρής Κρητός Κρήτη ὡς Θράκη καὶ Χιτώνη καὶ εὐφρόνη.

Περὶ τῶν εἰς ον.

E. M. 451, 45: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ ειον γινόμενα μονογενῆ προπερισπᾶται βαλανεῖον, βαφεῖον πλὴν τοῦ Θησεύς Θήσειον καὶ τὸ Φύτειον πόλις ἀπὸ Φυτέως τοῦ κτίσαντος αὐτήν.

E. M. 230, 25: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος δισυλλάβων οὐδετέρων διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα μόνα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται οἷον δάνος δάνειον, γένος γένειον, βρένθος βρένθειον.

Περὶ πατρωνυμικῶν.

Τα εἰς δης πατρωνυμικὰ ἢ τῷ ι παραλήγεται μόνῳ ἢ καὶ ἐν διφθόγγῳ ἢ τῷ α. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν εἰς ος γενικῶν γένηται ἡ πα-

l. 1 cf. περὶ παθῶν E. M. 747, 25. l. 3 cf. Lob. Rhem. 265. l 11 χόλος — ποθή addidit cod. V. l. 13 Theogn. 112, 8. l. 34 An. Ox. I 346—347. An. Paris. III 300. cf. E. M. 210, 1 (similia E. M. 109, 6 cod. V.), E. Gud. 465. Verba ἢ ἀπὸ τοῦ Δεύκαλος — Ὕλλος Ὑλλίδης addita sunt ex E. M. 109, 7. Verba τὸ δὲ Δημάδης ex Herod. in An. Ox. IV 336, 10 cf. Cathol., Orthogr. et Patholog.

τρωνυμία, τῷ ῑ μόνῳ παραλήγει ἐν βραχείᾳ, ὁποίας ἂν εἴη καταλήξεως, χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν εἰς εῡς καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ης οἷον Ἀγαμέμνονος Ἀγαμεμνονίδης, Νέστορος Νεστορίδης, Βίαντος Βιαντίδης. τὸ γὰρ Βιαντιάδης πλεονασμῷ τοῦ α. καὶ παρὰ τὴν Δευκαλίωνος γενικὴν καὶ Ἀνθεμίωνος, ὤφειλε Δευκαλιωνίδης καὶ Ἀνθεμιωνίδης. ἀλλὰ συγκοπὴν πέπονθε ἐν τῷ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης. ἢ ἀπὸ τοῦ Δεύκαλος Δευκαλίδης καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος Ἀνθεμίδης ὡς Κρόνος Κρονίδης Ὕλλος Ὑλλίδης. καὶ τὸ Χαλκωδοντιάδης καὶ Τελαμωνιάδης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ α.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ τῆς εἰς ους γενικῆς διὰ τοῦ ειδης γίνεται ἡ παραγωγὴ οἷον Ἡρακλῆς Ἡρακλεῖδης Ἡρακλείδης καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν διὰ τοῦ ειδης οἷον Πηλεύς Πηλεΐδης Πηλείδης. ἐν τούτοις γὰρ γίνεται ἡ συναίρεσις εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἐπείπερ ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ τῶν πρωτοτύπων.

Εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν ἐστιν, εἰ μὲν καθαρῶν ὄντων, διὰ τοῦ ᾱ ἐκφέρεται, Ἥλιος Ἡλιάδης, Θέσπιος Θεσπιάδης. τὸ Πάνθοος Πανθοΐδης καὶ Πανθοίδης ἡμάρτηται. εἰ δὲ μὴ καθαρῶν, διὰ τοῦ ῑ, Ὕλλος Ὑλλίδης, Κόδρος Κοδρίδης.

Εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱς ἢ εἰς ης, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου, διὰ τοῦ αδης ποιεῖ τὸ πατρωνυμικόν, Βορέας Βορέου Βορεάδης, Ἱππότης Ἱππότου Ἱπποτάδης. τὸ δὲ Δημάδης ἐκ τοῦ Δημεάδης ἐστίν.

Τὰ εἰς ων πατρωνυμικὰ τὴν παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τοῖς εἰς δης πατρωνυμικοῖς οἷον Πριαμίδης Πριαμίων, Κρονίδης Κρονίων, Ἀτρείδης Ἀτρείων, Πηλείδης Πηλείων, Ἡρακλείδης Ἡρακλείων, Χαρικλείδης Χαρικλείων. οὗτος δὲ ὁ εἰς ων τύπος Ἰωνικός.

Τὰ διὰ τοῦ αδιος Αἰολικά. εὔθετος δὲ ὁ διὰ τοῦ αδιος τύπος Αἰολεῦσι καὶ πρὸς τόνον καὶ πρὸς χρόνον· καὶ γὰρ πρὸς τῷ συστέλλεσθαι καὶ προπαροξύνεσθαι, ὅπερ ἐκεῖνοι φιλοῦσιν. Ὑρράδιος δέ ἐστιν ὁ τοῦ Ὕρρα παῖς. Ὕρρας δὲ Μιτυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πιττακὸς εἷς τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων.

Περιστεριδεύς ὁ υἱὸς τῆς περιστερᾶς.

Περὶ ὑποκοριστικῶν.

Νενόηται τὸ ὑποκοριστικὸν ἢ διὰ παιδιὰν ἢ διὰ κολακείαν ἢ διὰ τὸ πρέπον ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι εὕρομεν τὰς παρθένους ὑποκοριστικοῖς

l. 22 Theogn. 27, 20 et 46, 26. l. 25 verba οὗτος sqq. ex Bekk. Anecd. 850, 15. An. Ox. IV 326, 27. l. 26 An. Ox. l. c. et Bekk. An. l. c. l. 31 An. Ox. IV 328, 32. cf. Schol. Aristoph. Acharn. 866 Χαιριδεῖς βομβαύλιοι: τὰ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι ἢ μελετῶντες. — Ἀττικὴ δὲ ἡ συνήθεια τὸ οὕτω λέγειν ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Eustath. 753, 58 ὥσπερ χηνιδεῖς λέγονται καὶ περδικιδεῖς καὶ κορωνιδεῖς καὶ ἱερακιδεῖς καὶ περιστεριδεῖς οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, οὕτω καὶ χελιδονιδεῖς οἱ τῶν χελιδόνων. De femin. fr. 2. l. 33 Anecd. Ox. IV 329, 9 et Schol. ad Dionys. 857, 20.

χρωμένας. πρέπον γὰρ τοῦτο παρθένοις. εἴρηται δὲ ὑποκοριστικὸν παρὰ τοὺς κόρους ἤγουν τοὺς μικροὺς νέους ἢ τὰς κόρας. τούτους γὰρ ὑποθωπεύοντες τοιούτοις κεχρήμεθα ὀνόμασι ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον ἢ ὅταν τὸν Πρίαμον Πριαμύλλιον εἴπωμεν καὶ τὸ μικρὸν παιδίον παιδάριον.

Τύπους δὲ ἔχει ἡ φωνὴ τῶν ὑποκοριστικῶν διαφόρους.

Ἔστι γὰρ ὑποκοριστικὰ εἰς ων οἷον Βακχυλίδης Βάκχων, Σιμωνίδης Σίμων, Σικελίδης Σίκων, Λακεδαιμόνιος Λάκων, Μιτυληναῖος Μίτων, πίθηκος πίθων, δραπέτης δράπων, Κάλλων.

Καὶ εἰς εων ὀξύτονα λυμεών, ἀπατεών.

Καὶ εἰς ιων βαρύτονα Ἡφαιστίων, Ξενίων, Μοσχίων, Ἠμαθίων, Μελανίων, Πορφυρίων, Τυραννίων. οὕτω καὶ Ἠετίων ὁ ἥρως ὁ πατὴρ Ἀνδρομάχης· παρὰ τὸ ἀετός Ἀετίων καὶ Ἰωνικῶς Ἠετίων, Ἁρπαλίων ὄνομα κύριον παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ τὸ ἁρπάζω ἅρπαλος ὡς ἴξω ἴξαλος καὶ ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, οὕτως Ἅρπαλος Ἁρπαλίων. Γοργυθίων παρὰ τὸ γοργός Γόργυθος καὶ Γοργυθίων.

Ἔστι δὲ καὶ εἰς ας ὑποκοριστικὰ περισπώμενα, Θευδᾶς ὁ Θεόδωρος, Μητρᾶς ὁ Μητρόδωρος, Ζηνᾶς, Πυθᾶς.

Καὶ εἰς ις βαρύτονα ὡς Παρθένιος Πάρθις, Χαλδαῖος Χάλδις, λάσταυρος λάστρις, Ἀμφιάραος Ἄμφις, ἀστράγαλος ἄστρις καὶ Ἰφιάνασσα Ἶφις.

Ἔτι καὶ εἰς ισκος παροξύτονα ὡς γραμματίσκος ὁ γραμματεύς καὶ πυργίσκος ὁ πύργος, σατυρίσκος, νεανίσκος, παιδίσκος.

Καὶ εἰς υλλος Ἡρακλῆς Ἥρυλλος, Θρασυκλῆς Θράσυλλος, Βαθυκλῆς Βάθυλλος ὄνομα κύριον ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος, Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος.

Καὶ εἰς ινος προπερισπώμενα οἷον Φιλῖνος.

Ἔστι καὶ εἰς υς περισπώμενα, [ἃ ἔχει ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν οἷον ἀπφῦς, ὅπερ δοκεῖ παρὰ τὸ ἀπφάς παρωνομάσθαι. ἔστι δὲ καὶ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἀπὸ τοῦ Διονύσου.

Τῶν δὲ θηλυκῶν τύποι τρεῖς ὁ εἰς ω Ὑψιπύλη Ὑψώ, Εἰδόθεα Εἰδώ, κερδαλέα κερδώ ἡ ἀλώπηξ, Τιτανίς Τιτώ.

Καὶ ὁ εἰς ις θεραπαινίς, ἑταιρίς, λυρίς, φωνίς, βλεφαρίς, κιστίς, φυλλίς παρὰ τὸ φύλλον· ὀξύνεται δέ. τὸ δὲ Ἶφις ἡ Ἰφιάνασσα καὶ ὄλπις ἡ ὄλπη βαρύνεται.

l. 7 Choer. Dict. 285, 11 et 289, 10. πίθηκος πίθων Arc. 11, 24, δράπων Choer. Dict. 78, 21. Κάλλων ex Mon. 12, 8. l. 10 Theogn. 28, 27. l. 11 Theogn. 27, 25. Arcad. 17, 25, E. M. 420, 52; 148, 3; 238, 48. l. 17 Arc. 21, 7, E. M. 448, 30 cf. Schol. ad Dionys. 857, 1. l. 19 E. M. 159, 28; 654, 12; 93, 50. l. 22 Schol. ad Dionys. l. c. collato Arcadio p. 52, 13. l. 24 Herod. in E. M. 142, 56. l. 27 Arcad. 65, 20 collato E. M. 793, 45 v. Lob. Prell. p. 210. l. 28 Mon. 31, 8 cf. Schol. ad Dionys. l. c. l. 32 Schol. ad Dionys. l. c. E. M. 263, 48; 505, 34; Choer. Orth. 263, 30, E. M. 760, 52. l. 34 Arc. 29, 3; 30, 18; 34, 7; 35, 15; φυλλίς Herod. in E. M. 802, 40, de Ἶφις cf. supra, de ὄλπις Arc. 33, 10.

Καὶ ὁ εἰς ιϲκη λεκανίϲκη ἡ λεκάνη, παιδίϲκη ἡ παῖϲ.

Τὰ διὰ τοῦ ιον τριβράχεα ὑποκοριϲτικὰ προπαροξύνεται κτένιον, πτύχιον, πόδιον, θρόνιον. εἰ μέντοι ἡ πρώτη τούτων μακρὰ ὑπάρχοι, ὑπεϲταλμένων τῶν διὰ τοῦ διον παρηγμένων, παροξύνεται κλειδίον, παιδίον, δᾳδίον. οὐ γὰρ διὰ τοῦ διον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιον. τὸ γὰρ δ τοῦ πρωτοτύπου ἐϲτίν. ἔτι ϲφηκίον, χαρτίον, ὠτίον. τὰ δὲ διὰ τοῦ διον ἀπὸ παραγωγῆϲ ἔχοντα τὸ δ προπαροξύνεται μύδιον, κώδιον, βοΐδιον, βιβλίδιον.

Περὶ περιεκτικῶν.

Τῶν περιεκτικῶν εἰϲ ων ὀξύτονοϲ ἡ κατάληξιϲ, κροκών, πευκών, χαλκών, χαρακών, ἀνθρακών, φαρμακών, γυναικών, Ἑλικών, Μαραθών, αὐλών, μυλών, ἀμπελών, καμηλών, καλαμών, πλαταμών, κεραμών, δαφνών, πλατανών, ξενών, ἱππών, πεπών, ἀντρών, λουτρών, ἀνδρών, οἰρών, ϲφαιρών, προθυρών, ἀχυρών, κιϲϲών, κοιτών, ἱϲτών, προβατών, ἀγών.

Τὸ πτερύξ Ἀρίϲταρχοϲ ὀξύνει διὰ τὸ περιεκτικῆϲ ἐννοίαϲ εἶναι.

Τὸ θηϲαυρόϲ ὡϲ περιεκτικὸν ὀξύνεται.

Τὸ ἀχυρόϲ ὁ ἀχυρών παρὰ Ἀττικοῖϲ ὀξύνεται ὡϲ περιεκτικόν.

Τὸ ῥοδωνιά καὶ ἰωνιά περιεκτικὴν τοπικὴν ἔννοιαν δηλοῖ. καὶ τὸ Χελιδονιαί ὡϲ πυρκαϊαί.

Περὶ κτητικῶν ὀνομάτων.

Τύποι τῶν κτητικῶν εἰϲι δύο ὅ τε εἰϲ κοϲ καὶ ὁ εἰϲ οϲ ὡϲ ἀνθρώπειοϲ, ἄρνειοϲ, Ἀριϲτάρχειοϲ, Πλατωνικόϲ, Δημοϲθενικόϲ. παραλήξειϲ δὲ τῶν εἰϲ κοϲ αὗταί εἰϲι· ἢ γὰρ τῷ ι παραλήγεται ὡϲ τὸ Ἑλληνικόϲ, Ῥωμαικόϲ, Γαλατικόϲ, Ἰταλικόϲ, Πυθαγορικόϲ, Αἰγινητικόϲ ὁ τοῦ Αἰγινήτου φόρτοϲ καὶ δοῦλοϲ, ἢ τῷ α ὡϲ τὸ Ῥοδιακόϲ, Δηλιακόϲ, Φρυγιακόϲ, Ἰλιακόϲ, ἢ τῷ υ ὡϲ τὸ Λιβυκόϲ, ἁλυκόϲ, θηλυκόϲ, ἢ τῇ ει διφθόγγῳ, Κεραμεικόϲ, βοεικόϲ, Δαρεικόϲ καὶ Δεκελεικόϲ. τῶν δὲ εἰϲ οϲ καθαρὸν αὗται· ἢ τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται ὡϲ τὸ Ὁμήρειοϲ, Ἑκτόρειοϲ, λεόντειοϲ, δρακόντειοϲ, Ἀνακρεόντειοϲ, Λαομεδόντειοϲ, Ξενοφώντειοϲ, Δημοφώντειοϲ, Θεώνειοϲ, Τρυφώνειοϲ, ἢ τῷ ι ὡϲ Παφλαγόνιοϲ, Καλυδώνιοϲ, ἢ τῇ αι διφθόγγῳ ὡϲ Αἰγιναῖοϲ ὁ ἔποικοϲ ἢ κέ-

l. 1 Schol. ad Dionys. Arc. 107, 15. l. 2 Arc. 119, 8 et 120, 12. cf. Catholic. et Orthograph. l. 10 Herod. ap. Eust. 1698, 35. Arc. 12, 11 et 19 et 34; 13, 3 et 19; 14, 8 et 13 et 20 et 24; 15, 9 et 14 et 20 et 18, 9. l. 16 Eustath. 229, 40 cf. Lehrs Arist. 312. l. 17 Arcad. 72, 33. l. 18 Arc. 72, 5. l. 19 Arc. 99, 13, Eust. ad Dionys. 504. l. 22 ex Choer. in E. M. 29, 33 collato Arcadio p. 51 et 52, unde addidi Γαλατικόϲ — Πυθαγορικόϲ et Δηλιακόϲ — Ἰλιακόϲ et θηλυκόϲ, Αἰγινητικόϲ ex St. B.; ex Herod. in E. M. 226, 49 adieci λεόντειοϲ — Τρυφώνειοϲ. Exitum ιοϲ, quem Choer. omisit, explevi consultis An. Ox. II 321, 31, ubi huiuscemodi vocabula diserte κτητικὰ appellantur: terminationem αιοϲ habet quidem Choer., sed cum parum apto exemplo ταλαντιαῖοϲ, pro quo ex St. B. Αἰγιναῖοϲ posui et ex eodem, ubi Apollonii praeceptum profertur, s.

ραμος ἢ ὀβολὸς ἢ ἄλλο τι σκεῦος ἀπὸ Αἰγίνης καὶ τὸ θηλυκὸν Αἰγιναία· λέγεται καὶ γυνὴ Αἰγιναία ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας· κηπαῖος, Νειλαῖος, ἢ τῇ ῳ διφθόγγῳ ὡς πατρῷος, ἡρῷος. τὰ δὲ εἰς εος κτητικὰ Ἰωνικῶς ἐνδείᾳ τοῦ ῑ γίνεται, τέλεος, κήλεος, δαιδάλεος, κονισάλεος, Ἀγαμεμνόνεος, Ἑκτόρεος, Νεστόρεος, χάλκεος, χρύσεος.

Ἰστέον μέντοι ὅτι τὸ κτητικὸν ἐπὶ τῶν σωματικῶν λαμβανόμενον καὶ ἐπὶ τεθνηκότων θέλει λαμβάνεσθαι οἷον βοεία κεφαλὴ ἡ τοῦ τεθνηκότος βοός, οὐ γὰρ ἂν ἐπὶ ζῶντος εἴποι τις τοῦτο· διὸ καὶ μέμφονται τὸν Ζηνόδοτον, ἐπειδὴ τὸ «ἀρνέων ἐκ κεφαλέων» (Γ 273) κτητικὸν ἔλεγε, καὶ τὸν Καλλίμαχον «χεὶρ ἡ Πολυδευκείη» καὶ «σφυρὸν Ἰφίκλειον» ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῷ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους. περὶ οὗ φαμεν ὅτι περιφράσει ἐχρήσατο ὥσπερ τὸ «βίη Ἡρακληείη».

Περὶ ἐθνικῶν.

Steph. Byzant. s. Αἱμονία: Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι τοῖς συνοικισταῖς συνεχῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικὰ δηλονότι καὶ γραφῇ καὶ τόνῳ. τὸ Τευκρὸς ὡς τριγενὲς ὠξύνθη. Αἵμων κύριον καὶ ἐθνικὸν ὡς Αὔσων καὶ Ἀρκὰς καὶ Μαίων καὶ Ἴων. Κίλιξ τὸ κύριον καὶ τὸ ἐθνικόν, Φρύξ, Ἀχαιὸς καὶ τὰ ὅμοια (Βερεκύντης, Βισάλτης, Θυνός, Θετταλός, Ἰταλός, Ἴθακος, Μάγνης, Μακεδών, Μῆδος, Πανοπεύς, Πελασγός, Σικελός, Σουματεύς, Τρώς, Δαναός, Φοῖνιξ). — εὑρίσκεται καὶ πόλεσιν ὁμοφωνοῦντα τὰ τῶν κτιστῶν ὀνόματα· Καμικὸς καὶ ὁ κτιστὴς καὶ ἡ νῆσος, ὁμοίως Τροιζήν, Κολοφών, Κόρινθος, Κῶς, Σικυών, Κύρνος, Λέσβος. ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν εὑρίσκεται ἓν ὄνομα, κτιστοῦ, πόλεως καὶ ἔθνους ὡς τὸ Δάρδανος (cf. Φανοτεύς· πόλις Φωκίδος, οἱ πολῖται Φανοτεῖς, ὡς Δελφοὶ καὶ Θούριοι τῷ οἰκιστῇ παραπλησίως, — Ἀμφίδολοι πόλις τῆς Τριφυλίας καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως ὡς Θαύμακοι καὶ Λεοντῖνοι, Γελωνός πόλις Σαρματίας ἀπὸ Γελωνοῦ τοῦ Ἡρακλέους· ὁ οἰκήτωρ ὁμοφώνως, Γόμφοι, Δεντάλιοι, Δίφροι, Ἐπιλευκάδιοι, Ἐρευάτης, Ἐρινιάτης κώμη Μεγαρίδος· ὁ οἰκήτωρ Ἐρινιάτης διὰ τὸ προκατειληφός, Ἐρυθῖνοι, Ἑταιεῖς, Καφηρεύς, Κύρτωνες, Λαμητῖνοι, Λοκροί, Ὀδυσσεῖς, Πατριαργάδαι, Πεδιεῖς, Περραιβός, Πολήσιοι, Σαγγάριος ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας· τὸ ἐθνικὸν Σαγγάριος· προὔφθη γὰρ ὁ τύπος τοῦ πρωτοτύπου καταληφθείς, Σηκοανός πόλις Μασσαλιωτῶν· ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν Σηκοανοί ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ, Σκάροι, Τάβιοι πόλις Ἰταλίας· τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Τάβιοι διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος, Τιταρήσιος, Φωρμανοί, Ψυκτήριος τόπος ἐν Θρᾴκῃ· τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως διὰ τὸ προκατειλῆφθαι τὸ πρωτότυπον ἔχον αὐτοῦ τὸν τύπον).

Steph. Byz. s. Σικελία: τὸ ἐθνικὸν Σικελοί καὶ Σικελιῶται. καὶ οἱ

Νεῖλος, nomina κηπαῖος, Νειλαῖος. Finem οιος cum παντοῖος ἀλλοῖος exemplis ap. Choer. ut a possessiva potestate alienum omisi; sed retinui ῳος. Tum consultis Arc. 38, 19; 39, 3 et Il. Pr. Θ 217, Mon. 4, 14 apposui τὰ δὲ εἰς εος usque ad finem. l. 6 An. Ox. IV 329, 1 cf. Epim. Cr. I 139.

μὲν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ὡς Κίλικες τοῦ Κίλικος, οὗ καὶ ἡ Κιλικία, ὡς Θετταλοί ἀπὸ Θετταλοῦ, οὗ ἡ Θετταλία, καὶ Φρύγες Φρυγός, οὗ ἡ Φρυγία· οἱ δ' ἐπιγενόμενοι καὶ τὴν χώραν εὑρόντες προκεκλημένην ἐπωνομάσθησαν ὡς ἀπὸ τῆς Φθίας Φθιῶται, οὕτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας Ἰταλιῶται καὶ Σικελιῶται.

Steph. Byz. 160, 22: Βατή· δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς Βατῆθεν. οὐ δεῖ γὰρ ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ἐπιρρήματι χρῆσθαι ὡς ἐπὶ τῶν δήμων ἢ τῇ γενικῇ μετὰ προθέσεως ἢ τῷ ἀναλόγῳ ἢ τῷ συνήθει τῆς χώρας.

St. B. 345, 4 Καβησσός: ἐθνικῶς ἀρκεῖ τὸ Ὁμηρικὸν Καβησσόθεν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, ὡς τὸ Καμειρόθεν, τὰ τοπικὰ ἐθνικῶς.

Περὶ τῶν εἰς ᾱν.

St. B. 51, 2: Αἰνία πόλις Περραιβῶν καὶ Αἰνιᾶνες οἱ οἰκοῦντες καὶ Αἴνιος ὁ ποταμὸς αὐτῆς. — τὸ ἐθνικὸν Αἰνιάν. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶνος γέγονεν, εὔλογος ἡ ὁμοφωνία αὐτοῦ ὡς τὸ Τρώς καὶ Ἀχαιός, μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τευκρός καὶ Γραικός. εἰ δὲ παρὰ τὴν πόλιν, εὑρεθήσεται πρότερον Αἴνιος, ὡς τῆς Λυκίας Λύκιος, εἶτα διὰ τὴν ὁμοφωνίαν τοῦ ποταμοῦ πρὸς διάκρισιν Αἰνιάν γενέσθαι ὡς μέγιστος μεγιστάν.

Περὶ τῶν εἰς ην.

E. M. 586, 40, Eustath. ad Dionys. 431 et ad Hom. 1396, 7: Κεφαλλήν γίνεται παρὰ Κέφαλος ὡς κῶλος κωλήν, μέγιστος μεγιστήν καὶ μεγιστάν.

Περὶ τῶν εἰς ων.

Steph. Byz. 113, 11. Theogn. 29, 11: Ἀργείωνες λέγονται οἱ Ἀργεῖοι ὡς Καδμείωνες παρὰ τὸ Ἀργεῖος.

Περὶ τῶν εἰς ας.

St. B. 113, 6: ὁ Ἀργεῖος λέγεται καὶ Ἀργόλας κτλ.

St. B. 211, 2: Γόννοι πόλις Περραιβίας. τὸ ἐθνικὸν Γονατᾶς, ὃ καὶ παράλογον διὰ τὸν τόνον.

Περὶ τῶν εἰς ης.

St. B. 113, 14: λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς οἱ Ἀργεῖοι ὡς οἱ πολλοὶ καὶ Ἡρόδωρος· ἐν μὲν τῷ νῦν χρόνῳ Ἡρακλεῖδαι, πρὸ δ' Ἡρα-

l. 25 cf. Αἰολίωνες St. B. 53, 12 et Βουπρασίωνες 182, 18. l. 29 cf. Σκότινα, τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ τιμᾶται Ζεὺς Σκοτινᾶς, ὡς Παυσανίας τρίτῳ (10, 6).

κλέους Περσεΐδαι, πρὸ Περσέως δὲ Λυγκεῖδαι καὶ Δαναΐδαι, πρὸ δὲ Δαναοῦ Ἀργειάδαι καὶ Φορωνεΐδαι, ἃς Ἄβρων ποιηταῖς ἀνατίθησιν.

Περὶ τῶν εἰς ατης.

Ἀγκαρία πόλις Ἰταλίας ὡς Ἀντία Ἀδρία. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκαριάτης ὡς Πολύβιος ὀγδόῃ.

Αἴπεια πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Αἰπεάτης ὡς Κορσεάτης Ὑδρεάτης· ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων ἐνίοτε μένοντος τοῦ ι ὑφαιρεῖται τὸ α ὡς Δικαιαρχείτης Σαμαρείτης Ζελείτης, ἔσθ' ὅτε μένοντος τοῦ ε ὑφαιρουμένου τοῦ ι τὸ α εἰς ω ἀμείβεται ὡς Ἡρακλεώτης, Μαρεώτης καὶ Ῥαφεώτης.

Ἀλλαρία πόλις Κρήτης. Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ, τὸ ἐθνικὸν Ἀλλαριάτης ὡς αὐτός φησιν.

Ἀμφιγένεια πόλις Μεσσηνιακή. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενειάτης διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα ἢ καὶ Ἀμφιγενεύς.

Βοιαί Κρήτης πόλις. ὁ πολίτης Βοιάτης ὡς Καρύαι Καρυάτης, Πιτάναι Πιτανάτης, Θαλάμαι Θαλαμάτης. λέγεται καὶ Βοιαῖος ὡς Ἔφορος. Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιίτης φησίν, ἴσως παρὰ τὸ Βοιόν ὡς λίκνον λικνίτης.

Βρέα πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεάτης. ἔστι δὲ Βρεαῖος παρὰ τῷ Θεοπόμπῳ εἰκοστῷ τρίτῳ.

Γαθεαί πόλις Ἀρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Γαθεᾶται. Παυσανίας ὀγδόῳ (34, 6) «Γαθεάτᾳ τῆς Κρωμίτιδος χώρας».

Γεράνθραι πόλις Λακωνικῆς. ὁ πολίτης Γερανθράτης, ὡς Παυσανίας.

Ζέλεια· τὸ ἐθνικὸν Ζελείτης. Ἡρωδιανὸς δὲ Ζελειατῶν φησιν. ἔστι γὰρ Ζελειάτης καὶ Ζελείτης.

Ἰάμνια πολίχνιον Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἰαμνιάτης. ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ α. τὰ γοῦν καθ' ὕφεσιν τοῦ α διὰ διφθόγγου ἐστὶ πλὴν τοῦ Ἰαμνίτης καὶ τοῦ Δαυνίτης.

Ἱππώνιον πόλις Βρεττίων. τὸ ἐθνικὸν Ἱππωνιάτης. τοῦτο δὲ τὸ ἐθνικὸν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἱππωνία. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἱππώνιον ἔδει Ἱππώνιος ἢ Ἱππωνιεύς.

Κραναή νῆσος Λακωνική. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττική. τὸ ἐθνικόν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κραναάτης ὡς Καρυάτης, εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς Κραναῖος ὡς Ἀθηναῖος.

Κράνεια χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης ὡς Μαλειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισαίοις.

Μαῖα πόλις Ἑλλησποντία. τὸ ἐθνικὸν Μαιάτης κατὰ πρόσθεσιν τοῦ της.

---

l. 21 Meinek. post Γαθεᾶται excidisse arbitratur ἔστι καὶ ποταμὸς Γαθεάτης.

Μόψου ἑϲτία πόλιϲ Κιλικίαϲ. ὁ πολίτηϲ Μοψεάτηϲ κατὰ παραγωγὴν μιᾶϲ τῶν λέξεων.

Οἶνα πόλιϲ Τυρρηνίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Οἰνάτηϲ. οὐκ ἀλλότριοϲ γὰρ ὁ τύποϲ.

Ῥάβεννα πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ῥαβεννάτηϲ, παρὰ τοῖϲ Ἰταλοῖϲ Ῥαβεννήϲιοϲ.

Ῥέϲινα πόλιϲ περὶ τὸν Ἄβορον ποταμόν. καὶ εἰ μὲν ὡϲ τὸ Αἴγινα τονωθείη, τὸ ἐθνικὸν Ῥεϲινάτηϲ, εἰ δὲ ὡϲ Τερῖνα, Ῥεϲιναῖοϲ. Ῥεϲινάτηϲ δὲ ἄμεινον.

Ῥόβεια Πιερίηϲ. τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτηϲ καὶ Ῥοβείτηϲ καὶ κατὰ διάλυϲιν Ῥοβεῖτηϲ.

Τύραϲ πόλιϲ καὶ ποταμὸϲ ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. καὶ ἔδει παρὰ τὸν Τύραν Τυράτην εἶναι τὸ ἐθνικόν. ἔϲτι καὶ Τυρίτηϲ ἀπὸ τοῦ Τύριϲ. ὁ δὲ πολυίϲτωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, τοὺϲ δὲ πολίταϲ Τυρανούϲ.

Ὕλη πόλιϲ Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτηϲ. Λυκόφρων (448) «καὶ Cέτραχον βλώξαντεϲ Ὑλάτου τε γῆν».

Φύτειον πόλιϲ Ἤλιδοϲ. τὸ ἐθνικὸν Φυτεάτηϲ ὡϲ Γυθεάτηϲ. ὁ γὰρ τύποϲ Ἀρκάϲι ϲυνήθηϲ.

Χάλκεια πόλιϲ Καρίαϲ, ἧϲ τὸ ἐθνικὸν Χαλκεάτηϲ, ὡϲ Κρατερῷ δοκεῖ.

Περὶ τῶν εἰϲ $\overline{\text{ετηϲ}}$.

St. B. s.: Αὐλαί. τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ $\overline{\text{η}}$ διϲυλλάβων θηλυκῶν ὀξυνομένων μὲν διὰ τοῦ $\overline{\text{ε}}$ ὡϲ τὸ φυλέτηϲ, βαρυνομένων δὲ διὰ τοῦ η ὡϲ κωμήτηϲ Cιδήτηϲ. ἐπιϲτατέον τὸ Καρνίτηϲ ἀπὸ τῆϲ Κάρνηϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ $\overline{\text{ητηϲ}}$.

Αἴγινα. ὁ πολίτηϲ Αἰγινήτηϲ. ϲπάνια δὲ τὰ εἰϲ $\overline{\text{τηϲ}}$ ἐθνικὰ τῷ $\overline{\text{η}}$ παραληγόμενα ὑπὲρ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ βαρύτονα. ἔϲτι δὲ ταῦτα Αἰγινήτηϲ «Μαλειήτηϲ τρύπανον αἰπολικόν». Κεραμιήτηϲ. τὸ δὲ πολιήτηϲ πλεοναϲμὸν ἔχει τοῦ η ὡϲ τὸ μυθιήτηϲ, ὅπερ οὐδ' ἐθνικόν, καὶ τὸ Ἰουλιήτηϲ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτηϲ, τὸ δὲ Βαργυλιήτηϲ καὶ Μαϲϲαλιήτηϲ τέτραπται. τὸ δὲ κωμήτηϲ Cιδήτηϲ λιμνήτηϲ τριϲύλλαβα.

Δεκίητον πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Δεκιῆται, ὡϲ Ἀρτεμίδωροϲ ἐν α' γεωγραφουμένων.

Διοϲκούρων κώμη Λιβύηϲ. ὁ κωμήτηϲ Διοϲκουροκωμήτηϲ ὡϲ Μεγαλοκωμήτηϲ, ἐκ δύο ἓν παραγωγόν.

Μαλέα ἄκρα πρὸϲ τῇ Πελοποννήϲῳ καὶ Μάλεια. Μαλειήτηϲ ὡϲ Αἰγινήτηϲ λέγεται καὶ Μαλεάτηϲ.

Νινόη ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδιϲιάϲ. τὸ ἐθνικὸν Νινοήτηϲ ὡϲ τὸ πύλη πυλήτηϲ, ὅθεν «Πυλάτιδεϲ ἀγοραί» (Sophocl. Trach. 639) καὶ λίμνη λιμνήτηϲ.

---

l. 28 versus est Callimachi, ut patet ex Schol. Theocr. 7, 103.

Σίδη πόλις Παμφυλίας. ὁ πολίτης Σιδήτης. τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἔχει διὰ τοῦ η διὰ τὸν βαρὺν τοῦ πρωτοτύπου τόνον. τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα δισύλλαβα πρωτότυπα ὀξυνόμενα μὲν διὰ τοῦ ε τὸ παραγωγὸν ἐκφέρει, φυλή φυλέτης, βαρυνόμενα δὲ διὰ τοῦ η, κώμη κωμήτης, Πύλη Πυλήτης καὶ Πυλάτης.

Περὶ τῶν εἰς ιτης.

Ἄβαρνος: τὰ εἰς ις φιληδεῖ τῷ εἰς ιτης τύπῳ ὡς Μέμφις Μεμφίτης. τὸ δὲ Μακριεύς καὶ Χαλκιεύς καὶ Χαλκιδεύς ἀπὸ γενικῆς προῆλθον.

Ἄβδηρα. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ γὰρ τοῦ Δίολκος Διολκίτης καὶ τοῦ Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης. Ἔφορος καὶ τὴν πόλιν Ἀβδηρόν φησιν. καὶ ἀπὸ τῶν εἰς α οὐδετέρων εὑρίσκεται ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης. τοῦ Ἀβδηρίτης μέμνηται Εὔδοξος ἐν τετάρτῃ περιόδων καὶ Παυσανίας ἕκτῃ περιηγήσεως (c. 5, 4) καὶ Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ (c. 120) καὶ πολλαχοῦ Ἑκαταῖός τε καὶ πολλοί.

Ἄβοτις πόλις Αἰγυπτία. ὁ πολίτης κατὰ μὲν τὸ ἐπιχώριον Ἀβοτίτης ὡς Ναύκρατις Ναυκρατίτης, κατὰ δὲ Ἑκαταῖον Ἀβοτιεύς ὡς Μάκρις Μάκριος Μακριεύς, Χάλκις Χάλκιος Χαλκιεύς, Ἄβοτις Ἀβότιος Ἀβοτιεύς.

Ἀγκυρῶν πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους. ὡς γὰρ Κυνῶν πόλις Κυνοπολίτης, Λεόντων πόλις Λεοντοπολίτης, Λύκων πόλις Λυκοπολίτης, Λάτων πόλις Λατοπολίτης, οὕτως Ἀγκυρῶν πόλις Ἀγκυροπολίτης.

Ἀδράνη πόλις Θράκης. Πολύβιος δὲ Ἀδρήνη. τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης ὡς Συήνη Συηνίτης, Σελήνη Σεληνίτης. δύναται δὲ καὶ Ἀδρηναῖος ὡς Κυρηναῖος Πελληναῖος Μιτυληναῖος. δίδωσιν ἡ τέχνη καὶ τὸ Ἀδρηνεύς ὡς Πελληνεύς.

Ἄζιλις πόλις Λιβύης. Χάραξ δὲ Ἄζιρον λέγει αὐτήν. ὁ πολίτης Ἀζιλίτης, ὅτι πρωτότυπον εἰς ις, τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι καὶ Αἰγυπτίῳ, καὶ ὡς Κάνωβος Κανωβίτης. εἰ δὲ οὐδετέρως Ἄζιρον, τὸ ἐθνικὸν Ἀζιρεύς ὡς Σουνιεύς.

Αἰγίμορος νῆσος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Αἰγιμορίτης. δι' ἔθους γὰρ Λίβυσιν ὁ χαρακτήρ.

Ἀκμονία πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκμονίτης λέγεται ἀπὸ τῆς Ἄκμονος γενικῆς. Ἀκμόνεια, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. τοῦτο δέ μοι εἴρηται, ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀπὸ τῆς ου γενικῆς γίνεται, Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρεύς, ἢ ἀπὸ ἰσοσυλλάβου γενικῆς Ἀπάμας Ἀπαμεύς, Ὑρίας Ὑριεύς.

Ἄμβασον μητρόπολις τῶν Φρυγῶν. ὁ πολίτης Ἀμβασίτης, ὡς ὁ πολυίστωρ Ἀλέξανδρος.

Ἀμφάξιον. δύο μέρη λόγου. τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαξίτης. Στράβων ἑβδόμῃ (p. 330).

ἄντρον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀντρίτης ὡς λίκνον λικνίτης. εὕρηται δὲ ἀντραῖος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ.

Ἄργιλα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β'.

Ἀρσινόη. τὸ ἐθνικὸν Ἀρσινοΐτης καὶ Ἀρσινοεύς ἐπὶ τῆς Αἰτωλικῆς, ὡς Πολύβιος ἐνάτῳ. ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ.

Ἀσκάλων πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀσκαλώνιος παρὰ τὸ Ἀσκαλώνιον, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδός, καὶ Ἀσκαλωνίς θηλυκόν. παρὰ δ' Εὐδόξῳ διὰ τῆς αι ἐν τῷ α'. καὶ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων συνήθειαν Ἀσκαλωναῖα κεράμια.

Ἄσκλος πόλις Ἰταλίας. ἔστι καὶ οὐδέτερον. τὸ ἐθνικὸν Ἀσκλίτης ὡς λίκνον λικνίτης καὶ ὁπλίτης.

Ἀσπίς πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν δύναται Ἀσπιδίτης τῷ ἔθει τῶν Αἰθιοπικῶν πόλεων καὶ Λιβυσσῶν.

ἄστυ. ὁ πολίτης ἀστός καὶ ἀστή καὶ ἀστόν. ἀπὸ τοῦ ἀστός ὁ ἀστίτης. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ «οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει». καὶ «βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας. τί γάρ;» ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προαστίτης. οὐ γὰρ παρὰ τὸ προάστιον. ἦν γὰρ προαστιεύς ὡς Δουλιχιεύς, ἢ προάστιος ὡς Βυζάντιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται προαστία γῆ ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους «ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας».

Αὔγιλα οὐδετέρως πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Αὐγιλίτης διὰ τὸ ἐπιχώριον ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

Ἀφάκη πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Ἀφακίτης διὰ τὸ ἴδιον τῆς χώρας.

Βέμβινα κώμη τῆς Νεμέας. ὁ πολίτης Βεμβινίτης ὡς Σταγειρίτης. παρὰ δὲ Ῥιανῷ Βεμβινάτης. ἔοικεν οὖν ὡς Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης κατὰ τροπήν, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ «δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος». καὶ ἄλλως «καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος».

Βιθυόπολις. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βιθυοπολίτης. εὗρον δὲ Βιθυνιαπολίτης παρὰ Ἀρριανῷ ἐν πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. δεῖ δὲ τοῦ Βιθυνόπολις Βιθυνοπολίτης.

Βορυσθένης. ὁ πολίτης Βορυσθενίτης καὶ τὸ θηλυκὸν Βορυσθενῖτις, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. βούλεται δὲ τὴν ει δίφθογγον ἔχειν ἐν τῇ παραληγούσῃ. ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς ος εὐθείας ἡ διὰ τοῦ ιτης παραγωγὴ πλεονάζει μιᾷ συλλαβῇ, ὡς τόπος τοπίτης, Κανωπίτης ὁ Ἄδωνις παρὰ Παρθενίῳ. τὸ δὲ Ἰήτης ἀπὸ τῆς Ἴου διὰ τὸ ῑ ἐξηνέχθη διὰ τοῦ η. καὶ ἀπὸ γενικῆς Ἀσκάλωνος Ἀσκαλωνίτης, Ἕλεος Ἑλεῖτης καὶ Ἑλείτης ὁ τὸ Ἕλος οἰκῶν, Ὠρεός Ὠρεῖτης καὶ Ὠρείτης. ἔδει οὖν καὶ Βορυσθενείτης διὰ διφθόγγου· οὐ γὰρ ὅμοιον τῷ τεμενίτης οὐδὲ τῷ ἑρκίτης. οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς γενικῆς ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας ταῦτα καὶ εἰκότως ἔχει τὸ ῑ· τὸ δὲ Βορυσθένης οὐκ εἰς ος λήγει. τί οὖν ἐροῦμεν; ὅτι ἠκολούθησε τῷ πλείονι χαρακτῆρι διὰ

τοῦ ῑ. τὰ γὰρ διὰ διφθόγγου ὀλίγα, Ζελείτηϲ, Ϲαμαρείτηϲ, Δικαιαρχείτηϲ, Μαρωνείτηϲ.

Βούβαϲτοϲ πόλιϲ Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Βουβαϲτίτηϲ. λέγεται καὶ Βουβάϲτιοϲ παρὰ Θεοπόμπῳ.

Βυζακίϲ χώρα περὶ τὰϲ Ϲύρτειϲ. τὸ ἐθνικὸν τῷ τύπῳ Βυζακίτηϲ ἂν εἴη, νῦν δὲ Βυζακηνοί λέγονται τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι καὶ ἱμάτια δ' ἐκεῖθεν Βυζακηνά.

Γάβαλα πόλιϲ Φοινίκηϲ. ὁ οἰκήτωρ Γαβαλίτηϲ, ἀλλὰ καὶ Γαβαλεύϲ ὡϲ Μεγαρεύϲ.

Γάβιοι πόλιϲ Λατίνων. τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται. δυνατὸν καὶ Γαβίουϲ, ὡϲ Διονύϲιοϲ ἐν τετάρτῳ Ῥωμαϊκῆϲ ἀρχαιολογίαϲ ἀμφότερα καὶ τὴν πόλιν καὶ τοὺϲ οἰκήτοραϲ καλεῖ.

Διὸϲ ἱερόν πολίχνιον Ἰωνίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Διοϲιερίτηϲ ὡϲ Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδων.

Ἔλβονθιϲ πόλιϲ μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνηϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἐλβονθίτηϲ ὡϲ Φλέγων.

Ἑλληνικόν καὶ Καρικόν τόποι ἐν Μεμφίδι, ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφῖται καὶ Καρομεμφῖται, ὡϲ Ἀριϲταγόραϲ.

Ἔλωροϲ πόλιϲ Ϲικελίαϲ. ὁ πολίτηϲ Ἐλωρίτηϲ. Θουκυδίδηϲ δὲ ἐν ἑβδόμῃ (c. 80) καὶ Ἐλωρίνην ὁδόν φηϲιν.

Ἑϲπερίϲ πόλιϲ Λιβύηϲ. ὁ πολίτηϲ Ἑϲπερίτηϲ. Καλλίμαχοϲ ἐν τοῖϲ ἐπιγράμμαϲιν.

Εὔτρηϲιϲ κώμη Βοιωτίαϲ. ὁ κωμήτηϲ Εὐτρηϲίτηϲ. τὸ γὰρ Εὐτρήϲιοι πόλιϲ Ἀρκαδίαϲ καὶ οὐκ ἐθνικόν.

Ἠλεκτρίδεϲ νῆϲοι. τὸ ἐθνικὸν Ἠλεκτρίτηϲ πρὸϲ τὸν τόπον τῶν εἰϲ ῑϲ, Ἠλεκτρῖνοι δὲ διὰ τὸ ἐπιχώριον.

Θίϲ πόλιϲ Αἰγυπτία. ὁ πολίτηϲ Θινίτηϲ. Ἀλέξανδροϲ Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

Ἰαγξούατιϲ πόλιϲ Λιβύων. ὁ πολίτηϲ Ἰαγξουατίτηϲ. Αἰγυπτίων γὰρ καὶ Αἰθιόπων ὁ χαρακτήρ.

Ἴδυροϲ πόλιϲ Παμφυλίαϲ, ἢ καὶ Ἰδυρίϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἰδυρίτηϲ τῷ τύπῳ τῶν εἰϲ ιϲ.

Ἰώνη ἡ Ἀντιόχεια ἡ παρὰ Δάφνην. τὸ ἐθνικὸν Ἰωνίτηϲ ἢ Ἰωναῖοϲ ὡϲ Κλεωναῖοϲ «Κλεωναίοιο χάρωνοϲ».

Καλὴ ἀκτή πόλιϲ Ϲικελῶν. ἔϲτι δὲ ὡϲ Μεγάλη κώμη. ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγή, Μεγαλοκωμήτηϲ, Καλακτίτηϲ ἢ Καλοακτίτηϲ διὰ τοῦ ῑ, ἐπεὶ καὶ παρὰ τὸ Ἀκτή Ἀκτίτηϲ, ἢ Καλοακταῖοϲ ἢ Καλοάκτιοϲ ὡϲ Πανάκτιοϲ καὶ ἐπάκτιοϲ.

Κάμαρα πόλιϲ Κρήτηϲ. ὁ πολίτηϲ Καμαρίτηϲ ὡϲ Ξενίων ἐν Κρητικοῖϲ φηϲιν.

---

l. 12 verba καὶ — καλεῖ ab epitomatore omissa monente Meinekio adieci.
l. 34 cf. Mein. Anal. Alex. p. 85.

Κάρνη πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Καρνίτης. Λυκόφρων (1291) «ὄλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κύνες». Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν τῷ δεκάτῳ βιβλίῳ φησίν «ἔστι Κάρνος καὶ συνεχῶς Πάλτος, εἶτα Γάβαλα πόλις». καὶ ἀναλογεῖ τὸ Καρνίτης.

Καρὸς κῆποι χωρίον Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Καροκηπίτης ὡς Θεόπομπος.

Κατακεκαυμένη χώρα τῆς Ἐφεσίας. τὸ ἐθνικὸν Κατακεκαυμενίτης «ἄδενδρος ἅπασα πλὴν τῆς ἀμπέλου τῆς τὸν Κατακεκαυμενίτην φερούσης οἶνον. εἰκάζουσι δέ τινες ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων συμβῆναι» (Strab. p. 628).

Κορησσός πόλις τῆς Ἐφεσίας. τὸ ἐθνικὸν Κορησσίτης. καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Κόρησσις. λέγεται καὶ Κορησσεύς.

Κύρου πόλις ἣ καὶ Κυρέσχατα καλεῖται. ὁ πολίτης καθ' ἡμᾶς Κυροπολίτης, κατὰ δὲ Πέρσας Κυρεσχατηνοί ὡς Ἀραξηνοί καὶ Καμβυσηνοί.

Κῶπαι πόλις Βοιωτική. ὁ πολίτης Κωπαΐτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος· ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Κωπαῖος ὡς Ἀθηναῖος Ἀθηναΐτης· καὶ Κωπαιεύς.

Λάεια πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Λαΐτης ὡς Παυσανίας φησὶ πέμπτῳ (24, 6).

Λίηβρις πόλις Φοινίκων. τὸ ἐθνικὸν Λιηβρίτης ὡς Συβαρίτης. Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου.

Μαριαμμία πόλις Φοινίκης. οἱ πολῖται Μαριαμμῖται, ὡς Παυσανίας ἐν κτίσει αὐτῆς.

Μαχαιροῦς φρούριον τῆς Ἰουδαίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν ὡς Ἱεριχούντιος. Ἰώσηπος δὲ Μαχαιρίτας αὐτούς φησι (B. I. II 36).

Μέσσωγις ὄρος Λυδίας. τὸ τοπικὸν Μεσσωγίτης. Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ (p. 648) «ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος ὁ Ἀρομεύς».

Μιλητούπολις πόλις περὶ τὸν Ῥύνδακα. ὁ πολίτης Μιλητοπολίτης. Στράβων δωδεκάτῃ (p. 575).

Μυλαί πόλις Σικελίας· ὁ πολίτης Μιλαΐτης ὡς τῶν Θηβῶν Θηβαΐτης, Ἀθῆναι Ἀθηναΐτης. εἰσὶ γὰρ οἱ οὕτω λέγονται.

Νάρβων πόλις Κελτική. τὸ ἐθνικὸν Ναρβωνίτης ὡς Ἀσκαλωνίτης. Ἑκαταῖος καὶ Ναρβαίους αὐτούς φησι.

Νέον τεῖχος πόλις τῆς Αἰολίδος ὡς Χωλὸν τεῖχος. τὸ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης ὡς Χωλοτειχίτης.

Νικόπολις πόλις Ἠπείρου. ὁ πολίτης Νικοπολίτης, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ (c. 8, 3).

Σεθρόη πόλις Αἰγύπτου. ὁ πολίτης Σεθροΐτης ὡς Ἀρσινοΐτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

Σελευκόβηλος πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Σελευκοβηλίτης καὶ

---

l. 19 unde iure Meiaekius restituendum iudicat Ἐλαία πόλις Ἀσίας et Ἐλαΐτης.

Ϲηλευκοβηλαῖοϲ. λέγεται καὶ Ϲελευκεὺϲ πρὸϲ τῷ Βήλῳ. οὕτω γὰρ Παυϲανίαϲ ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείαϲ φηϲί.

ϲπήλαιον τὸ ἄντρον. οἱ οἰκοῦντεϲ ϲπηλαῖται. εἰϲὶν οὖν «ἀγάλματα Ἡρακλέουϲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνοϲ ϲπηλαῖται καλούμενοι» (Pausan. X 32, 5).

Τομεύϲ πόλιϲ πρὸϲ τῇ Ὀδηϲϲῷ. ὁ πολίτηϲ Τομίτηϲ. ὤφειλε δὲ ὡϲ Ἀταρνείτηϲ διὰ διφθόγγου γράφεϲθαι.

Φᾶριϲ πόλιϲ τῆϲ Λακωνικῆϲ. οἱ πολῖται Φαρῖται ὡϲ Παυϲανίαϲ (III 2, 6) καὶ Φαριάτηϲ ὡϲ Ϲπαρτιάτηϲ.

Φαϲηλίϲ πόλιϲ τῆϲ Ἰουδαίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Φαϲηλίτηϲ ὡϲ Ἰώϲηποϲ ἐν α′ τοῦ πρὸϲ Ῥωμαίουϲ πολέμου (c. 16).

Φελλόϲ καὶ Ἀντίφελλοϲ πόλειϲ Λυκίαϲ. ὁ πολίτηϲ Φελλίτηϲ καὶ Ἀντιφελλίτηϲ, ὡϲ Ἀλέξανδροϲ ἐν τῷ περὶ Λυκίαϲ καὶ Πολύχαρμοϲ.

Χυτρόπολιϲ Θρᾴκηϲ χωρίον. τὸ ἐθνικὸν Χυτροπολίτηϲ. Θεόπομποϲ Φιλιππικῶν εἰκοϲτῷ δευτέρῳ «εἰϲδεξαμένων δὲ τῶν Χυτροπολιτῶν αὐτόν».

χώρα. ἀπὸ τοῦ χῶροϲ χωρίτηϲ ὡϲ τοῦ μέϲοϲ μεϲίτηϲ τόποϲ τοπίτηϲ ἢ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτηϲ ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτηϲ ἑϲπέρα ἑϲπερίτηϲ. Ϲοφοκλῆϲ Αἰγεῖ «κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ᾽ ὁρῶ». καὶ ἐν Ἡρακλεῖ «τρέφουϲι κρήνηϲ φύλακα, χωρίτην ὄφιν». καὶ Αἰϲχύλοϲ ἐν Λέοντι ϲατυρικῷ «ὁδοιπόρων δήλημα, χωρίτηϲ δράκων». καὶ Ἀπολλώνιοϲ ἐν τῷ Κανώβῳ

τέρψει δὲ νηῶν ὁ γλυκύϲ ϲε χωρίτηϲ
πλόοϲ κομίζων δῶρα πλουϲίου Νείλου.

καὶ χώριοϲ μὲν οὐ λέγεται, ἀλλὰ τὸ ϲύνθετον τὸ ἐγχώριοϲ καὶ ἐπιχώριοϲ ϲύνηθεϲ ἐκ τοῦ ἐν χώρᾳ καὶ ἐπὶ χώραϲ, ὡϲ τοῦ ἐν τόπῳ ἐντόπιοϲ καὶ τοῦ ἐκ τόπου ἐκτόπιοϲ. τὸ ἐγχώριοϲ καὶ παρὰ Ϲοφοκλεῖ κεῖται. τὸ δὲ ἐπιχώριοϲ καὶ ἐπιχωριάζειν ἐν τῷ περὶ ψυχῆϲ (c. 1) φηϲι Πλάτων.

Ψίλιον ποταμὸϲ μεταξὺ Θυνίαϲ καὶ Βιθυνίαϲ. καὶ ἄλλοϲ Ψίλιϲ ποταμὸϲ τῆϲ Βιθυνίαϲ. τὸ τοπικὸν Ψιλίτηϲ. ἐν δὲ τῇ ϲυνηθείᾳ ἐπεκράτηϲεν ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν τοὺϲ οἰκήτοραϲ Ψιλιανοὺϲ καλεῖν.

Περὶ τῶν εἰϲ ειτηϲ.

Ἁγνώνεια πόλιϲ Θρᾴκηϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἁγνωνείτηϲ ὡϲ Μαρωνείτηϲ τοῦ Μαρώνεια καὶ Καυκωνείτηϲ τοῦ Καυκώνεια κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ᾱ.

Αἰθάλη νῆϲοϲ. λέγεται καὶ Αἰθάλεια. τὸ ἐθνικὸν ἐκ τοῦ Αἰθάλεια Αἰθαλείτηϲ ὡϲ Ζελείτηϲ, ἐκ δὲ τοῦ Αἰθάλη Αἰθαλίτηϲ ὡϲ Ϲινωπίτηϲ Ἰοππίτηϲ. δύναται τὸ Αἰθαλίτηϲ ἀντὶ τοῦ Χῖοϲ. οὕτω γὰρ ἡ Χίοϲ ἐλέγετο. καὶ οἱ πολῖται Αἰθαλεῖϲ.

ἀκρώρεια ἄκρον ὄρουϲ, ἐν ᾧ ἐνοικοῦντεϲ ἀκρωρεῖται. οὕτω δὲ

l. 19 Sophoclis versum corr. Mein.

παρὰ Cικωνίοις ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος «ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Cικυωνίοις Ἀκρωρείτης, παρὰ δὲ Μεταποντίνοις Ἐρίφιος», Ἀπολλόδωρός φησιν.

Καυκώνεια. τὸ ἐθνικὸν Καυκωνείτης ὡς Ζελείτης. ὤφειλε δὲ Καυκώνιος ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς ὡς Ἀντρώνιος.

Ὠρεός πόλις Εὐβοίας. τούτου τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς ει̅ γράφεται Ὠρείτης ὡς Ζελείτης Cαμαρείτης Μαρωνείτης. μέμνηται τοῦ ἐθνικοῦ καὶ Χάραξ ἐν χρονικῶν ιϛʹ «Ἀθηναῖοι ἅμα Χαλκιδεῦσι τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Μεγαρεῦσι στρατεύσαντες εἰς Ὠρεὸν Φιλιστίδην τὸν τύραννον ἀπέκτειναν καὶ Ὠρείτας ἠλευθέρωσαν». Ἀπολλόδωρος δὲ τετρασυλλάβως φησίν, οὐ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε̅ καὶ διὰ τοῦ ι̅ Ὠρεΐτας «οὕτω δὲ τὴν τῶν Ὠρεϊτῶν νυκτὸς αἱροῦσιν πόλιν». καὶ δοκεῖ ἀναλογώτερον εἶναι. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ο̅ς̅ διὰ τοῦ ι̅τ̅η̅ς̅ παραγόμενα μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, Cτάγειρος Cταγείρου Cταγειρίτης, Ἄβδηρος Ἀβδήρου Ἀβδηρίτης, Πεντάσχοινος Πεντασχοίνου Πενταςχοινίτης, Δίολκος Διόλκου Διολκίτης· οὕτως Ὠρεός Ὠρεοῦ Ὠρεΐτης καὶ κατὰ σύνοδον τοῦ ε̅ καὶ τοῦ ι̅ Ὠρείτης. οὐχ ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ Ζελείτης καὶ Cαμαρείτης· ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α̅ καθαρὸν ληγόντων παρῆκται.

Περὶ τῶν εἰς ο̅ι̅τ̅η̅ς̅.

Κύβος ἢ Κυβώ πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων. ὁ πολίτης Κυβοίτης ὡς Cαβοίτης τῆς Cαβοῦς. ἢ Κυβίτης ὡς τῆς Βούτου Βουτίτης.

Περὶ τῶν εἰς ο̅υ̅τ̅η̅ς̅.

Μαντύη καὶ Μάντυα πόλις Ῥωμαίων. γράφεται καὶ Μάντουα τῷ τῶν Ῥωμαίων ἔθει. Μαντούτης. ἔστι δὲ κατὰ συγκοπὴν ὡς Ζελείτης.

Περὶ τῶν εἰς υ̅τ̅η̅ς̅.

Αἴγυς πόλις Λακωνικῆς. οἱ πολῖται Αἰγῦται, ὡς Παυσανίας (III 2, 5). Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἴγυος τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτως (v. 903) «καὶ πάντα τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἰγύας κυνός, τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης». Θεόπομπος δὲ Αἰγυέας αὐτούς φησιν.

Κῶβρυς πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Κωβρύτης ὡς Αἴγυς Αἰγύτης.

Μῶλυς, Λίβυσσα πόλις. τὸ ἐθνικὸν Μωλύτης τῷ τύπῳ τῶν Λιβυσσῶν πόλεων καὶ Μωλυάτης.

Περὶ τῶν εἰς ω̅τ̅η̅ς̅.

Ἀργέου νῆσος, νῆσος Αἰγύπτου. οἱ οἰκήτορες Ἀργεῶται ὡς τῆς Νικίου Νικιῶται καὶ τῆς Χαιρέου Χαιρεῶται. καὶ αὗται γὰρ Αἰγύπτου πόλεις.

Αὐλαὶ ἐπίνειον Κιλίκων. οἱ οἰκοῦντες Αὐλεῶται πρὸς τῶν ἐπιχωρίων ὀνομάζονται. τῶν δὲ εἰς α̅ι̅ οὐκ ἔστιν ὁ διὰ τοῦ ω̅τ̅η̅ς̅ τύπος,

ἀλλ' ἔοικεν ὡς ἀπὸ τοῦ Ῥάφεια Ῥαφειώτης Ῥαφεῶται. εἰ δὲ ἐνικῶς ἐλέγετο, ὤφειλεν Αὐλέτης ἢ Αὐλίτης. τὰ γὰρ κτλ.

Ζεφύριον. τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτης. τὸ οὖν Ζεφυρίτης ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτης συγκοπῇ τοῦ ω ὡς τὸ Θρονίτης.

Καρπασία πόλις Κύπρου. λέγεται καὶ Καρπάσεια. ὁ πολίτης Καρπασεώτης ὡς Μαρεώτης. Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Καρπασεῖς αὐτούς φησιν, ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρπασος ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς, ἀφ' οὗ Καρπάσεια.

Κασταλία πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Κασταλιώτης. ὁ τύποις τοῖς Κίλιξι συνήθης.

πατρίς. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε πατρίτης. ἄμεινον δὲ πατριώτης.

Ῥαφάνεια πολίχνιον Συρίας. ὁ πολίτης Ῥαφανεώτης. τῶν δὲ εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ι πρὸ τοῦ ω ἔχει, Πηλιώτης, Φθιώτης. σπάνια δὲ τὸ ε καὶ σχεδὸν ἀπὸ τῆς ει συσταλέντα, Ἡρακλεώτης. οὕτω καὶ Ῥαφανεώτης.

Περὶ τῶν εἰς αιος.

Ἀγάθυρνα πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαθυρναῖος. οὐ γὰρ ἀήθης ὁ τύπος τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσιν· Ἱμεραῖος γὰρ καὶ Ἐνναῖος καὶ Καταναῖός φασιν.

Ἄγυλλα πόλις Τυρρηνίας. ὁ πολίτης Ἀγυλλαῖος. Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν.

Ἀθῆναι. ὁ πολίτης Ἀθηναῖος. ἐλέγοντο δὲ καὶ πατρωνυμικῷ τύπῳ, ὡς Ἄβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, ὅτι εἰσὶ διτταὶ προσηγορίαι παρὰ ποιηταῖς, ἀπό τε τῆς πατρίδος καὶ τοῦ συνοικιστοῦ. Ἁλικαρνασσεῖς γὰρ Ἀνθεάδαι καὶ Φαλαντιάδαι οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ' αὐτοῖς, Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι καὶ Κεκροπίδαι Θησεΐδαι Ἐρεχθεΐδαι. καὶ ταύτας γε κλήσεις τῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον.

Ἀθύρας ἐπίνειον καὶ ποταμὸς περὶ τὸ Βυζάντιον. τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς αι διφθόγγου Ἀθυραῖος ὡς Ῥῆβας Ῥηβαῖος.

Αἴβουρα πόλις Ἰβηρίας. ὁ πολίτης Αἰβουραῖος ὡς ἀρουραῖος, Κόλουρα Κολουραῖος, Ἄργουρα Ἀργουραῖος, Ἴουρα Ἰουραῖος, καὶ σχεδὸν πάντα τὰ εἰς ρα. δύναται καὶ Αἰβουράτης ὡς Αἴγειρα Αἰγειράτης, Κίβυρα Κιβυράτης.

Ἀκάνναι ἐμπόριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. τὸ ἐθνικὸν Ἀκανναῖος ὡς Σαβαῖος καὶ Γερραῖος καὶ Ἐρυθραῖος παρ' αὐτοῖς.

Ἀκραιφία πόλις Βοιωτίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραιφιαῖος καὶ Ἀκραίφιος (οὕτω γὰρ Ἀπόλλων τιμᾶται) καὶ Ἀκραιφιεύς καὶ Αἰκραιφιάς ὡς Σουνιεύς Σουνιάς καὶ Ἀκραιφὶς λίμνη. Ἔφορος δὲ Ἀκραιφνίους καὶ Ἀκραιφνιώτας. Θεόπομπος δὲ τὰ Ἀκραίφνια φησὶ καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀκραιφνιεύς.

l. 2 cf. sub ετης terminatione. l. 36 Mein. παρὰ τοῖς Ἄραψιν.

Ἀκτή ἡ Ἀττική. τὸ ἐθνικὸν Ἀκταῖος καὶ Ἀκταία καὶ Ἀκταιίς καὶ Ἀτθίς καὶ Ἀκτίτης, ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ, ὡς αὐλή αὐλίτης. ἔστι καὶ «Ἄκτιος Αἰγεύς», ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ. ἔστι καὶ Ἀκτιάς καὶ τὸ Ἄκτιον, ἀφ' οὗ τὸ Ἀκτιώτης, ὡς Πηλιώτης Ζεφυριώτης. ἄμεινον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ Ἀκτία τοῦ δηλοῦντος τήν τε χώραν καὶ τὴν γυναῖκα, ὡς Πελαςγία Πελαςγιώτης. ἔστι καὶ Ἀττικός καὶ Ἀττική κατὰ τροπὴν διὰ τὴν εὐφωνίαν.

Ἀλθαία πόλις Ὀλκάδων. τὸ ἐθνικὸν Ἀλθαῖος ὡς Αἰαῖος ἢ Ἀλθαιάτης ἢ Ἀλθαιανός. εὕρομεν δὲ ἐν ταῖς συγγραφαῖς Δημητρίου Ἀλθαιέα.

Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἀμύκλαι Ἀμυκλαῖος καὶ Ἀμυκλαιεύς ἐξ αὐτοῦ ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς. λέγεται καὶ Ἀμυκλαΐτης ὡς Θηβαΐτης.

Ἀναία πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀναῖος. Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ (c. 19) Ἀναῖτας φησὶ τοὺς πολίτας.

Ἄναυα πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀναυαῖος ἢ Ἀναυεύς, ἐπειδὴ χαίρουσι τοῖς εἰς ευς Φρύγες.

Ἀνητοῦσσα πόλις Λιβύης· ὁ πολίτης Ἀνητουσσαῖος ὡς Σκοτουσσαῖος, ὡς ὁ πολυίστωρ φησίν.

Ἄνθυλλα πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Ἀνθυλλαῖος ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος. καὶ Ἀνθυλλίτης διὰ τὸν τύπον.

Ἀργάντη πόλις Ἰνδίας. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργανταῖος, ἀλλὰ ὁ τύπος τῶν Ἰνδῶν ἢ Ἀργαντηνός ἢ Ἀργαντίτης.

Ἄρρα πόλις Ἰλλυρική. τὸ ἐθνικὸν Ἀρραῖος. καὶ γὰρ ὁ τύπος συνήθης, ὡς Πελλαῖος καὶ Βεροαῖος.

Ἀρταία Περσικὴ χώρα. οἱ οἰκοῦντες Ἀρταῖοι. ἀρταίους δὲ Πέρσαι, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, ἥρωας καλοῦσι. τάχα δὲ καὶ ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ Ἀρταξέρξαι καὶ Ἀρτάβαζοι, ὥσπερ ἐν Αἰγυπτίοις καὶ Νειλάμμωνες καὶ Παναπόλλωνες. Ἡρόδοτος Ἀρτεάτας αὐτοὺς καλεῖ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ.

Ἀσίνη. τὸ ἐθνικὸν Ἀσιναῖος καὶ Ἀσινεύς, καθὼς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου.

Βάρκη πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Βαρκαῖος καὶ Βαρκαῖον τὸν Λίβυν φασί. «Βαρκαῖον αἶπος»· οἳ τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος, ἡνιοχεῖν δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἔμαθον.

Βάτναι πόλις τῆς Ὀσροηνῆς. τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα Βατνηνός ὡς Ἐδεσσαῖος Ἐδεσσηνός καὶ Καρραῖος Καρρηνός.

Βέννα μία φυλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέντε, ἧς οἱ φυλέται Βενναῖοι, ὡς Ἔφορος.

---

l. 9 Mein. Ἀλθαιαῖος? l. 30 cf. paullo post Ἀρτεᾶται γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτῃ (c. 125, ubi ἀρτέαται legitur). l. 35 cf. Hesych. Βαρκαίοις ὄχοις. l. 35 cf. Mein. Anal. Alex. p. 289.

Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Βουραῖος. Λυκόφρων (v. 591) «Δύμη τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στόλου».

Γάζα. ὁ πολίτης Γαζαῖος. λέγονται καὶ Γαζηνοί παραλόγως ὡς Παυσανίας. λέγονται καὶ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται. καί ἐστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται καὶ Αἰγιναῖοι κατὰ τὴν διαφοράν, ἐναντίον δὲ τὸ τῶν τύπων· οἱ μὲν γὰρ πολῖται Αἰγινῆται καὶ Γαζαῖοι, οἱ δὲ κέραμοι Γαζῖται καὶ Αἰγιναῖοι. εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφοροῦν, ὡς Εὐφορίων. λέγονται καὶ διὰ τοῦ ᾱ Γαζᾶται, ὡς πολυίστωρ.

Γαλάδραι πόλις Μακεδονίας. ὁ πολίτης Γαλαδραῖος. Λυκόφρων «καὶ Γαλαδραῖον πέδον» (v. 1342).

Γενέση πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Γενεσᾶῖος ὡς Τεμεσαῖος. ἄμεινον δὲ διὰ τὴν χώραν Γενεσάτης.

Δεξαμεναί μέρος τῆς Ἀμβρακίας. τὸ ἐθνικὸν Δεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ.

Δίνδυμα ὄρη τῆς Τρωάδος. τὸ ἐθνικὸν Δινδυμαῖος καὶ Δινδυμναῖος. εἴη δ' ἂν καὶ Δινδυμηνός, ὅτι καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην λέγουσι.

Δολίχη νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ καὶ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς. τὸ ἐθνικὸν Δολιχαῖος Ζεύς. οἱ δ' ἐπιχώριοι Δολιχηνοί λέγουσι· τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολίχης Δολιχεύς. ὁ γὰρ τύπος συνήθης τοῖς Λυκίοις, τῆς δὲ Δολιχίστης Δολιχιστεύς.

Δύμη πόλις Ἀχαΐας. ὁ πολίτης Δυμαῖος. Ἔφορος κδ' «παραγινομένης δὲ τῆς στρατιᾶς εἰς τὴν Δύμην, πρῶτον μὲν οἱ Δυμαῖοι καταπλαγέντες». καὶ Παυσανίας ζ' (17, 6) «Οἰβώτᾳ ἀνδρὶ Δυμαίῳ σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην» καὶ πάλιν (17, 9) «Δυμαίοις μέν ἐστιν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα». καὶ ἐν τῷ η' (1, 2) «τὰ δὲ πρὸς Ἀχαΐαν Δυμαίων εἰσὶν ὅμοροι». καὶ Ἀπολλόδωρος ἢ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνόμενος «τὴν δὲ χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι». καὶ Φίλιστος Σικελικῶν α' «ἐπὶ τῆς ὀλυμπιάδος ἧν Οἰβώτας ὁ Δυμαῖος ἐνίκα στάδιον». καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν α' «πόλεμος ἐνέστη τοῖς τε Δυμαίοις ὅθεν...» καὶ Θεόπομπος μ' «προστάται δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων Ἄθηνις καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀρχέλαος ὁ Δυμαῖος». τὸ θηλυκὸν Δυμαία. Εὐφορίων «ἤ τις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης» διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον κεῖσθαι λέγων. λέγεται καὶ Δύμιος ὡς Βοίβη Βοίβιος. Ἀντίμαχος ἐν ε' Θηβαΐδος

ἐν δέ νυ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπίκουρος ἀμορβέων
ὡμίλης', εἵως διεπέρσατε Δύμιον ἄστυ.

Δωδώνη. τῆς Δωδώνης τὸ ἐθνικὸν Δωδωναῖος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ «Μολοσσῶν πρὸς μεσημβρίης οἰκέουσι Δωδωναῖοι». καὶ Ὅμηρος «Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε» (Π 233) καὶ Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις (Com. ed. Mein.

---

l. 18 sic Lob. Proll. 196. l. 35 κεῖσθαι λέγων add. Mein.

Π 20) «Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ, τίτθη, γεράνῳ προcέοικας». Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν α' περὶ θεῶν τὸν Δωδωναῖον οὕτος ἐτυμολογεῖ «καθάπερ οἱ τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες ὅτι δίδωcιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά, Πελαcγικὸν δὲ ὅτι τῆς γῆς πέλας ἐcτίν».

Ἑλένη νῆcος τῆς Ἀττικῆς. τὸ ἐθνικὸν Ἑλεναῖος ὡς Κασμεναῖος ἢ Ἑλενίτης ἢ Ἑλένειος.

Ἐπιπολαί χωρίον προcεχὲς Cυρακούcαις. τὸ ἐθνικὸν Ἐπιπολαῖος τῷ κοινῷ τύπῳ.

Ἐρυcίχη πόλις Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν Ἐρυcιχαῖος, περὶ οὗ Ἡρωδιανός φηcιν ὅτι cεcημαίωται τὸ Ἐρυcίχαιος προπαροξυνόμενον ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἐγκεῖcθαι, ὅ ἐcτιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος καὶ τὸν ἐρύcω μέλλοντα. διχῶς οὖν ἔcται, ὥς ἐcτι δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν παρθενείων ᾀcμάτων· φηcὶ γάρ

οὐκ ἦς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδέ
cκαιὸς οὐδὲ παρὰ cυφοῖcιν, οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος,
οὐδ' Ἐρυcιχαῖος οὐδὲ ποιμήν.

εἰ γὰρ τῷ «Θεσσαλὸς γένος» cυναπτέον, ἐθνικόν ἐcτι καὶ προπεριcπάcθω.

Εὐθηναί πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς Εὐθηναῖος, κατ' ἐκείνους δὲ Εὐθηνεύς. Πολέμων δὲ καὶ Εὐθηνίτας φηcίν.

Ἐχῖναι νῆcοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν. λέγονται καὶ Ἐχινάδες. τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἐχῖναι Ἐχιναῖος, τοῦ δ' Ἐχινάδες Ἐχιναδεύς ὡς Ἀρκαδεύς ἢ Ἐχινάδιος.

Ἐχῖνος πόλις Ἀκαρνανίας. ὁ πολίτης Ἐχιναῖος ὡς χέρσος χερcαῖος, Ἄπρος Ἀπραῖος, Κύφος Κυφαῖος. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐχιναῖος Ἐχιναιεύς ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς.

Θύμβρα πόλις Τρῳάδος. Ἀπόλλων Θυμβραῖος. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ Ζυμβραῖος. λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος δὲ Δύμβριός φηcι διὰ τοῦ δ καὶ Δυμβριεύς.

Ἰθώμη πόλις Μεcσήνης. τὸ ἐθνικὸν Ἰθωμαῖος καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ η καὶ Δωρικῇ τροπῇ Ἰθωμάτας, ἀφ' οὗ ὁ πολίτης Ἰθωμάτας καὶ Ζεὺς Ἰθωμάτας.

Ἰτέα δῆμος. ὁ δημότης Ἰτεαῖος. Ἀνδροτίων δὲ τριcυλλάβως ἔφη.

Κάλυδνα νῆcος. ὁ πολίτης Καλυδναῖος καὶ Καλυδνεὺς ὁ Ἀπόλλων καὶ Καλύδνιοι, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος.

Καρήνη πόλις Μυcίας. τὸ ἐθνικὸν Καρηναῖος, ὡς Κρατερὸς γ' περὶ ψηφιcμάτων «Γρυνεῖς Πιταναῖοι Καρηναῖοι».

Κορόπη πόλις Θεσσαλίας. ὁ πολίτης Κοροπαῖος. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (613) «ἢ ἐν Ἀπόλλων μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν». λέγεται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ Ὀροπαῖος.

Κρῆcσα πόλις Παφλαγονίας. Δημοcθένης γράφει .... τὸ ἐθνικὸν Κρηcσαῖος.

---

l. 1 προcέοικας Meinek. l. l.

Κρηστώνη πόλις Θράκης. ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτούς φησιν. Ἑκαταῖος δὲ Κρηστῶνας αὐτοὺς ἐν Εὐρώπῃ.

Κύφος πόλις Περραιβίας. ὁ πολίτης Κυφαῖος. Λυκόφρων (v. 897) «ἐν ᾧ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην».

Λάμπη πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτούς φησι.

Λῆνος χωρίον τῶν Πισατῶν. ὁ πολίτης Ληναῖος. Φλέγων μη' ὀλυμπιάδι.

Λίγγος φρούριον Κασσανδρέων. τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῳ. ἔστι δὲ καὶ Λίγγιος καὶ Λίγγιος κόλπος.

Λίμναι πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἔνθα ὁ Διόνυσος ἐτιμᾶτο· Καλλίμαχος «Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς».

Λογγώνη Σικελίας πόλις. ὁ πολίτης Λογγωναῖος. Φίλιστος δεκάτῳ.

Νακόνη πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Νακοναῖος. Φίλιστος ἕκτῳ Σικελικῶν.

Νεῖλος πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως Νειλοπολίτης. εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται, ὀφείλει ἕπεσθαι τῷ κτητικῷ τοῦ ποταμοῦ Νειλαῖος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν «ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν παράγεται διὰ τοῦ ῑ ἢ παρὰ τὴν γενικὴν τοῦ πρωτοτύπου ἢ τὴν εὐθεῖαν, ταῦτα μόνον διὰ τοῦ ῑ ἐκφέρεται, Ποσειδώνιος, Ἑλικώνιος, Σάκιος. τὰ δὲ φύσει μακρᾷ ἢ διφθόγγῳ παραληγόμενα οὐδέποτε τὸ προκείμενον σχῆμα ἀποτελεῖ. οὐδὲ γὰρ τὸ κηπαῖος καὶ Νηλαῖος ἐθνικὸν αὐτὸ ἀναλόγως παραλαμβάνει».

Νίψα πόλις Θράκης. ὁ πολίτης Νιψαῖος. Ἡρόδοτος τετάρτῃ (c. 93).

Νόαι πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος. ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ χρονικῶν.

Νώνυμνα πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης Νωνυμναῖος ὡς Φίλιστος.

Ξιφήνη χώρα Παλαιστίνης. Ἰώσηππος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας (c. 13) τὸ ἐθνικὸν Ξιφηναῖός φησι.

Οἰνώνη νῆσος τῶν Αἰακιδῶν. οἱ οἰκήτορες Οἰνωναῖοι, ὡς Παρθένιος Ἡρακλεῖ.

Οἴτη ὄρος περὶ Τραχῖνα. οἱ οἰκοῦντες Οἰταῖοι. Σοφοκλῆς (Philoct. 453) «ἐγὼ μὲν ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός».

Σκέμψα πόλις Θράκης. τὸ ἐθνικὸν Σκεμψαῖος καὶ «Σκέμψιοι, Δαυνιοτειχῖται».

Σκίθαι πόλις Θράκης. ὁ πολίτης Σκιθαῖος, ὥς φησι Θεόπομπος.

Στῆλαι πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος ὡς Λάμπη Λαμπαῖος. ἀλλὰ καὶ Στηλίτης ὡς παρὰ τὸ ἄγαλμα ἢ τὸν λίθον, ἀφ' οὗ τὸ στηλιτεύω.

Στράμβαι πόλις Θράκης. τὸ ἐθνικὸν «Σταγειρῖται, Στραμβαῖοι».

l. 1 Mein. Πεισάνδρῳ? l. 19 cf. Philol. XXII p. 344.

Cυκαί. ὁ πολίτης ὤφειλε Cυκαῖος. ἔςτι δὲ νῦν Cυκαΐτης, ὅπερ ἐςτὶν ἀπὸ τῆς Cυκαῖος ὡς Θηβαῖος Θηβαΐτης.

Τραγαςαί χωρίον ἐν ἠπείρῳ. ὁ οἰκήτωρ Τραγαςαῖος. Ἀριςτοφάνης Ἀχαρνεῦςι (v. 853).

Τυρόδιζα πόλις Θράκης. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Τυροδιζαῖος ὡς Γαζαῖος. νῦν δὲ Τυροδιζηνοί λέγονται ὡς Κρατερὸς ἐν θ' περὶ ψηφιςμάτων.

Φαλάκραι ἄκρα τῆς Ἴδης. ὁ ἐκ τόπου Φαλακραῖος. Λυκόφρων (1170) «ςτερρὰν κύβηλιν ἢ Φαλακραῖον κλάδον» καὶ θηλυκῶς «Φαλακραῖοι κόραι» (Lycophr. 24) καὶ οὐδέτερον.

Φιδήνη πόλις Ἀλβανῶν. τὸ ἐθνικὸν Φιδηναῖος. ἔοικε καὶ Φίδηνα λέγεςθαι ὡς Ῥάβεννα καὶ Φιδηνάτης ὡς Ῥαβεννάτης· οὕτω γὰρ Χάραξ ιβ' κέχρηται Φιδηνάτης.

Χάλαςτρα πόλις Θράκης. ὁ πολίτης Χαλαςτραῖος. Λυκόφρων (1441) «Θεςπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαλαςτραῖος λέων».

Χάραδρα πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Χαραδραῖος. ἐπάγει γὰρ Χαραδραίοις (Pausan. X 33, 3).

Περὶ τῶν εἰς ιος.

Ἀγηςςός πόλις Θράκης. τὸ ἐθνικὸν Ἀγήςςιος ὡς [Ἀςςήςιος] Ταρτήςςιος. ἢ Ἀγαςςίτης ὡς Ὀδηςςίτης διὰ τὸ ὁμοεθνές.

Ἀγκύριον πόλις Ἰταλίας. δύναται ὁ πολίτης Ἀγκύριος ὡς Βυζάντιος ἢ Ἀγκυριεύς ὡς Κιτιεύς, Δουλιχιεύς, Cιγριεύς, Cουνιεύς. ἀλλ' ἄμεινον διὰ τὸ τῆς χώρας ἔθος Ἀγκυριανός ὡς Ἀδριανός, εἰ μὴ ὡς παρὰ τὸ Ῥήγιον Ῥηγῖνος, Μεταπόντιον Μεταποντῖνος. Ἰταλοὶ γὰρ μάλιςτα τούτῳ φιληδοῦςι τῷ τύπῳ.

Ἀγκών πόλις Πικεντίνων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκώνιος ὡς Ἀντρώνιος ὄνος ἡ παροιμία, Καλυδώνιος. λέγεται δὲ καὶ Ἀγκωνίτης ὡς Ἀρτεμίδωρος.

Ἀγνοῦς δῆμος. ὁ δημότης Ἀγνούςιος ὡς Ῥαμνούςιος. ἀπὸ γενικῆς προςόδῳ τοῦ ι τοῦ τ φυλαςςομένου, ὡς ἐν τῷ Cελινούντιος, Ὀπούντιος, Ἱεριχούντιος, τρεπομένου δὲ εἰς ς καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ν ὑφαιρουμένου, Ἁλιμούςιος, Φηγούςιος. διακρίνεται ἡ τροπὴ τῷ ἀδιαιρέτῳ τοῦ πρωτοτύπου, ὅπερ Ἀττικοὶ φιλοῦςι. παρ' αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται Ἀγνόεις ἢ Φηγόεις ἢ Μυρρινόεις. ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Cιμούντιος, ἀλλὰ διὰ τοῦ ς μετὰ τῆς ὑφέςεως τοῦ ν. τὸ δὲ Cιμοῦς Cιμόεις διαιρεῖται καὶ Ὀποῦς Ὀπόεις. τάχα δὲ καὶ τὰ δοκοῦντα διαιρεῖςθαι κυριώτερα καθέςτηκεν, ὅθεν μετὰ τοῦ τ λέγεται Cιμούντιος. οὐ γὰρ Ἀττικὰ ταῦτα.

Ἀδρανόν πόλις Cικελίας. λέγεται καὶ ἀρςενικῶς. ὁ πολίτης Ἀδράνιος. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀδρανίτας φηςὶ τὸ ἐθνικόν.

Αἰγίλιψ. τὸ ἐθνικὸν Αἰγιλίπιος ὡς Κίνυφος Κινύφιος, Ἄραβος Ἀράβιος, Φρυγός Φρύγιος καὶ τῶν ὁμοίων.

Αἴγυπτος. τὸ ἐθνικὸν Αἰγύπτιος. ὡς ἔχει τὸ ἰαμβεῖον «δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι».

Ἀκέλης, Ἀκέλητος πόλις Λυδίας. οἱ πολῖται Ἀκέλητες. Ἡρωδιανὸς δ' Ἀκελήσιός φησιν ὡς Μενδήσιος.

Ἀκυληΐα πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκυλήϊος ὡς Μεσσαπία Μεσσάπιος, Λευτερνία Λευτέρνιος καὶ Λυκία Λύκιος. λέγεται καὶ Ἀκυλεήσιος Ἰταλικῷ τύπῳ.

Ἀμάρυνθος νῆσος Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος ὡς Τρικορύσιος. οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ (31, 5). ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ σ̄.

Ἄμφρυσος πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφρύσιος, ὡς Λυκόφρων (v. 900) «Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων». ἔστι καὶ Ἀμφρυσεύς.

Ἀναγυροῦς δῆμος. ὁ δημότης Ἀναγυρουντόθεν· λέγεται καὶ Ἀναγυράσιος. ἐζήτηται δὲ πῶς ἔχει τὸ ᾱ, ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνούσιος. ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ̄ αἴτιον εἶναι, φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ α.

Ἀπαισός. Παῖσος πόλις τῆς Δαυνίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Παίσιος ὡς Ῥωσοῦ Ῥώσιος ἢ ὅπερ ἄμεινον Παισῖνος, διὰ τοῦ ῑ καὶ προπερισπωμένως τῷ ἔθει τῆς χώρας. τῆς δὲ Ἀπαισός πόλεως κατὰ τὴν Τρωάδα Ἀπαισηνός.

Ἀρία Περσικὴ χώρα ὡς Ἑλλάνικος. τὸ ἐθνικὸν Ἄριοι, ὡς αὐτός φησι, καὶ Ἀριεύς.

Ἀρμενία χώρα. οἱ οἰκήτορες Ἀρμένιοι ὡς Εὔδοξος πρώτῃ γῆς περιόδου «Ἀρμένιοι δὲ τὸ μὲν γένος ἐκ Φρυγίας καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ φρυγίζουσι. παρέχονται δὲ λίθον τὴν γλύφουσαν καὶ τρυπῶσαν τὰς σφραγῖδας». καὶ Ἀρμενία τὸ θηλυκὸν παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἄσβωτος πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀσβώτιος. Εὐφορίων Θρᾳκί

τὸν μὲν ἄρ' ἐκ φλοίσβου Ἀσβώτιοι ὦκα φέροντες
ὑστάτιον ῥώσαντο κονισαλέῃσιν ἐθείραις
ἵπποι καλὰ νάουσαν ἐπορνύμενοι Φυσάδειαν.

περὶ τῶν ἵππων Ἀμφιαράου.

Ἄσπενδος. ὁ πολίτης Ἀσπένδιος. Θεόπομπος τετάρτῃ Ἑλληνικῶν «ἀποτυχὼν δὲ τῶν Ἀσπενδίων».

Ἀσσησός πόλις Μιλησίας γῆς. ὁ οἰκήτωρ Ἀσσήσιος. καὶ Ἀσσησία Ἀθηνᾶ παρ' Ἡροδότῳ (I 19).

Αὐενιών πόλις Μασσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Αὐενιωνήσιος τῷ ἐπιχωρίῳ καὶ Αὐενιωνίτης τῷ Ἕλληνι τύπῳ.

Αὔσων ὁ Ἰταλός — καὶ Αὐσόνιος καὶ Αὐσονία ἡ χώρα, ἀφ' οὗ Αὐσονιεύς. καὶ Αὐσόνειος, Λυκόφρων (1047) «ὁ δ' Αὐσονείων

l. 3 versus Aeschyli ap. schol. Arist. Nub. 1128. l. 16 cf. Φλιοῦς.

ἄγχι Κάλχαντος τόπων». καὶ Αὐσονίτης, ὁ αὐτός (593) «παρ' Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται». καὶ Αὐσονῖτις θηλυκὸν καὶ Αὐσόνιος κτητικόν.

Ἀχραδοῦς δῆμος. ὁ δημότης Ἀχραδούσιος. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις (361) «νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν, ὅστις πότ' ἐστ' ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος», ἀντὶ τοῦ Ἀχερδούσιος.

Βηρυτός πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Βηρύτιος ὡς Αἰζώτιος Αἰγύπτιος. σεσημείωται τὸ Μιλήσιος ἐν τοῖς τοπικοῖς, ὅτι ἐτράπη ὡς τὸ Θεοδόσιος Ἀθανάσιος Ἀμβρόσιος. τὸ γὰρ θεόδοτος καὶ ἀθάνατος καὶ ἄμβροτος σύνθετα. τὸ δὲ χαρίσιος οὐ τοπικόν.

Βίεννος πόλις Κρήτης. ὁ πολίτης Βιέννιος «οἱ δὲ τιμὰς ἀποπέμπειν τῷ τε μιλίῳ Διῒ καὶ Βιεννίῳ». ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Βιέννιος, εἰ μὴ κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον Βιεννήσιος ὡς Λουγδουνήσιος. τῆς δὲ Βιέννης Βιενναῖος.

Βολισσός. τὸ ἐθνικὸν τῇ τέχνῃ Βολίσσιος ὡς Λυρνήσσιος, Βολισσεύς ὡς Ἁλικαρνασσεύς καὶ Βολισσίτης ὡς Ὀδησσίτης. χρηστέον δὲ τῷ προτέρῳ διὰ τὸ σύνηθες.

Βουβών πόλις Λυκίας. ὁ πολίτης ὤφειλε Βουβώνιος, εἴρηται δὲ Βουβωνεύς. χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ.

Βοῦννος πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν Βούννιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων.

Βρέττος πόλις Τυρρηνῶν. οἱ οἰκοῦντες Βρέττιοι καὶ ἡ χώρα Βρεττία καὶ ἡ γλῶσσα. Ἀριστοφάνης «μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν».

Βυβασσός πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Βυβάσσιος. Ἔφορος δὲ Βύβαστόν φησι καὶ Βυβάστιον.

Βύβλος πόλις Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν Βύβλιος ἢ Βυβλίτης τῷ τύπῳ τῷ Αἰγυπτιακῷ.

Βυζάντιον. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Βύζας Βυζάντιος διὰ τοῦ ι, τὸ δὲ κτητικὸν διὰ διφθόγγου. τὸ δὲ Βυζάντιος ἐθνικὸν τριγενές. ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντιος Βυζαντία Βυζαντιανός καὶ Βυζαντειανός δεῖ διφθόγγου ὡς Ἡρακλειανός. ἔστι γὰρ καὶ Βυζάντεια διὰ διφθόγγου ἐπὶ τῆς χώρας.

Βόσπορος. τὸ ἐθνικὸν Βοσπόριος καὶ Βοσποριανός καὶ Βοσπορανός καὶ Βοσπορηνός. διχῶς γὰρ καὶ διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ η ὡς Τιβαρανός καὶ Τιβαρηνός. Ἔφορος ἐν πέμπτῳ «Τιβαρηνοὶ καὶ τὸ παίζειν καὶ τὸ γελᾶν εἰσιν ἐζηλωκότες καὶ μεγίστην εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζουσιν. ὅμοροι δὲ τούτοις Χάλυβες καὶ τὸ τῶν Λευκοσύρων ἔθνος».

Γέα πόλις ἐν Ἀραβίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γεΐος. κατὰ ἀναλογίαν δ' ἔδει Γεάτης ὡς Τεγεάτης.

Γέργις Γέργιθος πόλις Τροίας. λέγεται καὶ ἡ Γέργιθος. ὁ πολίτης Γεργίθιος. ἔστι καὶ ἄλλο Γεργίτης. ἔστι καὶ Γεργιθεύς.

l. 5 ἀντὶ τοῦ Ἀχερδούσιος Mein. l. 11 Mein. τῷ τε Μιλησίῳ? l. 22 pro γλῶσσα Mein. scribi vult πίσσα. l. 34 Ἔφορος — l. 36 ἔθνος adieci ex articulo Τιβαρηνία.

Γρηcῖνοc πόλιc Χερρονήcου. τὸ ἐθνικὸν Γρηcίνιοc, ὡc Ἀνδροτίων ἕκτῳ Ἀτθίδοc.

Δαύνιον πόλιc Ἰταλίαc. τὸ ἐθνικὸν Δαύνιοι καὶ Δαυνῖται κατὰ cυγκοπὴν ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται.

Δῆλοc. Δήλιοc. καὶ Δηλίτηc ὁ εἰc Δῆλον ἐρχόμενοc χορόc, Καλλίμαχοc τρίτῳ.

Δριλώνιοc πόλιc Κελτική. τὸ ἐθνικὸν Δριλώνιοc ὡc Θεόπομποc μγ'.

Δρυμία πόλιc Φωκίδοc. Παυcανίαc ι' (c. 33, 12) «Δήμητροc δὲ θεcμοφόρου Δρυμίοιc ἱερόν ἐcτιν ἀρχαῖον». τὸ ἐθνικὸν Δρυμιεύc ἐκ τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου.

Δυρράχιον πόλιc Ἰλλυρική. λέγεται καὶ ἡ χώρα τῆc Ἰλλυρίαc Δυρραχία. Εὐφορίων «ἄcτεα Δυρραχίηc τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων». καὶ δῆλον ὅτι Δυρράχιοc τὸ τούτου ἀρcενικόν, ὡc τοῦ Ἀνακτόριον τὸ Ἀνακτόριοc, Βυζάντιον Βυζάντιοc, Θούριον Θούριοc, Κούριον Κούριοc. ὅμωc δὲ νῦν Δυρραχηνοὶ λέγονται. οὕτω γὰρ καὶ Βάλακροc ἐν Μακεδονικοῖc φηcι «καὶ τούτων αἱ πόλειc Δυρραχηνοῖc τε καὶ Ἀπολλωνιάταιc ἐπιδιῄρηνται». καὶ Ἐρέννιοc Φίλων ἐν τοῖc Ἰατρικοῖc «Ἀcκληπιάδηc ἀκουcτὰc ἔcχε Τίτον Αὐφίδιον Cικελὸν καὶ Φιλωνίδην Δυρραχηνὸν καὶ Νίκωνα Ἀκραγαντῖνον». καὶ πάλιν «Φιλωνίδηc δὲ ὁ Δυρραχηνὸc ἤκουcε μὲν Ἀcκληπιάδου, ἰατρεύcαc δὲ ἐν τῇ πατρίδι ἐνδόξωc cυνετάξατο βιβλία με'».

Δώριον πόλιc. τὸ ἐθνικὸν Δώριοc καὶ Δωριεύc καὶ Δωριάν.

Ἑλίκη πόλιc Πελοποννήcου. ὁ πολίτηc Ἑλικώνιοc ἀπὸ τοῦ κτιcτοῦ Ἑλικῶνοc. ἴcωc δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρουc γέγονεν. ἔcτω οὖν Ἑλικεύc ἢ Ἑλικωνίτηc. ἴcωc ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιοc. ἢ Ἑλικήcιοι.

Ἐπίδαμνοc πόλιc Ἰλλυρίαc. τὸ ἐθνικὸν Ἐπιδάμνιοc. εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου.

Ἐπίδαυροc πόλιc πρὸc τῷ Ἄργει. ὁ πολίτηc Ἐπιδαύριοc. καὶ Ἐπιδαυριώτηc φαcίν.

Εὐρύαμποc πόλιc Μαγνηcίαc. ὁ πολίτηc Εὐρυάμπιοc. Λυκόφρων (900) «Ἀμφρυcίων cκηπτοῦχον Εὐρυάμπιον».

Εὐρυμέδων ποταμὸc Παμφυλίαc. τὸ ἐθνικὸν Εὐρυμεδόντιοc. ἀπὸ δὲ Εὐρυμηδοῦντοc Εὐρυμηδούντιοc.

Ἔφεcοc. τὸ ἐθνικὸν Ἐφέcιοc. εὕρηται καὶ Ἐφέcεια διὰ διφθόγγου. οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Cοφοκλῆc. λέγεται καὶ Ἐφεcίτηc, ὡc Ἅβρων φηcί, καὶ Ἐφεcεύc ὡc Ταρcόc Ταρcεύc, Ἁλικαρναccόc Ἁλικαρναccεύc.

Ζάρηξ πόλιc Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν Ζαρήκιοc ἀπὸ τῆc γενικῆc ὡc Θρᾴκιοc.

Ἡccόc πόλιc Λοκρίδοc. τὸ ἐθνικὸν Ἥccιοc. Θουκυδίδηc τρίτῃ (101).

Θράμβοc ἀκρωτήριον Μακεδονίαc. τὸ τοπικὸν Θραμβούcιοc. ὁ γὰρ διὰ τοῦ cιοc τύποc δύο cυλλαβαῖc, εἰ μή τιc βραχεῖα παραγωγὴ γέ-

l. 33 Εὐρυμηδοῦντοc scripsi pro Εὐρυμήδουc, quod apud Meinekium legitur.

νοιτο, τοῦ πρωτοτύπου περιττεύει. σεσημείωται τὸ Περκώσιος καὶ Κριθώσιος ἀπὸ τοῦ Περκώτη καὶ Κριθώτη.

Θριοῦς πόλις Ἠλείας. τὸ ἐθνικὸν Θριούντιος καὶ Θριάσιος.

Ἰθάκη νῆσος. τὸ ἐθνικὸν Ἰθακήσιος καὶ «Ἴθακος Ὀδυσσεύς» ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ.

Ἴκαρος νῆσος. ὁ πολίτης Ἰκάριος «πόντου Ἰκαρίοιο» (Β 145).

Ἰξίαι χωρίον τῆς Ῥόδου. Ἴξιος Ἀπόλλων ὡς Ἀρτεμίδωρος δεκάτῳ γεωγραφουμένων.

Ἱστὸς νῆσος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Ἵστιος τῷ λόγῳ τῶν εἰς ος δισυλλάβων ἐπὶ νήσων Ἴμβριος, Ἄνδριος.

Καβελλιὼν πόλις Μασσαλίας. τὸ ἐθνικὸν κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον Καβελλιωνήσιος ὡς Ταρρακωνήσιος, κατὰ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν Καβελλιωνίτης ὡς Ταρρακωνίτης.

Καοῦς κώμη Ἀρκαδίας. ὁ πολίτης Καούσιος. ἐκεῖ γὰρ οὕτως Ἀσκληπιὸς τιμᾶται Καούσιος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ (25, 1).

Καρία. Κάρ. λέγεται καὶ Κάριος καὶ Καριάτης.

Κάρυστος πόλις Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Καρύστιος «ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων».

Κάστνιον ὄρος τῆς Παμφυλίας. τὸ ἐθνικὸν Κάστνιος καὶ Κάστνιον, ἐξ οὗ καὶ Καστνιήτης. ἔδει δὲ Καστνιώτης ὡς Πηλιώτης.

Κόριον τόπος ἐν Κρήτῃ ἀπὸ κόρης τινός. ὁ πολίτης Κορήσιος. καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Κορησίας. ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ κόρη γέγονεν. ἀπὸ δὲ τοῦ Κόριον τὸ ἀνάλογον Κοριεύς.

Κυτώνιον πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας. τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ.

Λιθήσιος ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ Μαλέα λίθῳ προσιδρυμένος ἐκεῖ. Ῥιανὸς Ἠλιακῶν τρίτῳ. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Μάραθος Μαραθήσιος, οὕτω καὶ τοῦτο.

Λυρνησσός πόλις Τρωϊκή. τὸ ἐθνικὸν Λυρνήσσιος. Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις (324) ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα ἢ Λύρνη Λυρναῖος.

Μεσσαπία χώρα Ἰαπυγίας. τὸ ἐθνικὸν Μεσσάπιος. Παυσανίας δεκάτῳ (7, 8).

Μίλκωρος Χαλκιδικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ. ὁ πολίτης Μιλκώριος. Θεόπομπος κε΄ Φιλιππικῶν.

Μυκάλη πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Μυκαλήσιος ὡς Ἰθακήσιος. Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησιν ἐν παρωνύμοις.

Νίνος πόλις Ἀσσυρίων. οἱ πολῖται Νίνιοι. Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ (p. 737).

Νοστία κώμη Ἀρκαδίας. Θεόπομπος. Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν Νεστάνιος ἔφη, ὥστε κατ' αὐτὸν Νεστανίαν λέγεσθαι. ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ προτέρᾳ, ὡς δῆλον ἐξ ἄλλων.

l. 4 Sopatri verba apud Athen. IV p. 160, c. l. 26 Μαλέα Mein. Anal. Alex. p. 185. An ὁ τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος ἐν Κρήτῃ?

Νῶλα πόλις Αὐςόνων. τὸ ἐθνικὸν Νώλιος. Πολύβιος δὲ Νωλανοὺς αὐτούς φηςιν.

Ξάνθος πόλις Λυκίας καὶ ἐν Λέςβῳ. ὁ πολίτης Ξάνθιος ὡς Εὐριπίδης.

Ὀγχηςτός ἄλςος. ὁ πολίτης Ὀγχήςτιος. Παυςανίας ἐνάτῳ (28, 6).

Οἰκοῦς Καρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν Οἰκούςιος «Οἰκούςιον ἄςτυ» (Nicaenet. ap. Parthen. Erot. 11).

Παρπάρων χωρίον ἐν Ἀςίᾳ Αἰολικόν. ὁ πολίτης Παρπαρώνιος ἀπὸ τῆς Παρπάρωνος γενικῆς. Ἀνδροτίων δ' ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος Παρπαριώτας φηςίν. ἔςτι δὲ ὡς ἀπὸ Παρπαρία ὡς Θεςςαλία Θεςςαλιώτης, Ἑςπερία Ἑςπεριώτης.

Σκίρφαι πόλις Φωκική. τὸ ἐθνικὸν Σκίρφιος καὶ Σκιρφαῖος, ὡς Διευχίδας φηςί.

Ταίναρος πόλις. Ταινάριος. εἰςὶ δὲ καὶ Ταινάριοι θῆβαι, ὡς Χάραξ ἐν Ἑλληνικῶν δευτέρῳ.

Τένεδος νῆςος τῶν Σποράδων ἐν Ἑλληςπόντῳ. Τενέδιος. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φηςὶν ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήςου Τενεδίους.

Τευθρανία Μυςίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν Τευθράνιος ὡς τῆς Παρραςίας Παρράςιος. λέγεται καὶ Τευθράντιος Εὐριπίδης Λικυμνίῳ «Τευθράντιον δὲ ςχῆμα Μυςίας χθονός» ἀπὸ τῆς Τεύθραντος γενικῆς.

Τέως πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Τήϊος. ἔςτι γὰρ πρῶτον Τέϊος καὶ Τεῖος καὶ Ἰωνικῶς Τήϊος.

Τολοφών πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. τὸ ἐθνικὸν Τολοφώνιος. Θουκυδίδης τρίτῃ (c. 101).

Τόπαζος νῆςος Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐςτωρ φηςὶν ὡς εὑρίςκεςθαι καὶ ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήςῳ λίθον ὁμώνυμον τῇ νήςῳ καὶ ὅμοιον εἶναι τῇ χροιᾷ τῇ τοῦ νέου ἐλαίου. διὰ τοῦ ξ δ' ἐγράφετο πρότερον.

Τρικόρυνθον. ὁ δημότης Τρικορύςιος καὶ Τρικορυςία. Ἀριςτοφάνης ἐν Λυςιςτράτῃ (1032) «οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐςτιν ἥδε Τρικορυςία;».

Τυληςςός ὄρος Ἰταλίας. τὸ τοπικὸν Τυλήςςιος. Λυκόφρων (993) «ἄλλοι δὲ πρῶνας δυςβάτους Τυληςςίων».

Τύμνος πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Τύμνιος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ.

Τυφρηςτός πόλις τῆς Τραχῖνος. τὸ ἐθνικὸν Τυφρήςτιος. καὶ τὸ οὐδέτερον Παρθένιος «Τυφρήςτιον αἶπος».

Ὑπερδέξιον χωρίον Λέςβου, ἐν ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος καὶ Ὑπερδεξία Ἀθηνᾶ. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Βυζάντιος, οὕτω παρὰ τὸ Ὑπερδέξιον Ὑπερδέξιος τὸ ἐθνικόν. Νικόλαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδεξίους φηςί.

---

l. 14 Mein. θῆκαι?

Φαλάcαρνα πόλιc Κρήτηc. ὁ πολίτηc Φαλαcάρνιοc, ὡc Ξενίων φηcίν.

Φλιοῦc πόλιc Πελοποννήcου. τὸ ἐθνικὸν Φλιούντιοc ἢ Φλιούcιοc, πλεοναcμῷ δὲ τοῦ ᾱ Φλιάcιοc.

Φυλάκη πόλιc Θεccαλίαc. τὸ ἐθνικὸν δύναται μὲν διὰ περιφράcεωc ἐκ Φυλάκηc, εἴρηται δ' ὅμωc Φυλακήcιοc ὡc Ἰθακήcιοc.

Χαδιcία πόλιc Λευκοcύρων. οἱ πολῖται Χαδίcιοι καὶ Χαδιcία τὸ θηλυκόν. Ἀπολλώνιοc β' (1002) «νόcφι δ' ἀκοντο—».

Χαλία πόλιc Βοιωτίαc. τὸ ἐθνικὸν Χάλιοc ὡc Θεόπομποc «ὕcτερον δὲ οἱ Χαλκιδεῖc πολεμήcαντεc Αἰολεῦcι τοῖc τὴν ἤπειρον ἔχουcι, Χαλίοιc καὶ Βοιωτοῖc καὶ Ὀρχομενίοιc καὶ Θηβαίοιc».

Χαλκηδών πόλιc Βιθυνίαc. ὁ πολίτηc Χαλκηδόνιοc. Cτράβων (VII p. 320) «Χαλκηδόνιοι ἐπὶ τῆc περαίαc ἱδρυμένοι πληcίον οὐ μετέχουcι τῆc εὐπορίαc ταύτηc».

Χαονία μέcη τῆc Ἠπείρου. οἱ οἰκήτορεc Χάονεc. λέγεται καὶ Χαόνιοc. Εὐφορίων χιλιάcι «Ζηνὸc Χαονίοιο προμάντιεc ηὐδάξαντο». καὶ Χαονίη τὸ θηλυκόν. Ἀλέξανδροc ὁ Ἐφέcιοc ἐν Ἀcίᾳ καὶ Λιβύῃ «οἱ δὲ κάτω Πελαcγίδα Χαονίην». καὶ Χαονῖται, Λυκόφρων (1046) «τοῦ Χαονίτου νᾶμα Πολυανθέοc δρέπων» ὡc ἀπὸ τοῦ Χάονοc, ὡc Αὔcονοc Αὐcονίτηc ὁ αὐτόc (593) «τὸν Αὐcονίτην Πύραμον δομήcεται». λέγεται καὶ Χαονεύc.

Χερρόνηcοc. ὁ πολίτηc Χερρονήcιοc. Ἑκαταῖοc «Ἀψινθίοιcι πρὸc μεcημβρίην ὁμουρέουcι Χερcονήcιοι». Ἡρόδοτοc δὲ (IX 118) «Χερcονηcῖται ἀπὸ τῶν πύργων ἐcημήναντο τοῖcι Ἀθηναίοιcι τὸ γεγονόc». ὧν τὸ θηλυκὸν Εὐριπίδηc (Hec. 8) «ὃc τὴν ἀρίcτην Χερcονηcίαν πλάκα».

Χίοc. τὸ ἐθνικὸν Χῖοc. Θουκυδίδηc ὀγδόῃ (c. 5) «Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι ἀποcτῆναι καὶ αὐτοὶ ἕτοιμοι ὄντεc» καὶ Ἡρόδοτοc πρώτῃ (c. 142) «Χῖοι μὲν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τὠυτὸ διαλέγονται».

Χοραcμίη πόλιc Πάρθων. αὐτοὶ δὲ Χοράcμιοι, ὡc Ἑκαταῖόc φηcι «Πάρθων πρὸc ἥλιον ἀνίcχοντα Χοράcμιοι οἰκέουcι». καὶ Ἡρόδοτοc τρίτῃ (c. 93) «Πάρθοι δὲ καὶ Χοράcμιοι καὶ Cόγδοι». καὶ πάλιν «τοῦτο τὸ πεδίον ἦν ποτε Χοραcμίων».

Χύτροι Κύπρου πόλιc. ὁ πολίτηc Χύτριοc. Ἀλέξανδροc ἐν τῷ περὶ Κύπρου «τὴν δὲ Γορδίαν ἀποδοῦναι Χυτρίοιc». καὶ πάλιν «Εὐρυνόην τῶν Χυτρίων βαcιλεὺc ἔγημεν». ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸc τὸ Χύτροc ἑνικόν, ὡc Κύπριοc πρὸc τὸ Κύπροc.

Ψιττάκη πόλιc παρὰ τῷ Τίγριδι. ὁ πολίτηc Ψιττάκιοc ὡc ἀπὸ τοῦ ψιττακίαc καρποῦ. τὸ κυριώτερον δὲ ἐθνικὸν Ψιττακηνὸc διὰ τὸ ἐπιχώριον.

Ψωφίc πόλιc Ἀρκαδίαc. ὁ πολίτηc ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτηc τῷ

l. 8 cetera apud Stephanum perierunt, ita ut nescias, utrum ἀκοντοβόλοι Χαδίcιαι scripserit, an, ut nunc apud Apollonium legitur, Χαcδήcιαι.

τύπῳ τῶν εἰς ις ληγόντων. ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς ὡς τῆς Ἀρκάδος Ἀρκάδιος καὶ τῆς Αὐλίδος Αὐλίδιος, οὕτω Ψωφῖδος Ψωφίδιος. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ «κάπρος ἦν ἐν τῷ ὄρεϊ καὶ Ψωφιδίους κακὰ πολλὰ ἔοργεν».

Ὦλερος Κρητικὴ πόλις. ὁ πολίτης Ὠλέριος καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ, τὸ οὐδέτερον Ὠλέριον. φησὶ γὰρ Ξενίων ἐν Κρητικοῖς «τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δ' ἑορτὴν Ὠλέρια προσαγορεύουσιν».

Ὠρύχιον τόπος τῆς Ἀττικῆς. τὸ τοπικὸν Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ «ἴχνος ἂν Ὠρυχίοισιν ἐν ἕρκεσιν ὀκλάσσαιντο».

Περὶ τῶν εἰς ειος.

Αἰόλειον τῆς Θρᾴκης χερρονήσου πόλις. τὸ ἐθνικὸν Αἰόλειος ὡς Ῥοίτειος καὶ Αἰοληΐος. δύναται δὲ τοῦτο καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰολεύς εἶναι, ὅθεν καὶ τὸ Αἰόλειον, ὥστε γενικὸν εἶναι τοῦ ἔθνους καὶ ἰδικὸν τῆς πόλεως, ὡς ὁ ἠπειρώτης καὶ ὁ πόντιος τῶν γενικῶν καὶ τῶν ἰδικῶν.

Ἀντιόχεια. τὸ ἐθνικὸν Ἀντιοχεύς καὶ Ἀντιόχειος.

Ἄργος. τὸ ἐθνικὸν Ἀργεῖος. λέγεται καὶ Ἀργόλας. καὶ Ἀργείωνες λέγονται ὡς Καδμείωνες καὶ Ἀργειώνη ὡς Ἀντίμαχος, καὶ Ἀργειώτης παρὰ τὸ Ἀργεῖος καὶ Ἀργειῶτις τὸ θηλυκόν.

Ἀρεία κρήνη ἐν Θήβαις καὶ τόπος ὃν οἱ κατοικοῦντες Ἄρειοι καλοῦνται. καί ἐστιν ἀπὸ δύο ἓν ἐθνικόν, ὡς τοῦ Μόψου ἑστία Μοψεάτης καὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν τὸ μητρῷον.

Ἄρεος νῆσος. τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος ἐξ ἑνὸς τῶν δυοῖν παρηγμένον.

Ἕρμος δῆμος. ὁ δημότης Ἕρμειος.

Ἠετιώνεια ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα. τὸ ἐθνικὸν Ἠετιώνειος.

Ἦλις. ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἤλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος ὡς Ἀδωνίδειος καὶ Εὐπολίδειος κτητικῷ τύπῳ καὶ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος. ἀφ' οὗ «Ἀλεῖος ὁ Ζεύς» (Callim. fr. 99). Τρύφων δέ φησιν ὅτι Ἠλίεος καὶ Ἠλέϊος καὶ Ἠλεῖος. Ὅμηρος δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι.

Ἦτις δῆμος Λακωνικῆς καὶ τῆς Κρήτης πόλις, ὅθεν ἦν Μύσων εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ (p. 343a) Χηνέα τοῦτον εἰπών. Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ Ἠτεῖον αὐτὸν καλεῖ.

Λυκόζεια πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Λυκόζειοι, ὡς Πείσανδρος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

Μηδία. τὸ ἐθνικὸν Μῆδος ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ. καὶ Μήδειοι λέγονται.

Μοψοπία ἡ Ἀττική. ὁ πολίτης Μοψόπειος διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ι. Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν α' Λέσχῃ Μοψοπίτης φησί, καὶ ἔδει Μοψοπιώτης. ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω.

Νεμέα χώρα τῆς Ἀργολίδος. τὸ ἐθνικὸν Νέμεος καὶ Νεμεαῖος.

1. 24 Mein. Ἠετιωνεύς?

Στράβων ὀγδόῃ (p. 377) καὶ Νεμέα λέγεται καὶ Νεμεήτης ὁ Ζεὺς καὶ Νεμεῆται. οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδος πόλεως Νέμειοι.

Ὄγκειον χωρίον Ἀρκαδίας. ὁ οἰκήτωρ Ὄγκειος.

Σίγειον πόλις Τρῳάδος. ὁ πολίτης Σιγειεύς. ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Σίγειος.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{υος}$.

Δίρφυς ὄρος Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Δίρφυος καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα τιμᾶται.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{ωος}$.

Ἄθως ὄρος. τὸ τοπικὸν Ἄθωος χωρὶς τοῦ ῐ καὶ Ἀθώους τοὺς ἐνοικοῦντας, τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον προπερισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ῐ ἐκ τῆς θῳῆς. ἔστι καὶ Ἄθως πόλις ἐπὶ τῷ Ἄθῳ. ὁ πολίτης Ἀθωΐτης.

Γέλα πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Γελῷος, οὐ Γελαῖος, ὡς Ἄβρων καὶ ἡ συνήθεια. καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως τὸ Γελῷος.

Ἐλβώ νῆσος. τὸ ἐθνικὸν Ἐλβῷος ὡς Σαρδῷος.

Ἡρώ πόλις Αἰγυπτία. ὁ πολίτης Ἡρῷος ὡς Κῷος.

Κῶς. τῆς Κῶ μονοσυλλάβου Κῷος καὶ Κώϊος ὡς Μινῷος.

Λῶς νῆσος περὶ Θεσσαλίαν. Λῷος ὁ νησιώτης.

Πυθώ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις. τὸ ἐθνικὸν Πυθῷος ὡς Λητώ Λητῷος καὶ Πύθιος. καὶ παρὰ τὴν Πυθώ Πυθεύς ὡς Ἐνυώ Ἐνυεύς. καὶ Πυθαιεύς καὶ Πυθαεύς ὡς Κρηταεύς.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{ανος}$.

Ἄγκυρα. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκυρανός. τὰ εἰς $\overline{νος}$ ἐθνικά, ἐὰν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου γένοιτο καθαρευούσης, τῷ $\overline{α}$ παραλήγει μακρῷ καὶ μιᾷ συλλαβῇ τῆς γενικῆς περιττεύει, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου. οὐ γὰρ ὅσα τὸ $\overline{α}$ κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἔχει, ταῦτα ἐκ θηλυκῶν παρῆκται. τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματα ταῦτα, Ἀσιανός, Καρδιανός, Ὀλβιανός, Φασιανός ἀπὸ τῆς Φάσιος πόλεως, Τράλλιος Τραλλιανός, Σάρδιος Σαρδιανός, τοῦ δὲ δευτέρου Πάριον Παρίου Παριανός, Βοσπορίου Βοσποριανός (ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ἐθνικά, ὡς τοῦ Ῥοδίου τὸ Ῥοδιακός κτητικὸν καὶ Σαμίου τὸ Σαμιακός), Κίου πόλεως Μυσίας Κιανός, Τίου Τιανός, Καρίου Καριανός, Σηλυμβρίου Σηλυμβριανός. ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνός, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ Βότρυος γέγονεν. ἐντεῦθεν δὲ ὁ τύπος μιᾷ περιττεύει, σπανίως δὲ δυσίν, ὡς τὸ Ταυριανός καὶ Σκορπιανός καὶ Ζυγιανός, ἅπερ ἀπὸ τῶν Σκόρπων καὶ Ταύρων καὶ Ζυγῶν παράγεσθαι δοκοῦσι, δυνάμενα καὶ αὐτὰ ἀπὸ τῶν προτέρων παράγεσθαι τοπικῶν, Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων. πρόσκειται «οὐκ ἀντιστρέφοντος τοῦ λόγου» διὰ τὸ Ἱσπανός, Καρμανός, Καμπανός, Γερμανός, Βρεττανός, Ὠρητανός, Ἀφρικανός, Ἀλβανός, Ὑρκανός. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀπὸ γενικῆς καθαρευούσης.

l. 2 Mein. Νεμεῆτις? l. 33 ἐπεὶ pro ἐὰν Mein..

Ἄμαϲτριϲ πόλιϲ Παφλαγονίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαϲτριανόϲ. Ϲτράβων δωδεκάτῃ (p. 545) «πλείϲτη δὲ καὶ ἀρίϲτη φύεται πύξοϲ κατὰ τὴν Ἀμαϲτριανὴν καὶ μάλιϲτα περὶ τὸ Κύτωρον». ὡϲ Κάλλατιϲ Καλλάτιοϲ Καλλατιανόϲ καὶ Φᾶϲιϲ πόλιϲ Φαϲιανόϲ καὶ Ϲάρδιϲ Ϲαρδιανόϲ. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἢ ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ εὐθειῶν ὡϲ Βάκτριοϲ Βακτριανόϲ ἢ ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ γενικῶν.

Ἀργύριππα πόλιϲ τῆϲ Δαυνίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἀργυριππανόϲ. Ϲτράβων Ἀργυριππηνόϲ φηϲιν.

Ἄτελλα πόλιϲ Ὀπικῶν Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν οὐκ Ἀτελλαῖοϲ ὡϲ Ἀγυλλαῖοϲ, ἀλλὰ Ἀτελλανόϲ, ὡϲ Πολύβιοϲ ἐνάτῃ «Ἀτελλανοὶ παρέδοϲαν αὐτούϲ».

Ἀτρία πόλιϲ Τυρρηνίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἀτριανόϲ καὶ Ἀτριεύϲ καὶ Ἀτριάτηϲ. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ϲυνήθηϲ γὰρ Ἰταλῶν ὁ τύποϲ ὁ διὰ τοῦ ανοϲ.

Αὔγουϲται πόλειϲ ἐν Κιλικίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ. οἱ πολῖται Αὐγουϲτιανοί. Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων η'.

Βέλιτρα πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Βελιτρανόϲ τῷ ἔθει τῆϲ χώραϲ.

Βρεττία νῆϲοϲ ἐν τῷ Ἀδρίᾳ. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανόϲ ὡϲ Πολύβιοϲ τὸ θηλυκὸν «ἐπὶ Βρεττιανὴν τόπων». νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται.

Ἐχέτρα πόλιϲ Ἰταλίαϲ. ὁ πολίτηϲ Ἐχετρανόϲ. Διονύϲιοϲ δεκάτῳ τῆϲ Ῥωμαϊκῆϲ ἀρχαιολογίαϲ.

Καληϲία πόλιϲ Αὐϲονική. τὸ ἐθνικὸν Καληϲιανόϲ ὡϲ Διονύϲιοϲ.

Κάλλατιϲ πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Πόντου. ὁ πολίτηϲ Καλλατιανόϲ ὡϲ Τραλλιανόϲ Ϲαρδιανόϲ. ἔοικε δ' εἶναι ἀπὸ τοῦ Καλλατία ὡϲ Ὀλβιανόϲ, εἰ μὴ ἀπὸ τῆϲ Ἰωνικῆϲ γενικῆϲ γέγονε τῆϲ Καλλάτιοϲ.

Κορίολλα πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Κοριολλανόϲ κατὰ πρόϲθεϲιν τῆϲ νοϲ ὡϲ Μύρλεια Μυρλεανόϲ καθ' ὕφεϲιν τοῦ ῑ.

Μάντυα πόλιϲ Ῥωμαίων. τὸ ἐθνικὸν Μαντυανόϲ. Πολύβιοϲ ἑκκαιδεκάτῳ.

Μαϲϲία χώρα παρακειμένη τοῖϲ Ταρτηϲϲίοιϲ. τὸ ἐθνικὸν Μαϲϲιανόϲ. Θεόπομποϲ τεϲϲαρακοϲτῷ τρίτῳ.

Μαϲτία πόλιϲ. Μαϲτιανόϲ ἔθνοϲ πρὸϲ ταῖϲ Ἡρακλείαιϲ ϲτήλαιϲ. Ἑκαταῖοϲ Εὐρώπῃ.

Μύρλεια πόλιϲ Βιθυνίαϲ. ὁ πολίτηϲ Μυρλεανόϲ. Ϲτράβων δὲ (XII p. 551) Μυρλεᾶτιν καλεῖ τὴν χώραν, ἴϲωϲ ἀπὸ τοῦ Μυρλεάτηϲ.

Νωμεντόϲ πόλιϲ οὐ πόρρω Ῥώμηϲ. τὸ ἐθνικὸν Νωμεντανόϲ. Διονύϲιοϲ ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆϲ ἀρχαιολογίαϲ.

Ὀκρίκολα πόλιϲ Τυρρηνῶν. τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανόϲ, ὡϲ Διονύϲιοϲ.

Ϲατρία πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ϲατριανόϲ, ὡϲ Διονύϲιοϲ.

Ϲκίδροϲ πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ϲκιδρανόϲ, ὡϲ Λύκοϲ ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου.

l. 19 legendum videtur «ἐπὶ Βρεττιανὴν ...» κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον.

Ταῦρος ὄρος. τὸ ἐθνικὸν Ταυριανός πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὡς Ζυγιανός.

Τίνδιον πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Τινδανός. ἐχρῆν δὲ Τινδιεύς ὡς Σουνιεύς. ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Τίνδα Τινδανός. τοῦ δὲ Τίνδα τὸ Τίνδιον.

Φερέντιον πόλις Σαυνιτῶν. τὸ ἐθνικὸν Φερεντανός. λέγεται καὶ Φερέντιοι, ὡς Διονύσιος ιζ' τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Φοῦνδα πόλις Ἰταλίας. οἱ πολῖται Φουνδανοί, Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Φουρνίτα πόλις Λιβύης. οἱ οἰκήτορες Φουρνιτανοί. Φλέγων ιε' τῶν Ὀλυμπιάδων.

Φρέγελλα πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Φρεγελλανός ὡς Διονύσιος ιϛ' τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας καὶ ἄλλοι πλεῖστοι.

Φρεντανόν πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Φρεντανοί. Στράβων πέμπτῃ (p. 241).

Ὡρισία πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνικὸν Ὡριτανός. Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων «ἀμφότεροι γὰρ κατοικοῦσι τὴν παραλίαν καί τινα τῆς μεσογείου, πρῶτον μὲν Ὡριτανοί, πόλεις δ' ἐν αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι Ὀρσία καὶ Καστάλων».

Ὠστία πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Ὠστιανός καὶ Ὠστιάτης. συνήθης γὰρ ὁ τύπος τοῖς Ἰταλοῖς. Φλέγων δ' Ὠστίους αὐτοὺς καλεῖ λέγων «παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίων πόλιν».

Περὶ τῶν εἰς ηνος.

Ἀβασηνοί ἔθνος Ἀραβίας. ὁ τύπος ὀξὺς καὶ ἐπιχώριος τοῖς Ἄραψιν ὡς Μηδαβηνοί, Ὀβοδηνοί, Ἀδρηνοί, ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασιν, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ περὶ παρωνύμων φησὶ «δι' ἔθους εἰσὶ ταῦτα τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσιν, ἀλλότρια δὲ τῶν Εὐρωπαίων. οὐ γὰρ ἀπὸ πόλεως ἢ δήμου κατὰ τοῦτον ὠνόμασται τὸν τύπον».

Ἀβρεττηνή χώρα Μυσίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀβρεττηνός, ὡς Ἀρριανός φησιν.

Ἄβυδος. Τένεδος Τενέδιος καὶ Τενεδεύς καὶ Λέβεδος Λεβέδιος. τοῦ δὲ Ἄβυδος Ἀβυδηνός. ἴσως διὰ τὸ πλησιόχωρον, Κυζικηνός καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀγβάτανα. Ἀγβατανηνός. τοῖς Πέρσαις γὰρ συνήθης ὁ τύπος. λέγουσι γὰρ Καμβυσηνούς, Παραιτακηνούς, Σωφηνούς· καθ' Ἕλληνας δὲ Ἀγβατανεύς.

Ἀμισός πόλις ἐν Πόντῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμισηνός. λέγεται καὶ Ἀμίσιος, ὡς Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων.

Ἀρτάκη πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀρτακεύς εἶπε «τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι;» καὶ Ἀρ-

l. 6 Φερέντιον pro Φερεντῖνος Mein. l. 16 Ὡρία Casaubonus.

τάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Βιθυνιακῶν «νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐφέστιος αἰγιαλοῖσιν».

Ἀρτεμίτα νῆσος Τυρρηνική. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτεμιτηνός. Ἀπολλόδωρος δ' Ἀρταμιτηνός φησι διὰ τοῦ ᾱ. ἔστι καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων νῆσος Ἀρτεμίτα. τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό, ἢ Ἀρτεμιταῖος διὰ τὸ τὸν τύπον τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.

Ἀστακός πόλις Βιθυνίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀστακηνός ὡς Ῥυνδακηνός Πριαπηνός καὶ Ἀστάκιος καὶ Ἀστακία, ἀφ' οὗ Ἀστακιεύς ὡς Οἰχαλία Οἰχαλιεύς καὶ Ἀστακιήτης.

Βάργασα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Βαργασηνός, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ, ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσηνός, Γερασηνός, Ἐμεσηνός.

Βόρσιππα πόλις Χαλδαίων. οἱ πολῖται Βορσιππηνοί. Ἀρριανὸς δὲ Βορσιππεῖς αὐτούς φησιν.

Βότρυς πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Βοτρυηνός, ὡς Παυσανίας, παραλόγως. ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης τὸ η̄ ἔχει πρὸ τέλους, ὀφεῖλον τὸ ᾱ ὡς Ὀλβιανός Καρδιανός.

Γάβα πόλις Γαλιλαίας. τὸ ἐθνικὸν Γαβαηνός ὡς Ἰώσηπος (A. I. V 11).

Γάββα πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Γαββηνός, ὡς Παυσανίας φησί.

Γάγγρα πόλις Παφλαγονίας. τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνός ὡς Βοστρηνός. ἔστι καὶ Ἀραβίας τῆς εὐδαίμονος Γάγγρα. τὸ ἐθνικὸν δεῖ Γαγγραῖοι ὡς Σαβαῖοι. δυνατὸν δὲ καὶ ἀμφοτέρων ἀμφότερα, ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσαῖος καὶ Ἐδεσσηνός, τῷ τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης.

Δῖον πόλις Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Διηνός, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα

νᾶμα τὸ Διηνὸν γλυκερὸν ποτόν, ἠνιδὲ πίῃς,
παύσει μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου.

Δούμαθα πόλις Ἀραβίας. ὁ πολίτης Δουμαθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Ἔδεσσα πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους Ἐδεσσηνός, παρὰ δὲ πλείοσιν Ἐδεσσαῖος.

Ζεβέκη πόλις τῆς Γαλιλαίας. τὸ ἐθνικὸν Ζεβεκηνός, ὡς Ἰώσηπος (A. I. V 2).

Ζόαρα φρούριον ἐν Παλαιστίνῃ. οἱ πολῖται τοῦ χωρίου Ζοαρηνοί διὰ τὸν ἐγχώριον τύπον καὶ Ζοαρᾶται. οἱ γὰρ δύο τύποι Ἀράβιοι.

Κορομάνη πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν Κορομανηνός διὰ τὸν τύπον τῶν Περσῶν. Παραιτακηνοί γὰρ τῆς Παραιτάκης.

Κύζικος. τὸ ἐθνικὸν Κυζικηνός. ἡ ποίησις δὲ τοὺς κατοικοῦντας Κύζικον Δολίονάς φησιν ὡς τοὺς τὴν Ἴσμαρον Κίκονας. κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνός ἁπλῷ ἀντὶ κτητικοῦ, ὡς τὸ Τυρσηνοὶ δεσμοὶ ἀντὶ τοῦ Τυρρηνικοί, οἱ χαλεποί, διὰ τὸ ληστρικοὺς εἶναι τοὺς Τυρρηνούς.

Νίσιβις πόλις ἐν τῇ Περαίᾳ τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. τὸ ἐθνικὸν Νισιβηνός. ἔδει Νισιβίτης, ἀλλ' ὁ τύπος Αἰγύπτιος καὶ Λίβυς,

l. 24 pro ἠνιδὲ πίῃς Meinek. proponit ἣν δὲ πίῃς νιν.

ὁ δὲ διὰ τοῦ ηνοϲ παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ τὴν ἕω, ὡϲ Ϲωφηνόϲ Ταβηνόϲ Καμβυϲηνόϲ.

Χαράκμωβα πόλιϲ Παλαιϲτίνηϲ. Χαρακμωβηνόϲ, Γλαῦκοϲ ἐν Ἀραβικῆϲ ἀρχαιολογίαϲ τετάρτῳ «ἡϲύχαζον δ' ἐν τούτοιϲ Χαρακμωβηνοί».

Χαττηνία χώρα τρίτη Γερραίων. οἱ πολῖται Χαττηνοί ὡϲ Πολύβιοϲ «τούτοιϲ μὲν γὰρ παρήγγειλε φείδεϲθαι τῆϲ τῶν Χαττηνῶν χώραϲ».

Περὶ τῶν εἰϲ ῑνοϲ.

Ἀβάκαινον, πόλιϲ Ϲικελίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἀβακαινῖνοϲ ὡϲ Ἀκραγαντῖνοϲ, ὃ οὐκ ἄηθεϲ Ϲικελῶν, Μεταποντῖνοϲ, Λεοντῖνοϲ, Βρεντεϲῖνοϲ, Τερεντῖνοϲ, Ἀρρητῖνοϲ, Ἀϲϲωρῖνοϲ, Ἐρυκῖνοϲ.

Ἀγάθη πόλιϲ Λιγύων ἢ Κελτῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαθῖνοϲ ὡϲ Ἀκραγαντῖνοϲ. Ἅβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τοῖϲ τοιούτοιϲ καὶ αὐτὸ ϲυνέμιξεν. εἰ δὲ καὶ κύριον εἴη τὸ Ἀγαθῖνοϲ, οὐκ ἀπεικὸϲ ϲημαίνειν ἀμφότερα. Ϲχοινεύϲ γὰρ καὶ κύριον καὶ ποταμοῦ καὶ ἐθνικόν, καὶ Λίξοϲ, ὁμοίωϲ Θεϲϲαλόϲ καὶ Ϲικανόϲ καὶ Ϲικελόϲ καὶ μυρία. εἰ δὲ μὴ ὡϲ ἐθνικὸν τὸ Ἀγαθῖνοϲ ἐκλήθη, τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθαῖον τῷ κοινῷ λόγῳ, ἢ Ἀγαθεύϲ ὡϲ Θεϲϲαλονικεύϲ καὶ Ϲινταρεύϲ καὶ Βερενικεύϲ, ἐπεὶ καὶ Ἀγάθεια τῆϲ Ἀγάθηϲ εὑρίϲκεται παραγωγή, ὡϲ Βερενίκεια καὶ Θεϲϲαλονίκεια.

Ἄδρυξ ὡϲ Ἔρυξ. τὸ ἐθνικὸν Ἀδρυκῖνοϲ ὡϲ Ἐρυκῖνοϲ τῆϲ Ἔρυκοϲ γενικῆϲ, καὶ Ἀδρυκίνη ὡϲ Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη.

Ἀκράγαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραγαντῖνοϲ ὡϲ Ἰναχῖνοϲ Ταραντῖνοϲ, ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανόϲ.

Ἀμοργόϲ νῆϲοϲ μία τῶν Κυκλάδων. Ἀμοργῖνοϲ ὡϲ Ἐρυκῖνοϲ. λέγεται καὶ Ἀμόργιοϲ, ὥϲ φηϲι Χάραξ. Νικόλαοϲ δ' Ἀμοργίτην αὐτὸν καλεῖ. τὸ δ' ἀμόργινοϲ χιτὼν χρώματοϲ ἴδιον.

Ἄμπελοϲ πόλιϲ Ἰταλίαϲ. ὁ πολίτηϲ Ἀμπελῖνοϲ ὡϲ Ἀϲϲωρῖνοϲ Ἀβακαινῖνοϲ. τῶν δὲ λοιπῶν (sc. πόλεων) δυνατὸν Ἀμπελῖται εἶναι.

Ἀπέννιον ὄροϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἀπεννῖνοϲ ὡϲ Ῥηγῖνοϲ, ὃ παρὰ Πειϲάνδρῳ κεῖται ιγ'.

Ἐρβηϲϲόϲ πόλιϲ Ϲικελίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Ἐρβηϲϲῖνοϲ. Φίλιϲτοϲ Ϲικελικῶν β'.

Ἴνυκον πόλιϲ Ϲικελίαϲ. Ἰνυκῖνοϲ οἶνοϲ. ἴδιοϲ γὰρ ὁ τύποϲ τῶν Ϲικελῶν.

Κανύϲιον πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Κανυϲῖνοϲ ἢ Κανυϲίτηϲ.

Καύδιον πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Καυδῖνοϲ, ὡϲ Διονύϲιόϲ φηϲι.

Κυρτώνιοϲ πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν τῷ τῆϲ χώραϲ ἔθει Κυρτωνῖνοϲ ὡϲ Ϲατορνῖνοϲ.

Μυτιϲέρατοϲ φρούριον Ϲικελίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Μυτιϲερατῖνοϲ ὡϲ Φίλιϲτοϲ.

Νέπετοϲ πόλιϲ Ἰταλίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Νεπεϲῖνοϲ. ἡ τροπὴ δὲ τοῦ τ εἰϲ ϲ ἰδιάζουϲα καὶ ϲεϲημείωται.

Πολλεντός ἢ Πολλέντιον. τὸ ἐθνικὸν Πολλεντῖνος. τὰ γὰρ τούτων ἐθνικὰ τύπον ἕνα διὰ τοῦ ῑνος ἔχουσιν ὡς Ῥηγῖνος Σωρεντῖνος.

Τερβητία πόλις Σικελίας. οἱ πολῖται Τερβητῖνοι ὡς Πλακεντῖνοι ἀπὸ Πλακεντίας. Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων ιε'.

Τίβυρις πόλις Ἰταλίας. λέγεται καὶ Τίβυρα. τὸ ἐθνικὸν Τιβυρτῖνος. Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου Τίβουρα ταύτην καλεῖ καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβουρῖνον, ὃ καὶ ἀναλογώτερον· «ἐν ᾗ Τιβουρῖνον τέμενος».

Περὶ τῶν εἰς ῡνος.

Μαριανδυνία. Μαριάνδυνος βαρυτόνως κατὰ τοὺς Αἰολεῖς.

Περὶ τῶν εἰς ευς.

Ἀβρότονον. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ἡ τέχνη δ' ἐπινοεῖ ἐξ ὁμοιότητος. ὡς γὰρ Ἄθμονον Ἀθμονεύς καὶ Γάργαρον Γαργαρεύς καὶ Σούνιον Σουνιεύς καὶ Σιγειεύς καὶ Ἰλιεύς καὶ Λευκωνιεύς καὶ Παντικαπαιεύς καὶ Δουλιχιεύς, οὕτως Ἀβροτονεύς. ὁ δὲ τῶν οὐδετέρων τύπος ἔσθ' ὅτε τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ηνος ἔχει, ὡς Πέργαμον Περγαμηνός, εἰ μὴ ἀπὸ θηλυκοῦ τοῦ Πέργαμος ὡς Κύζικος Κυζικηνός. δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐξ Οἴου δημότης καὶ ἐκ Κηδῶν.

Ἀγάθη νῆσος Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς ευς τύπῳ χαίρει, ὡς Παταρεύς, Τλωεύς, Τελμισεύς, Κρυεύς.

Ἀγάμμεια, λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμμη. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμμεύς ὡς τῆς Μαντινείας Μαντινεύς. λέγεται καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν παρ' Ἑκαταίῳ. καὶ Ἀγαμμείτης ὡς Ζελείτης. εἴρηται γὰρ ἡ Ζέλεια καὶ Ζέλη. ὥστε εἶναι τοῦ Ἀγάμμεια Ἀγαμμειάτης ὡς τὸ Ζελειάτης.

Ἀγορησός πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγορησεύς ὡς Τελμισεύς, Τυμνησός Τυμνησεύς. δύναται καὶ Ἀγορήσιος ὡς Λυρνήσιος.

ἀγυιά. ὁ τοπίτης ἀγυιεύς. λέγονται καὶ ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, ὡς Εὔπολις. λέγεται δὲ κίων ἀγυιεύς εἰς ὀξὺ ἀπολήγων ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (v. 489). καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγυιεύς καὶ ἀγυιάτης. καὶ θηλυκὸν ἀγυιᾶτις, ὡς καὶ τὰ προπύλαια τοῦ ἀγυιέως ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι λέγονται. τὸ τοπικὸν ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνη «ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον». ἔστιν οὖν τὸ μὲν ἀγυιεύς ἀπὸ τοῦ ἀγυιά, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν παρωνύμοις «πᾶν εἰς ᾱ θηλυκὸν ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον, Μοψοπία Μοψοπιεύς, Ἐρετριεύς Φωκαιεύς Θεσπιεύς». τὸ δὲ ἀγυιάτης ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρυάτης, Καυλωνειάτης. τὸ δὲ ἀγυιαῖος ὡς ἀρουραῖος.

Ἄδανα Κίλισσα πόλις, οὐδετέρως. ὁ πολίτης Ἀδανεύς ὡς Γάργαρα Γαργαρεύς, Τύανα Τυανεύς. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ἀραβίας. ὁ ταύτης πολίτης οὐ δύναται Ἀδανεύς εἶναι. οὐ γὰρ ὁ τύπος Ἀράβων,

l. 2 Mein. mavult Συρρεντῖνος. l. 12 Mein. scribit Ἄθμονον.

ἀλλὰ τῶν διὰ τοῦ ᾱ οὐδετέρων ὁ διὰ τοῦ ηνος, Ζόαρα Ζοαρηνός, Μήδαβα Μηδαβηνός, Τάρφαρα Ταρφαρηνός, Αὔαρα Αὐαρηνός. οὕτως καὶ Ἀδανηνός. ἢ Ἀδανίτης ὡς Ἀΐλανα Ἀϊλανίτης.

Ἀδράστεια μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου. τὸ ἐθνικὸν Ἀδραστεύς. οἱ δὲ ἐπιχώριοι Ἀδραστηνός ὡς Κυζικηνός φασι.

Ἄδροττα οὐδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ. οἱ οἰκήτορες Ἀδροττεῖς. τῶν γὰρ εἰς ᾱ οὐδετέρων τὰ πολλὰ παρά τε τοῖς Λυδοῖς καὶ τὴν Καρίαν οἰκοῦσι χαίρει τῇ εἰς ευς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν. δύναται καὶ Ἀδροττηνός, καὶ γὰρ ὁ τύπος τῶν Ἀσιανῶν. καὶ οὕτως οἱ ἐπιχώριοι λέγουσιν.

Ἄθυμβρα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀθυμβρεύς τῷ λόγῳ τῶν Καρικῶν.

Αἰγείρουσα πόλις τῆς Μεγαρίδος. λέγεται καὶ Αἴγειρος. τὸ ἐθνικὸν Αἰγειρεύς ὡς τῆς Φιλίππου Φιλιππεύς, Ταρσοῦ Ταρσεύς. τῆς δὲ Αἰγειρούσης Αἰγειρουσαῖος ὡς Σκοτουσαῖος ἢ Αἰγειρούσιος ὡς Πιτυούσιος.

Αἴγιον πόλις Ἀχαΐας. ὁ πολίτης Αἰγιεύς, ὡς ὁ χρησμός «ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι».

Αἰγόσθενα πόλις Μεγαρίδος, οὐδετέρως. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Αἰγοσθενεύς ὡς Μεγαρεύς. Πολύβιος δὲ Αἰγοσθενίτην φησὶν ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

Αἴθαια πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Αἰθαιεύς, Θουκυδίδης πρώτῃ (c. 101).

Αἰλία. παρὰ μίαν συλλαβὴν εὑρίσκεται τὰ τοιαῦτα, τῆς Ἀντιοχείας τὸ Ἀντιοχεύς. ἀλλ' οὐδ' ἀπὸ τούτων γίνεται τὰ εἰς ευς ἀρσενικά, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς καὶ τοῦ Σέλευκος Σελευκεύς, ὡς Ἅβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων. εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦν, Ἀλεξανδρειεύς ἂν ἦν. ἀμφοῖν δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἀρχή.

Αἴνεια τόπος Θρᾴκης ἀπὸ Αἰνείου. τὸ ἐθνικὸν Αἰνειεύς. ὃ καὶ παράσημόν ἐστιν, ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ τοῦ πρωτοτύπου. ἔστι καὶ Αἰνεάτης ὡς Κόρσεια Κορσεάτης, Ὕδρεια Ὑδρεάτης, Ὀρνειαί Ὀρνεάτης, Κεγχρεαί Κεγχρεάτης, τοῦ ῑ σιγηθέντος. ἔστι καὶ πόλις Τυρρηνίας, ἧς οἱ οἰκήτορες Αἰνεῖοι.

Αἰραὶ πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Αἰρεύς. ἔστι καὶ Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Αἰραῖος. ἔστι καὶ παρ' Ἑλλησπόντῳ, ἧς τὸ ἐθνικὸν Αἰράτης παρ' Ἀνδροτίωνι ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος.

Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες δῆμοι. ἑκατέρου ὁ δημότης ἄνευ τοῦ ῑ Ἁλαεύς. Τρύφων δ' ἐν παρωνύμοις Ἁλαῖος τρισυλλάβως καὶ Ἁλαιαῖος τετρασυλλάβως. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἁλαῖος λέγεται Ἁλαιεύς ὡς Ληναῖος Ληναιεύς, Κρηταῖος Κρηταιεύς. ἀλλ' ἐν τοῖς ἑξῆς κατ' ἔθος Ἀττικὸν ἐνδεῖν φησι τοῦ ῑ.

Ἀλεξάνδρεια. τὸ ἐθνικὸν Ἀλεξανδρεύς ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς.

l. 7 τὰ πολλὰ ins. Mein. l. 23 supplendum ἐνδέοντα τοῦ πρωτοτύπου; cf. infra p. 892. 41. l. 31 Mein. Κεγχρειαί.

τὸ θηλυκὸν ὡς ἀπὸ τοῦ Cινωπεύς Cινωπίς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρεύς Ἀλεξανδρίς. Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ Ἀλεξανδρίτης. Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησὶ παρὰ τὴν .... Ἀλεξανδρειανός ὡς Μύρλεια Μυρλειανός, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός. λέγεται καὶ Ἀλεξάνδρειος κτητικόν. Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ ταῦτα πάντα κυροῖ, καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος καὶ τὸ Ἀλεξανδρίνης, οὐ μέντοι τὸ Ἀλεξανδρεώτης.

Ἁλικαρνασσός. ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεύς ὡς Ἀψυρτεύς, Ἀνδροτίων δ' ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος Ἁλικαρνάσσιός φησι.

Ἅλος πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἁλεύς, Σοφοκλῆς δὲ Ἁλούσιος, τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων Ἁλίους.

Ἀμαξιτός πολίχνιον τῆς Τρωάδος. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν χρονικῶν τρίτῃ Ἀμαξιτηνούς φησιν.

Ἀμβρακία πόλις Θεσπρωτίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμβρακιεύς καὶ Ἀμβρακιώτης. Φίλιστος δὲ Ἀμβρακῖνός φησι Cικελικῷ τύπῳ. εὕρηται καὶ διὰ τοῦ π ἀντὶ τοῦ β, ὅθεν καὶ τὸ Ἀμπρακιώτης. τὰ γὰρ εἰς ια θηλυκὰ καὶ εἰς ιον οὐδέτερα διὰ τοῦ ωτης ποιεῖ τὰ ἐθνικά, Cικελιώτης, Πηλιώτης. λέγεται καὶ Ἀμβράκιος καὶ Ἀμβρακία γυνή.

Ἄμυρος πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμυρεύς ὡς Κάμειρος Καμειρεύς. Εὔπολις δὲ Ἀμυρίους αὐτοὺς λέγει. ἐκ τούτου καὶ Ἀμυραῖοι λέγονται.

Ἄμφεια πόλις Μεσσήνης. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφεύς. καὶ ὁ τύπος γὰρ Ἀρκάς, ὡς τὸ Ἡραιεύς.

Ἀμφιτροπή δῆμος. ὁ δημότης Ἀμφιτροπαιεύς. δοκεῖ δὲ τὸ Ἀμφιτροπαιεύς ἐξ ἄλλου εἶναι, τοῦ Ἀμφιτροπαῖος. τὰ γὰρ εἰς ευς ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρωτοτύποις, Cινώπη Cινωπεύς.

Ἀνδανία πόλις Μεσσήνης. τὸ ἐθνικὸν Ἀνδανιεύς ὡς Φίλων ἐν τῇ περὶ πόλεων. λέγεται δὲ καὶ Ἀνδάνιος, ὡς Ῥιανός.

Ἀξία πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν καὶ Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Λοκρίδος Ἀξιεύς, τῆς δ' Ἰταλικῆς Ἀξιάτης διὰ τὸν δυτικὸν χαρακτῆρα.

Ἀπολλωνία. τὸ ἐθνικὸν Ἀπολλωνιάτης. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τὸ ἐθνικὸν εἶπεν Ἀπολλωνιεύς. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀπολλώνιον ὡς Δουλίχιον Δουλιχιεύς.

Ἄρειον πεδίον ἐν Ῥώμῃ. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεύς, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος. ἔσται οὖν τοῦ πεδίον πεδῖνος ἢ πεδιανός καὶ Ἀρειοπεδῖνος ἢ Ἀρειοπεδιανός.

Ἀρκεσίνη μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀρκεσινεύς. Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος «Ἀμοργίοις Μινωίταις καὶ Ἀρκεσινεῦσιν».

l. 4 Mein. suspicatur παρὰ τὸ Ἡρακλειώτης, fort. ὡς Ἡράκλεια Ἡρακλειώτης.
l. 21 Ἀμυρίους pro Ἀμύρους Mein.

Ἅρμα πόλις Βοιωτίας. τὸ ἐθνικὸν Ἁρματεύς. ἔστι καὶ Ἅρματα πόλις πληθυντικῶς Ἰνδικῆς. ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ ἢ διὰ τὸ τῆς χώρας ἔθος Ἁρματηνός ἢ Ἁρματίτης.

Ἄρωμα πόλις Αἰθιόπων. ὁ πολίτης Ἀρωμεύς. ἔστι καὶ Ἀρόματα κατοικία Λυδίας. Στράβων (XIV p. 650) «ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος ὁ Ἀροματεύς».

Βοίβη πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Βοιβεύς. εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει.

Βολογεσσιάς πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βολογεσσιεύς ὡς Ἀφροδισιεύς, ἀλλ' ἀνοίκειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ. λεκτέον οὖν Βολογεσσιηνός.

Βολογεσίφορα πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν τύπῳ Περσῶν Βολογεσιφορηνός. λεκτέον δὲ Βολεγεσιφορεύς.

Βοὸς Κεφαλαί. οἱ κατοικοῦντες Βουκεφαλεῖς, ἐπειδὴ ὁ δημότης Κεφαλεύς τοῦ Κεφαλή.

Βουπράσιον πόλις Ἤλιδος. τὸ ἐθνικὸν Βουπρασιεύς καὶ Βουπράσιος ἀπὸ Βουπρασίου τοῦ ἄρξαντος αὐτῶν καὶ Βουπρασίωνες ὡς Καδμείωνες.

Βωμοί λόφοι Αἰτωλίας. οἱ κατοικοῦντες Βωμιῆς. Θουκυδίδης τρίτῃ (c. 96) «Βωμιῆς καὶ Καλλιῆς ἐπεβοήθησαν». ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ Βώμιος ὡς ἀπὸ τοῦ Χήσιος Χησιεύς.

Γάδειρα καὶ ἡ Γάδειρος. ὁ πολίτης Γαδειρεύς. λέγεται καὶ Γαδειρίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. λέγεται καὶ Γαδειραῖος ὡς ἀπὸ τῆς ἡ Γάδειρα εὐθείας καὶ Γαδειρανοί.

Γάμαλα κατοικία Συρίας. ὁ οἰκήτωρ Γαμαλεύς. Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Γάμβρειον πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Γαμβρειεύς ὡς Σιγειεύς. γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήϊον.

Γεράνεια πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Γερανεύς ἢ Γερανειάτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

Γερηνία πόλις Μεσσηνίας. ἐκ τῆς εὐθείας τῆς ἡ Γέρηνος τὸ Γερηνεύς ὡς Ἄλος Ἀλεύς καὶ ἐξ αὐτοῦ Γερήνιος.

Γλαυκία πολίχνιον Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Γλαυκιεύς καὶ Γλαυκιώτης. βέλτιον δὲ Γλαύκιος ὡς τῆς Πλακίας Πλάκιος.

Γορδίειον πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Γορδιεύς ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς, Δορυλάειον Δορυλαεύς. ἐχρῆν δ' ἰσοσύλλαβον. ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Φρυξὶ σημειώδη.

Γρῦνοι πολίχνιον Μυριναίων. τὸ ἐθνικὸν Γρυνεύς. λέγεται καὶ «Γρύνειος Ἀπόλλων» ὡς Παρθένιος Δήλῳ, καὶ Γρυνήϊος.

Δαρίειον πόλις τῆς Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν τῷ λόγῳ τῶν Φρυγίων παρὰ μίαν συλλαβὴν (sc. ἐνδεῖ τοῦ πρωτοτύπου) Δαριεύς ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς, ἢ τῷ λόγῳ τοῦ Ῥοίτειον καὶ Σίγειον Δαριειεύς.

Δέραια πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν Δεραιεύς ὡς Ἡραιεύς ἢ Δεραιάτης. Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότερα.

Διοβούλιον, πολίχνιον πλησίον τοῦ Πόντου. τὸ ἐθνικὸν Διοβουλιεύς, ὡς τὰ τῶν Φρυγίων πόλεων ἐθνικά.

Δοκίμειον πόλις Φρυγίων. τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεύς κατὰ τέχνην, κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν Δοκιμηνός.

Δουλίχιον μία τῶν Ἐχινάδων νήσων. ὁ πολίτης Δουλιχιεύς καὶ Δουλιχιώτης ἀπὸ τοῦ Δουλιχίη κατὰ τροπὴν καὶ Δουλιχιήτης.

Δυσπόντιον πόλις Πισαίας. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις γράφων οὕτως τὸ ἐθνικὸν «οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦνται (ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντιεῖς), παρὰ δὲ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον».

Δώτιον πόλις Θεσσαλίας. ὁ πολίτης Δωτιεύς. Σοφοκλῆς Λαρισαίοις «καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι». καὶ ἐν Λημνίαις προτέραις «Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κόρωνος».

Ἐλευθεραί πόλις Βοιωτίας. ὁ πολίτης Ἐλευθερεύς ἢ Ἐλευθεραῖος, ὡς Ἡρακλείδης.

Ἐρύθεια νῆσος. ὁ νησιώτης Ἐρυθεύς ὡς Μαντινεύς ἢ Ἐρυθείτης ἢ κατὰ περίφρασιν ὁ κατοικῶν τὴν Ἐρύθειαν.

Ἑστίαια πόλις Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαιεύς. λέγεται καὶ τρισυλλάβως. ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. ὁ πολίτης Ἑστιαιεύς καὶ Ἑστιαιώτης.

Εὔβοια. τὸ ἐθνικὸν Εὐβοιεύς καὶ Εὐβοεύς χωρὶς τοῦ ῑ, καίτοι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ παραγόμενα εἰς εῦς φυλάττει τὴν παραλήγουσαν· διὸ καὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ προϋπάρχει τοῦ Ἀλεξανδρεύς, ἔδει γὰρ Ἀλεξανδρειεύς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρος, ὡς Ταρσός Ταρσεύς.

Εὐκάρπεια δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. ἔστι καὶ Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Εὐκαρπεύς. δυνατὸν δὲ τὸ τῆς Σικελίας Εὐκαρπιανός καὶ Εὐκαρπιάτης καὶ Εὐκαρπίτης.

Εὐπατρία πόλις Λυδῶν. οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι, μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς. Ξάνθος ἐν γ' Λυδιακῶν.

Εὔρωμος πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς. Ἀπολλώνιος ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν.

Ζοίτειον πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν παρὰ τὸ Ζοίτειον Ζοιτειεύς, παρὰ δὲ τὴν Ζοίτειαν Ζοιτεύς.

Ἠλακαταῖον ὄρος Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἠλακαταιεὺς Ζεύς. καὶ Ἠλακατεύς.

Θύμβραρα πόλις Ἀσίας. τὸ ἐθνικὸν Θυμβραρεύς ἔδει. Ξενοφῶν δὲ (Cyrop. VI 2, 11) Θυμβραραῖός φησι.

Θύριον Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν Θυριεύς ὡς Σουνιεύς. Ἀνδροτίων δὲ Θύριός φησι.

---

l. 2 ἢ Δεραιάτης addit Mein. l. 41 Θύριος pro Θούριος Mein.

Ἴλιον πόλις Τρῳάδος. τὸ ἐθνικὸν Ἰλιεύς «Ἰλιεὺς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ».

Ἱστίαια πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης Ἱστιαιεύς. Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαῖός φησι. καὶ Ἱστιώτης ὁ τῆς Θεσσαλικῆς.

Καλλίαι πόλις Ἀρκαδίας. ὁ πολίτης Καλλιεύς, ὡς Παυσανίας.

Κάλυνδα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Καλυνδεύς. Ἡρόδοτος ὀγδόῃ (c. 87).

Καρὶς καὶ Καρίδες πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Καριδεύς ὡς Ἀρκαδεύς, τὸ ἀπὸ τῆς τέχνης Καρίτης.

Κρουσὶς μοῖρα τῆς Μυγδονίας. τὸ τοπικὸν ἔδει Κρουσιδεύς ὡς Χαλκιδεύς. ἔστι δὲ Κρουσιεύς.

Κρύα πόλις Λυκίας. Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνικὸν Κρυεύς «εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, Κάρυσις καὶ Ἄλινα».

Κυδαθήναιον δῆμος. ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς. καὶ «κύων Κυδαθηναιεύς» (Arist. Vesp. 890).

Κυνέτεια πόλις Ἄργους. οἱ πολῖται Κυνετεῖς καὶ Κυνετειᾶται. οἱ τύποι γὰρ οὐκ ἀήθεις τῶν Ἀργείων.

Κυνόσσημα τόπος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ γενικῆς Κυνοσσηματεύς.

Λάρανδα πόλις Λυκαονίας. ὁ πολίτης Λαρανδεύς. Χάραξ τρίτῳ χρονικῶν.

Ληψίμανδος πολίχνιον Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Κρατερὸς ἐνάτῳ περὶ ψηφισμάτων Ληψιμανδεύς.

Μελίβοια πόλις Θετταλίας. τὸ ἐθνικὸν Μελιβοεύς ὡς Θεόπομπος.

Μεσσαπέαι χωρίον Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Μεσσαπεεύς. οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται. Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἑβδόμῳ.

Μύλασα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Μυλασεύς — ὡς Μένανδρος Καταψευδομένῳ.

Νάρμαλις πόλις Πισιδίας. οἱ πολῖται Ναρμαλεῖς ὡς Καβαλεῖς, ὡς Ἔφορός φησι.

Ναυπλία πόλις Ἄργους. οἱ οἰκοῦντες Ναυπλιεῖς ὡς Στράβων (VIII p. 373).

Νεάνδρεια πόλις Τρῳάδος. ὁ πολίτης Νεανδρεύς ὡς Στράβων (XIII p. 606).

Νῦσα. Νυσεύς. λέγεται καὶ Νυσαῖος καὶ ἐξ αὐτοῦ Νυσαιεύς τρισυλλάβως καὶ Νυσαεύς ἄνευ τοῦ ῑ.

πόλις. ὁ οἰκήτωρ πολίτης καὶ πολιεύς. Πολιεύς γὰρ ὁ Ζεὺς τιμᾶται ἀπὸ τῆς πόλιος γενικῆς καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ος εἰς ευς.

---

l. 5 Pausan. X 18, 7 et 22, 3 Callienses memorans de Callio urbe Aetoliae dicit; quare Meinck. excidisse suspicatur ἔστι καὶ Αἰτωλίας πόλις Κάλλιον.
l. 21 cf. Πάσσα, ubi excidit Πάσσανδα πόλις Καρίας, ad quam pertinent verba: τὸ ἐθνικὸν Πασσανδεύς τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Ἔφορος «ὀλίγοι δέ τινες εἰς τὸ τῶν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον».

Πύρινδοc πόλιc Καρίαc. τὰ εἰc ōc καὶ εἰc ᾱ εἰc ευc ἔχει τὸ ἐθνικόν.

Cαμάρεια πόλιc τῆc Ἰουδαίαc. καὶ Ἐπαφρόδιτοc μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆc Cαμαρεύc εἶπε καὶ τὴν πρώτην cυλλαβὴν ἐμήκυνεν, ὁ δ' Ἀντίοχοc Cαμαρείτηc.

Cέcτιον πόλιc ἐν μεcογείᾳ Οἰνωτρῶν. τὸ ἐθνικὸν Cεcτιεύc, ὡc τὰ εἰc ον οὐδέτερα.

Cκόλιc Ἀχαΐαc πόλιc. ὁ πολίτηc Cκολιεύc ὡc Ῥιανὸc ἐν τετάρτῳ Ἀχαϊκῶν.

Cύμαιθα πόλιc Θετταλίαc. ὁ πολίτηc Cυμαιθεύc, ὡc Θεόπομποc Φιλιππικῶν εἰκοcτῷ δευτέρῳ.

Cχοῖνοc χώρα τῆc Θηβαϊκῆc, καὶ Cχοινεύc ποταμὸc ἀπὸ Cχοινέωc τοῦ Ἀθάμαντοc. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ὧδέ φηcι «τὰ εἰc ευc λήγοντα παρώνυμα οὐδέποτε τῆc γενικῆc τοῦ πρωτοτύπου μιᾷ πλεονάζει. ὁ γοῦν Φωκαεύc οὐ παρὰ τὸν Φῶκον γέγονε, παρὰ μέντοι τὴν Φώκαιαν, καὶ ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἐλλοπιεύc παρὰ τὴν Ἐλλοπίαν, οὐ παρὰ τὸν Ἔλλοπα. ὁ δὲ παραρρέων τὸν Cχοῖνον ποταμὸc Cχοινεύc καλεῖται ἤτοι παρὰ τοὺc cχοίνουc ἢ παρὰ τὸν Cχοινέα τὸν τῆc Ἀταλάντηc πατέρα». ὁ πολίτηc μέντοι Cχοινεύc (ὁ γὰρ ποταμὸc καὶ ὁ οἰκιcτὴc Cχοινεύc) ὡc Ταρcοῦ Ταρcεύc.

Τάμυνα πόλιc Ἐρετρίαc. τὸ ἐθνικὸν Ταμυνεύc. λέγεται καὶ Ταμυναῖοc. οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺc ἐν αὐτῇ τιμᾶται.

Ταξίανα νῆcοc τῆc Cουcιανῆc. τὸ ἐθνικὸν Ταξιανεύc ὡc Ἀδανεύc· .... ὀγδόῳ. τῷ τύπῳ τῆc χώραc Ταξιανηνόc.

Τελμιccόc πόλιc Καρίαc. ὁ πολίτηc Τελμιccεύc. καὶ δρᾶμα Ἀριcτοφάνουc Τελμιccεῖc. λέγεται καὶ τετραcυλλάβωc Τελεμιccεῖc ὡc αὐτόc «πῶc ἄν τιc ἂν οὖν, ἢ τί ποιήcαc ... ὦ Τελεμιccῆc;» καὶ πάλιν «φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμιccῆc;». καὶ Τελμίccιοc ὡc Λυρνήccιοc.

Τέρμερα πόλιc Λυκίαc. ὁ πολίτηc Τερμερεύc. Ἡρόδοτοc δὲ Τερμίλαc αὐτοὺc καλεῖ ἐν τῷ πρώτῳ (c. 173). ὁ δὲ χρηcμὸc ὁ περὶ αὐτῶν Τερμιλέαc αὐτούc φηcι.

Τετράπολιc τῆc Ἀττικῆc. οἱ οἰκήτορεc Τετραπολεῖc καὶ Τετραπολῖται, ὡc Φαβωρῖνοc ἐν πρώτῳ παντοδαπῆc ὕληc ἱcτορικῆc.

Τρεμίλη. ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτωc. οἱ κατοικοῦντεc Τρεμιλεῖc. Ἀλέξανδροc «τελευτήcαc τὰc δὲ τοὺc Τρεμιλέαc Λυκίοιc Βελλεροφόντηc μετωνόμαcεν». Ἑκαταῖοc Τρεμίλαc αὐτοὺc καλεῖ ἐν τετάρτῳ τῶν γενεαλογιῶν.

Τρινακρία ἡ Cικελία. τὸ ἐθνικὸν Τρινακριεύc. Καλλίμαχοc δ' Αἰτίων α' Τρινάκριον πόντον φηcίν.

Τρῳάc ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου. τὸ ἐθνικὸν Τρῳαδεύc. «Ἡγηcίαναξ

---

l. 11 Cχοῖνοc — Θηβαϊκῆc inser. Mein. l. 24 de forma Τελμιccόc cf. supra ad Orthograph. p. 589, 6. l. 32 Mein. proponit Τετραπολιεῖc. l. 35 locum sanare nec Meinekio vel hic vel Anal. Alex. p. 368 contigit.

γραμματικός, γράψας περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἓν καὶ περὶ ποιητικῶν λέξεων. ἦν δὲ Τρῳαδεύς».

Τυμνηccόc πόλιc Καρίαc. ὁ πολίτηc Τυμνηccεύc, ὡc Ἀλέξανδροc ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν.

Ὑδιccόc πόλιc Καρίαc. ὁ πολίτηc Ὑδιccεύc, ὡc Ἀπολλώνιόc φηcιν.

Ὑλλεῖc ἔθνοc Ἰλλυρικὸν ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέουc. ἔcτι δ' ὡc Φῶκοc Φωκεύc, Αἴολοc Αἰολεύc, οὕτωc Ὕλλοc Ὑλλεύc. ἔcτιν Ὑλλίc φυλὴ Ἄργουc καὶ Δωριέων καὶ Τροιζηνίων. ὁ φυλέτηc Ὑλλεύc. Χάραξ θ' «καὶ Παμφύλιοι καὶ Ὑλλεῖc».

Ὑπερacία πόλιc Ἀχαΐαc, ἧc τὸ ἐθνικὸν Ὑπεραcιεύc. Φλέγων κγ' ὀλυμπιάδι καὶ Θεόπομποc.

Φαναγόρεια πόλιc. τὸ ἐθνικὸν ἐχρῆν Φαναγορεύc ὡc Ἀλεξανδρεύc τῷ πλείονι λόγῳ. ἐκράτηcε δ' ὅμωc Φαναγορείτηc.

Φιλαδέλφεια πόλιc Λυδίαc. ὁ πολίτηc Φιλαδελφεύc. τὸ δὲ Φιλαδελφηνόc ἐπιχώριον. οὕτω γὰρ Ἰώcηποc κ' τῆc Ἰουδαϊκῆc ἀρχαιολογίαc (c. 1).

Φίλιπποι πόλιc Μακεδονίαc. ὁ πολίτηc Φιλιππεύc, Φιλιππηνόc δὲ παρὰ Πολυβίῳ.

Φοιτίαι πόλιc Ἀκαρνανίαc. τὸ ἐθνικὸν Φοιτιεύc καὶ Φοίτιοι, ὡc Ἑλλάνικοc ἐν τοῖc Τρωϊκοῖc.

Φορίεια κώμη Ἀρκαδίαc. τὸ ἐθνικὸν Φοριεύc, ὡc Ἔφοροc ἐν τῇ ϛ' τῶν Ἱcτοριῶν.

Χαλκητόριον πόλιc Κρήτηc. ὁ πολίτηc Χαλκητορεύc. Ἀπολλόδωροc τετάρτῳ χρονικῶν «μεθ' οὗ Χαρίδημοc ἦν φυγὰc Χαλκητορεύc». Κρατερὸc δ' ἐν τῷ περὶ ψηφιcμάτων Χαλκήτοραc αὐτούc φηcι.

Χήν πόλιc τῆc Λακωνικῆc. ὁ πολίτηc Χηνιεύc, ἀλλὰ καὶ Χηνεύc, ὡc Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ (p. 343) «τούτων τῶν ἀνδρῶν ἦν Θαλῆc καὶ Πιττακὸc καὶ Βίαc καὶ Κλεόβουλοc καὶ Cόλων ὁ ἡμέτεροc καὶ Μύcων ὁ Χηνεὺc καὶ ἕβδομοc ἐξ αὐτῆc τῆc Λακεδαίμονοc Χίλων».

Χρυcαορίc πόλιc Καρίαc. τὸ ἐθνικὸν Χρυcαορεύc, ὡc Ἀπολλώνιοc ἐν Καρικοῖc «Ταυροπολῖται μὲν cυνεμάχουν καὶ Χρυcαορεῖc καὶ Πλαραcεῖc».

Ὠρωπόc πόλιc Βοιωτίαc. τὸ ἐθνικὸν Ὠρωπεύc ὡc Ἀπολλόδωροc ἐν νεῶν καταλόγου πρώτῃ «ἔcτι δ' ἡ Γραῖα τόποc, τῶν Ὠρωπέων πόλιc». Cτράβων δ' ἐν τῇ ἐνάτῃ (p. 391) φηcίν «ἀπὸ τῆc Ὠρωπίαc ἐπὶ τὴν δύcιν» ὡc ἀπὸ τοῦ Ὠρώπιοc· εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ Ὠρωπιεύc, Ὠρωπιάc ἂν εἶπε. Παυcανίαc δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ (c. 11, 4) φηcὶν τὸ ἐθνικὸν οὕτωc «καταφεύγουcιν ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι».

---

l. 12 καὶ Θεόπομποc ex articulo Ὑπερηcία huc retuli, ubi τὸ ἐθνικὸν τῆc Ὑπερηcίαc Ὑπερηcιεύc. Θεόπομποc δὲ Ὑπεραcιεῖc φηcι διὰ τοῦ ā. l. 24 Φοριεύc pro Φοριαεύc Mein.

καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ (c. 23) «παριόντες Ὠρωπὸν τὴν γῆν Γραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι, ἐδῄωcαν». καὶ Θεόπομπος ἐν ϛʹ Ἑλληνικῶν «ἀνακοινοῦνται τῶν Ὠρωπίων Τηλέφῳ καὶ τοῖς μετ' ἐκείνου βουλομένοις καὶ τὸν Ὠρωπὸν ὑπάρχειν αὐτοῖς».

Περὶ τῶν εἰς ως.

Ἕλος πόλις Λακωνική. οἱ πολῖται Εἵλωτες. τῇ ἐκτάσει καὶ τῷ γένει καὶ τῇ προσθέσει τοῦ ῑ διαφέρει. λέγονται καὶ Εἱλῶται καὶ Ἕλειοι καὶ Ἑλεῖται.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Mon. 6, 13 τὸ αἴτιον τοῦ μονοσυλλαβῆσαι τὸ Ζεύς ἐν τῷ περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων λέγομεν.

Περὶ τῶν εἰς ων.

Schol. Arist. Acharn. 4: ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλγήσω μέλλοντος ἀλγηδών ἀλγηδόνος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χαίρω χαιρήσω χαιρηδών.

Theogn. 34, 34: τὰ εἰς ημων δισύλλαβα ἐκ τρίτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων παρηγμένα — μνήμων, κτήμων, στήμων, γνώμων.

Theogn. 37, 4: οἰκτίρμων, ἐλεήμων παρὰ ῥῆμα.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Choer. 47, 1: τὰ εἰς ης ἰαμβικὰ ἔχοντα ῥῆμα ὁριστικὸν χρόνου ἐνεστῶτος παρακείμενον αὐτοῖς καὶ φυλάττοντα τὸ σύμφωνον ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷόν ἐστι Λάχης, παράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ λάχω, λείβω λέβης, δαίρω Δάρης, χαίρω Χάρης, πλανῶ πλάνης, πένω πένης, τρέμω Τρόμης, κρατῶ Κράτης. τὸ δὲ δότης δότου, πλύτης πλύτου, θύτης θύτου οὐκ ἔχει ἀπὸ ἐνεστῶτος τὸ τ̄, διὸ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τος. ὁ γὰρ ἐνεστὼς διδῶ καὶ πλύνω καὶ θύω ἐστίν.

Choer. 176, 22: τὰ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ φύσει δισύλλαβα βαρύνεται οἷον δότης, πλύτης, θύτης, πράτης· διὰ τοῦτο τὸ ψάλτης ἀνα-

---

l. 10 caussa autem nulla alia videtur nisi quod a verbo monosyllabo ζῶ, unde etiam Plato Cratyl. p. 396 repetit, propagatum sit. cf. Cram Ep. I 182, E. Gud. 230, 16. Similiter qui θεός a θῶ τὸ κατασκευάζω duxerunt, primigeniam formam θός esse voluerunt, quae in θεός mutata esset, quia praeter τίς nullum nomen consona finitum esset breve. Choer. Ep. in Psalm. 99, 1. l. 13 cf. Eust. ad Hom. 1741, 26 ubi Herodianus ἀλγηδών ἀηδών dicit ῥηματικὰ εἰς δων λήγοντα et de ἀηδών Theogn. 32, 18.

λογώτερόν ἐϲτι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον βαρυνόμενον τοῦ παρὰ τοῖϲ Ἀττικοῖϲ ὀξυνομένου. τὸ δὲ ληϲτήϲ ἀπὸ τριϲυλλάβου ληϊϲτήϲ ἐγένετο.

E. M. 436, 8: τὰ εἰϲ τηϲ λήγοντα ἀρϲενικὰ καθαρὸν ἔχοντα τὸ ῑ βραχείᾳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ βαρύνεται καὶ ἁπλᾶ ὄντα, ἀρότηϲ, ἐργάτηϲ. ϲεϲημείωται τὸ εὑρετήϲ. τὸ μέντοι λυριϲτήϲ, λεπιϲτήϲ, χλευαϲτήϲ ὀξύνεται, ὅτι οὐ καθαρὸν τὸ ῑ· τὸ ἀθλητήϲ, μαχητήϲ, μαθητήϲ, ὅτι οὐ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουϲαν.

Arc. 26, 22: τὰ εἰϲ ατηϲ τὸ ᾱ μακρὸν ἔχοντα ῥηματικὰ θεατήϲ, πειρατήϲ ὀξύνεται.

Arc. 27, 4: τὰ εἰϲ υτηϲ τὸ ῡ μακρὸν ἔχοντα ῥηματικὰ ὀξύνεται κωλυτήϲ, μηνυτήϲ.

Arc. 27, 11; 117, 9, E. M. 628, 2, Choer. Dict. 54, 10: τὰ εἰϲ ηϲ ἐπίθετα παρὰ ῥῆμα ϲύνθετα εἰϲ ουϲ ποιοῦντα τὴν γενικὴν ὀξύνεται εὐϲεβήϲ, εὐλαβήϲ, θεοφιλήϲ, αὐτοϲφαγήϲ, πολυδευκήϲ, Πολυδεύκηϲ δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. βαρύνεται δὲ τὰ παρὰ τὸ ὄλω πανώληϲ, ἐξώληϲ, προώληϲ καὶ τὰ παρὰ τὸ ἀρκῶ αὐτάρκηϲ καὶ τὰ παρὰ τὸ ἀντῶ προϲάντηϲ καὶ τὰ παρὰ τὸ ἅδω αὐθάδηϲ. τὰ μέντοι παρὰ ῥῆμα ϲύνθετα εἰϲ ου ἔχοντα τὴν γενικὴν βαρύνεται οἷον πωλῶ παντοπώληϲ, μετρῶ γεωμέτρηϲ, παιδοτρίβηϲ, χρεωφείληϲ, ναυβάτηϲ, ἐργομίϲηϲ, προτύπτηϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ιϲ.

Arc. 29, 7: τὰ εἰϲ ιϲ ἐϲχηματιϲμένα ἀπὸ βαρυτόνων μελλόντων ἢ δευτέρου προϲώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου βαρύνεται καὶ ϲυϲτέλλει τὸ ῐ, ποιήϲω ποίηϲιϲ, γνώϲω γνῶϲιϲ, πράξω πρᾶξιϲ, πέφανϲαι φάνϲιϲ, μεμίανϲαι μίανϲιϲ. τὸ δὲ ἀψίϲ ϲεϲημείωται μακρὸν ἔχον τὸ ῑ.

Eustath. 1339, 19 et 620, 14: τὸ τροφαλίϲ εἴρηται παρὰ τὸ τρέφεϲθαι ὅ ἐϲτι πήγνυϲθαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ τρόφι κῦμα εἴρηται.

Arc. 31, 25: τὰ εἰϲ ξιϲ καὶ ψιϲ ἀπὸ μελλόντων ἐϲχηματιϲμένα βαρύνεται, ἕξω ἕξιϲ, λέξω λέξιϲ, ψύξω ψύξιϲ. ϲεϲημείωται ἀψίϲ ὀξυνόμενον.

E. M. 475, 45, Choer. Orth. 221, 7: τὰ εἰϲ ριϲ θηλυκὰ ῥηματικὰ διϲύλλαβα βαρύτονα ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεϲθαι οἷον χαίρω χάριϲ, εἴρω Ἶριϲ, δαίω δῆριϲ, τὸ δὲ κουρίϲ τὸ ἐργαλεῖον τοῦ κουρέωϲ ὀξύνεται. τὸ δὲ Χαῖριϲ Χαίριδοϲ ὄνομα κύριον ἀρϲενικόν ἐϲτι.

Arc. 34, 19: τὰ εἰϲ ϲιϲ ἀπὸ μέλλοντοϲ γινόμενα ἢ ἀπὸ δευτέρου προϲώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου βαρύνεται ποιήϲω ποίηϲιϲ, λύϲω λύϲιϲ, κέκριϲαι κρίϲιϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ οϲ.

Ep. Cr. I 77: παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι ἀλαὸϲ ὁ περιπλανώμενοϲ.

Il. Pr. Ψ 160: τὰ εἰϲ οϲ λήγοντα ὀνόματα παρὰ ῥῆμα γινόμενα καθαρεύοντα καὶ τῷ ε παραληγόμενα ὀξύνεϲθαι θέλει, φωλεύω φωλεόϲ, ὀχεύω ὀχεὸϲ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ϲ ὀϲχεόϲ. καὶ παρὰ τὸ ϲωρεύω δὲ ὁ

cωρεόc, τὸ δὲ cωρόc κατὰ cυγκοπὴν ἀπετελεῖτο. καὶ παρὰ τὸ λοχεύω δὲ ὁ λοχεόc ἔcται κατ' ὀξεῖαν τάcιν. ἀλλ' οὖν γε βαρυτόνωc οἱ πλείουc ἀνέγνωcαν πλεοναcμὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ε ὥcτε παρὰ τὴν λόχου γενικὴν λόχοιο γενέcθαι καὶ λοχέοιο. παρὰ κηδεύω δὲ κηδεόc. κελεύω Κελεόc ὄνομα κύριον, ὠρεύω Ὠρεόc.

Suid. s. ῥωγαλέοc, E. M. 261, 56: τὰ διὰ τοῦ αλεοc ἀπὸ τριῶν παράγεται μερῶν, ἀπὸ ὀνόματοc δεῖμα δειμαλέοc, ἀπὸ ῥήματοc οἰδῶ οἰδαλέοc, ἀπὸ ἐπιρρήματοc ῥίμφα ῥιμφαλέοc.

E. Orion. 57, 12, E. M. 380, 30: ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται ἁρμόδιοc τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ ῥοίζω γίνεται ῥοίδιοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ε καὶ ἐκτάcει τοῦ ο εἰc ω ἐρῳδιόc καὶ μένει τὸ ι προcγεγραμμένον.

Arc. 41, 8, Choer. Orth. 173, 26: τὰ ἀπὸ ἐνεcτώτων γενόμενα εἰc ιοc προπαροξύνεται αἰτῶ αἴτιοc, ἁρμόζω ἁρμόδιοc, ἀρκῶ ἄρκιοc, ἀρτῶ ἄρτιοc. τὸ δὲ ἀντῶ ἀντίοc cεcημείωται παροξυνόμενον.

Arc. 41, 12: τὰ εἰc ιοc ἀπὸ μέλλοντοc γινόμενα προπαροξύνεται, ὀρθώcομαι Ὀρθώcιοc, ἀcπάcομαι ἀcπάcιοc, φυλάξομαι φυλάξιοc, ἀλέξω ἀλέξιοc, κτήcω κτήcιοc, αἰνήcω Αἰνήcιοc, ἀρκέcω ἀρκέcιοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ι Ἀρκείcιοc, ἄρcω ἄρcιοc καὶ ἀνάρcιοc, ἄξω ἄξιοc, θαυμάcω θαυμάcιοc. τὸ μέντοι πλήcω πληcίοc καὶ τὸ δέξομαι δεξιὸc καὶ ἕψομαι ἀνεψιόc.

Arc. 43, 2: τὸ ἐπιπόλαιοc οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐπιπολῆc παρῆκται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἐπιπολάζω. οἱ πλείουc αὐτὸ περιcπῶcιν.

Il. Pr. Λ 301: τὸ Πείραιοc προπαροξυνόμενον παρὰ ῥῆμα τὸ πειρῶ ὡc παρὰ τὸ φιλῶ Φίλαιοc καὶ παρὰ τὸ βέβηκα βέβαιοc.

Arc. 43, 10, Il. Pr. Ε 69: τὸ Τίμαιοc προπαροξυνόμενον ἔχει ἀφορμήν, ὅτι ῥῆμα αὐτοῦ προκατάρχει.

Il. Pr. Ε 69: πολλάκιc τὰ εἰc αιοc τρίτην ἀπὸ τέλουc ἔχει τὴν ὀξεῖαν, εἰ ῥῆμα αὐτῶν προκατάρχοι ὥcπερ ἔχουcι τὸ βέβαιοc (παρὰ γὰρ τὸ βέβηκα) ὡc τὸ Φίλαιοc, τὸ Νίκαιοc, τὸ Τίμαιοc. τοιοῦτον καὶ τὸ Πήδαιοc. οὐ γάρ, ὡc οἴεται ὁ Ἄβρων, παρὰ τὴν πῆδον (?)· ἔοικὸc γὰρ μᾶλλον ἥρωϊ παρὰ τὸ πηδᾶν ἐcχηματίcθαι.

Arc. 57, 19: τὰ διὰ τοῦ ωλοc ὑπερδιcύλλαβα ῥηματικὰ ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν ὀξύνεται, φειδωλόc, Αἰτωλόc, ἁμαρτωλόc.

Il. Pr. Φ 575: κυνυλαγμόc: τὰ εἰc γμοc ῥηματικὰ μετὰ προθέcεωc πέφυκε cυντίθεcθαι τῆc αὐτῆc τάcεωc μενούcηc, μετ' ἄλλου δὲ οὐδενόc. καὶ τὸ ὑλαγμὸc οὖν παρὰ τὸ ὑλάccειν γεγονὸc οὐ cυντεθήcεται μετ' ἄλλου μέρουc λόγου. cύνδεcμοc οὖν ἐcτιν ὁ κέν.

Ep. Hom. 349, 3: Πρίαμοc ἐκ τοῦ πρίαμαι. ἐπράθη γὰρ καὶ ταύτηc τῆc ἐπωνυμίαc ἔτυχεν, ὡc ἱcτορεῖ Λυκόφρων (v. 338) «ὠνητὸc αἰθαλωτόν».

E. M. 447, 18, Choer. Ep. in Psalm. 162, 13: ποταμόc παρὰ τὸ ποτάζω ποτάcω ποταcμὸc καὶ ποταμόc. οὕτωc Ἡρωδιανόc.

E. M. 194, 33: ἔστι ῥῆμα βέλλω, παρ' ὃ βέλεμος ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τήλεμος· πλεονασμῷ τοῦ ν̄ βέλεμνος καὶ βέλεμνον. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

E. M. 793, 45: τὰ εἰς ινος ὀνόματα εἰ ἀπὸ ῥήματος παραχθῇ, ἢ ἀπὸ ἐνεστῶτος ἢ ἀπὸ μέλλοντος παράγεται, ἔχω Ἐχῖνος, πράξω Πραξῖνος.

St. B. Νάξος νῆσος ἀπὸ τοῦ Νάξου. τινὲς δὲ παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες.

St. B. Ὄαξος πόλις Κρήτης ἀπὸ Ὀάξου. τινὲς δὲ διὰ τὸ καταγῆναι τὸν τόπον καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν. καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιούτους τόπους ἄξους καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς.

St. B. s. Ἀσκάλων. Ἄραξος Ἀράξης ὡς ἀπὸ τοῦ χαράξω Χάραξος Χαράξης.

E. Or. 77: ἶπος παρὰ τὸ ἴπτω καὶ ἰάπτω ὡς κόπτω κόπος. Ἡρωδιανός.

Arc. 66, 24: τὰ εἰς ποσ δισύλλαβα μὴ ἐπιθετικὰ ἔχοντα τὸ ο̄ ἐν τῇ παραληγούσῃ, εἰ μὴ ὑποστρέφει εἰς ῥῆμα τῷ ε̄ παραληγόμενον, βαρύνεται, τρόπος ὁ τρέπων, τροπός ὁ τετραμμένος.

Arc. 68, 16: τὰ εἰς ρος δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ ο̄ βαρύνεται, ὁπότε γίνεται ἀπὸ τῶν παραληγομένων τῷ ε̄ ἢ ει ἢ αι διφθόγγῳ ῥημάτων, εἰ μή τις διαστολὴ γένοιτο, σπόρος ὅτι σπείρω, πτόρος ὁ πταρμός ὅτι πταίρω, φθόρος ὅτι φθείρω, μόρος ὅτι μείρω, κόρος ὅτι κείρω, φόρος ὅτι φέρω, φορός δὲ ὁ ἄνεμος ὀξυτόνως, ὅρος, εἴρω γάρ. — τὸ μέντοι βορός ὁ πολλὰ ἐσθίων καὶ τὸ χορός καὶ σορός ὁ τάφος καὶ τορός ὀξύνεται. οὐ γὰρ γίνεται ἀπὸ τοιούτων ῥημάτων. σεσημείωται τὸ δορός ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται.

E. Or. 100, 4: τὰ εἰς ρος ῥηματικὰ τῇ ει διφθόγγῳ θέλει παραλήγεσθαι οἷον ἀΐσσω αἴγειρος, μάσσω μάγειρος, ὀνῶ ὄνειρος.

Arc. 75, 8: τὸ Σῶσος ἀπὸ τοῦ σώσω βαρύνεται, ὡσαύτως καὶ Βλῶσος παρὰ τὸν βλώσω μέλλοντα γεγονός.

St. B. Ταρσός τινὲς παρὰ τὸ τερσανθῆναι, οἱ δὲ παρὰ τὸ τερσῆναι, ἄλλοι δὲ παρὰ τὸν ταρσόν.

Herod. in E. M. 714, 34: ὥσπερ παρὰ τὸ ἐργάζομαι γίνεται ἐργαστής καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ̄ ἐργάτης βαρυνόμενον καὶ ἀπὸ τοῦ δεσποστής δεσπότης, οἰστός οἶτος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ σέσειστai σειστός καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ̄ καὶ ε̄ σῖτος.

Arc. 87, 5: τὰ εἰς τος ῥηματικὰ πρὸ τοῦ τ̄ τὸ κ̄ ἢ τὸ π̄ ἔχοντα ὀξύνεται, πλεκτός, ἑλκτός, πνικτός, θελκτός, πεμπτός, ἑκτός ὁ ἐχόμενος.

Arc. 80, 25: τὰ διὰ τοῦ ατος ῥηματικὰ ἀπὸ τῶν εἰς μι ἢ ἀπὸ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων προπαροξύνεται, ἐρατός, ἐλατός, περατός, θεατός, φυρατός, ἰατός.

---

l. 29 Theogn. 74, 5.

Arc. 83, 10: τὰ εἰc τοc ἁπλᾶ ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ἔχοντα πρὸ τοῦ τ ψιλὸν κατ' ἐπιπλοκὴν ἐπιθετικὰ ὄντα καὶ ῥηματικὰ ὀξύνεται, ἑλικτόc, ἀμελκτόc, χαρακτόc, ὀρεκτόc. — 83, 8: ὀξύνεται ἱμερτόc, ἐγερτόc, ὑφαντόc ῥηματικά.

Arc. 83, 22: τὰ εἰc cτοc ἐπιθετικὰ ἁπλᾶ ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ὀξύνεται, ληϊcτόc, μεριcτόc, ὀνομαcτόc. τὰ δὲ cύνθετα προπαροξύνεται κτλ.

Περὶ τῶν εἰc α.

Mon. 12, 25: τὰ εἰc cα λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ὁρᾶται. cχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖcτον ἢ μετατίθεται ἀπὸ μετοχῶν, αἴθουcα αἴθουccα, Φέρουcα, Κρέουcα, Μέδουcα, Ἀρέθουcα. οὐδὲν δ' ὅ τι οὖν ὤφθη διcύλλαβον εἰc α λῆγον τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον ὁμοίωc ἐν χρήcει τῇ τῶν παλαιῶν καὶ ἐν κοινῇ cυνηθείᾳ, εἰ μὴ μόνον τὸ μοῦcα.

Eustath. 1766, 29 et 1819, 39: κνῖcα γίνεται ἀπὸ μέλλοντοc τοῦ κνίζω κνίcω. διὸ καὶ δι' ἑνὸc γράφεται c καὶ ἔκταcιν ἔλαβε τοῦ ῐ.

St. B. s. v. et Eustath. ad Dionys. 409: Πῖcα παρὰ τὸν πίcω μέλλοντα, οὗ ἡ χρῆcιc παρὰ Πινδάρῳ. Πίνδαροc δὲ κατὰ cυcτολὴν τὴν πόλιν εἶπε Πίcαν.

E. Gud. 330, 59: τὸ κνύζα ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐρρυπωμένου ἀπὸ τοῦ κνύω, ἀφ' οὗ κνύοc ἡ φθορὰ οἷον «κατὰ κνύοc — ἔχευεν, ψίλωτο δὲ — κάρηνα» (Hes. frg. XLII) γίνεται ὡc παρ' Ἀνακρέοντι «κνύζη τιc ἤδη καὶ πέπειρα γενομένη cὴν διὰ μαργοcύνην».

Choer. 181, 1: τὰ διὰ τοῦ εια θηλυκὰ ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω, εἰ μὴ ἤ ἀπὸ τῶν εἰc μων ὀξυτόνων ὡc ἡγεμὼν ἡγεμονεύω ἡγεμονία, διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται καὶ παροξύνεται, ἀλαζονεύω ἀλαζονεία κτλ.

Arc. 99, 3, Theogn. 105, 16: τὰ διὰ τοῦ ια παρὰ μελλόντων γινόμενα παροξύνεται, ὀρέξω ἀνορεξία, πέψω ἀπεψία, προδώcω προδοcία.

περὶ ποcότητοc 300, 12: τὰ ἀπὸ ἐνεcτώτων παρηγμένα θηλυκὰ εἰc εια προπαροξύνεται, ἀπόλω ἀπώλεια, μήδω Μήδεια, θέρω θέρεια, θάλλω Θάλεια, ἀνθῶ Ἄνθεια.

St. B. s. ἀγυιά: Ἡρακλέων ὁ Γλαύκου παρὰ τὸ ἄγω φηcίν. ἔcτι δὲ ὡc παρὰ τὸ ἅρπω ἅρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια.

Περὶ τῶν εἰc η.

Ep. Cr. I 94, 33: τὰ εἰc η καθαρὸν τῷ ο παραληγόμενα ὧν προκατάρχῃ ῥῆμα τῷ ε παραληγόμενον πάντα ὀξύνεται, ζέω ζοή, πνέω πνοή, χέω χοή.

E. M. 50, 10: τὰ εἰc ω καθαρὸν λήγοντα βαρύτονα ῥήματα τὴν

l. 40 cf. Arc. 103, 21 et 25.

παραλήγουσαν ἐν τοῖς ῥηματικοῖς ὀνόμασι βραχεῖαν ἔχει, κονίω κονία, φύω φυή, ἀκούω ἀκοή.

Il. Pr. Ε 202, Arc. 104, 4: τὰ εἰς η̅ λήγοντα θηλυκὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται τῷ ο̅ παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε̅ παραληγομένων μόνῳ οἷον τρέπω τροπή, τρέφω τροφή, νέμω νομή, στρέφω στροφή, ῥοπή, σπονδή, ὁλκή, πλοκή, φορβή. προσέθηκα τῷ ε̅ παραληγόμενα μόνῳ, ἵνα νῦν ἐκφύγω τὸ πόρπη. τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ πείρω.

Arc. 104, 12: τὰ εἰς βη̅ ἰαμβικὰ ῥηματικὰ ὀξύνεται, λαβή, τριβή.

Choer. Ep. in Psalm. 81, 12: τὰ εἰς γη̅ δισύλλαβα προσηγορικὰ ὄντα καὶ ῥηματικὰ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν ὀξύνεται οἷον φθογγή, κλαγγή, ὀργή καὶ εἴ τι ὅμοιον.

Arc. 104, 22: τὰ εἰς γη̅ ἰαμβικὰ ῥηματικὰ ὄντα ὀξύνεται, ταγή ἀπὸ τοῦ τάσσω, φυγή, σφαγή.

Arc. 106, 15: τὰ εἰς κη̅ ἰαμβικά, εἰ μὲν τῷ ο̅ παραλήγοιτο, ὀξύνεται ῥηματικὰ ὄντα, πλέκω πλοκή, δέκω δοκή ἡ ὑπόνοια, πέκω ποκή τὸ ἔριον.

Arc. 107, 2: ἡ φυλακή ἀπὸ τοῦ φυλάσσω ὡς ἰακή ἀπὸ τοῦ ἰάζω. — E. M. 95, 50: τὸ δὲ ἀνάγκη εἰ ἦν ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀνάσσω, ὀξύνοιτο ἂν ὡς στενάχω στεναχή.

Il. Pr. Ο 709: τὸ ἀϊκή ὠξυτονήθη ἴσως ὅτι ῥηματικὸν ὑπῆρχεν ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω ὡς φυλάσσω φυλακή, ὑλάσσω ὑλακή.

Theogn. 110, 22: τὰ διὰ τοῦ ολη̅ ῥηματικὰ ὄντα ὀξύνεται, στέλλω στολή, βάλλω βολή, χέω χολή.

Arc. 108, 23: τὸ ἀλαλή ὁ θόρυβος παρὰ τὸ λαλῶ.

Choer. Orth. 280, 30: ὠτειλή ἀπὸ τοῦ οὐτήσω οὐτηλή τροπῇ τῆς ου̅ διφθόγγου εἰς ω̅ καὶ τοῦ η̅ εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον Βοιωτιακῶς ὡς πένης πένεις. λέγεται δὲ παρ' Αἰολεῦσιν ὠτέλλη.

An. Ox. II 394, 26, Arc. 110, 9: τὰ εἰς μη̅ καθαρὸν ἰαμβικὰ τὸ ο̅ παραληγόμενα ὀξύνεται, ὁπότε προϋπάρχει ῥῆμα διὰ τοῦ ε̅ κατὰ τὴν παραλήγουσαν οἷον νομή, ἀνατομή, προνομή.

E. M. 40, 29: Αἴτνη ὄρος Σικελίας. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω αἴτνη ὡς φάγω φάτνη, πήσσω πάχνη.

Arc. 112, 21: τὸ φωνή ἀπὸ τοῦ φωνῶ καὶ ὠνή ἀπὸ τοῦ ὠνῶ ὀξύνεται.

Arc. 113, 9: τὸ μολπή ἀπὸ τοῦ μέλπω καὶ πομπή ἀπὸ τοῦ πέμπω ὀξύνεται.

Περὶ τῶν εἰς ω̅.

St. B.: Χορτασώ πόλις Αἰγύπτου. ἀπὸ μέλλοντος ὁ σχηματισμός. ὡς γὰρ τοῦ καλύψω ἡ Καλυψώ, οὕτω καὶ τοῦ χορτάσω Χορτασώ.

Περὶ οὐδετέρων.

Il. Pr. O 76: ἴκρια ὡς δέμνια. ἔςτι γὰρ ῥηματικόν, ὡς ἐν ἑτέροις εἴρηται.

E. M. 135, 5: παρὰ τὸ ἀράccω ἀράχνιον ὡς δέμω δέμνιον, παίζω παίγνιον. p. 480, 49 τὸ ἴχνιον προπαροξυτονητέον ὁμοτόνως τῷ ἀράχνιον· οὐ γάρ ἐςτιν ὑποκοριςτικόν, ἀλλ᾽ ἀπὸ ῥήματος ἐςχημάτιςται.

E. M. 520, 15: τὸ κλιςίον παρὰ τὸ κλείω ἐςτίν, ὃ ςημαίνει τὸ περιέχω.

Mon. 22, 2, Theogn. 19, 20: ὕψος γέγονε παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψω ὄψος καὶ τροπῇ Αἰολικῇ ὕψος.

Ep. Hom. 63, 21: γίνεται ἀπὸ μελλόντων ὀνόματα οὐδέτερα ὡς παρὰ τὸ ἄψω ἄψος, πίςω πίςεα.

Eustath. 1446, 9: κνύος ἡ φθορά παρὰ τὸ κνύω παρ᾽ Ἡςιόδῳ ὡς παρὰ τὸ θύω θύος καὶ φλύω φλύος παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ φλυαρίας.

Περὶ μονοςυλλάβων.

E. Gud. 565, 52: χθών· γίνεται παρὰ τὸ χῶ ῥῆμα χών καὶ χθών.

E. M. 638, 54: οὖς. παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ γίνεται αὖας καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō οὖας. ἐκ τούτου γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ ὄας καὶ κατὰ κρᾶςιν οὖς καὶ κατὰ Δωριεῖς ὦς.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟϹΥΛΛΑΒΩΝ.

*1.

Choer. 182, 27: πᾶν ὄνομα μονοςύλλαβον μακροκαταληκτεῖν θέλει εἴτε φύςει εἴτε θέςει· φύςει μὲν οἷον Γρᾶς, πᾶς, Κρής, Τρώς, ςής ὁ ςκώληξ, νοῦς, παῖς, βοῦς, θέςει δὲ οἷον νύξ, Στύξ, φλόξ, Φρύξ, ἅλς χωρὶς τοῦ τίς· τοῦτο γὰρ ςυςτέλλει τὸ ῐ, καὶ χωρὶς τοῦ πός, ὅπερ ἀπὸ τοῦ πούς γέγονε κατ᾽ ἀποβολὴν τοῦ ῡ «ῷ πὸς ἄγ᾽ ἱεμένοιςι» καὶ τοῦ ἕν καὶ τοῦ δέν, ὅπερ ἰςοδυναμεῖ τῷ τί, ὅπερ ςυνεχῶς εὑρίςκεται μετὰ τῆς οὐ ἀποφάςεως καὶ τῆς μή ἀπαγορεύςεως οἷον οὐδέν, μηδέν, καὶ χωρὶς τοῦ ὅς «ὃς ἂν ἐθέλῃ, μεινάτω με» καὶ χωρὶς τοῦ πάν παρ᾽ Αἰολεῦςιν (οἱ γὰρ Αἰολεῖς τοῦ πᾶν τὸ ᾱ ςυςτέλλουςι) καὶ χωρὶς τοῦ Δί, ὅπερ ἀπὸ τοῦ Δία γέγονε κατ᾽ ἀποκοπήν, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ νή ἐπιρρήματος γίνεται νὴ Δί.

2.

Theogn. 134: τὰ εἰς ει̅ς̅ μονοςύλλαβα διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γραφόμενα ςπάνιά ἐςτιν, ἔςτι γὰρ τὸ δείς ὀξύτονον, ὅπερ ἀεὶ μετὰ τῆς οὐ ἀποφάςεως ἢ τῆς μή ἀπαγορεύςεως ςύνεςτιν, οὐδείς καὶ μηδείς.

---

l. 32 cf. Arc. 193, 1, Dichron. 282, 12, Mon. 19, 1, Lob. Parall. 70 et 86 et de νὴ Δί El. II 273. fragmentum prius sic restituit Lobeck. l. c.; in altero, ficticio ut videtur, E. M. 635, 19 cod. V habet ἔλθῃ.

ἔστι δὲ καὶ τὸ κλείς θηλυκὸν καὶ τὸ εἵς ἀρσενικὸν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ περισπώμενον ὑγιῶς. αἱ γὰρ εἰς εις ὀξυνόμεναι καὶ ἔχουσαι εἰς εν οὐδέτερον μετοχαί εἰσιν οἷον τιθείς τιθέν, νυγείς νυγέν. βαρυνόμενα δὲ ὀνόματά ἐστιν οἷον τιμήεις, ἐρόεις. ἐπεὶ οὖν τὸ εἵς εἶχεν οὐδέτερον τὸ ἕν, ἐχρῆν βαρύνεσθαι· οὐκ ἦν δὲ τοῦτό πως διὰ τὴν μονοσυλλαβίαν. ἀναγκαίως περισπᾶται, ἵνα δυνάμει βαρύνηται· ἀμέλει εἰς δισυλλαβίαν μετελθὸν βαρύνεται ἐν τῷ «ὀφθαλμὸς ἔεις ἐπέκειτο μετώπῳ» (Hes. Theog. 145), ἵνα τὴν ὀνοματικὴν σημασίαν ἀποφῆναι. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ μονοσυλλάβων.

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΩΣΕΩΣ.

E. M. 149, 41: ἄρσην· παρὰ τὸ ἄρδω τὸ ποτίζω καὶ τὸ μετεγχέω· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει. ἄρδω ἄρσω ἄρσην ὁ ἄρδων τὴν θήλειαν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο πόσις λέγεται ὁ ἀνὴρ παρὰ τὸ ποτίζειν τῇ γονῇ. ἢ παρὰ τὸ ἔρδω τὸ πράττω· ὁ μέλλων ἔρσω καὶ ἄρσην ἐξ αὐτοῦ, τουτέστιν ὁ πρακτικός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ γάμου καὶ συμβιώσεως.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

1.

E. Gud. 111, 15: βολβός ἐπὶ τοῦ ἐσθιομένου παρὰ τὸ βίᾳ ἀναβάλλεσθαι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.

2.

An. Ox. III 399 (E. M. 420, 35, Anecd. Par. III 277, Eustath. 154, 38): Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ αὐτοῦ Συμποσίῳ δασύνεσθαι τὸ ἦδος λέγει πρός τινῶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἥδω καὶ τῆς ἡδονῆς. ἐκρίναμεν δέ, φησί, μᾶλλον δὲ ψιλοῦσθαι αὐτό. φέρεται δὲ καὶ κανὼν τοιοῦτος· τὰ εἰς ος οὐδέτερα δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς ψιλοῦται τὸ κατ' ἀρχὰς φωνῆεν οἷον εὖχος, ἦδος. ὅλως δὲ πάντα τὰ τροχαϊκὰ ψιλοῦται ὡς καὶ τὸ ἦχος ἦμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἦμαρ μετασχηματισθὲν ἀπὸ τοῦ ἡμέρα ὡς καὶ τὸ ἦδος Αἰολικῶς ἀπὸ τῆς ἡδονῆς· ὥσπερ καὶ ἀπὸ τῆς μηχανῆς μετεσχηματίσθη τὸ μῆχος, ὅπερ καὶ μῆχαρ λέγεται ὡς ἦμαρ καὶ ὡς μῶμαρ ὁ μῶμος παρὰ Λυκόφρονι, προσφυέστερον δὲ εἰπεῖν ὡς ἀλκή ἄλκαρ. σεσημείωται ἐν τῷ ῥηθέντι κανόνι

l. 16 in E. Gud. 81, 5, ubi pro Ἡρωδιανός scriptum est Ἡρώδης, Epaphroditus, quem Herodianus saepius commemorat, originationem ab ἄρσαι amplecti dicitur; Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ ἄρσαι. πρακτικὸς δὲ λέγεται ὁ ἄρσην κατὰ διάλεκτον.
l. 19 ex E. Orion. 37, 16, E. M. 204, 21, ubi eadem auctore et libro tacitis traduntur, βολβός pro βολμός et ἀναβάλλεσθαι pro ἀναβάλλειν recepi.

τῶν τροχαϊκῶν τὸ ἧλος δαcυνθὲν καὶ τὸ ἧχι, ἐφ' ὧν ἐcτι καὶ ἀπολογία εὔλογος τοῦ δαcύνεcθαι αὐτά.

3.

E. Orion. 68, 3: ἧπαρ: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ παρὰ τὸ ἐπαίρεcθαί φηcιν ἔπαρ τι ὂν καὶ ἧπαρ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰc η̄ ἢ παρὰ τὸ ἥδω ἧδαρ καὶ ἧπαρ. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ τῆc ἡδονῆc καὶ τὸ τῆc ἐπιθυμίαc.

4.

E. Orion. 89, 2: κάραβος παρὰ τὸ κάρᾳ βαίνειν τῆc κεφαλῆc προηκούcηc ἐπὶ τῷ ἐδάφει. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

*5.

E. Orion. 85, 17: καρκίνος παρὰ τὸ κάρη κινεῖν cυνεχῶc.

*6.

E. Orion. 85, 18: καρίς παρὰ τὸ cκαίρειν cκαρίc τιc οὖcα.

7.

E. Orion. 124, 12 ὀθόνη: παρὰ τὸ ὄθω τὸ δηλοῦν τὴν κίνηcιν. ἔνθεν «οὐδ' ὄθομαι κοτέοντοc» (Α 181) καὶ «ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη» (Β 219) ἐνόθω ἤνοθεν ἐνήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐκινεῖτο. ὀθόνη οὖν εὐκίνητοc διὰ λεπτότητα. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

*8.

E. Or. 118, 11 ὄξος: ἐπεὶ τέμνει καὶ κεντίζει ὡc εἰπεῖν τὴν γεῦcιν. καὶ ὀξεῖαν cταφυλὴν λέγομεν τὴν κεντρίζουcαν ἡμῶν τὴν γεῦcιν. Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξοc ἦδοc λέγουcι κατ' ἀντίφραcιν. δύναται δὲ παρὰ τὸ ὀξύ ὄξοc ὁ εἰc ὀξὺ μεταβεβληκὼc οἶνοc εἰρῆcθαι ὀξύc ὄξοc ὡc ταχύc τάχοc, εὐρύc εὖροc. οὕτω Φιλόξενοc.

9.

E. Orion. 124, 12 πελωρίς: παρὰ τὸ πέλωρον. μεῖζον γάρ ἐcτι τῆc χήμηc καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀcτρέων. οὕτωc Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.

10.

E. Orion. 138, 3 πηλός: ὁ οἶνοc. παρὰ τὸ πάλλειν καὶ cείειν ἡμᾶc πίνονταc. Ἐν Συμποσίῳ οὕτωc Ἡρωδιανός.

---

l. 2 proposui adnotamentum, ut servatum est in An. Ox., nam hic et accuratius et retentis Herodiani propriis verbis (e. g. προcφυέcτερον) quam in E. M. ἧλοc scripsi pro ἢ δαcυνθὲν ex Arc. 198, 16. cf. Il. Pr. A 576; I 6.
l. 8 κάρᾳ ante βαίνειν ex E. M. 490, 29 addidi, ἐπὶ a τῆc κεφαλῆc ad τῷ ἐδάφει transmisi. cf. περὶ cχημάτων fr. 3. l. 13 haec duo fragmenta (5 et 6) quamvis titulo destituta, ex hoc libro sumpta videntur. l. 17 ἤνοθεν scripsi ex E. M. 354, 48 pro ἔνοθεν, ἐκινεῖτο pro ἔκειτο. — Secutus est Herodianus Philoxenum in Schol. ad Il. B 219, Anecd. Paris. III 279, 17: ἐπενήνοθεν: κατὰ Φιλόξενον ἐκ τοῦ ὄθω τοῦ cημαίνοντοc τὸ κινῶ μετὰ τῆc ἐν ἐνόθω, ἐνόcω ὁ μέλλων, ὅθεν Ἐνοcίχθων καὶ ἐνοcίφυλλοc. ἤνοκα καὶ ἤνοθα ὁ μέcοc καὶ ἀναδιπλαcιαcμὸc Ἀττικὸc ἐνήνοθα. cf. E. M. l. c. (maxime cod. V) et 616, 2.
l. 20 videtur haec Philoxeni notatio ex Herodiani Symposio in Etym. Orionis translata esse. cf. E. M. 626, 49, ubi falso Ὦροc pro Ὠρίων subscriptum est.
l. 26 cf. E. M. 659, 54, E. Gud. 485, 55, ubi χείμηc pro χήμηc scriptum est.
l. 30 cf. E. M. 670, 36, lex. Cyrill. in Cram. Anecd. Paris. IV 188.

11.

E. Orion. 151, 16: τάριχος παρὰ τὸ ἐν τῇ ταριχείᾳ ἰσχναίνεσθαι ἢ παρὰ τὸ γάρρον ἴσχειν ἢ καὶ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. καὶ ἔστι τροπὴ τοῦ γ̄ εἰς τ̄.

12.

E. Orion. 162, 18: φάτνη παρὰ τὸ φάγνη καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄ φάτνη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

13.

Eustath. 1300, 9 ad Il. Ψ 270: ὡς φιάλη ἀμφίθετος, ἥς ἔστι πάντοθεν πίνειν ἐπιθέντα τὸ στόμα, ὡς Ἡρωδιανὸς λέγει, ὦτα γάρ, φησίν, οὐκ ἔχει ἢ κατ' ἄμφω τιθεμένη, ἵνα σημαίνῃ, φησίν, ἐκπέταλον.

14.

E. Orion. 168, 17 (E. Gud. 573, 35, Choer. Ep. in Psalm. 1, 13): ψάλλειν ἐπὶ τῶν χορδῶν παρὰ τὸ ψῶ, οὗ παραγωγὸν ψαύω καὶ ψάλλω. παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐφάπτεσθαι αὐτῶν. οὕτω Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

15.

E. Orion. 168, 4: ψεδνός παρὰ τὸ ψῶ, οὗ μέλλων ψήσω, ῥηματικὸν ὄνομα ψεδνός ὁ μαδαρός παρὰ τὸ ἀπεψῆσθαι. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ φησίν, ὅτι δηλοῖ τὸ ψῶ τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἔκ τινος οὐσίας καθιστάμενον.

16.

E. Gud. 573, 35: ψηνός ὁ μαδαρός καὶ φαλακρός παρὰ τὸ ἐψῆσθαι. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι δηλοῖ τὸ ψῶ τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἔκ τινος οὐσίας μέρος καθιστάμενον.

17.

E. Orion. 167, 18: ψωμοί παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ παρὰ τὸ ψῶ. δηλοῖ καὶ ἐκ τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτου τὸ ἐλάχιστον, φησί.

---

l. 2 cum Sturzio pro παρὰ τὸν γάρρον scripsi παρὰ τό γάρρον et pro καὶ εἰς χ̄ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι scr. ἢ καὶ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι. cf. E. M. 746, 48: Ἀλεξίων φησίν, ὅτι ἀπό τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχναίνεσθαι· γελοίως κτλ. (cod. Sorb.). An. Ox. II 413, 8 τάριχος γίνεται παρὰ τό γάρον γάριχον καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄ τάριχος. l. 11 quae posterior explicatio congruere videtur cum Aristarchea p. 1299 extr. proposita: ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα ἤτοι πρόσωπον. cf. Hesych. ἀμφίθετος φιάλη· ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη. ἢ ἀμφοτέρωθεν τετορευμένη. ἢ κύκλον ἔχουσα. ἢ πυθμένα ἄνευ ὤτων. ἢ διὰ τὸ μέγεθος ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αἰρουμένη καὶ τιθεμένη. priora apud Eust. parum aperta. l. 23 cf. E. Orion. 168, 7 ψηνός ὁ φαλακρός εἴρηται. Σιμωνίδης. παρὰ τὸ ψῶ ψήσω ψηνός. cf. Epim. Hom. 445, 7 ἐκ τοῦ ψῶ γίνεται ὁ μέλλων ψήσω, ῥηματικὸν ὄνομα ψηνός καὶ πλεονασμῷ τοῦ συμφώνου γίνεται ψεδνός. ὁ γὰρ πλεονασμός τοῦ συμφώνου τὴν φύσει μακρὰν μετέβαλε εἰς τὴν θέσει μακρὰν ὥσπερ πένης πενιχρός καὶ μῆκος μικρός. l. 29 cf. de his omnibus a ψῶ derivatis Eustath. 1071, 5. Ep. Cr. I 445, 12, Choer. Ep. in Psalm. 1, 18 ψῶ τό κόπτω, ἐξ οὗ καὶ ψωμός ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος ἄρτος.

ΠΡΟΤΑϹΕΙϹ.

1.

Il. Pr. Ψ 604: νεοίη ὡϲ ὁμοίη. λέγει δὲ τὴν νεότητα. οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον τὴν ἄνοιαν λέγουϲιν. περὶ δὲ τῆϲ λέξεωϲ εἰ ὑγιῶϲ ἐϲχήματιϲται, ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτηϲα.

2.

Il. Pr. Ω 657: ποϲϲῆμαρ ὑφ' ἕν. προείρηται δὲ ἤδη περὶ τῆϲ λέξεωϲ, ἀλλὰ καὶ ἐζήτητο ἐν ταῖϲ προτάϲεϲι.

Alterum Scholium Codicis A ad h. l. Herodiani in protatico propositam solutionem servasse in Praefat. CXVI dixi, quare hic subiicio: ἐν ἑτέροιϲ ὁ Ἡρωδιανόϲ φηϲι, πόϲα μέρη ἐϲτὶ τὸ ποϲϲῆμαρ; ἓν γὰρ οὐ δύναται εἶναι, διότι οὐδέποτε πυϲματικὸν μέροϲ λόγου προτάϲϲεται ἐν ϲυνθέϲει. δύο δὲ πάλιν οὐ δύναται εἶναι. εἰρήκει γὰρ ἂν πόϲα ἤματα. ἀπορουμένου τοίνυν αὐτοῦ, κάλλιόν ἐϲτι λέγειν ἓν εἶναι μέροϲ λόγου ὅμοιον τῷ ἐννῆμαρ.

ΕΙϹ ΤΗΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΙϹΑΓΩΓΗΝ.

E. M. 143, 3: Ἀρίϲτυλλοϲ ὄνομα παρὰ Ἀριϲτοφάνει. εἴρηται δὲ ὑποκοριϲτικῶϲ ὁ Ἀριϲτοκλῆϲ. ὡϲ γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆϲ Ἥρυλλοϲ καὶ παρὰ τὸ Θραϲυκλῆϲ Θράϲυλλοϲ καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆϲ Βάθυλλοϲ ὄνομα κύριον ὁ ἐρώμενοϲ Ἀνακρέοντοϲ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀριϲτοκλῆϲ Ἀρίϲτυλλοϲ. οὕτωϲ Ἡρωδιανὸϲ εἰϲ τὴν Ἀπολλωνίου εἰϲαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν.

l. 3 recepi Lehrsii emendationem huius loci. l. 13 verba ab epitomatore post ἐν ϲυνθέϲει inserta ἐξῃρημένου τοῦ ποδαπόϲ· ἐπέγκειται γὰρ τὸ ποῖοϲ τῷ δαπέδῳ expuli. l. 22 extremis verbis nihil aliud significari nisi idem in utroque libro ab Herodiano dictum esse probat Lehrsius.

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

Τῶν λέξεων αἱ μὲν πλήθουσι καθ' ὁμοιότητα, οἱ δὲ οὔ. καὶ τῶν 3
μὲν πληθουσῶν ἤτοι τὸ τέλος μόνον παραφυλάττομεν τὸ αὐτὸ ὄν, ἢ
καὶ ποσότητα συλλαβῶν καὶ τόνον· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν πρὸ τέλους συλ-
λαβήν, ἔστι δὲ καὶ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ἐφ' ὧν οὐδὲ δύναταί ποτε
λέξις μονοσυλλαβῆσαι ἢ δισυλλαβῆσαι. εἰ γὰρ τρεῖς εἰσιν αἱ παραφυ-
λασσόμεναι συλλαβαί, πῶς ἂν ἐκ τούτων μείωσις γένοιτο; ἐκστήσεται
γὰρ τῆς ποσότητος τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ὁμοιότητος. ὥσπερ ἐπὶ τῶν
διὰ τοῦ αλεος παραγομένων, νηφαλέος, δειμαλέος, ἀργαλέος. πάντα
γὰρ ταῦτα ἔχει τὰς ἐν τῷ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τύπον μόνον ἐμφαι-
νούσας, τοῦ δηλουμένου αὐτοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχῇ. οἷον τὸ δει-
μαλέος τετύπωται μὲν ἀρσενικῷ χαρακτῆρι καὶ ἔστιν εὐθείας πτώσεως
ἑνικόν· τὸ μέντοι δηλούμενον ἔχει ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ καὶ ἐν τῷ
μ̄ συμφώνῳ. ὁμοίως καὶ τὸ νηφαλέος, οὐ παρ' ὄνομα παραχθέν, ὡς
τὸ προκείμενον, παρὰ μέντοι τὸ νήφω ῥῆμα ὁμοίως παροξυνθέν, ἔχον
τὰς ἐπὶ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τῆς παραγωγῆς, τοῦ σημαινομένου αὐτοῦ
ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ καὶ ἐν τῷ φ. καὶ τὸ αὐτὸ εὑρή-
σεις ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων. ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἐλέγξαι τινὰ περὶ
ποσότητα συλλαβῶν πεπλανημένην λέξιν. δύναιτο δ' ἄν τις ἐπιζητῆσαι
τόνον πιθανευόμενος, ὡς τὰ τοιαῦτα πάντα τὰ διὰ τοῦ αλεος ὑπάρχοντα 4
παραγωγὰ καθεστῶτα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς παροξύνεσθαι θέλει, ὡς ἔχει
πάντα τὰ τοιαῦτα, νηφαλέος, σκωπαλέος, δειμαλέος, σμερδαλέος, κερ-

---

l. 4 ταυτὸ Taurinensis. l. 5 δὲ abest ab Havniensi, ἔτι καὶ Havn. l. 10 παραγωμένων Havn. ἀργαλέος Blochius, ἀρβαλέος Havn. omissum in Taurin. l. 11 ἐν τέλει Taur. l. 12 δηλωμένου Havn. αὐτῷ cod., αὐτῶν Bl., αὐτοῦ Lehrsius. l. 13 ἀρσενικῷ χαρακτῆρι, καὶ ἔστιν εὐθείας πτώσεως ἑνικόν Havn., ἀρσενικῷ χαρακτῆρι εὐθείας ἑνικῆς Taur. l. 14 συλλαβῇ om. Taur. l. 16 νήφειν Taur. l. 18 εὑρήσῃς Havn. l. 19 πεπλανωμένην Havn. ἢ inter συλλαβῶν et πεπλανημένην om. Lehrs. l. 21 πειθανευόμενος Havn. ὑπάρχοντα παράγωγα καθεστῶτα om. Taur., accentum in παραγωγά mutavi. l. 22 τὰς τρεῖς Taur. l. 23 σμερδαλέος om. Taur.

δαλέος, φρικαλέος, θαρϲαλέος, ἀργαλέος, αὐαλέος, φοιταλέος, γηραλέος, λευγαλέος, ὀπταλέος, ἰκμαλέος, ῥωμαλέος, ῥωγαλέος· τὸ μέντοι δαιδάλεος τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ἔνθεν αἰτιατικὴ «δαιδάλεον θώρηκα» παρὰ τῷ ποιητῇ (Θ 195). καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονιϲάλεος

τῷ δ' αὐτ' ἀμφὶ κονιϲάλεον πεπονήατο δίφρον.

καὶ δῆλον ὅτι ἡ ἀναλογία ἀνιωμένη τῷ τοιούτῳ διαφόρου κινήϲεως παρίϲτηϲι τὰϲ λέξειϲ, ὡϲ ὅτι τὸ δαιδάλεοϲ καὶ κονιϲάλεοϲ κτητικὴ Ἰωνική ἐϲτιν ἐνδείᾳ τοῦ ῑ ὁμοίωϲ καὶ Ἑκτόρεοϲ καὶ Νεϲτόρεοϲ. ὡριϲάμην διὰ τοῦ αλεοϲ ὑπὲρ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ ὄντα, ἐπεί ἐϲτί τινα τριϲύλλαβα οὐχ ὁμοίωϲ παρηγμένα, ἅπερ διαλλάξαντα καὶ τῷ μὴ ὁμοίωϲ παρῆχθαι καὶ ποϲότητι ϲυλλαβῶν καὶ νοητῷ διήλλαϲϲε καὶ τόνῳ. ἐπὶ γὰρ τοῦ τέλουϲ λαμβάνει τὴν ὀξεῖαν, ὡϲ ἔχει τὸ γαλεόϲ, ἀλεόϲ, παλεόϲ. Τῶν μέντοι μὴ πληθουϲῶν λέξεων, ἀλλὰ ϲπανίωϲ ὁρωμένων ἤτοι κατὰ τὴν λήγουϲαν ϲυλλαβὴν ἢ τὴν πρὸ αὐτῆϲ, ἢ κατὰ ποϲότητα μεμειωμένων ἐν ϲτοιχείοιϲ τε καὶ ϲυλλαβαῖϲ, ἢ διαφόρῳ τόνῳ κεχρημένων καὶ οὐχ ὁμοίωϲ τοῖϲ ὁμοιοκαταλήκτοιϲ ἔλεγχον ἀπεργάζεται ἡ ἀναλογία, οὐκ ἀποδοκιμάζουϲα χρῆϲθαι, ἀλλὰ ϲημειουμένη τὸ ϲπάνιον· εἴ γε εἴϲεται τὰϲ παρὰ τοῖϲ Ἕλληϲι λέξειϲ πῇ μὲν καθ' ὁμοιότητα ἐν πλήθει ἐκφερομέναϲ ποικίλαϲ καθεϲτώϲαϲ ἢ ϲπανίουϲ ἡ πάϲηϲ λέξεωϲ Ἑλληνικῆϲ πρόνοιαν ποιοῦϲα ἀναλογία καὶ ὥϲπερ εἰ ἐν δικτύῳ ϲυνέχουϲα τὸ πολυϲχιδὲϲ τῆϲ τῶν ἀνθρώπων γλώϲϲηϲ φθέγμα τῇ τέχνῃ, κατορθοῦν ἐπιχειροῦϲα τὰϲ τῶν ληγόντων ϲτοιχείων φύϲειϲ καὶ τῶν παραληγόντων ἢ ἀρχομένων τά τε ϲπάνια καὶ δαψιλῆ ἐν ϲυντόμῳ παραδιδοῦϲα. οὐδὲ οὖν πρόκειται ἡμῖν περὶ πάϲηϲ λέξεωϲ λέγειν, ἀλλὰ περὶ τῆϲ ἐκφυγούϲηϲ τὸ πλῆθοϲ, καὶ οὐδὲ ταύτηϲ καθολικῶϲ, ἀλλ' ἐπὶ ποϲόν· οὐδὲ κατηγορεῖν τῆϲ λέξεωϲ εἰ ϲπάνιοι εἶεν· ἐπεί τοί γε εἰ τὸ μὴ πληθύον

l. 1 αὐαλέοϲ om. Taur., οὐαλέοϲ Havn., correxit Bl. l. 2 λευγαλέοϲ om. Taur., λουδαλέοϲ Havn., correxit Bl. l. 2 ῥωγαλέοϲ ῥωμαλέοϲ inverso ordine Taur. l. 4 παρὰ τῷ ποιητῇ Havn., Ὅμηροϲ Taur. παρὰ Ἀντιμάχῳ Havn., παρ' Taur. l. 5 τῷ δ' αὐτ' Havn., αὐτ' om. Taur., τῷ correxit Welcker cf. Dübner fr. Antimachi XXXVIII in Hesiodi Carm. ap. Didot. l. 6 ἰωμένη Havn., εἰωμένη Taur., ἀνιωμένη Ls. τῶν τοιούτων Taur. l. 7—9 ὡϲ ὅτι — ἐπεί ἐϲτι in brevius contracta habet Taur. sic: ὡϲ τὸ δαιδάλεοϲ καὶ κονιϲάλεοϲ ἰωνικῶϲ ἐνδεῖ τῷ ῑ κατὰ τὸ νεϲτόρεοϲ. εἶπον ὑπὲρ τὰϲ τρεῖϲ ϲυλλαβάϲ· ἐπεί ἐϲτι. l. 7 τοῦ Havn., τὸ Ls. κτητική Ἰωνική Havn., em. Ls. Nunc Lehrsius quaerit, an κτητικὰ scribendum sit. l. 10 διηλλάξαντο Havn., emend. Ls. l. 11 νοητῶν Taur. διήλλαξε Taur. l. 12 λαμβάνει τὴν ὀξεῖαν ὡϲ ἔχει τὸ γαλεόϲ, ἀλεόϲ, παλαιόϲ Havn., em. Ls. ὀξύνεται γαλαιόϲ, παλαιόϲ |. Taur. l. 13 πληθουϲῶν τῶν λέξεων Havn., τῶν om. Taur. l. 14 ἢ τῶν Havn., em. Ls. ἢ ante κατὰ ποϲότητα inseruit Ls. Quum μεμειωμένα h. l. non possit esse „decurtata", sed aut „quae rariora sunt" aut „quae non omnes numeros (canonis) implent", Ls. quaesivit, an μεμονωμένων dederit Herod. l. 17 ϲπάνιον |. εἴγε Taur. εἴϲεται inseruit Ls. l. 19 ἡ πάϲηϲ codd., em. Ls. l. 20 ποιοῦϲι Taur. ἀναλογίαϲ codd., em. Ls. ϲυνέχουϲι Taur. πολυϲχεδὲϲ Taur. l. 22 ἐπιχειροῦϲι Taur. l. 23 παραδιδοῦϲι Taur. οὐ δεῖ οὖν uterque cod., correxit Bl. l. 24 πρόϲκειται Taur. l. 26 κατηγορεῖ Havn. ἐπεί τοι — πλῆθοϲ l. 5 pag. seq. absunt ab libro Taurinensi, lacunae indice hoc †. Unde Peyronus suspicatur lineolam | ad 4, 18 et 4, 26 enotatam nonnullorum versuum defectum indicare. τὸ ante μὴ πληθύον inseruit Ls.

πανταχοῦ ὡς ἡμαρτημένον ἐλέγχειν ἐπιχειρήσαιμεν, οὐκ ἂν ἐξαρκέσαιμεν μυρίον ἀριθμὸν εὐδοκιμωτάτων λέξεων ὡς παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐξενεχθεισῶν κακίζοντες· ἀλλ' ὥσπερ ἐγεννήσατο ἡ φύσις ἡμῖν ταύτας παρ' αὐτῆς εὐμενῶς προσδέχεσθαι, ἀλλαχοῦ μὲν μίαν εἰσηγησαμένης, ἑτέρωθι δὲ δύο, καὶ νὴ Δία ἀλλαχοῦ τρεῖς, ἔπειτα τέσσαρας, μέχρις εἰς ἄπειρον χωρήσει πλῆθος. κρίσις δὲ ἔστω τῆς προκειμένης λέξεως μονήρους ἡ πολλὴ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἡ συνήθεια ἔσθ' ὅτε ὁμοίως τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν ἐπισταμένη χρῆσιν. ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ· τούτῳ γὰρ οὐδὲν πέφυκεν ὁμοίως λεγόμενον οὐδέτερον, ἀλλ' οὖν γε πάντες ἐχρήσαντο τῇ φωνῇ. περὶ δὴ τοῦ τοιούτου εἴδους ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος. οὐ μὴν ὅτι καὶ Ϲῦρ τί ἐστιν· οὕτω γὰρ ἐλέγετο πρότερον ἡ Φοινίκη. τοῦτο γὰρ ἀπεξενωμένον ἐστὶ καὶ ἐν ἱστορίᾳ κείμενον ἀγνοούμενόν τε καὶ τῇ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων χρήσει καὶ τῇ συνηθείᾳ. διὸ καὶ τὰ οὕτω λεγόμενα καθ' ἱστορίαν οὐκ ἀνασκευάσει τὸ ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον μονῆρες. παραλαμβανέσθω δέ μοι μονήρης λέξις εἴτε ἐν ὀνόμασιν εἴτε ἐν ῥήμασιν εἴτε ἐν ἐπιρρήμασιν, ἐπεὶ ταῦτα τὰ μέρη λόγου ἔσθ' ὅτε πλήθει ἐν ὁμοιώμασιν, ὅπως διὰ τοῦ πληθύοντος τὸ παρηλλαγμένον καὶ σπάνιον ἐλέγχωμεν. τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου σχεδὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτίθεται, αἱ δὲ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων τὴν κίνησιν ἔχουσιν, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. τὸ μὲν οὖν πρότερον βιβλίον περιέξει τὰς μονήρεις λέξεις τὰς γινωσκομένας ὑπό τε τῆς συνηθείας καὶ τῶν παλαιῶν, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τὰς ἐν ἀγνοίᾳ τῇ συνηθείᾳ. ἀρκτέον δὲ τῶν κανόνων ἐντεῦθεν, καὶ πρῶτος ἡμῖν θεὸς παρέστω. δίκαιον γὰρ τὴν ἀρχὴν ἀπ' αὐτοῦ ποιήσασθαι, ὡς καὶ ὁ Ϲολεὺς ἀρχόμενος ἔφη «ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα».

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Ζεύς. τὰ εἰς ευς λήγοντα ἀρσενικὰ ἐπ' εὐθείας ἀεὶ ὑπὲρ μίαν 6 ἐστὶ συλλαβήν, ἀριστεύς, βασιλεύς, Περσεύς, Πορθεύς, Πρωτεύς, ἁλιεύς, Οἰνεύς, Λυγκεύς, Ἀχιλλεύς, Τηρεύς, Θησεύς, Ὀδυσσεύς, Πηλεύς, Βρισεύς, Ἀτρεύς. δικαίως ἄρα ὁ Ζεὺς μονοσυλλαβήσας καὶ ἐκφεύγων τὴν

l. 1 ἐξαρκήσαιμεν Havn., em. Ls. l. 2 γὰρ inter μυρίον et ἀριθμὸν Havn., om. Ls. l. 8 τοῖς παλαιοῖς ἄλλοις codd., ἄλλοις om. Ls. Ἕλλησι Havn. ὁποῖ ἐστί. τὸ πῦρ Havn., ὁποῖον τὸ πῦρ Taur. l. 10 ἀλλ' οὔ γε Taur. περὶ δὴ — l. 20 περὶ μετοχῶν om. Taur. l. 11 συρτή Havn., σῦρ τί Bl. l. 12 ἀπεξεωμένον et paullo post ἀνοούμενον cod., em. Dindorf. l. 14 καὶ ἱστορία cod., em. Ls. l. 15 παραλαμβάνεσθαι δέ μοι μονήρεις λέξεις cod., em. Ls. l. 16 εἴτε ἐν ἐπιρρήμασιν addit Lehrs coll. p. 27, 18. l. 18 τὸ ante παρηλλαγμένον inseruit Bl. l. 19 αἱ μετοχαὶ cod., δὲ inseruit Bl. l. 23 τῇ συνηθείᾳ Havn., καὶ συνηθείᾳ Taur. Caetera absunt ab Taurinensi. l. 25 ἀρχόμεθα cod., em. Ls. l. 29 Πηρεύς cod., Τηρεύς scr. Ls. praeeunte Dindorfio, qui tamen Πηρεύς retineri posse ut alteram formam nominis Πειρεύς sive Περεύς credidit.

ποσότητα τῶν συλλαβῶν τοῦ εὐς χαρακτῆρος μονῆρες. τὸ γὰρ Νεὺς ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον, ὥς φησι Φιλέας, ἀπεξενωμένον ἐστί· τὸ δὲ θεὺς ἐκ συναλοιφῆς ἐστι ποιητικόν· τὸ δὲ σεὺς ἀπὸ ἀναλογίας πλασσόμενον· τὸ δὲ Φλεὺς ἐπὶ τοῦ Διονύσου κείμενον, ὡς ἐν ταῖς ἐπικλήσεσιν εὕρομεν, καθ' ἱστορίαν ἐστὶν εἰρημένον. τὸ δὲ «μὴ Δνεὺς χίμαιραν, ἄγριον ὀφλήσεις» ἐθνικόν. τὸ αἴτιον τοῦ μονοσυλλαβῆσαι τὸ Ζεὺς ἐν τῷ περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων λέγομεν. Ὅτι δὲ ποικίλως εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀγνοῶ. καὶ γὰρ Δὶς καὶ Ζὴν καὶ Δὴν καὶ Ζάς, καὶ Ζὴς παρὰ Φερεκύδει κατὰ κίνησιν ἰδίαν, καὶ ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεὺς καὶ Δάν.

Γῆ. τὰ εἰς η̄ λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ἐπ' εὐθείας περισπώμενα κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν ἀεὶ θέλει ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἶναι ἔχειν τε καὶ ἐντελέστερα προυποκείμενα. συκέα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, φακέα φακῆ Ἐπίχαρμος

χύτρα δὲ φακέας ἥψετο,

παγῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ Εὔπολις Βάπταις

ἀλλ' ἐξολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν,

κωλῆ Ἀμειψίας Κόννῳ

ἐντευθενὶ δίδοται μάλισθ' ἱερώσυνα,
κωλῆ, τὸ πλευρόν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά.

σησαμῆ Ἀριστοφάνης (Pac. 857)

πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ συμπλάττεται.

χαιρέτω ἄρα ἡ γῆ μονοσύλλαβος οὖσα καὶ συνήθης τῇ νῦν χρήσει καὶ τῇ τῶν παλαιῶν πάντων. εἰ δέ τις λέγει, καὶ ἡ Ῥέα Ῥῆ κέκληται ὑπὸ τοῦ Συρίου, ἴστω ὅτι αὐτοῦ ἴδιος ἡ χρῆσις καὶ οὐ πᾶσιν ἴσως ἤ

---

l. 1 τοῦ pro τοῦ δὲ em. Ls. simul monens etiam τοῦδε τοῦ scribi posse. l. 3 σεύς pro εὔς scr. Ls. collato Choer. 209, 9. l. 4 Φλεύς pro Φεύς idem em. ex Choer. l. c. l. 5 μὴν Δνεὺς χείμερραν cod., em. Ls. coll. Lobeck. Parall. p. 92. l. 8 Ζάς pro Ζεύς em. Ls. ex Eust. 1387, 26, idem Φερεκύδει pro Φερεκύδη et κατὰ κίνησιν ἰδίαν καὶ pro κατὰ κίνησίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν. Nunc Lehrsius dubitat, num hoc κίνησις rectum sit. Inserendum fortasse ex Aristoph. Av. 570 censet καὶ Ζάν. cf. Ahrensius Philol. XXIII p. 206, qui rectius Ζῆς scribendum esse putat pro Ζής, sed accentus Herodianeus est acutus, ut ex Theogn. 134, 28 περισπᾶται τὸ Δρῆς καὶ Τρῆς, ὡς δέ τινες βούλονται καὶ τὸ Ζῆς, quae verba ex Herodiano exscripta sunt, intellegitur. Herodianus docuerat Ζής acuendum esse, sed esse quosdam, quibus non adstipulandum indicat, qui Ζῆς circumflecterent.
l. 14 λεκέας ἥψατο cod. Bl. suspicatus erat φακέας ἥψετο, quod confirmaverat Dindorfius allato Athenaeo IV p. 158: Ἐπίχαρμος δ' ἐν Διονύσοις «χύτρα δὲ φακέας ἥψετο». recepit Ls l. 16 ἀλλ' ἐξομέλεις με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆ. cod. Dindorf. allato Athenaeo II p. 53 A ἀπολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδολῆν suspicatus erat ἀλλ' ἐξαπολεῖς με κτλ., Meinek. fragm. Com. p. 169 min. ἀλλ' ἐξολεῖς.
l. 17 in cod. scriptum est ἀμειψίας κοινῷ· ἐντεῦθεν ὅσαι μάλιστα ἱερωσανακωλεῖτο πλευρὸν ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς. Athen. IX p. 368 E Ἀμειψίας Κόννῳ·

δίδοται μάλιστα ἱερωσύνα
κωλῆ, τὸ πλευρόν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά

unde Hermanno corrigendum videbatur

ἐντεῦθεν ἐδίδοθ' ὅσα μάλισθ' ἱερώσυνα
κωλῆ, τὸ πλευρὸν κτλ.

Quae cum Lehrsio exhibui, sunt Meineckii p. 404 ed. min., qui Fritzschii emendationem ἐντευθενὶ recepit. l. 21 cod. πλακόεσσα ἕπεται, apud Aristoph., cuius locum indicavit Dindorf, legitur πλακοῦς πέπεπται.

καὶ Ἀττικοῖϲ ἡ γνῶϲιϲ ἐϲτί. τὸ δὲ πλῆ εἰρημένον παρὰ Διογένει τῷ Ἀπολλωνιάτῃ ἀντὶ τοῦ πλέη θηλυκοῦ ἐπιθετικῶϲ ἄγνωϲτον τοῖϲ ἄλλοιϲ. ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Ϲαμίων ὥροιϲ· «τῇ δὲ νῇ τῶν Πυθιογειτόνων τιϲ ϲυγκυρέων ἐλάμβανε». καὶ παρὰ Ἀριϲτοφάνει ἐν Αἰολοϲίκωνι

καί κ' ἐπιθυμήϲειε νέοϲ νῆϲ ἀμφιπόλοιο.

ἡ δὲ γῆ κοινὴ ϲυνήθηϲ. ἔτρεψάν τε τὸ η̄ εἰϲ ᾱ Δωριεῖϲ καὶ Αἰολεῖϲ καὶ Βοιωτοὶ γᾶ λέγοντεϲ, ὡϲ ἀϲυναλείπτου αὐτοῦ ὑπάρχοντοϲ. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι κατὰ ποιητὰϲ εἴρηται καὶ γέα καὶ γαῖα καὶ αἶα.

Οὐρανόϲ. τὰ εἰϲ νοϲ λήγοντα ὀνόματα τριϲύλλαβα ὀξυνόμενα καὶ ἔχοντα τὸ α ϲυνεϲταλμένον πρὸ τέλουϲ μὴ καθαρεῦον οὐδέποτε τὴν ἄρχουϲαν ἔχει φύϲει μακράν, οἷον ἱκανόϲ, καίτοιγε τὸ ῥῆμα ἐξέτεινε τὸ ῑ, πείθω πιθανόϲ, εἴδεται ἰδανόϲ,

ϲὰϲ ἰδανὰϲ χάριταϲ.

ἀγανόϲ, τραγανόϲ, ϲφεδανόϲ, ἑδανόϲ, ὀρφανόϲ, πεδανόϲ, ῥοδανόϲ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ οὐρανόϲ, ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύϲει μακρᾶϲ. Ἀλκαῖοϲ δὲ καὶ εἰϲ ω ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, ὠρανὸϲ λέγων κατὰ τροπὴν τῆϲ ου διφθόγγου εἰϲ τὸ ω̄, καὶ ἄνευ τοῦ ῡ ὀρανόϲ, ὥϲτε τὸ ἐπιζητούμενον παρ' αὐτῷ λελύϲθαι. καὶ Ϲαπφώ·

ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυϲαπάχεα.

προϲέθηκα μὴ καθαρεῦον, ἵνα μὴ ζητῶμεν περὶ τοῦ «εἰανοῦ ἁπτομένη» (Π 9) καὶ «ἑανοῦ καϲϲιτέροιο» (Ϲ 613).

Ἀθηνᾶ. οὐδὲν εἰϲ νᾱ λῆγον ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν θηλυκὸν περιϲπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἀθηνᾶ οὕτωϲ ἔϲθ' ὅτε ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λεγόμενον καὶ ὑπὸ τῆϲ ϲυνήθουϲ λέξεωϲ. εἰ δέ τιϲ λέγοι καὶ ἡ Δανᾶ οὕτωϲ εἴρηται παρ' Ἑκαταίῳ, «τῇ Δανᾷ μίϲγεται Ζεύϲ», ἴϲτω ὅτι 8 τοῦτο παρ' Ἑκαταίῳ ἐϲτὶ καὶ ἐν τῇ χρήϲει τῶν Φοινίκων, ὡϲ αὐτόϲ φηϲι, οὐκ ἔτι μέντοι Ἀττικοῖϲ καὶ τῇ ϲυνηθείᾳ γνωϲτόν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὴν θεὸν ποικίλωϲ λεγομένην κατὰ τὴν εὐθεῖαν. προϲέθηκα δὲ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὸ ϲύνηθεϲ τὸ μνᾶ Ἀττικοῖϲ τε καὶ τῇ

l. 2 Ἀπολλωνίτῃ cod., em. Ls. l. 3 ὥροιϲ pro ὅροιϲ em. Ls. Πυθογειτονίων cod., em. Ls. l. 4 τὸν φυρτὸν cod., Ls. scripsit ϲυγκυρέων explicans: «incidens prendebat vel potius deprendebat» nescio quid molientem. l. 5 διvϲίλλωνι cod., em. Dind., qui etiam κ' in versu post καί inseruit. cf. Mein. p. 242. l. 8 ἀϲυναλήπτου cod., em. Bl. l. 9 cod. καὶ ἡ γάϲ εἴρηται, em. Lehrs, et formam ipsam γάϲ ut monosyllabum breve et articulum vitiosa esse monens; Lob. in γάϲ aut δᾶ aut γάνα latere opinatus est Parall. p. 81. l. 14 εἴδαται cod., em. Ls. τὰϲ ante ϲὰϲ om. Ls., etiam τὰϲ retineri et ϲὰϲ omitti posse monens. Callimachi verba esse adnotavit Dind. laudato Heynio ad Hom. Vol. VI p. 557. l. 15 τράγοϲ cod., em. Dind. ἐδανόϲ cod., em. Ls. l. 16 cod. Ἀλκαῖοϲ δὲ εἰϲ ω̄ et versu insequente καὶ ὠρανόϲ, particulam καὶ transposuit Ls. l. 20 cod. ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυϲπαχέα. secutus sum Lehrsium, qui recepit emendationem Hermanni Opusc. VI p. 113, nisi quod cum Ahrensio de dial. Dor. p. 547 δοκίμωμ' scripsit. Ahrens h. l. (cf. de dial. Aeol. p. 271) suspicatur ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυϲεπαύχεα i. e. δυϲαυχέα. Bergk lyr. poet. ed. II fr. 37 scribit: ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύϲι πάχεϲιν. l. 21 αἰανοῦ ἁπτομένοιϲ cod., em. Dind. l. 22 ἑανοῦ cod., em. Dind. l. 25 ὑπό τινοϲ cod., em. Ls.

νῦν χρήσει καὶ ἀπεξενωμένον τὸ Χνᾶ· οὕτω γὰρ πρότερον ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο.

Μοῖρα. οὐδὲν εἰς ρ̄ᾱ λῆγον συνεσταλμένον θηλυκὸν δισύλλαβον τῇ οῑ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ μοῖρα ἀπηνέγκατο τῆνδε τὴν παράληξιν. τὸ γὰρ Χοίρα ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἐπώνυμον, ὥσπερ καὶ παρὰ Δεινίᾳ· «λέγεται δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους καθ' ὃν ἐν Τεγέᾳ χρόνον ἦσαν αἰχμάλωτοι δεδεμένους ἐργάζεσθαι διὰ τοῦ πεδίου τὸν Λαχᾶν ποταμόν, Περιμήδας ἐν Τεγέᾳ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι Χοίραν».

Ἄρτεμις. οὐδὲν εἰς μ̄ῑς̄ λῆγον θηλυκὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενον τῷ ε̄ θέλει παραλήγεσθαι. μονάζει ἄρα τὸ Ἄρτεμις κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν. εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι τὸ Χρυσόθεμις πρὸ τέλους ἔχει τὸ ε̄, εἴσεται ὡς ἐξ ἁπλοῦ τοῦ θέμις συντεθειμένον ἐστί, τὸ δὲ Ἄρτεμις οὐχ οὕτως ἔχει. μήποτε οὖν Δωριεῖς διὰ τοῦ ᾱ προφερόμενοι αὐτὸ κατά τι κατορθοῦσιν. Ἄρταμις γὰρ λέγουσιν, ὡς τὸ δύναμις καὶ Σεμίραμις.

Παρθένος. τὰ εἰς ν̄ος̄ λήγοντα ὀνόματα ἐπ' εὐθείας πτώσεως τῷ ε̄ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἤτοι τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν ἢ ἐπὶ τέλους. καὶ τῶν μὲν ἐχόντων τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν παράδειγμά ἐστι ταῦτα· Ὄρμενος, ἔβενος, Ἕλενος, Τήμενος, Ὤλενος, Ἰάλμενος· τῶν δὲ ἐπὶ τέλους ταῦτα· Τισαμενός, Δεξαμενός, Ἀκεσαμενός, Κλαυσαμενός· καταλέγεται δὲ ἐν μαλακοῖς. Ἀγχομενός,

γενναία,
Βοιωτὶς δ' ἦν, ἐξ Ἀγχομενοῦ,

l. 3 monuit Lehrsius hoc de μοῖρα occurrere in Excerptis Grammat. Codicis Barocc. Ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ, unde edidit Cram. An. Ox. III p. 263 «λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ μονήρους λέξεως, ὅτι οὐδὲν εἰς ρ̄ᾱ κτλ.» usque ad finem. l. 5 τὴν post τῆνδε ex Barocc. inseruit Ls. l. 6 in cod. Havn. ἐν τῇ γαίᾳ Barocc. ἐντελέα, l. 8 Havn. ἐν τῇ γαίᾳ Barocc. ἐν Τεγαιᾷ, utroque loco ἐν Τεγέᾳ correxit Dind. Lehrsius adnotat Cramerum philol. Mus. p. 635 ostendere non uno modo Diniae narrationem discrepare ab Herodoto I 66 et Pausan. VIII 48, 3. 47, 2, neutrum fluvium Lachan commemorare. cf. etiam Müller fragm. hist. Graec. III p. 26. l. 13 cod. συντεθημένον, correxit Dind. l. 14 cod. διὰ τὸ ᾱ em. Ls. l. 20 παράδειγμά ἐστι ταῦτα in παραδείγματα mutandum censuit Dind., sed Lehrsius singularem firmavit exemplis Mon. 26, 16, Steph. Byz. s. Ἄγκυρα. ἔμενος cod., em. Ls. l. 22 καλεῖται δὲ ἐν μαλακοῖς cod. Th. Bergk. Comment. p. 129 ἐν Μαλθακοῖς (sc. Cratini) cum Blochio scripsit, quod recepit Meinek. p. 27. Lehrsius, quem secutus sum, potius pro καλεῖται scribendum indicavit καταλέγεται libenter concedens luxuriosorum recensum fuisse in ipsis Cratini Malthacis. l. 23 verba Aristophanis quae in cod. γενναῖα βοιώτιος ἐν ἀγχομενοῦ scripta sint, sic emendanda censuit Lehrsius

γενναία,
Βοιωτὶς δ' ἦν ἐξ Ἀγχομενοῦ,

Ἀγχομενός loci nomen esse ut Ὀρχομενός putans. Nunc mecum communicavit sic, ut exhibui, scribendum esse γενναία, | Βοιωτὶς δ' ἦν, ἐξ Ἀγχομενοῦ se opinari, ita ut Ἀγχομενός pro nomine proprio accipiendum sit. Videri enim coenam collaticiam esse (nostro versu festivus sermo fit de anguilla) et ἐξ Ἀγχομενοῦ significare ex domo Anchomeni, cuius rei exemplum ex Aristoph. Pac. 1141. 1146 profert:

κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
μυρράνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων.

Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Φαμενός, Σοφοκλῆς Μάντεσι

ξυνετὸς
Φαμενὸς Τειρεσίου παῖς.

τὸ τοίνυν παρθένος ἀκοινώνητον καθέστηκε τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι, μό- 9 νον παροξυνόμενον ἐπ' εὐθείας καὶ ὄνομα ὑπάρχον.

Ποσειδῶν. οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ ῶ κατὰ τὴν γενικήν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ ῡ, ὡς τὸ Καλυδών, Ἀμυδών· τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ῶ εἰς ō, οἷον χελιδών χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον, εἴτε ὁ περὶ τελετῶν γράψας, Σαρπηδών Σαρπηδόνος, εἴτε ὁ ἥρως, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτή, εἴτε ἡ νῆσος· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται

Σαρπηδὼν ἀκτή·

ἐν Τυμπανισταῖς

ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα·

καὶ ἡ νῆσος ἰδίως ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί·

τῷ δ' ὑποκυσαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἳ Σαρπηδόνα ναῖον ἐν ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
νῆσον πετρήεσσαν·

Τενθρηδών, Πρόθου πατήρ, Φαρκηδών, Ἀπιδών, Μυρμιδών, Ἰσσηδών, Ἀσπληδών, Μακεδών, καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ διὰ τοῦ ō τὴν κλίσιν ἔχει· τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα
λεσχαίνεις —

ἕνεκα μέτρου τὸ ῶ ἐφύλαξεν. εἴ πως οὖν τὸ Ποσειδών ὀξύνεται, ὀφείλει διὰ τοῦ ō κλίνεσθαι.

---

l. 1 cod. Μάντεσσι, quod in Μάντεσι ut titulus esset fabulae Sophocleae, mutandum iudicavit Bergk comment. p. 129, ubi etiam pro corrupto ξουθὸς scribendum proposuit ξανθός; cf. Nauck frag. tragic. p. 172. Lehrsius scripsit ξυνετός. l. 4 signum, quod in codice est, Blochius τῆς καταλήξεως, Lehrsius, cui adstipulor, τοιούτῳ significare putat. l. 6 Lehrsius adnotat articulum valde corruptum in An. Ox. III 240, 3 niti in Herodiano sed commixtum esse cum recentiorum commentis idemque sentit Ahrensius in doctissima disputatione de nomine Ποσειδῶνος in Philol. XXIII p. 1 seqq., quam accurate cum Lehrsio contuli. l. 8 κλυδών cod., quod non aptum est, quia de hyperdisyllabis agitur, quare recte emendavit Ls. Καλυδών. l. 9 περὶ τελευτῶντος cod., Lehrsius recepit emendationem Lobeckii Aglaoph. 1352. l. 11 Αἰχμαλωτῆσιν cod., correxit Dind., est frag. 42 ap. Nauck. p. 111. l. 14 cod. ἄστροις, Bergk. ἄντροις, est fr. 575 ap. Nauck. p. 215. l. 17 cod. ὑποκυσσαμένη et δεινά, l. 18 καὶ et ἐπ', ὑποκυσαμένη, αἰνά Dind. em., αἳ Heinrichsen carm. Cypr. p. 71. ἐν Ls., l. 19 ἡ ante νῆσον delevit Dind. cf. Homeri Carmina ap. Didot. p. 594 fr. 18. l. 20 τεθρηδὼν πρόθος πατήρ emend. Dind. adnotans inter Τευθρηδών, Τερθρηδών et Τεθρηδών fluctuare libros scriptos Hom. Il. B 756 et Tzetz. ad Lycophr. 899. Φαρκιδών cod., em. Lobeck. ad Ai. p. 170. ἀσπιδών cod., Ἀπιδών restituit Lehrs coll. St. B. s. Ἀπία et Theogn. 32, 23. μυρμηδών cod., corr. Dind. ἀσσιδών cod., em. Lob. ad Ai. p. 170. l. 23 τὸ γὰρ cod., em. Ls. l. 25 pro codicis scriptura εἴ πως, quam tuetur Ls., Bloch ius et Dind. posuerunt εἴπερ.

Οὐδέν τε τῶν εἰϲ δων ὀξυτόνων διὰ τοῦ εων καὶ αων λέγεται· τὸ μέντοι προκείμενον εἴρηται καὶ Ποσειδέων καὶ Ποσειδάων.

Ἴσως περισπᾶται. ἀλλ' οὐδὲν εἰϲ ων λῆγον περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰϲ φύσει μακρὰν παραλήγεται. Ἀντιφῶν, Ξενοφῶν, Εὐρυφῶν, Ὁμήρου υἱόϲ, Νικοφῶν ὁ κωμικόϲ, Ἀριστοφῶν, Ἀγλαοφῶν, ὁ Βελλεροφόντηϲ κατά τιναϲ Βελλεροφῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα· Χαρναβῶν, Σοφοκλῆϲ Τριπτολέμῳ

καὶ Χαρναβῶντοϲ, ὃϲ Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν,

Εὐρυπῶν· Λακεδαιμονίοιϲ Εὐρυπωντίδαι· Συλοσῶν, Δεξικρῶν Σιμωνίδηϲ (?), Ἑρμοκρῶν παιδοτρίβηϲ τιϲ ἱστορεῖται, Καλλικῶν, Δηικῶν ὁ Ἡρακλέουϲ, Ἡρακλῶν ὁ περὶ Ἰλιάδοϲ γράψαϲ καὶ Ὀδυσσείαϲ, Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθρᾴκια γράψαϲ, Λαοκῶν, ἄλλο πλῆθόϲ ἐστι τοιοῦτον ὀνομάτων περισπωμένων μὴ ἐχόντων πρὸ τέλουϲ φύσει μακράν.

Πάντα τε τὰ προειρημένα διὰ τοῦ ντ κλίνεται· τὸ δὲ Ποσειδῶν οὐχ οὕτωϲ ἐκλίθη.

Τὰ περισπώμενα, εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖϲ, διὰ τοῦ ο λέγεται. Δημοφόων, Καλλίμαχοϲ

νυμφίε Δημοφόων, ἄδικε ξένε,

Καλλικόων, Εὐφορίων

κακώτερε Καλλικόωντοϲ,

Ἱπποθόων,

Εὔμολποϲ Δόλιχόϲ τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμοϲ.

τὸ μέντοι Ποσειδῶν ἢ Ποσειδέων ἢ Ποσειδάων.

Οὐδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰϲ τρέπει τὸ ω εἰϲ α παρ'

---

l. 1 τῶν εἰϲ λων cod., correxit Dind. l. 4 φύσει μακρὰν cod. Dind. scripsit μακρᾷ, qnod non necessarium esse demonstravit Ls. ad Mon. 14, 18. l. 5 ὁ Βελλεροφόντηϲ inseruit Ls., l. 6 βελοροφῶν cod., em. Dind. l. 8 ὅτι τῶν ὅϲ γε ἄρχει τὰ νῦν cod., em. Lob. Aglaoph. p. 215 collato Hygino Astron. XIV cf. Nanck frag. tragg. p. 210 fr. 543. l. 9 ἀλκμοῖϲ ἤδε ῥυπῶν cod., em. Ls. ἤδε ex supra scripto ἴδαι ortum ratus. Δεξικρῶν tuctur Lehrsius conferens Arcadium 14, 26, a Lobeckio ad Ai. p. 172 emendatumet Choer. Dict. 298, 34. ἑρμονίδηϲ cod., Σιμωνίδηϲ substituit Meinekius Com. I p. 500, qui propter subseqnens Ἑρμοκρῶν corruptum putat; secntns Lehrsins, sed dubitanter, qunm possit etiam scribi ἑρμοκοπίδηϲ, Ἐροιάδηϲ, νεμεονίκηϲ. l. 10 ἱστορεῖ cod., ἱστορεῖται Lehrsius cum Mein. l. c. ὁ ante Ἡρακλέουϲ inseruit Ls. l. 11 Ἡρακλῶν qnod propter antecedens simile Ἡρακλέουϲ excidit, inserui monente Lobeckio Proll. 317, qui profert Snidae testimoninm Ἡρακλέων ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰϲ Ὅμηρον. Ἡρακλέων commemoratnr etiam a Choer. Dict. 298, 23. — ὅπερ cod., ὁ περὶ Bl., qui etiam post γράψαϲ inseruit καί. De Ἀθηνακῶν cf. Lobeck. l. l. l. 17 Callimachi verba afferri etiam a Choer. 298, 14 (Bekk. 1361) monnit Dind. l. 19 de Euphorionis loco cf. Mein. Anall. Alex. p. 154. l. 22 Εὐμόλοποϲ cod., em. Dindorf. coll. hymn. Cer. 154, Mein. l. c. etiam hunc versnm fortasse Euphorionis esse snspicatur. l. 24 cod. τὸ εω, corr. Ls. moneus recte scribi in An. Ox. III 240, 9.

Αἰολεῦϲιν ἢ Δωριεῦϲι· τὸ δέ γε Ποϲειδῶν ἐτράπη. Ποϲειδάν γὰρ λέγεται.

Οὐδὲν περιϲπώμενον ἐπὶ κλητικῆϲ εἰϲ ον περατοῦται. πῶϲ οὖν Πόϲειδον λέγεται ἡ κλητική;

Οὐδὲν περιϲπώμενον ἀποκόπτεται κατὰ γενικὴν πτῶϲιν· ἐξεκόπη παρὰ Ἀριϲτίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φηϲὶν

— Αἰγαίου Ποϲειδῶ παῖϲ, πατὴρ δ' ἐμὸϲ —

Οὐδὲν περιϲπώμενον εἰϲ δων λήγει· τὸ δὲ Ποϲειδῶν ἔχει δ πρὸ τοῦ ω.

Δῆλον οὖν ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρέϲ ἐϲτι τὸ ὄνομα, οὔτε τοῖϲ ὀξυνομένοιϲ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν ϲῶζον οὔτε τοῖϲ περιϲπωμένοιϲ. τὴν δὲ τούτων λύϲιν ἐν τῇ κλίϲει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν. εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ α μένοντοϲ τοῦ ϲ Ποϲείδαν

οὐδέπω Ποϲείδαν
ἄλμυρον ἐϲτιφέλιξε πόντον,

παρὰ δὲ Δωριεῦϲι τρεπομένου τοῦ ϲ εἰϲ τ Ποτειδάν κατ' ὀξεῖαν τάϲιν, ἔνθεν γενικὴ παρ' Ἐπιχάρμῳ . . . . . δευτέρῳ

τοῦ Ποτειδᾶνοϲ δὲ χρηϲτὸν υἱὸν Ἱπποκάμπιον.

---

l. 1 verba ἢ Δωριεῦϲι quae desunt An. l. c. ex sequentibus falso huc illata esse censet Ahrens l. c. 4 et 5, qui regulam hic propositam non rectam esse indicat, quum Dores e. g. participium μελετῶν in μελετᾶν mutarent (dial. Dor. II 196), Aeoles vero in μελέταιϲ. Sed etiam Choer. de dialectis loquitur p. 299 τὰ εἰϲ ων περιϲπώμενα οὐδέποτε γίνεται παρὰ τοῖϲ διαλέκτοιϲ εἰϲ αν· τὸ δὲ Ποϲειδῶν γίνεται παρὰ τοῖϲ Αἰολεῦϲι καὶ παρὰ τοῖϲ Δωριεῦϲιν εἰϲ αν· οἱ μὲν γὰρ Δωριεῖϲ Ποτιδάν λέγουϲι ὀξυτόνωϲ, οἱ δὲ Αἰολεῖϲ Ποτίδαν καὶ Ποϲείδαν λέγουϲι βαρυτόνωϲ, unde ἢ Δωριεῦϲι potius in Anecd. excidisse putes. Caeterum Herodianus canonem suum fortasse ad nomina tantum extendit, Ἀλκμάν vero non ex Ἀλκμάων contractum, sed syncopatum opinatus est. Ποϲειδάν codicis Ahrens. verbis ἢ Δωριεῦϲι exturbatis in Aeolicum Ποϲείδαν sive potius Ποϲίδαν mutare vult; ex Choer. loco citato concludi potest ap. Herodianum post Ποϲειδάν excidisse καὶ Ποϲείδαν nisi Herodianus hic, ubi cardo rei in trope vocalis vertitur, accentus distinctionem non necessariam habuit. l. 5 κατὰ αἰτιατικὴν πτῶϲιν cod. Dind. ad h. l. scribendum proposuerat κατὰ γενικὴν πτῶϲιν, quod recepit Lehrs; in Thesaur. VI c. 1516 post πτῶϲιν lacunam esse sic fere explendam: κατὰ αἰτιατικὴν πτῶϲιν· [τὸ δὲ Ποϲειδῶν ἀπεκόπη· Ποϲειδῶ γὰρ λέγεται. οὐδὲν εἰϲ ων λῆγον ἀποκόπτεται κατὰ γενικὴν πτῶϲιν· τὸ δὲ Ποϲειδῶνοϲ] ἐξεκόπη suspicatus erat. Ahrens l. c. hanc Dindorfii sententiam, quam et Lehrsius admittendam censuit, probat, lacunam tamen coll. Choer. 299, 11 sic potius expleri volt: κατὰ αἰτιατικὴν πτῶϲιν· [τὸ δὲ Ποϲειδῶν ἀπεκόπη· Ποϲειδῶ γὰρ λέγεται· κατὰ δὲ γενικὴν πτῶϲιν] ἐξεκόπη παρ' Ἀριϲτίᾳ, librarium ab priore πτῶϲιν ad alterum πτῶϲιν aberrasse arbitratus. Equidem cur a Lehrsio discederem, non habui. l. 6 Ἀνταῖοϲ post φηϲὶν om. Ls., Ahrensius retinuit trahens ad versum, ita ut Antaeo natus loquatur. l. 11 τὴν ante αὐτὴν inseruit Dind. l. 12 Ahrensius, ut servetur memoria formae per ι scriptae, quam, quum haec scriptura in quibusdam nominis speciebus certis testimoniis firmetur cf. p. 20, Herodianum praetermisisse non verisimile sit, pro codicis verbis παρὰ Ἀλκηίῳ διὰ τοῦ η μένοντοϲ τοῦ ν Ποϲειδᾶν scribendum proponit παρὰ Ἀλκηίῳ διὰ τοῦ ι καὶ τοῦ η μένοντοϲ τοῦ ϲ Ποϲίδαν. — pro τοῦ ν Dindorf. Thes. correxerat τοῦ ϲ, Lehrsius, quem secutus sum, pro Ποϲειδᾶν exhibuit Ποϲείδαν et in verbis Alcaei pro Ποϲειδᾶν ἁλμυρὸν scripsit Ποϲείδαν ἄλμυρον. l. 16 τρέπομεν οὐ τὸ ϲ cod., τρεπομένου Bl., τοῦ Ls. Ποϲειδὰν κατ' ὀξύαν τάϲιν cod., correxit Dind., Ahrensius Ποτιδάν a Choer. 299, 5 confirmatum scribendum censet. l. 17 lacunam inter Ἐπιχάρμῳ et δευτέρῳ statuit Dind. Thes. his verbis: «ante δευτέρῳ excidit nomen fabulae aliquod velut Ἀμύκῳ». Locum ipsum cod. sic exhibet: τοῦ Ποϲειδάνοϲ δὲ χρη-

εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδᾶc ὡc Κερκιδᾶc· ἔνθεν αἰτιατικὴ ἐν Κύκλωπι

ναὶ τὸν Ποτιδᾶν, κοιλότεροc ὀλμοῦ πολύ.

Cώφρων τε τὴν κλητικὴν ἔφη «Ποτιδᾶ δροcοχαῖτα». ὁ δὲ τοὺc Εἵλωταc τὴν γενικήν φηcι

τέμενοc Ποτιδᾶ ποντίω.

11 ἴcωc δέ ἐcτί τι καὶ Ποcιδέηc, ἔνθεν ὡc τὸ Ἡράκλειον παρὰ τὸ Ἡρακλέηc οὕτω Ποcίδειον καὶ

Ποcιδήιον, ἀγλαὸν ἄλcοc.

ὁμοίωc δὲ καὶ ἀρcενικῶc κτητικῶc Ποcίδειοc, ὡc Ἡράκλειοc ἆθλοc. Cοφοκλῆc ποιμέcι

τειχέων καὶ δὴ τοὺc Ποcιδείουc
ἀποcειcαμένη θριγκοὺc —

Ποcειδέων δὲ παροξυτόνωc παρ' Ἴωcι λέγεται ὁ θεόc. ὀξυτονηθὲν τὸ ὄνομα μῆνα δηλοῖ. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ διηνεκῶc μένοντοc τοῦ c̅ καὶ πρὸ τοῦ τέλουc τοῦ α̅ ὑπάρχοντοc. παρὰ μέντοι Βοιωτοῖc Ποτειδάων τραπέντοc τοῦ c̅ εἰc τ̅. Κόριννα Βοιωτῷ

τοὺ δέ, μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτειδάωνοc,
ἄναξ Βοιωτέ.

Ὅτι πολλοὺc ἐποίηcε cχηματιcμοὺc καὶ ἐν ἑτέροιc εἴρηται.

Νῆcοc. τὰ εἰc c̅o̅c̅ λήγοντα διcύλλαβα τῷ η̅ παραληγόμενα φιλεῖ ἀρcενικὰ εἶναι, Κτῆcοc, Θῆcοc, Δρῆcοc, Ῥῆcοc, Μνῆcοc. πεπλάνηται ἄρα ἡ νῆcοc παρὰ τὸ γένοc.

cτὸν υἱὸν ἱππόκαμπτον, Ποcειδᾶνοc scr. Dindorf., ἱπποκάμπετον Ahrens p. 6 comparans ἀπευκτόc ἀπεύχετοc, Dind. Thes. qnem cum Lehrsio secutns snm, ἱπποκάμπιον. l. 1 ποτείδαc ὡc κερκίδαc cod., Ποτιδᾶc ὡc Κερκιδᾶc Ls. em., de accentn cf. Ahrens dial. Dor. p. 246 et Pbilol. l. e. p. 12 not. et qnem laudat, Meinek. Anall. Alex. p. 388. l. 2 αἰνετὸν ποτίδαν et ὀλμοῦ cod., em. Dind. thea., Meinsk. l. 3 ποτίδα δραcτοχαῖτα cod., πραcιοχαῖτα (vel πραcοχαῖτα) em. Abrens dial. Dor. p. 466, Lehrsius qnem secntus sum recepit conicctnram Crameri δροcοχαῖτα. εἱλώταc cod., spiritum mutavit Ls. l. 5 τεμενεποτιδᾶ ποντίῳ cod., em. Dindorf. in praefat. ad Hom. Iliad. ed. Lips. 1824 II τέμενοc Ποτίδα ποντίω et postea Meinek. τέμενοc Ποτιδᾶ ποντίω fragm. com. p. 183 ed. min. adnotans: «publicavit haec etiam Aldns Inst. gramm. p. 19, nbi Eupolidis verba ita scripta sunt: τέμενοc Ποτιδᾶ ποντίου». l. 6 ποτιδίηc cod., Ls. Ποcιδέηc, Ahrens p. 7 Ποcιδῆc. ἡρακλίηc cod., Ἡρακλέηc Dind. et Ls., Ἡρακλῆc Abrens. l. 7 ποcείδειον cod., ποcίδειον Dind. l. 8 ποcειδήϊον cod., ποcιδήϊον Dind. l. 9 ποcείδιοc et ἡράκλιοc cod., Ποcίδειοc et Ἡράκλειοc Dind. l. 11 τυχῶν cod., τειχέων Dind. et Ls., Nauck. p. 193 fr. 463 τοίχων. ποcειδίουc cod., ποcιδείουc Dind. ante θριγκούc (cod. θρίγκουc) ἀποcειcαμένη Nauck. cum Dind. lacunam sumsit, Ls. verba transposuit. Ahrensius scribendum suspicatur: καὶ δὴ τοὺc Ποcιδείουc | τοίχων θριγκοὺc ἀποcειcαμένη. l. 13 Ποcειδέων tuetur Lehrsius Arcad. 18, 8, Theogn. 28, 1, Ahrensius Ποcιδέων scribendum censet p. 26 propter constantem mensis Ποcιδεών formam, a qua Ποcειδέων accentu tantum differre dicat Herodianus. l. 15 Ποτειδάων et l. 17 Ποτειδάωνοc retinet Ls. obloquente Ahrensio, qui Boeoticam formam omnino per ῑ scribendum esse asseverat. Lehrsius monet, in inscr. thebana (Keil, syll. inscr. boeot. p. 73, epigr. Excurse p. 383) Ποτειδάονι legi. l. 16 Βοιωτοί cod., Ahrens Βοιωτῷ em. de dial. Aeol. 277. verba poetriae in codice sic scripta sunt: τοῦδε μάκαρ κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνοc ἄναξ Βοίωτε, quae Ahrens l. c. sic emendanda putavit τοὺ δέ, μάκαρ Κρονιδῆε, τοὺ Ποτιδάωνοc, ϝάναξ Βοιωτέ, nunc in Pbilol. l. c. τοὺ δὲ μάκαρ Κρονίδα' (i. e. nepos Croni) οὐιὲ (fortasse οὐέ coll. Doric. ὑόc) Ποτιδάωνοc ϝάναξ Βοιωτέ. Bergkius fr. Corinnae 1 scripsit τοὺ δὲ μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτειδάων ἄναξ Βοιωτέ. Equidem hic Lehrsii scripturam deserere nolui.

Κάλλος. τὰ εἰς ος λήγοντα διςύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα διςςὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα. Ὕλλος, Κύλλος τό κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριςτοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, Cκύλλος ὁ κολυμβητής, Ψύλλος, Ἀγροίτας α′ Λιβυκῶν· «ἀνδρωθέντα δὲ τὸν Ἀμφίθεμιν πληςιάςαι ταῖς νύμφαις καὶ γεννῆςαι παῖδας Ἀδυρμαχίδαν, Ἀραραύκηλα, Ἀςβύταν, Βάκαλα, Μάκαν, Ψύλλον»· ἀφ' οὗ Ψύλλοι τὸ ἔθνος. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, Ἡρόδοτος α′ (30), Φέλλος τὸ κύριον, Ἡςίοδος

Φέλλον ἐϋμμελίην τηλεκλειτὴ Μελίβοια,

Φίλλος (†), παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα, cίλλος, Γρύλλος καθάρας τοὺς Διοςκούρους ὡς Φιλοςτέφανος, Κόλλος Δημόγνητος ἐν τῷ περὶ Κνίδου· «καὶ Κόκκυγα τὸν Τελέςτορος καὶ Κόλλον τὸν Cκίρου καὶ Λώγαςον «τὸν Αὐτονόμου καὶ Κτῆςιν τὸν Μνηςιθέου». Γάλλος, ὁ ποταμὸς καὶ τὸ ἔθνος, Ἴλλος, Γίλλος, Ἡρόδοτος γ′ (138). ἔςτι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τούτοις ἐμφερῆ, ἅπερ παραιτεῖται τὸ οὐδέτερον γένος. δῆλον οὖν ὡς τὸ κάλλος πεπλάνηται ἢ περὶ ποςότητα τοῦ λ ἢ περὶ τὸ γένος. ὅςα γὰρ οὐδέτερά ἐςτιν εἰς ος λήγοντα ταῦτα παραιτεῖται ἔχειν ἕτερον λ, 12 ὡς τὸ ἕλος, μέλος, βέλος, θάλος, φάλος (†).

Ἀπόλλων. τὰ εἰς λων λήγοντα ἀρςενικὰ ὀνόματα, εἰ διπλαςιάζοι τὸ λ, οὐ θέλει ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς εἶναι, ὡς ἔχει τὸ Χέλλων, Καλλίμαχος

l. 2 ὕλλος τὸ κύριον cod., Ὕλλος, Κύλλος τὸ κύριον Ls. praeeunte Dindorfio Aristoph. fr. p. 129 cf. Meinek. fr. com. p. 27 ed. min. l. 3 cκῦλλος cκύλλου πατὴρ cod., Schneidewinus in Bergkii rel. com. Att. 439 Κύλλου πήρα emendare voluit, proverbium antecedentibus verbis significatum hic disertis verbis afferri arbitratus; Lehrsius collato Athen. 296 f. Αἰςχίων δ' ὁ Cάμιος ἔν τινι τῶν ἰάμβων Ὕδνης φηςὶ τῆς Cκύλλου τοῦ Cκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάςςιον Γλαῦκον ἐραςθῆναι scripsit Cκύλλος ὁ κολυμβητής. l. 4 ψάλλος ἀγροιῶτας ἀπὸ λιβυκῶν· ἀνδρωθέντα δὲ τὸν ἀμφιθέμιν πληςιάςαι ταῖς νύμφαις καὶ γεννῆςαι παῖδα μυρμαδάναρ· αὐδακήνας· βυγάνμα· καλομάκαν ψῦλλον, ἀφ' οὗ ψῦλλοι τὸ ἔθνος cod., Ἀγροίτας α′ Λιβυκῶν Dindorfius in praef. ad Homeri Iliadis ed. Lips. 1824 II emendavit et post eum Lob. Aglaoph. 988; nomina propria in ipso Agroetae loco restituere conatus est Cram. Mus. phil. Cantabr. I p. 633 invenitque maxime Herodoteo catalogo usus IV 175, ex quo etiam Lobeckius l. c. nomina restitui posse indicaverat, Adyrmachidam, Asbytam, Bacala, Macam, quibus Meinekius Zeitschrift für die Altertbumswissenschaft 1845 N. 133 p. 1064, qui Crameri inventa non cognita habens, in eadem incidit, addidit Araranceles. cf. Müller frag. hist. Graec. IV p. 294. l. 8 versus Hesiodi (Goettling. fr. CXXXIV, Didot. XCVI) sic in cod. scriptus est: φέλλον ἐϋμελίην τέκε τῇ Μελιβοίᾳ, em. Ls. l. 9 nomine Φίλλος signum corruptelae addidi cum Lehrsio, Dindorfius aut βίλλος (τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον Arc. 53, 1) aut Βίλλος (Hippocrat. 1162 A) proposuit; utrumque enim admittit vox ὄνομα. cf. Bergk. fragm. lyr. p. 806 ed. II.

l. 10 φίλος cτέφανος cod., em. Bl. pro Δημόγνητος Nauckium velle Διόγνητος (sic enim cum Meinek. spec. in Athen. I p. 30 dicit, ubi hunc locum citat) aut Δημάγητος adnotat Lehrs. cod. Κνιδίου, em. Lehrs. Locum ipsum cod. sic exhibet: καὶ κοκκυνα τὸν τελέςτερον καὶ κόλλον τὸ cκίρου καὶ λωγάων, τὸν αὐτὸν ὁμοῦ καὶ κτῆςιν τὸν μνηςιθέου, emendavit Meinek. Anall. Alex. 365 praeter λωγάων, pro quo Λαγωὸν scribendum suspicatur, Lehrsius posuit Λώγαςον commendatum appellativo λώγαςος (Lob. Parall. 81) et patronymico Λωγαςίδης (Nonn. XXXVI 282). l. 13 Ἴλλος Ls. substituit pro ἄλλος ab hoc loco alieno coll. Theogn. 17, etiam κίλλος vel Κίλλος proponens. πάλλος cod., Ls. scripsit quod exstat in Herodoti libro tertio Γίλλος. l. 17 φάλος neutrum ignotum est neque simile, quod substitui possit, se offert, quare Ls. suspicatur in hoc vocabulo contineri testimonium praecedentis θάλος «φίλον θάλος» X 87.

δημεχθέα Χέλλωνα,

Τρέλλων, παρὰ Cώφρονι τὸ ὄνομα, Θάλλων ὄνομα κύριον κυνὸς παρὰ Ξενοφῶντι (de venat. 7, 5), Cίλλων· Ἐπίχαρμος Χορευταῖς, Κάλλων ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκοριcμόν· cημειῶδες δὲ τὸ Ἀπόλλων ὡς περιccοτέραν ἔχον τὴν ποcότητα τῶν cυλλαβῶν. οὐ μάχεται δὲ τὸ Ἀττιτάλλων, κατὰ τὴν cυνήθειαν ἐν ἀγνοίᾳ ὂν καὶ τῇ χρήcει τῶν παλαιῶν. ἄλλως τε καὶ τῶν μετοχῶν ἐφύλαξε τὴν κλίcιν, ὡς Ἀττιτάλλοντος. ὁ γὰρ τοιοῦτος χαρακτὴρ μετοχῶν ἐcτιν, ἰάλλων, ἰνδάλλων, ἀταcθάλλων, ἀγάλλων. ἐχρῆν οὖν καὶ τὸ Ἀπόλλων, εἰ μὲν ὄνομά ἐcτι, διcυλλαβεῖν, εἰ δὲ ὑπὲρ δύο cυλλαβάς ἐcτι, μετοχὴν εἶναι καὶ τὰ παρεπόμενα τῇ μετοχῇ ἔχειν κατὰ τὴν κίνηcιν.

Πῦρ. οὐδὲν εἰς ῡρ λῆγον οὐδέτερον μονοcύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ· ὅπερ Cιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου διcυλλάβως ἀπεφήνατο·

τοῦτο γὰρ μάλιcτα φῆρες ἔcτυγον πύϊρ.

Τὸ δὲ Cῦρ οὐ cύνηθες παρὰ Ἕλληcιν, ἀλλ' ἱcτορίας ἐχόμενον, ἄλλως τε οὐδ' ἄντικρυς οὐδέτερον. οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Φοινίκη.

Μοῦcα. τὰ εἰς ca λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο cυλλαβὰς ὁρᾶται· cχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖcτον ἢ μετατίθεται ἀπὸ μετοχῶν, αἴθουcα, ὅπερ ἔχει διccὸν μὲν τὸ c ἐπὶ τοῦ προcηγορικοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ κυρίου κατά τινας ἕν, λέγω δὲ ὅτε cημαίνει θυγατέρα Ποcειδῶνος γενομένην καὶ Ἀλκυόνης. Φέρουcα, καὶ τοῦτο ἐπὶ μιᾶς τῶν Νηρηίδων,

Φέρουcά τε Δυναμένη τε (C 43).

θυγάτηρ τε Ἡλίου ὀνομάζεται Φαέθουcα. Ἴωνος δὲ τοῦ Ξούθου ἀνα-
13 γράφεται μήτηρ Κρέουcα, ὁμωνύμως δὲ ταύτῃ καὶ Αἰνείου γυνή. Μέδουcα μία τῶν Γοργόνων,

Cθεινώ τ' Εὐρυάλη τε Μέδουcά τε λυγρὰ παθοῦcα (Hes. theog. 276).

Ἀρέθουcα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶcαι κρῆναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδειν ἴcως cχηματιcθεῖcαι. ὅ γ' οὖν Χοιρίλος ἐν α' Περcικῶν

παρὰ δὲ κρήνας ἀρεθούcας
μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυcμήνοιcι μελίccαις —.

οὐδὲν δ' ὅτι οὖν ὤφθη διcύλλαβον εἰς ᾱ λῆγον τῇ ου διφθόγγῳ παρα-

l. 1 cod. δὲ μέλθα χελλῶνας, em. Diudorf. ex Choer. Bekk. 1188, Gaisf. 134, 26, ubi δημεχθέα Χέλλωνα κακόκνημόν τε Κόμητα (ubi Bekk. Χελλῶνα, Gaisf. Χελῶνα). l. 4 περὶ δευτέραν cod., περιccοτέραν ἔχον Ls. l. 6 ἀλλ' ὥcτε cod., em. Bl. l. 8 τοῦτος cod., correxit Dind. ἐcτι cod., ἐcτιν Ls. l. 11 ἔχει cod., corr. Bl. καὶ τὴν cod., em. Ls. l. 13 πῦρ. ὁ Cιμωνίδης cod., πῦρ, ὃ Bl., πῦρ ὅπερ Ls. l. 14 φηρὲς ἐς τύγε πύϊρ cod., em. Lob. Parall. p. 76. l. 17 εἰς ᾱ cod., em. Ls. l. 20 δὲ post λέγω inseruit Ls. l. 21 Ἀλκυόνης γενομένης cod., γενομένης, quod ex praecedente γενομένην ortum est, delendum esse suspicatus est Bl., delevit Ls. l. 24 ἰλίου cod., em. Ls. coll. Od. μ 133. l. 27 cθένω τ' εὖροι ἄλη cod., em. Diud. l. 29 ἄρδην cod., em. Ls. l. 30 Χοίριλος cod., Χοιρίλος Dind. l. 31 πυρὰ δὲ «παρὰ in codice ita scriptum ut non satis appareat utrum hoc an περὶ dare voluerit librarius». Dind. l. 32 cod. φιλεδονεῖτο, em. Dind.

ληγόμενον ὁμοίως ἐν χρήσει τῇ τῶν παλαιῶν καὶ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, εἰ μὴ μόνον τὸ μοῦσα. Τὸ γὰρ Δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον ἥ τε Χοῦσα πόλις Αἰγυπτίων.

Ἄρουρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον θηλυκὸν συνεσταλμένον ἁπλοῦν προσηγορικὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνως ἄρουρα. πρόσκειται δὲ προσηγορικόν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὰ κύρια, ὡς ἔχει τὸ Κόλουρα, ἔστι δὲ πόλεως ὄνομα, ὡς Ἑκαταίῳ· «δοκέω δὲ μάλιστα παρὰ Κόλουραν, ἵνα Πριηνέες ἕζοντο». Ἄργουρα πόλις Εὐβοίας, μέμνηται Δημοσθένης λέγων· «ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας». Ἴουρα, μέμνηται Μνασέας. Ὄλουρα, μέμνηται Ἐρατοσθένης. τό τε Κυνόσουρα ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ φυλακῇ, ἀλλὰ καὶ ἄκρα Μαραθῶνος οὕτως καλεῖται, καὶ κύριον καὶ σύνθετόν ἐστιν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἄρκτου

οἳ τὴν μὲν κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν (Arat. Phaen. 36).

ἐφυλάξατο δὲ ταῦτα πάντα ὁ κανών.

Κάνωβος. οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ Κάνωβος. τὸ γὰρ παρὰ τῷ Ἰόβᾳ κείμενον βαρβαρικὸν ὄνομα Ναβωμὸς διὰ τοῦ μ γράφεται.

Δίκη. τὰ εἰς κη λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα μονογενῆ βαρύτονα, ὅτε ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι, ἤτοι συνεσταλμένον ἔχει αὐτό, ἢ ἐκτεταμένον. καὶ τότε μὲν συνεσταλμένον ὁπότε σύμφωνον ὁρᾶται πρὸ τοῦ κ καταλῆγον, τότε δὲ ἐκτεταμένον ὁπότε οὐχ οὕτως ἔχει. οἷον Κίρκη, Δίρκη, Τρίκκη· συνέσταλται δὲ τούτων τὸ ι, ἐπεὶ σύμφωνον ἦν πρὸ τοῦ κ· τοῦ δὲ ἑτέρου νίκη, φρίκη. ἡ τοίνυν δίκη σημειῶδες. λείπει γὰρ ἢ χρόνῳ ἢ συμφώνῳ. 14

Νεῖλος. οὐδὲν εἰς ος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ Νεῖλος. Νῆλος γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον. τὸ δὲ πῖλος, σπῖλος, Ἴλος, ἔτι φορτικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενον διὰ τοῦ ι γράφεται.

Χαρίεις. οὐδὲν εἰς εις λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ι παραλήγεται, ἀλλ' ἢ τῷ α, ὡς ἔχει τὸ ἀντάεις, αὐλάεις, ἢ τῷ η, ὡς φωνήεις, αὐδήεις, παχνήεις, ἢ κατὰ συστολὴν ποιητικὴν

---

l. 1 οὕτως cod., ὁμοίως Ls. l. 8 Κολοῦραν cod., em. Ls. πρηνῆς cod., Πριηνεῖς Lob. Proll. 278, formam Ionicam restituit Ls. ἄγουρα cod., Dind.: «Midiana p. 558, 16, ubi Ἀργούρας scriptum. ἄργουρα etiam Arcad. 97, 4. 10». l. 10 Κυνὸς οὐρὰ cod., em. Dind. collato Arcad. 97, 10. l. 13 οἱ cod., οἳ Ls. l. 16 παρὰ τοῦ ἰώβᾳ cod., em. Bl. Lehrsius potius Νάβωμος scribendum putat. l. 25 οὐδεὶς cod., corr. Bl. l. 26 cod. νόϊλος τε, Ls. Νέϊλος, Ahrens de dial. Dor. 162 not. Νέϊλός τε γὰρ ἦν καὶ Νῆλος λέγεται; equidem non dubito, quin Νῆλος scribendum sit, nam Choer. Orth. 240, 27 Νεῖλος διὰ τῆς ει διφθόγγου· οἱ γὰρ Δωριεῖς διὰ τοῦ η γράφουσι, unde derivata sunt quae Etym. M. cod. Havn. 1971 in E. Gud. 978 habet: Νεῖλος διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἐπεὶ Νῆλος λέγουσιν οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ η. ἔθος γὰρ ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς η μετατρέπειν. l. 27 cod. πῖλος, σπῖλος, ἦλος ἔτι φορτικόν. τὰ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα, em. Ls. Cui de τῖλος Herodianus nimis decenter locutus esse videtur, ei licet putare excidisse φημὶ δὲ τὸ τῖλος.

τὸ ε̄, ἠχέεις, βρωμέεις, ἢ τὸ ο̄, ὡς ἀστερόεις, ἁρματόεις, ἢ τὸ ω̄, ὡς εὐρώεις, κητώεις. τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες τῷ ῑ χρησάμενον πρὸ τέλους. ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει.

Οὖς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κοινωνεῖ θηλυκῷ γένει. φλοῦς [φησὶ], χλοῦς, Γλοῦς ὁ λῃστής, χνοῦς παρὰ Σοφοκλεῖ, βοῦς, ῥοῦς, θροῦς, νοῦς, σοῦς, πολὺ παρὰ τοῖς Ἴωσι χροῦς. δῆλον ὅτι πεπλάνηται περὶ τὸ γένος τὸ οὖς οὐδέτερον ὑπάρχον,

Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει (Λ 109).

οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὸ πάθος τῆς λέξεως καθότι ποικίλως λέγεται. οὖας γὰρ καὶ ἡ γενικὴ οὔατος· καὶ ὄας, ἔνθεν ὄατος· καὶ ὦας, ἔνθεν ὤατος· καὶ ὦς, ἔνθεν ὠτός· καὶ ὦος οὐκ εἰρημένον, συνεσχηματισμένον δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ (I 28) ἀμφωές. τοῦ μέντοι οὖς οὐ ζητητέον τὴν κλίσιν.

Πούς. τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα περισπᾶται, χνοῦς, κνοῦς, χροῦς, Γλοῦς, θροῦς, φλοῦς, πλοῦς, ῥοῦς· σημειωτέον τὸ πούς ὀξυνόμενον· μετοχῆς γὰρ ἐδέξατο τόνον.

Ποδός. τὰ εἰς δος λήγοντα δισύλλαβα τῷ ο̄ παραληγόμενα εὐθεῖαν ὑπισχνεῖται πτῶσιν, ὁδός, σποδός· οὐ δόκιμος ἄρα οὐδὲ ἡ γενικὴ ποδός.

Φρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον μόνως θηλυκόν. ἀλλ' εἰ ἐπιδέχοιτο καὶ τὸ θηλυκὸν γένος, ἐν κοινότητι ἐπιδέχεται. Ὁποῖόν ἐστι τὸ χήν. θηλυκὸν γὰρ αὐτὸ οἶδεν ὁ ποιητής,

ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ (ο 174),

καὶ

αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων (ο 161),

ἀρσενικὸν δὲ οὕτως,

χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσι
ἐξ ὕδατος (τ 535),

εἶτα ἐπιφέρει

ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν, οἱ δὲ κέχυντο.

---

l. 1 βρομέεις cod., corr. Ls. l. 2 εὐώεις cod., em. εὐρώεις Dind. Ahrens. l. 6 φησι ut a grammatico exscribente appositum seclusit Ls. hunc usum posteriorum grammaticorum fuse explicans. l. 10 cod. ἄντιφον δ' οἱ παρὰ οὖς ἐφύλαξε ξίφει, versum Homericum restituit Meinek. ad Theocr. I 28, recte scriptus est ap. Choer. 385, 15. l. 11 οὖας cod., l. 12 ἠώας — ἠώατος, l. 13 καὶ ὠτὸς καὶ ὄος et l. 14 ἄμφω ἔστω μέντοι οὖς· ζητέον (Dind. em. ζητητέον), hunc totum locum emendavit Mein. ad Theocr. I 28, et Loh. Rhem. 314; Lehrsius pro ἀμφῶες scripsit ἀμφωές collatis quaest. ep. 152 et 148 seqq. et ante ζητητέον inseruit οὐ. Caeterum τῷ quod apposuit Lehrsius ante ἀμφωές omisi, nam ἀμφωές ipsum est συνεσχηματισμένον, non ὦος, velut ab Herodiano in loco a Lehrsio citato Cr. An. Ox. IV 334, 31 χαλκοκράς, νεοκράς ἐκ παρακειμένου συνεσχηματισμένα vocantur. l. 24 χὴν ἥρπαξε τιταλλομένην cod. l. 26 cod. οἴελος pro αἰετός. l. 32 cod. αὐχέν' ἔηξεν et οἶδε.

καὶ τοῦτο μὲν ἐν κοινότητι. ᾧ ὅμοιον δύναιτο ἂν εἶναι καὶ τὸ ῥήν, εἴ τις βούλοιτο. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς Νίκανδρος (Ther. 453)

αὐτὰρ ὁ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν.

ἐν συνθέϲει πολύρρην παρὰ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήϲαντι·

ἀλλ' ὃ μὲν οὖν ἀπάνευθε θαλάϲϲηϲ εὐρυπόροιο
οἰκία ναιετάαϲκε πολύρρην, πουλυβοώτηϲ.

τούτου καὶ πληθυντικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ (Ι 154)

ἐν δ' ἄνδρεϲ ναίουϲι πολύρρηνεϲ, πολυβοῦται.

ὁπότε δὲ λέγει ὁ ποιητήϲ (Κ 216) 16

θῆλυν, ὑπόρρηνον,

ἀπ' εὐθείαϲ τῆϲ ὑπόρρηνοϲ κλίνει, ἥτιϲ ἀπὸ γενικῆϲ ἀπεδέξατο τὴν ϲύνθεϲιν. ὡϲ παρὰ τὴν μηνόϲ τὸ δίμηνοϲ ἢ τρίμηνοϲ, οὕτωϲ ῥηνόϲ ὑπόρρηνοϲ. ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὰ παραδείγματα, Ζήν, μήν, ϲπλήν, ϲφήν, ψήν. Ἀριϲτοφάνηϲ (Av. 593)

εἶθ' οἱ κνῖπεϲ καὶ ψῆνεϲ ἀεὶ τὰϲ ϲυκᾶϲ οὐ κατέδονται.'

εἴπερ οὖν ἀληθέϲ ἐϲτι τὸ μηδὲν εἰϲ ην λῆγον μονοϲύλλαβον θηλυκὸν γένοϲ ϲημαίνειν, δῆλον ὅτι πεπλάνηται τὸ φρήν περὶ τὸ γένοϲ. διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίϲιϲ ὡϲ πρὸϲ τὰ ἄλλα μονοϲύλλαβα. φρενὸϲ γάρ, τῶν ἄλλων φυλαϲϲόντων τὸ η. οὐκ ἀντιθήϲει τιϲ ἡμῖν τὸ παρὰ τῷ Ἑρμηϲιάνακτι ἐν Λεοντίου α'

δερκόμενοϲ πρὸϲ κῦμα, μόνη δὲ οἱ ἐφλέγετο γλήν.

οὐ γὰρ ἐντελέϲ, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.

Ϲειρήν. οὐδὲν εἰϲ ην λῆγον ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ὀξυνόμενον θηλυκόν, μόνον δὲ τὸ Ϲειρήν. ὁπότε δὲ καὶ μελίϲϲηϲ εἶδοϲ ϲημαίνει, ἀρϲενικῶϲ ἁπλῶϲ λεγόμενον οὐ κεκοινώνηκε. διὸ καὶ οἱ ἀδένεϲ ἀρϲενικῶϲ λεγόμενοι παρ' Ἱπποκράτει ἀναλόγωϲ λέγονται.

Γαϲτήρ. τὰ εἰϲ τηρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν θηλυκὰ ὄντα βαρύνεϲθαι θέλει, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, Δημήτηρ, οὐδὲν δὲ θέλει ὀξύνεϲθαι. ϲημειῶδηϲ ἡ γαϲτὴρ ὀξυνομένη. καὶ γὰρ ἄλλωϲ τὰ εἰϲ τηρ ὀξυνόμενα ἀρϲενικά, ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένουϲ εἴη, ἀϲτήρ, πρηϲτήρ, καυϲτήρ, πληκτήρ, ἀλκτήρ. προϲέθηκα δὲ ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένουϲ διὰ τὸ

ῥαιϲτῆρα κρατερήν (Ϲ 477),
ὕλην ϲτεγαϲτῆρα.

τοιαῦτα γάρ ἐϲτιν ὁποῖον ἡ αἰθήρ, ἡ ἀήρ.

l. 4 ἀντιθέϲει cod., corr. Bl. l. 5 ἐπινευϲὶ cod., ἀπάνευθε Lob. Parall. 71, qui praeterea οὐκ pro οὖν; Cramerus proposuerat ἐπὶ θινί. l. 6 οἰκίαν cod., corr. Dind. πολυβοώτηϲ cod., corr. Bl. l. 8 cod. ἐν δὴ ἄνδρεϲ ναιετάουϲι πολύρρηνεϲ, πολυβοῶται. l. 13 Ζήν — ψήν in codice cum circumflexo scripta sunt. l. 15 cod. ἤτοι κνῆπεϲ et ϲίκαϲ, correxit Dind. l. 16 ὅπερ cod., εἴπερ Bl. μηδὲ cod., μηδὲν Bl. l. 20 cod. ἐμηϲιάνακτι, em. Dind. l. 24 ποτὲ cod. ὁπότε Ls. ϲίαϲ cod., ϲημαίνει Bl. l. 25 ἀδένεϲ cod., sed scripsi ἀδένεϲ, ad quem spiritum restituendum etiam Ls. propensus erat. l. 34 ὕληϲ τε γαϲτῆρα cod., emend. Lob. Parall. 216 not. l. 35 ἐϲτι cod., ἐϲτιν Ls. αἰτήρ cod., corr. Bl.

Ϲκηνή. τὰ εἰϲ ̅ν̅η̅ λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ τῷ ̅η̅ παραληγόμενα βαρύνεται, Ῥήνη, κρήνη, φήνη,

φήνῃ ἐειδομένη (γ 372),

γλήνη, μήνη. ϲημειώδηϲ ἄρα ἡ ϲκηνή.

17 Δοθιήν. οὐδὲν εἰϲ ̅η̅ν̅ λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθαρεύει κατὰ χρῆϲιν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ τοῦ ̅η̅ ϲύμφωνον ἔχει ἢ ϲύμφωνα· οἷον ϲωλήν, λειχήν, κηφήν, αὐχήν, Πειρήν καθ' Ἡϲίοδον πατὴρ Ἰοῦϲ, Αἰζήν Ταντάλου παῖϲ. ϲτελήν (?), ϲειρήν, βαλλήν, οὕτωϲ ὁ βαϲιλεύϲ, ἐϲϲήν ὁ οἰκιϲτήϲ,

Μυρμιδόνων ἐϲϲῆνα

Καλλίμαχοϲ, πυθμήν, λιμήν, ἀτμήν, καμαϲήν ἰχθῦϲ τιϲ λέγεται, Ἀραφήν εἷϲ τῶν ἑκατὸν ἡρώων, ἠλακατήν, καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύοϲ κητώδουϲ, ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον. δῆλον ὅτι ϲημειώδηϲ ὁ δοθιὴν παρ' Ἀττικοῖϲ λεγόμενοϲ καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ ̅η̅ ϲύμφωνον. Τηλεκλείδηϲ

ὅδ' ἀπ' Αἰγίνηϲ νήϲου χωρεῖ δοθιῆνοϲ ἔχων τὸ πρόϲωπον,

καὶ Ἕρμιπποϲ ἐν Θεοῖϲ

φήμηϲ ἱερᾶϲ ἐξοιγνυμένηϲ ὥϲπερ πέπονοϲ δοθιῆνοϲ.

εἰ δέ τιϲ λέγοι, ὅτι καὶ τὸ Ζαήν καθαρεύει, οὗ καὶ αἰτιατικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ ̅α̅,

ὦρϲε δ' ἐπὶ Ζαῆν' ἄνεμον (μ 313),

πρῶτον μὲν εἴϲεται, ὡϲ οὐχ ὑγιῶϲ τὸ τοιοῦτο παραλήψεται, οὗ πίϲτιν ὀφείλει ἐξ ἄλλων πτώϲεων παραθέϲθαι. προείπομεν δέ, ὅτι κατὰ χρῆϲιν τῶν Ἑλλήνων, οὐχὶ καθ' ὑπόϲταϲιν λέγομεν ἅπαντα. ἀλλ' οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ Ζαῆνα. φυλακτέον δὲ ὡϲ πολλοὶ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ διὰ τοῦ ̅ω̅ λέγουϲι τὸ δοθιών, ϲυναποφερόμενοι τῷ Κνακιών καὶ Ἀϲιών καὶ ἀνθεϲτηριών καὶ τοῖϲ τοιούτοιϲ.

Πυρά. τὰ εἰϲ ̅ρ̅α̅ λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ ̅υ̅ παραληγόμενα ἢ τρίτην ἀπὸ τέλουϲ ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὡϲ τὸ ἄγκυρα, ὄλυρα, Κέρκυρα, γόργυρα, ἢ παροξύνεται, ὡϲ τὸ Ἐφύρα, πορφύρα, κολλύρα, Ζεφύρα, λύρα, θύρα, ἢ προπεριϲπᾶται, ὡϲ τὸ ϲφῦρα, οὐδ' ὅτι οὖν ἐϲτιν ὀξυνόμενον. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ πυρά. τὸ δὲ

---

l. 3 in Odysseae loco nunc editum esse φήνῃ εἰδομένη monuit Dind., l. 4 ϲμήνη cod., Ls. emendavit ob similem Theognosti locum p. 113, ubi μήνη ἡ ϲελήνη. l. 5 δοθειήν cod., item ll. 13, 15, 17, corr. Dind. l. 7 πηρὴν — υἱόϲ cod., corr. Lud. Dind. ad fragm. XCI Hesiodi. l. 8 ϲτελήν ignotum est cf. Lob. Parall. 192. οὗτοϲ cod., em. Dind. ἐϲπήν, l. 10 μυρμυδόνων cod., em. Bl. l. 11 ἰχθύϲ cod., em. Ls. l. 15 ὅδ' ἀπ' αἰγιύνηϲ οὐ χωρεῖ cod., em. Dind. l. 17 ὥϲπερ πέπονθε δοθειῆνοϲ cod., em. Lud. Dind. l. 18 locum corruptissimum egegrie sanavit Lehrsius ad h. l. et in quaest. ep. 155 not. Ζάην cod., Ls. scripsit Ζαήν, οὗ inseruit. l. 20 verba Homerica in cod. sic scripta sunt ὦρϲε δ' ἐπὶ Ζάην ἄνεμον. l. 21 ἕπεται cod., Ls. scr. εἴϲεται, ante πίϲτιν inseruit οὗ. l. 22 ante κατὰ χρῆϲιν inseruit ὅτι. l. 23 pro λεγόμενον πάντα scripsit λέγομεν ἅπαντα et tum, ne alterum argumentum, quod excidisse indicant verba πρῶτον μὲν, desideraretur, addidit ἀλλ' οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ Ζαῆνα. l. 29 κόρκυρα cod., γόργυρα Lob. Proll. 274 not. 48.

Γυρῇςίν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε,
πέτρῃσι μεγάλῃσι (δ 500)

εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν. λέγεται δὲ καὶ περὶ τούτων μοι πάντων ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας. 18

Ἐρῳδιός. τὰ διὰ τοῦ διος ὀνόματα πάντα προπαροξύνονται, χωρὶς εἰ μὴ τριβράχεα εἴη ἐπὶ κυρίων, ὥσπερ ἔχει τὸ Σχεδίος,

Σχεδίον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως,

καὶ

Κάρησός τε Ῥοδίος τε (Μ 20).

προπαροξύνονται οὖν ταῦτα· ἀΐδιος, μαψίδιος, φωρίδιος, ἐπιμαστίδιος, ῥηΐδιος, θνητάδιος, κρυπτάδιος, παυρίδιος, Μυσάδιος, διχθάδιος, ὑρράδιος, Μολπάδιος, Ὑσσάδιος, μινυνθάδιος, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθος. διὸ σημειωτέον ἐρῳδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ω̅ καὶ τὸ ι̅ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι (fr. 63 Bergk)

ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρ' Ἀρήτην
κνεφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ κατηυλίσθην.

τὴν δὲ λύσιν τούτων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας ἐποιησάμην.

Μηχανή. τὰ διὰ τοῦ ανη ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται, πτισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη· ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανὴ σημειοῦται ὀξυνόμενον. προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον·

οἳ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔκευθον.

τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βανά οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.

Ἑίς. οὐδὲν ἀρσενικὸν εἰς εις λῆγον περισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἷς. ἀναλογώτερον ἄρα ἕνεκα τόνου τὸ ἔεις βαρυνόμενον,

ὀφθαλμὸς δὲ ἔεις μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.

---

l. 1 πυρῇσι μὶν cod. l. 6 ἢ post εἴη om. Ls. l. 7 ἐλελήϊστος cod., Dindorf. monuit Herodianum confudisse Ζ 35 Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως et Ο 515 ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον. l. 9 κάρης ὅστ' ἐρωδιός τε cod., corr. Bl. l. 11 θνητάδιος, quod hoc uno loco legitur, pro ἠθάδιος obrepsisse suspicatur Lob. Proll. 352, idem Parall. 77 Μυσάδιος pro μουσάδιος emendavit collato Steph. Byz. s. Μυσία. cod. μιχθάδιος, διχθάδιος Lob. Proll. 351, qui tuetur Μολπάδιος ut proprium, Ὑσσάδιος ut gentis nomen, quo dicti sint accolae Hyssi (Arrian. Peripl. Euxin. p. 115 [p. 9]), nisi forte Ὀσσάδιος ex Arrian. Alex. VI 15, 3 substituendum sit. De ὑρράδιος praeter Lobeck. cf. Ahrens de dial. p. 157. l. 13 ἐρωδιός hic ut supra 5 et infra 17 ῥωδιῷ cod. sine ι̅, quod subscripsit Ls.

l. 16 παρὰ ῥητὴρ cod., Schneidewin. παρ' Ἀρήτην. l. 17 κναιφέως cod., Bl. κνεφαῖος ex E. M. 380, 40. l. 21 βρυκάνη, cum quo Dind. in thes. contulit Hesychii βρυχάνᾳ σάλπιγγι καμπύλῃ, retinuit Le. Lobeckio Proll. 176 not. 4 aut ῥυκάνη aut βυκάνη scribendum censente. l. 23 ἐν δευτέρῳ intellegendum esse καταλόγῳ vel καταλόγων monuit Le. cf. Lud. Dind. fr. XCII. l. 24 οἱ cod., οἳ Ls. l. 24 et 25 ἐκεύθοντο γὰρ παρὰ Κορίννην βάνδου κοινόν cod., correxit Bloch., praeterquam quod βάνα scripsit, cui Lud. Dindorfius concinente Lehrsio βανά substituendum censuit. l. 25 ἀλλ' ἀΐδιον θέμεν cod., corr. Bl. l. 28 ἔεις cod., em. Ls. item in versu sequente. l. 29 ὀφθαλμὸς δὲ ἔεις ἐν μέσῳ ἔκειτο μετώπῳ cod. qui videtur versus Hesiodi theog. 143 ubi nunc editum μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ

προϲέθηκα δὲ ἕνεκα τόνου, ἐπεὶ οὐχ ὑγιαίνει ἐν τῇ πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβῇ. οὐδὲν γάρ ἐϲτιν ὅμοιον τῷ ἠχέειϲ καὶ βρωμέειϲ.

19 Τίϲ. οὐδὲν εἰϲ ι̅ϲ̅ λῆγον ϲυνεϲταλμένον μονοϲυλλαβεῖ, πάντα δὲ ἐκτείνεται, ὡϲ τὸ λίϲ, κίϲ, ῥίϲ, ἶϲ, ἔνθεν καὶ ἡ ἰνόϲ γενική. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ τίϲ ϲυϲτέλλον τὸ ῐ. τὸ Ἶϲ ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον παρ' Ἡροδότῳ (I 179) ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ ῑ. οὕτω καὶ Ϲκύμνοϲ ἐν τῷ ι' τῆϲ Ἀϲίαϲ περίπλῳ παρέθετο «Ἔχεται Κελένδεριϲ πόλιϲ Ϲαμίων, καὶ ἱερὸν παρὰ τῇ πόλει Ἥρηϲ καὶ ἄλϲοϲ· Ἶϲ ποταμὸϲ παρὰ θάλαϲϲαν ἔξειϲιν». ἔϲτιν Ἶϲ τῆϲ Ἰταλίαϲ, ὡϲ Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν· «ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰϲ τὴν Ποϲειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆϲ. ἔϲτι δὲ ποταμὸϲ Ἶϲ καλούμενοϲ μέγαϲ». εἰ δέ τινεϲ ϲυϲτέλλουϲι τὸ ῐ εἰϲ ἀποφυγὴν τούτου

οὐ γὰρ ἐμοὶ ῑϲ
ἔϲθ' οἵη πάροϲ ἔϲκεν (Λ 668) —

πταίουϲι καὶ περὶ τὸν λόγον καὶ περὶ τὴν ἱϲτορίαν.

Τὰ πύϲματα ὀνοματικὰ ὄντα εἰϲ ο̅ϲ̅ θέλει καταλήγειν, ποῖοϲ, πόϲοϲ, πηλίκοϲ, ποδαπόϲ, πόϲτοϲ· τὸ δὲ τίϲ οὐ παρεδέξατο τὴν εἰϲ ο̅ϲ̅ κατάληξιν.

Ἀπαιτεῖ τὰ πύϲματα κατὰ τὴν εὐθεῖαν πτῶϲιν τὸ π̅, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖϲ ἐπιρρήμαϲιν ἡ αὐτὴ ἀρχή, πόϲωϲ, ποίωϲ, ποδαπῶϲ, ποῦ, πῶϲ, πηλίκωϲ, πῇ, πόθεν, πόϲε, πόθι, πῆμοϲ· μόνον δὲ τὸ τίϲ ἀπὸ τοῦ τ̅ ἤρξατο. πρόϲκειται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶϲιν ἵν' ἐκφύγωμεν τὸ κατὰ γενικὴν τοῦ λεγόμενον ἢ τέο ἢ τεῦ.

Ὀλίγοϲ. οὐδὲν εἰϲ γ̅ο̅ϲ̅ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τῷ ῑ παραλήγεται καὶ παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀλίγοϲ. μή τι οὖν Ταραντῖνοι χωρὶϲ τοῦ γ̅ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον ἀποφαίνονται, ὥϲπερ Ῥίνθων ἐν δούλῳ Μελεάγρῳ

ὀλίοιϲιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία,

καὶ ἐν Ἰοβάτῃ

χρῄζω γὰρ ὀλίον μιϲθὸν αὐτὸϲ λαμβάνειν.

πολλὰ γάρ ἐϲτιν εἰϲ ο̅ϲ̅ λήγοντα καθαρῷ τῷ ῑ παραληγόμενα καὶ παροξυνόμενα, ὡϲ τὸ πληϲίοϲ, ἀντίοϲ, νυμφίοϲ ἐπὶ διαφόρου ϲημαινομέ-

---

ἐπέκειτο vel ἐνέκειτο μετώπῳ; alii Herodianum confudisse v. 143 cum v. 145 κυκλοτερὴϲ ὀφθαλμὸϲ ἔειϲ ἐνέκειτο μετώπῳ putant. Lehrsius qui hoc praeeunte Dindorf. admonuit, adnotat Theognostum 134, 15 ex Herodiano περὶ μονοϲυλλάβων hunc versum sic citare: ὀφθαλμὸϲ ἔειϲ ἐπέκειτο μετώπῳ. l. 1 ἐν τῷ cod., corr. Dind. l. 2 ἀχέειϲ cod., ἠχέειϲ Ls. l. 3 εἰϲ τ̅ι̅ϲ̅ cod., Ls. em. l. 4 ἶνοϲ cod., em. Dind. l. 5 cod. τίϲ, Dind. τό τ' Ἶϲ indicato Herodoti loco, Ls. τ' omisit. l. 7 cod. εὑρέθη, Ls. παρέθετο. κέλενδε ῥὶϲ cod., corr. Bl. l. 8 νήρηϲ cod., corr. Bl. l. 10 Ποϲειδονίαν cod., em. Ls. εἶϲ cod., em. Dind. l. 13 Homeri versum significari indicavit Dind., cod. habet ἴϲχοι ἡ. l. 18 κατὰ et paullo post τὸ π̅ inseruit Ls. l. 20 πῆ in cod. sine ῑ, quod subscripsit Ls. l. 22 cod. τὸ ῡ et bis ἡ, em. Ls. l. 23 εἰϲ ο̅ϲ̅ cod., εἰϲ γ̅ο̅ϲ̅ Lob. Proll. 305. l. 24 μητ' οὖν cod., μή τι οὖν Ls. collato Herodiano ap. St. B. s. Ἀγβάτανα· μή τι ἄρα παρακινδυνεύει, Dind. μήποτε. Ταραντινοὶ cod., corr. Dind. l. 27 λιοίοιϲιν cod., corr. Dind. l. 28 εὐνιοβάται cod., Dind. «ἐν Ἰοβάτῃ Hermannus. Iobates fuit Sophoclis fabula. Hanc igitur more suo imitatus videtur Rhintho». l. 29 ὄλιον cod., corr. Dind. l. 30 ἐϲτι cod., ἐϲτιν Ls.

νου, μυρίοϲ, καὶ τοῦτο ὁμοίωϲ· οὔ γε μὴν ἐϲτί τι εἰϲ ῑοϲ λῆγον παραληγόμενον τῷ ῑ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ὑπάρχον καὶ προπαροξυνόμενον. Πλάτων μέντοι ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαιξε τὴν ἄνευ τοῦ ῡ χρῆϲιν ὡϲ βάρβαρον, λέγων οὕτωϲ·

ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῖραι φίλαι,
ἀλλ' ὁπότε μὲν χρείη διῃτώμην λέγειν,
ἔφαϲκε δητώμην, ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι
ὀλίγον ὀλίον.

Καρκίνοϲ. οὐδὲν εἰϲ νοϲ λῆγον ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τῷ ῐ ϲυνεϲταλμένῳ παραληγόμενον παροξύνεται, ἀλλ' ἤτοι προπαροξύνεται ὡϲ τὸ δρύϊνοϲ, λίθινοϲ, φήγινοϲ καὶ ὅϲα ἐϲτὶ τούτοιϲ ἐμφερῆ, ἢ ὀξύνεται, ὡϲ τὸ ἐαρινόϲ, θερινόϲ, πυκινόϲ, οὐδὲν δέ ἐϲτι παροξυνόμενον. διὸ ἐπιϲτατέον τὸ καρκίνοϲ. καὶ μόνον γὰρ παροξύνεται καὶ ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζῳδίου τοῦ ἐν οὐρανῷ ὁμοίωϲ καὶ τοῦ θαλαϲϲίου ἢ ἐπιγείου καὶ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ἐργαλείου· οὐ γὰρ ὑγιῶϲ τινεϲ τοῦτο προπαροξύνουϲι. περὶ δὲ τούτου ἐντελῶϲ εἴρηται ἐν τοῖϲ περὶ καθολικῆϲ προϲῳδίαϲ.

Πηλίκοϲ. τὰ εἰϲ κοϲ λήγοντα καθαρὰ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβάϲ, ὁπότε τῷ ῑ παραλήγει ϲυνεϲταλμένῳ, ἤτοι προπαροξύνεται, ἀνθέρικοϲ, Κύζικοϲ, Ὤρικοϲ, Ἀϲφόδικοϲ, ἢ ὀξύνεται, ὡϲ τὸ κλωπικόϲ, Τρωϊκόϲ, οὐδὲν δὲ ὁτιοῦν παροξυνόμενόν ἐϲτιν. ἐπιϲτατέον τῷ πηλίκοϲ παροξυνομένῳ. τούτῳ δὲ ἀκόλουθον καὶ τὸ ἡλίκοϲ, τηλίκοϲ παρὰ ποιηταῖϲ, καὶ ὁπηλίκοϲ· μία γὰρ αὐτῶν ἡ ϲυζυγία ἐϲτὶ καὶ ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ τοῖϲ πυϲματικοῖϲ καὶ τοῖϲ ἀνταποδοτικοῖϲ τοῖϲ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν. τὰ εἰϲ κοϲ λήγοντα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβάϲ, εἰ παραλήγοιτο τῷ ῑ καὶ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ̄ τὸ ϲ̄ ἔχει, ἀϲτερίϲκοϲ, ὀβελίϲκοϲ, πανίϲκοϲ, Κωραλίϲκοϲ. ἐρχῆν οὖν

l. 1 οἵ γε μὴν, ἐϲτὶ τὸ cod., em. Ls. l. 5 ὁδοῦ γὰρ ἤπτη κιζεῦν cod., em. Bl.; pro Μοῖραι suspicabatur Meinek. (fr. com. p. 386 ed. min.) Μοῦϲαι, quoniam ubi de elegantia in dicendo ageretur Musarum quam Parcarum aptior videretur esse antestatio. l. 6 διωμὴν cod., em. Bl. l. 7 δὴ τῷ μὴν cod., Dind. em. l. 8 ὀλίγον, ἔλεγεν cod., ὀλίγον ὀλίον, ἔλεγεν Bloch. et Mein., Ls. ὀλίγον ὀλίον. l. 9 ϲυνεϲταλμένον cod., corr. Bl. l. 11 φήϊνοϲ cod., corr. Bl. l. 13 ἐπιϲτατέον τὸ καρκίνοϲ cod., quod retinuimus propter exempla a Lehrsio, qui ipse τῷ scripsit, proposita Theogn. 53, 10; 28, 8 et St. B. s. Αὐλαί: ἐπιϲτατέον τὸ Καρνίτηϲ ἀπὸ τῆϲ Κάρνηϲ, ad quem l. Meinekius interpretatur vocabulum per ϲημειωτέον. l. 14 τοῦ θαλαϲϲίου καὶ τοῦ κυρίου ἐπιγείου cod., Ls. ἐπιγείου transposuit. l. 20 cod. τὸ ᾠδικόϲ, Ls. consultis Theogn. 60, 6 et iis, quae de Theognosti et hoc loco Herodiani Lobeckius disputavit in Proll. 324 seqq. substituit Ὤρικοϲ; idem pro ἀϲφοδελικόϲ posuit Ἀϲφόδικοϲ nomen herois Thebani (Pausan. IX 18, 4), quod ap. Theogn. Ἀϲφάδικοϲ (falso accentu Ἀϲφαδικόϲ) scriptum est; particulam ἢ ante ὀξύνεται inseruit Ls., quem defectum neglegens Lobeckius reponere voluit pro τὸ ᾠδικόϲ, ἀϲφοδελικόϲ ex Hesychio ἑλικόϲ ὁ ἀϲφόδελοϲ. πελωπικόϲ cod., Dindorf. voluit Πελοπικόϲ, Lehrsius κλωπικόϲ scripsit, proxime πελαϲγικόϲ a πελωπικόϲ abesse neque tamen verisimile esse alterum quoque adiectivum a regione ductum fuisse pronuncians et etiam ὡϲ τὸ ᾠδικόϲ, Πελαϲγικόϲ, Τρωϊκὸϲ scribi posse concedens. l. 21 ἐϲτι cod., Ls. ἐϲτιν. l. 22 τὸ ἡλίκοϲ, τηλίκοϲ, πηλίκοϲ παρὰ Δωριεῦϲι καὶ ὁπηλίκοϲ cod., Lehrsius τὸ ἡλίκοϲ τηλίκοϲ παρὰ ποιηταῖϲ καὶ ὁπηλίκοϲ scripsit. l. 26 cod. μανίϲκοϲ, Bl. μηνίϲκοϲ, Ls. πανίϲκοϲ; cod. κωρακίϲκοϲ, Dind. antea

τὸ πηλίκος, εἰ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ̄ τὸ ϲ̄ ἔχειν, ὡϲ τὸ ἀϲτερίϲκοϲ, ἢ μὴ παροξύνεϲθαι. πάντων δὲ λύϲειϲ δίδωμι ἐν τῷ περὶ καθολικῆϲ προϲῳδίαϲ.

Κοῖλοϲ. οὐδὲν εἰϲ λοϲ λῆγον διϲύλλαβον βαρύτονον τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον, ὅτι μὴ μόνον τὸ κοῖλοϲ. ἀνάλογον οὖν ἐϲτι τριϲυλλαβοῦν καὶ λεγόμενον κόϊλοϲ. μεμίμηται γὰρ τὸ αἴγιλοϲ, μύτιλοϲ, πύτιλοϲ, νύκτιλοϲ (?).

Ἑταῖροϲ. οὐδὲν εἰϲ ροϲ λῆγον ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ἁπλοῦν προπεριϲπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑταῖροϲ. ἴϲωϲ οὖν ἀναλογώτερον τὸ «ἑτάρουϲ τε» χωρὶϲ τοῦ ῑ λεγόμενον. πολλὰ γάρ ἐϲτι τοιαῦτα, μάρμαροϲ, βάρβαροϲ, τάλαροϲ, κύλλαροϲ, φλύαροϲ· τούτου δέ τινεϲ ἐκτείνουϲι τὸ ᾱ, καὶ μάλιϲτα παρ' Ἀττικοῖϲ. ἔϲτι μέντοι τινὰ προπαροξυνόμενα ἔχοντα τὴν αι δίφθογγον, ἅπερ ϲύνθετά ἐϲτιν ἢ κύρια, ἄκαιροϲ, εὔκαιροϲ, Πάλαιροϲ· ἔϲτι δὲ χωρίον τῆϲ Ἀκαρνανίαϲ· μέμνηται καὶ Ἐπίχαρμοϲ ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ

οὔτ' ὧν Πάλαιροϲ οὔτε βοιαυτοῦ (†).

Ὕϲτεροϲ· τὰ εἰϲ τεροϲ ϲυγκριτικά, εἰ ἔχει πρὸ τῆϲ τεροϲ παραγωγῆϲ τὸ ῡ, οὔτε τριϲυλλαβεῖν θέλει οὔτε ἔχειν προηγούμενον τοῦ τ̄ τὸ ϲ̄. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰϲ υϲ ὀνομάτων θέλει παράγεϲθαι, ταχύτεροϲ, πλατύτεροϲ, βραχύτεροϲ, ἡδύτεροϲ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ ὕϲτεροϲ, μήτε ἀπὸ τῶν εἰϲ υϲ ληγόντων παραχθὲν τριϲύλλαβόν τε ὑπάρχον καὶ ἔχον τὸ ϲ̄ προηγούμενον τοῦ τεροϲ. ἀλλ' ἴϲωϲ αἴτιον τὸ πάθοϲ, ὡϲ δείκνυται ἐν ἑτέροιϲ, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ «κύντερον ἄλλο γυναικόϲ» (λ 427), εἰ καὶ ἔϲτι ϲυγκριτικόν· τό τε ἰθύντεροϲ ὑπὲρ τρεῖϲ ἐϲτι ϲυλλαβάϲ, ῥήματι παρακείμενον τῷ ἰθύνω. τὸ δὲ ἐπαϲϲύτερον

κορακίϲκοϲ, nunc in thes. cum Th. Bergkio Rell. com. Att. 431 Κωραλίϲκοϲ, quod Ls. recepit. l. 6 cod. μέμνηται γὰρ τὸ αἰγιαλόϲ, μυττιλόϲ, πυτιλόϲ, νυκτιλόϲ. Lobeck. Proll. 114 emendavit, αἴγιλοϲ et μύτιλοϲ servavit etiam Arcadius p. 55 πύτιλοϲ Hesych., atque cur horum accentus a norma declinaverit, ex Arcadio coniectari potest, sed cur Νύκτιλοϲ, quod Lobeck. ex Calpurn. VI 1 confirmat, non eundem accentum habeat, quem Τρωΐλοϲ, Πενθίλοϲ, non liquet. l. 9 ὅϲωϲ cod., em. Dind. ἑτάροϲ τε cod., formulam Homericam restituit Dind. l. 11 de κύλλαροϲ cf. Lob. Proll. 255, posse etiam Κύλλαροϲ scribi (ἵπποϲ Κάϲτοροϲ E. M.) monet Ls. l. 13 ἀπέραντά ἐϲτιν, ἄκαιροϲ cod., Lobeck. pro ἀπέραντα corrigere voluit Proll. 258 ἀπαράθετα δὲ hoc est incomparabilia, quia aut syntheta aut locorum hominumque propria. Ls. ἅπερ ϲπάνιά ἐϲτι ϲύνθετα ἢ κύρια, equidem quum ϲπάνια non necessarium sit propter praegressum τινά, scripsi ἅπερ ϲύνθετά ἐϲτιν ἢ κύρια. l. 13 εὐπάλαιροϲ cod., correxit praeter Cram. Mus. Cant. p. 637 etiam Ahrens de dial. Dor. p. 439 not. 22. l. 14 idem pro ἀκαρίαϲ Ἀκαρνανίαϲ. Ἐπίχαρμοϲ ὡϲ ἐν ἐλπίδι πλούτῳ cod., em. Dind. l. 16 cod. οὔτουν Παλαιρὸϲ οὔτε βοιαυτοῦ. cod., οὔτ' ὧν Ahrens l. c., qui pro βοιαυτοῦ scribendum suspicatur Βοιωτοῦ πέδον. Locum desperatum cum Lehrsio cruce significavi. l. 19 τὸ ὄνομα cod., em. Ls. l. 20 μήποτε cod., em. Ls. l. 21 ἔχον τὸ ῡ cod., em. Ls. l. 23 οὐκ ἔϲτι ϲυγκριτικὸν cod., em. Ls. nolens scribere ὅτι οὐκ ἔϲτι, quia Philoxenum quidem constet talia non pro comparativis habuisse, Herodianum vero eo non inclinasse, ita ut sumendum sit eum quum et ipse formam prorsus singularem haberet, quaesivisse an omnino esset comparativus.

ὧς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν (Δ 427)

οὐκ ἔχει φυσικὸν τὸ ῡ, ἐκ δὲ τοῦ ἀσσοτέρου ἐτράπη,

ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί (ρ 572).

Ἀνήρ. οὐδὲν εἰς ηρ λῆγον ὀξυνόμενον ἔχει τὸ ν̄ πρὸ τοῦ η̄, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνήρ. τὸ δ' αἴτιον πρόδηλον. προσέθηκα δὲ ὀξυνόμενον διὰ τὸ σύνηθες (†) βαρυνόμενον κύριον καὶ δηλοῦν ποταμὸν ἐν Σικελίᾳ.

Ὀδούς. τὰ εἰς δους λήγοντα ὀνόματα ἁπλᾶ περισπᾶται, ὑϊδοῦς, θυγατριδοῦς, τηθαλλαδοῦς· ἀλλὰ μόνον τὸ ὀδούς ὀξυνόμενον ὁμοίως ταῖς μετοχαῖς καὶ κλίσιν μετοχῶν ἀνεδέξατο· ὀδόντος γὰρ ὡς διδόντος. 22 λέγεται δὲ καὶ ὀδὼν πρὸς Ἰώνων.

Ὕψος. οὐδεμία λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ῡ ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν, ἀλλὰ μόνον τὸ ὕψος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γεγονότα. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. Αἰολεῖς δ' ἴψος λέγουσιν αὐτὸ οἰκειότερον. ἔστι γὰρ εὑρέσθαι τὸ ῑ πρὸ διπλοῦ, ἵζω, ἰξός,

μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν (Α 454).

Περὶ μονήρους λέξεως τῆς ἐν ῥήμασι καὶ ἐπιρρήμασι.

Ἄγω. οὐδὲν εἰς γω ὁριστικὸν καθαρὸν δισύλλαβον βαρύνεται καὶ πρὸ τέλους ἔχει δίχρονον συνεσταλμένον κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, τὰ δὲ ὄντα περισπᾶται, τραγῶ, στυγῶ, σφριγῶ. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω βαρυνόμενον οὐχ ὑγιῶς. ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας,

εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνδρός.

πρόσκειται καθαρὸν διὰ τὸ μίσγω, συστελλόμενον δίχρονον διὰ τὸ πνίγω, κατὰ χρῆσιν δὲ λεγόμενον Ἑλλήνων διὰ τὸ θίγω. τοῦ γὰρ θίξω ἔσται τὸ θέμα τοῦτο, ἀλλ' οὐ λέγεται, λέγεται δὲ ὑποτακτικῶς κατὰ τὸν ἀόριστον χρόνον ἐὰν θίγω· διὸ προσεθήκαμεν ὁριστικόν.

Μίσγω. οὐδὲν ῥῆμα δισύλλαβον βαρύτονον, ἔχον πρὸ τοῦ ω̄ ἕν τι τῶν μέσων, κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει τὸ σ̄· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῆς ἡμετέρας

---

l. 1 ὡς τότ' ἐπασσύτερα cod., corr. Dind. l. 4 τῶν post οὐδὲν delevit Bl. l. 6 signum corruptelae posui cum Lehrsio. l. 8 υἱδοῦς cod., υἱιδοῦς antea Dind. et Ls., ὑϊδοῦς nunc Dind. quem secutus sum. l. 10 τὸ ante ὀδόντος delevit Ls. l. 11 ὀδῶν cod., em. Ls. l. 14 δίψος cod., Ls. compluribus praeeuntibus δ' ἴψος. l. 16 cod. μετὰ et ἀχαιόν. l. 19 ἄγω supplevit Bloohius. l. 23 cod. εὖτ' ἂν τῆδ' ἄγε χρέος ἄνδρας. Ls. emendavit collatis Ep. Cr. I 55, ubi τὸ ἀγάζω παρὰ τὸ ἀγῶ· ἔστιν δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι (?) «αὐτὸν (?) ἀγᾷ», ἀφ' οὗ καὶ ἄγημι καὶ ἄγαμαι, locum potius Callimachi esse ratus propter significatum vocis χρέος i. q. χρῆμα. l. 26 τοῦτο ἄλλου. λέγεται cod., em. Bl. κατὰ τὸν ὁριστικὸν cod., em. Ls. l. 28 verba μίσγω· οὐδὲν ῥῆμα δισύλλαβον βαρύτονον, quae desunt in cod., in quo uno tenore διὸ προσεθήκαμεν ὁριστικὸν ἔχον πρὸ τοῦ ω̄, supplevit Bl.; Nauckio ὁριστικόν addendum videtur, ut librarius ab uno ὁριστικὸν ad alterum aberraverit.

διαλέκτου· φέρβω, τρίβω, λείβω, ἥδω, ἕδω, τέγγω, στέργω. μονῆρες ἄρα τὸ μίϲγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ ϲ̄.

Ἐλαύνω. οὐδὲν εἰϲ νω λῆγον ῥῆμα ὁριϲτικὸν βαρύτονον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω παρὰ τὸ ἔλω βαρύτονον παρ' ἐνίοιϲ, ὃ καὶ παρ' ἄλλοιϲ περιϲπᾶται.

Παίζω. οὐδὲν εἰϲ ζω λῆγον ῥῆμα ἔχει πρὸ τέλουϲ τὴν αι δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω.

Κράζω. τὰ εἰϲ ζω λήγοντα ῥήματα ὁριϲτικά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλουϲ 23 μόνον τὸ ᾱ, ἔχει αὐτὸ ϲυνεϲταλμένον, ὑπεϲταλμένηϲ τῆϲ Αἰολίδοϲ διαλέκτου· οἷον ϲφάζω, ϲτάζω, λάζω, χάζω, εὐάζω, ἐκκληϲιάζω, ϲκεπάζω, ἀνιάζω, ἀγοράζω· τοῦτο ἐπὶ ἑτέρου ϲημαινομένου θέλουϲιν ἐπιτείνειν, ὥϲπερ καὶ τοπάζω (?). ἀλλ' οὖν γε ταῦτα Ἀττικά ἐϲτι. ϲημειῶδεϲ οὖν τὸ ϲύνηθεϲ πᾶϲι τὸ κράζω ἔχον ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ, εἰ μὴ ἄρα τῷ κρώζω ἰϲοχρονῆϲαι ἠθέληϲαν αὐτό. πρόϲκειται μόνον τὸ α διὰ τὸ ϲφαδάζω, τεράζω, ματάζω, πρὸϲ τὸ α τὸ ι γραφόμενον ἔχοντα. παρηϲηϲάμεθα δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω,

ἔπταζον ὤϲτ' ὄρνιθεϲ ὤκυν
αἴετον ἐξαπίναϲ φάνεντα.

ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τοῦ ἔπτηϲϲον. τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω·

τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν
καὶ μελέδωνα,

ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήϲϲοντα.

Δίδωμι. οὐδὲν τῶν εἰϲ μι ληγόντων ῥημάτων τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ κατὰ χρῆϲίν ἐϲτιν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεϲτῶτοϲ χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι. νῦν γὰρ τοὺϲ Αἰολεῖϲ παραιτούμεθα.

Εἰμί. οὐδὲν εἰϲ μι λῆγον ὁριϲτικὸν ῥῆμα κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἰμί, ὃ ϲημαίνει τὸ

l. 4 παρὰ τὸ ἔλω post ἐλαύνω ot ὃ post παρ' ἐνίοιϲ inseruit Ls. l. 12 ὥϲπερ τὸ πλάζω cod., quod aperte corruptnm neque certo restituendam est. Lehrsio in mentem venit τοπάζω: cuius inter significationes, inqnit, cnm Hesychias ponat etiam ἱδρύω, fortasse putes Atticnm aliquem poetam, sive serio sive ioco, ita usnm, grammaticos aliquos locali significationi in hoc ut in ἀγοράζω longum attribuisse. ταῦτα τὰ Ἀττικά cod., articulnm om. Ls. l. 13 cod. ἀϲύνηθεϲ, Lob. Rhem. 88 τὸ ϲύνηθεϲ. l. 14 τὸ κράζω cod., em. Lob. l. l. ἐπὶ τὸ cod., corr. Bl. l. 15 παραϲτηϲόμεθα cod., em. Bl. l. 17 cod. ἔπταζον· ὡϲ τὸ, ὄρνιθεϲ ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπτήναϲ φανέντα. correxit Bergkius, qui hoc quamvis poetao nomen omissum sit, Alcaeo prohabiliter trihui opinatur (fr. 27 p. 711 ed. 2) pariter atqne Dind. ad h. l. l. 19 ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τὸ, ἔπτηϲαν δὲ αὐτὸ, ἐπὶ τοῦ πλάζω cod., ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τὸ ἔπτηϲαν. τὸ δ' αὐτό Dind., ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τοῦ ἔπτηϲϲον· τὸ δὲ αὐτό Lehrsias. l. 20 cod. τὸν δὲ ἐπιπλάζοντεϲ ἂν ἐμοὶ φέροιεν καὶ μελεδῶναι, pars fragmenti servata est cum anctoris nomine in E. M. 335, 38 τὰ δύο ϲϲ εἰϲ ζ τρέπουϲιν Αἰολεῖϲ· τὸ γὰρ ἐπιπλήϲϲω ἐπιπλάζω. Cαπφώ· τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν. Lehrsius versns exhibuit, ut a Dindorfio correcti erant recepta Seidleri emsndatione μελέδωνα i. e. cnstodem. Bergkius fr. 18 p. 671 ed. II sio scribendum censnit:

τὸν δ' ἐπιπλάζοντεϲ ἄμοι φέροιεν
καὶ μελεδώναιϲ.

si ἐπιπλάζοντα in versu poaitur, pro ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήϲϲοντεϲ codiois scribendum fnit ἐπιπλήϲϲοντα.

ὑπάρχω. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἡ παράδοςις διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφει· οὐχ ὑγιῶς μέντοι οὔτε κατὰ τὸ κίνημα αὐτοῦ οὔτε κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ὡς δέδεικταί μοι ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραφίας. πρόςκειται δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, ἐπεὶ Αἰολεῖς πάλαιμι καὶ γέλαιμί φαςι καὶ πλάναιμι, Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι καὶ ποίειμι καὶ φίλειμι.

Ἐςτί. οὐδέποτε ῥῆμα γ´ προςώπῳ εἰς τι λήγει, λέγω δὲ πρὸ τοῦ τ̅ ἔχον τὸ c̅, οὔτε κατὰ τὰς ἄλλας διαλέκτους, οὔτε κατὰ τὴν ςυνήθειαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐςτί.

Ἐςμέν. τὰ εἰς μ̅ε̅ν̅ λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ θέλει καθαρὸν ἔχειν τὸ μ̅, δίδομεν, τίθεμεν, λέγομεν, νοοῦμεν· εἰ μέντοι ςύμφωνον εὑρεθείη, ςυγκοπὴ πρὸ αὐτοῦ ὁρᾶται γινομένη, ἴςαμεν ἴςμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, δέδοιγμεν, ἐπέπιθμεν· τὸ μέντοι ἐςμέν οὐχ οὕτως 24 ἔχει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ἐμέν λέγεται,

γρῆές ἐμεν,

καὶ εἰμέν,

ἡμεῖς δ᾽ εἰμὲν τοῖοι (Η 231).

Οἶδα. οὐδεὶς παρακείμενος διςύλλαβος κατὰ τὴν ςυνήθειαν καὶ τὴν παλαιὰν χρῆςιν ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ οἶδα. οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουςι τριςυλλάβως. προςέθηκα δὲ «κατὰ τὴν παλαιὰν χρῆςιν», ἐπεὶ οὐ παρ᾽ Ἀττικοῖς ἐςτιν ἔςθ᾽ ὅτε οἶκα λεγόμενον διςυλλάβως.

Ἔπεςον. οὐδεὶς δεύτερος ἀόριςτος εἰς ον λήγων πρὸ τοῦ ο̅ ἔχει τὸ c̅, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔπεςον. ὁ γὰρ κατέχεςον παρ᾽ Ἀλκαίῳ τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμήδει εἰρημένος οὔτε τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήςεώς ἐςτιν οὔτε κατά τινα ἀναλογίαν ἐξενηνεγμένος ἢ μόνον κωμικῶς πεποιημένος.

Αἰνῶ. τὰ διὰ τοῦ αινω διςύλλαβα βαρύτονά ἐςτι, βαίνω, δραίνω, ῥαίνω, καίνω, κραίνω (?), ςαίνω, χραίνω, αἴνω τὸ δαςυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· Φερεκράτης

αἴνειν, πτίςςειν.

l. 5 Lob. ad Buttm. p. 71 πάλαιμι, si a παλαίω propagatum esset, unicum esse reliquis a contractis provenientibus, sed facile in χάλαιμι mutari posse dicit. l. 13 δέδεγμεν cod., δέδοιγμεν Dind. in thes. οὐχ ante οὕτως addidit Bl. l. 14 ἐςμέν cod., ἐμέν Dind. l. 15 γρῆες ἔμεν cod., Lehrsius γρῆές ἐμεν; sunt verba Callimachi in Ernestii fragm. 294 p. 541 ex Eustath. 1457, 50. l. 16 καὶ ἡμῖν· ἡμεῖς δειμέντοιο cod., correxit Dindorf. indicans esse verba Homeri. l. 21 οὐ ante παρ᾽ Ἀττικοῖς inseruit Ls.; ἐςτιν pro ἐςτί· scripsit et οἶκα pro ὤϊδα collatis Epim. Hom. 287 πᾶς μέςος παρακείμενος ὑπερβαίνειν θέλει τὴν διςυλλαβίαν ςεςημειωμένων τριῶν, οἶδα — καὶ οἶκα ὃ ςημαίνει τὸ ὁμοιῶ «οἶκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ» παρ᾽ Ἀλκμᾶνι (de quo cogitasse Herodianum probat Ls.), καὶ εἶα, ὅπερ ἐν διαλύςει ἔϊα καὶ ἐπαυξήςει «ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος». l. 25 Γανυμέδει cod., corr. Dind. l. 26 ἐςτι cod., Ls. ἐςτιν. l. 29 pro κταίνω, quod Heraclides ap. Eustath. 1648, 6 apud Alcaeum legi dicit, Lehrsius proposuit κραίνω, quod recepi. Nam dialecticum verbum ab hoc recensu verborum in αινω alienum iure videtur Lehrsio. l. 31 πτήςςειν cod., Lehrsius ab aliis correctum πτίςςειν recepit.

ϲεϲημείωται τὸ αἰνῶ περιϲπώμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ὄνομα αὐτοῦ προκατῆρξε· διὸ περιεϲπάϲθη.

Δόϲ. τὰ εἰϲ ϲ̄ λήγοντα προϲτακτικὰ μονοϲύλλαβά τέ ἐϲτι καὶ τὸ ε̄ ἔχει, ἕϲ, ἔνθεν τὸ ἄφεϲ, πρόεϲ, θέϲ, ϲπέϲ, φρέϲ,

ἐνθάδ' εἴϲφρεϲ μ' ὡϲ τὸ μειρακύλλιον.

ϲημειῶδεϲ τὸ δόϲ μόνον τὸ ο̄ϲ ἔχον. αἰτία δὲ ἡ ϲυζυγία.

Δοῦναι. οὐδὲν εἰϲ ν̄ᾱῑ λῆγον ἀπαρέμφατον τῇ ο̄ῡ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' εἰ παραλήγεται διφθόγγῳ, τῇ ε̄ῑ παραλήγεται, εἶναι, εἶτε δαϲυνόμενον ἀορίϲτου χρόνου. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ δοῦναι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐϲτι τὸ λέγειν δῶναι ὡϲ γνῶναι, βιῶναι, δῆλον μὲν ἐκ τῆϲ χρήϲεωϲ τῆϲ Ὁμηρικῆϲ (Α 134),

κέλεαι δέ με τῆνδ' ἀποδοῦναι,

δῆλον δὲ ἔϲται ἐκ τοῦ κατ' ἀναλογίαν κινήματοϲ ἐν ἑτέροιϲ.

Τὰ τῇ ο̄ῡ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἀπαρέμφατα πρὸ τῆϲ α̅ι̅ διφθόγγου τὸ ϲ̄ ἔχει, ἀκοῦϲαι, ὀροῦϲαι, λοῦϲαι. πῶϲ οὖν τὸ δοῦναι ἔχει τὸ ν̄; τοῦτο γὰρ

ὦ τέκοϲ ἦρ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίϲιμα δῶρα διδοῦναι (Ω 425)

ποιητικόν· τινὲϲ δὲ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ ω̄ ἔγραφον.

Περὶ ἐπιρρημάτων.

Ἅπαξ. τὰ εἰϲ αξ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεϲθαι θέλει, ὀκλάξ, ὀδάξ, ἐναλλάξ, εὐράξ, αὐτοδάξ, ἐπιτάξ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἅπαξ βαρύνεται. ὅπερ ἐν ϲυντάξει τοῦ ἅπαντεϲ ἢ τοῦ ἁπλῶϲ ἐκκλίνει τὸν τόνον ὡϲεὶ ὀξύνοιτο τὸ ἅπαξ. ἁπαξάπαντας γὰρ λέγομεν καὶ ἁπαξάπλῶϲ ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ.

Ὧδε. οὐδὲν εἰϲ δε λῆγον ἐπίρρημα διϲύλλαβόν ἐϲτι τῷ ω̄ παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνον τὸ ὧδε.

Ἔνδον. οὐδὲν εἰϲ δον λῆγον ἐπίρρημα βαρύνεϲθαι θέλει, πάντα δὲ ὀξύνεται, ὡϲ ἔχει τὸ ϲχεδόν, ταυρηδόν, ἑλκηδόν, παραϲταδόν, παρακλιδόν, «ῥυδὸν ἀφνειοῖο» (ο 426), ἀμφαδόν, ἄφθονοϲ ἡ ἐν ἀκολουθίᾳ παράθεϲίϲ ἐϲτι τῶν ὀξυνομένων. ἀλλὰ μόνον τὸ ἔνδον βαρύνεται. τῆϲ διαλλαγῆϲ ἐν ἑτέροιϲ δίδοται ἡ αἰτία.

Πάρεξ. οὐδὲν εἰϲ εξ ἐπίρρημα βαρυνόμενον ἐκ δύο προθέϲεων

l. 4 ἓϲ cod., em. Ls. φρέϲ ϲπέϲ cod., transposuit Ls. cod. ἔνθα ταθεὶϲ φρέϲ μ' ὡϲ, Dindorf. emendavit, Meinekius fr. comic. anon. p. 1222 ed. min. ϲταθεὶϲ proposuit. l. 9 τοῦ δοῦναι cod., em. Bl. l. 12 τήνδε cod., em. Ls. l. 13 τοῦ ante κατ' addidit Bl. l. 17 ἢ ρ' cod., ἦρ' Ls. δοῦναι cod., Dind. διδοῦναι indicato versu Homeri. l. 21 εὐθράξ cod., em. Bl. ἐπιδάξ cod., em. Bl. l. 22 τοῦ πάντωϲ cod., em. Ls. l. 23 ἅπαντεϲ cod., Ls. ἁπαξάπαντεϲ hyphen et ἁπαξάπλῶϲ pro ἁπαξαπλῶϲ. l. 28 παϲταδόν cod., Bl. παραϲταδόν. cod. ῥυδόν, ὀμφαδόν, ἀφνειοῖο. Bloch. ἀφνειοῖο traxit ad ῥυδὸν Odysseae locum significari intellegens et ἀμφαδόν scripsit. l. 29 ἄφθονοϲ ἀκόλουθα ἡ παράθεϲιϲ cod., em. Ls.

συνεστηκός, ὅπερ καὶ γενικῇ θέλει συντάττεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ πάρεξ. καὶ γὰρ ἡ συνήθεια οὕτως ἔσθ' ὅτε φησὶ «πάρεξ Ἀπολλωνίου». ὃν τρόπον καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 46) ἔφη «πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος»: παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ ἕτερόν ἐστι τὸ ὀξυνόμενον

ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε (μ 276),
παρὲξ περιμήκεα δοῦρα (μ 443).

εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ (I 7).

Ὥς, τώς. οὐδὲν εἰς ως λῆγον ἐπίρρημα ὀξυνόμενον, ὑπεσταλμένης Δωρίδος διαλέκτου, ἀλλὰ μόνον τὸ ὥς, καὶ τώς ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ ὑπάρχον. οὐκ ἀγνοῶ μέντοι ὅτι ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ καὶ 26 διαφόρῳ συντάξει ἔσθ' ὅτε περισπᾶται.

Ὀψέ. οὐδὲν εἰς ψε λῆγον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀψέ, ὅπερ ἐν συνθέσει φιλεῖ τρέπειν τὸ ε̄ εἰς τὸ ῑ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ὀψιμαθής, ὀψίτυχος, ὀψιτέλεστον, «ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ» (Δ 161), ὀψίγονος. διὸ καὶ τὸ

δείελος ὀψὲ δύων

παρὰ τῷ ποιητῇ (Φ 233) τό τε

ὀψὲ δύοντα Βοώτην

παρὰ τῷ ποιητῇ (ε 272) καὶ Ἀράτῳ οὐ σύνθετον· ἐπεὶ κἂν ἔτρεπε τὸ ε̄ εἰς ῑ. ἤδη μέντοι Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ῑ αὐτὸ ἀποφαίνονται,

ὄψι γὰρ ἄρξατο,

ἴσως ἀναλογώτερον, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

Μᾶλλον. οὐδὲν ὅμοιον τῷ μᾶλλον κατὰ χρόνον. τὸ γὰρ ᾱ, εἰ ἔχοι ἐν ἐπιφορᾷ διπλασιαζόμενον τὸ λλ ἐν μιᾷ λέξει, συστέλλεσθαι φιλεῖ, χωρὶς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ η̄ εἰς ᾰ παρὰ διαλέκτῳ. τὸ παράδειγμα πῶς ἔχει; ἄλλος, γάλλος, θαλλός, θάλλω, πάλλω, ἅλλομαι, ἀγάλλομαι, καὶ ἄλλο πλῆθος λέξεων τοιούτων ἀδιάπτωτον. σημειωτέον ἄρα περὶ χρόνον τὸ μᾶλλον. τὸ γὰρ ὀτράλλις (†) συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾱ. ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ

ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι

καὶ

ἄλλαν, μή τι κατ' ἀμμετέραν φρένα

καὶ

ἄβρα δηὖτε πάχῃ σπόλᾳ ἀλλόμαν

ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην.

l. 3 cod. πάρεξ τοῦ τε Σκυθίου em. Ls. indicato Herodoti loco. l. 14 ἔκ τε ὀψὲ τελεῖ cod., Ls. inseruit καὶ indicato versu Homeri. l. 16 δύνων cod., corr. Dind. indicato Homeri loco; idem καὶ ante παρὰ τῷ ποιητῇ et ὅτε post τό τε delevit et δύοντα pro δύνοντα ex Homeri loco correxit et Arati locum Phaenom. 585 indicavit. l. 19 σύνθετον pro σύνηθες scripsit Ls., coll. Il. Pr. Φ 232. l. 21 ὀψὶ γὰρ ἀρξάτω cod., emendavit Ls. ex Apoll. de adv. 573 ἀνάλογος καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ ὄψι γὰρ ἄρξατο. l. 23 ᾱ post τὸ γὰρ inseruit Ls. l. 25 τρέπειν post φιλεῖ delevit Bl. l. 26 cod. θάλλος, Ls. θαλλός, fortasse φαλλός potius scriptum fuisse suspicatus. l. 28 pro corrupto ὀτράλλις nihil certi substituere habet Ls. l. 29 cod. διὰ τόδ', ἀλλ' ἄν μοι μεγαλύνεο δακτυλίῳ πέρι καὶ ἄλλαν μὴ καμεστέραν φρένα καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχης πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. Primum versum exhibuit Ls. ex emendatione Bergkii

† Ἀθροῦν. οὐδὲν εἰϲ ουν λήγει ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθροῦν. ὅπερ καὶ ἐπεκτάϲεϲι ποιητικαῖϲ κέχρηται καὶ παραθέϲει ἄρθρου ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ. παραιτοῦμαι δὲ τὸ αἰϲχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺϲ Εἵλωταϲ· — ἀλλὰ μιϲχοῦν καθήμενοι. ἐπεὶ ὀνοματικά ἐϲτι.

Δεῦρο. οὐδὲν εἰϲ ο λήγει ἐπίρρημα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, ἀλλὰ μόνον τὸ δεῦρο. ὅπερ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ' ἐπέκταϲιν εἰϲ ω ἐν τῷ (Γ 243)

ἢ δεύρω μὲν ἕποντο.

παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωϲιν. παρὰ δὲ τοῖϲ Αἰολεῦϲι καὶ 27 δεῦρυ διὰ τοῦ υ· παρὰ δὲ Ἀττικοῖϲ ἔϲθ' ὅτε καὶ δευρί λέγεται διὰ τοῦ ι. τετόλμηται δὲ αὐτοῦ καὶ θεματιϲθῆναι πληθυντικὸν τὸ δεῦτε· ὅτι δέ ἐϲτιν ἐπίρρημα ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων λέγεται.

Ἐκεῖθεν. οὐδὲν εἰϲ θεν λῆγον ἐπίρρημα τοπικὸν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν. αἴτιον δὲ τὸ πάθοϲ· ὁ γοῦν Ἀλκαῖοϲ κεινόθεν ἐϲτὶν ὅπου ἀπεφήνατο αὐτό.

αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, τί δὲ φῇ κήνοθεν ἔμμεναι;

τὸ δὲ εἶθε ἐπέκταϲιϲ καὶ οὐ τοπικόν.

Χαμαί. οὐδὲν εἰϲ αι λῆγον ἐπίρρημα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ὀξύνεται, λέγω δὲ μὴ ϲχετλιαϲτικόν. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ὀξύνεται, εὐαί, βαβαί, καὶ περιϲπᾶται, ἀτταταῖ, αἰαῖ, παπαῖ. τὸ δὲ πάλαι βαρύνεται. λέγεται τὸ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

Αὐτάρκηϲ ἡ παράθεϲιϲ τῆϲ μονήρουϲ λέξεωϲ ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ, ὅπωϲ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ϲχεδὸν ἴϲην παράθεϲιν ποιηϲώμεθα. εἰ δέ τιϲ

fr. 35 Sapph., qui etiam pro διά τόδ' scribendum διά τό vidit (Ahrens fr. 86 ἀλλᾶν [Cram. ἄλλαν] μοι μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι); alterum ex Ahrensii emendatione fr. 87, praeterquam quod pro ἀλλᾶν scripsit ἄλλαν; tertium secundum Bergk. in ed. I, qui in ed. II fr. 55 sic restituit: ἆβρα δηὖτε παχήᾳ cπόλᾳ ἀλλόμαν adnotans Cramerum Alcaeo tribuentem scribere Ἀβραδάτη ἐπ' ἐγχεcπάλῳ ἀλλόμαν, Ahrensius, qui item Alcaeo assignat fr. 101, corrigit Ἀβραδάτᾳ 'π' ἐγχεcπάλῳ ἀλλόμαν. Equidem Lehrsium secutus sum, quamquam mihi non minus quam ipsi cognitum est, quam incerta sint omnia; sed etiamsi in his aliquid praestare possem (scio autem me non posse), tamen praeceptoris vestigia non relicturus fui, ne mea editio, quae in rebus certis eum sequitur, eius in incertis deserendi gloriam sibi quaerere videretur. De ἄλλεc pro ἠλεόc cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 57.

l. 1 hunc articulum intactum reliqui ut Lehrsius, nisi quod cum Blochio παρὰ τῷ τοὺc Εἵλωτας, quam emendationem etiam Ls. pro certa habet, scripsi pro τοὺc εἵλω τασαίμην. cf. etiam Meinek. fr. com. p. 183 ed. min. l. 8 ἢ cod., correxit Ls., qui suspicatur alteram lectionem, quam Herodianus deprecatur, esse fortasse ἢ δεῦρ' οἱ μὲν —. l. 9 καὶ δεῦρα καὶ δευρύ cod., em. Ls. καὶ δεῦρα dittographiam esse putans. l. 11 θεματιcθῆναι pro θέμα τιc θεῖναι scripsit Ls. collatis Epim. Hom. 118, 25 ἀλλὰ πῶc ἐγένετο τό δεῦτε; τεθεμάτιcται, οὐ κέκλιται. l. 15 κείνοθεν cod., Ls. κεινόθεν. ἀπεφήνατο τό αὐτό cod., em. Ls. l. 16 αἰ γὰρ κ' ἀλλόθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔμμεναι cod., Ls. secutus est Seidlerum, nisi quod pro ὁ δὲ hiatus vitandi causa τί δὲ scripsit, in quod incidit etiam Ahrens de dial. Dor. p. 539. l. 17 cod. αἴθε, correxit Ls. l. 18 hunc de χαμαί articulum Ls. violentius quidem, sed egregie emendavit consulta Catholica ap. Io. Al. 36, 12 et Arcad. 183, 13. l. 19 cod. λέγω δὴ τό χαμαί, Ls. λέγω δὲ μὴ cχετλιαcτικόν; post τοιαῦτα Lehrsius inseruit καὶ ὀξύνεται οὐαί (ex Arcad., pro quo posui ex Io. Al. εὐαί), βαβαί καί. l. 22 ἐν τούτῳ βιβλίῳ cod., τῷ inseruit Ls. l. 23 ποιηcόμεθα cod., ποιηcώμεθα Ls.

ἐπιζητοίη, διὰ τί ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων καὶ ἐπιρρημάτων τὴν παράθεσιν ἐποιησάμεθα, εἴσεται μὲν ἐκ τοῦ προοιμίου· ἀλλὰ καὶ νῦν δηλώσω, ὡς ἀντωνυμιῶν μὲν οὐκ ἐμνήσθην, ἐπεὶ σχεδὸν μονήρεις εἰσὶ πᾶσαι, καὶ μάλιστα αἱ πρωτότυποι· ἀλλ' οὐδὲ μετοχῶν, ἐπεὶ ἀεὶ δεύτεραί εἰσι καὶ ἐπιζητοῦσι τὸ κινοῦν αὐτὰς ῥῆμα. εἰ δὲ καὶ περὶ μίαν καὶ δευτέραν ἐγένετό τις ζήτησις, τοῦτο οὐ μονήρους ἐστὶ λέξεως ἰδίωμα. οὔτε μὴν ἄρθρων οὔτε προθέσεων ἐμνήσθην, ἀλλ' οὐδὲ συνδέσμων. ἐπεὶ τούτων τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἐξηριθμέναι πῶς εἰσιν αἱ φωναί, τῶν δὲ προειρημένων μερῶν λόγου, λέγω δὲ ὀνόματός τε καὶ ῥήματος καὶ ἐπιρρήματος, πολλὴ μὲν χρῆσις φωνῶν, παραγωγή τε αὐτοῖς ποικίλη πρόσεστι καὶ σχεδὸν ἴση. ὄνομα μὲν γὰρ εἰς ὄνομα παράγεται, ὡς λεπτὸς Λεπτίνης, ἄριστος ἀριστεύς. παράγεται δὲ καὶ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὴν μάστιγος γενικὴν τὸ μαστιγῶ καὶ παρὰ τὴν εὐδαίμονος εὐδαιμονῶ. παράγεται δὲ καὶ εἰς ἐπίρρημα, ὡς παρὰ τὸ ἀκόνιτος ἀκονιτί, ἀθεώρητος ἀθεωρητί, Λεσβόθεν τε καὶ οὐρανόθεν. τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ 28
καὶ τὸ ῥῆμα. ἤτοι γὰρ αὐτὸ καὶ εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ τὸ ἀθλεύω, ἵζω ἱζάνω, ἢ εἰς ὄνομα, ὡς παρὰ τὸ ποιῶ ποιητής, ποίημα, ἢ εἰς ἐπίρρημα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄβδην, ὃ καὶ Καλλίμαχός φησιν

ἦλθον ἐσόβδην,
πλέκω πλέγδην,
μέσφα περιπλέγδην,

ἄρδω ἄρδην. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπίρρημα τὴν αὐτὴν ποσότητα ἔχει τῆς παραγωγῆς. ἢ γὰρ πάλιν εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἐγγὺς ἐγγύθεν, ἢ εἰς ὄνομα, ὡς τὸ ἐγγύτερον, ἀνώτερον, ἢ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὸ ὀψὲ ὀψίζω. σχεδὸν οὖν ταῦτα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἀλλήλοις προσπέπονθε. διὸ καὶ ἐξ αὐτῶν πεποίημαι τοὺς κανόνας. εἰ δέ τις λέγοι ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία ποικίλην παραγωγὴν ἔχει· εἴς τε γὰρ ἑαυτὴν παρῆκται καὶ εἰς ἐπίρρημα· ἴστω ὅτι ἐνέλειψαν τοῖς κυριωτάτοις, λέγω δὲ ῥήματι καὶ ὀνόματι· τὸ γὰρ ἡμετέρειος καὶ τὸ σφετεριζόμενος τῶν παραλόγων. ἡ μέντοι πρόθεσις παρῆκται μὲν εἰς ὄνομα καὶ ἐπίρρημα, οὔτε γε μὴν εἰς αὐτὴν οὐδὲ εἰς ῥῆμα. τά τε προκείμενα μόρια, λέγω δὲ ὄνομα καὶ ῥῆμα, οὐκ ἀπέδωκεν ἀφ' ἑαυτῶν παραγωγήν, οὔτε εἰς ἀντωνυμίαν, οὔτε εἰς πρόθεσιν, ἐπειδή περ θεματικώτερα ὑπῆρχεν. ἡ μέντοι μετοχή, εἰ καὶ μέρος λόγου ἐστίν, ἐκεῖνό γε ἔχει ἐξαίρετον τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι. διὸ δὴ οὐδὲ αὐτῇ τὰ αἴτια ἀνατίθεμεν, ὅτι

l. 1 καὶ ῥημάτων inseruit Bl. l. 2 ἴσεται cod., corr. Dind. l. 7 ἐπὶ τούτων cod., ἐπεὶ Ls. l. 8 ὧν εἰσιν cod., Ls. πῶς εἰσιν. l. 15 ἀθεώριτος ἀθεωριτί cod., corr. Dind. l. 17 παρὰ ποιητὴς cod., Ls. τὸ ποιῶ inseruit. l. 18 εἰς ὄβδην cod., Ls. ἐσόβδην indicato Callimachi fragm. in E. M. s. ὄβδην, Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην. l. 25 ἢ ὡς ὄνομα cod., εἰς Bl. l. 30 ἡμετέροισι cod., ἡμετέρειος Ls. l. 30 τῶν παραγώγων cod., em. Ls. l. 31 ἤτοι cod., Ls. ἡ μέντοι. l. 34 δέ post ἐπειδή περ delevit Bl. l. 36 αὐτὴ cod., αὐτῇ Bl.

μὴ cπανίωc, ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουcιν, ὥcπερ καὶ ἐπὶ τῆc ἄcμενοc, καὶ τὸ κρέων καὶ τὸ ἀκέων καὶ κτίμενοc. τοcαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ περὶ μονήρουc λέξεωc.

---

29 ## ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ἐν μὲν οὖν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ, ἄριcτε φιλολόγε, περὶ μονήρουc λέξεωc ἥτιc ἐcτὶν ἐν τῇ χρήcει τῶν παλαιῶν ἑωρᾶτο καὶ τῇ νυνὶ cυνηθείᾳ· νυνὶ δὲ cτρέψομαι καὶ ἐπὶ τὰc γνωριζομέναc μὲν ὁμοίωc καὶ τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ καὶ τῇ παλαιῶν χρήcει, πειράcομαι δὲ καὶ ἄλλαc παραθέcθαι λέξειc, αἵτινεc οὐκ εἰcιν ἐν τῇ νυνὶ cυνηθείᾳ, παρὰ μέντοι τοῖc παλαιοῖc. ἔcτω δέ μοι ἡ παράθεcιc ὁμοίωc ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων καὶ ἐπιρρημάτων. ἐπεὶ δέ τινεc ἐπεζήτηcαν, εἰ δύναται τὸ τοιοῦτο εἶδοc καὶ ἐν προθέcεcιν ὀφθῆναι, κατὰ τοῦτο ἐπειράθην ὀλίγαc προθέcειc ἐλέγξαι ἐν εἴδει τινὶ μονήρειc ὑπαρχούcαc.

Ὄνομα. οὐδὲν εἰc μ̅α̅ λῆγον οὐδέτερον ἁπλοῦν ἐν τοῖc πρὸ τέλουc δύο cυλλαβαῖc διccὸν ἔχει ο̅, ὡc δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ποίημα, νόημα, δόνημα, φίλημα, ἀνάθημα, φώνημα, cτεφάνωμα, χρύcωμα, κώλυμα, ἔλυμα, ἔρυμα, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθοc τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον ποιεῖ τὸν κανόνα. δῆλον ὡc τὸ ὄνομα μονῆρέc ἐcτι· καὶ γὰρ ἥ τε τρίτη ἀπὸ τέλουc τὸ ο̅ ἔχει καὶ ἡ πρὸ τέλουc. Αἰολεῖc δὲ ὄνυμα λέγοντεc αὐτὸ ἀπολύουcι τοῦ προκειμένου ἐλέγχου. πρόcκειται τῷ κανόνι «ἁπλοῦν», ἵνα μή τιc ταῦτα cύνθετα ὄντα ὡc ἀντιπίπτοντα παρατάξῃ cυνεχῶc ἐν τῇ cυνηθείᾳ λεγόμενα, λέγω δὲ τὸ πρόδομα ἢ πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται.

Δέμαc. τὰ εἰc μ̅α̅ λήγοντα οὐδέτερα ἐναντία ἐcτὶ τοῖc εἰc α̅c̅ λήγουcι. τὰ μὲν γὰρ εἰc α̅c̅ λήγοντα παραιτεῖται τὸ μ̅ ἔχειν πρὸ τοῦ
30 α̅, ὡc ἔχει τὸ cέβαc, οὖδαc, κνέφαc, ψέφαc, κέραc, τέραc, γῆραc, γέραc, βρέταc, δέπαc, cκέπαc, καὶ ἄλλα μυρία ἐcτὶ τοιαῦτα μὴ ἔχοντα τὸ μ̅ πρὸ τοῦ α̅· τὰ δὲ ἔχοντα τὸ μ̅ πρὸ τοῦ α̅ παραιτεῖται τὴν εἰc c̅ κατάληξιν, ὡc ἔχει τὸ δόμα, θέμα, cτόμα, χύμα, λύμα, δῶμα, πτῶμα. πῶc οὖν τὸ δέμαc καὶ τὸ μ ἔχει πρὸ τοῦ α καὶ τὴν εἰc c̅ κατάληξιν; ὥcτ' ἐcτὶν οὕτωc ὁρίcαcθαι· οὐδὲν εἰc μ̅α̅c̅ λῆγον οὐδέτερον, μονῆρεc ἄρα τὸ δέμαc,

cτήτην ἐγγὺc ἰόντε, δέμαc δ' ἄνδρεccιν ἐΐκτην (Φ 285).

l. 1 καὶ τά τε ante cπανίωc delevit Ls. l. 2 κτημένοc cod., em. Dind. thes. l. 9 καὶ παρὰ μέντοι cod., καὶ delevit Ls. l. 11 καὶ ἐπιρρημάτων inseruit Ls. ἐπειδὴ cod., ἐπεὶ δὲ Bl. l. 16 ἀνάθερμα cod., em. Ls. l. 17 cόλυμα cod., ἔλυμα restituit Ls. ex simili loco Ep. Cr. I 327, 39; idem τῶν inter τοιούτων et ὀνομάτων delevit. l. 21 παραλλάξῃ cod., em. Ls. l. 26 οὐδαc cod., accentum corr. Ls. l. 29 cτάμα cod., cτόμα Ls. l. 31 ὡc ἐcτι cod., em. Ls. l. 33 cod. ἴοντο, corr. Dind.

Πεῖραρ. οὐδὲν εἰϲ α̅ρ̅ λῆγον οὐδέτερον πρὸ τοῦ α̅ ἔχει ρ̅, ἀλλ' ἤτοι καθαρεύει ἢ ἄλλο τι ϲύμφωνον ἔχει, ὡϲ δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἔαρ, κέαρ, οὖθαρ, εἶδαρ, μῶμαρ, ἧπαρ, νέκταρ. μονῆρεϲ ἄρα τὸ «πεῖραρ ἐπαλλάξαντεϲ» (N 359). οὐδέτερον δὲ προϲέθηκα ἐπεὶ Ἄραρ τιϲ λέγεται ποταμόϲ, ὡϲ παρ' Ἐρατοϲθένει (?). καὶ ἐπίγραμμα ἔχον οὕτωϲ·

μιϲγόμεθ' ἀλλήλων ὡϲ Ἄραροϲ Ῥοδανόϲ.

Κρέαϲ. οὐδὲν οὐδέτερον εἰϲ α̅ϲ̅ λῆγον καθαρὸν τῷ ε̅ παραλήγει κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήϲει Ἑλλήνων, ἀλλὰ μόνον τὸ κρέαϲ. τὰ δ' ἔχοντα καθαρὸν τὸ α̅ καὶ ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ ε̅ εἰϲ ρ̅ θέλει καταλήγειν, ἔαρ, ϲτέαρ, κέαρ, φρέαρ. τὸ τοίνυν κρέαϲ ἢ εἰϲ ρ̅ ὤφειλε καταλήγειν ἢ εἴπερ εἰϲ ϲ̅ καταλήγοι ὀφείλει μεταξὺ τοῦ ε̅ καὶ α̅ ϲύμφωνον ἔχειν, ὥϲπερ τὸ λέπαϲ, ϲκέπαϲ, κνέφαϲ, βρέταϲ. προϲέθηκα δὲ κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήϲει Ἑλλήνων, ἐπεὶ παρὰ Ἑκαταίῳ ἐϲτὶ «τὰ δέατα περιτεταμένοι». ἀλλ' οὐ ϲύνηθέϲ ἐϲτι λέγειν δέαϲ. ὅ τε Σοφοκλῆϲ ἐν Κηδαλίωνι ϲατυρικῷ φηϲι

καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατοϲ

ἀντὶ τοῦ δέουϲ. ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέαϲ. ὅ τε Ξενοφάνηϲ φηϲὶ

ἁγνὸν ἐνὶ ϲπεάτεϲϲι τεοῖϲ καταλείβεται ὕδωρ.

ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται ϲπέαϲ. ἡ γὰρ ἀναλογία ὡϲ ἀπὸ τοιούτων εὐθειῶν 31
τὰϲ κλίϲειϲ λαμβάνει, οὐκ οὐϲῶν μέντοι ἐν χρήϲει Ἑλλήνων. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ (α 218) κτεάτεϲϲιν

ἀνέροϲ, ὃν κτεάτεϲϲιν ἑοῖϲ ἔπι γῆραϲ ἔτετμε

μεταπλαϲμοῦ ἔχεται ἐκ τῆϲ κτέατοιϲ δοτικῆϲ.

Ἰχθῦϲ. οὐδὲν εἰϲ υ̅ϲ̅ λῆγον ἀρϲενικὸν ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, μὴ ἔχον ὑποκοριϲτικὴν ἔννοιαν, περιϲπᾶϲθαι θέλει. ϲημειῶδεϲ ἄρα ὁ ἰχθῦϲ. προϲέθηκα δὲ «μὴ ὑποκοριϲτικὴν ἔννοιαν» διὰ τὸ ἀπφῦϲ· δοκεῖ γὰρ παρὰ τὸ ἀπφάϲ παρωνομάϲθαι. ἔϲτι δὲ καὶ τὸ Διονῦϲ παρὰ τοῖϲ κωμικοῖϲ ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου ταϲϲόμενον, παρηγμένον ἀπὸ τοῦ Διονύϲου. ὧν οὐδὲ αἱ γενικαὶ παρόμοιαι τῷ προκειμένῳ· ἰχθύοϲ γὰρ λέγεται· οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύοϲ λέγεϲθαι. μόνον δὲ διὰ δύο δαϲέων ἐκφέρεται ὁ ἰχθῦϲ,

---

l. 3 μάκαρ cod., om. Ls. l. 5 ὡϲ παρατιθέναι cod., Ls. ὡϲ παρ' Ἐρατοϲθένει (?), equidem volui ὃν παρατίθεται sed Lehrsius dubitat, num Herodianus ἐπίγραμμα παρατίθεται τοῦτο dixerit, ita ut ἐπίγραμμα sic positum sit ut nomen viri, et iudicat librarium rudem et inscium ex textu mali scripto παρ' Ἐρατοϲθένει in παρατιθέναι facilius pervertere potuisse quam ὃν in ὡϲ. l. 9 καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ε̅ cod., emendavit Ls. τὰ omittens et pro τοῦ scribens αὐτοῦ.
l. 11 ε̅ καὶ α̅ inseruit Bl. l. 14 περιτετημένοι cod., em. Ls. l. 15 κηδεμόνι cod., em. Dindorf. allato Hesychio δέατοϲ δέουϲ Σοφοκλῆϲ Κηδαλίωνι.
l. 16 τῷ ἀρτυμάτῳ cod., em. Lud. Dind. in thes. l. 19 καὶ μὴν cod., Ls. ἁγνόν; idem ϲπεάτεϲϲι pro ϲπεάτεϲι. l. 21 οὔϲαϲ cod., Ls. οὐϲῶν. l. 23 ἐν cod., corr. Dind. ὃν. l. 24 μετὰ πελαμοῦ cod., em. Dind. l. 28 an ἀπφάϲ recte habeat incertum est Lehrsio. E. M. 134, 53 ἀπφῦϲ ὁ πατὴρ εἴρηται ὑποκοριϲτικῶϲ. ἀπὸ τοῦ πάππα ὃ ϲημαίνει τὸν πατέρα ἀφαιρέϲει τοῦ π̅ ἄππα ἀππῦϲ καὶ τροπῇ τοῦ π̅ εἰϲ φ̅ ἀπφῦϲ ὡϲ Διονῦϲ ὁ Διόνυϲοϲ. l. 29 ἐπὶ τὸν Διόνυϲον cod., em. Ls.

τῶν ἄλλων εἰς υ͞ϲ ληγόντων οὐχ οὕτως ἐχόντων. πρόσκειται δὲ τῷ κανόνι «ἀρσενικὸν» διὰ τὸ ὀφρῦς περισπώμενον θηλυκόν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀσφῦς. ὥστε εἰ περισπᾶται τὸ ἰχθῦς, ἔστω θηλυκόν· εἰ δὲ ἀρσενικόν ἐστιν, ὀφείλει ὅμοιον εἶναι τῷ στάχυς, βότρυς.

Μᾶζα. τὰ εἰς ζα͞ λήγοντα θηλυκά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους δίχρονον, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς τὸ ῥίζα, σχίζα, σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεῖ

κάτω κρέμανται, σπίζα τέτατ' ἐν ἕρκεσι.

Δούριζα λίμνη παρὰ τὸν Λίζαν ποταμόν. Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας· «τῇ δὲ λίμνῃ Δούριζα οὔνομα». Βόρυζα πόλις Περσική, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης· «μετὰ δὲ Βόρυζα πόλις Περσέων, μετὰ δὲ Θυνιάς». Ἀράβυζα τῆς Καυκωνίδος πόλις. ἄζα, γάζα, χάλαζα. σημειῶδες ἄρα ἡ μᾶζα ἐκτείνουσα τὸ πρὸ τέλους α͞.

Ἀγαυός. οὐδὲν εἰς ο͞ϲ λῆγον καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενον τῇ α͞υ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀγαυός.

32 Χθών. τὰ εἰς ω͞ν μονοσύλλαβα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι καὶ φυλάττει τὸ ω͞ ἐν τῇ γενικῇ, πρών, Χών τὸ ἐθνικόν, κλών, Θων εἴτε Θῶνος εἴτε Θῶντος. ἀλλὰ μόνον τὸ χθών θηλυκόν ἐστι καὶ διήλλαξε κατὰ τὴν κλίσιν.

Δαμήν. τὰ εἰς μη͞ν λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ γενικῇ τὸ η͞ εἰς ε͞ τρέπει, ποιμένος, λιμένος, πυθμένος, ἀλλὰ μόνον τὸ Δαμήν ἐφύλαξε τὸ η͞. Δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται Ἀγρολικά. ἴσως δὲ ἐπεὶ κύριόν ἐστι παραλλαγὴν ἐποιήσατο. τὸ δὲ Ἀλλαμήν παραιτοῦμαι· οὐ γὰρ γνήσιον ὄνομα ὑπὸ Διοδώρου παραπεποιημένον.

Ἰχώρ. οὐδὲν εἰς ωρ͞ λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαί θέλει, ἀλλὰ πάντα βαρύνεσθαι· ῥήτωρ, κλήτωρ, ἵστωρ, Ἕκτωρ, πέλωρ, κέλωρ, ἄκτωρ, Σπέρχωρ, Ἀννίχωρ, ἄχωρ, ἀναῦζωρ (†). ἡ δὲ ἱστορία τῶν ὀνομάτων εἴρηταί μοι ἐν δευτέρῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. σημειῶδες ἄρα τὸ ἰχώρ μόνον ὀξυνόμενον. τὸ δὲ αἴτιον εἴρηται ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

---

l. 1 τῶν δὲ ἄλλων cod., δὲ delevit Bl. l. 4 ἐστι cod., ἐστιν Ls. l. 7 ἐν ἀΰπνῳ cod., dudum correctum (cf. Nauck fr. trag. p. 179). l. 8 σπίζα τέως cod., Ls. σπίζα τέτατ', Dindorf. σπίζ' ὅπως, Bergkius pro κάτω suspicatus est ἄκατοι. l. 9 δουρὶ ζαλίμνην cod., em. Dind.; pro Λίζαν Ls. suspicatur Λίξον scribendum. l. 10 ὄνομα cod., οὔνομα Ls. l. 11 εὐρώης cod., corr. Dind. Θυνίας cod., accentum correxit Ls. l. 12 παρὰ Βυζάντης cod., emendavit Meinekius ex St. B. Ἀράβυζα πόλις τῆς Καυκωνίδος. l. 17 Θών cod., accentum omisit Ls., quia Herodianus dicere voluit: Θων sive illud unde ex nonnullorum quidem sententia Θῶνος sive illud cuius genetivus est Θῶντος. l. 22 ἀγρολικαῖς cod., em. Ls. De Diodoro Crono, qui dicitur, cf. quem attulit Lehrsius, Ammonium ad Aristot. de interpr. p. 103 Brand. l. 24 παρατεθειμένον cod., Ls. scripsit παραπεποιημένον. l. 27 cod. Ἀνίχωρ, cf. Cath. p. 49. pro ἀναῦζωρ codicis Lehrsius Γανύκτωρ vel ἀνάκτωρ substituendum proposuit, mihi Herod. in E. Gud. 32, 35 ἀλάστωρ ὁ Ζεύς in mentem venit.

Τέκμωρ. οὐδὲν εἰc ωρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ἔχει cυμπλοκὴν δύο cυμφώνων πρὸ τοῦ ω·

Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖcιν ἐάcηc (Ε 684),

νίκωρ παρὰ Cώφρονι τῷ μιμογράφῳ, ὕδωρ, ἔλδωρ· οὐ γὰρ cυμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάcταcιc· ὁ δὲ Ἴβυκος ἔcθ' ὅτε καὶ θηλυκῶc προφέρεται

οὔτι κατὰ cφετέραν ἐέλδω

καὶ

ἐcθλὰν ποτιδεγμένων ἐέλδω.

cημειῶδεc οὖν τὸ τέκμωρ ἔχον ἐπιπλοκὴν δύο cυμφώνων. ἢ ἴcωc ἀναλογώτερον ἐκδεκτέον τὸ τέκμαρ. ἴcον γὰρ ἐγένετο τῷ νέκταρ καὶ ἔχθαρ· οὐ φιλεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα προϋπάρχειν τῶν εἰc ωρ. τοῦ δὲ cημειοῦcθαι τὸ τέκμωρ αἴτιον ὁ πλεοναcμὸc τοῦ μ.

Πολύc. τὰ εἰc λυc λήγοντα καθαρὸν ἔχοντα τὸ υ cυνεcταλμένον βαρύνεcθαι θέλει, θῆλυc, φόλυc.

φόλυεc κύνεc

παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ, ἔπηλυc, νέηλυc, ὄλολυc τὸ προcηγορικὸν εἴτε τὸ κύριον, Ζῆλυc ὁ ποταμόc, ἔγχελυc, μόλυc. cημειῶδεc ἄρα τὸ πολύc 33 ὀξυνόμενον. πρόcκειται δὲ καθαρὸν διὰ τὸ ἀμβλύc, cυνεcταλμένον δὲ τὸ υ διὰ τὸ ἰλύc.

Ἐρῆμοc. οὐδὲν εἰc μοc λῆγον ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc προπεριcπώμενον τῷ η παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ἐρῆμοc,

ὡc ἴδε χῶρον ἐρῆμον (Κ 520).

Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξύνουcι τὴν λέξιν.

Ἑτοῖμοc. οὐδὲν εἰc μοc λῆγον ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον προπεριcπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑτοῖμοc. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖc τοῖc νεωτέροιc φαcὶ προπαροξύνεcθαι.

Πλυνόc. τὰ εἰc νοc λήγοντα διcύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν cύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, παραληγόμενα δὲ τῷ υ, πάντωc ἐκτεταμένῳ παραλήγεcθαι θέλει, φρυνόc, θυνόc, γρυνόc, cημαίνει δέ, ὡc καὶ Ἀπολλώνιόc φηcι, τὰc τῶν ξύλων ξηρὰc καὶ παχείαc ῥίζαc. cημειῶδεc ἄρα τὸ πλυνὸc κατὰ χρόνον· καίτοι γε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον τὸ υ.

Ἑνότηc. τὰ εἰc τηc λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῆc ειc καταλήξεωc παρήχθη. cημειῶδεc ἄρα τὸ ἑνότηc ὄνομα.

---

l. 3 cod. omisit δή, em. Dind. l. 4 παρ' ἀcώτῳ cod., om. Dind. παρὰ Cώφρονι τῷ.' cod. ἔλδωρ, spiritum mutavit Ls. l. 6 cod. in utroque Ibyci loco ἐέλδιωρ, Schneidewinus ἐελδώ emendavit, Lehrsius ἐέλδω. l. 8 item Schneidewin. pro ἐcθλὸν προδεδεγμένον scripsit ἐcθλὰν ποτιδεγμένων. cf. Bergk fr. 18 et 19 et Lob. Parall. p. 219. l. 10 cod. τέκμωρ, em. Ls. cod. ἴχθαρ, Ls. ex Theogn. 79, 30 ἔχθαρ. l. 15 cf. Duebner fragm. XCI et Hesych. φόλυεc κύνεc, οἳ πορροὶ ὄντεc μέλανα cτόματα εἶχον. οἱ δέ φύλακαc. l. 16 ad ὄλολυc cf. Lehrsius Anaxandridis versum (Mein. III 178, ed. min. p. 582) λαμπρόc τιc ἐξελήλυθ'...., ὄλολυc οὗτόc ἐcτιν. l. 17 Ζήλυc cod., accentum restituit Ls. ἐγχέλυc cod., em. Ls. l. 20 προπαροξυνόμενον cod., et l. 21 et 22 ἔρημοc et ἔρημον, em. Ls. l. 30 ξυρὰc cod., em. Bl. l. 33 cod. hic et paullo infra l. 34 et 5 pag. seq. αἰνότηc, Ls. ἑνότηc in Arist. stud. p. 261 ed. II et ad hunc locum, et εἰc ειc καταλήξεωc pro εἰc νοc καταλήξεωc. Aliter locum restituendum putavit Lobeckius ad Buttm. II 418.

Ἀνδροτής. τὰ εἰϲ της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῶν εἰϲ ρ̄ ληγόντων παράγεται. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ ἀνδροτήϲ ὄνομα. ἢ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ, ὡϲ κοῦφοϲ κουφότηϲ, ἢ ἀπὸ τῶν εἰϲ υϲ, ὡϲ ταχύϲ ταχυτήϲ, ἢ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ὡϲ παρὰ τὸ ἵεμαι ἰότηϲ, οὐδέποτε μέντοι ἀπὸ τῶν εἰϲ ρ̄ ληγόντων. διὸ δὴ καὶ τὸ ἐνότηϲ παράϲημον· παρὰ γὰρ τὴν εἰϲ ειϲ εὐθεῖαν, οὐ τὴν εἰϲ οϲ ἢ εἰϲ υϲ.

Φερνή. τὰ εἰϲ νη λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν̄ ρ̄ βαρύνεϲθαι θέλει, πέρνη, πτέρνη, Τάρνη πόλιϲ, Κέρνη ὁμοίωϲ, Ἄρνη, ἀλλὰ μόνον τὸ φερνή ὀξύνεται. Αἰολεῖϲ δὲ φέρεναν αὐτὴν λέγουϲιν ὁμοίωϲ τῇ Ἔλεναν.

Ἀρνόϲ. οὐδεμία γενικὴ εἰϲ νοϲ λήγοντα πρὸ τοῦ ν̄ ρ̄ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρνόϲ. αἴτιον δὲ τὸ πάθοϲ. τὸ παρὰ Ϲοφοκλεῖ

οὐ ϲκέπαρνοϲ οὐδὲ πρίονοϲ
πληγαί

οὐκ ἀντίκειται. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικὸϲ λέγει ϲκέπαρνοϲ ἐπ' εὐθείαϲ ἀρϲενικῆϲ ἐν ἑτέροιϲ ἐδήλωϲα.

Ἀνδρόϲ. οὐδεμία γενικὴ εἰϲ ροϲ λήγουϲα πρὸ τοῦ ρ̄ ἔχει τὸ δ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνδρόϲ. αἴτιον δὲ τὸ πάθοϲ. ἐν τοῖϲ περὶ καθολικωτέραϲ προϲῳδίαϲ εἴρηται.

Ἀνδριάϲ. τὰ εἰϲ αϲ λήγοντα καθαρόν, ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ α, εἰ ἔχοι πρὸ τέλουϲ φωνῆεν ἢ φωνήεντα, βαρύνεϲθαι θέλει, δρακοντίαϲ, ὀνοματίαϲ, κοππατίαϲ, Λοξίαϲ, Ἐρυξίαϲ, Βορέαϲ, Ἡρέαϲ, Θαρϲέαϲ, Κρατέαϲ, Μινύαϲ, Φλεγύαϲ, Ἀνδρέαϲ· μυρίον ἐϲτὶ πλῆθοϲ τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ ἀνδριάϲ ὀξυνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Ἡλιόδωροϲ ἐβούλετο αὐτὸ περιϲπᾶν· ὁμοίωϲ δὲ καὶ τὸ ἱμάϲ. τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου καὶ Δράκων ὁ Ϲτρατονικεύϲ, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆϲ ἀναγνώϲεωϲ, ὡϲ ἐν ἑτέροιϲ ἐδήλωϲα.

Γουνόϲ. οὐδεμία γενικὴ εἰϲ νοϲ λήγουϲα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ γουνόϲ·

γόνυ γουνὸϲ ἀμείβων (Λ 547).

αἴτιον δὲ τὸ πάθοϲ. οὐ γὰρ εὐθεῖά τιϲ προκατάρχει μονοϲύλλαβοϲ ἡ γοῦν, ὡϲ οἴονται οἱ πρὸ ἐμοῦ. τὰ δὲ εἰϲ νοϲ λήγοντα ὀνόματα διϲύλ-

l. 5 Lehrsius διό δή pro δεῖ δὲ scripsit et post ἑνότηϲ ante παρὰ inseruit παράϲημον. l. 6 cod. habet παρὰ τὴν εἰϲ οϲ εὐθεῖαν, οὗ τινοϲ ἡ εἰϲ υϲ, Ls. scripsit παρὰ γὰρ τὴν εἰϲ ειϲ εὐθεῖαν, οὐ τὴν εἰϲ οϲ ἢ εἰϲ υϲ. l. 8 pro πέρνη si forte non verum sit, Lehrsius πόρνη scribi posse dicit, potest etiam ex St. B. Πέρνη πόλιϲ Θρᾴκηϲ. l. 9 φέρναν cod., Lehrsius coll. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 790, 43 scripsit φέρεναν et l. 10 pro ἀλέναν Ἔλεναν, quod Aeoles dixisse probat ut Ἀφρόδιτα coll. Io. gramm. 244 ἔθοϲ ἔχουϲι καὶ τὰ προϲηγορικὰ βραχύνειν, εἰρήνη, ὥρα, ἡμέρα, καὶ τὰ κύρια, Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα. l. 12 ἡ παρὰ cod., em. Ls. l. 13 ὁ cod., οὐ Bl. l. 15 οὐκ ἀντίκειται inseruit Ls. l. 22 cod. καππατίαϲ, Ls. κοππατίαϲ. εὐρυξίαϲ cod., em. Ls. ἠρέαϲ cod., em. Dind. thes. s. Ἡρᾶϲ. l. 23 μηνύαϲ cod., corr. Bl. l. 25 cod. ἡμάϲ, corr. Ls. l. 26 Ϲτρατονίκου cod., em. Ls. Τυραννίκων cod., corr. Bl. l. 27 οὐκ ante ἐδήλωϲα delevit Bl. l. 29 ἡ ante γουνόϲ inseruit Ls. l. 30 cod. γοῦνι, Dind. γόνυ. l. 31 ἤγουν cod., Bl. corr. ἡ γοῦν.

λαβα ὀξυνόμενα τῇ ου̅ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἐπ' εὐθείας ὁρᾶται, γουνός, ὅθεν δοτικὴ ἡ

γουνῷ ἀλωῆς (Ι 530),

βουνός, κρουνός. δῆλον οὖν ὅτι ἡ γουνός γενικὴ οὐχ ὑγιαίνει· εὐθείας γὰρ χαρακτῆρα ἀπεδέξατο. ἔϲτι δὲ καὶ ἐπὶ παϲῶν τῶν ἠλογημένων γενικῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι, ὡϲ ὅτι παραβαίνουϲι καὶ τοὺϲ χαρακτῆραϲ παθοῦϲαι.

Δουρόϲ. οὐδεμία γενικὴ εἰϲ ροϲ̅ λήγουϲα τῇ ου̅ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ δουρόϲ. αἴτιον δὲ πάλιν τὸ πάθοϲ. ϲυγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ δούρατοϲ·

τόφρα δὲ Τυδείδηϲ μετὰ δούρατοϲ ᾤχετ' ἐρωήν (Λ 357).

οὐ γάρ, ὥϲπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖά τίϲ ἐϲτι δούρ, κωλυούϲηϲ καὶ τῆϲ ἀναλογίαϲ καὶ τῆϲ χρήϲεωϲ τῶν Ἑλλήνων. ἄμεινον οὖν ἐκδέχεϲθαι τὸ πάθοϲ. ποικίλαι δὲ αἱ φωναί. καὶ γὰρ δοροϲ καὶ δουροϲ εἴρηται καὶ δόρατοϲ καὶ δούρατοϲ καὶ δόρεοϲ, ὡϲ ἐν ἑτέροιϲ ἐδήλωϲα.

Ῥᾶροϲ. οὐδέποτε τὸ ρ̅ ἄρχον ψιλοῦται, ἀεὶ δὲ δαϲύνεται. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ Ῥᾶροϲ. τὸ γὰρ

Ῥαρίδοϲ

Δηοῦϲ

παρ' αὐτὸ γέγονε.

Cεϲημείωται τὸ Ῥᾶροϲ κατὰ χρόνον. τὰ γὰρ εἰϲ ροϲ̅ διϲύλλαβα τῷ α̅ παραληγόμενα ὀξυνόμενα μὲν ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α̅, ψαρόϲ, ναρόϲ· ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Cοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ϲατυρικῷ

ναράϲ τε πατρὸϲ κυμάτων ἐπιρροὰϲ
ἐπώμοϲα.

λαρόϲ,

λαρὸϲ ἄμηϲ,

ἔνθεν τὸ οὐδέτερον

λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον (μ 283).

βαρυνόμενα δέ, εἰ καὶ ἀρϲενικὰ ὑπάρχοι ἢ θηλυκά, ϲυϲτέλλειν θέλει τὸ α̅,

λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώϲ (ε 51).

φάροϲ, λέγω δὲ τὸ ἀρϲενικὸν ἢ καὶ τὸ θηλυκόν, Κλάροϲ, Νίκανδροϲ (Ther. 958)

---

l. 11 in Homeri loco ὄφρα scriptum est, quod, ut Ls. dicit, necessarium videtur. l. 12 cod. δουρί, em. Ls. l. 13 ἄμειβον cod., corr. Dind. l. 14 ποικίλαι δὲ αἱ φωναί et l. 15 καὶ δόρατοϲ inseruit Ls. l. 16 cod. Ῥάροϲ et semper hoc accentu. l. 19 δηιοῦϲ, in quo ι̅ subscripti memoriam delere nolui. In E. M. 263, 48 Δηώ — διφορεῖται, ὥϲ φηϲιν ὁ τεχνικόϲ. οἶδε γὰρ ἡ παράδοϲιϲ τὸ η̅ μετὰ τοῦ ι̅ καὶ χωρίϲ. Fragmentum ex Soph. Triptolemo esse Lsio videtur.

l. 22 λαρόϲ cod., Ls. ναρόϲ. l. 23 cod. ἐν ἰνάχῳ, καὶ ϲαϲχυτρίνων λαρὸϲ εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰϲ ἐπώμοϲα λαρὸϲ ἀνήρ. In verbis καὶ ϲαϲχυτρίνων Dindorfius ϲατυρικῷ latere suspicatus erat; verba poetae nondum emendata esse pronuntiat Nauckius p. 153; equidem, ne intellectu carentia verba exhiberem, Lehrsii emendationem, quae licet ab ipso pro incertissima habeatur, sensum certe praebet, immutatam recepi, in eo viro clarissimo assentiens pro adiectivi ναρόϲ, non λαρόϲ teste Sophoclem citari et ante λαρὸϲ ἄμηϲ inserendum esse λαρόϲ. l. 32 φάροϲ δὲ λέγω cod., δὲ transposuit Ls.

μνῆϲτιν ἔχοιϲ, τὸν ἔθρεψε Κλάροϲ νιφόεϲϲα πολίχνη,

γάροϲ, Αἰϲχύλοϲ Πρωτεῖ ϲατυρικῷ

καὶ τὸν ἰχθύων γάρον,

Πάροϲ νῆϲοϲ, ϲπάροϲ, ϲκάροϲ. εἰ δέ τι βαρυνόμενον ἀρϲενικὸν ἔχει τὸ ᾱ ἐκτεινόμενον, πάντωϲ ἔχει κοινὸν διὰ τοῦ η̄, ὥϲπερ τὸ κλᾶροϲ ἐκ τοῦ κλῆροϲ. τὸ δὲ Ῥᾶροϲ, εἰ μή ἐϲτι Δώριον βαρυνόμενον, ϲυϲτελλέϲθω κατὰ τὴν παραλήγουϲαν· εἰ δὲ ἐκτείνεται ὑγιῶϲ ἡ παραλήγουϲα, ὀξυνέϲθω, ἵνα μιμήϲηται τὸ ψαρόϲ, ναρόϲ, λαρόϲ. ἢ περὶ τόνον ἄρα ϲημειῶδεϲ ἢ περὶ χρόνον. ἀλλὰ δῆλον ὅτι περὶ χρόνον. τὰ γὰρ ὀξυνόμενα ἐπιθετικὰ ὑπῆρχον, τοῦτο δὲ κύριον ὄνομα βαρύτονον. ἀλλ' οὖν γε ἔχομεν καὶ τὸ βᾶροϲ ὁμοίωϲ Ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ πρὸϲ ἀντέμφαϲιν τοῦ οὐδετέρου.

Φᾶροϲ. τὰ εἰϲ οϲ λήγοντα οὐδέτερα διϲύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλουϲ τὸ ᾱ, ϲυνεϲταλμένον πάντωϲ αὐτὸ ἔχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥϲπερ τὸ πᾶροϲ·

36 ἐπὶ γὰρ πᾶροϲ ὀνιαρὸν ἱκνεῖται

Ἀλκαῖόϲ φηϲι. τοιοῦτο δέ ἐϲτι καὶ τὸ μᾶκοϲ, δᾶνοϲ. τὸ δὲ πρᾶγοϲ ἤδη καὶ τὸ ῥῆμα δοκεῖ ἔχειν μεταβολήν. ἔϲτω οὖν τῶν ϲυϲτελλόντων τὸ ᾱ παραδείγματα πάθοϲ, τάφοϲ. ὅπερ καὶ ἀρϲενικόν ἐϲτι,

ὥϲ οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτοροϲ ἱπποδάμοιο (Ω 804),

καὶ θηλυκὸν ἐπὶ τῆϲ νήϲου. ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆϲ ἐκπλήξεωϲ παραλαμβάνεται γένοϲ ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον·

ἣ δ' ἄνεω δὴν ἧϲτο, τάφοϲ δέ οἱ ἦτορ ἵκανε (ψ 93).

ἀλλ' ἴϲωϲ τοῦτο ἀμφίβολον. ὁ μέντοι Ἴβυκοϲ διέϲτειλε τὸ γένοϲ ἐν τῷ πρώτῳ, ϲχεδὸν τὸν Ὁμηρικὸν μεταλαβών· φηϲὶ γὰρ

δαρὸν χρόνον ἧϲτο τάφει πεπηγώϲ·

οὕτω γὰρ ἔκλινεν ὡϲ βέλει. ἀναδράμωμεν δὴ ἐπὶ τὰ παραδείγματα· θάλοϲ, δάοϲ, φάοϲ, πάθοϲ, μάθοϲ, Ἀλκαῖοϲ

ἀππατέρων μάθοϲ,

νάποϲ, γάνοϲ, ϲάκοϲ, δάκοϲ, βάροϲ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ φᾶροϲ ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ·

l. 1 μηϲτὺν et τὸ cod., corr. Dind. l. 4 πάρνοϲ cod., Πάροϲ Bl. l. 5 κανὸνα cod., κοινὸν Ls., κλάροϲ cod., corr. Dind. l. 6 τὸ δηράδοϲ cod., em. Bl. l. 11 βάροϲ cod., corr. Ls. l. 12 ἀντέμφραϲιν cod., em. Ls. l. 13 φάροϲ cod., em. Ls. τὰ εἰϲ ροϲ cod., em. Ls. l. 15 ὥϲπερ τὸ πάροϲ· ἐπὶ γὰρ τὸ πάροϲ ὀνειαρὸν ἱκνεῖται, emendavit Seidlerus. cf. Bergk fr. 98 p. 727 ed. II.

l. 17 μάκοϲ, δάνοϲ, πράγοϲ· τοιοῦτο δὴ καὶ τὸ ῥῆμα, emendavit Lehrsius collato loco περὶ διχρόνων 295, 15. l. 23 ἥνδανε δὴν ποτὲ cod., em. Dind. versum Homericum indicans. l. 25 μεταβαλών cod., Ls. μεταλαβών significatu: «transtulit in sua» cf. Arist. p. 19 ed. II. l. 26 δαρὸν δάραοι cod., δάραοι ut dittographiam eiecit Ls., Bergk. fr. 21 ed. II p. 767, qui in priore editione δαρὸν δαρῷ χρόνον scripserat, exhibuit δαρὸν δ' ἄνεω χρόνον ἧϲτο τάφει πεπηγώϲ, ut prorsus Ibycus cum Homero consentiret. τάφειϲ codicis iam Bl. emendavit. l. 28 κάλοϲ cod., Lob. Rhem. 306 θάλοϲ. ψάοϲ cod., Lob. φάοϲ. πάγοϲ cod., Ls. πάθοϲ. l. 30 τάνοϲ cod., Lob. γάνοϲ. τάκοϲ cod., Ls. δάκοϲ, Lob. voluit ῥάκοϲ. φάροϲ cod., em. Ls.

φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐΰπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα (π 173).

οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος τὸ α καὶ συστέλλουσι, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον ἐν οὐρανῷ·

ἀλλὰ κατὰ συστολὴν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τηρεῖ·

σπεύδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει,

καὶ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

παραφυλακτέον ὅτι τὸ φάρος τυχὸν συστελλομένου τοῦ ᾱ ἀναδέχεται πάλιν ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ τὰ τρία γένη ὥσπερ καὶ τὸ τάφος. ἔστι γὰρ ἀρσενικόν· οὕτω γὰρ ὁ Μενελάου ἐκαλεῖτο πρωρεύς. ἀλλὰ καὶ τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα λαβούσης, ὥς φησιν Ἑκαταῖος. καὶ οὐδέτερον, ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ

ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἑκόντες. 37

οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὕρηται.

Θάσσων. τὰ εἰς σων λήγοντα συγκριτικὰ δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει. βράσσων

ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος (Κ 226),

πάσσων

τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα (Ζ 229—230).
τοσσοῦτον ὀΐομαι ἢ ἔτι μάσσον (θ 203).

ἔνθεν παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βάσσον. σημειῶδες ἄρα τὸ θάσσων ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ,

θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους (Ν 819)·

πρόσκειται δὲ «δισύλλαβα» διὰ τὸ ἐλάσσων.

Λουτρόν. τὰ εἰς ρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους ἢ σύμφωνον ἢ σύμφωνα, βαρύνεσθαι θέλει, σεῖστρον, δένδρον, δέρτρον,

δέρτρον ἔσω δύνοντες (λ 578),

φέρτρον,

κείμενον ἐν φέρτρῳ (Σ 236),

l. 1 φάρος μέν οἱ πρῶτον ἔπλυνεν cod., em. Ls. indicans versum Homericum. l. 4 ἶσον cod., Ls. cum Hermanno ἴσον. l. 5 κατὰ στολὴν ἐν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐντείνει σπεύδουσαν αὐτήν· ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει τῷ δ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι. συστολήν om. Bl., reliqua ex Dichgon. restituit Dind. l. 9 συστελλόμενον τὸ ᾱ cod., em. Ls. l. 11 ἐπὶ Μενελάου cod., Ls. ὁ Μενελάου. l. 15 χατεύουσιν ἔχων cod., χατέουσιν iam alii emendaverant, ἑκόντες Ls. cf. Duebner fr. Antimachi p. 48. l. 16 εἴρηται cod., εὕρηται Stollius, Duebnerus voluit κεῖται. l. 21 τὸ μέντοι cod., corr. Dind. l. 23 in codicis verbis τοσοῦτον ὀνομάσῃ ἔτι μάσσων, μᾶσσον indagavit Lehrsius versum Homericum. l. 26 cod. θάσσονα σιρήκων ἤμεναι, corr. Dind. l. 29 ρ̄ σύμφωνον cod., Ls. ἢ σύμφωνον. l. 31 in cod. δύντες, corr. Ls.

πλῆκτρον, καὶ ἄλλο πλῆθος τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. ἀλλὰ μόνον τὸ λουτρὸν ὀξύνεται· ὅπερ καὶ τρισύλλαβον λέγεται λοετρόν,

εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρά (Ξ 6)·

ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα διϲϲόν, λοέω καὶ λούω,

ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον (δ 252).

Οἶμα. οὐδὲν εἰϲ μα λῆγον καθαρὸν διϲύλλαβον οὐδέτερον πρὸ τέλουϲ ἔχει τὴν οι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ οἶμα· τὸ γὰρ οἶδμα οὐ καθαρεῦον. δύναται γὰρ καὶ ἀπὸ ϲυμφώνου ἄρχεϲθαί τινα ἢ ἀπὸ ϲυμφώνων, ἵνα μή τιϲ λέγῃ ὅτι ἄλλο οἶμα ἐπιζητῶ· διὸ ἔθηκα πρὸ τέλουϲ.

Ὀϲτέον. οὐδὲν εἰϲ ον λῆγον καθαρὸν οὐδέτερον μονογενὲϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τῷ ε παρεδρευόμενον παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀϲτέον. αἴτιοϲ δὲ ὁ πλεοναϲμόϲ. τὰ δὲ τοιαῦτα ἤτοι ὀξύνεται, ὡϲ ἔχει τὸ κο-
38 λεόν, ϲτελεόν, ἐλεόν

βάλλογ δ' εἰν ἐλεοῖϲιν (ξ 432),

αἰτία δὲ τῆϲ ὀξείαϲ ἡ πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴ ἔχουϲα πρὸ τοῦ ο τὸ ε· ἢ προπαροξύνεται, ὁπότε μὴ τὸ λ πρὸ τοῦ ε ἐϲτίν, ὄρνεον, κάνεον, ὄϲτρεον. δῆλον οὖν ὡϲ καὶ τὸ ὄϲτεον ἐχρῆν λέγειν. διὸ μονῆρεϲ κατὰ τὸν τόνον φαμὲν εἶναι αὐτό. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡϲ καὶ ὀϲτοῦν λέγεται, ὡϲ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ

ἀλλ' οὐδὲ λάχανον οὐδὲν οὐδ' ὀϲτοῦν ἔτι
ὁρῶ.

τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ κάνεον κανοῦν.

Φηρά. τὰ εἰϲ ρα λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ θηλυκά, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, βαρύνεϲθαι θέλει, πήρα, χήρα, θήρα. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ Φηρὰ ὀξυνόμενον.

Λιβυαφιγενήϲ. ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκταϲιϲ οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν ϲυντίθεϲθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθηϲεν ἐν ἐπιρρήματι τῷ ἶφι τὸ τοιοῦτο, Ἰφιγένεια, Ἰφικλῆϲ, Ἰφιάναϲϲα καὶ ὅϲα ἄλλα ἐϲτὶ τοιαῦτα. πεπλάνηται οὖν Ἴβυκοϲ εἰπὼν Λιβυαφιγενήϲ.

Πρῶτοϲ. τὰ εἰϲ τοϲ λήγοντα καθαρὰ διϲύλλαβα παραληγόμενα τῷ ω τριγενῆ ὑπάρχοντα ὀξύνεϲθαι θέλει, γνωτόϲ, τρωτόϲ, πλωτόϲ, πτωτόϲ, ἀλλὰ καὶ ὁ πρωτόϲ· τὸ δὲ πρῶτοϲ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ ὄνομα βαρύνεται. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι κανόνεϲ κατέϲχον τέϲϲαρεϲ τὴν βαρεῖαν ταύτην.

Χρυϲόϲ. τὰ εἰϲ ϲοϲ λήγοντα διϲύλλαβα ὀξυνόμενα φύϲει μακρά, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ἢ κύρια θέλει εἶναι ἢ ἐπίθετα, οὐ μὴν προϲη-

l. 5 in cod. λόευν, unde suspicatur Ls. scriptum fuisse ἐλόευν, ut in margine Harl. notatum: ἐγὼν ἐλόευν. l. 9 ἐπιζήτω cod., corr. Dind. l. 13 ϲτερεόν cod., ϲτελεόν Ls. collato Theogn. 121. l. 16 ἐϲτὶ cod., ἐϲτίν Ls. l. 17 ὄϲτρεον cod., ὄϲτεον Dind. μόνηρεϲ cod., μονῆρεϲ Dind. l. 20 οὐδέ cod., οὐδέν Dind. ἔϲτι cod., ἔτι Dind. l. 24 πεῖρα, γῆρα, θῆρα, em. Ls. l. 26 et 29 Λεβυαφιγενήϲ cod., em. Bl. l. 26 τοῦ φ cod., corr. Dind. l. 27 τῷ φι τοϲοῦτον cod., em. Ls. l. 29 Ἴβευκοϲ cod., corr. Dind. l. 32 πρωτόϲ· τὸ δέ inseruit Ls. collato Arcad. 78, 17. l. 35 εἰϲ οϲ cod., Ls. εἰϲ ϲοϲ; totum hunc locum sic Lehrsius

γορικά. κύρια μὲν οὖν ἐϲτι τοιαῦτα· Βρυϲόϲ, ... πολὺϲ γὰρ ὁ ϲοϲ χαρακτὴρ ἐπὶ πόλεων, ὡϲ καὶ τὰ τοιαῦτα· Λιϲόϲ πολίχνιον Κρήτηϲ, Παιϲόϲ,

ὅϲ ῥ' ἐνὶ Παιϲῷ (Ε 612),
οἳ Γνωϲόν τ' εἶχον (Β 644),

Ῥωϲόϲ, καὶ ταῦτα ἐπὶ πόλεων. ἐπίθετα δὲ τοιαῦτα· τρυϲόϲ, ῥυϲόϲ, Μυϲόϲ. τὸ τοίνυν χρυϲόϲ ὀξυνόμενον μονῆρέϲ ἐϲτιν· οὔτε γὰρ κύριον οὔτε ἐπιθετικόν ἐϲτι.

Μύρον. τὰ εἰϲ ρον λήγοντα διϲύλλαβα καθαρὰ προϲηγορικά, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ὀξύνεϲθαι θέλει, ξυρόν, ϲφυρόν, πυρόν. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ μύρον βαρυνόμενον. τὸ γὰρ Ψύρον ἢ Ϲτύρον ἢ Μύρον, κύρια ὄντα, ὑγιῶϲ βαρύνεται.

Κεφαλή. τὰ διὰ τοῦ αλη ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ μονογενῆ βαρύνε- 39 ϲθαι θέλει, χωρὶϲ εἰ μὴ ϲυναληλιμμένα εἴη, Μυκάλη, φιάλη, ξυάλη, Μυρτάλη, Πετάλη, ἀγκάλη, δαμάλη. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ κεφαλή ὀξυνόμενον ἐπὶ τοῦ μερικοῦ εἴτε ἐπὶ τοῦ κυρίου. τὸ γὰρ ἀλαλή οὐ φύϲει τριϲύλλαβον,

κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θυγάτηρ.

τὸ δὲ μυγαλῆ περιϲπᾶται, ἐπεὶ παρὰ τὸ γαλῆ ϲυντέθειται ϲυναληλιμμένον καὶ περιϲπώμενον. κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Κηφιϲόδωροϲ ἐν Ὑΐ

ὦ καὶ λέων καὶ μυγαλῆ καὶ ϲκορπίοϲ.

Φυλή. τὰ εἰϲ λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ υ παραληγόμενα βαρύνεϲθαι θέλει· τύλη, ὅπερ ϲύνηθεϲ Ἀττικοῖϲ κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμωϲ τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουϲαν. Ἀριϲτοφάνηϲ Ἀμφιάρεῳ

καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ δωματίου γε νῷν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προϲκεφάλαιον τῶν λινῶν.

ὠνομάϲθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνάφου, ἥτιϲ ϲημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ᾗ περιπεταννύντεϲ τὰϲ ἐϲθῆταϲ ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰϲ ἐϲθῆταϲ

---

restituit, ut post κύρια μὲν οὖν ἐϲτι τοιαῦτα (l. 1) insereret Βρυϲόϲ ..... πολὺϲ γὰρ ὁ ϲοϲ χαρακτὴρ ἐπὶ πόλεων ὡϲ καὶ τὰ τοιαῦτα. Quam emendationem et ipse recepi, quamquam verba (l. 35 pag. praec.) φύϲει μακρά offendunt, pro quibus exspectes φύϲει μακρᾷ παραληγόμενα. l. 2 cod. λιϲϲόϲ, Ls. ex Arcad. 75, 12 Λιϲόϲ restituit. l. 3 cod. παρνόϲ, ὅϲ ῥ' ἐν παίῳ οἰγνῶϲϲον τεῖχοϲ, recepit Lehrsius emendationem Cram. Mus. Cant. p. 638 et Meinekio Del. Anthol. 111. l. 6 τραυϲόϲ cod, em. Lob. Proll. p. 419. l. 9 cod. μῦρον ut et l. 11 bis, em. Ls. l. 14 ϲυναλημμένα cod., em. Bl. l. 18 Lehrsius adnotat fragmentum aliunde ut ab Athen. I 19a paullo plenius traditum esse: κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θύγατερ Ἐγχέων προοίμιον. Quin Pindari sit, post Hauptium non dubitari potest: cf. Bergk frg. Pind. 55 A ed. II. l. 19 μυγδαλῆ hic et in versu (l. 21) cod., em. Meinek. παρὰ τὸ ἁλόϲ cod., em. Ls. cod. ϲυναλυμμένον, em. Bl. l. 20 ἐν ὑπείνῳ καὶ cod., em. Mein. (ed. min. p. 485, qui tamen ἐν Ὑΐ εἰπών). cod. ϲκόρπιοϲ, em. Mein. l. 24 cod. Ἀριϲτοφάνει ἀμφιάρεῳ· καινὴ διὲκ τοῦ δωματίου γένων φέρε κνέφαλλον ἅμα καὶ προϲκεφάλαιον ἐκ τῶν λινῶν, emendavit Dindorfius observans secundum versum etiam a Polluce afferri X 20. l. 27 ἀπὸ τοῦ κνέφου cod., Dind. thes. κνέφοϲ, Mein. II 2 p. 650 (ed. min. p. 375) κνάφοϲ, Ls. κνάφου. Mein. etiam ὅϲτιϲ scribit, sed Lehrsius tuetur ἥτιϲ supplens λέξιϲ. cod. ἢ περιπεταννῦντεϲ, corr. Mein.

χνοῦ, ᾧ καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥσπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Πεισάνδρῳ

ὥσπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος.

ὥστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ ᾱ εἰς ε̄· ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. εἰσί μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ ῡ γράφουσιν. ἔν τισιν ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου παρεφύλαξε Σύμμαχος.

Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς· ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ

ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν κασπολέω μέλεα

καὶ

ἀσάμενον
τύλᾳ κασπολέω·

οὐ γὰρ ὁ τέ σύνδεσμος. μύλη, πύλη, σύλη ἐν Σαμίων ὥροις· «καὶ οὐδένα κατέδησεν ὧν τῆς σύλης μετασχεῖν». μονῆρες ἄρα τὸ φυλή ὀξυνόμενον.

40 Σίνος. τὰ εἰς νοσ̄ λήγοντα ἐπ' εὐθείας τῷ ῑ παραληγόμενα συνεσταλμένῳ οὐ θέλει οὐδέτερα εἶναι, οἷον πίνος, λίνος, σπίνος,

καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων καὶ ὄρνεα πάντα

παρ' Ἀράτῳ (Dios. 292). πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται.

Ἰότης. τῶν εἰς τησ̄ ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων γένεσις προκατάρχει ὀνοματική, ταχυτής, βραδυτής, ἰσότης, κουφότης, κακότης, δηϊοτής· σημειῶδες τὸ ἰότης

μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων (Ο 41).

οὐ γὰρ πρόδηλον ἔχει ὄνομα, παρ' ὃ γέγονεν, ἀλλὰ ῥῆμα. τὸ μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακαίναις δανότης εἰρημένον

ἐν ᾇ παύσεθ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ
δανότητος

---

l. 1 cod. οἷς, Mein. ᾧ. l. 3 νεφάλλων et πτιλῶν cod., corr. Mein. l. 5 μαλακροῖς Κρατύνου περιεφύλαξε cod., em. Bl. l. 9 ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὸν τύλαν σπολέω μέλεα· κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. exhibui Lehrsii scripturam, qui in priore parte Hermannum (opusc. VI p. 130) secutus est (Bergk fr. 50 p. 678 ed. II

ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν σπολέω μέλεα),

sed in altera parte, quam Hermannus neglecta Herodiani observatione οὐ γὰρ ὁ τέ σύνδεσμος cum priore in unum fragmentum coniunxit, proprio Marte lusit, ut ipsius verbo utar, id pro certo habens eo modo scribendum esse, ut aliquo modo potuerit dubitatum esse, utrum τύλᾳ an τ' ὕλᾳ intellegi debeat. Bergkius fr. 79 ed. II p. 685 scripsit: κὰμ μὲν τετύλαν κασπολέω, ratus τετύλαν formam esse reduplicatione auctam, alios vero videri divisim scripsisse τε τύλαν. Ahrens καὶ ἐν α'· ἔν τε τύλᾳ κασπολέοισα. l. 14 ὕλη ἐν σαμίων ὅροις — τῶν — ὕλης cod., em Ls. l. 19 καὶ σπίνος ἐπινοήσω ἀσπίζων καὶ ὄρνεα πάντα, παρ' αὐτῷ, em. Bl. indicato Arati loco. l. 23 in cod. ταχύτης βραδύτης et l. 24 δηϊότης scriptum, em. Ls. l. 26 ἔχον, Ls. ἔχει. cod. γέγονε ῥῆμα, Bl. inseruit ἀλλά. l. 27 cod. δανοτής et l. 28 δανοτῆτος, em. Ls. l. 28 cod. ἧ παύσετ', Ls. ᾇ παύσεθ' cf. Nauck fr. trag. p. 168, qui Bergkii emendationem παύσεται recepit, sed ab eodem propositum ἀδρανότητα respuit. Lehrsius tuetur δανότης sumens quosdam

ὑγιῶϲ ἂν ἔχοι εἰ παρ' ὄνομα ϲχηματιϲθείη. τὸ δὲ παρὰ Κριτίᾳ ἐν ταῖϲ Ὁμιλίαιϲ ὀρϲότηϲ ἀντὶ τοῦ ὁρμή παράϲημον.

Κριτήϲ. οὐδὲν εἰϲ τηϲ λῆγον διϲύλλαβον ἀρϲενικὸν ὀξύνεϲθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτήϲ. τὸ γὰρ ληϲτήϲ ἀπὸ τοῦ ληϊϲτήϲ τριϲυλλάβου ἐϲτί· διὸ ἔχει προϲκείμενον τὸ ι. τὸ δὲ ψαλτήϲ Ἀττικόν ἐϲτιν ὀξυνόμενον, ὡϲ ἱϲτορεῖ Ἀπολλόδωροϲ.

Κρείϲϲων. τὰ εἰϲ ϲϲων λήγοντα ϲυγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλουϲ ἔχει τὴν ει δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ κρείϲϲων. λέγεται δὲ καὶ κρέϲϲων μὴ πλεονάζοντοϲ τοῦ ι,

κρέϲϲων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνοϲ (Pind. Pyth. I 85),

καὶ

ἦν θεὸϲ ἢ κρέϲϲον· τί ὀνηϲόμεθα;

[ὁ κανών· οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο ϲϲ εὑρίϲκεται δίφθογγοϲ, πλὴν τοῦ κρείϲϲων, καὶ λεύϲϲω, καὶ γλαύϲϲω τὸ φωτίζω.]

Ἥϲϲων. τὰ εἰϲ ων λήγοντα ϲυγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλουϲ ἔχει τὸ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἥϲϲων.

Ἀμείνων. οὐδὲν εἰϲ ων λῆγον ϲυγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ν ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμείνων.

Χείρων. οὐδὲν εἰϲ ων λῆγον ϲυγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ρ ἔχει, 41 ἀλλὰ μόνον τὸ χείρων. αἴτιον δὲ τὸ πάθοϲ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Γλύϲϲων. οὐδὲν τῶν εἰϲ ων ληγόντων ϲυγκριτικῶν ἔχει πρὸ τέλουϲ τὸ υ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ παρὰ Ξενοφάνει γλύϲϲων·

εἰ μὴ χλωρὸν ἔφυϲε θεὸϲ μέλι, πολλὸν ἔφαϲκον
γλύϲϲονα ϲῦκα πέλεϲθαι.

Μείζων. οὐδὲν εἰϲ ζων λῆγον διϲύλλαβον ϲυγκριτικόν, ἀλλὰ μόνον τὸ μείζων. διϲύλλαβον δὲ προϲέθηκα διὰ τὸ ὀλίζων.

Ϲτρυφνόϲ. τὰ εἰϲ νοϲ λήγοντα διϲύλλαβα ὀξύτονα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ἐπιπλοκῇ ϲύμφωνον, εἰ ἔχει πρὸ τέλουϲ τὸ υ, ϲυνεϲταλμένον αὐτὸ ἔχει, γυμνόϲ, πρυμνόϲ, ϲυχνόϲ, πυκνόϲ, ϲτυγνόϲ· ϲημειῶδεϲ οὖν

vocem a δάν adverbio derivasse explicantes χρονιότητα «perpetuitatis molestiam», alios a nomine δανόϲ intellectu aestus vel sitis. Atque haec Herodiani sententia fuisse potest, ut diceret δανότηϲ recte habere, si a nomine, non item, si ab adverbio propagaretur, licet adverbii mentio diserta non fiat. Lobeckius ad Buttm. p. 419 putavit hic necessario vocabulum intellegendum esse, quod et a nomine et a verbo derivari possit et scribendum proposuit παύϲεϲθ' ἀργαλέων μόχθων τότε καὶ πλανότητοϲ, quod non necessarium. l. 1 cod. Κρατίᾳ, corr. Ls. l. 2 cod. περάϲιμον, corr. Bl. l. 4 ληϊϲτήϲ τριϲύλλαβόν ἐϲτι cod., Ls. ληϲτήϲ ἀπὸ τοῦ ληϊϲτήϲ τριϲυλλάβου emendavit, etiam ληϲτήϲ φύϲει τριϲύλλαβόν ἐϲτι scribi posse adnotans. l. 5 cod. προκείμενον, em. Bl. l. 7 cod. εἰϲ ων, εἰϲ ϲϲων scripsi cum Lsio. l. 12 cod. ἦν θεόϲ· ἢ κρέϲϲων δέ τι ὀνηϲόμεθα. Bl. κρέϲϲον corr., reliqua emendavit Lehrsius adnotans Herodianum ὀνηϲόμεθα, etiamsi ὀνηϲόμεθ' significet, plene scripsisse. l. 13 ὁ κανών κτλ. Dindorfius, qui verba inde ab ὁ κανών usque ad finem uncinis inclusit, adnotavit haec: «Quae uncinis circumdedimus, in margine scripta sunt, nec videntur ab Herodiano profecta». Lehrsius addit nostro quidem loco haec alienissima videri. Ceterum l. 14 cod. γραύϲα, em. Bl. l. 22 παρὰ Ξενοφῶντι cod., em. Dindorf. ex E. Gud. 301, 15 γλύϲϲων· κέχρηται δὲ Ξενοφάνηϲ τῷ ὀνόματι οἷον γλύϲϲονα ϲῦκα. l. 23 cod. πολλῶν, em. Ls. l. 27 ϲτυφνόϲ cod., em. Ls. l. 28 δὲ ante πρὸ delevit Bl.

τὸ cτρυφνόc ἐκτεῖνον τὸ ῡ. οὕτω γὰρ ἀνέγνωμεν παρ' Ἀριcτοφάνει ἐν Cφηξί (877)·

παῦcόν τ' αὐτοῦ τοῦτο τὸ λίαν cτρυφνόν.

Προίξ. οὐδὲν εἰc οιξ λήγει ὄνομα, ἀλλὰ μόνη ἡ προίξ.

Γλαῦξ. οὐδὲν ὄνομα εἰc αυξ λῆγον θηλυκόν, ἀλλὰ μόνον τὸ γλαῦξ. προcέθηκα δὲ θηλυκόν, ἵνα μή τις τὸ Ταῦξ ἀντιθῇ. ἱcτορεῖται γὰρ οὗτοc ποταμὸc περὶ Cικελίαν.

Ἀcκόc. οὐδένα τῶν εἰc κοc ληγόντων διcύλλαβα ὀξύνεcθαι θέλει, Κέcκοc, Φύcκοc, Ἑκαταῖοc «ἐὼν δὲ πρεcβύτεροc Λοκρὸc ἦν Φύcκου παῖc». Ζύcκοc ποταμὸc Μακεδονίαc, ὡc Ἀντιγένηc φηcί. δίcκοc. ἀλλὰ μόνον τὸ ἀcκόc διcύλλαβον ὑπάρχον.

Θοόc. τὰ εἰc οc καθαρὰ διcύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεcθαι, κόοc, cόοc, νόοc, χνόοc, γόοc, πλόοc, ῥόοc, θρόοc. διὸ καὶ τὸ Ζόοc παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείουc ἐβάρυναν

τρὶc ἀπεδόθη Ζόοc

ὁμοίωc καὶ τὸ cόοc. τὸ μέντοι θοόc ἄντικρυc ὀξυνόμενον μονῆρεc. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροιc δηλοῦμεν.

42 Βαcιλεύτεροc. οὐδὲν εἰc τεροc λῆγον ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τῇ ευ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ «βαcιλεύτερόc εἰμι» (Ι 160).

Cτρουθόc. τὰ εἰc θοc λήγοντα καθαρὰ μονογενῆ διcύλλαβα παραληγόμενα φύcει μακρᾷ βαρύνεcθαι θέλει, κῶθοc, οὕτωc ὁ κωβίοc [κωμικόc], μῦθοc, Ζῆθοc, Cῆθοc ποταμὸc Cκυθίαc ὡc Φιλοcτέφανοc, Ξοῦθοc τὸ κύριον,

Δῶρόc τε Ξοῦθόc τε,

Βοῦθοc Πύθια νικήcαc· παροιμία «Βοῦθοc περιφοιτᾷ», Κρατῖνοc Χείρωcι· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυρίνων· Νοῦθοc κύριον, καὶ ψόφοc, ἣν οἶδεν Ἡcίοδοc ἐν τρίτῳ

νοῦθοc δὲ ποδῶν ὑπόδουποc ὀρώρει.

cημειῶδεc ἄρα τὸ cτρουθόc ὀξυνόμενον. Χαῖριc δέ φηcιν Ἀττικοὺc βα-

l. 3 cod. παύcοντα τούτου τὸ, corr. Dind. l. 4 προῖξ bis cod. cum circumflexo, equidem acutum scripsi coll. Arcadio 125, 6. l. 6 cod. τιθῇ, ἀντιθῇ Lob. Parall. p. 100. l. 9 ἴων cod., ἐὼν Lb. l. 10 Ἀντιγένηc cod., Ls. nescio an typothetae errore Ἀντιγενίδηc. cf. Carol. Mueller scriptores de rebus Alexandri Magni p. 157. l. 13 cod. τόοc νόοc, Ls. νόοc χνόοc, adnotans Τόου πόλιν occurrere in Ptolem. Geogr. IV 5 p. 289 Wilb. (§ 73 p. 264 Nobbe).
l. 16 cod. τὸ ζωόc, Ls. cόοc. l. 21 cod. θῶκοc· οὕτωc ὁ κήβιοc κωμικόc· μῦθοc· γῆθοc, emendavit Mein., hist. com. p. 530 collatis Athen. 309, c et Arcad. 49, 1, in κωμικόc dittographiam agnoscens. l. 23 et 24 cod. Ζοῦθοc, corr. Dind.; verba Δῶρόc τε Ξοῦθόc τε Hesiodi (fragm. XXXII Goettl.) esse indicavit Dind.
l. 25 ἐνίκηcα cod., em. Mein. Com. fr. I p. 158 (ed. m. p. 52). περιφοίτα cod., em. Mein. l. 26 τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ cod., καὶ delevit Mein. l. 26 cod. νοῦθοc κύριον· ψόψοc ἐν οὔδει· Ἡcίοδοc. Lobeckio in Proll. 107 collato Hesychio νωθήc νωθρόc — νωφαιόc ἀφανήc — νυθόc ἄφωνοc cκοτεινόc pro νυθόc Herodianus hic νουθόc afferre visus est et tale quid excidisse putabat καὶ ψόφοc νουθόc εἴρηται; sententiam Lobeckius indagavit, Lehrsius verba egregie restituit. l. 28 cod. ὕπο δοῦποc, Ls. ὑπόδουποc. l. 29 cod. ἰcίχαριc, Lehrsius ex Schol. ad Il. Θ 311 loco nostro simillimo substituit Χαῖριc, Cramerus ex Schol. ad Aristoph. Av. 876 Χάρηc.

ρύνειν τὸ ὄνομα, ὡϲ καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆϲ προϲῳδίαϲ. ἴϲωϲ μέντοι παρήλλαξε τῶν προκειμένων ἐπεὶ καὶ ἀρϲενικῶϲ λέγεται

καλοὶ δέ ϲ' ἆγον
ὠκέεϲ ϲτρουθοί

καὶ θηλυκῶϲ

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε ϲτρουθοῖο καὶ αὐτήν (Β 326).

Ἄτη. τὰ εἰϲ $\overline{\tau\eta}$ λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ καθαρά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλουϲ τὸ $\overline{\alpha}$, ϲυνεϲταλμένον αὐτὸ ἔχει, πλάτη, μάτη, ἔνθεν καὶ γενικὴ παρὰ Ϲοφοκλεῖ

οὔτι τοι μέτρον μάταϲ,

Βατὴ δῆμοϲ Ἀττικοῖϲ. ἀδιάφορα γὰρ τὰ τοῦ τόνου. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ ἄτη ἐκτεῖνον τὸ α. λέγεται δὲ καὶ τριϲυλλάβωϲ ἐν ϲυϲτολῇ τοῦ $\overline{\alpha}$, ὡϲ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

εἴτε μιν Ἀργείων χρὴ καλέειν Ἀάτην.

τὸ δὲ αἴτιον τῆϲ ἐκτάϲεωϲ ἐν τῇ διϲυλλάβῳ προφορᾷ ἐν ἑτέροιϲ εἴπομεν.

Βλαύτη. τὰ εἰϲ $\overline{\tau\eta}$ λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ, εἰ παραλήγοιτο διφθόγγῳ, πάντωϲ τῇ διὰ τοῦ ῑ, βαίτη, δαίτη, λοίτη, δροίτη, κοίτη. ϲημειῶδεϲ οὖν τὸ βλαύτη τῇ $\overline{\alpha\upsilon}$ διφθόγγῳ παραληγόμενον.

Ἀμῶ. οὐδέποτε τὸ $\overline{\alpha}$ πρὸ τοῦ $\overline{\mu}$ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον ἐκτεταμένον ἐϲτὶν ἐν ἀρχῇ, οἷον ἅμα, ἄμυϲτιϲ, ἀμύϲϲω, ἄμεινον, ἅμιλλα, ἀμίϲ, ἀμύνω, ἄμαθοϲ. τὸ τοίνυν ἀμῶ ῥῆμα ϲημειῶδεϲ,

εἰϲ ὥραϲ ἀμῷεν (ι 135),

ᾧ ἀκόλουθα ῥηματικά,

οἱ δ' ὥϲτ' ἀμητῆρεϲ (Λ 67)

καὶ

ὀλίγοϲ δ' ἀμητὸϲ ἔην.

ὅϲα γὰρ εἶχεν οὕτω τὸ $\overline{\alpha}$ ἐκτεταμένον πρὸ τοῦ $\overline{\mu}$ ἐν ἀρχῇ, ἐκ τροπῆϲ τοῦ $\overline{\eta}$ εἰϲ $\overline{\alpha}$ ἦν, ὡϲ ἔχει τὸ ἁμέρα, ἆμοϲ, ἆμαρ.

Ἔρρω. οὐδὲν ῥῆμα λῆγον εἰϲ $\overline{\rho}$ διϲύλλαβον κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆϲιν καὶ τῶν πεζῶν ἔχει τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ $\overline{\rho}$ καταλήγουϲαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔρρω,

ὅτε τ' ἤλυθεν ἐνθάδε ἔρρων,

καὶ

ἔρρ' ἐκ νήϲου θᾶϲϲον ἐλέγχιϲτε ζωόντων (κ 72).

l. 4 cod. καλοὶ δὲ ἐϲάγον, correxit Bloch. indicato Sapphonis loco I 9. l. 12 cod. βάτη, accentum restituit ex Arcad. 113 Ls. l. 15 εἴτε μὶν ἀργείων χρῆ μὲν καλεῖν ἀάτην cod., em. Ls. l. 16 εἴπωμεν cod., em. Ls. l. 18 pro λοίτη Blochius voluit χαίτη, sed tuetur Dind. thes. ex Hesych. λοιτεύειν θάπτειν et λοιτή (?) τάφοϲ et Theogn. 117, 27. l. 21 ἐϲτὶ cod., Ls. ἐϲτὶν. cod. ἄμυδιϲ, Ls. ἄμυϲτιϲ. l. 25 ἀμητέρεϲ cod., corr. Dind. l. 27 cum verbis ὀλίγοϲ δ' ἀμητὸϲ ἦεν comparavit Dind. Hom. Τ 223 ἄμητοϲ δ' ὀλίγιϲτοϲ, Ls. pro ἦεν scripsit ἔην. l. 28 cod. ἐκ τροπῆ, em. Bl. l. 29 ἄμερα cod., corr. Bl. l. 35 ἔρρε νήϲου cod., corr. Dind.

τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν ἔχοντα κοινά, ἱμέρρω, ἀγέρρω, οἰκτίρρω, ὀλοφύρρω. εἴπερ οὖν Αἰολικόν, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω, ὡς οἴονταί τινες.

Δήω. οὐδὲν εἰς ω̄ λῆγον ῥῆμα βαρύτονον καθαρὸν δισύλλαβον τῷ η̄ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ δήω, δήεις

δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον (ν 407).

τὸ γὰρ ἔκηα οὐ πάντως ἐνεστῶτα τὸν κήω αἰτήσει, ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος. ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἢ περισπωμένη ἐστίν, ὥσπερ τὸ θηῶ, νηῶ, ἢ εἴπερ βαρυνόμενα εἴη, πάντως κατὰ διάλεκτον, ὡς τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς, τὸ παλαίω παλήω, καὶ παρ' Αἰολεῦσιν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀδικήω, ποθήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλείω γενόμενον.

Ἐσθίω. τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ ἐνεστῶτος χρόνου, εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ῑ, περισπᾶσθαι θέλει, χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ· ἀλλὰ μόνον τὸ 44 ἐσθίω βαρύνεται, τὸ γὰρ δείδιε οὐχ' ὥς τινες οἴονται, ἀπαιτεῖ θέμα τὸ δειδίω· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γενόμενον.

Πιέζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐδέποτε τῷ ε̄ παραλήγεσθαι θέλει, εὐάζω, σκεδάζω, σκεπάζω, ἁρπάζω, λυρίζω, σαλπίζω, βαΰζω, χαιτίζω, κιθαρίζω, ἑρπύζω. σημειῶδες ἄρα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι λεγόμενον διὰ τοῦ ε̄ τὸ πιέζω, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾱ,

τῷ δέσποινα θεὰ κατὰν κάραν
ἀμβᾶσ' ἐπίαζε.

καὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀναλογωτέρα ἡ χρῆσις ἡ διὰ τοῦ ᾱ. πρόσκειται ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ κανόνι, ἐπεὶ δισύλλαβά ἐστι παραληγόμενα τῷ ε̄, ὡς τὸ ἕζω, χέζω, ῥέζω· βαρύτονα δὲ διὰ τὸ τραπεζῶ περισπώμενον παρ' Ἀττικοῖς.

Ἐσσί. οὐδὲν εἰς σῑ λῆγον ῥῆμα δεύτερον πρόσωπον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσσί·

l. 1 γέρρω cod., Ls. ἀγέρρω. cod. οἰκτέρρω, em. Ls. l. 7 ἐκήου cod., ἔκηα οὐ Lehrsius cum Lob. Rhem. 17. l. 8 cod. ἡ, Ls. ἢ. ἐστὶ ὡς πρὸς cod., Ls. ἐστὶν ὥσπερ, idem l. 9 ante εἴπερ inseruit ἤ. καὶ διαλέκτου cod., em. Ls. l. 10 τὸ παλαίω Ls. inseruit cum Dind. et Ahrens de Dial. Aeol. p. 187. l. 11 cod. κλαίω, Ls. cum Lob. Rhem. p. 17 κλείω. l. 16 post τὸ ἐσθίω Lob. Rhem. p. 19 inseruit verba βαρύνεται. τὸ δὲ (Ls. γάρ) δείδιε. l. 17 cod. διδειῶ, em. Lob. l. 19 ἐάζω cod., em. Ls. l. 20 βαρύζω cod., em. Bl. ἀτυχίζω cod., Lehrsius, qui cogitaverat de τυκίζω scripsit χαιτίζω coll. Epim. Cr. I 291, 4 καὶ τὸ πελεμίζει ἀπὸ τοῦ παλάμη παλαμίζω ὡς χαίτη χαιτίζω καὶ τὸ πιάζω οἱ Ἴωνες πιέζω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Αἰολεῖς —. Δωριεῖς πιάζω ἀναλογώτερον. l. 24 cod. τῷ δὲ σκομύνθεα κατ'αν κάρραν μάβως ἐπίαζε, recepi Lehrsii emendationem deam Aphroditen vel Aten intellegentis, cf. Bergk fr. 35 p. 642 ed. II qui ipse suspicatur τῷ δὲ σκόλον θεὰ | καττὰν κάραν ἀβρῶς πίαζεν et Nanckium coniecisse dicit: τῷ δὲ κόρυν θεὰ καττὰν κάραν λαβῶσ' ἐπίαζε. l. 29 δὲ post περισπώμενον delevit Ls.

ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι (Α 176).

ἡ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ Συρακουσίοις· διὸ καὶ Σώφρων φησί·

ὀδαῖός γέ ἐσσι.

Εἴς. οὐδὲν εἰς εις λῆγον δεύτερον πρόσωπον ὀξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴς·

αἵματός εἰς ἀγαθοῖο (δ 611).

τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ.

Ὑφήφασται. οὐδεὶς Ἀττικὸς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ ῡ ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ ὑφήφασται.

Οἶσθα. ὅσα εἰς θα λήγει δεύτερα πρόσωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆς θα συλλαβῆς καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα, οἷον λέγῃσθα λέγῃς, βάλῃσθα βάλῃς, ἦσθα ἦς. μόνον δὲ τὸ οἶσθα τοιοῦτον οὐκ ἀνεδέξατο. αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

Ἦν. οὐδὲν ῥῆμα ὁριστικὸν ἑνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἑνικοῦ καὶ τρίτον ἑνικοῦ καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν. ἦν γὰρ ἐγὼ 45 Ἀττικοὶ λέγουσι καὶ ἦν ἐκεῖνος· καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν ἐπιγράμμασιν·

ἦν ἑκατὸν φιάλαι, δίχα δέ σφισιν

ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν.

τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί (Hes. Theog. 321).

καὶ

κωφοὶ δ' ἦν προπάροιθεν.

οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἄλλως ποικίλως λέγεται τὸ ῥῆμα.

Ἐδάμην. οὐδὲν εἰς μην λῆγον ῥῆμα τρέψαν τὸ ν εἰς ϲ δεύτερον πρόσωπον ἀποτελεῖ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδάμην ἐποίησε τὸ ἐδάμης καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ τρίτον ἐδάμη. τὸ δὲ αἴτιον λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

Εἴξασι. οὐδεὶς παρακείμενος τρίτον πρόσωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι·

τοῖς βιβλίοις εἴξασι.

Ἡγῶ. τὰ εἰς γω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ δισύλλαβα, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, θέλει βαρύνεσθαι, θήγω, λήγω, τμήγω· τὸ δὲ ἡγῶ περισπᾶται· ἔνθεν τὸ ἡγοῦμαι. τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον.

Ἀμφί. οὐδεμία πρόθεσις διὰ δασέος συμφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφί· λέγεται δ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀμπὶ ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π, καὶ ἴσως ἀναλογώτερον.

l. 4 cod. ἦς et εἰς ης λῆγον et τὸ ἦς et αἵματος ἦς, em. Ls.; in verbis Homeri iam Dind. scribi αἵματος εἶ vel αἵματός εἰς monuerat. l. 8 et 9 ὑφήσφασται cod., em. Ls. l. 19 δίχα σφίσιν cod., δέ inseruit Ls. l. 23 κωφὸν cod., κωφοὶ Bl. l. 31 versus incerti comici: Mein. IV p. 651 (ed. min. p. 1222). l. 34 cod. ἡγούμην, em. Ls.

Διά. αἱ εἰϲ ᾱ λήγουϲαι προθέϲειϲ ϲύμφωνον ἔχουϲι πρὸ τοῦ ᾱ· ἀλλὰ μόνη ἡ διὰ τὸ α καθαρεύει.

Ὑπέρ. οὐδεμία πρόθεϲιϲ διϲύλλαβοϲ εἰϲ ϲύμφωνον καταλήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ὑπέρ· τὸ γὰρ

οἵπερ νέρτεροί εἰϲι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶϲ ἐόντεϲ (Ο 225)

οὐ γνήϲιον ἔχει τὸ τέλοϲ, ἢ ἴϲωϲ ἐνήλλακται μέροϲ λόγου.

Πρό. οὐδεμία πρόθεϲιϲ μονοϲύλλαβοϲ εἰϲ φωνῆεν λήγει, ἀλλὰ μόνον ἡ πρό.

Ἐξ. οὐδεμία πρόθεϲιϲ εἰϲ διπλοῦν λήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ἐξ.

Πρίν. οὐδὲν εἰϲ ιν μονοϲύλλαβον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ πρίν·
46 τὰ δὲ εὑρεθέντα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν εὑρέθη, ὡϲ τὸ πάλιν, πέρυϲιν, τὸ ἀεὶ παρ' Ἀττικοῖϲ αἰὲν παρὰ Δωριεῦϲιν, αἰὶν παρ' Αἰολεῦϲι· λέγεται ταῦτα καὶ ἄνευ τοῦ ν.

Πέριξ. τὰ εἰϲ ιξ λήγοντα ἐπιρρήματα φιλεῖ πωϲ ὀξύνεϲθαι, κουρίξ, ἀπρίξ, ἀναμίξ. ἀλλὰ τὸ πέριξ μόνον βαρύνεται.

Βοτρυδόν. τὰ εἰϲ δον λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰϲ υϲ ληγόντων ὀνομάτων παράγεϲθαι καὶ πρὸ τέλουϲ ἔχειν τὸ ῡ· μονῆρεϲ ἄρα τὸ βοτρυδόν·

βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεϲιν εἰαρινοῖϲι (Β 89).

ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰϲ υϲ παραγωγὸν ποιήϲαϲ ἐπίρρημα οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλουϲ τὸ υ, ἀλλὰ τὸ η,

πάντα δέ οἱ νεκυηδὸν ἐλευκαίνοντο πρόϲωπα.

Ἀμφουδίϲ. οὐδὲν εἰϲ διϲ λῆγον ἐπίρρημα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφουδίϲ.

Ψό. οὐδὲν ἐπίρρημα μονοϲύλλαβον εἰϲ ο λήγει, ἀλλὰ παρὰ Ϲοφοκλεῖ ἐν Ποιμέϲι εἴρηται τὸ ψό.

Χαμᾶζε. οὐδὲν εἰϲ ζε λῆγον ἐπίρρημα τῷ ᾱ παραληγόμενον προπεριϲπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ χαμᾶζε· παραιτοῦμαι δὲ τοὺϲ προπεριϲπῶνταϲ τὸ θύραζε.

Μέταζε. οὐδὲν ἐπίρρημα διὰ τοῦ αζε ἐκφερόμενον ἐπὶ χρόνου τέθειται, ἀλλὰ μόνον τὸ

μέταζε χατίζων (Hes. op. 396).

Ἐγγύθεν. οὐδὲν εἰϲ θεν λῆγον ἐπίρρημα τῷ ῡ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐγγύθεν.

Πάροιθεν. οὐδὲν εἰϲ θεν ἐπίρρημα λῆγον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγειν θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ πάροιθεν.

---

l. 5 ὑπέρτεροί εἰϲι cod., Ls. coll. Epim. Hom. 66, 30 ex versu Homerico emendavit. l. 11 ὡϲ τὸ πάλιν ἱεροῖϲιν. παρ' Ἀττικοῖϲ αἰέν, παρὰ Δωριεῦϲιν αἰῖν, παρ' Αἰολεῦϲι λέγεται. ταῦτα ἄνευ τοῦ ν̄, emendavit Ahrens de dial. Aeol. p. 157, Dor. 379. 513, quem secutus est Lehrsius quamvis dubitanter de αἰέν παρὰ Δωριεῦϲιν. l. 14 cod. πῶϲ, em. Ls. l. 22 πάντα δὲ οἱ νέκυνα ἐλεύκαινον τὰ πρόϲωπα, correxit Cram. Mus. phil. 638. l. 23 et 24 cod. ἄμφουδιϲ, ego oxytonos scripsi cf. Cathol. p. 512, 13. l. 28 ἀλλὰ ante μόνον et παραιτοῦμαι ante δὲ inseruit Dind. cum Blochio. l. 32 χατίζον cod., corr. Dind.

Νύκτωρ. οὐδὲν εἰς ωρ ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ νύκτωρ. δείκνυται γὰρ ἐπίρρημα.

Ἄτερ. οὐδὲν εἰς τερ ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄτερ. τὸ γὰρ 47
Δάματερ κλητική, ὡς τὸ Ἥρακλες.

Ἐχθές καὶ χθές. οὐδὲν εἰς ες λῆγον ἐπίρρημα κοινόν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐχθές καὶ χθές. τὸ γὰρ ἄληθες καὶ ἐπίτηδες καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπὸ ὀνομάτων μετατεθειμένα. πρόσκειται δὲ «κοινὸν» διὰ τὸ ἀές Δώριον.

Τοσαῦτα περὶ μονήρων λέξεων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐπειράθημεν δὲ ἐν τῷδε τῷ βιβλίῳ καὶ προθέσεων παράθεσιν ποιήσασθαι, ἐπεὶ καὶ αὗται ὀλίγαι οὖσαι ὁμοιότητα ἔσχον.

---

l. 5 κοινόν ins. Ls. l. 7 μόνον κοινὰ cod., Ls. κοινὸν. διὰ τὸ θὲς cod., Ls. διὰ τὸ ἀές.

INDICES

AB ARTHURIO LUDWICH CONFECTI.

Numeri asterisco * notati ad *Annotationem* spectant.

I.

INDEX LITERARUM ET SYLLABARUM INITIALIUM.

II.

INDEX LITERARUM ET SYLLABARUM FINALIUM.

τὰ εἰϲ ᾱ.

τὰ εἰς ξ.

τὰ εἰς ο̄.

τὰ εἰς ρ̄.

III.

INDEX VERBORUM.

A.

B.

Γ.

Δ.

Ε.

66*

Z.

H.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

P.

C.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

IV.

INDEX AUCTORUM ET DIALECTORUM.

Numeros locorum, quibus auctor non nominatus est, praeter Homericos omnes uncis inclusi.

*) Hanc illam huius indicis particulam non plenam esse iis dictum, qui ex indicibus sapiunt.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Lob. Quae hoc signo in his notata leguntur, prodeunt ex Arcadii (ed. Barker.) exemplari, quod inter alios *Lobeckii* libros nunc in bibliotheca regia Regimontana asservatur. Sed eas tantum dedi immortalis viri adnotationes, quae vel ineditae videbantur esse vel ad emendationes aliorum muniendas conferunt.

Pl. Sic significavi omnia, quae praeter correctionem singularum plagularum *Eugenius Plew* huic operi vel supplendo vel emendando praestitit, imprimis Milleri libro Mélanges de littérature grecque diligenter exhausto. Idem Gaisfordii editionem Etymologici Magni, qua Lentzius non usus erat, fere a pag. 529 tomi II huius operis consuluit.

Reliqua mea sunt maximam partem in indicibus conficiendis raptim collecta. Accedunt quae ex codice Veneto bibliothecae Marcianae ur. DCXIII. nuper a me collato ad Herodiani Odyssiacam Prosodiam pertinere videbautur. Qui codex, a scholiorum Homericorum editoribus et a Lentzio litera M signatus, praeter textum Batrachomyomachiae et Odysseae non solum „usque ad quartum librum" (sic Lentzius in praef. p. LXXXIII secutus Dindorfium, qui a C. G. Cobeto et in hunc et in alios errores videtur esse inductus), sed ad totam Odysseam larga continet scholia, quorum de amplitudine ac pretio aliquanto rectius iudicabitur, si lectores edocuero, omnia fere scholia ab Aldo Manutio primum edita et a Dindorfio litera V (i. e. Scholia Vulgata) notata in codice illo inveniri. Non huius loci est rem pluribus persequi; de reliqua codicis praestantissimi condicione hoc satis habeo commemorasse: textus a pluribus manibus (M^1 M^2 etc.) scriptus est; scholia autem longe plurima ad omnes Odysseae libros una eademque manus (M^a) adscripsit, quam, quamvis multum similitudinis habeat cum M^1, tamen aliam esse persuasum habeo. Pauca occurrunt scholia vel ab ipsis M^1 et M^2 scripta vel ab aliis (M^b etc.).

Arthurius Ludwich.

AD TOM. I.

p. XXV l. 6 scr. *vocalis ᾱ in ō*
LXIX l. 26 scr. *Anecd. Ox. I.*
CXII l. 24 scr. *appellet*
CXIV l. 15 scr. *ex duobus parathetis*
CLXXXVII l. 13 scr. *tenendum est*
CCIX l. 23 post Ψ insere *ubi*
9, 15 pro προπαροξύνονται lege παροξύνονται
10, 16 lege κόϊλος pro κοῖλος
15, 4 verba (μὴ) παραληγόμενον τῇ ου διφθόγγῳ uncis inclusit *Lob.*
15, 10 Κάμικος lege Καμικός
17, 11 ἐπιπρηπήν in marg. *Lob.*

p. 17, 16 Τραχὶν καὶ Τραχὶς pro τριχὶν καὶ τριχὶς *Lob.*
19, 20 ξυνήων pro ξενήων *Lob.*
21, 1 scr. Καλύκη (item in indice) et Χιτώνη
22, 16 scr. περιώσιον
24, 1 Πηλέγων Οὐκαλέγων pro ἐλέγων λάγων *Lob.*
25, 2 scr. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ
25, 15 Ἀσπληδών pro ἀσπιδών *Lob.*
25, 23 χαιρηδών pro ἀριδών *Lob.*
28, 24 κώθων pro ὤθων *Lob.*
29, 23 εἰκών pro ἐρκών *Lob.*
29 not. l. 9 scr. Εὔμολπος
30, 11 pro Τέλλων scr. Τρέλλων
31 not. l. 25 scr. *quia repetitio*
32 not l. 7 scr. κρέμω ῥῆμα
33, 4 ἐθνυμών et 34, 15 δούπων signo dubitationis notavit *Lob.*
35, 10 Τρήρων pro τήρων *Lob.*
36, 8 Ὀλο(ος)σών pro λοσών *Lob.*
39, 21 Μηλεών pro μηδεών *Lob.*
39, 25 αἰσάλων pro ἀσσάλων *Lob.*
44, 15 scr. κῶδυξ
45, 2 scr. φεψάλυξ
47, 21 scr. ἐνταῦθα
48, 24 πάνθηρ καὶ σατυρόφηρ] citat haec Salmas. Plinian. exercit. in Solin. p. 149. b. E. *Lob.* Habet vero σατυρόθηρ.
49, 3 ἄκτωρ (vel) ἄχωρ pro ἄπωρ *Lob.*
49, 22 εἰνάτειρ pro ἐλάτειρ *Lob.*
52, 13 cf. Miller Mélanges de littérature grecque p. 47 s. v. Ἀσίω. *Pl.*
53, 16 ὀκρ- pro ἀκριβᾶς *Lob.*
53, 27 scr. Καμάριναν coll. p. 258, 14 cum adnot.
56 not. l. 7 ab infer. marg. scr. Δισοραί
60, 5 Λάβης pro altero κάβης *Lob.*
60, 15 scr. βαρύνει ὡς „Μέσθλην
61, 23 ὥσπερ καὶ τὸ ἀγής σύνθετον ἀπὸ ἀαγής pro ἀπὸ τῆς γῆς *Lob.*
62, 2 Μένδης pro μέδης *Lob.*
63, 4 ubi in Corrigendis ad tom. I μὴ ὄντα τοπικὰ ἢ συναληλιμμένα scribendum proposui ἐπιθετικὰ συναληλιμμένα, nunc placet corrigere μὴ ὄντα προσηγορικὰ (sc. κασῆς) ἢ ἐπιθετικὰ (sc. Κισσῆς) συναληλιμμένα. *Lentzii ms.*
65, 4 διχήρης pro λιγήρης *Lob.*
72, 6 scr. *hymn. Apoll.* 19.
74, 2 λιπερνήτης: hoc loco Herodianum puto versum cuiusdam poëtae, in E. M. 566, 50 a codice V et a Millero p. 207 servatum, attulisse: „οὐ γάρ μοι πενίη πατρώϊος οὐδ' ἀπὸ πάππων· | εἰμὶ λιπερνήτης· βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη (?).“ Millerus versum ex Callimachi Hecale repetit. Fortasse etiam alio loco Herodianus (cf. orth. II 543, 20 not.) de ι littera in prima syllaba huius vocabuli disseruit ibique nostrum versum attulit. *Pl.*
74, 6 fortasse Γαιζήτης scribendum coll. locis a Meinekio Anal. Alex. p. 68 allatis.
77, 1 scr. Ἰοπίτης
78, 11 scr. χήρωσας

p. 79, 13 scr. δαμάλης ἔρως (Anacreon. fr. 2 v. 1)
81, 22 scr. τριακονταέτης τριακονταέτου
82, 14 et in indice corr. Ναξιουργής, quod Arcadius habet (cf. II 852, 2). *Pl.*
82, 31 not. scr. ὀνειροκρίτης -κριτής
85, 12 scr. νῆϊς ἀέθλων (Hom. Θ 179)
87, 28 αἶθις καὶ κρόθις] Κάλαιθις in marg. *Lob.*
88, 7 ταμίθις] $\overset{\nu}{\text{θαμουθ}}$. (sic) *Lob.*
88, 32 Ἁγνοῦς] hoc Ἀγνοῦς scribendum erit, v. ind. et Steph. B. 19, 1.
90, 8 μαῦλις pro μάλυβδις *Lob.*
90, 11 ἔτι βαρύνεται καὶ τὸ βάλις καὶ μάμις καὶ μάλις Arcad.] χάλις pro μάμις *Lob.*
90, 15 scr. πετρήεσσαν
91, 9 πέλεκυς pro πέλυξ *Lob.*
93, 22 scr. Πόλιν
93, 31 scr. (p. 548)
94, 30 φινις pro νῖνις et ζωνίς pro φωνίς *Lob.*
95, 18 post λίμνην insere ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ ex Steph. B.
95, 29 Λυκαονίς Ἀμαζονίς pro λυκαωνὶς ἀμαξωνίς *Lob.*
95, 29 not. scr. Ἁθμονίς. idem spiritus cum Meinekio restituendus II 398, 5. 889, 12 et in indice vocabulis Ἁθμονεύς et Ἁθμονίς.
97, 25 Σάλπις πόλις voluisse videtur *Lob.*
99, 15 signo dubitationis notavit *Lob.*
99, 17 ἢ δασέος] ἴθρις e. gr. affert *Lob.*
102, 20 post Μοῦσαι Ἰλισσίδες adde ὡς Ἀπολλόδωρος ex Steph. B.
103, 23 scr. Ἰαγξούατις
104, 4 τορύνη pro τρυγών *Lob.*
104, 5 παιτέττις] „πεταιτα Hes." adscripsit *Lob.*
106, 19 scr. Ἀρδαλιῶτις
108, 34 scr. *Alcm. fr.* 26
109, 12 Arcad. ὀξύνεται habet, quod iam Ahrens. de dial. Dor. p. 502, ut *Lob.* adnotavit, in βαρύνεται mutavit
114, 17 et in adn. scr. σκωπαλέος
114, 25 scr. Ἀγαμεμνόνεος
116, 12 scr. θνητάδιος
119, 31 pro δήμιος fortasse δέσμιος ex Arcadio retinendum erat (cf. II 853, 6). *Pl.*
121, 18 scr. Ἀπολλόδωρος pro Ἀρτεμίδωρος
122, 14 post πεδίον insere (Hom. Ζ 201)
123, 19 αἰγωλιός pro ἐγολιός *Lob.*
131, 3 scr. παρθενείων
131, 27 scr. Αἰχμαλωτίσι
131 not. l. 7 scr. *Alcm.* 25
135, 6 scr. Ἀζειῶται (coll. p. 75, 3) et in indice Ἀζειώτης
136, 28 scr. „Σολύγειος λόφος" (Thucyd. IV 42)
138, 10 λέμβος pro λίβος et Θράμβος pro θάμβος *Lob.*
141, 11 Ἄμοργος pro ἄμολγος *Lob.*
141, 16 ad Hes. s. ὁμαρές. *Lob.*
141, 27 βάδος (vel) κλάδος pro ἄδος *Lob.* (in Barkeri editione λάδος ἄδος κάδος est.)

p. 142, 6 σκοῖδος pro κοῖδος *Lob.*
142, 15 λύγδος pro ὄγδοος *Lob.*
144, 26 ἴονθος pro γόνθος *Lob.* sed de bisyllabis agitur
148, 23 πλόκος pro πλάκος *Lob.*
150, 2 παλλακός et παρδακός (Aristoph.) in marg. *Lob.*
150, 11 Βουριακός delendum, quum apud Steph. B. 183, 3 legatur Βουραϊκός
150, 21 Ἀλέξανδρος Lentzius hic et p. 360, 4 ex Meinekii coniectura scripsit pro Μένανδρος
155, 20 χηλός δῆλος in marg. *Lob.*
158, 7 ὄτλος pro ὅπλος *Lob.*
160, 6 scr. Θράκης Αἰγιαλὸς
160, 14 Βάταλος pro τάβακος *Lob.*
161, 11 κεφελός] *Lob.* in marg.: οβο οδ i. e. ὀβολός ὀδελός
162, 13 scr. Στράβων Ζ′ (p. 331 fr. 48)
164, 18 cf. schol. Theocrit. III 7 (Ziegler. p. 28).
164, 24 ἀσφόδελος βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. καὶ Ἡσίοδος „οὐδ᾽ ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ.“ ἀσφοδελὸς δὲ [ὁ] τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. Ὅμηρος „βῆ δὲ κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα.“ Schol. Theocrit. VII 68 (Ziegler p. 56).
165, 25 scr. καὶ Τουρτυτανούς
173, 17 μόρφνος ἀετός, ὁ μέλας pro μόρφνος ἰσχνὸς ὁ μέγας *Lob.*
173, 31 φωνηέντων pro ἀντιστοίχων *Lob.*
174, 16 ῥάμνος pro τέμνος *Lob.*
176, 14 Λινος pro νῖνος *Lob.*
177, 15 scr. Στράβων Ζ′ (p. 331 fr. 52)
178, 15 fortasse γλύφανος addendum ex Schol. Theocrit. I 28 ὡς τὸ στέφω στέφανος, λείβω λίβανος, οὕτω καὶ γλύφω γλύφανος. (Ziegler. p. 8.)
179, 13 Ἰάρδανος pro ἰόρδανος *Lob.*
179, 28 scr. Ἱσπανός
181, 2 scr. κλύμενος
184, 9 scr. Διόφαντος
185, 13 μόσυνος ἀπὸ γενικῆς μετήχθη pro ὁμόσυνος ἀπὸ μετοχῆς μ. *Lob.*
188, 6 κύρια in marg. *Lob.*
188, 7 Ἀέροπος pro ἄροπος *Lob.*
190, 18 τῆρος ἧρος] Τρῆρος Οὐῆρος *Lob.* (Βῆρος?)
190, 21 ἀπὸ δύο συμφώνων et μηρός pro φηρός *Lob.*
192, 26 βλωρός uncis inclusit *Lob.*, qui etiam Ζωρός ὁ πικρὸς et infra μὴ κεκραμένος pro Ζ. ὁ μικρός
193, 17 κατά uncis inclusit *Lob.*, voluit εἰ μή τις εἴη διαστολή
193, 19 λοῦρος] γοῦρος *Lob.*
199, 14 μὴ inseruit ante ἔχοντα *Lob.*
200, 34 ἀσχέδωρος pro ἀσχέωρος *Lob.*
207, 9 Μάρσος pro μόρσος *Lob.*, idem θύρσος pro θάρσος
207, 28 Ἄβγαρος Μέγαρσος pro βάγαρος μέγαρος *Lob.*
208, 16 ante Λίσσος insere Νέσσος ἐπὶ τοῦ Κενταύρου καὶ. *Lentzii ms.*
215, 19 Δάτος pro λάτος *Lob.*
215, 23 σύνταγμα pro σύναγμα *Lob.*
218, 4 Γρύττος pro ῥύττος *Lob.*
218, 14 ἄκατος pro ἄατος *Lob.*

p. 218, 25 ὁρατός pro φρατός *Lob.*
218, 32 ἄρκετος pro ἄργετος *Lob.*
219, 4 εἰ μὴ παρωνύμως τετύπωται] ut πάχος πάχετος? *Lob.*
219, 7 προπαροξύνεται] ὡς σύνθετα *Lob.*
219, 13 scr. εἴπερ
221, 8 scr. Ἄφυτις
222, 5 ἄμωτα Athen. *Lob.*
224, 2 ἄλαστος ὁ ἄδικος ἀπὸ τοῦ λαμβάνω] λανθάνω *Lob.*
225, 24 κόγχος pro κόχλος *Lob.*
226, 8—27 huc fortasse illud ex Etymologico 432 praeceptum de compositis verbi ἔχω inserendum est, quod ex Miller. p. 324 describam: τὰ παρὰ τὸ ἔχω συντιθέμενα ὀνόματα, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγει, προπερισπᾶται, δᾳδοῦχος, κλειδοῦχος· εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγει, προπαροξύνεται, γαιήοχος, αἰγίοχος. *Pl.*
226, 29 Ἴψος pro Τίψος *Lob.*
234, 10 ἀγάστονος pro ἀγάτονος *Lob.*
236, 13 ἄρπυς pro ἕρπυς *Lob.*
237, 11 Πάλαμυς delendum, quum apud Choer. Dict. 232, 3 cum Dindorfio Πάλμυς corrigendum esse II 707, 10 not. recte dictum sit
241, 9 scr. ὡς Διονύσιος
241, 35 scr. Αἰολικῶς
243, 9 scr. Ἀπολλόδωρος pro Ἀρτεμίδωρος
243, 32 et in indice ὑϊδοῦς scribendum coll. II 928, 8 not.
245, 10 scr. Τηλεβόας
250, 32 scr. ψῶζα coll. II 609, 3 not.
252, 20 Αἰγᾶν accentus rectus est in accusativo fluminis Αἰγᾶς, cf. Meinek. ad St. B. s. Αἰγά. *Lentzii ms.*
254, 31 scr. A. I. 6, 13, 9
259, 9 εἰρά pro ἠρά *Lob.*
259, 12 δορά φθορά φορά σπορά add. *Lob.*
262, 2 scr. IX p. 404
263, 6 scr. Ἰρήν
264, 8 scr. καλουμένη (Strab. 16 p. 759)
268, 24 scr. Καππαδόκισσα
270, 21 scr. Ἀρτεμίδωρος pro Ἀπολλόδωρος
276, 20 scr. (p. 152)
282, 8 θυραία] θηροαῖα Arcad., Βεροαία *Lob.*
295, 11 scr. περιηγήσεως
298, 12 ἢ ante τοπικὴν inseruit *Lob.*
299, 32 scr. (p. 803)
301, 4 scr. (12 p. 571)
301, 27 συνηθείᾳ pro συνθέσει *Lob.* (cf. Arcad. p. 183, 26 οὐ τὸ ἀρνητικόν. τοῦτο καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀξύνεται.)
304, 4 et in indice scr. Ἡγεμόνη
304, 6 et in indice scr. *Καλύκη* coll. p. 317, 15
304, 18 παντοκύκη pro παντογκύνη *Lob.*
306, 2 Φολόη pro χολόη *Lob.*
307, 20 Ἄλβη pro ἄλμη *Lob.*
309, 7 Θίβη add. *Lob.*
309, 21 Πέργη pro πάργη *Lob.*
310, 4 εἰ μὴ διαστολή τις εἴη] cf. Αὔγη κρίγη *Lob.*

p. 310, 9 Γύγη] Γυγαία Hom. *Lob.*
310, 15 ἠλύγη πανάγη pro ἀλέγη πακάγη *Lob.*
310, 20 Ἰλούργη pro λιβύργη *Lob.*
311, 1 χόνδη μένδη ἄλδη signo dubitationis notavit *Lob.*
311, 9 verba μὴ εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν uncis inclusit *Lob.*
311, 19 scr. Ἀσίας περιηγήσει
314, 24 Ἀφάκη pro ἀτάρκη *Lob.*
316, 8 scr. (11 p. 525)
316, 19 post λεγομένην insere (Strab. p. 331 fr. 58)
318, 14 fortasse *Πέλλη* scribendum, quum II 752, 24 legatur: Ἕλλη καὶ Πέλλη. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα δύο λλ ἔχοντα εἰς η̄ καταλήγει (ἔστι δὲ τὸ μὲν Ἕλλη ὄνομα κύριον γυναικός, τὸ δὲ Πέλλη ὄνομα πόλεως).
318, 27 ἴλη (sic) pro ἤλη *Lob.*
320, 30 scr. τῆς αὐτοῦ πατρίδος
323, 20 post μετέχουσα insere (Strab. 6 p. 276)
324, 7 ἐριώλη pro ἐρυμώλη *Lob.*
327, 13 πέρνη pro πάρνη *Lob.*
327, 24 scr. λέγουσιν ὁμοίως τῇ *Ἕλεναν*
328, 11 στασάνη pro σωσάνη *Lob.*
333, 8 Βίνη: si Milleri codex b. E. M. 197, 44 recte Ἡρωδιανός pro Ἡρόθεος habet, haec ad nostrum locum (aut ad orthographiam cf. II 414, 7) referenda sunt. Locus est: Βίνη, πόλις. μέμνηται ταύτης Ἡρωδιανός, καί φησιν ὠνομάσθαι, ὑπὸ Φιλίππου κτισθεῖσαν, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ συνοικισθέντων μοιχῶν. (Cf. Wichers. ad Theopompum p. 191. 2.) *Pl.*
335, 2 παρώνυμα uncis inclusit *Lob.*
335, 15 scr. κορύνη
336, 2 χώνη pro μνώνη *Lob.*
337, 1 scr. Ἀπολλόδωρος pro Ἀρτεμίδωρος
338, 10 scr. Ῥυπαίη
343, 27 κηρωτή pro κερωτή *Lob.*
345, 20 Τάρφη pro κάρφη *Lob.*
347, 22 Εἰδοθέα et hoc loco et II 592, 11. 859, 33 legendum esse patet ex regula de nominibus in -εα I 283, 25
349, 22 καὶ Ἀττικῶς ἄχρειως ἄχρειων] ἄχρεως ἄχρεων *Lob.*
354, 2 scr. ὀξύμελι
355, 13 post ἐλεοῖσιν insere (Hom. ξ 432)
356, 11 cf. Schol. Theocrit. I 50 (Ziegler. p. 11): παίδιον· οὕτω Θεαίτητος, ὡς τὸ παίγνιον. Ἀττικῶς δὲ παραπλήσιον τὸ κλείδιον, φέρνιον λέγουσι.
356, 19 βύριον pro βούριον *Lob.*
357, 9 δαδίον ἐκ παραγωγῆς] οὐκ ante ἐκ inser. *Lob.*
358, 15 Σέρριον pro δέριον *Lob.*
361, 4 ὄρκιον pro φόρκιον *Lob.*
361, 20 Μοργάντιον add. *Lob.*
364, 5 Ἀργύννειον Lentzius II 478, 2 recte videtur scripsisse pro Ἀργύνειον Meinekii.
367, 3 scr. Μεσσαπίοις
370, 11 Χαλαστραῖον ἰατρικόν pro χαλκουστραῖον ἰατρὸς *Lob.*
371, 32 κώνειον pro κόνειον *Lob.* (cf. ad 372, 1.)
378, 6 scr. χαρτότομον

p. 379, 29 scr. (p. 570)
383, 10 post πύλας insere (Strab. 12 p. 537)
384, 22 pro (c. 22) scr. (ibid.)
403, 1 versus ᾧ πὸς κτέ. a Lobeckio Parall. p. 86 restitutus est. *Pl.*
404, 25 Φνᾶ] fortasse Φλᾶ (Herodot. IV 178). *Pl.*
415, 7 θεῦν: versum Callimachi esse censet Meinekius, Hermes III p. 453. *Pl.*
417, 2 scr. Κλειώ
418, 5 scr. ἐν τοῖς εἰς ης propter εὐρύοπα. *Lentzii ms.*
433, 23 εἰς ταῦτα δὲ προκατάρχεται ὄνομα Arcad.] εἰ τούτων δέ κτλ. *Lob.*
435, 13 τρώγω, φάγω, τμήγω Arcad.] τρώγω τὸ φάγω, τμ. *Lob.*
436, 11 ἐπιφλοίσκω] ἐπιφώσκω *Lob.*
438, 19 καὶ σκέδω delendum videtur, quum Lentzius II 427, 10 (cf. 531, 22) ex Crameri Epim. Hom. p. 235, 14 περισπώμενα δέ εἰσι πεδῶ μεδῶ σκεδῶ dederit; sed apud Theogn. p. 140, 31 est τά διά τοῦ εδω δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφονται, οἷον σκέδω πέδω ἕδω κτλ.
444, 6 pro χρώζω corrigendum erit χρῴζω: cf. II 571, 31.
449, 11 περνῶ pro πορνῶ *Lob.*
454 not. l. 3 ab i. m. scr. *Herod. p.* 151
455, 12 post δίενται insere (Hom. Ψ 475)
461, 13 not.: disputationis de affectis μυθέαι et similibus fragmentum quamvis mutilum apud Miller. p. 218 habere videmur: μυθέαι· δεύτερον πρόσωπον παθητικοῦ ἐνεστῶτος. τοιοῦτον . . (lacuna) . . παρά τῷ Ἀνακρέοντι· „λευκίππων ἐπιδινέαι". *Pl.*
471, 10 εἰ μὴ πάθωσι κτλ.: huc pertinet locus E. M. 200, 10, secundum Miller. p. 66 Herodianeus: βλήμενος· ὥσπερ τὸ οὐτάμενος ἀναδρομὴν ἔπαθε τοῦ τόνου, οὕτω καὶ τὸ βλήμενος ἐκ τοῦ βεβλημένος κατὰ συγκοπήν. Οὕτως Ἡρωδιανός. *Pl.*
506, 14 (511, 23) ἐγκυτί: post Callimachi versum Miller. p. 97 etiam haec habet: εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κύτος, ὃ καὶ σκύτος καλεῖται. Ἡρωδιανός. *Pl.*
509, 4 post εἰαρινοῖσι insere (Hom. Β 89)
516, 20 Miller. p. 259 locus de voc. δαί (πῶς δαί Κ 408) exstat cuius auctores dicuntur Ἡρωδιανὸς καὶ Ἰωάννης ἐκ Θηβῶν Οὐηστῖνος. Articulus valde decurtatus et corruptus est ita ut certo sciro non liceat, num quid aut quid Herodianeae doctrinae tribuendum sit. Locus hic fere est: „Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων" (Κ 408). ἰστέον ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος λέγει, ὁτὲ (Miller. scr. p. ὅσοι) μὲν πληρωματικὴν λέξιν εἶναι διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ δή, ὅτε παρέλκει, οἷον „ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;" (Κ 407). ὁτὲ δὲ συμπλεκτικὸν διὰ τοῦ α καὶ ι̅. Διόπερ (*Qua* de causa?) οὐ πειθόμεθα, εἶναι τὸν δέ σύνδεσμον διὰ του ε̄ ψιλοῦ καὶ τὸ αἰ ἄρθρον (sic scr. pro τοῦ — ἄρθρου) [revera Apollonius d. synt. p. 83. 84 Sylb. Homerico loco δ' αἱ legendum esse exposuit], ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος ἐλλειπτικὸς τῶν ἄρθρων ἐστί. — Ἰστέον δέ, ὅτι ὅτε προηγεῖται ὁ „μέν" σύνδεσμος, δέ γράφεται διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ (δέ usque ad ψιλοῦ addidi). ἀλλ' ὁ δέ (δαί) μόνος γράφεται διὰ διφθόγγου, καὶ ἔστιν ἐπίρρημα ἐρωτήσεως· μετὰ τοιούτων γὰρ συντάσσεται. Ἡρωδιανὸς καὶ Ἰωάννης ἐκ Θηβῶν Οὐηστῖνος. Posterior articuli pars „ἰστέον δὲ ὅτι κτλ." valde

puerilis est, prior maxime decurtatus et corruptus esse videtur; hanc tamen ex aliquo Herodianeae orthographiae loco demanasse, nescio an veri non dissimile sit. *Pl.*

p. 522, 2 scr. ἀμητῆρες
522, 3 scr. (T 223)
523, 18 Φόρκυν pro φόρην *Lob.*
528, 28 scr. χειμερινός
537, 2 addendum fortasse: Αἱ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι δασύνονται πλὴν τῆς αὐτός· Miller. p. 55. *Pl.*
538, 12 scr. ὁρμαθός coll. p. 145, 24
553, 5 scr. ἔσθ' ὅτε
559, 12 addendum fortasse: Μετὰ προθέσεως ἡ ἀντωνυμία ὀρθοτονεῖται εἰ μὴ ἡ πρόθεσις τῷ ἐπιφερομένῳ ῥήματι συντάσσεται, ὡς τό· „κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις". (Arist. Acharn. 295) καὶ „σύν μοι γενέσθαι". Miller. p. 215. Cf. II. Pros. A 368. *Pl.*

AD TOM. II.

p. 7, 30 scr. *Hes. theog.* 521
10, 24 scr. Μαρυανδυνός
15, 30 huc fortasse inserendum: ἀκολουθήσας· „Ἑρμῆς δὲ Σιμώνακτος ἀκολουθήσας —" ἐκτάσει τοῦ α. οὕτως Ἡρωδιανός. Miller. p. 19. Meinekius Hermes III 451 de his, quae feruntur, productionibus conferri iubet Poët. choliamb. p. 95; pro Σιμ. coni. Τιμώνακτος. *Pl.* Ἑρμῆς δ' ἐς Ἱππώνακτος? *Lehrs.*
16, 30 ἄνυε μοίρας: διχῶς τὸ μοίρας. εἰ μὲν γὰρ ἐκτείνομεν, σημαίνει γενικήν, εἰ δὲ συστέλλομεν, αἰτιατικὴν πληθυντικῶν Δωρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. Schol. Theocrit. I 93 (Ziegler. p. 15). Cf. p. 668, 29.
22, 14 scr. ἡ σύνθεσις
28, 2 post κάη inserendum: μεταπλασμὸν γὰρ λέγει ἐκ τοῦ μῆρα μῆρε, ὡς τὰ ὄσσα ὄσσε καὶ ὀψά ὀψέ (?). *Pl.*
28, 23 scr. ὁρμαθός coll. I 145, 24
41, 17 scr. αἴξ
48, 22 scr. πιθανώτερον
51, 31 scr. ἐνεστῶτος
56, 9 scr. ἑδριάασθαι
65, 25 monendum iam Bekkerum Scholl. in Hom. Il. p. 830 scripsisse: „ante διὸ desunt quae v. 7—9 leguntur, νομίζων — ἀντωνυμία".
79, 31 scr. συγκατατίθεμαι
85, 17 scr. φησὶν ὅτι Ἀρίσταρχος
96, 13 in cod. est ἡ ὑμέων ἀντωνυμία
111, 24 pro 355 scr. 357
130, 3 habet M[a] eadem quae in H leguntur, sed in textu et in lemmate vocabulum τηλεκλυτός cum signo, quod dicunt hyphen, et lin. 6 τὸ γὰρ δουρικλυτὸς κτέ.
130, 7 ad α 37 ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς M[1]] ἐγκλίνεται ὡς τὸ „ξύ μοι λαβέσθαι". M[a]. Lege ξύμ μοι λάβεσθε Plat. Phaedr. p. 237 a. Cfr. locus a Plewio ad I 559, 12 allatus, ubi fort. ξύμ μοι λάβεσθε scribendum pro σύν μοι γενέσθαι. Ceterum lemmata a scholiorum scriptoribus omissa e textu codicis Veneti supplevi et uncis inclusi.

p. 130, 10 ὀλοόφρονος: τοῦ περὶ τῶν ὅλων φρονοῦντος ἢ ὀλεθρίου ἢ τὸν περὶ τῶν ὅλων φρονοῦντα ἴλιον (sic pro ἴδιον) οὕτως εἰρῆσθαι. ἄμεινον δὲ ψιλοῦντας ἀκούειν, ἵν' ᾖ τοῦ ὀλέθρια καὶ δεινὰ φρονήσαντος. εἷς γὰρ τῶν Τιτάνων ὁ Ἄτλας ἱστορεῖται. Haec M[a], sed postrema in rasura. Erat sine dubio longius schol. a M[1] scriptum, cuius nunc posterior tantum pars superest: ἐπεὶ πολέμιος τοῖς θεοῖς. οἱ δὲ τὸ ἑξῆς, θαλάσσης ὀλοόφρονος. οἱ δὲ ἐδάσυναν, ἵν' ᾖ (haec duo verba M[a] add.) περὶ τῶν ὅλων φρονοῦντος. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἄτλας τὸν κόσμον βαστάζων παραδίδοται. ἢ ἐγέγραπτο (sic) κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφήν· εἶτά τις μὴ νοήσας προσέθηκε τὸ ος. Ex his valde confusis fragmentis tamen lacuna codicis H suppleri potest.

130, 20 ad α 75 πλάζει δ' ἄπο πατρίδος αἴης M[1]] γρ'. καὶ ... ἀπὸ τῆς πατρίδος. οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπο. M[a]. Lacunam indicavit *Lehrsius*.

— ad α 79 ἀέκητι M[1]] τὸ ε̄ δασυντέον ἐν τῷ ἕκητι. M[a].

— ad α 83 ὅνδε δόμονδε M[1]] ὅν δε (scr. ὃν δέ, cf. ad Π 445) δύο μέρη λόγου καὶ παρέλκει ὁ δε. M[a].

130, 23 non recte mihi videtur Lentzius scripsisse (cf. etiam ad γ 10), Herodianum hoc loco Aristarchi scripturam et sententiam secutum esse. Nam quum codices omnes consentiant, Herodianum προτίθεντο ἰδὲ (ut γ 10 κατάγοντο ἰδ') scripsisse, iniuria Buttmannum Dindorfium Lentzium πρότιθεν, τοὶ δὲ ut Herodianeum dedisse persuasum habeo. De Aristarcho nostro quidem loco nihil certi: diserte ad γ 10 Ἀρίσταρχος „κάταγον", εἶτα „τοὶ δ' ἱστία". Sed ex initio scholii α 112 ἄμεινόν φησιν Ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκειν κτέ. etiam hoc loco Herodianum ab eo dissensisse et scriptorem horum scholiorum ex libris Aristarcheorum fere hoc compilasse colligo: ἄμεινόν φησιν Ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκειν „καὶ προτίθεντο [ἰδέ"· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος „πρότιθεν, τοὶ δέ"·] καὶ γὰρ τὸ ὅλον μᾶλλον ἀκόλουθον· οἱ μὲν οἶνον ἔμισγον, οἱ δὲ σπόγγοισι νίζον, οἱ δὲ κρέα ἐμέριζον. καὶ ἄλλως τὸν παρατατικὸν τοῦ τίθημι ἐνεργητικῶς οἶδε λεγόμενον ὁ ποιητής, οὐ παθητικῶς, „παρὰ δέ σφι τίθει" (α 142), [ᾧ] ἀκόλουθον πληθυντικὸν [τὸ] „νίζον καὶ πρότιθεν". EMD. Praeter ea, quae ex coniectura addita uncis inclusi (ᾧ ante ἀκόλουθον iam Dindorfius inseruit: cf. ad Δ 319), haec a codicum scriptura discrepant: τὸ ὅλον] ὅλος τὸ M, ὅλως ED (ὁ λόγος Cobet. ὁ λόγος οὕτω Dindorf.). ἀκόλουθον solus E, -θος ceteri. In fine scholii προτίθεντο EMD, corr. Dindorf. Denique moneo, M[1] in textu νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ habere, glossa προετίθεσαν a M[a] superscripta; quae Dindorfius p. 28, 18 de lectione codicis nostri dicit, falsa sunt: literas το verbi προτίθεντο non m. rec. adscripsit, sed, quod saepissime in hoc cod. factum est, M[c] renovavit tantum alacriore atramento.

131, 4 ὑπολῖτα (sic et in hoc lemmate et in textu): ἢ λινὸν ὕφος (λεπτὸν περιβόλαιον M[a] superscripsit). προπερισπαστέον τὸ λῖτα· ἑνικὸν κτέ. M[1].

131, 6 ἀηδήσειεν (sic etiam in textu, sed, ut mihi videtur, ex corr. a M[a]; literam η priorem duobus punctis subnotatam esse non recte dixit Dindorfius): γρ'. καὶ ἀδήσειεν. ἀλλὰ ψιλωτέον. ὅταν

γὰρ ἐν cυναλοιφῇ τὸ ψιλούμενον κατ' ἀρχὴν φωνῆεν κτέ. et lin. 8 οἷον ὦ ἑταῖρε, ὦ ἑταῖρε (sic). M[1].

p. 131, 14 habet etiam M[a].

131, 22 ad α 183 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον M[1]] οὐκ ἀναcτρεπτέον τὴν ἐπί. M[a] superscripsit.

132, 1 παρτιθεῖ: τὸ παρτιθεῖ ἐνεcτώc ἐcτιν ἀπὸ κτέ. M[1].

— ad α 203 φίληc ἄπο πατρίδοc αἴηc M[1]] οὐκ ἀναcτρεπτέον τὴν ἀπό. M[a] superscripsit.

132, 9 habet etiam M[a].

— ad α 226 ἦε γάμοc: περιcπαcτέον τὸ ἦε. διαπορητικὸc γάρ ἐcτι cύνδεcμοc. M[a].

132, 10 corr. κατακοιρανέουcιν

— κατακοιρανέουcι M[1]] ἡ κατα πρὸc τὸ κοιρανέουcιν. M[a] superscripsit.

132, 20 scholium bis legitur in codice Veneto et a M[1] et a M[a]; variae lectiones hae sunt: lin. 20 τὸ ἐπαλαcτήcαcα δηλοῖ τὸ om. M[1] (et V), l. 21 ὡc om. M[a], ἐὰν δὲ ἐcτὶ M[1], l. 22 παλαcτήcαcα om. M[1], παλαcτήcαcα ἔcτη τῷ παλαcτῇ κτέ. M[a], ἔcται ἀντὶ τοῦ παλαcτοῦ ὅ ἐcτι τῇ ἀγκῶνι νύξαcα M[1].

132, 23 ad α 260 ᾤχετο γὰρ καὶ κεῖcε M[1]] ὁ (quod vel οὕτωc scribendum vel omnino delendum) ἐκ πλήρουc ὁ και cύνδεcμοc. M[a] superscripsit.

132, 24 hoc schol. in marg. superiore habet M[a] partim deletum; lin. 25 post αὐλὸc αὖρα (sic) leguntur haec: ἀμέλει τὸ αὔω (sic) τὸ δηλοῦν τὸ ξηραίνω δαcύνεται, τὸ δὲ φλογίζω ψιλοῦται.

132, 27 scr. 277

— M[a] non ἔεργον habet, sed ἔεργα, quo Friedlaenderi coniectura etiam magis commendatur.

132, 30 habet M[a], sed pro οἶδε δὲ αὐτοῦ τὴν κλίcιν vitiose οὐδὲν δὲ αὐτὸν τὴν κλῆcιν et pro οἶδε δὲ καὶ τὸ δίδωμι haec: εἰ μὲν γὰρ δῶρα διδοῖ οὐδὲν δὲ καὶ τὸ δίδωμι.

133, 8 ad α 391 ἦ φῂc (sic): περιcπαcτέον, ἢ (scr. ἦ) ἄρα λέγειc. M[a].

133, 13 ad α 409 ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖοc M[1]] τὸν δὲ (hoc delendum) ἢ περιcπαcτέον. ὡcαύτωc καὶ τὰ (ὁ? sc. v. 413) ἑξῆc. M[a].

133, 14 habet M[a], sed lin. 14 μήτηρ om., l. 15 ἄμεινον δὲ εἰc τὴν λ.... (lacuna).

133, 16 δαΐδαc (sic): παροξυτόνωc (sed hoc linea directa deletum) δαΐc ὀξυτόνωc κτέ. M[a].

133, 18 Ὦποc περιcπαcτέον (sic) διὰ κτέ. M[1].

133, 22 ad β 6 αἶψα δὲ κηρύκεccι sic M[1]] φύcει μακρὸν τὸ ρυ, κῆρυξ δὲ θέcει. M[1] superscripsit. Hoc schol., iam ex cod. S notum, Lentzius iniuria neglexit: cf. περὶ διχρ. 11 9, 25 et ad K 258.

133, 29 ἠὲ νέων ἀνδρῶν: οὗτοι γὰρ ἐγκλίνονται κτέ. M[a].

133, 31 erat etiam in M[a], sed in superiore margine nunc valde lacero et detrito.

134, 10 cf. ὡc τρίετεc: ὁ μὲν χρόνοc βαρέωc, τὸ δὲ μετεcχηματικὸc (sic) τοῦ χρόνου ὀξυτόνωc. M[a].

134, 17 ad β 121 pertinere videtur hoc schol., quod sine lemmate in

M¹ exstat e regione versuum 110 et 111: οἱ (μεταγενέστεροι inser.?) Ἀττικοὶ ὅμοια καὶ γέλοια γράφουσιν, ὁμοῖα δὲ καὶ γελοῖα κοινόν. Cf. II 91, 32.
p. 134, 18 δαῖτας: εἴτε ἀπὸ τοῦ δαίς (cod. δαῖς) δαιτός προπερισπωμένως, εἴτε κτέ. Mᵃ, quod retinendum.
134, 20 habet Mᵃ, sed τῶ i. e. τῷ in lemmate et τὸ τω in schol.
134, 27 initium scholii sic exstat in Mᵃ: ᾧδ' ἀνιείης: ἀναπείθοις. δασυντέον. ἡ δὲ μεταφορὰ τῆς λέξεως εἴληπται ἀπὸ τῶν κυνηγετῶν κτέ., tum lin. 29 ἐκδεχομένου τὸ λυπήσεις. ἐχρῆν δὲ γράφειν ἀνιῴης· τοιαύτη γὰρ ἡ α' συζυγία.
134, 30 ad β 204 ἶσα: ἐκτέταται τὸ ῑ διὰ τὸ μέτρον. Mᵃ.
135, 6 ex Herodiano, qui περὶ μον. II 929, 4 de ἐλῶ dicit βαρύτονον παρ' ἐνίοις, ὃ καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται, fortasse etiam haec, ut videtur, ad ἐξελάσαι β 248 pertinentia fluxerunt: τὸ ᾱ τῆς δευτέρας συζυγίας, εἰ μὲν καθαριεύει ἢ καὶ τὸ ῥῶ ἐπάγοιτο, ἐκτείνεται· εἰ δὲ τὸ λάμβδα ἢ ἕτερον τῶν συμφώνων, συστέλλεται. Mᵃ. ἢ ante ἕτερον emendavi, quum in cod. compendium verbi ἐστὶν scriptum sit, quod multum similitudinis habet cum particula ἤ. Idem vitium in codicem S irrepsit, qui, si editori fides tribuenda, initio quoque vitiose τὰ τῆς δευτέρας κτέ. Ceterum dignum mihi videtur, quod commemoretur hoc loco, tantam intercedere similitudinem inter codices M et S, ut hic nihil fere diversi habeat, ne vitia quidem.
135, 7 ad β 293 ἀμφιάλῳ: δασέως τὸ ἀμφιάλῳ, τὸ δὲ κύριον (θ 114. 128) ψιλοῦται. Mᵃ. Cf. ad θ 114.
135, 16 ad β 420 ἴκμενον οὖρον: ὅταν ἔχῃ τὸ οὖρον, οὐ δεῖ γράφειν τὸ ἴκμενον εἰς τὸ ῑ δασεῖαν. οὖρος γὰρ λέγεται ἀπὸ τοῦ κατ' οὐρὰν τοῦ πλοίου πνέειν. γραπτέον οὖν ψιλήν, ἵνα σημαίνῃ τὸν δίυτρον. M¹. δίυγρον· ἀλλαχοῦ „ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων" (ε 478). τὸ γὰρ ἴκμενον ψιλωτέον. Mᵃ. Haec ex Herodiano fluxisse puto, quamvis similem notam ad Α 479 inter Herodianea iure non receptam esse haud ignorem. Cf. notam ad λ 7. Ceterum initium primi scholii aliter fortasse ab aliis et rectius legetur: codex hoc loco valde detritus et verborum ὅταν — γράφειν frustula tantum nunc supersunt.
135, 17 πεῖρε (δὲ) ἀντὶ τοῦ διεπέρα διήρχετο. Mᵃ.
135, 26 τὸ ante ὅμοιον delendum, quum H κατάγοντο ὅμοιον habeat, M κατάγον τὸ ὅμοιον. De Lentzii annotatione cf. ad 130, 23.
136, 27 addo Mᵃ.
136, 28 habet Mᵃ, sed lin. 29 ῥωννύειν et ἀναστροφὴ νοεῖται, reliqua omittens.
136, 31 ad γ 164 ἐπί: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἐπί. H. apud Dindorf. praef. p. XLIX.
137, 3 ad γ 188 φάς' M¹] Ἀττικὴ ἔκτασις. Mᵃ.
137, 4 habet Mᵃ, sed περισσὴ ὡς ἐν τῷ κτλ.
137, 6 habet M¹.
137, 17 habet Mᵃ.
137, 22 H MᵃQR.
137, 30 καὶ μετὰ τῆς προθέσεως εἴρηται ἐπιβουκόλος. Mᵃ.
138, 8 habet Mᵃ.
138, 18 υἱέϊ τρισυλλάβως, ὡς τῶ (leg. τὸ) „υἱέϊ σῷ ἑπόμην". Mᵃ.

p. 138, 18 ad δ 16 γείτονες μέν (sic pro γ. ἠδὲ ἔται): νῦν ἀστυγείτονες. ἔται δὲ ψιλῶς, ἵν' ᾖ οἱ πολῖται. οὕτως γὰρ ἔσται μεγαλοπρεπὴς ὁ γάμος κτλ. M^a. Verba ἔται — πολῖται ex Herodiano mihi videntur excerpta esse (cf. schol. EQ et ad δ 3).

139, 4 not. corr. ὡς Ἡρωδιανός φησιν.

139, 5 annotatio litera V signata ex his cod. Veneti scholiis compilata videtur esse: v. 81 ἐπαληθείς M¹] πλανηθείς M^a superscripsit, v. 83 ἐπαληθείς M¹] τοὺς μὴ ψευδομένους διὰ τὴν μαντικήν M^a superscripsit; ab eadem manu ad v. 83 in margine annotatum: καὶ Αἰγυπτίους: ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους τοὺς ἀληθεῖς, διότι μαντικῆς ἔμπειροι. Verba ἐπ' ἀληθεῖς post οἱ δὲ Lentzius e coniectura addidit. Cf. schol. T apud Dindorf. append. p. 756.

139, 9 not. corr. ἐπειρήσαιτο.

139, 14 in M^a haec exstant: ἀοσσητῆρες: σῶσται. τρίτη ἐπὶ (sic) τέλους ἡ ὀξεῖα. ἢ (hoc corruptum ex compendio verbi σημαίνει) γὰρ τὸ ὑπάρχωσιν. — ἀπὸ τοῦ ἔω ἐᾶς κέκλιται· προπερισπαστέον.

139, 19 habet M^b, sed lin. 19 περισπᾷ, l. 20 παροξύνει, l. 21 τὰ προκείμενα ὀνοματικὰ ἐπίθετα νηπενθές κτλ. — Post προκείμενα insere ὀνόματα.

139, 28 de nomine Θῶνος valde corrupta tradit M^a, quod satis habeo commemorasse.

140, 18 ad δ 380 πεδάα: πεδῶ πεδεῖς (sic) πεδᾶ καὶ πεδάα, ὡς βοάα. M^a.

140, 23 scr. πιέζειν pro πιέζειν.

140, 30 πεῖρα: πείραζε. πεῖρα βαρυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ ἰῶτα. προστακτικὸν γάρ ἐστι, πεῖρον (sic), ἀπόπειραν ποιοῦ. M¹.

141, 25 ad δ 733 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε M¹] γρ'. ἢ κ' ἐνέμεινε. M^a.

141, 31 habet M^a, sed lin. 31 τοῖς τροπωτῆρσι, l. 32 στρέφονται ἢ ἱμάσι.

142, 4 et 8 habet M^a.

142, 10 habet M^a, qui lin. 11 ἐπιφερόμενον μετὰ δασέως ψιλοῦται, ἀσχάλω, ἄσθμα, ἐσθλός, ὀσχέος, ἐσθής.

142, 13 ἐκ Τροΐης: διαιρετέον· τὸ γὰρ ἑξῆς Τροΐης ἀπὸ ληΐδος (sic), ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς λείας. M^a, sed utroque loco τροίης.

142, 20 ἄλλυδις ἄλλη: ἄλλη ἀλλαχοῦ. τὸ ἄλλη εὐθέως ἐστίν, ὅθεν ἄνευ τοῦ ῑ γραπτέον. M^a.

142, 22 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες (adde μαλακοὶ ἴου): κακῶς τινὲς περιέπεσαν (scr. περιέσπασαν), ἵν' ᾖ μαλακοὶ ἁπαλοί. ἀλλαχοῦ γὰρ λέγει ὑδρηλοὶ μαλακοί. M^a et fere idem V, de quo v. Buttmann. et Dindorf.

142, 24 ἐρέχθων: καταπίνων ἐν ἑαυτῷ, στένων, λυπούμενος βαρέως (δαμάζων τὴν ψυχήν M^b superscripsit), ἢ καταμένων, διασχίζων. παροξυτόνως. M^a.

143, 8 habet M^b, qui ὑποκεκαυμένα.

143, 13 ad ε 277 τὸ (δὲ) ἐπ' ἀριστερὰ δύο μέρη λόγου. M^a.

143, 14 totam describo scholiorum farraginem, quae ad hunc locum in cod. Veneto servata est, omnibus vitiis sedulo relictis: εἴσατό
μ'
δ' ὡς: ἑρ (ἑρμηνεία?). ὡμοίωσε καὶ ἀπείκασε τὴν γῆν ἢ ὡς ῥινὸν ἢ ὡς ἐρινέον. εἴσατο ὑπέλαβεν ἀπὸ τοῦ εἴδω, ὡς τὸ „εἴσομαι αἴ κε τύχοιμι" (— τύχωμι χ 7) καὶ εἴσατο τὸ ὡμοιώθη, ὡς τὸ

„εἴcατο φθογγὴν ἀνδρέμονος“ (εἰcάμενος φ. Ἀνδραίμονος N 216), καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ὡς τὸ „εἴcατο γὰρ νηῶν ἐπ᾽ ἀριστερά“ (M 118). τὸ δὲ εἴcατο ἐcτὶν ἀπὸ διαφόρων κλίcεων cυνέμπτωcις, ἐξ οὗ γίνεται καὶ τὸ „ὅθι οἱ κατὰ εἴcατο γαίῃ“ (ὅθι οἱ καταείcατο γαίης Λ 358) ἀντὶ τοῦ κατεπορεύθη. — εἴcατό δ' ὡς ὅτε ῥινόν: εἰ μὲν ῥινόν ἀναγνωστέον, ἔcται ἐφάνη ὡς ἀcπὶς ὅ ἐcτι βύρcα· εἰ δὲ ἐρινεόν, ἔcται cυκῆω. οἱ δὲ λέγουcιν Ἰλλυριοὺς ῥινὸν λέγειν τὴν ἀχλύν· ἐφάνη οὖν ὡς ἀχλὺς ἡ γῆ (cf. Dindorf. p. 272, 3—6). — ῥινόν: τὴν βύρcαν, ὡς τὸ „ὑποδέcτρωτο ῥινὸν βοός“, ὡcανεὶ δέρμα βοὸς ἐφηπλωμένον τοῖς ὕδαcιν οὕτως εἶδεν τὰ ὄρη. τινὲς δὲ φαcὶ τὴν ἀcπίδα κακῶς· οἱ δὲ ἐρινὸν τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας cυκῆς. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἐρινὸν αὐτὴν τὴν cυκὴν κατὰ μεταβολὴν γένους, ὡς ὁ δίφρος τὸ δίφρον. οὐδετέρως δὲ λέγεται ὁ καρπός, ἀρcενικῶς δὲ τὸ δένδρον ἐρινόν· ὥcπερ ἡ κέδρος θηλυκῶς τὸ φυτόν, τὸ δὲ κέδρον οὐδετέρως τὸν καρπόν. Ἀρίσταρχος δὲ ὁ ῥινὸν αὐτὴν τὴν cυκὴν κατὰ μεταβολὴν γένους· τὸν γὰρ καρπὸν μὴ νοεῖcθαι, ἐπεὶ βραχύς ἐcτι πάνυ (cf. Dindorf. p. 272, 7—19). M[a]. Denique M[b] scripsit: εἴcατο δ' ὡς ὅτ' ἐρινόν: πολλάκις ἀπὸ διαφόρων cυμπτώcεων cυνέκπτωcις γινομένη κτλ. apud Dindorf. p. 272, 23 usque ad p. 273, 6 τῶν Φαιάκων, sed 273, 2 verba καὶ τὸ ἴcος — τὸ δὲ ἐπορεύθη om., 4 τοῦ ἕω et ὁμοιώθη, 5 ὅτ' ἐρινὸν, omittens verba ἀντὶ τοῦ.

p. 143, 21 habet M[a], qui προπαροξύνεται.

144, 6 habet M[a], sed τοῦ ἀλόω.

144, 13 τὸ (δὲ) παραπλῆξ ὀξυτόνως. M[a].

144, 14 ὡς ὑπάλυξε: τινὲς τὸ ὡς περιέcπαcαν, ἵνα cημαίνῃ τὸ ὅμως. M[a].

145, 1 ᾧ ἔνι κούρῃ: ... δῆλον ὅτι ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεcιν ἔν, ἐcτι γὰρ ἐν νῷ (sic pro ἔνι, ἔcτι γὰρ ἐν ᾧ). M[a].

145, 2 ... ἡ δὲ ἀπὸ ἀντὶ τῆς παρά. M[a].

145, 4 habet M[b]: lin. 4 corrigendum προπεριcπωμένου. l. 5 τινὲς τῇ Ναυcικλειτοῖ ὡς τῇ Καλυψοῖ M[b].

145, 17 ῥύπα πάντα: τὸν (sic) ῥύπον τὰ ῥύπα. οἱ μὲν αἰτιατικὴν ἐν μεταπλαcμῷ φαcιν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥυπόωντα (sic). βαρύνεται δὲ ὡς τὰ λύχνα καὶ δίφρα. M[a].

145, 20 habet M[b].

145, 21 ad ζ 115 μετ' ἀμφίπολον βαcίλεια M[1]] οὕτως ἐcτὶν ἐνδεχόμενον γράφ(ε)· ὡς τὸ ἱερεὺς ἱέρεια καὶ βαcιλεὺς βαcίλεια· οὐ γὰρ ἔcτιν ἱερεὺς ἱέριcca, ὡς τὸ εἶναι καὶ βαcιλεὺς βαcίλιcca. M[b]. (?)

146, 13 ad η 56 Ναυcίθοον idem scholium M[a] habet, quod codd. HPQT ad v. 39 afferunt: ναυcικλυτὸς ὡς ἀγακλυτὸς ἐν cυνθέcει κτλ., sed lin. 9 ὅτε et λέγεται, l. 10 ὡς οἱ μὲν περὶ νηυcὶ θοῆ(θ)cιν· ὅτε δὲ ἐν cυνῇ (sic pro cυνθέcει) διὰ τοῦ ᾱ, Ναυcιθόος (sic), Ναυcικάα.

146, 26 ἄλλο τι M[1]] οὐ κατὰ μίαν ὀξεῖαν Ἡρωδιανός. M[a] sine lemmate ad v. 202 refert.

148, 1 οὐκ' ἀρετᾷ: οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐθύνειαν ἄγει τὰ κακὰ ἔργα. καὶ ἀλλαχοῦ ἀρετῶcι λαοὶ ὑπ' αὐτῷ τουτέcτιν εὐθυνοῦcιν. ἢ τὰ

κακὰ τῶν ἔργων οὐκ ἄγει ἀρετήν: — ἔστι δὲ τὸ ἀρετᾶ ῥῆ cυζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων· ἀρετῶ ἀρετᾷς ἀρετᾷ. σημαίνει δὲ δοξάζει αὔξει. Sic M[a].

p. 148, 20 Κικόνεσσι M'] διὰ τὸ μέτρον συστέλλει τὸ κο. τὰ γὰρ ἐθνικὰ διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται, Λάκωνος Κίκωνος. τοῦτο δὲ κατεκράτησεν ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ ō μικροῦ. M[b].

148, 23 ad ι 81 ἀπέωσε M'] ἀπῶσεν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ (leg. τῷ) ἐξέωσεν συνέωσε καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς. M[b]. Cf. p. 169 not. ad fr. 12[a].

149, 7 γαυλὸς καὶ γαῦλος διαφέρει· γαυλὸς μὲν ὀξυτόνως ἀγγεῖον ποιμενικόν, γαῦλος δὲ τοῦ κατὰ πλοῖον ἑτεροίου σκάφους. M[e] ex Eustathio.

149, 15 corr. δι' ἀπειρίαν.

149, 17 habet M[a], sed περισπᾶται ὁ δεύτερος ἦ.

149, 25 exstat in M[a] idem quod in HQ.

ad ι 445 λαχμῷ τῇ δασύτητι τῶν μαλῶν (sic, M[e] inseruit παρὰ Ἡρωδιανῷ) γράφεται καὶ λαχνῷ (sic, M[e] corr. λάχνῳ), παρωνυμικῶς ἀπὸ τοῦ λάχνη. M[b]. λαχμὸν λέγει — κατὰ Ἡρωδιανόν M[e] ex Eustathio p. 1638, 39.

149, 29 cf. M[a] apud Dindorf. p. 450, 25 not.

150, 5 ad κ 251 ἀνὰ δρῦμά sic M'] ἀνὰ δρυμά· δρυμὰ ὁ τόπος, δρύμα δὲ τὰ δένδρα. M[a]. Certe non Herodianeum; in talibus distinctionibus posteriores valde delectati sunt; cf. e. gr. Schol. Theocrit. IV 51 (Ziegler. p. 37): ἁρμοῖ· εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένον. Ib. XI 41 (Ziegler. p. 73): σκυμνοὺς ὀξυτόνως ἐπὶ ἄρκτων, βαρυτόνως δὲ ἐπὶ λεόντων.

150, 6 habet M[a].

150, 13 ad κ 444 ἔρυσθαι M'] ἐὰν μὲν προπαροξύτονον παρατατικός, εἰ δὲ παροξύνηται (sic) ἀόριστος (scr. παρακείμενος? ex ξ 260. 328). M[a]. Cf. ad ε 484.

ad κ 515 πέτρη τε ξύνεσίς τε M'] καὶ ἡ πέτρα ποία πέτρα; ἡ σύνοδος τῶν ποταμῶν. δασυντέον τὸ σύνεσις· φησὶ γὰρ κτλ. M[a].

150, 16 habet M[b], sed περισπωμένως.

150, 18 scr. ἀθηρηλοιγόν.

151, 29 πληθυντικῆς?

152, 17 κατ' ἀσφοδελόν: ἀσφοδελώδη· ἀσφόδελος δέ ἐστι βοτάνη ὁμοία σκύλλῃ. ἀσφόδελος ἡ βοτάνη, ἀσφοδελὸς ὁ κῆπος, ὡς ὧδε. οἱ δὲ Ἕλληνες ἐν ταυτῷ καὶ παράδεισον καὶ κόλασιν εἶναι ἔλεγον: — ἀσφόδελος δέ ἐστι βοτάνη ὁμοία σκύλλῃ ὀξυτόνως, προπαροξυτόνως δὲ ὅμοιον μολβῷ. Sic M[a]. ὅμοιον μολύβδῳ? ita ut ἀσφόδελον scholiasta interpretatus sit μολυβρόν. Cf. Add. ad I 164, 24. — Polak in observationibus ad scholia in Hom. Odyss. p. 79 pro ἢ ἀσφοδελόν. λέγει γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ā legi iubet ἢ ἀσφοδελὸν λέγει. γράφεται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ā.

153, 3 habet M[a], sed lin. 3 ὁ δὲ Ἀρ. καὶ Ἡρώδης, l. 4 ἀμφαδίς, l. 5 κραταιὰ ἶς τουτέστι κραταιὰ δύναμις. ᾧ ἐπείθη καὶ ἡ ἐνίθεια (sic).

153, 21 M[a] habet quae a Dindorfio litera V notata sunt, sed p. 538, 26 σκληροί add. post ἄγριοι, p. 539, 1 καρπῶν. ἢ τοὺς ἄγαν ὁρμῶντας. τινὲς οὐδὲ μιᾶς, l. 3 εἶπα σοι μάστιγοι.

p. 154, 14 dele signum interrogationis. *Lentzii ms.*
155, 2 ἀνδρακάς: κατὰ ἄνδρα ὡς ἑκάς καὶ ἐντυπάς. M[a].
— ad v 15 idem fere quod in BHQ exstat in M[a], sed Herodiani nomine omisso: ἡ προικὸς γενικὴ ἀντὶ τοῦ προῖκα.
155, 5 habet M[a].
155, 11 habet M[a], sed ἡ ἧμιν.
155, 13 habet M[a], sed ἀλιτῆ pro ἀλιτεῖν.
155, 18 ὁ πρῶτος ὀξύνεται, ὁ δεύτερος περισπᾶται. M[a].
156, 15 ad ξ 39 (non 38) καὶ δέ μοι M[2]] ἀπόλυτος ἡ μοι. M[a].
156, 19 ad ξ 112 σκῦφος (sic): ποιμενικὸν καυκίδιον. M[a]. διχῶς καὶ τὸ σκύφος καὶ τὸ σκύφον οὐδετέρως. M[2]. Voluit καὶ ὁ σκύφος (ἀρσενικῶς) καὶ τὸ σκύφος οὐδετέρως.
157, 19 ἰωγή· σκέπη. σύνθετόν ἐστι τὸ ὄνομα, ἀντισκέποντι καὶ ἀπείργοντι τὴν βορὰν τόπῳ. Sic M[a].
158, 9 πύρνον: πύρινον ἄρτον ἢ κλάσμα ἄρτου. ἄδηλον δὲ τὸ γένος παρὰ τῷ ποιητῇ. M[a].
158, 21 ξὺν τῇ Ἀρτέμιδι· ὁ τρόπος ἀναστροφή. M[a].
158, 26 ἅμα τροχόωντα M[2], sed litera ω a M[a] superscripta] γρ΄. καὶ ἁματρωχόωντα· σύνθετον δὲ τὸ ἁματρωχόωντα. M[a].
158, 29 ὠκεῖα ταχεῖα ταχύπλους. παραγώγως. M[a].
159, 12 ad π 73 διττῶς λέγει καὶ δίχα καὶ διχά. M[a]. Non Herodianeum videtur: cf. I 496, 7.
159, 29 καί τ' ἔτεον: τότε ἀόριστον. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ καί ὁ τόνος. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἐτοδμώων τῶν ἀγαθῶν θεραπόντων. ἢ τῶν ἡμετέρων δούλων. Sic M[a].
160, 31 τινὲς ἀμφοτέρωθεν οἱονεὶ κεφαλὰς ἔχοντα. ἄμεινον δὲ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν, ἀμφὶ κάρη, περὶ τὴν κεφαλήν. M[a].
161, 12 οὖλον. ὅλον κατὰ ἔκθλιψιν (sic) τοῦ ῡ ἢ ἁπαλόν. M[a].
161, 25 notae valde depravatae in cod. Veneto hae servatae sunt: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος δασύνας ἔγνω καὶ ἀπέδωκε τοὺς ἅλας. ὁ δὲ Καλλίστρατος ψιλοῖ οὐ δ' ἄλλα (sic) ἐκδεχόμενος τὰ κόπρια, ἃ παρὰ τῷ οὐδῷ κεῖται. M[2]. οὐδὸς δὲ ὁ βατὴρ λέγεται. ἄλλως· οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον οὗ ἡ ἀρ· ὁ δὲ καλλισταρ (sic) οὔδαλα τὰ κόπρια παρὰ τὸ ἐν τῷ οὔδει κεῖσθαι. M[a]. (χ and τ superscripted)
161, 28 ἐψιαάσθων M[2]] ἀπὸ τοῦ ἕπω τὸ λέγω ἔψω ἐψιάω. Sic M[b].
162, 3 καμινοῖ: καμινευτρία, φρυγούση κριθάς. ἔστι δὲ ἡ εὐθεῖα καμινώ. ἄλλως· γρηΐ καμινευτρίᾳ παραπλησίως κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐσθῆτα· ῥυπαρὰ γὰρ ἐφόρει. ἢ τῇ καμούσῃ τὴν ἶνα διὰ τὸ γῆρας. Sic M[a].
162, 6 ἤλδανε ηὔξανεν· ἅλματα γὰρ καλόκλαδα. M[a].
162, 13 habet M[a], sed lin. 14 post ἐλάμβανεν M[b] addidit: ἐποιεῖτο ἡ ἀπὸ τῶν μνηστήρων ἐποιεῖτο (hoc linea doletum) εἷλκε τὰ δῶρα. In sequentibus M[a] παρὰ ταύταις.
162, 25 ad τ 114 praeceptum (Miller. p. 117) fuisse puto de voce εὐηγεσίη, quod bona et antiqua origine esse videtur: ἐξ εὐηγεσίης: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ, ἤγον γὰρ ὑπὸ Ἰώνων λέγεσθαι τὸν εὐδαίμονα ὡς τετελευτηκότα (sic). Καλλίστρατος δὲ δασύνει καὶ ἀπέδωκεν „ἐξ εὐαρχίας“ παρὰ τὸ ἡγεῖσθαι. Nec in E. M. 390,

36 nec ap. Hesych. s. εὐηγεςίη grammaticorum illorum mentio relicta erat. *Pl.*

p. 163, 27 ὀγκίον et παροξυτόνως scribendum esse puto propter regulam I 391, 3.

— ad φ 186 δέ τ' ἐπεῖχε: ὁ δὲ cύνδεcμοc ἐκ πλήρουc (cod. -ροὺc), ὁ δὲ τε παρέλκει, ὡc τὸ „ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσαύλοιο" (P 112). ὁ νοῦc οὕτωc κτλ. M^a.

ad φ 195 τὸ δὲ (quod del.) ἦτε ἐκ τοῦ εἴητε, ὡc τὸ διακρινθείητε διακρινθῆτε. M^a. Fortasse εἶτε et διακρινθεῖτε legendum; cf. ad Γ 102.

164, 14 cum Apollonio Soph. p. 158, 9 et cod. M² scribendum: Ἀρίσταρχοc μὲν ἄγαν ἐπάλλοντο. Ceterum lin. 15 verba μὴ δυναμένηc δέ M^a inseruit, lin. 16 οἴδ' ὑπεξετείνοντο. ἄμεινον γὰρ ἴχνοῦντο M², l. 17 καὶ γὰρ — παρεγίνοντο M^a add.

164, 24 habet M^a, sed lin. 24 ἀκμῆνοc, l. 25 ὠξυτόνυcεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν Ἰλιάδι δηλοῦντοc τὸ νῆcτιc ἔβαρ. κτλ., l. 26 παροξυτόνηcαν.

165, 4 habet M^a, sed lin. 5 ὑφὲν τὸ κατέχον.

167, 24 c. not.: cf. Miller. p. 20 s. v. ἀλαλή. *Pl.*

174, 1 vox ὀτρυγηφάγοc (πλεοναcμῷ τοῦ ō) apud Miller. p. 223 ut analogos voci ὄβριμοc affertur; si illius etymologia in Pathologiam recepta est, eodem etiam hoc vocabulum (E. M. 613, 13) inserendum erit. *Pl.*

174, 13 post frg. 27 inserendum: 27'. βρόδον ἐcτὶ κατὰ διάλεκτον παρὰ τὸ ῥόδον πλεοναcμῷ τοῦ β̄, ὥcπερ ῥάκοc βράκοc, ῥυτῆρεc βρυτῆρεc, cημαίνει δὲ τοὺc χαλινούc (sic Miller. p. 71 et 260; E. M. 214, 35 habet ῥυτίδες βρυτίδεc), καὶ ῥίζα βρίcδα κατὰ διάλυcιν τοῦ ζ̄ εἰc δ̄ καὶ c̄. Οὕτωc Ἡρωδιανόc. Miller. p. 71, coll. p. 260, E. M. 214, 34. *Pl.*

175, 4 Miller. p. 180 additur περὶ παθῶν. *Pl.*

176, not. lin. 10 scr. Cιτῶνα.

180, 22 scr. Κέρβεροc

185, 3 post frg. 47 fortasse inserendum: *47'. ῥύτειρα· παρὰ τὸ ἐρύω ἐρυτὴρ καὶ ῥύτειρα ἀποβολῇ τοῦ ē· „Ἄρταμι ῥύτειρα τόξων". (Vocis ῥύτειρα significatio „τοξότιc" adhuc ignota fuit.) Miller. p. 263. *Pl.*

186, 12 cf. Miller. p. 211. E. M. *574, 16 cod. V. *Pl.*

187, 14 fere idem habet Schol. Theocrit. I 55 (Ziegler. p. 11). Versus Sapphus est fr. 38.

190, 7 Miller p. 204 (s. v. λεώc) additur: οὕτωc Ἡρωδιανὸc περὶ παθῶν. *Pl.*

192, 21 post frg. 73 inserendum adnotamentum, quod prorsus mutilatum esse valde doleo: 73'. κέν· δύναται πλεοναcμὸc εἶναι κέ κέν .... (magna lacuna) ... ἐπὶ τούτων ἔχομεν ἀναλογίαν ἐπιδεῖξαι· θεματικοὶ γὰρ οἱ cύνδεcμοι, ἀλλ' ἐπεὶ ὁρῶμεν πλεονάζον τὸ ν̄ τοῦ ē, οὐδέποτε δὲ ἀποβάλλον, οἷον ἔλεγε, ἔλεγεν, λέγομεν εἶναι κέ κέν. Περὶ παθῶν. Miller. p. 82. *Pl.*

195, 2 post frg. 76 fragmentum maxime corruptum inserendum est: *76'. E. M. *574, 68 Μάνηc· π^χ (ϑ) μάνουc ὡc ἱκέτουc. Miller. p. 211: Μάνηc Μάνουc· Μάνηc μάνου, πῶc μάνουc; τῇ ἠλογημένῃ (?) φηcὶ πάθοc, ὁμοίωc καὶ τὸ ἱκέτουc. *Pl.*

p. 198, 26 scr. λαγῶς λαγῶ
199, 16 cf. Schol. Theocrit. I 4 ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστὶ τὸ αἴκα. ἀλλὰ τὴν ει τρέπουσιν εἰς αι, τὸ δὲ ε τρέπουσιν εἰς ᾰ βραχύ, οἷον Ἄρτεμις Ἄρταμις. κακῶς οὖν κτλ. (Ziegler. p. 6.)
200, 17 cf. Schol. Theocrit. I 2 (Ziegler. p. 5).
200, 25 Miller p. 98 s. v. ἐγώνη additur: οὕτως Ἡρωδιανός. *Pl.*
208, 5 post συγκοπὴν Miller. p. 174 habet: „ἰώ, τίς πλάθη (?). *Pl.*
212, 8 not.: Sophronis fragmentum Miller. p. 259 sic servatum est: πῶ τις [οὖν] οἶνον ὠνάσειται; cf. E. M. 698, 44. V. *Pl.*
212, 13 cf. ψίθυρ ψίθυρος ὡς μάρτυρ μάρτυρος, καὶ ψίθυρος ψιθύρου ὡς μάρτυρος μαρτύρου. Schol. Theocrit. I 1 (Ziegler. p. 5).
214, 9 Miller. p. 287 hac de re sic habet: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ τρόφιμον γεγονέναι τρόφι. ἢ παρὰ τὸ εὔτροφις τὸ οὐδέτερον εὔτροφι, ὡς λειπόπατρις λειπόπατρι καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τρόφι, ὡς εὐηνορέα ἠνορέα. Num altera quoque etymologia herodianea est? *Pl.*
214, 12 not.: de Μέση, etiam quae Miller. p. 214 invenimus addatur: Μεσήνη, πόλις Σικελίας καὶ Θράκης καὶ Λακεδαίμονος, ἣν καὶ Μέσην κατὰ συγκοπὴν [αὐτήν] φασι. Ὅμηρος (B 582)· „πολυτρήρωνά τε Μέσσην". *Pl.*
216, 19 simile est, quod Miller. p. 217, E. M. 588, 23 *V* traditur: Μίνω· Μίνωα ἡ αἰτιατική, καὶ κατ᾽ ἀποκοπὴν Μίνω. *Pl.*
217, 2 cf. etiam Miller. p. 121, ubi legitur: εἰς δὲ τὴν Καθόλου εὗρον οὕτως; sed ordo articuli ibi plane turbatus esse videtur. *Pl.*
218, 2 ex Miller. p. 275 Herodianum eodem loco, quo de γύναι egit, etiam formam Συρακώ memorasse videmus. Miller. sic habet: Συρακοῦς· „ἀλλὰ τὰς κλεινὰς Συρακοῦς" (versus Epicharmi — Strab. VIII p. 364 — iam dudum correctus τᾶς κλεινᾶς), Συρακούσας ἀποβολῇ τῆς ας συλλαβῆς. (Si lectio Συρακούσας et ας integra est, grammaticus *doricam* genitivi formam dixisse videtur). εἰ δέ τις εὐθεῖαν θέλει ποιεῖν ἡ Συρακώ, ἔστι γενικὴ τῆς Συρακοῦς, καὶ οὐκ ἀποκέκοπται (haec inserui), ὥσπερ καὶ τὸ γύναι· „ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ᾽ κτλ." *Pl.*
218, 12 restitutio Lobeckii codice Milleri p. 180 firmatur. *Pl.*
220, 29 post frg. *136 hoc adnotamentum, si Herodianeum et incolume sit, inserendum erit: *136'. εὐάβοτε· εὔβοτε, πλεονασμῷ. *Pl.*
221, 3 addendum Κροτωνιάτης ἀπὸ τοῦ Κροτωνίτης· „οὐδὲ Κροτωνίτης ἐξεκάθαιρε Μίλων." εἶτα Κροτωνιάτης πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. (Secundum Thesaurum forma Μίλων post Theocritum demum apud poëtas usitata fuit). Miller. p. 269. *Pl.*
223, 26 scr. υἱάσιν
226, 5 post frg. 151 inserendum: 151'. ἅρπυιαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἀρέπυιαι. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν. E. M. 138, 21. Miller. p. 41. Vocis ἀρέπυιαι spiritus lenis cum Herodiani praecepto I 538, 21 congruit. *Pl.*
227, 14 cf. schol. M[a] et V (Aristonicus) ad ο 29 Σάμοιό τε: τὴν Σάμην εἴρηκε Σάμον διὰ τὸ μέτρον. καὶ τὴν δείλην δείελον (scr. δειελόν) ἐν ἄλλοις.
227, 27 scr. Τελμισσός Τελμισσεύς, l. 28 Τελμισσεῖς Τελεμισσεῖς et l. 29 Τελεμισσεῖς coll. not. ad p. 589, 6.
232, 4 Herodianea huius adnotamenti origo nunc clare apparet, quum apud Miller. p. 73 loci E. M. 223, 12 verbis γαιήϊος πλεονασμῷ

τοῦ ῆ ὡς Νύσιον Νυσήϊον addatur οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

p. 233 not. lin. extr. corr. Merkel.

236, 10 cum frg. 187 conferendum est, quod Miller. p. 16 invenitur (coll. E. M. 41, 24 cod. Va.): αἰωρῶ ἀπὸ τοῦ αἴρω πλεονασμῷ τοῦ ῶ. καὶ αἰώρα· ἀπὸ τοῦ αἴρω αἶρα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω αἰώρα. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

237, 17 scr. πῖδαξ

239, 13 locus poëtae (Callimachi, v. Bekker An. 850, 25) apud Miller. p. 134 plenius sic servatus est: „αἷμα τὸ μὲν γενεῆς Εὐξαντίδος". *Pl.*

242, 17 post frg. 205 inserendum: 205[1]. ἔδμεναι· ὡς ἄγειν ἀγέμεν καὶ εἰπεῖν εἰπέμεν, οὕτως ἔδειν ἐδέμεν καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ αι ἔδμεναι. Ἡρωδιανός. Miller. p. 99. E. M. 316, 36. *Pl.*

243, 3 post frg. 206 (aut 206[c]) inserendum: 206[1]. πρίζω, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, περίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν πρίζω. οὐ γὰρ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ζ γίνεται ἀπὸ τοῦ πρίω, ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κτῶ κτίζω γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ στῶ στίζω, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ περῶ περίζω καὶ συγκοπῇ πρίζω καὶ πρίω. Miller. p. 252. cf. E. M. 688, 14 cod. V. *Pl.*

243, 11 scr. δύσριγος

243, 20 scr. Κόλλος coll. p. 918, 10.

243, 22 ἔθρισεν· Καλλίμαχος „κεῖθι γὰρ ὦτα γονῆος ἀπέθρισεν" κτλ. Miller. p. 99. E. M. 319, 27. *Pl.*

243 not. lin. 1 corr. indignam

245, 9 addendus videtur versus (?) anonymi: Ἥρακλες χαλκεόζωνε. Miller. p. 151. *Pl.*

246, 3 post frg. 213 inserendum: 213[1]. βασιλίς· λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι ἀπὸ τοῦ βασιλεύς βασιλῆος γίνεται βασιληΐς καὶ ἀποβολῇ τοῦ η βασιλίς. Miller. p. 61. E. M. 189, 8. (Pleonasmus τοῦ η, nostrae syncopae contrarius, frgg. pathol. 169—172 continetur.) *Pl.*

247, 1 1post frg. 217 inserendum videtur: 217[1]. σπάρτα· ἐκ τοῦ σπείρω τὸ ἑλίσσω, ἐξ οὗ καὶ σπείρημα, τὸ τοῦ ὄφεως ἕλιγμα. σπάρτον οὖν ἐξ αὐτοῦ καὶ σπαρτίον ὑποκοριστικόν. καὶ ὥσπερ μηρία μῆρα, οὕτως καὶ σπαρτία σπάρτα κατὰ συγκοπήν. περὶ παθῶν. Sic fere Milleri locus valde corruptus p. 269 s. v. σπείρημα ex E. M. 722, 45 = Ep. Cr. I 387, 19 restituendus videtur. Cf. de re etiam Il. Pr. Α 464. Ο 320. *Pl.*

249, 18 scr. Τόμουρον

256, 11 post frg. 252 inserendum: 252[1]. πλάζω· παρὰ τὸ πλάνη πλανάζω καὶ κατὰ συγκοπὴν πλάζω. οἱ δὲ παρὰ τὸ πελάζω πλάζω. περὶ παθῶν. Miller. p. 246. *Pl.*

256, 16 Milleri codex (p. 206) habet Λιμήρη πίδαυρος, quae lectio etiam clariora vocis Ἐπίδαυρος vestigia praebet. *Pl.*

257, 10 Miller. p. 145 additur: Ἡρωδιανός. *Pl.*

261, 17 etiam haec exempla inserenda erunt: ταχύς ταχύποτμος, ὠκύς ὠκύμορος, πρέσβυς πρεσβυγέρων (an πρεσβυγενής?). Miller. p. 149. *Pl.*

263, 14 cum hoc articulo et iis locis, quos Lentzius in notis ad frg. 273[a] de tertiis personis pluralis numeri syncopatis congessit, con-

ferendum est, quod apud Millerum p. 61 et E. M. 187, 43 in cod. V. legitur: βάν· Ὅμηρος „βὰν δ' ἴμεν". ἐκ τοῦ βῶ τοῦ βαίνω παραγωγὸν βῆμι. ὁ παρατατικὸς βῆν· οἱ γὰρ Ἴωνες συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἐνεστῶσι. βάσαν καὶ συγκοπῇ βάν. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

p. 264, 11 scr. ἔστησαν ἔσταν

266, 4 scr. γηράναι

— apud Miller. p. 76 etiam duo poëtarum loci servati sunt; l. 4 post γηράναι adde: „κἀμὲ γηράναι ποτέ" (sic scribendum, est enim l. Soph. Oed. Col. 870); post πιμπλεῖς l. 8 adde: „τὰς Ῥαδάμανθυς πιμπλεῖς βίαν" (?). *Pl.*

266, 11 post frg. 278 (aut frg. 415) inserendum: 278[1]. τετρᾶχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. εἰ γὰρ συγκοπῇ γένοιτο, παράλογος ὁ τόνος. Τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ συναλοιφῇ τετρᾶχμον, καὶ περισπᾶται. περὶ παθῶν. Miller. p. 280. E. M. 754, 40. Cf. etiam II 590, 9. *Pl.*

273, 16 scr. γόνος pro γένος

284, 20 post frg. 351 inserendum: 351[1]. ἐγδούπησεν (Λ 45)· ἐδούπησε καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. Οὕτως Ἡρωδιανός. Miller. p. 96. E. M. 308, 55. — 351[2]. λάϊγγες· παρὰ τὴν λᾶος γενικὴν γίνεται λᾶϊξ καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ λᾶϊγξ, ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ ψῆφος γίνεται ψῆφιξ καὶ ψᾶφιξ καὶ ψᾶφιγξ. περὶ παθῶν. Miller. p. 202. E. M. 554, 49. — 351[3]. πλαγγών· οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ὡς λέγει Ἡρωδιανός. ἐγένετο γὰρ ἂν πλάδων, ὡς σπάσσω σπάδων. ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω πλαγών, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ πλαγγών· τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται καὶ ἀπάτην τῶν κορῶν. Miller. p. 246. E. M. 674, 8. *Pl.*

286, 11 Miller. p. 269 additur: περὶ παθῶν. *Pl.*

286, 17 post frg. *360 inserendum videtur, si Milleri codici (p. 202) fides habenda est: 360[1]. λαδρέοντι· παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ῥέω, μεγάλως ῥέοντι (leg. ῥέουσι) καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. περὶ παθῶν. Miller. p. 202. E. M. 554, 33. Etiam copiosius hac de re, sed Herodiano non nominato, agitur Epim. Cr. I 123, 15: δείδω παρὰ τὸ δείω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ, καὶ ἐν τῷ ὕδωρ, ὕωρ γάρ (cf. π. π. 354), καὶ ἄχερδος, καὶ τὸ παρὰ τῷ Συρακοσίῳ· „λαδρέοντι δέ τοι μυκτῆρες". ἔγκειται γὰρ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ ῥέω ῥέοντι ἀντὶ τοῦ μεγάλως ῥέουσι. Syracusanum L. Dindorf. in Thesauro s. v. Sophronem dici putat. — Ceterum ex hoc articulo, etiam in voce ἄχερδος pleonasmum τοῦ δ Herodianum statuisse, collegeris; sed l. E. M. 181, 2 sqq. vix Herodianeus erit. *Pl.*

286, 22 fere idem habet Schol. Theocrit. I 57 (Ziegler. p. 12).

286, 34 μυζῶ inter perispomena legitur I 444, 21.

288, 2 post frg. 370 (aut post frg. 213) inserendum: 370[1]. κλεύθομαι, οἷον· „εἰς Ἄϊδος περιόντα κλεύθωμαι" [pertinet ad Ψ 244 ἐγὼν vel ἰὼν Ἄϊδι κεύθωμαι vel κλεύθωμαι. Sed quae hic verba ante κλεύθωμαι habemus εἰς Ἄιδός περ ἰόντα sunt N 415! *Lehrs.*]. ἐὰν μὲν ὑπὸ τὸν ᾅδην κρύπτωμαι, ἔστι κεύθομαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ. ἐὰν δὲ τὸ πορεύομαι, κελεύθομαι κλεύθομαι. περὶ παθῶν. Miller. p. 188. E. M. 517, 45. *Pl.*

p. 290, 6 versus Alcaei (frg. 125 Bergk) sic apud Miller. p. 57 servatus est: „ἀχνάcδημι κακῶc, οὔτε γὰρ οἱ φίλοι". *Pl.*

292, 6 scr. ἀρτεμέα

293, 30 post frg. 399 fortasse inserendum: *399ᵃ. πόκτοc· „πάντεc παυροτέροιcι πόκτοιcι φέρον" (?). παρὰ τὸ πόκοc πόκτοc. Sed si Meinekius qui Hermes III p. 454 ποκετόc legi vult verum vidit, locus huc non pertinet. *Pl.*

296, 15 cf. Schol. Theocrit. I 1: γίνεται δὲ καὶ τὸ ψίω ἀπὸ τοῦ ψῶ ἢ ἀπὸ τοῦ ψαύω, ἀφ' οὗ ψιάc ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατοc ἔκδοcιc, ὡc λάμπω λαμπάc, ἴλλω ἰλλάc. Ὅμηροc „ἰλλάcιν οὐκ ἐθέλοντα". οἱ δὲ παρὰ τὸ ψίcω τὸ ποτίcω. (Ziegler. p. 5.)

298, 2 in E. M. 581, 46 cod. V. (= Miller. p. 216 s. v.) hoc adnotamentum sic servatum est: ὁ Ἡρωδιανὸc λέγει, ὅτι ὡc παρὰ τὸ ἀρῶ (l. ἄρω) τὸ ἁρμόζω ἄρθρον καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρθρον (sic scripsi pro φέρτρον, quia illud sententia requirere videtur. Quamquam scripturae φέρθρον nusquam vestigium exstat, tamen non prorsus absonam eam putem, quum apud Suidam φέρεθρα legantur et s. v. φέρτρον etiam φέρεθρον afferatur, addito loco anonymi, in quo φέρεθρα inest), οὕτω παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω καὶ ἀριθμῶ μέρθρον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰc τ̄ μέτρον. *Pl.*

299, 19 post frg. 427 inserendum: 427ᵃ. φύλλων κεκλαμένων (λ 193)· εἰ μὲν οὕτωc, ἀντὶ τοῦ κεκλαcμένων, ὥcτε πρὸc ἀντίθεcιν εἶναι πρόc τι, ἐνδείᾳ τοῦ c̄. εἰcὶ δέ τινεc εἰρηκότεc κεκλιμένων. περὶ παθῶν. Miller. p. 181. E. M. 500, 27. E. Gud. 312, 1. Propter τὸ „ἐνδείᾳ τοῦ c̄", quod solum ad κεκλαμένων pertinere potest, verba ὥcτε — τοῦ c̄ transposui (in E. M. et Gud. post κεκλιμένων leguntur); sed quid ἀντίθεcιc hic sibi velit, nescio. Quae in E. M. praeterea in fine addita sunt: ἀλλ' εἴπομεν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ποιητικά εἰcι, ad locum qui excidit de κεκλαυμένην (E. M. 499, 40. 500, 30 V. Miller. p. 181) pertinent. *Pl.*

300, 15 post frg. *431 inserendum: 431ᵃ. περικτίται· ὥc φηcιν Ἡρωδιανόc, cημαίνει τοὺc κτίcταc, ἔλλειψιc οὖν τοῦ c̄. ἡ δὲ χρῆcιc παρ' Ἀπολλωνίῳ (II 450)· „τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο". Miller. p. 241. *Pl.*

301, 3 post frg. 435 inserendum: 435ᵃ. βουὔα· ἀγέλη. „τετάχαθ' αἱ βουὔαι" ἀντὶ τοῦ βουcόαι (sic locus, fortasse Alcmanis, a Hemsterhusio et Valckenario scriptus est). ἔλλειψιc τοῦ c̄ καὶ πνεῦμα προcῆλθε τὸ δαcύ. οὕτωc Ἡρωδιανόc. Miller. p. 69. E. M. 208, 6. Quae si cum l. Herod. in Theogn. 155, 19 (π. π. 435ᵃ) comparamus, Herodianus „τὴν τροπὴν τοῦ c̄ εἰc τὸ πνεῦμα τὸ δαcύ" ut ita dicam non *prorsus* et in omnibus eiusmodi verbis respuisse videbitur, sed in solo vocabulo εὐοῖ, quod ab Apollonio eadem tropa explicatum esse verisimile est. *Pl.*

302, 23 Miller. p. 214 habet θάρcοc Θαρcέαc. Eadem nominis forma etiam in codice monadicorum p. 34, 12 servata est, ubi vide Lehrsium. *Pl.*

303, 16 post fr. 450 fortasse addendum est hoc: E. M. 787, 38 φαρέτρα ἡ βελοθήκη· εἴρηται παρὰ τὸ φέρειν καὶ κομίζειν τὰ τιτρώcκοντα. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν φαρετρῶν, Ἰωνικῇ δια-

λύcει φαρετρέων, ὑπερθέcει καὶ διπλαcιαcμῷ γίνεται φαρετέρρων, quae ex Herodiani opere περὶ παθῶν excerpta esse probabiliter indicat Bergkius P. Lyr. ed. III p. 968 not. *Lentzii ms.*

p. 306, 30 scr. μικκόc et κομμόc

308, 22 scr. ἑδριάαcθαι

309, 12 post ἐάφθη insere (Ξ 419)

309, 32 lege Μήδεϊα coll. I 8, 12

320, 2 scr. κάνεα κανᾶ coll. I 424, 23

320, 33 scr. ζευγνῦcι ζευγνύαcι

321, 8 scr. Cτειριᾶ

324, 14 scr. τὼ τραχέε τὼ τραχεῖ

325, 26 scr. ἐχρύcους ἐχρύcου

327, 23 post γράφεται insere Ὠρείτης

327, 26 scr. τύραννον

328, 5 scr. Ζελείτηc

328, 9 scr. Δημοcθένουc

334, 17 cum huius articuli initio et Dichron. 282 (loco a Lentzio in notis ad π. π. 523 allato) etiam quae Miller. p. 216. E. M. 581, 51 ex cod. V servata sunt, conferas: μῆτι· „μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο" (Ψ 318). ὡc ἀπὸ τῆc Θέτιc Θέτιδοc Θέτιοc Θέτιϊ καὶ κράcει Θέτι, οὕτωc καὶ ἀπὸ τοῦ μῆτιc . . μήτιϊ καὶ κράcει τῶν δύο ῑ εἰc ῑ μακρὸν μήτι. ὡc καὶ ἀπὸ τοῦ νεᾶνιc νεάνιδοc γίνεται νήνιοc νήνιϊ καὶ νήνι. (νήνι ex Anacreontis versu repetitum est: v. Athen. XIII p. 599 C.). *Pl.*

344, 3 cf. Schol. Theocrit. I 87 (Ziegler. p. 15) de ᾠπόλοc.

345, 21 scr. ἱδρῶθ'

346, 2 cf. Schol. Theocrit. VII 36 (Ziegler. p. 53) τάχ' ὥτεροc: Δωρικὴ ἡ cυναλοιφή· ὁ ἅτεροc ὥτεροc. τὸ γὰρ ὁ ἕτεροc διὰ τοῦ ōυ οὕτεροc, ὡc παρὰ Ἡροδότῳ.

352, 16 cf. etiam de αἴκα p. 199, 16.

352, 26 παληόc ἀρχῆοc Ἀχηόc scribi debebant, cf. ad I 115, 20.

356, 21 scr. πέπλεχα pro πέπλεξα

360, 18 quod Lentzius in nota ex E. M. 772, 6 de τυρόc affert, legitur etiam ap. Schol. Theocrit. I 58 (Ziegler. p. 12).

363, 17 corrige ὗπα et ἄπυ coll. I 479, 26.

364, 17 idem Miller. p. 91 s. v. Διώνυcοc. Summa iniuria pro ἀεί Millerus ἀρχαία coniecit. *Pl.*

367, 22 scr. Βρίγαc

370, 19 Miller. p. 234 etiam loco E. M. 657, 40 Herodiani nomen additur. *Pl.*

372, 20 post frg. 631 inserendum: 631¹. ἀζηχέc· ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ περὶ πάθουc λέγει, ὅτι παρὰ τὸ ἄδην, ὃ cημαίνει τὸ ἀδιαλείπτωc, ἀδηχέc καὶ τροπῇ τοῦ δ̄ εἰc ζ̄ δωρικῶc ἀζηχέc. Miller. p. 13. E. M. 22, 46. *Pl.*

372 not. lin. 12 scr. ἔρδω coll. I 439, 8 not.; lin. 23 scr. ὄδωδα et πέδοι; l. 24 post Αἰcχύλῳ insere (Prom. 280); lin. 28 scr. μάδοc coll. I 141, 25 c. not.

373 not. ad fr. *635 scr. ἔρδω

374, 2 et 3 et p. 819, 38 et 39 scr. φαθί coll. I 431, 11

375, 17 ex eodem fonte fluxisse puto Schol. Theocrit. I 77 (Ziegler.

p. 14): ἦνθ' Ἑρμῆς· ἦλθεν . . . τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς, ὅτε τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρεται, οἷον βέλτιστος βέντιστος, φίλτατος φίντατος, ἦλθεν ἦνθεν.

p. 377, 7 fortasse etiam haec voc. ἄσσον etymologia Herodianea est, quam Miller. p. 48, E. M. 157, 43 habemus: ἄσσον, παρὰ τὸ ἅπτω — Αἰολικὸν ἄσσω· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ πτ εἰς σσ τρέπουσιν· νίπτω νίσσω, ὅπτω ὄσσω. *Pl.*

378, 18 scr. Κερκιδᾶς

379, 15 post frg. 666 fortasse inserendum: 666[1]. πείρατα· πέρατα καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι „πέρασα παθῶν". *Pl.* In quo inesse videtur περὶ παθῶν. *Lehrs.*

383, 7 vel αὖλις scribendum vel Αὖλις, cf. I 90, 14.

383, 11 post frg. 684 adnotamentum inserendum erit, quod Lentz. ad orthogr. II 576, 14 (ubi in textu ἀρπῖδες pro ἀρπίδες scribendum est), in notis attulit, apud Miller. p. 260 autem ex libris περὶ παθῶν disertis verbis repetitur: 684[1]. ῥαπίδες· κρηπῖδες. ἆρον τὸ κ καὶ τρέψον τὸ η εἰς α. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρπίς ὀξυτόνου μετὰ τοῦ ι ἐκτεταμένου ὑπερθέσει καὶ συστολῇ χρονικῇ ῥαπίς. περὶ παθῶν. Utrum utraque etymologia an potius sola posterior Herodiani sit, id quod equidem magis probem, non diiudicem. *Pl.*

384, 14 Miller. p. 71 additur: Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

385, 4 cum hoc frg. conferendum est, quod Miller. p. 194 legitur: Κράπαθος (sic scripsi pro Κάρπ.)· Κάρπαθος καὶ Κράπαθος καὶ Κραπάθιον (πέλαγος?) οὕτω λέγεται. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ Κράπαθος (Herodianus fortasse scripserit ἡ χρῆσις τοῦ Κράπαθος). *Pl.*

385, 5 post frg. 694 inserendum: 694[1]. κεκραμένας ἀντὶ τοῦ κεκαρμένας. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Miller. p. 182. — *694[2]. μελικρατίων (obscurum quidem)· ὁ μελικαρτίων ἐν ὑπερθέσει. Miller. p. 213. *Pl.*

385, 11 Miller. p. 88 additur: οὕτως Ἡρωδιανός. *Pl.*

385, 15 post frg. 697 inserendum: 697[1]. κερκολύρα· οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα. περὶ παθῶν. Miller. p. 184. E. M. 506, 18. Gaisf. Zonar. 1192. *Pl.*

386, 6 post frg. 701 inserendum: *701[1]. κοκρύδες· παρὰ τὸ κρόκη γίνεται κροκύς κροκύδες καὶ καθ' ὑπέρθεσιν κοκρύδες. Ἐπίχαρμος τὴν χρῆσιν. Miller. p. 191. — *701[2]. Fortasse huc etiam fragmentum quoddam valde mutilatum pertinet, quod Miller. p. 193, E. M. 541, 23 V (in quo codice s. v. κόρταφος novus articulus incipit) legitur: κόρταφος· τὸ ἐντελέστερον παρελαβ . . . . . εἰ μὴ ἄρα ὡς πρὸς τὴν συνήθειαν· παρὰ τὴν κόρσην κόρσαφος καὶ κόρταφος καὶ ἐν ὑπερθέσει κρόταφος. Initio dictum fuisse videtur, formam κόρταφος quamquam recte ab etymo descenderet, ἐντελεστέρα esset, tamen minus usitatam esse quam τὸ πεπονθὸς „κρόταφος". κόρταφος apud poëtas inventum esse videtur; cf. Thes. s. v. κρόταφος fine. *Pl.*

386, 9 post frg. 702 inserendum: 702[1]. λιγύκρυτον (?)· πάλιν (?) παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχει (ἡ χρῆσις?) ἀντὶ τοῦ λιγύκυρτον (?) μεταθέσει τοῦ ρ. Miller. p. 206. λιγύκυρτον nihil esse videtur; num totius articuli sententia et ordo sic convertendus est: λιγύκυρτον· παρ' Ἀλκ. ἀντὶ τοῦ λιγύκρυτον μεταθέσει τοῦ ρ (τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ λιγύκροτον τροπῇ τοῦ ο εἰς υ)? Fortasse autem alterius syllabae υ

librarii lapsu pro ō scriptum est, totusque locus sic adornandus: λιγύκορτον π. Ἀ. ἀντὶ τοῦ λιγύκροτον μεταθέcει τοῦ ρ̄. Vox λιγύκροτον apud Suidam s. v. λιγυρώτατον invenitur; apud eundem fuerat glossa, a Kustero deleta: λιγόκρυτον· λιγύκροτον: num ea „λιγύκορτον· λιγύκροτον" restituenda eique ut explicatio vocis λιγύκροτον minus usitatae addenda est λιγυρώτατον? (nam glossa quae nunc legitur λιγυρώτατον· λιγύκροτον non integra videtur, quum vox λιγυρόc multo usitatior fuerit quam λιγύκροτοc.) *Pl.*

p. 386, 22 ex Miller. p. 215 et E. M. 596, 32 V. fortasse hanc articuli formam eruas: l. 23 δύναται δὲ καὶ οὕτωc· ἐπίccαc λέγουcιν οἱ Ἴωνεc, καὶ „ἔπιccαι αἱ ἐπιγινόμεναι τοῖc προγόνοιc" οὕτωc Ἑκαταῖοc λέγει (aut καὶ παρ' Ἑκαταίῳ ἐcτί· „ἔπιccαι κτλ.") εἰ οὖν κτλ. (Aliud vocis ἔπιccα exemplum habent Epim. Cr. I 280, 28 sqq.). *Pl.*

387, 2 Miller. p. 28 pro ὑπέρθεcιν habet ὑπερβιβαcμόν; ibidem Simonidis locus sic servatus est: κύματ' ἄμιθρον. Millerus coni. ἀμιθρῶν. Meinekius Hermes III p. 452 κύματ' ἄμιθρον πέφευγεν aut simile quid legendum censet. *Pl.*

388, 3 post frg. 709 inserendum: 709'. cυβριάζειν· ἀπὸ τοῦ cυβαρίζειν ἐν ὑπερθέcει. Cυβαρῖται ἐπὶ τρυφῇ διεβέβληντο. Ἡρωδιανόc. Miller. p. 273. E. M. 732, 26. *Pl.*

389, 25 huius fragmenti initium sic plenius servatum videtur (Miller. p. 59): ἄωρτο οὐχ ὥc τινεc ᾐώρητο· ἀκατάcτατον γάρ· „ᾐώρητο τὸ ξίφοc ἄφνωc (??)". ἔδει ἥρμοζεν. ἔcτι γὰρ ἄρω κτλ. *Pl.*

391, 23 et in indice scr. γρηῦc et νηῦc, cf. II 645, 29

393, 6 ὄγκοc] ὄκνοc *Lehrs.*, quod etiam in indice corrigendum.

399, 6 et 790, 12 scr. ἔρνοc

399, 10 scr. ὑποδηματορράφοc

399, 33 scr. ἔρδω

402, 15 scr. φιλορώμαιοc

411, 11 cum frg. 14, quale Lentzius ex variis frustulis composuit, locus quidam, Choerobosceus ut videtur, comparandus est, apud Miller. p. 256, satis corrupta quidem forma, servatus: πρώειρα — διὰ τοῦ ει, ὡc παρ' Ἀπολλωνίῳ (I 372): „οἱ δὲ κατὰ πρώειραν ἔcω ἁλόc". λέγεται γὰρ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ειρα μονογενῆ προπαροξύτονα διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται, οἷον cώτειρα, εὐπάτειρα, ὀλέτειρα, γεννήτειρα, οὕτωc οὖν καὶ πρώειρα. cεcημείωται τὸ εἰρά ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ (Σ 531)· „εἰράων προπάροιθε", καὶ τὸ Κάειρα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc καὶ ταῦτα διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφει, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω, τὸ δὲ Κάειρα, ὅτι οὕτωc ἔχει ἡ παράδοcιc. ὡc ἀπὸ τοῦ μάκαρ μάκαροc μάκαιρα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Κάρ Καρόc γίνεται Καῖρα καὶ κατὰ διάλυcιν Κάϊρα. ὅμωc τὸ Κάειρα διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ειρα. τὸ δὲ εἰρά διφορεῖται· τὸ μὲν Ἰρά, ἡνίκα μὲν ἐπὶ πόλεώc ἐcτιν, ἀπὸ τοῦ ἱερὰν εἶναι οὕτω λεγομένη, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, τοῦ ῑ καὶ ε̄ εἰc ῑ κεκραμένων, ὡc πόλιεc πόλιc. εἰ δὲ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἐπὶ τῆc ἐκκληcίαc, διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφεται, ὡc καὶ ὁ Φιλόξενοc γράφει. Sic fere Milleri locum valde confusum restituendum censui, omnibus ceteris in rebus Lentzium secutus, nisi quod vocem εἰρά non si „ἐκκλη-

cίαν" significat διφορεῖcθαι dixi (id quod apud Lentzium invenitur), sed inter Ἰρά· πόλις et εἱρά· ἐκκληcία distinxi. Etymologia παρὰ τὸ ἱερὰν εἶναι ad ecclesiam minime, optime autem ad urbem quadrare videtur. Cf. etiam Cath. p. 263, 4 sq. *Pl.*

p. 413, 25 et in not. ἱμονιά scribendum coll. I 298, 15

415, 2 E. M. 370, 38 legitur γίνεται ἐρέθω ἐρεθεύω καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ ἐρειθεύω. οὕτωc Φιλόξενοc· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc ἔριθοc ἐριθεύω φηcίν. Contra Miller. p. 125 sic habet: γίνεται usque ad ἐρειθεύω. οὕτωc Φιλόξενοc καὶ Ἡρωδιανόc. λέγει δὲ Ἡρόδοτοc (Ἡρωδιανόc?), ὅτι ἄλλοι παρὰ τὸ ἔριθοc ἐριθεύω φαcιν. Quomodo hanc discrepantiam solvam, non habeo. *Pl.*

415, 22 etiam Milleri (p. 189) codex Ὧροc habet; sed maxime loco Schol. ad Od. ω 208 Herodiani nomen prorsus firmatum videtur. Cf. etiam Lentz. ad Cathol. p. 356, 17. *Pl.*

420, 1 scr. γηλεχέεc

420, 23 cum hoc frg. conferas, quae Miller. p. 57 inveniuntur: Ἀχελῷοc cὺν τῷ ῑ, ἐπειδὴ εἴρηται καὶ κατὰ διάcταcιν Ἀχελώϊοc — ἢ διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ῳοc ὑπὲρ δύο cυλλαβάc. πρόcκειται ὑπὲρ δύο cυλλαβάc (hoc addidi) διὰ τὸ cῷοc· τοῦτο (scr. pro ταῦτα) γὰρ οὐ γράφεται cὺν τῷ ῑ. *Pl.*

422, 23 scr. πάλαοc coll. I 112, 20

423, 12 scr. πρὸ τοῦ τ̄ τὸ c

423, 14 scr. παλαιcτήc coll. I 78, 10

424, 3 scr. Μοῦcα Μουcαῖοc

424, 33 Ζαῖα] quod etiam Ζέα, cf. I 271, 25

424, 19 scr. κώπαιον

428, 21 in notis Lentzius E. M. 198, 8 attulit, quo loco de v. βίοc et compositis eius agitur, sed de Herodianea eius origine dubitat. Sed si Millerum inspicimus, qui p. 65 sic habet: „βιοπλανέc 198, 11 add. οὕτωc Ἡρωδιανόc", fortasse tale adnotamentum componere licet: τὰ παρὰ τὸ βίοc cυγκείμενα, εἴτε κατ' ἀρχὰc λέγεται εἴτε κατὰ τὸ μέcον, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, οἷον βιωφελήc, βιοτελήc, βιοπλανήc καὶ βιοπλανέc. οὕτωc Ἡρωδιανόc. Eorum verborum, quibus mediis v. βίοc continetur, exempla excidisse videntur. *Pl.*

431, 2 scr. γλωχίc γλωχίν

431, 21 scr. χοῖνιξ

434, 18 scr. Φαίαξ

435, 15 Βούτηc Βούτου Βουτίδηc] contra p. 870, 21 Κυβίτηc ὡc τῆc Βούτου Βουτίτηc.

435, 28 scr. Δαναΐδηc ὁ υἱὸc τῆc Δανάηc

436, 7 scr. χρυcίτηc

436, 36 εὐρρείτηc βαθυρρείτηc ἀκαλαρρείτηc] haec εὐρείτηc ἀκαλαρείτηc I 77, 3 et II 471, 15, βαθυρείτηc II 471, 15 una liquida scripta leguntur.

437, 6 scr. χειρίc χειρίδοc

437 not. l. 9 scr. Ἶριc

440, 12 scr. ἑρκεῖοc propter I 136, 15

444, 24 scr. δαρεικόc

446, 1 scr. ὀργίλοc

446 not. l. 2 scr. *Eandem*

p. 448, 12 scr. Ἕρμιππος
449, 28 scr. ἀγακλειτός
450, 14 scr. ἰχθῦς propter I 236, 14. 238, 17
451, 34 scr. Φειά
452, 1 et in indice scr. θριά
456, 14 scr. σμιλή coll. I 319, 16
458, 28 scr. ἴχνιον
460, 2 scr. Ἀδραμύτειον propter I 373, 12
460, 5 scr. Δοκίμειον coll. I 374, 9 et Steph. B.
462, 14 scr. εἴρω
464, 2 scr. ἀντωνυμιῶν
464, 23 τὸ ψ̄ παμψηφεὶ non recte se habere possunt: αὐτοψεί scribendum esse puto.
466, 1 scr. Λιβύων
471, 23 legendum Ἀκιδαλίη? *Pl.*
474 not. l. 1 leg. ἀματίς
475, 5 scr. Ἄμοργος coll. I 141, 12 c. not.
479, 31 scr. σφοδελόν (coll. p. 152, 18), quod fortasse etiam I 108, 30 restituendum.
481, 19 scr. Βενεβεντός (I 222, 25)
481 not. l. 14 scr. Β 532
482, 23 scr. βληχών coll. I 37, 17
482, 35 scr. Βόλισσος (I 212, 21)
484, 2 scr. Πρετανίδες
485, 11 scr. Γαίτουλοι, cf. I 165, 23, ubi Lentzius Γαιτουλίους ex Eustathio recepit, sed nostro loco Γαιτυλίους ex St. B.
486, 9 scr. βοΐδιον coll. I 357, 6. II 860, 8
487 not. l. 3 scr. γναθμοί et l. 6 ἄγναπτον
489, 21 et 22 et p. 860, 28 scr. δαρεικός
489, 26 post δαστός inseri potest: ἀφ᾽ οὗ τὸ ἄδαστον· Σοφοκλῆς (Ai. 54)· „λείας ἄδαστα βουκόλων“. Miller. p. 82. *Pl.*
491, 19 scr. ἀπό τινος ἥρωος
493, 12 scr. Διΐφιλος
494, 16 scr. δρυφακτός coll. I 223, 9
495, 2 scr. δωτῆρες
496, 19 quum loco E. M. 294, 45 pro ὁ τεχνικός (cf. Lentzii notam) secundum Miller. p. 99 Ἡρωδιανός legendum sit, adnotamento de εἶα fortasse hoc addere licet: ἡ δὲ χρῆσις οὕτως· εἶα δὴ ξύλον, ἔγειρέ μου σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ. (Euripid. frg. 694 Nauck.) *Pl.*
497, 5 scr. καὶ
497, 30 scr. διὰ τοῦ ῑ
498, 13 c. not.: cf. Miller. p. 166 s. v. ἴκελος. *Pl.*
499, 29 cf. Miller. p. 102: ζήτει τὸ εἰλμός, ὅ φησιν Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ῑ, πῶς (?) τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ. Sed locus prorsus confusus et corruptus est; cf. maxime II p. 21, 5. Unde „τὸ μέτρον“, nescio. (Num ex Il. Pr. Φ 318 aliquo modo fluxerit?). *Pl.*
499 not. l. 3 scr. εἶλαρ et ἶλαρ
500, 22 scr. ἑλίσσω (an εἱλίσσω?)
500 not. l. 4 scr. εἰλυσπᾶσθαι pro εἰλισπ.
502 not. l. 4 scr. *Apud Hes.*
503, 14 scr. οἷον

p. 507, 17 scr. φιλαλειπτῶ (I 433, 24)
507, 20 Miller p. 114 Alcaei locus affertur, sed valde dubius. Cf. Bergk. *Pl.*
510, 15 not scr. ἐρέθων διακόπτων κατεπείγων
515, 12 scr. ζεῖρα coll. I 263, 1
519, 2 scr. ἦςθα θεατρικός
519, 4 post μετὰ τοῦ ī Miller. p. 153 hoc habet: Εὐριπίδης Πηλεῖ· „πάρεςμεν, ἀλλ' οὐκ ἦςθ' ἂν οὐ παρόντα με". *Pl.* Verum sine dubio ἀλλ' οὐκ ἠςθάνου παρόντα με, ut iam alii coniecerunt. *Lehrs.*
520, 8 scr. Θεμιςκύρειοι pro Θεμ.
520, 28 ex Miller. p. 159 addendum videtur: εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, οἷον „μαλ' αἰςχρὸν ἐν τῷ Θηςέῳ καθήμενος" (ex Pherecratis Dulodidascalo: Bekk. An. 99, 23). *Pl.*
522, 3 θρία? ut Choerob. habet: cf. I 355, 27
522, 4 scr. θρῖδαξ (I 42, 26)
523, 20 addendum videtur: — ἢ ὅτι τὰ διὰ τοῦ αςος τριςύλλαβα ἓν φωνῆεν θέλουςιν ἔχειν κατὰ τὴν ἄρχουςαν, οἷον Κρίαςος, Πίαςος ὄνομα κύριον. Miller. p. 163; idem E. M. 464, 11 *V*, nisi quod is falso Κορίαςος habet. Hoc praeceptum recte se habere videtur: nam si eiusmodi vocabula, Cath. p. 209, 3 sqq. enumerata, inspicimus, nullum eorum a nostro canone abhorrere inveniemus, nisi βαύναςος et Καύκαςος: horum autem altera forma praeter solitam ibi profertur. Quare voc. Κρίαςος et Πίαςος in illum Cathol. locum inserendae erunt. *Pl.*
529, 19 Κάλυδνα scriptum I 256, 28. 327, 9 et Κάλυμνα I 256, 33, contra Καλύδναι I 327, 8. (Κάλυμναι I 256, 33.)
534, 19 scr. κῖρις et Κῖρις coll. I 99, 4 (ubi fortasse addendum: λέγεται δὲ καὶ παρὰ Κυπρίοις Κῖρις ὁ Ἄδωνις, παρὰ δὲ Λάκωςιν ὁ λύχνος) et II 437, 5
535 not. l. 7 scr. κλίτος pro κλίτυς
539, 21 Sophoclis locus, de quo hic agitur, Trachin. 191 fuisse videtur. cf. Miller. p. 197. *Pl.*
540, 7 scr. κυλλοποδίων
540, 14 scr. κύπειρον et κύπαιρον
540, 22 et 860, 7 scr. κῴδιον
541, 16 scr. κωχεύει
545, 1 addendum videtur: Εὐριπίδης Πλειςθένει· „καὶ κάταιθε χῶτι λῆς ποίει". Miller. p. 205. Sic Dübnerus. Meinekius Hermes III 454 versum fortasse complendum censet: „πίμπρη με καὶ κάταιθε χὤτι λῆς πόει". *Pl.*
545, 8 scr. Λητῴι et Σαπφῴι
548, 3 scr. Μαλέα (I 273, 30. 284, 24)
548, 17 scr. Μαντύα pro Μάντυα (I 303, 9. 307, 8)
551, 13 scr. Νίνος (I 176, 14)
553, 14 scr. ναυςικλυτός (I 229, 16)
558, 14 scr. ἵ pro ἷ
559, 5 scr. ἐνεςτὼς
559, 7 simile habet Miller. p. 167, E. M. *470, 37: Ἰλεύς· ὁ Ἡρωδιανὸς διχῶς λέγει, ὥςπερ Βριάρεως καὶ Ὀβριάρεως. *Pl.*
559, 23 scr. ὅκα pro ὄκα
560, 4 ὅμιλλος (non ὅμιλλος) scriptum p. 551, 6. 564, 29. 579, 27.

p. 561, 24 ὀρτή pro ὁρτή scribendum: cf. p. 185 ad fr. 47
565, 26 hoc Herodianeum esse, articulus quamvis corruptus apud Miller. p. 238 s. v. πεῖϲα testatur, ubi οὕτωϲ Ἡρωδιανόϲ. *Pl.*
571, 1 scr. κορυδαλλόϲ
576, 3 cf. Schol. Theocrit. V 113 (Ziegler. p. 44): ῥαγίζοντι· τὰϲ ῥᾶγαϲ ἀναλέγουϲιν. οὕτωϲ δὲ ῥᾶγαϲ Ἀττικῶϲ διὰ τοῦ ᾱ.
576, 11 conferendum est quod Miller. p. 260 habet: Ῥαικὸϲ Ἐπίχαρμοϲ. Φιλόξενοϲ εἶναι Γραικόϲ καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ̄ Ῥαικόϲ. *Pl.*
577, 10 Ibyci fragmentum Miller. p. 261 sic plenius servatum est: ποικίλα ῥέγματα καλύπτραϲ περόναϲ τ' ἀναλυϲαμένα. *Pl.*
580, 30 Euripidis versus (frg. 824 Nauck) apud Miller. p. 266 sic affertur: Φρίξῳ δευτέρῳ· „χρήζων ἀνοῖξαι μὲν ϲιροὺϲ οὐκ ἠξίουν". *Pl.*
581, 16 scr. ϲκινδαλαμόϲ et ϲχινδαλαμόϲ. ἄλλοι coll. I 171, 7
581, 22 not.: Lentzii coni. in Choer. orth. 261, 17 αἴτιοϲ pro ἄξιοϲ codice Milleri (p. 267) firmatur; ibidem finis articuli Choerobosci plenius, quamvis corrupte, sic servatus est: γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου ἀπὸ ἱϲτορίαϲ (?). Καὶ γὰρ Καλλιμάχου γεγραφότοϲ αὐτὸ διὰ τοῦ ῑ, Ἀριϲτοφάνηϲ ὁ γραμματικὸϲ προϲέθηκε τὸ ε̄ Κείρων (leg. Cκείρων) † και το κουϲειρωνα· καὶ ὁ Φιλήμων ὁ τὴν Ἀττικὴν γράψαϲ διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου γράφει, καὶ κατ' ἀναλογίαν δὲ διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου γράφει, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ κείρω γέγονε κείρων καὶ Cκείρων. *Pl.*
588, 14 scr. ταὐτό ταὐτόν
589, 3 scr. ἑρκεῖοϲ et ἠθεῖοϲ coll. I 134, 11 et 136, 15
589, 14 scr. Τίλφωϲϲα (I 268, 11)
589, 29 scr. Τερῖνα (I 258, 20)
591, 27 scr. Τῖρυνϲ (I 246, 4)
591 not. l. 1 scr. κιννάβαρι
592, 16 scr. Τόμουρον (I 101, 9)
592, 26 scr. Τούρδουλοι (I 165, 24)
592, 30 Τραγεαί? (I 290, 9)
595, 1 τρυφακτόϲ? (I 223, 9)
602, 34 post Aristophanis Pluti locum etiam duo versus allati erant: καὶ ἐν Κωκάλῳ· „φῷδαϲ τοϲαύταϲ εἴχετον" καὶ Κρατῖνοϲ Cεριφίοιϲ (corr. Miller. pro Ἐριφίοιϲ)· „πολυτρήτοιϲ (cod. -τρίτοιϲ) φωϲί." Miller. p. 305. *Pl.*
605, 31 apud Miller. p. 310 sic legitur: ἀλλ' ὡϲ ἀπὸ τοῦ νείφω γίνεται νιφάϲ διὰ τοῦ ῑ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. ἢ κρεῖττον κτλ. *Pl.*
608, 21 Choer. ἀμφότεραι sc. ϲυλλαβαί
608, 23 ψῖϲαι? cf. p. 607, 20
610, 5 haec delenda esse credo ab Hesychio sine dubio ex Gregorii Nazianzeni epigrammate hausta, quod exstat Anthol. Pal. VIII 146 ὦ Ξώλων ζαθέων ἱερὸν πέδον κτλ.
612, 26 scr. Πράντοϲ (I 410, 19)
616, 9 scr. κάρηαρ pro κάρηαϲ
618, 25 δαφνήειϲ δάφνηϲ, ἡ δάφνη γὰρ τῆϲ δάφνηϲ et l. 27 λαχνήειϲ λάχνηϲ, ἡ λάχνη τῆϲ λάχνηϲ] haec stare non possunt, quum δαφνῆϲ et λαχνῆϲ fieri ex δαφνήειϲ et λαχνήειϲ constet (I 65, 24 sq.).
619, 5 scr. τιμῆεϲ
620, 28 scr. μελαγχρήϲ μελαγχροῦϲ

p. 623, 16 rectius προῦςτι I 339, 13
626, 5 et in indice cum Bekkero (Anecd. in indice) δαμαρίππεωc corrigendum, ut I 245, 12
626, 28 fragmentum Aristophanis Miller. p. 167 sic legitur ἴκτινα παντόφθαλμον ὀφθαλμοῖς τίνων. Meinekius Hermes III 454 coni. „ἅρπαγ' ἐκτρέφων“ aut „ἅρπαγα στρέφων“. *Pl.*
632, 25 scr. εὔηρων
633, 18 scr. Πράντος et l. 19 Ζάντος coll. I 410, 19. II 635, 26.
635, 7 νεφεληγερέτα] cf. Schol. Theocrit. VIII 30 (Ziegler. p. 63): ἰυ(γ)κτά δὲ ὡς τὸ „νεφεληγερέτα Ζεύς“.
640, 10 scr. ναῦος (I 109, 12) et αὔως (II 271, 16. 401, 28)
641, 40 scr. ἀλλὰ
643, 25 scr. ἐπίτεξ (I 43, 8)
646, 5 post θεράποντα inserc (Alcman. fr. 101)
648, 32 scr. Ζάντος
651, 12 scr. γενική)
654, 17 Καρρᾶς Καρρᾶ? cf. I 51, 6. 56, 22 not. et St. B. s. v. Κάρραι.
656, 12 Ἐλίξας Ἐλίξα? ut I 54, 15 ex Arcadio exhibitum; Choerob. 41, 21 Ἑλίξας habet.
657, 21 versus est Eupolidis
662 not. l. 2 scr. ἀντὶ τοῦ
665, 14 scr. Μητρᾶς τοῦ Μητρᾶ
666, 29 scr. κυανοχαῖτα
670, 12 post ἔντο adde (Α 469)
674, 11 post Ἀχαιῶν adde (Α 392)
674, 24 scr. Ζάντος
677, 11 post Ἀχαιοί adde (Δ 384)
681, 12 scr. Κόμης Κόμου
684, 1 scr. Κεφάλλης Κεφάλλητος
685, 7 ψαλτής Ἀττικῶς ὀξύνεσθαι diserte dictum I 62, 29, sed de κτιστής tacent Lentzii fragm. Herodianea.
685, 11 scr. φαιδρυντής φαιδρυντοῦ (I 78, 5)
686, 33 Ἀλιθέρσης ψιλοῦσθαι praecipitur Od. Pros. β 157.
688, 12 scr. ἀκερσεκόμης ἀκερσεκόμου (ἀκεροκόμης ἀκεροκόμου Choer.)
688, 20 adde (Π 428)
689, 9 et 14 scr. Παγκράτης Παγκράτους
693, 32 scr. αἰτίαν
698, 12 adde Ρ 109
698, 18 versus ille difficilis apud Miller. p. 207 λῖες μέν τε λίεσσι legitur. Ceterum totus locus de voc. λίς confusus et sic fere (cum Meinekio, ad Euphorion. p. 79) restituendus est: l. 10 ὤφειλε μακρὸν ἔχειν τὸ ῑ, ὥσπερ κίς κιός, λίς λιός ὡς ἐπὶ τοῦ „ὥστε λὶς ἠϋγένειος“ (Ρ 109), (εἰ γὰρ καὶ εὕρηται τὸ λίς συνεσταλμένον ἔχον τὸ ῐ ποιητικῶς ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν Μοψοπίᾳ κτλ. καὶ πάλιν κτλ., ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει ὡς ἐπὶ τοῦ λῖες μέν — λίεσσι“), ἡ δὲ Διός κτλ. *Pl.*
698, 32 ex Herodiani loco de λιτί et λῖτα agente fortasse etiam adnotamentum de plurali λῖτες apud Epicharmum invento fluxit, quale apud Miller. p. 207 s. v. λιτέσθαι habemus (sed articulus de λῖτες cum voc. λιτέσθαι non cohaeret): adeo autem id corruptum est, ut de eo prorsus desperaverim. *Pl.*

p. 701 not. l. 10 Choerob. Orth. 279, 14 ψιμύθιον habet, Dict. 195, 14 ψιμμύθιον (cf. II 608, 21).
707, 2 scr. Καμμῦς τοῦ Καμμῦ
707 not. l. 7 dele verba *Etiam — corrigendum est:* cf. quae ad I 237, 11 dixi.
709, 36 scr. δέλλιθος
714, 14 scr. Τυφῶν pro Τυφών
717, 35 et 38 scr. τριβολετήρ (I 48, 25 not.)
719, 10 hoc alterum τέρην τέρενος ὦ τέρεν (cf. lin. 9) recte se habere non potest.
721, 5 scr. Θῶν
725, 3 φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν Lentzius ex Theogn. 29, 9, sed sine dubio rectum habet Choerob. Dict. 71, 33 διὰ τοῦ ο κλίνονται.
726, 27 scr. Δράκωνος coll. p. 733, 16
727, 30 scr. θυρών θυρῶνος προθυρών προθυρῶνος coll. I 35, 17 sq. 40, 7. 25
727, 32 scr. φιλοξενοφῶν φιλοξενοφῶντος et l. 33 (et in indice) μισοποσειδῶν μισοποσειδῶνος coll. I 40, 21
731, 26 scr. Ἀλίζων Ἀλίζωνος
731, 27 scr. Ὀνάσων Ὀνάσωνος (I 36, 4)
732, 4 post ἔωσιν omitti non debebant haec Theognosti verba: ἀλαζών ἀλαζόνος τὸ ἐπίθετον.
733, 5 scr. δράπωνος
738, 25 scr. Κίνυψ (quod etiam lin. 29 et 38 restituendum; cf. I 247, 4)
739, 1 scr. τούτου χάριν
741, 8 scr. μολυβδοτήξ et l. 9 μολυβδοτῆκος (item in ind.) coll. I 46, 5
742, 32 scr. Γανύκτωρ
744, 36 adde (Β 434)
748, 2 scr. Ἰλλυριοί; cf. I 118, 11 et Lentzii Corrigenda ad I 47, 12.
749, 40 τὸ pro τὸν?
759, 21 post ποτῆτος addo (Λ 780)
761, 1 scr. Ἀταργατῖς Ἀταργατῖδος Ἀταργατῖν ex Strab. XVI p. 748 (τὴν Συρίαν θεὸν τὴν Ἀταργάτιν, corr. Ἀταργατῖν) et Cram. An. Paris. III 33 (ubi Ἀταργαστῖς); Arcadius habet ἀτεργατῖς.
761, 6 de ὄνωνις cf. I 96, 19 not.
762, 34 scr. ἐρινύς ἐρινύος
763, 27 scr. Alcaei fr. 21 Bergk.[3]
764, 31 scr. τὸ χαρίεν
771, 37 cf. Schol. Theocrit. I 58 (Ziegler. p. 12): τυρόεντα· τὸ τυ μακρόν, ῥόεντα μὲ συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα τῷ ῡ παραληγόμενα ἐκτείνουσιν αὐτό, οἷον τυρός, πυρὸς ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δέ, τοῦ πυρὸς βραχύ, καὶ τὰ ὅμοια.
772, 26 cum doctrina Herodiani, genitivum καρήατος et κάρητος ex κάρηαρ ducentis (cf. etiam p. 769, 24. π. π. 205[a]) locus satis copiosus apud Miller. p. 177 consentit; quae autem ibi de pleonasmo τοῦ ᾱ in v. καρήατος et de flexione nominativi κάρη dici videntur, prorsus ab Herodiano abhorrent. *Pl.*
779, 16 scr. ἔνεγκον
783, 13 ex Miller. p. 130 paullo pleniorem huius articuli formam

cognoscimus: ἀπὸ τοῦ τελῶ τελείω ὡς κιχῶ κιχείω, καὶ νικῶ νικείω (?), cῶ cείω, θῶ θείω. καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἀπὸ ἐνεcτῶτος τὰ παρηγμένα, ὡcαύτως δὲ καὶ τὰ ἀπὸ μελλόντων· οἷον δράcω δραcείω, ὄψω ὀψείω, γελάcω γελαcείω. ταῦτα δὲ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. Cf. etiam Cath. p. 454, 8 c. notis Lentzii et Miller. p. 233 ὀψείοντες. *Pl.*

p. 789, 15 scr. αἰτῶ
789, 17 scr. ᾠχόμην
790, 3 scr. Ἀττικοὶ
790, 28 scr. ὠμωμόκειν
793 not. l. 10 πτήcαcκε] ποιήcαcκε? l. 20 scr. Ἅβρων, l. 26 ἦγεν pro ἦγον
796, 40 adde (δ 433)
797, 20 scr. Ἴριδι
798, 3 scr. πέποθε
799, 23 scr. γράφω pro γράψα
800, 41 scr. τεύχω
801, 6 scr. οὐκέτι
803, 26 scr. Κίνυφοc
804, 31 scr. γραφήcω
804, 34 scr. μέλω pro μελῶ et ὠφείληcα
805, 2 κύκλοc κυκλῶ] κυλλόc κυλλῶ? *Pl.*
805, 20 scr. Φοῖνιξ
819, 4 scr. ποιήcω ἀλλὰ ποίηcαι
819, 17 scr. χρυcούτω et ἐποιήcατε et ποιηcάτω
821, 19 et 32 scr. βοῷμι
822, 10 scr. πεποιῄμην et νυγείην
831, 14 scr. ἦχι
837, 1 scr. εἴρωεc
844, 22 scr. ἱcτάc
855, 5 scr. μόcυνοc
856, 21 scr. εὐέρεια
859, 19 ex Miller. p. 49 s. v. ἀcτρίc comperimus, locum E. M. 159, 28 sqq.: „ὡc Παρθένιοc Πάρθιc καὶ ὁ Χαλδαῖοc Χάλδιc καὶ ὁ λάcταυροc λάcτριc καὶ Ἀμφιάραοc Ἄμφιc, οὕτω καὶ ἀcτράγαλοc ἄcτριc" deberi *Didymo* ἐν τῷ περὶ παθῶν. Cui traditioni si fides habenda est, Herodianus Didymum secutus esse videtur; nam E. M. 654, 12 legimus πάρθιc· ὁ παρθένιοc. οὐκ ἀποκοπή, ἀλλὰ μεταποίηcιc καὶ μεταcχηματιcμόc. περὶ παθῶν, et E. M. 93, 50 Ἄμφιc· οὐ cυγκοπή, ἀλλὰ μεταcχηματιcμόc ... ὥcπερ ἀcτράγαλοc ἄcτριc καὶ Ἰφιάναccα Ἶφιc ... Ἡρωδιανὸc περὶ παθῶν. Cf. π. π. frg. 104. 105; frg. *107 ergo proprie Didymo assignandum videtur. *Pl.*
861, 28 et in indice scr. Δενθάλιοι
862, 16 scr. ὁμωνυμίαν pro ὁμοφωνίαν
864, 28 versus Callimachi est.
869, 1 scr. Cελευκοβηλαῖοc
869, 17 cf. Schol. Theocrit. V 147 (Ziegler. p. 46): λευκίταc· πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆc λευκότητοc τοῦ τράγου. ὡc ἀπὸ τοῦ μέcοc μεcίτηc καὶ ὁδὸc ὁδίτηc, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸc λευκίτηc.

p. 869, 38 scr. Ἰοπίτης
869, 40 scr. cum St. B. ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες
870, 1 scr. Σικυωνίοις
871, 9 scr. ὁ τύπος
871, 38 scr. Ἀκραιφιάς
877, 3 versus Aeschyli est
883, 7 scr. Ἱεραπύτνιοι
884, 13 scr. Γελῷος coll. I 128, 5
891, 36 πεδινός et Ἀρειοπεδινός? In altera syllaba vocabulorum Ἀρειοπεδῖνος et Ἀρειοπεδιανός Stephani codd. literam ῑ omittunt.
892, 13 scr. Βολογεσιφορεύς
893, 21 καὶ τρισυλλάβως] Quaenam illa? Ἑστιεύς an Ἑσταιεύς? credo Ἑστιεύς ab Ἑστία. cf. s. v. Ἱστίαια. *Meinek.* ad St. B. p. 283, 3.
894, 3 Ἱστίαια et Ἱστιαιεύς St. B.
895, 40 scr. Ἡγησιάναξ
905, 30 apud Miller. p. 243 fragmentum paullo plenius sic servatum est: πηλός ὁ οἶνος. οὕτω γὰρ παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων εἴρηται παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμῶν τὰς φρένας ἐν τῷ πίνειν. ὅθεν καὶ κάπηλος (E. M. 670, 36 κραιπάλη). Lectio κάπηλος non mutanda videtur: E. M. 490, 5 κάπηλος i. e. οἰνοπώλης a voce πηλός ducitur; cf. etiam Thesaurum s. v. — Ceterum hic et Miller. p. 313 s. v. ψεδνός et p. 314 s. v. ψωμός hic qui ceteroquin Συμπόσιον dicitur liber sic citatur: οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ συμποσίων. *Pl.*
908, 3 scr. αἱ δὲ
915, 9 Δεξικρῶν Ἑρμονίδης] cf. Bergk. P. Lyr.[3] p. 1200
918, 4 scr. Ἀγροῖτας
920, 17 scr. Νάβωμος coll. I 172, 18 not.
924, 18 scr. ῥωδιῷ
933, 13 similia habent Et. M. 321, 40 et Cramer. An. Par. IV 55, 35 (ubi 56, 3 συγκέκοπται pro σύγκειται corrigendum).
955 post αλ- 540, 4 adde II 29, 22
957 -σκε] adde II 792, 15*
959 -ῳον] adde οὐδέτερα μονογενῆ II 610, 6*
967 ἃ δεῖλ'] scr. δεῖλ' pro δεῖλ
968 Ἀβύλη] adde II 603, 15*
— post ἀγεληδόν insere ἄγεν (ἦγεν) II 792, 15*
972 Ἄθμονον] adde II 889, 12*
973 Αἴγιον] adde II 600, 11*
974 Αἰήτη] adde II 691, 8*
975 Αἰνείας] scr. τοὺς pro τὰς
975 Αἰπύ] v. Ἐΰκτιτον αἰπύ
979 ἀλείς] adde II 87, 28
992 quod post Ἀρκεσινεύς legitur Ἀκεσίνη corr. Ἀρκεσίνη
993 scr. ἀρραγές
1008 βραδύς] βραδέως cet. uncis includenda
1012 γε νέεσθαι] insere II 309, 22
1037 insere ἐμέτηρε II 89, 15
1045 insere ἐσέφθην II 782, 7
1056 scr. Ἡμικύων
1059 Θαύμακοι] scr. 149, 5*

p. 1059 θεῖναι] insere II 814, 10. 18. 29. 35
1064 Ἰάμβλιχος] insere I 226, 12
1069 Ἱππῶναξ] insere II 8, 22
1087 Κράτης] insere II 897, 24
1124 insere ὀλισθήσω II 807, 22
1125 Ὅμηροι] insere II 322, 24. 323, 16. 24
—— Ὁμήρω τῷ] insere II 323, 9. 16. 24
1132 Πάλμυς] insere (I 237, 11)
1136 scr. Πελιvναῖον
1182 scr. τρίφορος
1183 scr. τύλος 154, 6 et Τύλος 192, 4 cet.
1217 Incertus auctor] dele II 187, 17
1228 scr. Πολέμων
1229 Σαπφώ] insere II 187, 17

Druck von B. G. Teubner [illegible]